

Dạ Sắc Biên Duyên

Contents

Dạ Sắc Biên Duyên	2
1. Quyển 1 - Chương 1: Dark Night	2
2. Quyển 1 - Chương 2	5
3. Quyển 1 - Chương 3	8
4. Quyển 1 - Chương 4	10
5. Quyển 1 - Chương 5	13
6. Quyển 1 - Chương 6	16
7. Quyển 1 - Chương 7	19
8. Quyển 1 - Chương 8	22
9. Quyển 1 - Chương 9	25
10. Quyển 1 - Chương 10	28
11. Quyển 1 - Chương 11	31
12. Quyển 2 - Chương 1: Dangerous Monster	34
13. Quyển 2 - Chương 2	38
14. Quyển 2 - Chương 3	40
15. Quyển 2 - Chương 4	43
16. Quyển 2 - Chương 5	47
17. Quyển 2 - Chương 6	50
18. Quyển 2 - Chương 7	53
19. Quyển 2 - Chương 8	56
20. Quyển 2 - Chương 9	59
21. Quyển 2 - Chương 10	62
22. Quyển 2 - Chương 11	65
23. Quyển 2 - Chương 12	68
24. Quyển 2 - Chương 13	71
25. Quyển 2 - Chương 14	74
26. Quyển 2 - Chương 15	77
27. Quyển 3 - Chương 1: Delicate Heart	80
28. Quyển 3 - Chương 2	83
29. Quyển 3 - Chương 3	86
30. Quyển 3 - Chương 4	89
31. Quyển 3 - Chương 5	92
32. Quyển 3 - Chương 6	94
33. Quyển 3 - Chương 7	97
34. Quyển 3 - Chương 8	100
35. Quyển 3 - Chương 9	102
36. Quyển 3 - Chương 10	105
37. Quyển 3 - Chương 11	109
38. Quyển 3 - Chương 12	112
39. Quyển 3 - Chương 13	115
40. Quyển 3 - Chương 14	118
41. Quyển 3 - Chương 15	120

42. Quyển 3 - Chương 16	124
43. Quyển 3 - Chương 17	128
44. Quyển 3 - Chương 18	131
45. Quyển 4 - Chương 1: Dream	134
46. Quyển 4 - Chương 2	137
47. Quyển 4 - Chương 3	140
48. Quyển 4 - Chương 4	143
49. Quyển 4 - Chương 5	146
50. Quyển 4 - Chương 6	150
51. Quyển 4 - Chương 7	153
52. Quyển 4 - Chương 8	156
53. Quyển 4 - Chương 9	159
54. Quyển 4 - Chương 10	162
55. Quyển 4 - Chương 11	166
56. Quyển 4 - Chương 12	169
57. Quyển 4 - Chương 13	172
58. Quyển 4 - Chương 14	175
59. Quyển 5 - Chương 1: Doll	178
60. Quyển 5 - Chương 2	183
61. Quyển 5 - Chương 3	189
62. Quyển 5 - Chương 4	194
63. Quyển 5 - Chương 5	199
64. Quyển 5 - Chương 6	205
65. Quyển 5 - Chương 7	210
66. Quyển 5 - Chương 8	215
67. Quyển 5 - Chương 9	220
68. Quyển 5 - Chương 10	226
69. Quyển 5 - Chương 11	231
70. Quyển 6 - Chương 1: Disaster	237
71. Quyển 6 - Chương 2	242
72. Quyển 6 - Chương 3	247
73. Quyển 6 - Chương 4	253
74. Quyển 6 - Chương 5	259
75. Quyển 7 - Chương 1: Destiny	263
76. Quyển 7 - Chương 2	268
77. Quyển 7 - Chương 3	274
78. Quyển 7 - Chương 4	278
79. Quyển 7 - Chương 5	283

Dạ Sắc Biên Duyên

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, huyền ảo, 1x1, cường công cường thụ, HEEditor: Hàn BăngBeta: VyaNếu như có thể quay trở t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/da-sac-bien-duyen>

1. Quyển 1 - Chương 1: Dark Night

Dưới ánh đèn ám muội, những thanh niên trẻ tuổi đang nhảy nhót theo giai điệu nhạc nền, bọn họ tựa như đã thoát ra khỏi sự ràng buộc của hiện thực, đi vào cõi thần tiên đầy phóng túng.

Bartender đứng sau quầy bar, nhìn cả nam lẫn nữ trên sàn nhảy, khéo miệng mang theo ý cười nhàn nhã, cổ tay đều đều điều chế cocktail đầy màu sắc, thuận thế đẩy ly rượu qua phía cô gái quyến rũ đang dựa bên quầy trước mặt, thỉnh thoảng cũng có mấy người trẻ tuổi mặt mày không tệ đến làm quen với cô.

Công việc này tạo cho hắn một loại ảo giác, tựa như đang sống trong hoàng cung của một vương quốc thối nát, càng thưởng thức từng loại biểu tình trầm mê như vậy, tâm hồn hắn càng mau mục rữa.

Ngay lúc Bartender đang đắm chìm trong ảo giác thì có người gõ mắt bàn.

Vốn dĩ trong khung cảnh đầy tạp âm như thế này, thính giác sẽ không thể tiếp thu bất cứ loại âm thanh riêng biệt nào, thế nhưng tại quầy bar lúc này dường như cả thế giới thật im lặng, ngoại trừ tiếng tim đập không thể khống chế của hắn, hắn chỉ có thể nhìn cô gái trước mắt nhẹ nhàng ngồi xuống, sợi tóc ma sát trong không khí tạo nên âm thanh rất nhỏ, khéo môi cô mỉm cười như khóa chặt ánh mắt hắn lại.

“Chào buổi tối, tôi là Lena Spencer, đặc vụ FBI, xin nói cho tôi biết vị khách VIP tên Feldt Hassing đang ở phòng nào?”

Thanh âm cô gái như phát ra từ trong địa ngục đầy mê hoặc, bartender không thể khống chế được suy nghĩ của mình, ngay cả nguyên tắc “Bảo mật khách hàng” cũng bị hắn ném đi không sót một mảnh.

“Trên lầu... quẹo phải phòng thứ ba...”

“Cám ơn” cô gái nhất thời thu hồi nụ cười, xoay người bước đi, không gian yên tĩnh ban đầu trong khoảnh khắc lại trở nên sôi động.

Bartender ngây ngốc nhìn bóng lưng cô gái rời đi, hắn đã từng thấy qua cái gọi là vẻ đẹp tuyệt sắc nhân gian, thế nhưng cô gái kia... thật sự khác biệt.

Làn da trắng nõn mà băng lãnh, đôi mắt sâu thẳm như muốn cướp đi toàn bộ hô hấp của hắn, và quan trọng nhất là, khi cô ta nhìn vào mắt hắn... thì cả thế giới này dường như chỉ còn tồn tại cho hai người.

“Này! Này!” Một cô gái mặc bộ váy theo phong cách Gothic vỗ vỗ bờ vai bartender, bởi vì cánh tay giơ cao, mà thấp thoáng lộ ra ngoài vạt áo.

Bartender khôi phục tinh thần, “Xin lỗi... cô cần gì?”

“Tequilla.”

Bartender thở dài... cô gái kia tự nhận mình là đặc vụ FBI, một điều tra viên lệ thuộc vào chính phủ, vì sao lại có khí chất cùng diện mạo như vậy?

Mà lúc này, cô gái đó vẫn giữ nụ cười trên môi, không nhanh không chậm đi tới cửa căn phòng.

Thính giác của cô ta đặc biệt nhạy bén hơn so với tất cả mọi người, mặc dù tại nơi tạp âm hỗn loạn này, thì tiếng thở dốc bên kia cánh cửa đối với cô mà nói lại rõ ràng không gì sánh được.

Vươn đầu ngón tay, giống như vô ý mà gảy nhẹ tay nắm cửa một cái, nắm tay trên cửa rơi xuống mặt đá cẩm thạch, tạo ra âm thanh tan nát cõi lòng. Do dự một lát, cô gái đẩy cửa đi vào.

Trong phòng không có bất kì vật dụng gì ngoại trừ chùm đèn thủy tinh màu sắc rực rỡ đang tỏa ra ánh sáng mờ ảo, chiếu lên chiếc giường lớn đặt giữa phòng.

Ấn.... ưh.... ah.... ah....

“Kiên nhẫn nào, cậu bé của tôi” Giọng nói ôn nhu nhưng lại giống như phát ra từ sâu trong địa ngục, mang đầy vẻ trêu chọc “Biểu tình của cậu lúc này thực sự mê người”.

Cần cổ thiếu niên ngửa về sau, từ cổ họng phát ra những thanh âm kiều mị, cậu liền bị người đàn ông bên cạnh ôm lấy, chậm rãi đặt tại dưới thân, ngón tay nhẹ nhàng gọt những sợi tóc ướt đầm mồ hôi vương trên trán.

“Lena, cô vĩnh viễn không bao giờ biết phải gõ cửa trước khi vào sao?”

“Như vậy mới có cơ hội được xem phim miễn phí chứ” Lena đi tới tùy ý ngồi bên mép giường, bắt chéo chân, “Anh cũng biết con người không có khả năng thỏa mãn những sinh vật như chúng ta, nhưng anh vẫn ngoan cố một lần lại một lần đi tìm khoái cảm trên cơ thể họ, như vậy chỉ làm anh ngày càng thất vọng mà thôi.”

“Bất kể là động vật hay người bình thường... và kể cả là chúng ta” Gã đàn ông trên giường khẽ ngẩng đầu, trên mặt toát ra biểu tình tao nhã mê người, “Luôn luôn khát cầu thứ mình không có.”

“Được rồi, sao cũng được, đặc vụ Feldt Hassing, cục đã tuyển cho anh một cộng sự mới.”

“Là con người sao?” Ngón tay Feldt nhẹ nhàng lướt qua mi tâm thiếu niên, như đang yêu thương trần an cậu, lại giống như đang tự trấn an chính bản thân anh.

“Đương nhiên, chúng ta cần bọn họ.”

“Nếu chỉ là thức ăn, tôi thừa nhận trên đời này máu của bọn họ là ngon nhất. Thế nhưng nếu là hợp tác.... Bọn họ quá yếu đuối, như vậy sẽ...” Ngón trở thon dài nhẹ nhàng lướt qua chòm đèn trên đầu, sau một tiếng động rất nhỏ, toàn bộ chòm đèn biến thành bột phấn đỏ rơi lả tả trên nền gạch.

Lena nhún vai, “Feldt yêu quý, anh phải biết rằng thế giới này có tới 60 triệu con người, nhưng chúng ta lại chỉ có không tới 10 ngàn. Từ nhiều góc độ, chúng ta là sinh vật cường đại nhất trái đất, bởi vì chúng ta đang đứng ở đỉnh cao nhất. Thế nhưng ở một góc độ nào đó, chúng ta lại là sinh vật yếu ớt nhất, ngay cả một tia sáng mặt trời cũng có thể kết thúc tính mệnh chúng ta. Chúng ta cần hợp tác với con người, cũng giống như quy tắc tồn tại của thế giới loài người, thế giới chúng ta cũng có.”

“Nếu có một ngày sự cân bằng này bị đánh vỡ, ngập trong tai ương không phải 60 triệu người khổng lồ đó, mà là chúng ta.”

“Không sai, Feldt, nếu hiểu chuyện này, vậy anh cũng có thể hiểu trách nhiệm của mình. Lena cười cười đứng dậy, “Tin tôi đi, chúng tôi đã tìm cho anh một người cộng sự tuyệt vời.”

“Tuyệt vời thế nào? Có năng lực phục hồi nhanh, có tốc độ mà mắt thường không thể thấy, hay có thể đọc được suy nghĩ người khác?” Feldt vẫn giữ nguyên dáng vẻ tươi cười tao nhã, nhưng trong đó mơ hồ ẩn chứa một tia châm chọc xem thường.

Không trả lời hẳn, Lena chỉ nhẹ giọng nói “Là Dr. D, hy vọng hai người sẽ hợp tác vui vẻ.”

“Dr. D? Là bác sĩ? Là bác sĩ cứu người hay pháp y chuyên khám nghiệm tử thi a?” Nụ cười của Feldt càng thêm sâu.

“Cũng không hẳn.” Lena bước tới cửa, trước khi rời đi thì xoay người lại gần từng tiếng. “Hắn là Dr đã phát minh ra đạn bạc.”

Feldt đưa ngón trở vuốt ve cằm mình, phản chiếu trong tấm thủy tinh đen trong suốt đối diện là một khuôn mặt tuần mi, khuôn mặt khiến người hít thở không thông.

“Ra là Dr.Death... Thật thú vị...”

Vươn tay lấy chiếc áo khoác trên kệ, tùy ý vắt lên vai, Feldt xoay người lại thì thấy thiếu niên trên giường đã ngủ say, hắn chậm rãi trở lại bên giường, cúi đầu hôn lên trán thiếu niên “Good night, darling.”

Đẩy cửa ra, Feldt đi xuống thang lầu, từng bước một đi qua sàn nhảy, trên môi là nụ cười bình tĩnh mà lãnh đạm, thế giới dường như đã bị ngăn cách bởi ánh trăng khi đối diện với nụ cười này. Âm nhạc vẫn như trước ồn ào cuồng loạn, thế nhưng cả trai lẫn gái trên sàn nhảy, tất cả đều như bị chế trụ, ánh mắt cứ thế đuổi theo thân ảnh người đàn ông đang rời đi kia, mãi cho đến khi hắn chìm vào bóng tối vô tận sau cánh cửa Club.

Không khí ở Washington trở nên lạnh lẽo sau một đợt tuyết nhỏ, Feldt ngẩng đầu nhìn những vì sao lấp lánh trên cao, đó là một trong số rất ít những thứ có thời gian tồn tại lâu hơn hẳn.

Hơi nhắm mắt lại, Feldt giơ tay như muốn chạm vào những vì sao đã tồn tại hàng tỉ năm đang phát ra ánh sáng ở rất xa kia.

“Tôi chưa bao giờ biết “quỷ hút máu” cũng ôm ấp loại tình cảm lãng mạn như vậy.”

Theo thanh âm trong không khí truyền đến, Feldt chậm rãi mở mắt, nghiêng đầu, ánh trăng chiếu xuống trên khuôn mặt hắn tạo ra một loại mỹ cảm ôn nhu.

Một người đàn ông đứng dựa vào cột đèn phía bên kia đường, ánh sáng từ ngọn đèn đường yếu ớt trong đêm như ẩn như hiện.

Nhưng thị giác của Feldt so với người bình thường tốt hơn gấp bội, từng đường nét của người đàn ông kia, từng động tác hút thuốc, thậm chí ngay cả mạch máu nhỏ đang phập phồng đập nơi cần cổ của người đàn ông đó trong mắt Feldt cũng nhất thanh nhị sở.

Hay đây cũng là nỗi bí ẩn của Huyết tộc, đối với Feldt mà nói, thế gian này không tồn tại thứ gọi là “mỹ cảm mông lung”.

Người đàn ông kia khẽ vẫy nhẹ điều thuốc, tàn thuốc cũng theo đó mà nhẹ nhàng rơi xuống, tàn thuốc sắp tắt trong khoảnh khắc lại lóe lên khi một trận gió khẽ phát qua.

Feldt ngẩn người, bởi ngọn lửa yếu ớt kia đã chiếu rọi khuôn mặt của người đàn ông đó, trong nháy mắt tạo cho hắn một cảm giác ấm áp.

“Cậu là Dr. D.” Feldt nghiêng đầu đi, vài sợi tóc phía sau tai chảy xuống như ánh trăng đang rơi xuống.

“Là tôi”. Người đàn ông kia khẽ mỉm môi, “Anh có thể gọi Dr. Death, Dr. Danger, Dr. Disaster... miễn là anh cảm thấy thoải mái khi xưng hô.”

Feldt khẽ nhướng mày, nhìn người cộng sự mới bỏ tàn thuốc vào thùng rác ven đường, hai tay đút vào túi áo khoác, vạt áo khẽ lay động trong gió đêm.

“Cũng không phải những từ mang nghĩa tiêu cực đều bắt đầu bằng chữ D.” Feldt nhìn người thanh niên trẻ tuổi đi tới trước mặt mình, cố ý vươn tay lại gần, ngay khi chỉ còn cách chóp mũi người ấy khoảng 2cm mới dừng lại, cười như không cười, “Cậu trẻ hơn rất nhiều so với tưởng tượng của tôi.”

“Về bề ngoài là thứ không thể tin tưởng nhất.” Rolin cũng nở nụ cười, không e dè chạm nhẹ vào ngón tay Feldt, “Là một “quỷ hút máu”, anh phải hiểu rõ chuyện này hơn tôi chứ.”

2. Quyển 1 - Chương 2

Feldt mỉm cười, vươn ngón tay chạm nhẹ vào chóp mũi Rolin, bất động thanh sắc kéo gần khoảng cách giữa hai người, “Vì sao tôi không thể đọc được suy nghĩ của cậu?”

“Hửm?” Rolin xoay người chậm rãi bước về phía ngọn đèn đường góc phố, “Đại khái thì trong đầu tôi có trang bị một vài thứ.”

“Thật thú vị, là thứ gì vậy?” Chỉ trong nháy mắt, Feldt đã di chuyển ra phía sau Rolin, dịch chuyển tức thời này cũng không hao tốn nhiều thể lực của anh lắm, trên mặt anh vẫn là biểu tình nhàn nhã.

“Bí mật.” Rolin dùng ngón trỏ gõ gõ đầu mình, điều thuốc vẫn kẹp trong tay, nhất thời trong không khí lạnh lẽo tỏa ra một làn hơi thuốc.

“Tôi ngửi thấy mùi máu.” Ngón tay thon dài của Feldt chậm rãi lướt trong không khí, phảng phất như đang ôn nhu ve vuốt làn gió đêm.

“Đúng vậy, đêm nay chúng ta sẽ thực hiện nhiệm vụ đầu tiên.” Rolin vẫy vẫy tay, một chiếc taxi dừng lại ngay trước mặt họ, hai người ngồi vào trong xe, cậu ném đi động của mình cho Feldt, “Số 221 đại lộ Golden Palm, điện thoại của tôi có thông tin cơ bản về vụ án này.”

Feldt đảo mắt qua màn hình di động, hai chân bắt chéo, mặc dù trong không gian chật chội này, ở anh vẫn toát ra vẻ cao quý của một quý tộc, “Điều tôi thấy hứng thú không phải vụ án này, mà là... Điều gì làm cho người có ba bằng tiến sĩ, đồng thời đã phát minh ra đạn bạc – Rolin D chịu rời khỏi phòng thí nghiệm đến công hiến cho FBI?”

Từ lúc lên xe, Rolin chỉ nhìn ra ngoài màn đêm, phản chiếu trên cửa kính xe là nụ cười nhạt của cậu, phảng phất như đang tận lực mô phỏng theo giọng điệu của Feldt, cậu cố ý kéo dài từng từ, trầm thấp nên không

khó để nghe ra hàm ý châm chọc, “Bởi vì toàn bộ chi phí thí nghiệm của tôi đều do chính phủ cấp, nên họ muốn tôi làm gì, tôi sẽ làm cái đó.”

“Vậy sao?” Feldt ghé sát vào tai cậu chọc ghẹo.

“Đặc vụ Feldt Hassing, cấp trên đã đưa cho tôi rất nhiều tư liệu về anh, anh đã từng hợp tác với 12 người, 3 trong số đó hi sinh vì nhiệm vụ, 5 người bị anh biến thành đồng loại, 4 người còn lại vì có quan hệ với anh mà bị chuyển công tác,” Rolin quay đầu lại, chớp mũi đảo qua trán Feldt, “Anh không thích hợp tác với người bình thường, có thể vì anh nghĩ chúng tôi là loài yếu đuối không thể chịu nổi một đòn, cũng có thể vì anh chỉ thích hành sự một mình...”

“Rồi sao?” Feldt xoay người ngồi thẳng lại, hơi nghiêng đầu quan sát người cộng sự mới của mình.

“Tôi chỉ muốn nói, thứ nhất, tôi không phải phế vật. Thứ hai, chúng ta sẽ không can thiệp vào chuyện riêng của nhau, bên ngoài công việc anh yêu ai, làm gì cũng được, nhưng cũng đừng tới quấy rầy tôi.” Rolin nói xong lại quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe.

Feldt chăm chú nhìn kỹ cậu trong hai giây rồi bật cười ha hả, “Vì sao cậu không nhìn tôi, tiến sĩ D?”

“Vì diện mạo anh rất mê người.” Rolin bĩu môi.

“Tôi thích sự thành thật của cậu.”

“Cái đó và thành thật không liên quan tới nhau,” Rolin khoanh tay nghiêng đầu đi nói, “Tôi không cần biết anh đang suy tính điều gì, có thể anh rất chán ghét tôi, thậm chí ngay tại thời khắc nguy hiểm cũng không cần lo cho tôi, chỉ cần anh đừng dùng khuôn mặt tuấn mĩ đó dụ dỗ tôi là được.”

“Yêu cầu này rất thú vị.” Feldt nhìn Rolin, nở nụ cười, “Cậu có xe chứ? Tiến sĩ D.”

“Xe của tôi đem đi bảo trì rồi.” Không đợi Feldt kịp nói, xe taxi đã tới đại lộ Golden Palm, cách đó không xa là căn biệt thự nhỏ màu trắng được vây quanh bởi dải vàng ngăn cách của cảnh sát. Rolin mở cửa xe, không để ý tới người cộng sự phía sau, đi về phía người cảnh sát đã chờ ở đó từ lâu.

“Chào anh cảnh sát, tôi là đặc vụ Rolin D, còn đây là cộng sự của tôi, đặc vụ Feldt Hassing.” Rolin chỉ chỉ phía sau, quả nhiên, sau khi nhìn thấy Feldt thì anh cảnh sát ngay người đứng sững sờ tại chỗ.

Cố gắng nhịn cười, Rolin dùng vai huých nhẹ Feldt, “Mị lực của anh thật lớn a.”

Feldt im lặng nhìn người cộng sự, vì hơi nghiêng đầu nên để lộ ra đường cong của chiếc cổ, trong nhất thời mùi máu thơm ngon tỏa ra khắp nơi trong không khí.

Bụng bỗng sôi ùng ục, Feldt tự cười chính mình, chắc là vì lâu rồi chưa ăn cơm nên khi ngửi được mùi máu toát ra từ dưới lớp da kia thì cảm thấy có chút đói bụng.

Rolin kéo anh cảnh sát lên lầu, vừa đi vừa nói chuyện vụ án, tỷ như bối cảnh của người bị hại, nhưng Feldt biết, Rolin chỉ nói chuyện để giúp anh cảnh sát kia khôi phục lại ý thức mà thôi.

Là một Huyết tộc, vẻ bề ngoài mị nhân cũng là một trong các công cụ để “săn bắt”.

Có điều những người bị anh bắt chưa ai có được cơ hội nhìn thấy anh.

Đi tới phòng ngủ trên lầu, toàn bộ căn phòng thoát nhìn trông vô cùng sạch sẽ ngăn nắp, không có vết tích của ẩu đả, thậm chí không có một vết máu, nhìn thế nào cũng không có cảm giác đây là hiện trường của một vụ án mạng.

Gió đêm liên tục thổi bay rèm cửa sổ. Khung ảnh kính trên đầu giường khúc xạ ra ánh sáng lạnh lẽo, khuôn mặt tươi cười rạng rỡ trong bức ảnh này đã chỉ còn là quá khứ.

Rolin ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, chân mày chậm rãi nhíu lại.

“Tôi nghĩ là tôi nên tự giới thiệu một chút.” Rolin nghiêng đầu, hơi mắt tự nhiên chống lại ánh mắt của Feldt. “Tôi là đặc vụ Mott, bên cạnh tôi là đặc vụ Scarlett khả ái, hoan nghênh đến với hồ sơ X.”

Feldt mỉm cười, vẫn như cũ không nói gì.

Trên trần nhà, một cô gái bị dính trên tường. Hai mắt cô bình thần, biểu tình trên mặt trọn vẹn giống như đang được người mình yêu ôm ấp lấy, trên người cô là một bộ áo ngủ tơ tằm màu xanh chính tề.

Điểm này trông không giống như hung án, ngược lại còn tạo cảm giác giống như người kia đang chìm trong thế giới mộng ảo của riêng mình.

“Bị dính trên tường như vậy... thì bên trong...” anh cảnh sát nhin không được nuốt nuốt nước bọt, “Đầu khớp xương hẳn là đều đã bị nát... vì sao một giọt máu cũng không chảy xuống...”

Rolin đảo mắt nhìn lướt qua Feldt, đối phương trên môi vẫn duy trì một đường cong hoàn mỹ.

Hiển nhiên là máu đã bị hút cạn rồi, đương nhiên câu này Rolin chỉ nói thầm trong lòng, sẽ không nói ra ngoài.

“Điều không thể lý giải được là... Hung thủ dính nạn nhân lên trần nhà bằng cách nào? Ở đây cũng không có thang... Cho dù có thang, sức mạnh của hung thủ quả thực rất kinh khủng...” anh cảnh sát lắc đầu, nhìn về phía Rolin, “Đặc vụ FBI thường xuyên phải chứng kiến các vụ án mạng như này sao?”

“Cũng không hẳn.” Rolin ngẩng mặt, từ trong túi áo khoác lấy ra một cặp mắt kính, cậu chậm rãi đi dọc theo giường, ngược mắt quan sát dấu vết để lại trên trần nhà, ngón tay thỉnh thoảng gảy nhẹ môi dưới.

Feldt lùi về phía sau một bước, mùi máu thơm ngon lại lần nữa tỏa ra trong không khí, đây không phải mùi máu của nạn nhân, bởi vì huyết tộc không có dục vọng đối với máu của người chết, mùi này là từ trên người Rolin phát ra, Feldt xác định, hiện tại anh rất muốn hung hăng chà đạp môi dưới của Rolin, thậm chí còn tưởng tượng khi dòng máu kia chảy vào khoang miệng của mình khiến anh... rục rịch.

Bất lực đứng ngốc tại chỗ một lúc, Feldt xoay người rời khỏi phòng ngủ, trong nháy mắt đã đi ra khỏi căn biệt thự.

Đứng giữa tiếng côn trùng kêu vang trong đêm, Feldt hít một hơi thật sâu mùi vị cỏ tươi cùng bùn đất.

“Này, cộng sự thân mến của tôi, anh bị sao vậy? Đừng nói với tôi là anh bị mùi máu của nạn nhân làm cho hưng phấn!”

Feldt ngẩng đầu, thấy Rolin đang dựa vào lan can sân thượng quan sát mình.

Mặc dù là trong đêm tối, Feldt nhận ra mình cũng có thể nhìn rõ từng nếp nhăn trên mặt đối phương, hàng lông mi run rẩy khi cậu cười, anh phát hiện bản thân đối với Rolin không chỉ có sự khát cầu về thức ăn, “Cậu nói gì?”

“Ác...” Rolin phe phẩy tay, “Theo kết quả nghiên cứu của tôi, vì tế bào mất đi sự sống nên máu của người chết sẽ tỏa ra một loại mùi vị, mùi vị này sẽ kích thích một bộ phận nào đó trong cơ thể anh, khiến anh triệt để mất đi cảm giác đói bụng.”

“Dĩ nhiên tôi thấy đói không phải do cái thi thể kia.” Feldt chậm rãi vươn tay gạt những sợi tóc rối bời trên trán, anh biết cách làm thế nào để dụ dỗ con mồi, mặc dù biết rằng không nên dụ dỗ Rolin... Thế nhưng, đó lại là bản năng khi anh quá đói.

Rolin nhìn vào mắt Feldt, nụ cười nhạt trên khóe miệng biến mất, “Tôi nói rồi, đừng dụ dỗ tôi.” Sau đó không chút lưỡng lự xoay người ra chỗ khác.

Ánh trăng soi chiếu nụ cười đậm nhiên của Feldt.

Xoay người trở lại trong phòng, Rolin vỗ lên vai anh cảnh sát nói: “Sáng sớm mai sẽ có cô gái tên Melanie Edward đến lấy thi thể và khám nghiệm hiện trường, mong anh sẽ hỗ trợ cô ấy.”

“Điều đó là đương nhiên.” Cảnh sát gạt đầu, “Các anh xác định sẽ tìm được hung thủ chứ?”

Rolin không trả lời, chỉ nói một câu: “Ngày mai gặp, anh cảnh sát.”

Xuống dưới lầu, Rolin thấy Feldt vẫn như cũ đứng lặng ở phía xa, không hỏi thăm, chỉ trực tiếp đi đến bên anh, hai người sóng vai nhau đi dọc bên đường, “Nè, đây có phải do đồng loại của anh làm?”

“Tôi còn nghĩ cậu đang giận tôi kia.”

“Đúng, tôi đúng là có giận anh, hy vọng chuyện này sẽ không lặp lại.”

“Chuyện gì?” Feldt dừng lại, đợi Rolin quay đầu lại.

Cười nhạt một tiếng, Rolin đi tới trước mặt anh, hơi ngẩng đầu, hầu kết như ẩn như hiện trước mặt Feldt, “Đặc vụ Feldt Hassing, anh hãy nghe cho kỹ, tôi hy vọng anh sẽ không bao giờ... dùng ánh mắt đó dụ dỗ tôi, cũng đừng cố gắng để đọc suy nghĩ của tôi, đương nhiên anh muốn đọc cũng không được, nhưng quan trọng nhất là – đừng bao giờ xem tôi như “con mồi” của anh.”

Feldt cũng không tức giận, chỉ đi lướt qua Rolin, “Ân, giờ tôi đã thực sự tin rằng cậu là chuyên gia nghiên cứu huyết tộc.”

3. Quyển 1 - Chương 3

“Có phải anh cũng nên nói cho tôi biết, rốt cuộc đây có phải do đồng loại anh làm?”

Đối diện với câu hỏi của Rolin, Feldt chỉ nhẹ giọng cười khẽ, “Cậu dùng mắt kính quan sát lâu như vậy không phải đã tìm ra đáp án rồi sao? Hơn nữa phải hay không thì sao chứ? Tôi cho rằng khoa học gia gần đây đều rất tò mò.”

“Hm...” Rolin nhún vai, “Nếu đây là vụ giết người liên hoàn, như vậy nên bàn giao lại cho BAU còn nếu là do người ngoài hành tinh làm, tôi phải gặp cục trưởng để hỏi liệu bộ hồ sơ X có tồn tại, tôi không có nhiều thời gian để dạo chơi, phòng thí nghiệm còn rất nhiều kết quả thí nghiệm cần phân tích.”

Feldt không trả lời, chỉ lặng im nhìn Rolin.

“Im lặng cũng có nghĩa anh đã thừa nhận.” Rolin nhìn đồng hồ trên cổ tay, “Chưa đầy một tiếng nữa mặt trời sẽ mọc. Anh muốn ở lại thưởng thức không?”

“Rất xin lỗi, tuy mặt trời mọc là một trong những mỹ cảnh đẹp nhất trên thế gian, nhưng tiếc là bản năng của tôi không cho phép tôi có cơ hội thưởng thức.” Feldt cúi người, cách mặt Rolin rất gần, hơi thở không chút độ ẩm phả lên môi cậu, Rolin lùi về sau, tránh xa Feldt, “Tôi muốn về nhà nghỉ ngơi, đêm mai gặp.”

Feldt xoay người thông thả bước đi, để lại Rolin đứng đó khẽ cau mày nhìn bóng lưng anh rời đi.

Trở về phòng thí nghiệm, Rolin tắm rửa sạch sẽ rồi thả người lên chiếc giường mềm mại của mình. Phải biết rằng, cậu là đặc vụ FBI duy nhất biến phòng ngủ và phòng thí nghiệm thành một.

Nửa tiếng sau, mặt trời ló dạng, từng tia sáng mặt trời len qua khe cửa vào phòng. Rolin nhíu nhíu mày, như trẻ con túm lấy chiếc gối đầu bên cạnh úp lên mặt, như muốn ngăn ánh sáng phá vỡ giấc mộng đẹp.

Ngay lúc này, rầm một tiếng, cửa phòng bị mở toang, một cô gái mặc áo khoác thí nghiệm màu xanh đang dựa vào cửa, tay trái cầm chiếc kính đen, tay phải thuận tiện ấn một nút công tắc cạnh cửa, hai bức rèm từ hai bên chậm rãi phủ kín cửa sổ, cả căn phòng trong nhất thời trở nên ảm đạm.

“Cám ơn nhé, Melanie.” Rolin bỏ gối đầu đang úp trên mặt ra.

“Này, này, này tiến sĩ D thân mến, đến bao giờ thì anh mới có thể từ bỏ hình tượng một đứa trẻ hư? Chỉ cần bước xuống giường đi tới cạnh cửa nhấn nút là anh đã có thể có một giấc ngủ thoải mái rồi.” Cô gái tên Melanie bĩu môi nói.

“Được rồi, hai ngày nữa tôi sẽ gọi người tới chuyển công tác rèm cửa tới cạnh giường.” Rolin không muốn nói chuyện với Melanie. Nhớ lại ngày đầu tiên khi Melanie trở thành nghiên cứu sinh, cậu thấy rất vui, vì cô gái này vừa chăm chỉ lại có thiên phú, có thể giúp cậu không ít chuyện... Thế nhưng điều khiến cậu thật sự buồn phiền là cô ấy cứ như bảo mẫu luôn miệng giáo huấn cậu, thí dụ như hàng ngày đều phải thay đổi quần lót, khi đi qua phòng thí nghiệm không được mặc đồ ngủ, điều kỳ quái nhất chính là mỗi sáng cậu phải ăn đủ hai quả trứng gà. Có một lần vì vội đi điều tra vụ án mà chưa kịp ăn sáng, đang lái xe đi thì đột nhiên trên cửa sổ phòng thí nghiệm có một nghiên cứu sinh thò đầu ra hét to với cậu, “Tiến sĩ D, Melanie nói anh quay vào ăn sáng đã rồi hãy đi!”

Ven đường rất nhiều người hiếu kì nhìn cậu... thậm chí còn có mấy bé học sinh tiểu học đi xe đạp hồng phấn dùng ánh mắt khinh thường nhìn Rolin, như muốn nói, “Trời ạ, lớn rồi mà cứ như con nít sợ ăn trứng gà!”

“Hôm nay lại trốn không ăn sáng sao?” Melanie méo miệng.

“A ha, Melanie,” Rolin ngồi dậy trên giường, “Thi thể bị dính trên trần nhà số 221 đại lộ Golden Palm đang chờ cô khám nghiệm đây.”

“Bị dính trên trần nhà? Ôi trời... mấy tên quỷ hút máu này nếu chỉ muốn dẫn vật con mồi của mình... thì không thể dùng phương pháp nào đơn giản hơn sao? Không nên làm chúng ta... những pháp y tăng thêm gánh nặng chứ... Tôi đã xem qua rồi, lần này có thể đổi cho Albert làm không? Anh cũng biết mà, anh ta luôn muốn được một lần đến khám nghiệm hiện trường chứ không phải suốt ngày ở trong phòng thí nghiệm...” Melanie hươ hươ tay khoa trương, dùng tốc độ nả đạn của súng liên thanh kêu to.

“Được rồi, Melanie, để tôi nói rõ chuyện này, so về kinh nghiệm, cô bước vào phòng thí nghiệm này sớm hơn Albert 2 năm. Tôi nghe nói cuối tuần trước cô đã xử lý một thi thể tương tự như này ở Boston, cô thậm chí đã khóc?”

“Đương nhiên! Những cô gái này,...những nạn nhân này... đều còn rất trẻ, hơn nữa còn là những người mẹ trẻ, chồng của họ gục đầu bên cạnh thi thể khóc nức nở, bọn họ không biết vợ của mình chết như thế nào, thậm chí tự oán giận bản thân vì sao ngày đó không ở cùng vợ mình! Mà công việc của tôi, là phải mổ thi thể của họ... để xem họ rốt cuộc còn lại bao nhiêu máu, có bao nhiêu nội tạng bị tổn thương...”

“Sau đó tìm ra hung thủ.” Rolin dựa đầu vào thành giường, khoanh tay, nhẹ giọng nói với Melanie, “Cô là nghiên cứu sinh đa sầu đa cảm nhất của tôi, cô có thể cảm nhận được nỗi đau khổ của người khác. Tôi lẽ ra không nên để cô đến phòng thí nghiệm này, thế nhưng cô có biết vì sao tôi lại chọn cô... chọn cô cùng chia xẻ bí mật của thế giới này, để cô trở thành trợ thủ đắc lực của tôi, cùng tôi xử lý những... vụ án về “quỷ hút máu” không?”

“Vì sao?” Melanie nuốt nước bọt, nhìn Rolin. Đây cũng là vấn đề mà cô luôn muốn hỏi.

“Bởi vì so với người khác, cô là người nhạy cảm nhất với những nỗi đau của người bị hại, tôi tin tưởng cô... sẽ cố gắng hơn bất kì ai khác để tìm ra đáp án, tìm ra hung thủ.” Rolin ngừng lại, nhìn thẳng vào Melanie.

Cô nghiên cứu sinh trẻ suy nghĩ một chút, sau đó xoay người nói. “Được rồi... Nhưng tôi muốn dẫn theo Albert, không thể cứ gặp chuyện gì một nhọc là đều đổ lên đầu tôi chứ!”

“Được được, dẫn cậu ta theo đi!” Rolin làm bộ dạng tiễn khách, ngay sau khi Melanie đóng cửa, cậu trở mình nằm lại trên giường, sau đó chùi kín chăn, trong lòng cười ha hả... Không sai, Melanie đúng là cô gái đa sầu đa cảm, cho nên muốn để cô ta ngoan ngoãn đi làm việc mà không tới làm phiền mình, thì phương pháp tốt nhất là dùng mấy lời nói phiền tình một chút để sai cô ấy đi... Xem đi, phương pháp này thực sự rất hiệu nghiệm!

Một mỗi cả buổi tối, cuối cùng cũng có thể ngủ ngon rồi, Rolin cong khóe miệng, rất nhanh liền chìm vào mộng đẹp.

Không biết đã ngủ bao lâu, có lẽ là năm tiếng, sáu tiếng, hay có lẽ đã 10 tiếng trôi qua, tựa hồ như có một bàn tay tinh tế vuốt tóc cậu, đầu ngón tay lạnh như băng lướt qua chóp mũi, chậm rãi di chuyển lên mi cốt vẽ vệt gì đó. Rolin trở mình, hơi nhú mồm, khẽ mở mắt liền thấy khuôn mặt khiến người hít thở không thông.

“Trợ lý của cậu nói cậu đã ngủ gần mười hai tiếng rồi.” Âm thanh nhẹ nhàng chậm rãi vang lên, kéo Rolin đang chìm trong suy nghĩ ra.

Không cần cố sức, Rolin vẫn có thể từ trong bóng tối nhận ra vị khách không mời mà đến với chiếc mũi tao nhã trên khuôn mặt khiến người không thể dời mắt này.

“Sao anh lại ở đây, Feldt Hassing?” Rolin nhú mồm, chống tay ngồi dậy.

“A ha, tôi nhớ cậu đã nói “đêm mai gặp”, mà bây giờ chính là “đêm mai”.” Feldt không nhanh không chậm ngồi dậy, “Trợ lý của cậu, hay tiểu thư Melanie khá ái, nhờ tôi gọi cậu dậy xem kết quả kiểm tra của cô ấy.”

Rolin vươn tay vuốt lại tóc, thở dài một hơi, “Được rồi, anh đã có lý do, thế nhưng Feldt... Tôi không thích có người lẳng lặng không một tiếng động, anh biết đấy – xuất hiện bên giường của tôi.”

Feldt mỉm cười, trong nháy mắt liền xuất hiện ở bệ cửa sổ, nhẹ nhàng vươn tay kéo rèm cửa, cổ tay cùng bàn tay tạo thành một góc độ vô cùng mỹ cảm, rèm cửa chậm rãi bị vén lên, ánh đèn đô thị hắt lên vách tường làm căn phòng sáng lên. “Rolin, có phải đã từng có một đồng loại của tôi... nằm trên giường của cậu? Hẳn là nam hay nữ? Hay theo khoa học gọi là – giống đực hay giống cái?”

“Trò đùa của anh thật tẻ nhạt.” Rolin nhếch khóe miệng, xốc chăn lên, đi về phía phòng thí nghiệm.

Thấy cậu đi tới, Melanie buông ống nghiệm đang cầm trong tay, Feldt khoanh tay đứng dựa vào cửa phòng, khóe miệng mang theo nụ cười giảo hoạt đợi Melanie giải thích.

“Hm, nguyên nhân tử vong đúng như chúng ta dự đoán, mất máu quá nhiều... Gần 3/5 lượng máu trong cơ thể đã bị lấy đi, tin tôi đi, nếu lấy thêm chút máu nữa, nhìn qua sẽ nghĩ đây là – xác ướp.” Melanie lơ đãng liếc xem sắc mặt Rolin. “Được rồi, đây không phải chuyện cười, trọng điểm là, máu bị hút ra từ hai dấu ranh nanh trên cổ nạn nhân. Tôi đã lấy mẫu nước bọt gần vết thương đi phân tích rồi so sánh với mẫu nước bọt lấy được trên thi thể của nạn nhân tuần trước, kết quả là... những cô gái đáng thương này, đều bị cùng một tên quỷ hút máu biến thành thức ăn, vào lúc các cô đang thỏa mãn tên khốn đó thì bị hấn hung ác đánh vào trần nhà.”

“Ừm...” Rolin lần thứ hai đưa tay nhẹ nhàng mân mê môi dưới của mình, động tác này khiến Feldt đứng cách đó không xa neoh mắt lại quay đầu đi, “Bản báo cáo rất chi tiết, đương nhiên tôi tin đây là kết quả khách quan.”

“Nga” Melanie thở dài một hơi, “Chỉ có một điều đáng ăn mừng duy nhất là... những cô gái này... vào thời điểm bị đánh trên trần nhà thì đều đã chết, nên không cần phải chịu thêm đau đớn.”

“Trên thực tế, trong toàn bộ quá trình tử vong, những cô gái này hẳn là đang hưởng thụ.” Feldt đi tới trước bàn để thi thể, ngón tay trong không khí lướt nhanh qua môi nạn nhân.

“Cái gì?” Melanie cau mày nhìn Feldt.

“Trong nước bọt của huyết tộc có một loại chất, khi bọn họ cắn vào da thịt con mồi, chất này cũng sẽ theo máu nhanh chóng tuần hoàn đến đại não, làm con mồi sinh ra ảo giác thư thái dễ chịu, từ đó mà buông lỏng phản kháng.” Rolin không biết đã đeo chiếc kính mắt không gọng lên từ lúc nào, vốn là khí chất đường hoàng trong khoảnh khắc lại trở nên nho nhã nghiêm cẩn.

Melanie nuốt một ngụm nước bọt, lặng lẽ liếc qua Feldt, mặc dù cũng không phải là lần đầu tiên nhìn thấy huyết tộc, nhưng vẫn là nhìn không được vừa nhìn lại chỉ muốn nhìn nữa.

“Tiểu thư Melanie thân ái, tôi khẳng định trong nước bọt của tôi cũng có chất này, cô có muốn thử một lần không?” Feldt tiến tới sát Melanie, vòng tay qua thắt lưng cô, nhắc cô đặt lên bàn thí nghiệm, “Tuy rằng sẽ gây nghiện, thế nhưng tôi cam đoan đây tuyệt đối không phải chất có hại.”

Melanie nhất thời ngây dại, ngay lúc này, tấm ảnh trong tay Rolin run lên, “Không nên đùa giỡn trợ lý của tôi.”

Trong khoảnh khắc Melanie hồi phục tinh thần, cô mấp máy miệng vội vàng rời khỏi, trong lúc luống cuống thiếu chút nữa làm rớt một vài dụng cụ thí nghiệm xuống đất.

“Được rồi, tôi xin lỗi, biểu cảm của cô ấy thật đáng yêu.” Feldt gơ hai tay, sau đó xuất hiện bên cạnh Rolin, “Cậu phát hiện cái gì sao?”

4. Quyển 1 - Chương 4

“Anh thích nhóm máu nào? A hay B? Tôi đoán giống như người bình thường muốn thưởng thức món gan ngỗng hay món nấm Hắc Tùng Lộ cao cấp, nói không chừng anh lại thích nhóm máu RH âm tính?” Rolin xoay đầu đối diện Feldt, nhìn thẳng vào mắt anh.

Feldt bỗng nhiên nghĩ hai miếng thấu kính mỏng kia nhìn thật chướng mắt, “Tôi thích nhóm AB.”

“Ừm” Rolin gật đầu, đặt 3 tấm hình vào tay Feldt, “Đây là ba vụ án tương tự gần đây, toàn bộ nạn nhân đều là nữ, là những người mẹ trẻ, tóc màu nâu thẳng, vóc người bảo trì tốt, mắt xanh, người Caucasus, đều có con có độ tuổi trung bình từ năm đến sáu tuổi.”

“Vì sao?” Feldt nghiêng mặt, ánh mắt dừng lại trên người Rolin.

“Tôi đoán, có thể tên này đối với nhóm máu không có hứng thú, mà là si mê loại hình phụ nữ trên.” Cổ tay Rolin trong không khí xoay mấy vòng, thoát nhìn giống như giáo sư đang diễn thuyết trên đài, “Đối với huyết tộc mà nói, hút máu không chỉ để no bụng mà...”

“Đó còn là cách thể hiện tình yêu.” Feldt cười nói.

“Nếu nói như vậy, hung thủ chúng ta muốn tìm, hẳn chỉ dùng phương pháp này để thỏa mãn tính dục của mình. Tỷ như đối tượng là phụ nữ tóc màu nâu thẳng, mắt xanh, có con từ năm đến sáu tuổi...”

“Vậy là hẳn chỉ mới bị ‘biến đổi’ gần đây thôi. Không cần biết ai đã biến đổi tên này, hẳn người đó đã không hoàn thành trách nhiệm hướng dẫn của mình.”

“Biến đổi?” Rolin nhìn Feldt, “Tôi nghĩ anh cũng thích một loại hình phụ nữ riêng, vào lúc “ăn” sẽ có khuynh hướng đi tìm loại hình đó.”

“Đối với huyết tộc thuần chủng mà nói, hương vị của máu có sức hấp dẫn hơn. Nhưng đối với người bị ‘biến đổi’ mà nói, bọn họ còn lưu lại rất nhiều... thói quen của con người.” Biểu tình của Feldt lại ưu nhã như trước.

“Ừm, nói như vậy, chúng ta sẽ lấy mẫu DNA của hung thủ đem đối chiếu với mẫu DNA của người bình thường, không cần đối chiếu với DNA của huyết tộc vì tôi nghĩ tên này chưa được cập nhật vào hồ sơ của huyết tộc.”

“Đúng vậy,” Feldt ngẩng đầu lên, ánh đèn hắt lên một bên khuôn mặt hoàn mỹ của anh. “Tôi phát hiện, mỗi lần cậu nói đều thêm vào ‘người bình thường’, tại sao phải thêm hai chữ ‘bình thường’? Tôi nghĩ ranh giới giữa huyết tộc và con người đã rất rõ ràng.”

“Thực xin lỗi, tôi là một nhà khoa học. Nghiên cứu của tôi nói cho tôi biết, DNA của huyết tộc và người bình thường gần như không có sự khác biệt.”

“Gần như?” Feldt nở nụ cười.

“Không sai, chỉ có một sự khác biệt rất nhỏ, giúp các anh có năng lực tự hồi phục cấp tốc, có thể đọc được suy nghĩ người khác thậm chí còn có thể khống chế họ, còn có sức mạnh cùng tốc độ di chuyển kinh khủng, đương nhiên cả chứng bệnh sợ ánh mặt trời đáng buồn kia nữa, thế nhưng đối với tôi mà nói, sự khác biệt nhỏ này, cũng chỉ giống như Hắc tinh tinh có số lượng hồng cầu ít hơn con người mà thôi.” Rolin đi tới bên cạnh Feldt, “Có lẽ, huyết tộc các anh chỉ là một giai đoạn tiến hóa cao hơn của người bình thường thôi.”

“Suy đoán rất tuyệt.” Feldt mỉm cười, Rolin trong mắt anh hiện giờ, khóe môi hơi trùng xuống, trong mắt có một loại ý vị gì đó làm Feldt muốn tìm hiểu... người này đến tột cùng là người như thế nào.

“Tôi sẽ chứng minh suy đoán này là đúng,” Rolin nhướng mày, thoát nhìn như có chút đắc ý, “Đến lúc đó khả năng thần bí cùng tốc độ thần tốc của anh sẽ không còn là bí mật nữa.”

Feldt chậm rãi nhắm mắt lại, sau đó mở ra, bờ môi khép mở nói, “Tôi rất mong chờ.”

Máy vi tính đột nhiên báo hiệu, Rolin đi qua nhìn, thở dài nói: “Ah, bad luck!”

“Xem ra tên hung thủ của chúng ta trước khi trở thành huyết tộc, không phải là quân nhân, cũng không phải giáo sư, lại càng không có bất kỳ dữ liệu phạm tội nào, cho nên tiến sĩ máy tính của chúng ta mới không thể tìm được dữ liệu nào để đối chiếu.”

“Vậy sao.” Rolin nhún vai, “Bất quá căn cứ vào hệ thống trang thiết bị giám định cao siêu của phòng thí nghiệm, chỉ ít có thể xác định DNA này là của một người đàn ông, tóc màu nhạt, xoắn tự nhiên, mắt xanh. Còn về chiều cao và cân nặng thì... Tôi không có cách nào biết được.”

Feldt cười cười, cầm mẫu DNA trong ống nghiệm lên xem, mở nút ống nghiệm, chuyên chú quan sát, Rolin đứng cách đó không xa, ánh mắt tò mò nhìn Feldt.

“Được rồi, tên sát thủ thần bí của chúng ta, khoảng 35 – 40 tuổi, dĩ nhiên hẳn sẽ vĩnh viễn dừng lại ở độ tuổi đó. Hơn nữa hẳn có thói quen viết bằng tay trái...”

Rolin quay đầu nhìn thi thể trên bàn, gật đầu nói, “Không sai, vết cắn ở bên trái cổ nạn nhân, anh còn nhìn ra được gì không, đặc vụ Feldt Hassing?”

“Trước khi bị ‘biến đổi’, hẳn cũng không thường xuyên tiếp xúc với ánh mặt trời, thế nhưng điều đó không có nghĩa là hẳn không rèn luyện, trên thực tế cơ thể của hẳn cũng không tồi.”

“A ha” Rolin cười, “Không thường xuyên tiếp xúc với ánh mặt trời mà vẫn có thể dành thời gian tập thể hình, xem ra người này thường ngồi ở phòng làm việc, đồng thời điều kiện sinh hoạt tốt, là người có thu nhập cao, được rồi, căn cứ vào... những điều kiện này, trong nước Mỹ có khoảng bao nhiêu người phù hợp?”

“Thực giác nói cho tôi biết, sẽ không quá mười người.” Feldt khẽ cười một tiếng, tùy ý đi tới chiếc tủ lạnh ở góc phòng, mở ra nhìn, bên trong có một chai rượu hồng khá lâu đời và nhiều loại ống nghiệm.

“A,” Rolin trên ghế xoay người lại, “Chai rượu hồng đó thực ra là máu...”

“Ừm —” Feldt mở nắp chai ra gửi gửi, “Đây là máu đồng loại tôi.”

“Một nghiên cứu sinh của tôi, Albert... Cậu ta tương đối hứng thú muốn biết nếu như hòa tan máu huyết tộc vào hỗn hợp enzym có trong rượu nho, thì sẽ cho ra phản ứng gì.”

“Tôi nghĩ phản ứng này cần rất nhiều thời gian...” Feldt thả chai rượu về lại tủ lạnh.

“Tôi chỉ muốn nói thực giác của “quỷ hút máu” rất chính xác, đàn ông trên toàn nước Mỹ phù hợp với điều kiện trên, chỉ có tám người. Tuy nhiên tôi vẫn tin rằng đó không phải thực giác của anh, mà là suy đoán có cơ sở.” Rolin cười nhạt một tiếng, “Chỉ riêng thói quen viết tay trái, là đã có thể loại bỏ rất nhiều người rồi.”

“Được rồi, vậy trong tám người này, theo cậu ai là người khả nghi nhất?” Feldt vòng ra phía sau Rolin, hơi cúi người, mái tóc vàng kim dài mềm mượt như tơ rơi xuống trên bả vai Rolin.

“Người này” Ngón tay Rolin nhẹ nhàng lướt qua bả vai mình, vốn định gạt những sợi tóc kia ra, thế nhưng lại không nghĩ tới cảm giác tuyệt vời khi chạm vào, ngón tay cậu vô thức chậm rãi vuốt ve những sợi tóc dài kia, “Một tác giả đang lên, điển hình của loại người không thích ra ngoài ban ngày, xem hẳn từng viết gì nào... Ác, xác định đây không phải? Còn có cái gì...? Tên nghe thật biến thái...”

“Rolin, động tác tay của cậu hiện tại... được tính là khiêu gợi đó.” Không biết từ lúc nào, Feldt đã nghiêng người ngồi trên bàn máy tính, một tay chống trên bàn, tay kia cầm lấy ngón tay đang quăn lấy tóc mình của Rolin.

“Xin lỗi” Rolin nhún vai, “Tóc anh đẹp quá, anh dùng loại dầu gội nào vậy?”

Khóe môi Feldt cong lên thành một nụ cười tuyệt mỹ. “Rolin, vừa rồi nhịp tim của cậu bị chậm một nhịp.”

Hơi hít vào một hơi, Rolin quay về phía Feldt, “Được thôi, tôi thừa nhận anh thực sự rất mê người, vừa rồi tôi đã bị anh mê hoặc. Như vậy đã hài lòng anh chưa?”

“Rất thỏa mãn,” Feldt nhẹ nhàng buông đầu ngón tay Rolin ra, nhìn ngón tay ấy tiếp tục gõ trên bàn phím. “Tên kia sẽ không phải tác giả cuốn chứ.”

“Sao vậy? Anh không thích tác phẩm đó?”

“Ừm... Cảm giác không tồi, chỉ tiếc là cho dù có bị đạn bạc bắn trúng, tôi cũng sẽ không đi hút máu cá sấu hay chuột đầu.”

“Thật đáng tiếc” Rolin đứng lên, so với Feldt đang ngồi trên bàn máy tính thì cao hơn nửa cái đầu, đôi môi cậu cứ như vậy hiện ra trước mắt Feldt, trong lúc nói, đầu lưỡi như ẩn như hiện, “Lúc tên kia viết tác phẩm này đã không trưng cầu ý kiến anh.”

“Vậy bây giờ chúng ta sẽ đi thăm hỏi vị đại tác giả kia?” Feldt đi theo sau Rolin, cùng nhau bước vào một thang máy nhỏ, xuống tới tầng dưới cùng, một chiếc Mercedes-Benz đen đang đậu trong garage.

Rolin quay đầu lại cười, “Tôi nói rồi, tôi có xe mà.”

“Bây giờ thì tôi đã tin.” Feldt tao nhã mở cửa xe, ngồi vào.

Rolin mở GPS trên xe, một đường chạy như bay, đi qua khu Washington náo nhiệt, thế giới ồn ào dần dần trở nên yên lặng.

Suốt hai giờ yên lặng lái xe khiến quãng đường trở nên tịch mịch.

“Tên tác giả này đang đùa sao?” Từng hàng cây lướt qua cửa sổ, ánh đèn đô thị bị thay thế bởi ánh sao, Rolin có chút buồn bực, “Sao lại có người thích sống ở ngoại thành? Mua sắm sẽ vô cùng bất tiện. Còn nữa, lỡ như vợ của hân muốn sinh thì sao, hm... Phải lái xe hai tiếng đồng hồ, tôi nghĩ chắc không cần tới bác sĩ phụ sản đâu!”

Feldt ở một bên cười nhạt nói: “Hai tiếng thôi mà, sinh mệnh vẫn còn rất dài.”

“Đối với anh thì đúng là vậy, nhưng đối với tôi thì không.” Rolin nhún vai, gió đêm thổi bay những sợi tóc vàng kim của Feldt, chúng so với ánh sao còn chói mắt hơn, cùng với nước da trắng nõn tựa băng, dưới ánh trăng lại tạo nên một loại mỹ cảm thuần khiết.

“Rolin, cậu nên cảm thấy may mắn vì không có sinh mệnh dài đằng đẵng như vậy, nếu không cậu sẽ phải tiêu tốn vài chục, thậm chí vài trăm năm chỉ để đi tìm mỹ hảo trong nháy mắt, đó cũng là một loại đần vẹt.” Feldt thay đổi tư thế, nhìn qua Rolin, “Đương nhiên, nếu cậu muốn... tiểu vương tử của tôi, tôi không ngại cùng cậu chia sẻ cuộc sống vĩnh cửu này.”

Rolin phát phát tay, cười nói: “Cảm ơn, so với cuộc sống vĩnh cửu ban đêm, tôi lại thích ánh mặt trời hơn.”

Xe đã đi rất xa, ngay lúc Rolin bắt đầu cảm thấy đau đầu, thì một căn biệt thự hiện ra trước mặt họ... Bất quá thay vì gọi biệt thự, thì từ “Tòa thánh” xem ra thích hợp hơn.

Rolin thò đầu ra ngoài cửa xe dò xét, “Tên tác giả này thật sự không phải là quỷ hút máu sao!”

Căn biệt thự này cao khoảng năm sáu tầng, cánh cổng chạm khắc hoa văn, trên mặt phủ dây thường xuân, trong vườn hoa trước cửa có đủ loại hoa hồng đỏ tươi, căn biệt thự được tạo hình theo phong cách Gothic, chớp nhà nhọn hoắt trong đêm tối dường như muốn đâm thủng mặt trăng trên cao kia.

“Tôi thích kiểu phong cách này”. Feldt mở cửa xuống xe, không đợi Rolin phản ứng nhiều, anh liền tiến tới nhấn chuông cửa.

“Ê! Tôi còn chưa chuẩn bị xong mà!”

“Không cần.” Feldt nhún vai nói: “Nếu tôi có thể đọc được suy nghĩ của hân, tôi chỉ cần hân ra mở cửa thôi.”

5. Quyển 1 - Chương 5

Sau ba tiếng chuông cửa, trên màn hình điện thoại ở cổng hiện lên khuôn mặt của vị tác giả nổi tiếng – Jack Daunt.

Rolin đóng cửa xe, đi tới phía sau Feldt.

“Xin chào, Ngài Daunt, xin lỗi vì đã quấy rầy, tôi là đặc vụ Feldt Hassing của FBI, chúng tôi có một vấn đề muốn hỏi ngài.” Feldt giơ huy hiệu FBI lên trước màn hình điện thoại, vài giây sau, cánh cổng chậm rãi mở ra.

Hai người đi trên đường mòn hai bên phủ kín bởi hoa hồng, ánh trăng lặng lẽ soi rọi xuống.

“Ah, nếu có thêm vài ngọn nến, lại thêm một mỹ nữ, cộng thêm một khúc nhạc của Tchaikovsky...” Rolin huýt sáo nho nhỏ một tiếng, “Là tôi có thể khiêu vũ một bản rồi.”

“Cậu xác định đó không phải khúc nhạc trong lễ thành hôn chứ?” Feldt quay sang, “Hay hôn lễ của chúng ta cũng nên cử hành dưới bầu không khí này nhỉ.”

“Chỉnh sửa” Ngón tay Rolin trong không khí nhẹ nhàng điểm một chút, “Không phải ‘chúng ta’, mà là ‘huyết tộc’. Tôi không muốn cùng anh đi trên con đường mòn trải đầy hoa hồng trong khúc nhạc cưới đâu, này sẽ trở thành ác mộng cả đời mất.”

Feldt cười mà không trả lời, ngay khi Daunt mở cửa ra, trước mắt Rolin có một trận gió quét qua, tập trung nhìn, Feldt đã đứng ngay trước mặt Daunt, hai tay đút túi, đầu hơi rướn về phía trước.

Rolin không chút nghi ngờ, chưa tới nửa giây, Feldt đã nắm được tư duy của vị tác giả này.

“Ngài Daunt thân ái, hãy nói cho tôi biết, có phải sau khi uống máu của phụ nữ tóc nâu thẳng mắt xanh, thì ngài đã giết chết và đánh các cô lên trần nhà.”

Daunt ngơ ngác nhìn Feldt, lúc này, ông đã không còn thuộc về chính ông nữa.

“Tôi không có.”

“Vậy ngài cũng không biết chút gì về các vụ án này sao?”

“Tôi cái gì cũng không biết.”

Rolin liếc mắt, nếu chỉ đơn giản như vậy đã biết được kết quả, thì cậu việc gì phải mất công lái xe từ thành phố xa hoa tới... khu vực của “quỷ hút máu” này?

“Tốt, Ngài Daunt, nếu ngài có ý định viết thêm tác phẩm về quỷ hút máu, thì xin nhớ kỹ, chúng tôi không thích máu của cá sấu và chuột đâu.” Feldt cười nhẹ rồi xoay người, đi về phía người cộng sự đang đứng trong vườn.

Daunt dường như vẫn bị Feldt khống chế, chỉ ngây ngốc đứng ở cửa, nhìn bọn họ rời đi.

“Anh thật là thú vị.” Rolin bĩu môi.

Feldt đi tới trước mặt Rolin, đưa tay vuốt vuốt tóc, như dự kiến, Rolin lùi về sau một bước, ngay lúc đó, Feldt vỗ tay một cái, Daunt phía sau họ dường như lấy lại được tinh thần.

“Các anh là FBI?”

Rolin cười cười, Feldt ngược lại nói một tiếng: “Rất xin lỗi, chúng tôi vừa nhận được tin phải đến một nơi, mà nghi hoặc về ngài cũng đã được làm sáng tỏ rồi.”

Daunt ngây ngốc nhìn người đàn ông như ánh trăng kia kéo theo người cộng sự của mình ra cổng, đi về phía chiếc Mercedes-Benz.

“Nghị phạm kế tiếp là ai?” Feldt cười nhẹ nói.

“Hả? Nghị phạm kế tiếp?” Rolin giơ tay ném một phần tư liệu vào mặt người cộng sự, đáng tiếc đối phương phản ứng rất nhanh, một tay chụp lấy cổ tay cậu, “Anh đi hỏi từng người đi, còn tôi, muốn tới một quán bar nhỏ – hưởng thụ cuộc sống.”

“Ý cậu là tìm một cô gái hay có thể là một chàng trai?” Ý cười trên miệng Feldt càng sâu, “Tôi cũng có thể thỏa mãn cậu.”

Rolin bỗng thu hồi mọi biểu tình trên mặt, nhìn Feldt gần từng chữ. “Đặc vụ Feldt Hassing, tôi biết anh luôn luôn độc lai độc vãng (hành sự một mình), cũng không muốn bắt kì người cộng sự nào làm chậm tiến độ công việc của anh, thế nhưng nếu anh muốn dụ dỗ tôi cùng anh phát sinh quan hệ, sau đó tìm một lý do hoàn mỹ để điều tôi đi thì... Không cần phiền phức vậy đâu, tôi sẽ tự viết đơn xin chuyển công tác...”

Feldt nhẹ nhàng buông tay, Rolin trở về ghế lái, “Tôi tin với năng lực của anh thì không cần tới phương tiện giao thông của người bình thường đâu nhỉ.”

“Cậu đang trả thù vụ tôi dụ dỗ cậu sao? Doctor D?”

“Không sai.”

Feldt cúi đầu cười cười, mở cửa xe bước xuống, mà Rolin lại ngênh ngang lái xe rời đi.

Mười giây sau, Rolin quay đầu xe trở lại bên cạnh Feldt, kéo cửa xe xuống.

“Cậu đổi ý muốn đưa tôi một đoạn đường sao, người cộng sự?”

“Không có” Rolin lắc lắc ngón tay, “Tôi chỉ muốn nói, hy vọng anh dùng năng lực đặc biệt của anh để điều tra tất cả mọi người trong danh sách.”

Feldt vẫn duy trì tư thế kia, nhìn người cộng sự lần thứ hai lái xe rời đi.

Lúc này, điện thoại trong túi áo bỗng reo vang.

“Chào, Lena.”

“Chào, anh và người cộng sự mới ở chung như thế nào rồi?”

“À, tôi vừa bị cậu ấy bỏ rơi.”

“Cái gì? Còn có người có khả năng chống lại mị lực của anh, hơn nữa còn bỏ rơi anh? Bây giờ thì tôi tự tin 100% về sự lựa chọn của mình rồi.”

Feldt cúi đầu, nhìn mũi giày mình, chậm rãi nói: “Cô có biết không thể đọc suy nghĩ của người khác, có bao nhiêu khó khăn không?”

“Những lời này... Khi còn là cộng sự của anh, trong lòng tôi đã lặp đi lặp lại rất nhiều lần.” Điện thoại vang lên tiếng Lena cười nói.

“Thế nhưng, “thăm dò” cũng rất thú vị.”

Rolin lái xe một đường chạy như bay, cửa sổ xe không đóng kín, gió lạnh từ bên ngoài ùa vào, cậu vươn tay, luôn qua khe hở của cửa sổ.

Nếu như nói có vật gì đó không thể nắm bắt như dòng thời gian, có lẽ đó chính là gió.

Hơn hai tiếng sau, cũng chính là 12 giờ đêm, Rolin đứng trước cửa quán bar Express, đây là một quán bar yên tĩnh, không có âm nhạc ồn ào như mọi quán bar khác, khách đến đây chủ yếu chỉ để uống rượu, nhỏ giọng trò chuyện với người bên cạnh.

Rolin ngồi gần cửa sổ, cậu chọn chỗ này không phải vì muốn thưởng thức cảnh thành phố ban đêm, mà là từ góc độ này có thể nhìn rõ nữ ca sĩ đang ngâm nga trên sân khấu kia.

Cô gái kia tên Chloe, cô có giọng nói từ tính, lại thêm đôi mắt xanh biển cùng mái tóc quăn màu hạt dẻ.

Rolin cũng không để ý tới giọng ca của cô, mà là thưởng thức biểu tình trên khuôn mặt cô, rất ít người có thể đắm chìm vào thế giới riêng của mình như cô.

Ánh bình minh tới rất nhanh, Rolin biết, khi trở về phòng thí nghiệm rồi... cậu sẽ không phải đi điều tra, mà là đi ngủ.

Nghĩ đến đây, cậu có chút căm hận mà bấu môi, chỉ tại tên cộng sự không thể ra nắng kia mà bản thân cậu phải điều chỉnh lại giờ giấc để hợp tác với anh ta, ngày ngủ đêm hành động. Cuộc sống thật là bi kịch mà.

Ngay khi chỉ còn cách phòng thí nghiệm một quãng trường. A ha, kẹt xe rồi.

Rolin bấu môi, bên kia đường có một sạp báo, trực giác nói cho cậu biết có thể lần kẹt xe này sẽ rất lâu. Vì vậy cậu liền xuống xe đi mua báo.

Rolin lật báo, từ tin tức quốc tế, chính trị rồi sang kinh tế, bên tai không ngừng vang lên tiếng còi xe buồn bực của tài xế, lại lật từ kinh tế sang lĩnh kiện ô tô, không ít người đã mở cửa xuống xe đi tới trước, muốn nhìn xem rốt cuộc chuyện gì xảy ra lại làm hỏng cả hàng dài ô tô như vậy. Rolin lại không muốn xuống xe nhìn, nếu là thi thể lộn xộn vì đụng xe thì... ở phòng thí nghiệm hẳn xem đủ rồi.

Lại từ lĩnh kiện ô tô lật sang tin tức đó đây... Được rồi, cậu quyết định nên đi xem chuyện gì đã xảy ra, cứ tiếp tục ngồi ngốc trong xe sẽ lãng phí thời gian ngon giấc mất. Phải biết rằng, giấc ngủ đối với người lao động trí óc mà nói, so với bữa sáng với hai quả trứng gà thì quan trọng hơn nhiều.

Rolin nhướn mày, xuống xe đi dọc theo hàng dài ô tô, thẳng tới nhóm người đang đứng phía trước.

A ha, không thể nào, không ngờ chỉ vì cống thoát nước bị nghẹt mà mình phải ngồi ngốc trong xe gần một tiếng?

Trên miệng cống thoát nước đặt bốn chướng ngại vật hình người, vẻ mặt mấy người mặc quần áo nhân viên sửa chữa cống thoát nước đô thị giống như đang gặp phải chuyện phiền toái, từ dưới cống thoát nước dơ bẩn đi lên.

Khuôn mặt tươi cười hoàn mỹ, khuôn mặt tươi cười hoàn mỹ... Rolin không ngừng tự thôi miên bản thân, tận lực nghĩ tới khuôn mặt hoàn mỹ của người cộng sự Feldt, ép buộc bản thân nở nụ cười, “Xin hỏi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Mọi người vốn có chút buồn bực, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ tươi cười của Rolin thì vội đem những lời thô tục nuốt ngược trở vào.

“Có một đứa bé, trốn sâu trong cống thoát nước không chịu ra ngoài, anh biết đó, cậu bé ở đó thì bọn tôi không cách nào hoàn thành nhiệm vụ!”

“Một đứa bé?”

“Không sai, lúc đầu tôi thấy hai mắt cậu bé phát sáng trong đêm thì còn tưởng là mèo! Dùng đèn pin chiếu vào mới biết đó là một cậu bé, ông trời của ta a... Mặc dù trẻ lang thang trên đường rất nhiều, nhưng sao lại phải trốn dưới cống thoát nước chứ? Vừa đen vừa thối... Với lại cậu bé rất khỏe, ba người công nhân chúng tôi xuống dưới cũng không thể kéo cậu bé lên trên.”

Đường như có thứ gì đó bật ra trong đầu Rolin, thối không phải trọng điểm, bóng tối mới là thứ cậu bé kia cần. Rolin lấy huy hiệu FBI ra, nói với mấy người công nhân đang hoảng loạn, “Tôi sẽ xử lý đứa bé, các anh đem chướng ngại vật trên đường đều bỏ đi, rồi đem nắp cống đóng lại giúp tôi.”

“Thế nhưng...” Đội trưởng công nhân vẻ mặt khó xử nói, “Hôm nay chúng tôi phải dọn dẹp đường ống bụi bặm này...”

“Tôi sẽ gọi điện cho cấp trên của các anh, xin đừng lo lắng.” Rolin cảm giác vẻ tươi cười trên mặt mình rất nhanh sẽ biến mất, cậu thật sự bội phục Feldt có thể duy trì dáng tươi cười này, hơn nữa thoát nhìn luôn tự nhiên lại tao nhã, “Các anh cứ đứng đây chỉ cần làm giao thông thành phố thêm tắc nghẽn mà thôi.”

Đội trưởng thở dài một hơi, gật đầu nói: “Được rồi, hy vọng anh có thể đem cậu bé kia ra, có cần chúng tôi gọi tổ chức phúc lợi xã hội tới không?”

Rolin lắc đầu, “Cám ơn nhiều, tôi sẽ liên lạc với cộng sự của tôi.”

Nói xong, liền theo thang trong lòng cống nước đi xuống dưới, mùi mốc meo trong nước làm cậu nhớ tới hương vị trứng gà luộc của Melanie, ít nhất cũng không khó ngửi.

6. Quyển 1 - Chương 6

Mở đèn pin, khóe miệng Rolin bỗng nhiên co giật, cuối cùng vẫn quyết định bước vào đường cống ngầm... Trong cống đầy rác thải, thỉnh thoảng còn có xác động vật chết trôi lềnh phềnh trên mặt nước.

Nước ngập tới nửa bàn chân, nhưng mặc kệ, dù sao đôi giày thể thao trên chân, cậu cũng sẽ không đi nữa.

Ánh đèn pin chiếu sáng một mảnh đường ống đen kịt, quả nhiên, một cậu bé khoảng chừng năm, sáu tuổi, đang đứng sát vào tường, hai cánh tay ôm chặt người, hai mắt nhìn chằm chằm Rolin... Nét mặt đầy sợ hãi.

Khuôn mặt cậu bé tái nhợt, đôi mắt xanh biển lộ ra sự cô độc sâu sắc.

“Anh biết em không – cảm thấy lạnh, nhưng anh lại cảm thấy ở đây rất lạnh, cho nên anh không có ý định sẽ nói nhiều lời vô nghĩa với em.” Rolin nhìn cậu bé, cậu thầm nghĩ có khi nào đứa trẻ này thấy đói quá mà đột nhiên nhào tới cắn đứt cổ mình không nhỉ... A ha, lúc này mà có Feldt ở đây thì tốt quá rồi. Có điều bây giờ là ban ngày, có lẽ tên kia đã trốn trong quan tài ở đâu đó ngủ say rồi.

Gáy cậu bé lại ngã về phía sau, thoát nhìn như nếu có thể, nó muốn cứ như vậy nhập vào bên trong tường.

“Bây giờ là ban ngày, nhưng khoảng mười mấy tiếng nữa, mặt trời sẽ lặn, em có muốn cùng anh ra ngoài không?”

Đôi môi cậu bé run rẩy, nhìn cậu, vẫn im lặng không nói.

“Em đã không ăn bao lâu rồi? Trốn trong cống thoát nước sẽ không tìm được máu tươi đâu.”

Hít một ngụm khí lạnh, cậu bé có chút tức giận đá vũng nước dưới chân, suýt chút nữa nước thối bắn trúng mặt Rolin.

“A, em là người mới bị biến đổi, còn chưa quen với việc hút máu người phải không?” Rolin cười quay đầu đi, “Em đang nghĩ anh làm thế nào lại biết được bí mật của em?”

Cậu bé vẫn dựa sát vào tường như trước, dùng ánh mắt đề phòng nhìn Rolin, nhưng trong đó cũng lộ ra tâm tình muốn biết đáp án.

“Well, làn da em trông rất xanh xao, em sợ ánh mặt trời thậm chí không ngại trốn trong cống thoát nước dơ bẩn này... Anh tin em không muốn sắm vai mỹ nhân ngư cống thoát nước đâu nhỉ. Anh không biết tên em, em trai, thế nhưng em cứ tiếp tục sống ở chỗ này cũng không giải quyết được chuyện gì. Mà anh, có quen một người, anh ta có thể hướng dẫn em làm thế nào để thích ứng với thân thể mới, để không chế dục vụng, còn có làm thế nào để ăn mà không làm thương nạn nhân.”

Cậu bé nuốt nuốt nước bọt.

Rolin khẽ cười, “Được rồi, người cũng đã bẩn rồi, hay là anh ở đây với em, chờ khi trời tối, cùng nhau đi ra ngoài nhé... Anh cũng chưa từng nghe qua có quỷ hút máu nào lại chết đói trong cống thoát nước đâu.”

Không biết đã qua bao lâu, hai người một lớn một nhỏ vẫn đứng nhìn nhau, khóe miệng Rolin mang theo một tia nghiền ngẫm, tai đeo earphone nghe nhạc, mà cậu bé kia thì chỉ im lặng trờn anh không chớp mắt.

Mãi đến khi hai chân đã không còn cảm giác, Rolin giơ tay nhìn đồng hồ, “Nè, em trai, 7 giờ tối rồi, chúng ta có nên ra ngoài chưa?”

Cậu bé mấp máy miệng, vẫn không nhúc nhích.

Rolin biết sức lực đứa bé lớn hơn mình rất nhiều, nếu cứ đi qua kéo không chừng sẽ bị phản lại. Vì vậy cậu lấy điện thoại di động ra, bấm một dãy số.

Thanh âm đầu bên kia điện thoại, khiến anh mấp máy miệng.

“Doctor D, tôi đời này cũng không ngờ rằng cậu lại chủ động gọi điện cho tôi.”

“Ai nha, chúng ta là cộng sự mà,” Rolin ngoáy ngoáy lỗ tai, “Tôi có chút việc muốn nhờ anh hỗ trợ.”

“Nếu như cậu muốn nhờ tôi hỗ trợ, không phải là nên tự mình đến tìm tôi để bày tỏ thành ý sao?” Feldt cười.

“Nếu anh không muốn, có thể nói thẳng. Tôi sẽ liên lạc với đặc vụ Spencer.” Rolin làm ra vẻ muốn ngắt điện thoại.

“Được rồi, cậu ở đâu?”

“Với năng lực cảm ứng cao siêu của anh còn không biết tôi đang ở đâu sao?” Rolin cười cười, đập máy.

Vài phút sau, cống thoát nước vang lên tiếng bước chân không nhanh không chậm, vang dội trong đường ống trống trải.

Cậu bé càng thêm khẩn trương, hàm răng cắn chặt môi dưới, khẽ run nhè nhẹ.

“Đừng sợ, đó là tiền bối của em.” Rolin giơ tay làm điệu bộ trấn an.

Giọng nói dịu dàng vang lên, ở trong lòng cống trống trải ẩm ướt này dường như được khuếch tán thêm một vòng.

“Cậu nói cần tôi hỗ trợ, nhưng lại không nói cho tôi biết, địa điểm là ở cổng thoát nước.” Feldt thản nhiên đứng phía sau Rolin, mặc dù ở nơi không có mỹ cảm như cổng thoát nước này, nhưng Rolin phát hiện mỗi động tác gơ tay nhắc chân của người kia vẫn toát ra phong thái quý tộc.

“Anh cũng biết đó, con người luôn luôn hiếu kì, càng đừng nói đến nhà khoa học,” Rolin cũng mỉm cười, “Ngoại trừ cậu bé kia, tôi chưa từng được thấy qua bộ dạng của Huyết tộc khác khi đứng trong cổng thoát nước.”

“Giờ thì cậu thấy rồi,” Feldt hơi ngừng một chút, “Xin hỏi, Tiến sĩ D có cảm tưởng gì?”

“Cảm tưởng của tôi?” Khóe miệng Rolin cong lên nụ cười xấu xa, “Feldt, anh không phải đã tham gia khóa huấn luyện quý tộc đấy chứ? Trong cổng thoát nước mà vẫn giữ được nguyên bộ dạng thanh cao tao nhã... trông thật là vô sỉ.”

“Xem ra cậu không cần tới sự hỗ trợ của tôi.” Feldt xoay người, nhưng lại bị Rolin tóm lại, Feldt cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của Rolin thì không khỏi nở nụ cười, “Có vẻ như cậu đã ngây ngốc ở chỗ này khá lâu, cơ thể ẩm áp cũng trở nên lạnh lẽo như Huyết tộc rồi.”

“Nhờ anh giúp tôi mang cậu bé kia ra ngoài đi.” Rolin nhìn thẳng vào Feldt, gần từng chữ.

“Được rồi, hiếm khi tiến sĩ D kiêu ngạo lại nhờ tôi hỗ trợ.” Ngón tay Feldt lướt qua bàn tay Rolin đang nắm chặt cổ tay mình, nhẹ nhàng vẽ một vòng tròn, chỉ thấy Rolin như bị điện giật vội vàng rút tay về, xoay người đi về phía lối ra mà không quay đầu lại.

Feldt không để ý mà đi về phía cậu bé, “Ai nha, vị tiến sĩ xấu xa kia cầm đèn pin đi mất rồi, nhưng mà không sao. Cho dù có tối hơn nữa, tôi vẫn có thể nhìn thấy em, mà em... cũng nhìn thấy tôi, đúng không?”

Cậu bé ngơ ngác nhìn người đang đến gần mình, nó chưa từng gặp qua người đàn ông nào như vậy, mặc dù đang đi trong lòng cổng thoát nước dơ bẩn này, nhưng trên mặt người đó vẫn là biểu tình thoải mái, nụ cười tươi trên môi như muốn đem cả thế giới này ngăn cách bên ngoài.

Anh hướng cậu bé vươn tay, nhẹ giọng nói: “Đêm tối đã tới, cùng tôi ra ngoài thôi.”

Cậu bé ngây ngốc tiến về phía trước, người đàn ông trước mắt cúi thấp người, mái tóc dài rủ xuống, quét qua khuôn mặt nó, còn chưa kịp phản ứng, tay nó đã bị giữ chặt.

Trong nhất thời, nó rốt cục cũng hiểu được, nó không phải là sinh vật hút máu độc nhất vô nhị trên đời này, nó đã tìm được đồng loại của mình.

Cậu bé được Feldt dắt ra khỏi cổng thoát nước, nhất thời, hương vị thanh mát của gió đêm làm nó hít vào một hơi thật sâu.

Sau đó, nó thấy người đàn ông đã ở cùng nó cả ngày đứng cách đó không xa, ngón tay kẹp điều thuốc, nhẹ nhàng phả một hơi, làn khói chậm rãi bay lên, thế giới trước mắt bỗng trở nên mờ ảo.

“Rolin thân ái, cậu đang đợi cậu bé này, hay đang đợi tôi vậy?” Feldt đi tới trước, rút điều thuốc trong tay Rolin ra, tàn thuốc trong không khí thất lạc theo gió.

Rolin cười cười, không trả lời hắn, “Từ góc độ nào đó, đêm nay cuối cùng chúng ta cũng bình đẳng rồi. Thật hiếm có lúc quý tộc Feldt toàn thân lại tràn ngập ‘mùi thơm’ của cổng thoát nước như tôi.”

“Cho nên đứa bé này sẽ giao lại cho cậu.” Feldt đưa tay cậu bé đến trước mặt Rolin, “Thế nào, không tiếp nhận sao? Sợ cậu bé đột nhiên tức giận bẻ gãy cổ cậu, hay sợ nó thành linh hút khô máu cậu?”

Vừa dứt lời, cơ thể đứa nhỏ liền run rẩy không ngừng, nó ráng sức rút tay ra, đáng tiếc bị Feldt nắm chặt, không thể động đậy.

Rolin liếc mắt, đi tới trước mặt Feldt nghiêng răng nhỏ giọng nói, “Anh có biết anh thực rất quá đáng? Thằng bé vẫn còn trong quá trình chán ghét bản thân.”

“Cậu không cần nói nhỏ như vậy, cậu nhóc nghe được mà.” Feldt làm tư thế hẹn gặp lại, bước về hướng ngược lại, “Ngủ ngon, darling.”

Nhìn theo thân ảnh thon dài rời khỏi, Rolin khẽ thở dài, quay đầu lại nhìn cậu bé, vươn tay lại, “Đi thôi, cùng anh về nhà nào.”

Cậu bé mấp máy miệng, Rolin cũng không giải thích nhiều, cầm tay nó, cậu bé nỗ lực giãy dụa, nhưng độ ẩm từ bàn tay Rolin làm nó do dự một giây, ngay trong một giây chần chừ ấy, nhà khoa học không kiên nhẫn đã kéo nó tiến phía trước.

Dọc đường không ít người nhìn chằm chằm bọn họ xì xào bàn tán, ví dụ như tại sao một người đàn ông lớn lên vừa cao vừa đẹp trai toàn thân lại bốc ra mùi thối, còn dắt theo một đứa bé đi trên đại lộ.

Đi đến trước cửa phòng thí nghiệm, ngón tay Rolin xoa xoa trán mình, nhìn lại cậu bé kia, cậu có chút tức giận bất bình nói: “Còn nhỏ thật là tốt, quần áo cũng mau khô hơn mình.”

Vừa đẩy cửa đi vào chưa được ba mét, đã nghe thấy tiếng thét chói tai của Melanie: “Đứng nguyên đó!”

Rolin không thể làm gì khác hơn là gơ tay đầu hàng, “Đừng kinh ngạc như vậy có được không?”

“Anh có biết tôi mới dọn dẹp phòng thí nghiệm không hả? Tôi mặc kệ anh bị người yêu tạt nước bẩn hay đẩy xuống cống...”

“Là cống thoát nước.” Rolin bĩu môi.

“Cái gì?!” Nóc nhà như muốn rung động theo tiếng rít của Melanie.

“Tôi nói tôi mới vừa đi ra từ cống thoát nước...”

Melanie nhìn bọn họ, mãi đến khi Rolin cảm thấy mình giống quả táo đang nằm trong lò vi ba, sắp bị ánh mắt của cô nướng chín rồi thì Melanie hét lớn: “Oa, đứa bé thật đáng yêu! Tiến sĩ, không phải là con anh chứ?”

Khóe miệng Rolin thoáng hiện lên nụ cười xấu xa, kéo cậu bé tới trước mặt Melanie, “Không sai, đây là con trai chúng ta, mẹ nó à, còn không mau mang tiểu bảo bối đi tắm rửa?”

Melanie ngẩn người, nhìn Rolin đi ngang qua phòng thí nghiệm vào phòng tắm, mà trên sàn nhà còn lưu lại một hàng dài dấu chân đầy bùn đất của cậu.

7. Quyển 1 - Chương 7

Quần khăn tắm đi ra, Rolin thấy đứa nhỏ đã được Melanie tắm rửa sạch sẽ, đang ngồi ngơ ngác ở trước bàn.

“Đói bụng sao?” Rolin cười cười, cậu bé không nói chuyện, chỉ mấp máy miệng.

Rolin thở dài một hơi, từ trong ngăn tủ lấy ra một kim tiêm, sau đó đi tới chỗ Albert đang quan sát kính hiển vi, “Uy, con tôi đói bụng, hiển chút máu đi.”

Cậu nghiên cứu sinh trẻ quay đầu lại, khuôn mặt tái nhợt, lùi từng bước về sau, mãi đến khi lưng đụng phải bàn kính hiển vi mới run rẩy nói: “Tiến sĩ... Con của anh đương nhiên... phải dùng máu của anh chứ...”

Còn chưa nói xong, Rolin đã cười xấu xa rút ống kim tiêm đầy máu ra, Albert bật lấy chỗ bị kim châm, buồn bực nhìn Melanie chuẩn bị đem máu của mình từ kim tiêm bỏ vào chén, đưa tới trước mặt cậu bé kia.

“Nhân lúc còn tươi thì mau uống đi, nếu không đợi đến khi bị biến vị rồi thì chỉ làm em buồn nôn.”

Cậu bé cầm chén, ngón tay hơi run, vẻ mặt vô cùng chán ghét thứ chất lỏng trong chén kia, thế nhưng bản năng lại thúc giục làm nó khó có thể chống lại sự hấp dẫn của nó, không ngừng nuốt nước bọt.

Rolin vỗ vỗ bờ vai cậu, nhỏ giọng nói, “Em không vì chén “sữa tươi” này mà giết người, nên không cần cảm thấy áy náy tội lỗi đâu, dù sao đây cũng là Albert tự nguyện hiến dâng mà, không uống sẽ lãng phí đó.”

Cách đó không xa, khuôn mặt Albert nhăn nhúm rất khó coi: “Cái gì mà ‘tự nguyện hiến dâng’?”

“Thôi nào,” Rolin vẫy vẫy Albert, “Tôi sẽ cho cậu điểm cao ở bài luận văn tiếp theo.”

Âm thanh ừng ực vang lên, không cần quay lại nhìn Rolin cũng biết cậu bé kia đã uống xong “sữa tươi” rồi. Nhìn đồng hồ trên cổ tay, Rolin kéo cậu bé lại, dẫn về phòng của mình, sau đó chỉ vào cái nút bên cửa phòng nói: “Cậu bé, khi trời sắp sáng thì ấn cái nút này, rèm cửa sẽ che ánh mặt trời cho em. Nhất định phải nhớ kỹ đó, anh cũng không muốn thấy em chết như vậy đâu, hiểu chưa?”

Cậu bé gạt đầu, dấy mắt ánh lên vẻ cảm kích.

Rolin bĩu môi, nghĩ thầm: Tiểu quỷ cậu không cần cảm kích tôi, tôi là sợ cậu bị mặt trời đốt thành tro rồi lại phiền tôi dùng máy hút bụi thu dọn thi thể của cậu.

Lúc này, điện thoại trên đầu giường rung lên, giọng nói nhàn nhã ở đầu bên kia điện thoại có hóa thành tro anh cũng nhận ra.

“Cộng sự thân mến của tôi, nếu cậu đã sắp xếp cậu bé kia xong xuôi rồi, thì có phải tới phiên chúng ta ra ngoài “điều tra” những người còn lại trong danh sách không?”

“Đợi chút?” Rolin nhướng nhướng mày, “Không phải tôi đã kêu anh đi đọc suy nghĩ của họ rồi sao? Với năng lực của anh mà nói... Một buổi tối là đã làm xong hết rồi!”

“Ừ” bên kia điện thoại vang lên tiếng ma sát ngón tay của Feldt, trên miệng là nụ cười trêu đùa, “Nhưng tôi lại thích cảm giác có cậu bên cạnh.”

“Anh, tên chết tiệt này, anh có biết nếu trong vòng một ngày mà anh không tìm được hung thủ, có thể sẽ có thêm một cô gái nữa chết?” Nói đến đây, Rolin không kiềm nổi phần nộ cực kỳ.

“Cho nên, Rolin thân ái, tôi đang chờ cậu bên dưới phòng thí nghiệm, không nên lãng phí thời gian.” Feldt lập tức tắt máy, không để cho đối phương có cơ hội nổi bão.

Rolin xoa xoa huyệt thái dương, vươn tay lấy áo khoác trên giá, vừa bước được hai bước, lại gấp gáp quay lại hướng Melanie hét to một câu: “Nếu trước bình minh tôi còn chưa trở về, nhớ giúp tên tiểu quỷ kia kéo rèm cửa lại!”

Feldt đứng dưới lầu nghe được, hơi nở nụ cười, quay sang phía Rolin đang xuống cầu thang khẽ lẩm bẩm: “Cậu thực rất tốt bụng mà.”

Rolin nhếch miệng, đi tới chiếc Mercedes-Benz nói: “Tôi một chút cũng không tốt bụng.”

Xe chạy như bay ra ngoài, Rolin từ miếng che nắng trên đầu rút ra một danh sách, “Nếu anh chịu khó một chút, tôi có thể hảo hảo hưởng thụ buổi tối rồi!”

“Tối cao ốc Mende.” Feldt không nhanh không chậm nói.

“Cao ốc Mende?” Rolin híp mắt nhìn hắn, “Đó là công ty ngoại thương của Kalar Mende...”

“Đúng vậy, tám người trong danh sách của cậu, chỉ có ngài Mende thân ái là tôi đã từng gặp qua một lần, nhưng không phải tại văn phòng của hắn, mà là ở... bãi đậu xe. Không cần tới gần, tôi biết, hắn là đồng loại của mình.”

“A ha” Rolin suy nghĩ một chút, “Nếu đã như vậy, chúng ta sẽ đi bắt hắn, sau đó tra hỏi!”

“Rolin...” Feldt nghiêng đầu nhìn cộng sự của mình.

“Được rồi, tôi biết chúng ta chưa có bằng chứng, nếu chỉ dựa vào mẫu DNA thu được bên ngoài thì chưa đủ, chúng ta phải lấy thêm mẫu DNA của hắn để đối chiếu hoặc... bắt hắn khi hắn đang gây án.” Rolin dừng xe trong bãi đậu xe của cao ốc Mende. “Có lẽ, lấy DNA của hắn... sẽ an toàn hơn, tôi cũng không muốn đồng loại đáng thương của tôi lại bị đồng loại của anh tập kích.”

Feldt dựa đầu vào cửa sổ, mái tóc vàng kim dài rủ xuống men theo tấm kính thủy tinh trong suốt. “Tôi ở đây đợi cậu.”

“Cái gì?” Rolin nhú mày.

“Tiến sĩ D, cậu cũng không phải không biết nếu tôi xuất hiện trước mặt Mende, hắn sẽ biết tôi là đồng loại của hắn. Cảm giác của chúng tôi đối với đồng loại của mình vô cùng nhạy cảm. Bất quá điều đáng ăn mừng

là, tôi cảm thấy hần mới chỉ bị biến đổi cách đây không lâu, hần là vẫn chưa học được cách kiểm soát năng lực của mình, ví dụ như...” Ngón trỏ thon dài của Feldt xẹt qua huyết thái dương của Rolin, “Độc suy nghĩ của cậu.”

“Tôi biết rồi, nếu anh đi cùng tôi, hần sẽ nghi ngờ, khi đó đừng hòng lấy được DNA của hần.” Rolin mở cửa xuống xe, đi về phía thang máy, sau đó tới quầy tiếp tân giới thiệu bản thân, liền dễ dàng được vào văn phòng của Mende.

Hiện tại là mười giờ đêm, Rolin nhếch khóe miệng, anh biết Mende không phải ở lại đây vì tăng ca, mà bởi vì hần không thể xử lý công vụ vào ban ngày. Dù sao văn phòng của giám đốc là ở tầng cao nhất của tòa nhà, và điểm chết người chính là... tường xung quanh hoàn toàn được làm bằng thủy tinh. Vào ban ngày, đây quả thực là pháp trường ánh sáng đối với quỷ hút máu.

Gõ cửa, Rolin tiến vào, Mende đang ngồi gõ bàn phím trước máy vi tính, tần suất âm thanh kia nhanh đến kinh người. Rolin cũng không kinh ngạc, bởi vì năng lực cảm ứng cùng khả năng hành động của huyết tộc mạnh hơn gấp trăm lần so với người bình thường.

“Ồ, tốc độ đánh máy của ngài thực sự làm cho người ta cảm thấy...”

Mende ngẩng đầu lên, khuôn mặt tái nhợt dưới ánh đèn xanh của màn hình máy tính giống như bình đồ sứ hoa lệ trong các di tích Trung Hoa. Rolin trong lòng nhún vai, đây là chỗ tốt khi trở thành huyết tộc, không những đạt được cuộc sống bất tử, trừ khi bị ánh mặt trời biến thành tro bụi, mà còn có thể thu được dung mạo đẹp dễ.

“Vị tiên sinh này, anh không có gõ cửa.” Mende nhìn Rolin, trong mắt hiện rõ sự đề phòng.

“A, xin lỗi, Ngài Mende.” Rolin lại lần nữa bắt chước theo Feldt, gian nan nở một nụ cười tao nhã trên môi, “Tôi là đặc vụ Rolin D của FBI, tôi đang điều tra một vụ giết người liên hoàn.”

“Giết người liên hoàn?” Ánh mắt Mende lộ rõ sự kinh ngạc, ngoài kinh ngạc, còn có nỗi lo sợ bí mật bị vạch trần, hần đứng dậy chỉ chỗ ngồi đối diện, “Mời ngồi, đặc vụ D... Không biết tôi có thể giúp gì cho anh.”

“Tôi chỉ muốn biết vào hai giờ đêm thứ ba tuần trước, anh đang ở đâu thôi.”

“Thứ ba...” Nghe vậy, sắc mặt Mende nhanh chóng thả lỏng, đương nhiên “hai giờ đêm thứ ba” chỉ là Rolin thuận miệng bịa ra thôi, mục đích của anh là muốn Mende lơ lỏng đề phòng.

“Không sai, thứ ba tuần trước. Nhân viên của chúng tôi đã phát hiện xe của anh trong băng ghi hình ở đại lộ 201.” Rolin dùng giọng điệu giải quyết công vụ nói.

“Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?”

“Rất xin lỗi, vụ án này đang trong quá trình điều tra, tôi không thể nói cho anh bất luận chi tiết gì. Thế nhưng nếu anh nghiêm túc trả lời câu hỏi của tôi, chúng tôi sẽ giúp anh loại bỏ thân phận nghi phạm.”

“Tôi ở trong công ty, thư ký của tôi có thể làm chứng.”

“Ra vậy...” Tầm mắt Rolin bỗng nhiên rơi xuống tấm hình trên bàn Mende, trong đó là một cậu bé ôm chú thỏ bông đang ngồi trên xích đu cười rất vui vẻ, “Đây là con anh sao?”

“A... Đúng vậy, xin hỏi có vấn đề gì sao?” Mende nghiêng mặt nhìn Rolin.

“Con của anh hiện đang ở cùng với anh?”

“Cái đó và vụ án có liên quan sao?” Mende nhíu mày nhìn Rolin.

“A, đừng hiểu lầm, tôi chỉ muốn nói... Con trai tôi cũng lớn xấp xỉ cậu bé, tôi cũng không có nhiều thời gian ở cùng nó.” Rolin ép mình làm ra dáng vẻ áy náy đau lòng.

“Ra là như vậy...” Mende dường như bị Rolin làm cho xúc động, thiếu chút nữa buột miệng nói năng không suy nghĩ, thế nhưng trong khoảnh khắc cuối cùng lại nhin xuống được.

“Hôm nay đến đây thôi, hi vọng anh có thể cho tôi số điện thoại của thư kí kia, tôi sẽ xác minh lại hành tung của anh vào tuần trước, còn nữa, hi vọng anh đừng để ý, có thể đồng nghiệp của tôi sẽ hỏi anh một số vấn đề.”

“Đương nhiên không ngại.”

Nhận lấy số điện thoại từ Mende, Rolin đi tới cạnh cửa, “Đúng rồi, con trai anh tên gì?”

“Mike...”

“Cái tên rất đáng yêu.” Rolin thân mật gật đầu rồi đóng cửa lại.

Vào thang máy đi xuống garage, trong nháy mắt khi cửa thang máy mở ra, cậu liền nhìn thấy Feldt đang ngồi dựa trên cốp xe, ngọn đèn u ám chiếu lên mặt anh càng làm nổi bật thêm vẻ thần bí, thoạt nhìn tưởng như là quỷ hút máu trong quảng cáo xe hơi.

“Này, tôi không biết tiến sĩ D từ khi nào lại có con trai?” Chỉ trong chốc lát, Feldt đã đi tới bên cạnh Rolin, hơi thở lạnh lẽo phun lên tai cậu.

“Thính giác của anh không được tốt lắm nhỉ,” Rolin hừ một tiếng, “Tiện thể nói luôn, anh không biết con trai tôi tên Mike sao?”

Feldt nhướng nhướng mày, theo sau Rolin ngồi vào xe, nghĩ thầm trong lòng: Sự việc càng ngày càng thú vị rồi.

8. Quyển 1 - Chương 8

Trở lại phòng thí nghiệm, còn chưa đưa xe vào garage, Rolin đã vội mở cửa xe rời khỏi, vừa đi vừa nói với Feldt đang ngồi bên ghế phó lái, “Đưa xe vào garage, tôi muốn đi trước tìm tên tiểu quỷ kia tính sổ.”

Mở cửa phòng thí nghiệm, ngoại trừ Melanie đang chỉnh lý số liệu trước máy vi tính thì các thực tập sinh khác đều đã ra về.

“Tiểu quỷ đâu rồi?”

“Đang xem Simpson trong phòng anh...” Melanie giơ giơ ngón tay, có chút ngạc nhiên vì sao Rolin lại trở về nhanh như vậy.

Cầm lấy tấm hình nạn nhân trên bàn, Rolin liền đi về phòng mình.

Mở cửa, cậu bé đang ngồi trên giường, hai mắt ngây ngốc nhìn chằm chằm màn hình tivi, đó rõ ràng là một bộ anime hài hước, thế nhưng trên môi đứa trẻ kia lại không có chút ý cười nào.

Rolin ngồi lên giường, cậu bé quay lại nhìn anh, hơi mấp máy miệng, dường như cậu nhận thấy điều gì đó trong ánh mắt Rolin.

“Những... cô gái này, em có thấy quen mắt không?”

Tay cậu bé nắm chặt thành quả đấm đặt hai bên đùi, trong mắt lần nữa lại tràn ngập sự đề phòng.

“Mike, nói cho anh biết, em biết được chuyện gì?” Rolin nhận ra anh đã làm cậu bé kinh hãi, vì vậy lập tức hạ giọng nhỏ nhẹ.

Lúc này, Feldt cũng đã vào phòng thí nghiệm, đi tới trước cửa phòng Rolin, không biết hắn lấy được ở đâu một tách hồng trà, hơi nóng bốc lên nghi ngút... Rolin trong lòng chán ghét mà nhướng nhướng mày, đưa trà cho người này đúng là lãng phí!

“Cậu đang nghĩ đưa trà cho người này đúng là lãng phí, đúng không?” Thanh âm của Feldt vang lên, xoa dịu không khí căng thẳng giữa Rolin và tên tiểu quỷ kia.

“Hửm?” Rolin quay lại, theo bản năng vươn tay sờ sờ ót mình, nhỏ giọng lầm bầm một câu, “Con chip không có điện sao?”

“Hóa ra trong đầu cậu có con chip hả?” Feldt bước lên, đưa tách hồng trà tới trước mặt Rolin, “Muốn biết được một người đang nghĩ gì trong lòng, không nhất thiết phải đọc được suy nghĩ của người đó.”

Hừ một tiếng, Rolin xoay người sang chỗ khác, hoàn toàn không có ý tiếp nhận tách trà kia.

Mỗi loài sinh vật đều có thể phát ra một loại từ trường nhỏ, loại từ trường này sản sinh ra các tần số sóng điện từ khác nhau, cũng giống như con người, mỗi người đều có dấu vân tay độc nhất vô nhị. Huyết tộc sở dĩ có thể đọc được suy nghĩ của người bình thường, là dựa vào khả năng điều chỉnh tần số sóng điện từ của mình, một khi tần số hợp nhất liền có thể cảm ứng được suy nghĩ của đối phương. Chính là căn cứ vào đặc điểm này, mà ba năm trước Rolin đã thiết kế ra loại chip mini có khả năng che chở đại não của mình chống sự nhiễu sóng từ bên ngoài, do đó có thể phòng ngừa Huyết tộc đọc được suy nghĩ của mình.

Không thèm để ý tới phản ứng của Rolin, Feldt đi tới trước mặt cậu bé, tao nhã quỳ một chân xuống, “Mike, cậu chán ghét chính bản thân mình, bởi vì những cô gái cung cấp thức ăn cho cậu đều đã chết, đúng không?”

Mike không trả lời hẳn, nhưng ngay sau đó nước mắt liền tuôn ra, khóc nức nở.

Rolin trợn mắt nhìn trần nhà, anh ghét nhất là trẻ con khóc! Chẳng những không hỏi được gì, mà nước mắt nước mũi còn chảy đầy ra giường!

Ngay khi Feldt muốn vươn tay lau nước mắt cho Mike, thì Rolin bỗng nhiên kéo cậu bé vào lòng, ngón tay luồn vào mái tóc nâu của cậu, bóp nhẹ.

“Không sao, Mike... Không sao đâu... Em không cần chán ghét bản thân mình, bởi vì em chưa làm gì sai hết.”

“Nhưng các cô ấy đều đã chết...”

Rolin bĩu môi, nghĩ thầm tiểu quỷ này cuối cùng cũng chịu mở miệng nói rồi sao.

Feldt ở một bên khẽ nở nụ cười, hẳn dường như có thể đoán được Rolin đang nghĩ gì từ biểu cảm trên mặt anh, loại cảm giác này khiến Rolin cảm thấy vô cùng khó chịu, so với tiểu quỷ đang lau nước mũi lên áo sơ mi mình thì còn khó chịu hơn nhiều.

“Thế nhưng người cắn đứt cổ họng các cô gái không phải em, quyết định giết chết các cô cũng không phải em, thậm chí người tuyển chọn các cô ấy cũng không phải em. Mike, rất nhiều chuyện nằm ngoài khả năng của em, tuy nhiên có một chuyện em có thể làm được. Nếu em thực sự cảm thấy áy náy, vậy hãy nói cho anh biết ngày hôm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Nhìn Rolin cau mày cố gắng tìm lời an ủi cậu bé, Feldt trực tiếp ngồi xếp bằng trên nền nhà, ngửa đầu, một bộ dạng như đang bận tới mắt nhưng vẫn ung dung thưởng thức màn hay.

Người muốn nổi bão là Rolin nghĩ muốn chụp lấy đèn bàn mà ném thẳng vào mặt tên kia, nhưng chợt nghĩ tới với năng lực di chuyển siêu phàm của hắn thì không chừng hắn lại cười rạng rỡ như mình tỉnh màn ảnh mà nghiêng người né được. Cho nên đành âm thầm rửa hân trong lòng.

Có cảm giác trước ngực đã ướt một mảnh lớn, Rolin thật sự rất muốn nhấc đầu Mike lên, thế nhưng thân hình nhỏ bé trong lòng kia vẫn run rẩy không ngừng, cuối cùng anh chỉ giơ tay vỗ nhẹ lên lưng cậu bé.

Feldt nhượng nhượng mày, tuy rằng chỉ mới ở cùng Rolin mấy ngày, nhưng hắn tin rằng mình chắc chắn đã hiểu rõ vị tiền sĩ này. Rolin không phải loại người kiên nhẫn, tất nhiên trừ lúc làm thí nghiệm. Anh sẽ không để tình cảm lấn áp lý trí, mà chỉ chú trọng đến hiệu quả thực tế, cho nên khi thấy anh không phát câu với Mike đang khóc nức nở trong lòng hơn mười phút, biểu tình trên mặt không kiên nhẫn mà nhũn ra... Trong nháy mắt, Feldt không nhịn được mà mở to mắt nhìn.

Không biết đã qua bao lâu, Rolin vẫn nhẹ nhàng vỗ lưng cậu bé, mãi đến khi nó ngừng khóc.

“Nói anh nghe, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Mike thò đầu ra từ trong lòng Rolin, ngón tay khéo léo lướt qua khuôn mặt cô gái trong hình, nhẹ giọng nói: “Mái tóc này, còn có đôi mắt này... đều rất giống...của mẹ em.”

Rolin nhìn Feldt, tiếp tục hỏi: “Vậy mẹ em đâu?”

“Em không gặp mẹ nữa, ngày trước đều là mẹ đến tìm em...”

“Mẹ?” Rolin nhú mồm, Feldt bên cạnh có cùng suy nghĩ mà sờ sờ mũi.

“Mike.” Feldt ngẩng đầu, hai tay đặt lên bả vai Mike, ánh mắt dịu dàng mà ôn nhu, “Ai đã biến đổi em?”

“Biến đổi?”

“Đúng vậy, là ai đã hút máu em sau đó cho em uống máu hân?” Ánh mắt Feldt như đang thâm nhập vào con người cậu bé.

“Là mẹ.”

“Từ khi nào em bắt đầu không được gặp mẹ?”

“Hôm đó... Khi ba trở về nhìn thấy mẹ đang ở cùng em... Ba liền đuổi em về phòng, nói nếu em dám ra khỏi phòng, ba sẽ bẻ gãy cổ em... Sau đó em ở trong phòng nghe được ba mẹ cãi nhau rất lớn, bọn họ chắc chắn còn đánh nhau... Rồi em nghe thấy tiếng thủy tinh vỡ, em còn có cảm giác ba đang ép mẹ trên bệ cửa sổ, người ba muốn bẻ cổ không phải em, mà là mẹ... Em rất sợ, nên liền xông lên lầu kéo ba lại, rồi kêu mẹ mau mau chạy thoát... Sau đó thì em không còn gặp mẹ nữa...”

“Trả lời tốt lắm, Mike.” Feldt chậm rãi đứng lên, ánh mắt dừng trên người Mike, nhưng ngón tay lại lướt qua cằm Rolin, tựa như muốn nói “Thế nào, bị tôi mê hoặc rồi sao?”

Rolin trong nháy mắt liền tỉnh táo lại, hít vào một hơi, trừng Feldt.

Nhưng đối phương chỉ mỉm cười, “Không cần nghi ngờ, tôi vừa rồi không có thôi miên cậu, bởi vì tôi không bắt được tần số suy nghĩ của cậu.”

“Nhưng anh đã thôi miên Mike? Tôi vẫn cho rằng Huyết tộc không có khả năng thôi miên lẫn nhau.”

“Cũng không có, tôi chỉ làm cậu bé cảm thấy yên tâm thôi. Đây là năng lực của riêng Feldt, không phải thiên tính của huyết tộc.” Trong mắt Feldt ẩn hiện ý trêu chọc, “Có điều, tiến sĩ D thân mến, cậu hẳn nên tự hỏi, vì sao... tôi còn chưa có thôi miên hay là “dụ dỗ” cậu, mà cậu vẫn thất thần như trước?”

Rolin hơi nghiêng nghiêng đầu, “Chắc là đại đao đập mạch rồi, không thể sao?” Nói xong, liền kéo Mike đi vào toilet, vừa đi vừa dùng giọng không vui nói linh tinh cái gì mà “Đi lau sạch khuôn mặt lem luốc của em đi”.

Mike đứng trước bồn rửa tay, có cảm giác như Rolin đang dùng khăn bông chà chà mặt nó cho hả giận, khuôn mặt nhỏ bé so với lúc vừa khóc xong trông còn đáng thương hơn.

Cúi đầu, bất đắc dĩ cười cười, Feldt nhẹ giọng nói: “Nếu như nói vừa rồi đại não cậu bị đập mạch... Còn tôi thì bị sao đây?”

Chưa tới vài phút, Melanie đã tìm được tất cả tư liệu về Tracy Mende.

“A ha, mái tóc nâu thẳng, mắt xanh... Hung thủ chúng ta muốn tìm dường như luôn tái diễn hành động “giết chết” cô gái này.” Rolin khoanh tay đứng sau Melanie nói.

Feldt không nhanh không chậm cũng đã đi tới, “Vấn đề lớn nhất bây giờ là chúng ta không biết mục tiêu kế tiếp của hân là ai. Phải rồi, đã có kết quả so sánh DNA chưa?”

Melanie quay lại, “Có rồi, hung thủ xác thực có cùng huyết thống với Mike, tôi nghĩ chúng ta có thể tập trung điều tra Karla Mende rồi.”

“Giả sử phụ nữ tóc nâu thẳng mắt nâu có thể kích thích động cơ giết người của Karla Mende, như vậy chúng ta có phải chỉ cần mang một phụ nữ như vậy đến trước mặt hân là được rồi?” Ngón tay Rolin lần thứ hai mò lên má mê mồi dưới, biểu tình suy tư đó khiến Feldt lại vô thức nuốt một ngụm nước bọt, “Thật đáng tiếc, không thể nhờ Lena hỗ trợ, bất kỳ huyết tộc nào tiếp cận hân sẽ làm hân đề cao cảnh giác... Đặc vụ bình thường lẽ nào không ai có bề ngoài tương tự sao?”

“Rolin.” Feldt nhẹ giọng kêu tên anh, lời vị tiến sĩ đang chìm trong suy nghĩ kia chậm rãi quay đầu lại.

“Chuyện gì? Anh tìm được người thích hợp rồi sao?” Ngón tay Rolin rớt cuộc cũng buông xuống, nhẹ nhàng gõ gõ mặt bàn.

“Vì sao khi cậu suy nghĩ vấn đề gì đó thì luôn dùng tay mân mê môi dưới?”

“Làm gì?” Rolin nhú mồm, thăm nghĩ Feldt có ý đồ gì khi hỏi vấn đề này, không lẽ lại muốn tìm đề tài để chế nhạo mình?

“Ha ha, đây là tôi nghĩ ra đó,” Melanie vỗ vỗ tay, “Tại trước đây mỗi khi tiến sĩ D suy nghĩ chuyện gì đó liền vô thức cắn môi dưới mình, vào mùa đông môi dưới đều bị anh cắn nát. Cho nên tôi liền nảy ra chủ ý, sau này mỗi khi anh suy nghĩ chỉ cần lấy tay sờ sờ môi dưới, như thế sẽ không cắn thương chính mình nữa!”

Nghe Melanie giải thích xong, Rolin nhìn Feldt, nghiêng đầu như muốn nói: “Sao vậy?”

“Không có gì, hiểu kì vậy thôi.” Feldt khoát khoát tay, “Môi dưới của Tiến sĩ D mà bị cắn nát thì thật đáng tiếc.”

“Hừm? Có ý gì?” Rolin nhướn nhướn mày.

9. Quyển 1 - Chương 9

“Không có gì.” Feldt cười cười đổi đề tài câu chuyện, “Lần trước khi cậu đến gặp Mende, hẳn không nhận ra rằng mình không thể đọc được suy nghĩ của cậu. Điều này chứng minh suy luận của tôi là đúng, kẻ biến đổi Mende đã không dạy hẳn cách kiểm soát năng lực của mình. Do đó chúng ta có thể tìm một phụ nữ hóa trang thành mắt xanh tóc nâu để dụ hẳn.”

“Biết tìm ai đây?” Rolin nhún vai

Feldt liếc qua Melanie.

“Không được, tuyệt đối không được, quá nguy hiểm.” Rolin kiên quyết từ chối.

“Tôi đồng ý!”

“Cái gì?” Rolin trừng Melanie, “Cô có biết điều cô muốn làm là gì không?”

“Đương nhiên biết!” Melanie nắm chặt tay thành nắm đấm, nhìn thẳng vào mắt Rolin, “Tiến sĩ, là anh đã kéo tôi vào chuyện này, là anh đã bắt tôi khi khám nghiệm ba cỗ thi thể kia, cũng chính anh đã làm tôi phải chứng kiến sự đau khổ tột cùng của những gia đình khi mất đi người thân. Và giờ là lúc tôi có thể làm một điều gì đó cho họ, nhưng anh lại...”

“Mende là tên quỷ hút máu! Hẳn sẽ cắn cổ cô, hút cạn máu cô sau đó đánh cô lên trần nhà như một vật trang trí!”

“Không phải vẫn còn anh đó sao? Tiến sĩ sẽ không để tôi biến thành vật trang trí đâu nhĩ.” Melanie gần từng chữ.

Rolin thở dài một hơi, quay lại hung hăng trừng tên Feldt đầu sỏ vẫn mang điệu bộ nhàn nhã dạo chơi kia, càng nhìn càng phẫn nộ.

Dựa vào cái gì mà trước mặt nghiên cứu sinh của ta lời nói của tên này lại có hiệu lực hơn chứ?

“Tôi đi hút thuốc!” Rolin chộp lấy gói thuốc lá trên bàn, đi ra ngoài phòng thí nghiệm.

Melanie nhún vai với Feldt, hẳn cười nhạt một tiếng rồi đi theo sau Rolin, nhìn đối phương bước vào thang máy.

Đi xuống ghế đá dưới lầu, Rolin thở dài một hơi, rút một điếu từ trong hộp thuốc, lấy hộp quẹt muốn châm lửa, gió đêm nay dường như có chút hỗn loạn (hình như nó không thổi theo một chiều ấy =.=), ngọn lửa vừa mới bùng cháy liền bị gió thổi đến nghiêng trái ngã phải.

Rolin lại càng thêm bực, có điều anh cũng không biết mình bực vì ai, là Melanie? Hay Feldt? Hay là chính mình?

Một giây sau, chiếc bật lửa đang nằm trong tay anh bỗng nhiên thoát cái xuất hiện trong những ngón tay của người kia.

“Tách” một tiếng nhỏ, ngọn lửa được bàn tay Feldt chặn gió chậm rãi đốt chày đầu điều thuốc.

“Hút thuốc có cảm giác như thế nào?” Ánh lửa chập chờn chiếu lên mặt Feldt tạo nên một cảm mỹ cảm hôn ám.

“Không thể miêu tả được.” Rolin tay kẹp điều thuốc, lùi lại mấy bước ngồi xuống ghế đá.

Feldt cũng bước tới trước hai bước, mũi giày vừa vặn chạm vào mũi giày Rolin, hai tay rút túi áo khoác, cúi thấp đầu, nhìn xuống hàng lông mày Rolin, “Tôi nghĩ cậu không phải người hay để ý đến chuyện của người khác, nhưng so với trong tưởng tượng của tôi thì cậu lại nhẹ dạ hơn rất nhiều ha.”

“Nhẹ dạ?” Khóe miệng Rolin câu lên nụ cười xấu xa, đầu ngón tay gõ gõ cho tàn thuốc rơi xuống, “Anh lầm rồi, Feldt. Melanie là một trợ lý tuyệt vời, nếu để cô ấy chết đi, sẽ rất khó để tìm được một người giống như cô ấy. Cái đó không liên quan tới chuyện tôi có nhẹ dạ hay không.”

Nụ cười trên môi Feldt lại càng thêm sâu, hất cúi người, ghé vào bên tai Rolin nói, “Vậy hãy bảo vệ tốt Melanie – chứng minh cho tôi thấy cậu không phải phế vật.”

Rolin vừa mới vươn tay muốn xua đi hơi thở của Feldt thì đối phương đã đứng thẳng lưng, xoay người đi đến chỗ sâu nhất bên kia đường.

Khi điều thuốc sắp tàn Rolin mới đứng lên quay trở lại phòng thí nghiệm.

Vừa bước vào cửa, anh liền nhìn thấy Melanie tay ôm đồng hồ tư liệu đã được chỉnh lý đang đứng trước mặt, “Tóm lại, cảm ơn anh đã quan tâm, nhưng chuyện kia, tôi đã quyết định làm rồi!”

Rolin còn chưa lấy lại tinh thần, Melanie đã đem mớ tư liệu bỏ vào lòng anh rồi rời khỏi phòng thí nghiệm.

“Cô gái này...”

Buổi tối hai ngày sau, trong một nhà hàng cạnh cao ốc Mende, Karla Mende ngồi cạnh cửa sổ, một bên uống rượu đỏ, một bên chăm chú nhìn nữ phục vụ đang lau dọn bàn phía cách đó không xa.

Nữ phục vụ bưng khay đồ đi ngang qua Mende, suýt chút nữa trượt chân, chỉ trong giây lát, cô gái ngã vào lòng một người đàn ông, khay đồ trong tay cũng được người kia giữ lại.

Trên lầu tòa cao ốc đối diện bên kia đường, Rolin đang tựa bên bệ cửa sổ, quan sát kịch hay qua chiếc ống nhòm, không khỏi chặc lưỡi: “Người kia đang diễn điệp viên 007 sao? Ai không biết còn tưởng là đang đóng phim đó!”

Phía sau anh, Feldt đang nhàn nhã đứng đó, ngón tay đùa giỡn với điều thuốc lá chưa đốt.

Chiếc eo Rolin lộ ra dưới vạt áo T-shirt, mảnh mai ngoài dự đoán, nhưng lại không hề yếu đuối. Rolin càng cố dùng sức nhào người ra ngoài cửa sổ dò xét, “Bộ dạng Mende nhìn y chang Đặng Đồ Tử (1) chứ không giống quỷ hút máu a!”

Điều thuốc trong không khí vạch ra một đường cong, rồi dừng lại trên đỉnh đầu Rolin.

Vị tiến sĩ trẻ quay đầu lại, “Anh làm gì vậy?”

“Tôi chỉ muốn nhắc nhở cậu, tất cả huyết tộc đều sở hữu thị lực rất tốt, tên kia bất cứ lúc nào cũng có thể phát hiện cậu đang ở trên bệ cửa sổ này “rình coi” hửn.” Feldt lơ đãng một tay túm Rolin kéo anh xuống.

“Hử, vậy cũng tốt, mời anh dùng thị lực nhạy bén của mình mà hảo hảo theo dõi hửn đi!” Rolin hất tay Feldt ra, “Tôi muốn đi toilet – đừng có mà “rình coi” tôi!”

Nhìn thân ảnh Rolin bước vào toilet, Feldt cười cười, vươn tay day day huyết thái dương mình.

Mình rốt cuộc là bị sao vậy?

Trong khoảnh khắc đó, thế nhưng lại rất sợ tên kia cứ như vậy mà té xuống.

Ba mươi giây sau, Rolin đi ra, “Này, tình hình ra sao rồi?”

“Mende nói đợi Melanie tan ca... sẽ đưa cô ấy về nhà.”

“Hiện tại thì sao?”

“Melanie đã theo hấn ra bãi đỗ xe rồi.”

“Cái gì?!” Rolin ra vẻ cần phải chạy thật nhanh ra cửa, “Chúng ta phải nhanh...”

“Chúng ta có thể rất nhanh.” Feldt đột nhiên chặn Rolin lại rồi vác anh lên vai, lao người nhảy ra khỏi cửa sổ, tiếng gió vù vù vang lên bên tai Rolin, cửa sổ thủy tinh từ to đến nhỏ lướt qua trước mắt, còn chưa kịp phản ứng, anh chỉ cảm thấy một trận chấn động, Feldt đã mang theo anh đáp xuống mặt đất.

“Anh... Anh...” Rolin được đối phương thả xuống, dường như vẫn chưa thể hoàn hồn, chỉ há miệng thở dốc mà nhìn đối phương, không nói nên lời.

“Cậu không phải muốn chúng ta “phải nhanh” sao?” Feldt nở nụ cười, sau đó, một chiếc xe Cadillac từ trong bãi đỗ xe nhà hàng chạy ra, ánh sáng từ đèn xe đảo qua thân ảnh thon dài của hấn, “Xem ra chúng ta thật sự cần phải nhanh một chút rồi.”

Trong nháy mắt, Rolin phát giác Feldt trước mắt đã biến mất không còn bóng dáng

“Hừ, tên này chỉ biết đùa bỡn mình!”

Melanie ngồi trong xe, thành phố về đêm đang dần lui về phía sau, ngón tay quần vào nhau, có chút không dám nhìn người đàn ông đang lái xe bên cạnh.

“Làm sao vậy? Cô đang căng thẳng sao?”

“Đương nhiên là căng thẳng a.” Hít một hơi thật sâu, Melanie nỗ lực lặp lại mục đích mình ngồi vào chiếc xe này. “Tôi... lần đầu tiên gặp người giống như ngài Mende... không có dáng vẻ kiêu ngạo của kẻ có tiền...”

“Ha ha, cô cũng đã nói tôi “không có dáng vẻ kiêu ngạo”, vậy cô còn căng thẳng cái gì?”

“...Tôi cũng không biết... A, ngài Mende, xin ngài quẹo phải ở hẻm phía trước.” Melanie duỗi ngón tay chỉ.

Chiếc xe dừng lại ở hẻm nhỏ phía trước, Mende cười cười, “Chỗ này thật u ám, tôi nghĩ tôi nên đưa cô đến tận cửa nhà mới an toàn.”

“Hả?” Melanie ngẩn người, lúc này trong đầu bỗng có một giọng nói vang lên.

Đừng sợ, tôi luôn dõi theo cô. Cứ để hấn đưa cô về nhà đi.

“Cô sao vậy?” Mende cười cười nhìn cô.

“Tôi chỉ đang nghĩ hạt cà phê trong ngăn tủ không biết có còn hay không thôi.” Melanie cười mở cửa xe bước xuống, Mende cũng không nhanh không chậm theo sát phía sau cô.

“Tôi nghĩ cô nên mượn một căn phòng tốt hơn, nơi này đối với phụ nữ mà nói thì rất sơ sài.”

“Tôi là sinh viên nghèo vừa học vừa làm, chỉ hi vọng có thể tiết kiệm được chút tiền mà đóng tiền học.”

Melanie dẫn Mende đi tới tới cửa, móc chìa khóa ra, mở cửa. Mende ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách, nhìn Melanie trong nhà bếp vừa xay hạt cà phê vừa chậm rãi thả mái tóc nâu dài đang buộc xuống, mượt mà như nước suối tuôn chảy.

Mende chậm rãi đến sau lưng Melanie, vén tóc cô lên, để lộ ra chiếc cổ mỹ lệ.

Melanie trong lòng cả kinh, quay đầu lại nháy mắt, Mende thoát cái lộ ra hàm răng nhọn hoắt cắn vào da thịt non mềm trên cổ. Trong tích tắc, có loại cảm giác gì đó tràn ngập thân kinh, làm cô không thể cử động, cơ thể mềm nhũn trượt xuống dưới, bị đối phương một tay ôm lấy.

“Hừm, đang làm gì đó, ngài Mende?”

Tiếng nói ôn nhu thuận theo gió đêm tiến vào không gian nhỏ hẹp trong phòng.

Mende ngẩng đầu, trong mắt phản chiếu hình ảnh một người đàn ông đang ngồi trên bệ cửa sổ, nhưng đó chẳng qua chỉ là hình ảnh phác họa mờ ảo mà thôi, lại có thể tạo nhả đẹp mắt chết người.

Hắn hoảng loạn vội vàng buông cô gái trong lòng ra, chỉ nghe thấy “loảng xoảng—” một tiếng nhỏ, Mende đã xoay người chạy thục mạng.

“Gì vậy chứ... Cứ tưởng ít nhất cũng phải hỏi một câu tôi là ai chứ.” Người đàn ông bên cửa sổ dịch chuyển đến bên cạnh Melanie, đỡ cô dậy.

Sau hai ba giây sững sốt, cô đưa tay bịt chặt miệng vết thương đang đổ máu trên cổ, kêu lên: “Bắt hắn a!”

“Rất vui được cống hiến công sức, nữ sĩ.” Feldt đứng lên, trong nháy mắt liền tiêu biến không thấy tăm hơi.

Mende điên cuồng lao trên đường, hắn biết rõ người âm thầm xuất hiện kia là đồng loại của hắn, hắn thậm chí còn có thể cảm nhận được cảm giác áp bức toát ra từ người kia.

Chỉ trong vài giây, hắn đã chạy ra khỏi con hẻm nhỏ, xuyên qua nền xi măng trong công viên thành phố.

Ngoại trừ lần bị “biến đổi”, hắn chưa bao giờ vì mạng sống mà phải tận lực đấu tranh như vậy, mà kinh khủng nhất là hắn vẫn cảm giác được người kia vẫn như trước đuổi theo hắn... như hình với bóng.

Nghiêng đầu, trái tim Mende như bị người hung hãn nắm lấy, người kia dĩ nhiên vẫn ở ngay bên cạnh hắn, dùng tốc độ bằng hắn mà di chuyển.

Mende chạy trốn càng thêm điên cuồng, linh cảm nói cho hắn biết, nếu như bị người đàn ông này bắt được, cuộc sống “ban đêm” của hắn sẽ lập tức chấm dứt!

Nhưng mà tại sao! Mình đã dốc toàn lực mà chạy, còn người kia vẫn như cũ sóng vai mình mà đi, hơn nữa khoe miệng lại chứa đựng một chút tiểu ý, giống như mình trong mắt hắn chỉ là một đứa trẻ nực cười?

“A!”

“Trời ạ! Chuyện gì thế này?”

Đám người sống về đêm la hét ồm ồm, chỉ thấy một loạt cửa sổ thủy tinh ở tòa cao ốc trong nháy mắt đột nhiên vỡ vụn ra, chỉ tiếc là mắt thường của bọn họ không cách nào thấy được đó là do Mende dùng lực quá mức lao vào bên hông tòa cao ốc mà gây ra cảnh tượng này.

Ngay giờ phút này, Mende hoàn toàn bị chôn vùi trong nỗi sợ hãi bị đuổi bắt.

Bởi vì Feldt cùng hắn di chuyển từ nóc tòa cao ốc này sang nóc tòa cao ốc kia, thế nhưng dưới chân người kia thậm chí cả bụi đất cũng không bị hất lên.

(1): Đăng Đồ Tử là một nhân vật tiểu nhân, háo sắc nên chị Bí dùng để chỉ kẻ háo sắc

10. Quyển 1 - Chương 10

Người kia rốt cuộc là ai?

Mende dùng sức nhảy lên nóc tòa cao ốc cao chọc trời, từ nóc tòa cao ốc này nhảy sang nóc tòa cao ốc kia

Cách đó không xa Feldt vươn tay vén những sợi tóc rối trước mặt, giống như đang đi dạo trong sân vắng mà theo sát phía sau. So sánh với Mende đang chật vật chạy trốn, thì Feldt quả thực giống với một nghệ sĩ dưới ánh sao, vẻ ngoài tao nhã nhưng lại mơ hồ để lộ ra cảm giác của một kẻ đi săn.

Từ khi trở thành Huyết tộc, Mende biết thể lực cùng giác quan của mình nhạy bén hơn người bình thường rất nhiều, ngoại trừ cảm giác đau đớn người khi bị ánh mặt trời chiếu xuyên qua cửa sổ thủy tinh, thì hắn chưa bao giờ cảm thấy cái chết cận kề như giây phút này.

“Ngài Mende, ngài đã vi phạm “quy tắc” của thế giới này thì hãy chuẩn bị tốt tinh thần bị trừng phạt đi.” Thanh âm du dương nhưng băng lãnh khiến Mende bất giác đổ một trận mồ hôi lạnh.

Hắn biết mình không được phép quay đầu lại, hắn thậm chí có thể tưởng tượng khi những ngón tay duyên dáng kia đâm xuyên qua ***g ngực mình thì sẽ mang đến cảm giác đau đớn như thế nào.

Lại lần nữa bật người nhảy lên cao, trong nháy mắt hắn đã đáp xuống nóc tòa cao ốc khác cách đó hơn mười thước, bóng hắn đổ dài dưới ánh trăng, giống khi bị bóng đèn chiếu vào, hắn có thể thấy rõ ngoại trừ bóng mình ra, còn có một cái bóng khác tồn tại.

“Mẹ kiếp!”

“Nga, ngài Mende, chúng ta là chủng tộc ưu nhĩ nhất trên đời, những từ ngữ thô lỗ không thích hợp với chúng ta – hay là ngài không muốn làm đồng loại của tôi?”

Ngay lúc đó, Mende xoay người, trong tay hắn là một khẩu súng đen, khúc xạ ra ánh sáng lạnh lẽo.

“Đoàng –“ một tiếng, Feldt nghiêng người qua một bên, viên đạn bay xuyên qua mái tóc hắn, ở trong không khí tách ra thành đóa hoa màu bạc.

“Ta thực rất ghét đạn bạc” Feldt đưa tay vuốt lại mái tóc mất trật tự, nhìn bóng lưng Mende đã chạy xa.

Tốt nhất là nên tiếp tục chạy nhanh một chút, bằng không nếu bị tôi bắt được, tôi sẽ...

Trong nháy mắt, một thân ảnh vọt đến trước mặt con mồi đang chạy trốn, thân hình mạnh mẽ như Hắc Báo.

Không khí bị chấn động mạnh, phẳng phất như có vụ va chạm mạnh, Mende thành linh bị đập dội về sau mười mấy thước, vô lực ngã trước mũi giày Feldt.

Hắn dốc sức thở hổn hển, ngực như bị một vật bằng thủy tinh đâm vào.

Feldt nhắc chân phui phui mũi giày, hướng phía xa nói: “Tôi hi vọng sau này cậu không dùng thứ này đối phó tôi!”

Trong đêm tối, một người đàn ông chậm rãi từ nóc tòa cao ốc phía xa nhẹ nhàng nhảy tới. sợi tóc lay nhẹ khi anh đáp xuống đất, vạt áo T-shirt tung bay theo gió, “Nếu lần sau anh còn tự ý bỏ mặc tôi, tôi cam đoan sẽ đem vật này thí nghiệm trên người anh!”

Feldt ngồi xổm xuống, ngón tay gõ gõ món đồ như thủy tinh trên ngực Mende, trêu chọc nói: “Không phải thủy tinh a, hình như là silic?”

“Hừ, vũ khí tôi mới phát minh, quỷ hút máu cũng là “sinh vật”, cho dù có năng lực tự hồi phục cao siêu, nhưng một khi trái tim bị kẹt thì máu sẽ không thể lưu thông... đồng nghĩa với việc toàn thân bị tê liệt.”

“Nói như vậy, ngài Mende đáng thương đây đã trở thành vật thí nghiệm cho vũ khí mới của cậu rồi.”

“Hiệu quả cũng không tệ lắm, phải không?” Mang trên mặt nụ cười tỏa nắng, người đàn ông cũng nửa quỳ xuống nhìn kiệt tác của mình.

“Thế còn, tiến sĩ D, cậu làm thí nghiệm gì trên người mình vậy? Là cái gì làm cho cậu có được năng lực của quỷ hút máu? Con chip trong đầu sao?” Feldt đưa mắt nhìn lên, từ góc độ của hắn, người đàn ông kia dưới ánh sao như toát ra một chút vẻ trẻ con. Hắn thừa nhận, chỉ trong tích tắc mà Rolin đã xuất hiện ở đây... hắn không thể nào tin được.

Trên mặt lộ ra nụ cười ác liệt, Rolin nhích đầu tới trước mặt Feldt, hơi thở phả lên chóp mũi hắn, kia quả là hành động quyến rũ mềm mại. “Bí mật, đây là lí do tại sao anh chỉ là một Huyết tộc, còn tôi lại có được danh hiệu Tiến sĩ.”

“Àn?” Feldt bỗng nhiên cảm thấy, nếu bây giờ thời gian có dừng lại, cũng không có gì là không tốt.

“Anh có biết làm cách nào chỉ dùng một đao là có thể cắt quả táo thành ngôi sao năm cánh không?” Lòng mi dề lại trên mí mắt Rolin một bóng mờ diêm tinh.

“Tôi đã sống rất nhiều năm rồi, làm thế nào lại không biết chứ?”

“Nhưng anh có biết, nghĩ ra đáp án chính là người bình thường mà không phải quỷ hút máu?” Rolin đứng lên, tại khoảnh khắc khoảng cách chênh lệch này làm Feldt như nghĩ tới điều gì đó. “Vào lúc các anh đoạt được sự “bất tử”, sức tượng tượng cùng sức sáng tạo đã bị bỏ quên.”

“Cậu muốn đi đâu?”

“Xuống dưới bằng thang máy.” Rolin nhún vai quay đầu lại, “Năng lực quỷ hút máu của tôi chỉ có thể duy trì trong năm phút thôi, đành làm phiên đặc vụ Feldt mang hung thủ của chúng ta tới “tòa án nhật quang” rồi.”

“Không hiểu kì vì sao ngài đây luôn luôn giết các cô gái trông giống vợ hắn sao?” Feldt hỏi.

Rolin cười cười, đi tới trước mặt Mende, ngối xổm xuống: “Hắc, vợ anh đã làm gì anh a?”

Mende yếu ớt thở hổn hển, biểu tình vùng vẫy vốn đã bỏ đi lại đột nhiên nổi lên: “Hôm đó,... cô ấy hút khô máu tôi, rồi đánh tôi vào... trần nhà, tôi cho rằng đó chỉ là do cô ấy cô đơn thôi... cho nên tôi tha thứ cho cô ấy...”

“Nhưng là cô ấy “biến đổi” anh còn chưa đủ, lại còn biến đổi cả Mike.”

“Không... sai...” Lòng mảy Mende run run, tựa như đang cố kìm nén nỗi bi thương sâu sắc, “Cô ấy như thế nào... lại cố thể đem con của chúng tôi... biến thành quái vật?”

“Mike vĩnh viễn sẽ không biến thành quái vật như anh tưởng tượng, vĩnh viễn không.” Rolin xoay người rời đi.

Feldt vác Mende lên vai, “Rolin.”

“Ừ?” Vị tiến sĩ trẻ dừng bước trước lối ra sân thượng.

“Tôi thừa nhận, anh đã làm tôi nhìn anh bằng con mắt khác. Thế nhưng năm phút thật là không đủ.”

Có lẽ bởi vì, vào năm phút lẻ một giây, tôi cũng không thể tới bên cạnh cậu.

“Tôi sẽ tiếp tục nghiên cứu, có lẽ tương lai có thể duy trì mười phút, 20 phút...” Trên mặt Rolin bày ra thần sắc khó chịu, “Quan trọng nhất là, nếu như anh không “đùa giỡn” với đối tượng truy bắt của chúng ta, tôi sẽ không cần phải ra tay.”

“Cậu về trước đi, tôi sẽ gọi cho Lena tới nhận Mende.”

“Chờ chút,” Rolin tựa hồ nghĩ tới điều gì đó, “Tiểu quỷ... Mike là con trai Mende? Tôi nghĩ trước khi Mende bị đưa đi, hãy để Mike đến gặp hắn một lần.”

Mende bị vác trên vai nghe thấy tên con trai, thân thể cũng không khỏi run rẩy, dùng giọng nói yếu ớt van xin: “Con tôi... tôi muốn được nhìn nó một chút... xin các anh...”

Feldt đặt hắn xuống, “Gọi cho Albert đi, hắn là cậu ta vẫn còn ở phòng thí nghiệm, kêu cậu ta đem cậu nhóc tới.”

Mười mấy phút sau, Albert còn buồn ngủ kéo Mike lên sân thượng. Đứa nhỏ vừa nhìn thấy ba nó đang dựa vào thùng nước liền chạy lại kêu “Ba Ba”.

Mende ôm lấy con trai, nhẹ nhàng vỗ về đầu cậu bé trấn an.

“Ba em đã làm sai một chuyện.” Rolin không nhanh không chậm trả lời.

Albert đành phải tiến lên kéo vạt áo sau Rolin, nhỏ giọng nói: “Ba con người ta thật không dễ dàng mới...”

“Chúng ta có thể vì đứa bé này mà dặt một trăm lời nói dối, thế nhưng thế giới này lại sẽ không vì nó mà dặt cái một trăm lẻ một, bởi vì chúng ta không cách nào có thể thay đổi sự thật.” Rolin từ trong túi tiền lấy ra một điều thuốc, đóm lửa lập lòe trong đêm.

“Không chỉ ba ba đã làm sai... Con cũng làm sai rồi... Vào lúc ba ba giết chết những cô gái giống mẹ, con đã không ở bên cạnh để ngăn cản, con bỏ chạy... Con đã bỏ ba ba lại để chạy trốn...”

Mende nghe con trai tự trách, nước mắt lặng lẽ rơi trên mái tóc ngắn của đứa nhỏ.

Tiếng máy bay trực thăng truyền đến, mọi người đều biết, là Lena tới để đem Mende giao cho “tòa án nhật quang”. Đó là tòa án tối cao trong thế giới của quỷ hút máu, họ sẽ dựa theo bộ luật của quỷ hút máu để phán xét những người đã phá vỡ thế “cân bằng” của huyết tộc.”

Vào lúc đó, một đạo huyết quang xẹt qua, tàn thuốc của Rolin trong nháy mắt rơi lả tả, Feldt thoáng cái vọt tới trước mặt Mende, bàn tay ngăn chặn lưỡi dao sắc bén bị đâm thủng, máu từng giọt tí tách nhỏ xuống.

Con dao kia được một cô gái nắm chặt, cơ thể cô gái mạnh mẽ, nhưng khi cố gắng rút vũ khí ra lại không nghĩ đến đối thủ sức mạnh kinh người, vì vậy cô bỏ vũ khí, ngược lại chuyển hướng tấn công Rolin cùng Albert.

“A —“ cậu nghiên cứu sinh chưa thấy qua sự đời sợ hãi kêu lên há to mồm đứng tại chỗ. Bàn tay Rolin chống trên vai Albert, xoay người một cái liền đá văng cô gái kia ra.

“Tracy Mende!” Rolin có chút kinh ngạc, cô gái đã biến mất rất lâu nay lại bất ngờ xuất hiện, là muốn tới tìm người muốn giết chồng mình để trả thù sao?

“Ba ba!” Tiếng hét của Mike truyền đến, Feldt đang dựa lưng về phía họ nhanh chóng xoay người lại, đang tiếc đã chậm một bước, tay một thiếu niên tóc ngắn màu tím đang đâm xuyên qua ***g ngực Mende, cùng lúc moi trái tim cùng vật bằng silic kia ra ngoài.

Điều duy nhất Feldt có thể làm là trong nháy mắt ôm lấy Mike, đem cậu rời khỏi phạm vi công kích của đối phương.

Hai mắt thiếu niên tóc tím phát ra quang mang thâm độc, “Tracy, chúng ta đi.”

Đứng một góc trên sân thượng, Tracy nhanh chóng xoay người, trong ánh mắt không hề có chút lưu luyến đối với con trai mình, ngón tay gầy nhẹ, một chiếc thẻ cắt qua không khí, thiếu chút nữa ghim trên mặt Rolin, lại bị ngón tay anh trong khoảnh khắc kẹp được trên chóp mũi.

“Sao...tại sao... sự việc lại như vậy?” Albert ngu ngơ dường như đã tỉnh lại.

Mùi máu tanh hòa quyện trong gió đêm.

“Chủ nhân không cần nghe lời nô bộc.” Trong khoảnh khắc thiếu niên tóc tím nhấc chân rời đi, Rolin nhanh như chớp rút khẩu súng bên hông ra, một phát bắn tới.

Người thiếu niên kia một phen kéo Tracy bên cạnh ra chắn trước mặt mình, đạn bạc bay vào trong ngực cô, nhất thời dung nhan xinh đẹp kia trong phút chốc bị thay thế bởi khuôn mặt vằn vện méo mó.

“Cũng không phải chỉ anh mới có thuốc giải của đạn bạc, Dr.D.”

Khi Lena đem trực thăng đậu trên mái nhà, thiếu niên kia đã mang Tracy biến mất.

“Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?” Lena đi tới trước thi thể Mende, đưa tay sờ khoang ngực trống rỗng kia.

Mike giãy dụa muốn vòng qua máy bay trực thăng kia nhìn rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng lại bị Rolin một tay kéo vào trong lòng, “Ba em sẽ không muốn em thấy đâu.”

Feldt vươn tay lấy tấm thẻ màu đen từ Rolin, khoe miệng trũng xuống khiến người ta có cảm giác vô cùng nguy hiểm, “Thiếp mời đen... đã rất nhiều năm rồi tôi chưa thấy lại thứ đồ chơi trẻ con này.”

11. Quyển 1 - Chương 11

“Thiếp mời đen? Có người mời tôi gia nhập Huyết tộc sao?” Rolin vươn vai, nghĩ có chút buồn cười.

“Còn là thiếp mời từ gia tộc Larsson.” Feldt quơ quơ tấm thiếp trong không khí, “Có người đã để ý cậu.”

“Có gì lạ đâu? Đầu óc tôi thuộc loại ưu tú nhất mà.” Rolin không thèm để ý.

“Gia tộc Larsson?” Lena thở dài một hơi, hai đặc vụ từ trên trực thăng nhảy xuống, đem thi thể của Mende lên trực thăng.

“Hình như là cái gia tộc huyền bí không bao giờ tuân thủ luật pháp của quỷ hút máu?” Rolin lơ đãng hỏi.

“Không phải ‘hình như’, là ‘chính là’.” Feldt tốt bụng sửa lại.

“Nói như vậy Tracy là người của gia tộc này?” Rolin sờ cằm tự hỏi, “Người thiếu niên kia có nói, ‘Chủ nhân không cần nghe lời nô bộc’... Chúng ta luôn tự hỏi Mende là do vợ hắn biến đổi, hay chính hắn là người biến đổi vợ hắn...Hiện tại có lẽ việc ai biến đổi ai cũng không quan trọng. Trong thế giới Huyết tộc của các anh, hình như người bị biến đổi khá kính sợ tiền bối đã biến đổi mình.”

“Đúng vậy, bởi Huyết tộc thuần chủng — không bị người khác khống chế, tôi cảm thấy mình rất may mắn.” Feldt nhẹ giọng nói, “Bất quá thành thật mà nói, tôi có cảm giác Lena không có kính trọng tôi a.”

“Nếu như nói đầu của tôi rất đáng tiền, vậy còn gia đình Mende có điều gì khiến gia tộc này chú ý?” Rolin nhún nhún vai, “Còn có, ta nên làm gì với đứa nhỏ này đây?”

Nghe vậy, Mike càng cố vùi đầu vào lòng Rolin.

“Tôi sẽ liên hệ với bộ phận chuyên nghiệp tới thu xếp cho nó, còn nữa, Mike đã là huyết tộc rồi, do đó tài liệu cùng thân phận của nó phải được cập nhật vào hệ thống huyết tộc, đồng thời mọi hành động đều phải tuân theo bộ luật nhật quang của huyết tộc.”

“Tên nhóc này rất biết điều,” Rolin đề nghị Mike, “Có thể tìm một gia đình thích hợp nhận nuôi nó không? Nó chỉ mới sáu tuổi, nếu như không có máu của thuần chủng nuôi dưỡng, diện mạo của nó sẽ vĩnh viễn dừng lại ở sáu tuổi... Cho nên Lena, hy vọng cô có thể hao chút tâm tư giúp nó tìm một gia đình thuần chủng.”

“Tôi sẽ cố gắng.” Lena gật đầu, có điều ở đây ai cũng biết, phần lớn huyết tộc thuần chủng đều không muốn dùng máu của mình để nuôi dưỡng một đứa trẻ.

“Em không muốn được nhận nuôi... Rolin... anh không phải đã nói em là con của anh và Melanie sao?” Mike ngẩng đầu, đôi mắt lấp lánh phản chiếu ánh sao, “Em... Em...”

Bên kia Albert cũng lộ vẻ cảm động.

Rolin hít một hơi thật sâu, kéo Mike trong lòng ra, đẩy qua Lena, không nghĩ tới tiểu quỷ rất mạnh, một mực ôm chặt cánh tay anh không buông.

Xem đi! Xem đi! Đây chính là hậu quả của lòng tốt!

Rolin cảm thán trong lòng.

“Buông tay ra! Tiểu quỷ! Tôi mới không nuôi nổi cậu!”

Nhìn bộ dạng chán ghét của vị tiến sĩ, Feldt không nói được lời nào, chỉ là mỉm cười như đang thưởng thức một vở kịch hay.

“Em không cần! Ba ba em chết rồi!” Mike dẩu mồm, “Mẹ em... lúc mẹ em bỏ đi thậm chí cũng chưa từng liếc em lấy một cái!”

Rolin đưa tay cố gắng muốn tách những ngón tay Mike ra, “Tiểu quỷ, em hiện tại chỉ mới sáu tuổi, cho dù anh lấy máu Albert nuôi em, em cũng sẽ không lớn được! Trưởng thành mới có thể lĩnh hội được mấy chuyện tốt chút, chẳng hạn như hút thuốc, uống rượu, cả tán gái nữa!”

“Những cái này đều không phải chuyện tốt!” Mike bật khóc nức nở.

Biểu tình của Albert cũng trở nên ngưng trọng: “Tại sao lại là máu của tôi...”

Rolin nhìn Lena, hi vọng cô tiến lên kéo tên nhóc phiền toái này đi.

Ai ngờ Lena lại bĩu môi nói: “Thực ra cũng không phải là không có biện pháp giải quyết, nếu như tiến sĩ D bằng lòng chăm sóc Mike, tôi nghĩ Feldt cũng sẽ vui lòng mà đích thân nuôi dạy nó, anh thấy sao? Feldt?”

Vừa dứt lời, Rolin liền hung hăng trừng người cộng sự của mình, mở miệng đe dọa đối phương, “Nói ‘Không’!”

“Àn, tôi hã, sức ăn của Mike hình như cũng không phải rất lớn. Chỉ cần tiến sĩ bằng lòng làm người giám hộ, tôi cũng không có ý kiến gì.” Feldt cười cười hưởng thụ biểu tình méo mó của Rolin.

“Như vậy, tiến sĩ thì sao?” Lena nhìn Feldt, “Phải biết rằng phần lớn Huyết tộc đều muốn hưởng thụ không gian riêng của mình, rất ít người sẵn lòng nhận nuôi trẻ con.”

Ngay sau đó ánh mắt của mọi người lần nữa lại dừng trên người Rolin, vị tiến sĩ trẻ cảm giác mình hiện tại thực quá xui xẻo, nếu như mở miệng nói “Không” liền biến thành kẻ máu lạnh lại vô tình mà.

Mấy người cho rằng tôi sẽ nói “Có thể” sao? Nằm mơ đi! Nhà khoa học chính là máu lạnh và vô tình đấy!

Rolin há to miệng, tất cả mọi người đều nhìn anh, cả Mike cũng ngẩng đầu lên, ánh mắt tha thiết mong chờ, giống đứa trẻ đáng thương đang chờ phán xét trong ngày tận thế.

“Tôi — “ Rolin liếc mắt nhìn biểu tình của Feldt, hần vẫn mang theo nụ cười thản nhiên như cũ, tựa hồ bất kể Rolin trả lời cái gì, đều vẫn nằm trong dự liệu của hắn. Chính là vẻ mặt bình tĩnh đó, lại khiến đại não Rolin không hiểu sao lại chập mạch.

“Bằng lòng...” Vừa dứt lời, Lena và Albert không hẹn mà cùng đánh tay, đứa nhỏ lại thêm dùng sức mà chui vào lòng anh, chỉ có Feldt vẫn duy trì tư thế kia đứng tại chỗ.

Mãi đến khi miệng Rolin còn chưa khép vào, Lena đã thừa lúc này mà nhảy lên trực thăng rồi đi, đứa nhỏ ngửa đầu nhìn theo, nước mắt vẫn tuôn rơi.

Ba ba của nó thật sự đã đi rồi.

Feldt đi tới, nhẹ nhàng vỗ về an ủi nó.

“Thực ra... Không sao đâu... trong khoảng thời gian ba liên tục làm những việc này, em chỉ biết ba đang làm chuyện xấu, làm chuyện xấu... đều phải chịu trừng phạt...”

Mike vẫn ngửa mặt nhìn lên, không biết có phải do thị giác của huyết tộc quá tốt hay không, rõ ràng chiếc trực thăng đã bay mất dạng, mà nó tựa hồ vẫn đang dõi theo... hay phải nói là đang chờ đợi điều gì đó.

Rolin không nói gì, anh quay lại đi về phía sau, ở lối ra đốt một điếu thuốc.

“Em không thể ngăn cản ba... Cho nên luôn hy vọng có người có thể ngăn ba lại... Ít nhất hiện tại, ba sẽ không thể tiếp tục thương tổn người khác nữa...”

Không biết có phải là do khói thuốc không, Rolin bỗng cảm thấy mắt mình có chút cay cay.

Là cái gì có thể khiến một đứa trẻ sáu tuổi, nói ra những lời già dặn hơn rất nhiều so với lứa tuổi của nó?

Tàn khốc nhất không phải là thời gian, mà là sự thật.

Không biết đã qua bao lâu, Rolin chợt ho khan một tiếng.

“Trời sắp sáng rồi. Mike, nếu em mà bị mặt trời thiêu thành tro bụi, anh sẽ không thu em lại đâu!”

“Ai nha, đúng vậy a, chúng ta trở về đi thôi.” Albert xoa xoa tay chỉ chỉ một bên, nhỏ giọng nói, “Ở trên sân thượng là chết chắc...”

Mike chậm chậm xoay người lại, cùng mọi người đi về phòng thí nghiệm của Rolin.

Kéo rèm cửa sổ lại, nhìn Mike nằm trên giường vùi đầu vào trong chăn, Rolin mới chậm rãi rời khỏi phòng mình.

Vào phòng thí nghiệm, liền thấy Feldt đang ngồi trước máy vi tính nhân nhả đánh bài bridge (cách chơi giống bài phỏm của Việt Nam, hình như trong seagame cũng có môn thi đánh bài bridge này =.=) trên mạng.

“Sao anh còn ở đây?” Rolin giận dữ nói, nghĩ thầm nếu không phải tại tên kia, mình đã có thể thoát khỏi tên tiểu quỷ này rồi.

“Đánh bài bridge a.” Feldt không quay đầu lại, “Bây giờ trời sáng rồi, tôi không có biện pháp đi ra ngoài.”

Chán ghét mà bĩu môi, phòng thí nghiệm vốn rất kín đáo, nhưng giờ phút này anh thật muốn đục một lỗ to trên tường, cho tên này bị mặt trời đốt thành tro đi!

“Rolin.”

“Cái gì!” Không có chuyện gì cầm dùng giọng điệu này kêu tên tôi, nghe cứ như tôi và anh có quan hệ gì ấy.

“Tôi vẫn cho rằng cậu rất hay mềm lòng, cũng rất tốt bụng.”

“Hai từ này đều không thích hợp với tôi.”

“Đúng vậy,” Feldt trên ngồi ghế xoay người lại, màn hình máy vi tính hiển thị hân vừa thắng ván bài, “Cậu đưa Mike ra khỏi cổng thoát nước, không muốn Melanie đi dụ dỗ Mende, tự mình đuổi bắt hung thủ, thậm chí hôm nay cậu còn không cự tuyệt Mike... Những điều này không phải bởi vì cậu mềm lòng hay tốt bụng.”

“Chứ bởi vì sao?” Rolin khoanh tay cầm hơi hắt lên, anh có chút tò mò Feldt muốn nói cái gì.

“Cậu chỉ làm việc mà cậu cho là đúng mà thôi.”

Rolin ngẩn người nhìn Feldt, đối phương cũng bình tĩnh mà chăm chú nhìn anh.

Cũng là ánh mắt ôn nhu như vậy, nhưng tựa hồ có thể xuyên thủng mọi loại sức mạnh.

“Không hiểu anh đang nói cái gì, không phải anh cũng đang làm việc mà mình cho là đúng sao!” Rolin ngồi lên ghế dựa bên cạnh, mở máy tính.

“Tôi không có a, tôi chẳng qua là buồn chán không có gì làm thôi.” Feldt trả lời như đó là chuyện hiển nhiên, nhưng lại khiến người ta cảm thấy siêu cấp vô sỉ.

“Tùy anh, nhưng tôi lại cảm thấy hứng thú với gia tộc Larsson.” Rolin nhập mật khẩu, mở kho dữ liệu, thuận lợi điều tra tư liệu của gia tộc này.

Cái gì? Không rõ thân phận?

Không rõ nơi ở?

Không rõ diện mạo?

Huyết hệ (là bị biến đổi thành huyết tộc, như Lena là bị Feldt biến đổi, vì vậy Lena là cùng huyết hệ với Feldt) cũng không rõ.

Vậy thì sao, tại sao lại là “Mình”?

“Cho nên tôi mới khuyên cậu không cần lãng phí thời gian. Người phát thiệp mời cho cậu rất nhanh sẽ tìm đến, hỏi đáp án của cậu.”

“Đáp án của tôi? Đương nhiên là không.” Rolin cười toe toét, “Ban ngày không thể ra ngoài phơi nắng, ngoại trừ máu thì không thể thưởng thức được hương vị của những mỹ thực khác, không cần thận có thể nghe được suy nghĩ của người khác – xâm phạm chuyện riêng tư của người ta, quan trọng nhất là sống quá lâu cũng sẽ rất nhàm chán.”

“Xem ra tôi lại càng muốn bảo vệ cậu rồi, đối với gia tộc Larsson, người nói “Không” với họ sẽ không có kết cục tốt.”

12. Quyển 2 - Chương 1: Dangerous Monster

Rolin quay qua Feldt, đối phương vẫn đang nhìn chằm chằm màn hình máy tính, “Tôi mới không cần anh bảo vệ.”

“Nga? Vậy cậu nên nhanh nhanh cải tiến thuốc của cậu đi. Chỉ có thể duy trì năng lực quỷ hút máu trong năm phút thì vô dụng.”

Rolin cũng không phản bác, vì biết rõ Feldt nói đúng.

Lúc này, cửa phòng thí nghiệm mở ra, tiếng giày cao gót “cộp cộp” của Melanie làm bầu không khí xấu hổ trong phòng nhảy máy tan thành mây khói.

“Melanie? Không phải tôi đã nói cô nên ở nhà nghỉ ngơi rồi sao?” Rolin từ trên ghế đứng dậy, nhìn chiếc cổ quần băng vải của đối phương, sắc mặt cô vẫn có chút tái nhợt như trước.

“Tôi đâu có đến để làm việc. Nghe nói tiến sĩ đã nhận nuôi Mike nên tôi tới để xem cậu bé!”

“Hả?”

“Không phải tiến sĩ anh đã nói sao? Mike là con trai của tôi và anh, thật vất vả con trai cưng mới trở về, thân là mẹ nó sao tôi có thể vắng mặt chứ?”

Rolin thở dài một hơi, “Melanie, cô đối với tiểu quỷ kia còn tốt hơn đối với tôi!”

Ngay lúc đó, chuông điện thoại reo lên, trong điện thoại truyền đến giọng nói của Lena.

“Thật xin lỗi, tiến sĩ... Tôi nghĩ anh vừa kết thúc một vụ án dài, muốn được nghỉ ngơi thật tốt...”

“Sao vậy, Lena?”

“Có một vụ án mới tương đối hóc búa.”

“Hóc búa...” Rolin khẽ hừ một tiếng, “Hiện đang là buổi sáng, nếu phải đi quan sát hiện trường thì cũng chỉ có mình tôi đi.”

“Àn... Anh có thể mang theo nghiên cứu sinh của mình, chúng ta cần thu thập một vài mẫu vật.”

“Được rồi, không thành vấn đề.”

“Nhân tiện... Hi vọng anh mang theo người đủ... gan dạ.”

Nhúu mày, Rolin không khỏi buồn cười nói: “Ý cô là hi vọng hấn cường tráng như vận động viên?” (ý Lena muốn nói là = gan dạ nhưng Rolin lại nghe ra = cường tráng =.)

“Anh đến rồi sẽ biết.”

Cúp máy, Rolin bấm số gọi Albert. “Hắc, mang theo dụng cụ đến phòng thí nghiệm, chúng ta cùng đến hiện trường gây án.”

Cậu nghiên cứu sinh luôn muốn được ra hiện trường vụ án thi triển tài năng nghe được tin này, về một mỗi sau một đêm mất ngủ cũng vì vậy mà lập tức bay mất.

Ngoài dự đoán, trong vòng 20 phút Albert đã có mặt ở phòng thí nghiệm.

“Uy, nếu không phải tôi đang bị thương...” Melanie sờ sờ cổ mình, “Công việc bên ngoài cũng không tới phiên cậu.”

Albert ngây ngốc cười, trái lại Rolin mang theo nụ cười xấu xa bước ra cửa.

“Hắc, Rolin” giọng nói nhẹ nhàng trầm bổng độc quyền của Feldt vang lên trong phòng thí nghiệm.

“Cái gì?” Tiến sĩ D có chút khó chịu quay đầu lại, cảm như cũ hơi hắt lên, cổ và cằm hình thành góc độ mang một loại mỹ cảm ngoài ý muốn.

“Khi thu thập mẫu vật nhớ tỉ mỉ một chút, nói không chừng tôi có thể nhìn ra đặc thù của hung thủ.”

“Biết rồi, ngày nào đó tôi sẽ thiết kế ra thiết bị tinh vi hơn cái năng lực cảm ứng của anh!” Rolin tay đút túi quần, tay quệt miệng đi ra ngoài.

Albert cứ vậy theo Rolin đi tới nhà kho bỏ hoang ở ngoại ô Wasington.

Xung quanh là nhân viên FBI, nhưng không có đặc vụ nào là Huyết tộc – đó là đương nhiên, giữa ban ngày ban mặt ai mà tự nguyện ra ngoài làm phao xì chứ. Một đặc vụ từ trong đi ra, chào hỏi Rolin.

“Tiến sĩ D... khuyên anh nên đeo khẩu trang trước rồi hãy vào...”

Nghe vậy, Rolin chỉ biết cảnh tượng bên trong vô cùng thê thảm, “Tôi biết rồi, việc còn lại giao cho tôi, sau khi chúng tôi thu thập mẫu vật ở hiện trường xong, phiền các anh đem thi thể về phòng thí nghiệm của tôi.”

“Không thành vấn đề.”

Trao đổi xong, Albert theo Rolin vào nhà kho.

Chỉ mới vừa tới cửa, họ đã ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc.

Rolin nhanh nhẹn bước vào, dưới ánh đèn mờ chỉ nhìn thấy máu bắn tung tóe khắp nơi, Rolin rút trong túi ra đôi bao tay plastic, đồng thời đeo khẩu trang lên.

Khi thi thể hiện ra trước mắt họ, Rolin nghe thấy Albert phía sau đang phát ra tiếng nôn khan.

“Không được nôn tại hiện trường, muốn nôn ra ngoài nôn đi!”

Như nhận được ơn đại xá, Albert liền buông vali xông ra ngoài.

Thứ duy nhất còn có thể nhận ra từ thi thể trước mắt, đó là một thiếu niên. Cơ thể bị xé làm đôi, không cần nghĩ nhiều, trên thế giới này sinh vật nào lại có quái lực như vậy, Rolin chỉ có thể trả lời là quỷ hút máu.

Người bị hại từ cổ trở xuống, cơ thể bị xé toạc tới bụng.

Rolin cẩn thận tới bên cạnh thi thể, anh có thể dễ dàng đoán được, toàn bộ nội tạng của cổ thi thể kia đều đã bị lấy đi rồi.

“Thật là.. không phải chỉ có hứng thú với máu thôi sao...” Khẽ thở dài, Rolin bắt đầu nhìn quanh bốn phía.

Từ túi áo lấy ra cặp mắt kính, hơi híp mắt nhìn, một sợi tóc trắng dài vướng trên khung sắt cửa ra vào.

“Xem ra cậu quá nóng vội a.” Rolin bước tới, dùng nhíp gấp sợi tóc xuống, bỏ vào túi đựng vật chứng.

Hơn một tiếng sau, Rolin xách vali đi ra, thấy Albert vẫn đứng nôn khan cách đó không xa, một đặc vụ bên cạnh vừa đưa nước vừa giúp hấn vỗ vỗ lưng.

“Biểu hiện không sai nha, Albert.” Rolin cười cười, đi ra xe của mình, cậu nghiên cứu sinh đáng thương giờ phút này ngay cả đầu cũng không ngẩng lên nổi.

Trở lại phòng thí nghiệm, Feldt vẫn siêng năng ngồi trước máy tính đánh bài bridge, Rolin đẩy cửa vào, ném túi vật chứng chính xác ngay trước mặt Feldt.

Tiếp đó, Albert sắc mặt tái nhợt cũng đi vào, phía sau là nhân viên FBI đem thi thể tới.

“Xem ra tình hình rất không ổn a!” Melanie cũng đi qua.

Đội nhóm nhân viên rời đi, Rolin vỗ vỗ bả vai Albert nói: “Cậu trước về nghỉ ngơi chút đi.”

“Tiến sĩ... Tôi...”

“Àn, cậu so với trong tưởng tượng của tôi vẫn khá hơn nhiều. Lần đầu tiên tôi mang Melanie tới quan sát hiện trường, cô ta trực tiếp té xỉu.”

Albert nhẹ nhõm thở ra một hơi, “Vây, tôi về nghỉ chút, tối tôi nhất định sẽ quay lại xử lý việc ban ngày.”

“Àn ha, chúc cậu có thể ngủ được.” Rolin xấu bụng mà bổ sung một câu.

“Sợi tóc này quả thực có mùi vị đồng loại của tôi.” Feldt đem vật chứng trả lại cho Rolin.

“Còn gì nữa không?”

“Còn gì nữa? Trên này không có chút máu hay mảnh da nào của hung thủ, cậu hi vọng tôi có thể nhìn ra cái gì chứ?” Feldt buồn cười khoanh tay nói, “Từ khi biết được năng lực của tôi, tiến sĩ D càng lúc càng lười rồi ha?”

“Hừ!” Rolin một tay đẩy ghế xoay của đối phương ra xa bàn máy, từ ngăn tủ lấy ra một ống tiêm, bĩu môi nói, “Đặc vụ Feldt này, đã tới giờ làm nhiệm vụ hiến máu rồi.”

“Nếu là cho Mike, tôi không ngại a!”

Rolin cười cười, một bên tà ý mà đem kim đâm vào da thịt Feldt, một bên dùng giọng điệu nghiêm trang hỏi: “Anh có biết cơ thể người chết chẳng những bị xé thành hai khúc, ***g ngực và khoang bụng đều bị hung thủ xé toạc, hơn nữa toàn bộ nội tạng đều bị lấy đi.”

“Hử?” Feldt hơi ngẩng đầu lên, liền thấy Rolin đang cúi xuống.

“Anh nói, hung thủ có phải dùng tay không để xé khoang bụng nạn nhân?”

“Có khả năng.”

“Như vậy, hẳn cũng mang bao tay giống tôi lúc khám nghiệm tử thi sao?”

“Huyết tộc... trời sinh đều thích hưởng thụ cảm giác khi máu dính trên da thịt mình.”

“Cám ơn.” Nháy mắt khi đối phương vừa dứt lời, Rolin liền mạnh tay rút kim tiêm ra, sau đó đi ra bàn mổ.

“Loại đau đớn này, tôi hầu như không – có – cảm – giác.” Feldt dùng giọng bằng bằng nhưng lại giống như đang động viên trò đùa dai của đứa trẻ nói.

“Nhưng chỉ ít cũng cho tôi cảm giác hả hê.” Rolin đã đeo mắt kính lên, chuẩn bị lấy mẫu ở vùng gần khoang bụng.

Nghiêng đầu, Feldt nhìn Rolin.

Feldt phát hiện mình rất thích nhìn bộ dạng hết sức chuyên chú này của người cộng sự, bộ dạng kia cho Feldt cảm giác thứ trong mắt Rolin cũng chính là toàn bộ thế giới của hắn.

“Anh cũng thích hưởng thụ cảm giác khi máu dính trên da thịt mình sao?” Rolin nhẹ nhàng bóc xuống lớp màng dính dấu vân tay.

“Tôi sao? Tôi rất sợ cảm giác đó.”

“Hửm?” Rolin ngẩng đầu lên, trên mặt Feldt vẫn là nụ cười thản nhiên như trước.

“Cho nên, vĩnh viễn... vĩnh viễn đừng để máu cậu dính trên người tôi.” Feldt khẽ lẩm bẩm như đang than vãn.

Tới trước máy quét, Rolin để máy quét qua đầu ngón tay giữa để đưa dấu vân tay vào máy tính, Rolin lần đầu tiên phát hiện chính mình đột nhiên mất đi hứng thú khiêu khích đối phương.

Không may, không tìm được đối tượng ăn khớp trong kho dữ liệu dấu vân tay.

Lúc này, Feldt từ ghế xoay đứng lên, chậm rãi đi tới bàn mổ, ngón tay men theo miệng vết thương vỗ nhẹ.

Sau đó, Melanie luôn ngồi trước máy tính tìm tư liệu cũng đã đi tới, dường như muốn nói gì, Rolin hướng cô làm dấu dừng lên tiếng.

“Hung thủ là nam tóc vàng, cao từ một mét tám đến một mét chín, không phải huyết tộc thuần chủng.” Feldt chậm rãi mở mắt, “Xin lỗi, tôi chỉ biết được vậy thôi.”

“Àn” Rolin nhướng nhướng mi, “Tốt hơn nhiều so với việc đối chiếu dấu vân tay rồi. Melanie, cô muốn nói gì?”

“Tôi đã xác định được thân phận của nạn nhân, tên Al Garner. Nhân tiện, Lena vừa gọi đến nói ba tháng trước cô ấy từng xử lý qua một thi thể như thế này, có điều nạn nhân lại là nữ.”

“Sau đó thì sao?” Rolin nhếch khóe miệng, anh biết Melanie nhất định là đã tra được cái gì đó rồi.

“Al Garner là trợ lý của người mẫu Shade Smith nổi tiếng thế giới, và cô gái chết ba tháng trước kia lại là người trang điểm của Shade. Tôi dám chắc, cho dù Shade không phải là hung thủ, nhưng hai cái chết thảm này nhất định có liên quan tới hắn.”

“Shade Smith? Chính là người thường xuyên xuất hiện trên tạp trí thời trang nam giới?” Rolin hí mắt.

“Trên thực tế thì chỉ cần là tạp trí thời trang, Shade đều có mặt.” Melanie bổ sung, “Shade còn quảng cáo đồ lót đàn ông.”

“A, tôi nhớ ra rồi, tôi có mua cái quần lót kia, mặc vào rất thoải mái a.” Rolin bưng tỉnh, “Đợi một chút, hung thủ là tóc vàng đúng không, hơn nữa người mẫu chắc chắn phải cao hơn một mét tám...”

13. Quyển 2 - Chương 2

“Tiếc là, có rất nhiều người phù hợp với điều kiện này.” Feldt đứng dậy, đi tới cửa phòng thí nghiệm, “Trời tối rồi, tôi muốn ra ngoài kiếm ăn.”

Feldt đi rồi, Melanie cũng quay sang Rolin, “Tiến sĩ, không cần nghỉ ngơi sao?”

“Àn, tôi muốn ra ngoài một lát.” Rolin lấy áo khoác vắt trên ghế, “Nếu đứa nhỏ tỉnh, nhớ đem chén máu cho nó uống.”

Rảo bước trong đêm, xung quanh là nam nữ quần áo chỉnh tề, tiếng nhạc disco vang lên nhẹ nhàng trong không khí, Rolin rút một điều thuốc, dừng lại trước cửa quán bar Express.

Vẫn chọn chỗ ngồi gần cửa sổ, Rolin gọi cho mình một phần bò beefsteak. Thật ra tối đây có rất ít người ăn thịt bò, thông thường chỉ là uống chút rượu, nghe nhạc jazz hoặc là nói chuyện phiếm.

Nữ ca sĩ trên sân khấu vẫn nhập tâm vào bài hát, trừ những mẫu vật trong phòng thí nghiệm ra, Rolin nghĩ kia có lẽ là thứ duy nhất thu hút mình trên đời này.

Có người tới trước mặt anh, chậm rãi ngồi xuống.

“Cậu thích cô gái kia sao?”

Rolin khẽ cười một tiếng, “Tôi chỉ thích diễn xuất của cô ấy thôi.”

Ngồi đối diện anh chính là Feldt, người kia luôn im lặng xuất hiện và biến mất không một tiếng động.

“Ra vậy.” Thanh âm của Feldt rất nhẹ, kì lạ là Rolin lại nghe được rất rõ ràng, “Bò beefsteak có mùi vị như thế nào?”

“A, tôi quên mất, trên đời này ngoại trừ máu tươi, anh không thể nếm được những mùi vị khác.” Rolin cười, dùng nĩa xiên lấy một ít thịt bò, quơ quơ trước mặt Feldt.

Trên mặt đối phương vẫn là nụ cười bình tĩnh, nhưng hần bỗng dưng vươn tay nắm lấy cổ tay Rolin, sau đó cúi đầu, tao nhã đem miếng thịt bò nhỏ bỏ vào miệng.

“Này!” Rolin mấp máy miệng không biết nói gì.

“Tuy là không nếm được mùi vị, nhưng cảm giác cũng không tồi. Ăn cơm tối xong, cậu tính làm gì, tiến sĩ D?” Feldt ngả lưng dựa vào ghế, cứ như vừa rồi chưa xảy ra chuyện gì.

Rolin cắt miếng thịt trong đĩa, tức giận nói: “Ngủ.”

“Nha.” Feldt gật đầu, mái tóc vàng rung động theo, tạo ra một loại phong độ mê người, “Tôi lại nghĩ cậu sẽ tới bắt chuyện với nữ ca sĩ kia.”

Rolin không trả lời, chỉ im lặng ăn thịt bò.

Vài phút sau, Rolin ăn xong bữa tối, để lại tiền dưới đĩa rồi đứng dậy rời đi.

Feldt cứ như vậy công khai đi sát theo sau anh, trong chốc lát, vẻ bề ngoài tuấn mĩ làm hơn nửa số người trong quán bar đều đem tầm mắt chuyển lên người hắn.

Loại cảm giác này khiến Rolin có chút khó chịu, giống như Feldt là mặt trời chói lóa, mà anh chỉ là cái bóng của tên kia.

Nhưng vậy thì sao chứ?

Chỉ có cái bóng mới có thể giống như anh bình an mà ở ngoài cái thế giới ồn ào kia.

Vừa đi tới con đường đối diện quán bar, Feldt lại đột nhiên xuất hiện trước mặt anh.

“Trên đường bây giờ vẫn còn nhiều người, cho nên tôi đành liệt đề nghị anh lần sau đừng tùy tiện sử dụng năng lực của mình.” Rolin vươn ngón tay ấn ấn lên ngực Feldt, đang muốn xoay người rời đi, đối phương lại lần nữa nắm chặt tay cậu.

“Tại sao không theo đuổi cô ta? Cùng cô ấy nói chuyện, nắm tay cô ấy... rồi hôn cô ấy? Chỉ lẳng lặng quan sát thôi sao? Sinh mệnh của cậu vốn đã ngắn ngủi, vì cái gì không chịu nắm bắt chứ?”

Rolin thử vận vẹo cổ tay mình, đáng tiếc với sức mạnh của huyết tộc, cho dù chỉ là nắm nhẹ thôi thì người bình thường cũng không có khả năng gãy ra, “Feldt, những người anh quen biết đều có sinh mệnh ngắn ngủi, anh sợ hãi sẽ mất đi họ, cho nên mới có thể đem đặc vụ Lena biến đổi thành huyết tộc đúng không? Anh cho rằng như vậy anh sẽ không mất đi cô ấy, nhưng có thể khi cô ấy bị anh biến đổi, cô ấy đã mất đi quyền lợi của một người bình thường, hơn nữa vì mang trong người dòng máu của anh, nên cô ấy không cách nào tiếp tục làm cộng sự của anh, anh cuối cùng vẫn phải mất đi cô ấy!”

Ngón tay Feldt trong khắc này bỗng buông lỏng, Rolin rút tay mình ra, đi ngang qua Feldt, bước nhanh bỏ đi.

Có Melanie hay xen vào chuyện của người khác là đủ rồi, tôi và cô gái kia như thế nào thì liên quan gì tới anh!

Đi được một lát, Rolin bỗng ngừng lại, nhú mào, xoay người, thấy Feldt vẫn đang đứng đó, đầu hơi ngẩng lên, giống như tìm thấy cái gì đó xuyên qua các tòa nhà cao ốc thành phố.

Không ngừng có người đi qua hắt, không ngừng phát ra âm thanh tán thưởng.

Hắn tồn tại trong mắt mọi người, thế nhưng toàn bộ thế giới này dường như lại không còn ở trong mắt hắn.

Rolin thở ra một hơi thật dài, đi qua chỗ Feldt đang đứng, cách hắn chừng nửa mét thì dừng lại.

“Tôi thừa nhận tôi đã nói những lời không nên nói, tôi xin lỗi.”

Feldt giống như không nghe thấy, vẫn duy trì tư thế kia, giống như một pho tượng vô cùng hoàn mỹ.

“Không muốn mất đi người quan trọng đối với mình... đây là bản tính trời sinh của con người. Về điều đó, anh và người bình thường không có gì khác biệt.” Rolin sờ sờ gáy, nói thật xin lỗi không phải sở trường của anh, nhưng lại không biết tại sao, nếu Feldt không tha thứ cho mình, Rolin lại cảm thấy trong lòng rất khó chịu.

Ánh mắt đối phương vẫn như cũ phóng thật xa, Rolin bỗng cảm thấy trái tim mình run rẩy.

Mình như thế nào lại có thể quên, Feldt đã sống một quãng thời gian rất dài, mà sống càng lâu thì thứ mất đi lại càng nhiều.

“Tôi... Tôi thật sự... Thật xin lỗi.”

Một giây sau, Feldt một mực vẫn không nhúc nhích kia lại đột nhiên phá lên cười “Ha ha”, thanh âm kia trầm thấp mà dễ nghe, khiến không ít người đi đường chú ý.

Nhú mào, Rolin khó hiểu nói: “Hắc, anh cười cái gì?”

“Tôi chỉ muốn thử thôi, không nghĩ tới cậu lại thực sự quay lại xin lỗi tôi.” Ngón trỏ Feldt lướt nhẹ qua mũi Rolin, tư thế kia như đang nói...em trai, em còn quá non!

Hơi nghiêng đầu, Rolin cũng không chán ghét mà né tránh như trong tưởng tượng của Feldt, ngược lại vẫn duy trì tư thế cũ, hai tay đút túi, “Nhưng anh thật sự buồn, không phải sao?”

“Tôi quả thật rất buồn, nhưng lời cậu nói là thật, nên không cần xin lỗi tôi đâu.” Feldt quay đầu lại, cười cười.

“Đúng vậy, tôi là nhà khoa học, tôi chỉ tìm hiểu thực tế của thế giới này, cho nên thật xin lỗi, tôi không hiểu...”

“Như vậy tốt lắm, tôi thích cậu như vậy.”

Rolin mấp máy miệng, nghiêng đầu cười cười, “Hắc, cái gì gọi là “tôi thích cậu như vậy”? Có cảm giác như một phút trước còn là chuyện buồn, hiện tại lại biến thành khung cảnh tình yêu lãng mạn rồi.”

Ngay lúc đó, Feldt bỗng nghiêng người tới trước, khuôn mặt tuấn mỹ nghiêng qua một góc độ tinh tế, môi Rolin liền bị đầu lưỡi đối phương tách ra, làn môi mềm mại của đối phương làm hắn không tự chủ được mà đưa đầu lưỡi tiến vào bên trong thăm dò.

Trong khi ngón tay Feldt chậm rãi len qua kẽ tay Rolin muốn kéo anh vào lòng, Rolin liền cắn mạnh xuống, nhưng lại không nghĩ tới đối phương đã lui ra trước một bước, Rolin ngược lại lại cắn ngay vào lưỡi mình.

“Ngô..” Anh trừng to mắt nhìn người đàn ông tươi cười dịu dàng trước mắt, thật muốn tung một quyền vào mặt hắn, “Tôi nhớ tôi đã nói với anh rồi.”

“Cậu đã nói tôi không được dụ dỗ cậu.”

Không để ý tới đầu lưỡi đau buốt, Rolin nhảy lên nắm cổ áo đối phương, “Vậy anh con mẹ nó tại sao lại làm vậy!”

“Tôi không có dụ dỗ cậu,” Feldt không nhanh không chậm trả lời.

“Cái gì?!”

“Tôi nói tôi không có dụ dỗ cậu, là cậu nói chúng ta giống như trong “khung cảnh tình yêu lãng mạn”. Feldt một bộ “Cậu tức giận cái gì?” chế trụ hai cổ tay Rolin, nhẹ nhàng dùng sức, tay đối phương bị đau liền mở ra, mà cổ áo vốn tỉ mỉ của Feldt rốt cục cũng được cứu.

Rolin lắc lắc cổ tay vừa định nói thêm gì đó, thì Feldt đã mất dạng.

Dùng sức lau môi mình, Rolin nghĩ trước khi ngủ nhất định phải đánh răng thật nhiều lần.

Trên nóc tòa cao ốc phía xa, Feldt ngồi đó, cho dù ở khoảng cách xa như vậy, từng động tác thậm chí từng biểu tình nhỏ trên mặt Rolin hắn vẫn có thể thấy rõ ràng vô cùng.

Trở lại phòng thí nghiệm, Rolin liền thấy Mike đang ngồi ở chỗ Albert vừa uống “sữa bò” vừa đánh bài bridge trên mạng.

Điều này làm Rolin không khỏi bức hỏa, anh đi tới, đóng cửa sổ trang web, Mike ngẩng ngốc ngược nhìn vị tiến sĩ, chỉ thấy anh lộ ra nụ cười khiến người khác nổi gai ốc nói: “Trẻ con không nên đam mê internet, đặc biệt là bài bridge trên mạng.”

“Nhưng là Feldt nói đánh bài bridge rất hữu ích cho phát triển trí tuệ...”

“Lời hắn nói tuyệt đối không thể tin!” Rolin lấy trong ngăn kéo của Albert ra quyển “Bộ luật Nhật Quang”, nhét vào lòng Mike nói, “Em bây giờ đã là huyết tộc, cùng với đi làm cái trò “phát triển trí tuệ” không thực tế kia thì không bằng phải biết rõ cái gì mình có thể làm và cái gì mình không thể làm!”

Lông mày Mike nhíu chặt lại với nhau, nhìn vị tiến sĩ nổi giận lôi đình chạy ào vào toilet bắt đầu đánh răng cật lực.

Melanie đã sắp xếp mọi thứ ổn thỏa đi tới bên Mike nói: “Đại khái là mới cãi nhau với Feldt.”

“Hắc, tiến sĩ, tôi đã tra được lịch trình hoạt động ngày mai của Shade Smith, tôi nghĩ chắc anh sẽ muốn đi tìm hắn!” Nói xong, Melanie khoác áo ra về.

14. Quyển 2 - Chương 3

Rolin từ phòng tắm đi ra, cầm tờ lịch trình đi về phòng ngủ, vốn đã muốn đóng cửa lại, nhưng lại chợt nghĩ tới điều gì đó, anh lại mở cửa ra, nói với Mike đang lật xem cuốn “Bộ luật Nhật Quang”: “Ngoan ngoãn đọc sách, không được chơi game online!”

Mike mấp máy miệng: “Nhưng mà...” Có rất nhiều chữ em không biết.. Nói còn chưa xong, vị tiến sĩ đã đóng cửa lại.

Cuối cùng cũng có được một giấc ngủ ngon. Lúc thức dậy bỗng thấy có cái gì đó cuộn tròn dưới chân mình, đưa tay dụi mắt, anh mới ý thức được hiện tại đã là ban ngày.

“Mike... Mike...” Rolin xoa nhẹ đầu đứa nhỏ, “Sao không ngủ trong chăn... Anh quên mất, em không – cảm thấy lạnh.”

“Không phải... Bởi vì tướng ngủ của tiến sĩ quá khó coi, chiếm hết cả giường...”

Rolin đen mặt, “Thằng quỷ nhỏ, anh đồng ý thu nhận và giúp đỡ em là tốt lắm rồi, còn dám chê tướng ngủ anh khó coi! Coi chừng anh rút hết máu em đem làm thí nghiệm!”

Vào phòng thí nghiệm, kim đồng hồ cho thấy đã là buổi chiều, Rolin gật đầu, nghĩ thầm vẫn còn kịp để đến buổi chụp hình của Shade.

“Được rồi, để tôi xem thể giới của người mẫu đỉnh cao Shade Smith có phải dưới ánh dương quang thánh khiết mà vẫn có thể cười kiêu ngạo như trên bìa tạp chí hay không.” Rolin lấy chìa khóa lái xe tới buổi chụp hình.

Xuất trình thẻ FBI, dưới sự giúp đỡ của một nhân viên, Rolin dễ dàng tìm được Shade.

Lúc này, người mẫu chuyên nghiệp đang tạo nhiều kiểu dáng khác nhau cùng một cô gái dưới nền vải xanh.

“Cái kia, hai người đứng sát lại một chút, Shade, cậu phải tạo cảm giác như đang che chở cho Annie!”

“Đúng đúng! Chính là loại cảm giác này!”

“Được rồi, mặt hơi nghiêng qua một chút, giống như sắp hôn rồi nhưng lại không có hôn!”

Rolin phải đợi gần hai tiếng, lượt ảnh đầu tiên mới chụp xong.

Shade hai chân mở rộng ngồi trên ghế sofa, vẻ mặt khinh thường, chỉ khi trợ lý mang nước suối tới cho hắn thì mới gật nhẹ một cái.

“Lại là một thiên chi kiêu tử a...” Rolin hừ lạnh một tiếng, đi tới trước mặt Shade.

Về mặt đối phương nhăn nhó méo mó, hình tượng tuần tú không gì sánh được trước camera hoàn toàn bị sụp đổ, “Tôi không chấp nhận trả lời phỏng vấn.”

Người đại diện kế bên vừa định giải thích, Rolin đã quơ quơ huy hiệu trước mặt Shade, “Ngại quá, không phải phỏng vấn mà là “Hỏi.”

“FBI? Tìm tôi có chuyện gì?”

“Cậu không để ý đến trợ lý Al Garner của mình vẫn chưa đi làm sao?”

“Hừ,” Shade nhún vai, “Trợ lý của tôi rất ít người có thể sống quá một tuần, hắn chống cự được ba tuần đã là không tệ rồi.”

“Thế còn người trang điểm Ruby Lohan đâu?”

“Người trang điểm? Ngài đặc vụ à,” Shade rướn người ra trước, “Người trang điểm của tôi được thay đổi thường xuyên, thật xin lỗi, tôi không nhớ được tên của bọn họ.”

“Al Garner và Ruby Lohan đều đã chết.”

“Đã chết rồi sao? Cũng đâu có liên quan tới tôi?” Shade nghiêng đầu.

Rolin cũng nghiêng đầu theo hắn, đối diện với ánh mắt của tên siêu mẫu này, “Có nghĩa cậu là nghi phạm số một.”

Người đại diện bên cạnh nghe xong lời này, sắc mặt liền biến đổi, bắt đầu khuyên Shade hảo hảo mà trả lời câu hỏi của Rolin.

Mà vị thiếu niên hư hỏng này chỉ duỗi tay che miệng người đại diện, nhìn Rolin hỏi: “Vậy anh muốn gì ở tôi?”

“Tôi muốn lấy dấu vân tay cùng mẫu nước bọt của cậu.”

“Tùy anh, muốn lấy cũng được, dù sao tôi cũng chả mất miếng thịt nào.”

Quay về phòng thí nghiệm, Rolin đưa dấu vân tay cùng mẫu nước bọt cho Melanie, không nghĩ tới việc dấu tiên cô ấy làm không phải là đi phân tích, mà giống như con ong mật đáng ghét cứ bu quanh anh mà không ngừng hỏi về Shade, hẳn ta trông như thế nào, nhìn gần có đẹp trai như người ta vẫn hay nói không...

“Về ngoài đẹp trai cũng không có nghĩa hẳn có bộ gene ưu tú.” Rolin lườm cô rồi trở lại trước máy vi tính.

“Tiến sĩ sao vậy? Tôi cũng không có nói anh lớn lên không đẹp a!”

“Tin hay không thì cô cứ xem nhiễm sắc thể của hẳn đi, tuyệt đối là XYY, thiên về bạo lực biến thái.”

“Hả?” Melanie hấp háy miệng, đoán không chừng tên người mẫu này đã chọc tức vị tiến sĩ thiên tài này rồi, hiện tại tốt nhất là đi làm thí nghiệm, tránh xa cơn bão này ra.

Nhưng trên thực tế, Rolin cơ bản có thể khẳng định Shade không phải hung thủ. Vì bọn họ nhận định hung thủ là một huyết tộc, mà Rolin lại thấy lúc Shade từ chỗ chụp hình đi thẳng ra xe, trong ba mươi giây di chuyển đó, ánh mặt trời cũng không đem tên tiểu vương tử kiêu ngạo này đốt thành tro.

Vậy hung thủ rốt cục là ai? Al cùng Ruby đều từng làm việc cho Shade, điều này hẳn không phải là trùng hợp.

Xem ra cần phải bắt đầu điều tra những người xung quanh Shade, nhưng nhân viên bên cạnh hẳn lại nhiều như vậy, ai, thật là nhức đầu.

“Ha ha ha, tôi đã nói mà, nhiễm sắc thể của Shade sao có thể là XYY được!” Melanie đang phân tích mẫu bỗng reo lên.

“Tôi nói cô đối chứng dấu vân tay, cô lại chạy đi phân tích nhiễm sắc thể?” Rolin nhìn qua cô, bắt chước nụ cười của cô, nhưng mắt lại lộ ra hung quang.

Melanie ngồi lại vị trí, nhỏ giọng nói: “Vân tay của hẳn và hung thủ không khớp...”

“Tôi ra ngoài đây.” Rolin đứng dậy rời đi, nếu hung thủ là người quen của Shade, như vậy đặc trưng của người này cũng tương đối rõ ràng, đó chính là hẳn tuyệt đối chưa từng xuất hiện vào ban ngày.

Rolin thừa nhận, chính mình sẽ tăng xông nếu cùng tên người mẫu kia nói chuyện thêm lần nữa, vì vậy để giữ gìn sức khỏe, anh vẫn là chọn nói chuyện với người đại diện của hẳn.

Biết Rolin sẽ tới, người đại diện này có thể nói là đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng nghênh đón địch, ngay cả luật sư cũng đã gọi tới.

Có chút buồn cười, lời đầu tiên Rolin đành phải nói cho hẳn biết Shade đã bị gạt bỏ khỏi danh sách tình nghi rồi.

“Nếu vậy, tôi có thể giúp gì cho anh?” Sắc mặt người đại diện rõ ràng dễ coi hơn rất nhiều.

“Trong số những người quen của Shade, chính là nhân viên hay là bạn bè của hẳn, có người nào mà anh chỉ thấy vào buổi tối không?”

“Cái này, toàn bộ nhân viên... Tôi đều thấy vào ban ngày... Còn về bạn bè, anh cũng biết mà, Shade là một người mẫu, ban ngày rất bận rộn, nên cũng chỉ có buổi tối mới rảnh để gặp bạn bè...” Người đại diện dừng một chút, “Cái này... cùng vụ án có quan hệ sao?”

Rolin biết vấn đề mình hỏi đối với người bình thường mà nói là rất kì quái, “Nguyên tắc bảo mật, trước khi vụ án trong hồ sơ chết chưa được phá thì không được tiết lộ, thật xin lỗi tôi không thể nói cho anh bất kỳ thông tin gì. Tôi muốn anh cho tôi danh sách bạn bè của Shade, càng đầy đủ càng tốt.”

“Được, không thành vấn đề,” Người đại diện nhanh chóng lấy giấy bút ra ghi, xem ra chỉ cần Shade không bị cuốn vào vụ án này thì cái gì anh ta cũng sẽ nói hết.

Rolin liếc qua danh sách, không khỏi nở nụ cười, “Đúng như tôi nghĩ, nhóm bạn của vị thiếu gia này rất ít a.”

“Nhưng mà, nếu buổi tối hần có hẹn hò với cô gái nào thì tôi không biết.” Người đại diện đẩy mắt kính, “Tuy tôi đã cảnh cáo hần rất nhiều lần rằng không được gây ra scandal, nhưng anh cũng biết.. Hần không phải là loại sẽ nghe lời...”

Rolin mấp máy miệng, nghĩ thầm, đúng vậy a, này thật phiền toái, không lẽ mình còn muốn giám sát đối tượng cùng Shade hoạt động ban đêm có gì đó... vân vân, chúng ta không phải còn có con quái vật Feldt kia sao? Để cho hần đi hỏi Shade...

Nghĩ đến Feldt, Rolin theo vô thức xoa xoa môi mình.

Tên chết tiệt này, ai không nghĩ lại nghĩ tới hần.

Nhất định phải tìm cơ hội nói với Lena, nhờ cô ấy đổi cộng sự cho mình.

Khoan đã... nói không chừng Feldt hôn mình chính là muốn mình chủ động yêu cầu Lena đổi cộng sự.

Nghĩ đến đây, Rolin nhếch miệng.

Tôi đây cùng anh đấu đến cùng, xem cuối cùng ai mới là người chiến thắng!

Vừa chống nạnh đi tới bãi đậu xe, Rolin thấy cách đó không xa có dáng người đàn ông cao gầy mặc quần áo ngủ đeo mắt kính râm (thời trang gì đây =.=) đi tới một chiếc xe Porsche màu bạc, theo âm thanh của khóa từ xa, trong nháy mắt một bé gái đi ra.

Rolin nhếch miệng, thời đại này, bé gái mới mười mấy tuổi đã sớm đem sự ngây thơ ném tới... đại mặc Châu Phi rộng lớn rồi, mặt thì trang điểm dày cộp, váy thì ngắn, này thật đúng là không thể trách vì sao nước Mỹ lại có tỷ lệ tội phạm cao như vậy a.

“Cái kia, anh Shade... Em là fan của anh...”

“Nga, thì sao?”

Rolin trong lòng cười cười, quả nhiên, đúng là kiểu trả lời tiêu chuẩn của Shade.

“Em muốn cùng anh...”

“Cô căn bản không phải là fan của tôi,” Thanh âm Shade có chút châm chọc, “Trong mắt cô không có nửa điểm hâm mộ.”

Trong nháy mắt khi hần mở cửa xe, người thiếu nữ kia bắt lấy tay hần, từ trong túi lấy ra một tấm hình, “Anh còn nhớ rõ cô ấy không?”

“Cô ta là ai?” Shade nhướng nhướng mày.

“Ruby Lohan! Anh đã từng qua lại với cô ấy, vậy mà anh lại hỏi tôi cô ấy là ai?”

Rolin méo miệng, nghĩ thầm có kịch hay xem rồi.

“Hừ” Shade hất tay cô bé kia ra, một bộ dạng ngông nghênh kiêu ngạo như trước, “Thứ nhất, tôi không qua lại với cô ta, thứ hai, bộ dạng cô ta thế này, thật xin lỗi, căn bản không phải khẩu vị của tôi!”

15. Quyển 2 - Chương 4

Cô bé từ trong túi xách lấy ra một cái chai nhựa, nhanh chóng vặn mở nắp chai.

Không cần nghĩ nhiều, Rolin cũng đoán được trong bình là thứ gì. Tuy rằng anh hoàn toàn “không có ấn tượng tốt” đối với Shade, nhưng nếu bây giờ người này mà nhập viện, thì đối với việc điều tra ... có chút bất lợi. Vì vậy anh bèn “ra tay nghĩa hiệp”, thừa lúc cô bé kia còn chưa tắt chai axit sunfuric, anh liền xông tới túm lấy cổ tay cô, bởi tác động của lực quán tính, một ít chất lỏng kia bị văng ra ngoài, rơi trên thân xe, phát ra tiếng “xèo xèo”.

Shade thường ngày vẫn mang bộ dáng tự cao tự đại khi thấy cảnh này cũng không khỏi trợn mắt há mồm.

Rolin khi túm cái chai thì dùng hai ngón tay kẹp lấy, nên một ít axit sunfuric bị văng ra dọc theo thân chai chảy qua giữa kẽ tay anh, này khiến anh thở phào một hơi, thiếu chút nữa là dính vào tay rồi.

“Tiểu thư, em có biết đây là thứ rất nguy hiểm không?”

Cô bé kia như muốn giữ lại cái chai, Rolin linh hoạt né đi, “Tiểu thư Lohan, tôi là tiến sĩ D – đặc vụ FBI, cũng là người phụ trách vụ án của chị gái em.”

“Vậy giờ anh phải bắt hắn a!” Cô bé gào to, phần nộ xen lẫn bi thương.

“Hắn không phải hung thủ. Chúng tôi đã đối chiếu dấu vân tay của hung thủ để lại với dấu vân tay của Shade, bọn họ không phải cùng là một người.”

“Vậy hung thủ là ai?” Ánh mắt em gái Lohan lộ ra thần sắc kinh ngạc, dờ dẩn đứng đó.

“Bất kể hung thủ là ai, tiểu thư Lohan, tôi vẫn tại phải bắt giữ em theo luật.” Rolin lấy chiếc còng tay sau lưng, đi tới chỗ cô bé kia.

“Anh có ý gì?!” Vẻ mặt cô gái méo mó, “Anh không phải muốn bắt hung thủ giết chị tôi sao? Sao giờ lại muốn bắt tôi? Tôi biết rồi, có phải Shade đã hối lộ mấy người nên anh mới muốn bắt tôi chịu tội thay?”

Rolin một tay còng tay cô bé lại, “Tôi rất tiếc về chuyện đã xảy ra với chị gái em, nhưng em đã dùng sai phương thức báo thù rồi, tôi chỉ muốn nói Lohan đáng thương kia mà nhìn thấy bộ dạng em thế này nhất định sẽ càng đau lòng.”

“Buông ra!” Cô bé giãy dụa muốn chạy.

Rolin giữ cô bé lại, nhìn thẳng vào mắt cô, “Tôi nhất định sẽ tìm được hung thủ đã giết tiểu thư Lohan, do đó tôi phải ngăn cản em dùng phương thức sai lầm báo thù. Em có cố chấp của em, tôi có trách nhiệm của tôi, sao không thử nhìn xem hai chúng ta cuối cùng ai đúng ai sai.”

Cô bé ngây ngốc nhìn Rolin, cuối cùng lựa chọn im lặng.

Rolin dẫn cô ra khỏi bãi đậu xe, ngay lúc đó, thanh âm của Shade lại vang lên.

“Uy..... Anh theo dõi tôi!”

Thoảng hiện lên nụ cười xấu xa, Rolin quay đầu đi, “Đúng, tôi theo dõi anh. Anh nên mừng vì mình có giá trị để FBI theo dõi đi. Phải biết rằng Shade Smith trừ bỏ khuôn mặt ra thì chỉ là một tên vô dụng.”

“Anh....”

Rolin không thèm để ý đến tên người mẫu chuyên nghiệp đang tức giận kia. Sau khi giao tiểu thư Lohan cho cảnh sát, Rolin đứng ngoài đồn cảnh sát, nghĩ hay là gọi cho Feldt để hắn tới giải quyết tên Shade này đi.

“Này, đã chín giờ tối rồi, đừng nói với tôi là anh vẫn nằm ngủ trong quan tài đấy.”

“Cậu có việc cần tôi hỗ trợ sao?”

“Sai rồi, không phải là cần sự hỗ trợ của anh, mà giải quyết hai vụ hung án này chính là trách nhiệm của chúng ta, cho nên tôi chỉ gọi nói cho anh biết nhiệm vụ của anh là gì mà thôi.”

“Oh, vậy nhiệm vụ của tôi là gì?”

Thanh âm không phải từ trong điện thoại truyền ra, mà hơi thở lạnh lẽo lại phun lên gáy mình, Rolin liền quay mạnh đầu lại, liền thấy Feldt đang đứng phía sau mình.

“Anh đến lúc nào?” Rolin nhú mồm, anh thực rất rất ghét hành động xuất quỷ nhập thần của Feldt.

“Lúc cậu nhớ tới tôi.”

“Hừ” Rolin nhún vai, “Hôm nay tôi nhớ tới anh là sau khi tôi nói chuyện với người đại diện...”

“Ra là khi đó a.” Feldt nở nụ cười.

Rolin nhìn hần, “Chọc ghẹo tôi cho anh cảm giác thành tựu sao? Thay vì tìm mọi cách bức tôi làm đơn yêu cầu đổi cộng sự, không bằng anh nên dùng đầu óc của mình để giải quyết những vụ án này đi.”

“Vậy cậu sẽ làm đơn sao?” Ngón tay Feldt lướt qua cằm mình, ý tứ trong mắt làm Rolin có chút đoán không ra ý nghĩ của hần.

“Nằm mơ đi.” Nếu mình đoán không ta Feldt đang nghĩ gì, vậy thì không đoán nữa. Rolin xoay người đưa tay vẫy một chiếc taxi, lúc mở cửa xe, anh nói với Feldt, “Việc của tôi xong rồi, còn lại là của anh. Tôi hi vọng trước sáng mai anh có thể cho tôi biết bên cạnh Shade có người nào đáng nghĩ!”

Quay lại phòng thí nghiệm, Rolin liền thấy Mike lại ngồi trước máy vi tính đánh bài brige.

“Hắc hắc, tiểu quỷ, “Bộ luật Nhật Quang” em xem xong rồi sao?”

Mike cũng không quay đầu lại, hoàn toàn đắm chìm vào thế giới internet, “Chưa xem xong, vì có rất nhiều từ em không biết, nhưng mà Albert đã đọc qua một lần cho em nghe, nên em nhớ kỹ hết rồi.”

Rolin ngẩn người, tiểu quỷ này là thiên tài sao, liếc mắt nhìn qua màn hình dò xét, anh không khỏi kêu “sách” một tiếng. Mike mở mười mấy ID chơi bài cùng lúc, mỗi lần ra bài dường như không cần suy nghĩ... Hay là nó nghĩ vô cùng mau? Xem ra lần sau mình phải cho tiểu quỷ này làm bài test kiểm tra chỉ số thông minh mới được.

“Vậy em từ từ chơi đi, anh muốn đi ngủ!”

Rolin đi về phòng ngủ, bên cạnh giường anh có thêm một cái giường nhỏ mới.

Bởi vì lần đó Mike than phiền tương ngủ của mình không tốt, do đó Rolin nhờ Melanie mua một chiếc giường khác.

Mới vừa chui vào trong chăn, đứa nhỏ đã thò đầu nhìn vào, nhỏ giọng nói một câu, “Tiến sĩ, cảm ơn anh.. em rất thích chiếc giường mới.”

“Tự chơi một mình đi, đừng nháo anh. Trước hừng đông nhớ quay về ngủ đó!” Rolin xoay người như muốn ngủ không muốn tiếp tục để ý tới Mike nữa.

Giấc ngủ này rất ngon, có thể là do vài ngày tra án liên tiếp đã làm anh kiệt sức.

Trong mơ hồ, hình như có một đôi tay nhẹ nhàng vỗ về huyết thái dương của anh, sự mệt mỏi men theo sự va chạm của da thịt được phóng xuất ra ngoài. Rolin cảm thấy thực rất thoải mái, dần dần, ngón tay kia dọc theo khuôn mặt anh trượt xuống cằm cổ, cảm giác lạnh lạnh, lông tay đó nhẹ nhàng ma sát vùng da cổ mẫn cảm, vòng quanh nơi yết hầu nhô lên.

Đưa tay quơ quơ, Rolin muốn nghiêng người đi, thế nhưng bả vai trong chớp mắt bị đè lại, đôi môi bị người nào đó mạnh mẽ ngậm vào trong miệng, còn chưa kịp phản ứng rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, đối phương lại tiện thể đưa đầu lưỡi tiến vào trong, không hề kiêng nể mà quấy trộn một trận.

Hai tay đang đè trên bả vai bỗng trượt xuống dưới, vuốt ve eo Rolin, anh cảm giác xương cốt mình dường như đều đã đứt đoạn.

Mở mắt ra, Rolin chậm rãi thích nghi với bóng tối trong phòng, anh mới phát hiện người đang áp trên người mình chính là Feldt.

Cái tên điên này lại đang làm gì đây!

Anh muốn nện cho tên kia mấy quyền, chỉ tiếc sức lực người bình thường so với huyết tộc quá khác biệt, anh thậm chí có thể tưởng tượng chỉ cần Feldt thật sự dùng sức, eo của anh nhất định sẽ bị đối phương bẻ gãy.

Lưỡi Feldt rất không an phận mà khuấy đảo trong khoang miệng Rolin, anh muốn cắn mạnh xuống lưỡi hần, nhưng Feldt lại trực tiếp đưa tay bóp chặt cằm Rolin, làm anh không thể há rộng miệng, nước bọt không thể nuốt xuống, Feldt rút lưỡi ra bắt đầu cắn mút môi dưới Rolin, @# %... &! @.

Mẹ kiếp...@# %&@# sao! (bạn thề là chị bí để vậy đây, có mấy khúc chém được thì bạn chém... còn mấy cái này... mấy bạn chịu khó tự tưởng tượng đi nga:D)

Muốn mở to miệng mắng, nhưng lại chỉ có thể phát ra những tiếng “ô ô”, Rolin nắm chặt tay, đời này anh còn chưa có bị khuất nhục như vậy.

Thế nhưng khuất nhục vẫn còn ở phía sau.

Tay kia của Feldt luôn ra phía sau, men theo khe quần ngủ rộng thùng thình của anh mà đi vào, cách lớp vải mà mạnh mẽ vuốt ve phân thân anh.

Ngón tay hần thỉnh thoảng còn đảo qua khe hở bí mật trên đỉnh kia.

Rolin như muốn nổi điên, đạn bạc cùng được, vũ khí khổng chế tìm dùng khi đối phó Mende cũng tốt, anh muốn đem tất cả dùng trên người Feldt, dù cho dùng ánh mặt trời đốt hần thành tro cũng khó có thể hóa giải mối hận trong lòng này!

Feldt dường như đặc biệt thích ngược đãi môi dưới Rolin, cứ liên tục cắn mút, làm Rolin hầu như chết lặng.

Đột nhiên, bàn tay đang bóp chặt cằm Rolin cũng trượt xuống, còn chưa kịp phản ứng, bàn tay đó đã xuống tới hông anh, một tay dùng sức cầm lấy phân thân anh, một tay nháy mắt nâng anh lên, khi Rolin hồi phục tinh thần, anh phát hiện mình đã ngồi giạng chân trên đùi Feldt.

Rolin cúi thấp đầu, Feldt nghiêng mặt qua, đường nét khuôn mặt tinh xảo như kiệt tác hoàn mỹ của Thượng đế.

Đầu lưỡi lướt qua môi dưới đã muốn sưng đau của Rolin, không như trêu chọc, cũng không có ái muội, chỉ giống như đang ôn nhu trấn an.

“Tên chết tiệt này...” Rolin thét lớn nện một quyền xuống, Feldt chỉ là vươn tay liền dễ dàng bắt được cổ tay anh.

Rolin chưa từ bỏ ý định lại tung một quyền mãnh lực tới, không cần hoài nghi, một quyền này nếu như đánh lên tường, chắc chắn sẽ để lại một lỗ thủng lớn, Feldt chỉ khẽ cười một tiếng, bắt được hai tay anh.

“Cậu không muốn biết kết quả “thăm vấn” Shade sao?”

“Kết quả gì!” Rolin cực kỳ giận dữ, môi dưới mơ hồ đang rỉ máu, mùi máu tươi tràn ngập khoang miệng.

“Có một tin tốt và một tin xấu.”

“Không cần nói nhảm!”

“Vậy nói tin xấu trước đi. Trong trí nhớ của Shade, không có bất kì người nào chỉ xuất hiện ban đêm.”

Này cũng có nghĩa muốn tìm đầu mối từ Shade là vô dụng rồi.

“Còn tin tốt?”

“Tin tốt chính là tôi vừa trình diễn cho cậu xem mộng xuân của Shade.”

“Hả?”

Nụ cười của Feldt từ từ mở rộng, “Ý tôi là, cậu xuất hiện trong mộng xuân của hần, tiến sĩ D.”

“Cái gì?” Rolin nhú mày vẻ mặt không thể tin.

“Nhân tiện nói luôn, Shade hi vọng cậu giống như tôi vừa rồi làm với cậu mà làm với hần, càng mạnh càng tốt.”

“Cái gì...” Âm điệu của Rolin lên tới quầng tím.

“Ý nói hần chính là gay, mà ngày hôm qua cậu lại ở bãi đậu xe ra tay nghĩa hiệp nên đã làm tên người mẫu đỉnh cao kia xuân tâm nhôn nhạo.”

“Tôi bóp chết anh!” Huyết quản Rolin như muốn nổ tung!

Ngay lúc đó, có người gõ cửa phòng, giọng Melani truyền đến.

“Tiến sĩ, lại phát hiện hung án tương tự!”

Động tác Rolin dừng lại trên không, “Ai đã chết?”

“Annie Beck.”

Cô người mẫu cùng chụp hình với Shade?

16. Quyển 2 - Chương 5

“Lát nữa sẽ tính sổ với anh!” Rolin trừng Feldt, ý bảo đối phương buông cổ tay mình ra.

Mở cửa phòng, đã thấy Mike đứng ở cửa.

“Sao lại đứng đây, em là thần giữ cửa hả?”

“Tiến sĩ và ngài Feldt cãi nhau sao?” Mike nghiêng đầu, nhìn về mặt tức giận của Rolin.

“Cái gì?”

“Cô Melanie nói chỉ cần tiến sĩ cãi nhau với Feldt thì sẽ bày ra vẻ mặt đáng ghét, nhưng sự thật cho dù anh cùng Feldt cãi nhau... thì sắc mặt cũng không được tốt...”

Rolin trắng mắt nhìn trần nhà, “Em rốt cuộc muốn gì?”

“Em muốn đi ngủ, trời đã sáng rồi a...”

“Vậy em hảo hảo ngủ đi!” Rolin đi ngang qua thân ảnh nhỏ bé kia, thanh âm của Feldt phía sau làm gân xanh trên đầu anh đều muốn nổ tung.

“Cộng sự thân ái, nếu trời đã sáng, tôi đây không tiện để ra ngoài rồi. Nhớ cẩn thận Shade dụ dỗ cậu nga...”

Rolin mạnh tay ném bình chưng cất trên khay thí nghiệm vào phòng ngủ.

“Ai nha, tôi bắt được bình chưng cất rồi, đáng tiếc không biết chất lỏng trong này là gì, chảy xuống chân còn có thể bốc khói a!”

“Rầm” một tiếng, cửa phòng bị đóng lại.

Chờ tôi xử lý xong mọi chuyện, nhất định sẽ cho anh biết tiến sĩ D là ai!

Melanie đi cùng Rolin tới hiện trường vụ án thu thập bằng chứng, thủ pháp giết Annie cũng giống với hai nạn nhân trước.

“Thật sự là...” Melanie nhìn vết máu chảy dài trong phòng khách căn nhà cùng một cỗ thi thể vô cùng thâm trầm trên sàn, thở dài một hơi, sau khi điều chỉnh tốt tâm tình mới đi vào.

“Thời gian nạn nhân tử vong là lúc nào?”

“Trái tim và gan nạn nhân đều bị lấy đi, nên chỉ có thể căn cứ vào độ ẩm cơ thể mà suy đoán, hẳn là trong khoảng từ 12 giờ đêm đến 4 giờ sáng nay.”

“Khoảng thời gian khá dài a.” Rolin bĩu môi, tên hung thủ này thật làm cho người ta đau đầu mà, lấy cái gì không lấy, lại đi lấy gan, “Melanie, cô ở đây tiếp tục làm đi, nhớ lấy dấu vân tay chỗ ***g ngực, tôi muốn đến gặp tên siêu mẫu kia hỏi chuyện.”

“Cái kia... tiến sĩ... không thể đổi lại anh ở đây còn tôi đi hỏi Shade sao?” Melanie một bộ dạng đáng thương.

“Tin tôi đi, chờ cô thật sự nghe thấy cách nói chuyện của hắn, cô sẽ hi vọng mình được ở đây kiểm tra hiện trường.” Rolin khoát khoát tay đi ra cửa. Căn nhà này thuộc khu hoàng kim, giờ lại xuất hiện vụ án này, giá nhà chắc chắn sẽ bị rớt a.

Gọi điện cho người đại diện của Shade, xác định được tên kia đang trên sàn catwalk trong nội thành.

Mười mấy phút sau, Rolin đi vào hậu trường, tìm được người đại diện. Nghe được lại có thêm một vụ án tương tự, sắc mặt của hắn rõ ràng xanh mét.

“Cái kia, hiện tại không nên tới hỏi Shade a. Trong khi hắn đang biểu diễn mà bị quấy rầy thì tính tình sẽ... rất khó kiểm soát.”

“Hắn là người mẫu, khi đối mặt với những khán giả không hâm mộ mình, còn muốn bày ra tính cách trái ngược hoàn toàn với bộ trang phục đẹp đẽ trên người, hắn không phải là nên học cách kiểm soát tính tình của mình sao?” Rolin nhún vai, sau đó đẩy hai nhân viên bảo vệ ra, tiến vào phòng hóa trang.

Đúng là siêu mẫu mang nhãn hiệu “Siêu cấp con trời”, ngay cả trong phòng hóa trang cũng có thể hưởng thụ, hai ba nhân viên trang điểm vừa trang điểm, vừa sửa sang quần áo cho hắn, còn tên hưởng thụ lại mang một bộ dạng chết toi.

“Lại gặp mặt rồi, ngài Shade Smith.”

Nghe thấy thanh âm của Rolin, Shade trước gương mạnh quay đầu lại, người trang điểm lại ba chân bốn cẳng cũng quay theo hắn.

“Là anh, ngài đặc vụ FBI.” Shade hừ lạnh một tiếng trong mũi.

Rolin chợt nhớ tới lời Feldt nói, trong lòng cười đến quặn ruột.

Theo biểu hiện của Shade mà nói, sao lại có thể có ý với mình chứ?

Đem Rolin dâng cho hắn, hắn cũng sẽ không thềm.

“A ha, đúng vậy, là tôi. Thật xin lỗi, lại có một hung án tương tự, nạn nhân vẫn có quan hệ với anh...”

“Nếu muốn hỏi chuyện tôi, vậy chờ tôi diễn xong đi.” Shade một mạch đi qua người Rolin, rõ ràng không đem anh để vào mắt.

“Không sao” Rolin khoanh tay gật gật đầu, “Đây là buổi diễn cuối đúng không? Sau khi Catwalk kết thúc, nếu anh vẫn không dành chút thời gian trả lời vấn đề của tôi, tôi chỉ sợ sẽ trực tiếp triệu anh đến FBI phòng vấn.”

Shade cười cười, trong ánh mắt hiện lên một tia khinh miệt.

Rolin làm như hoàn toàn không thấy, thuận tay cầm một quyển tạp chí thời trang lên xem, thú vị mà lật xem áo tắm nữ trong đó.

“Thật vô vị.” Shade hừ lạnh một tiếng rồi đi ra sân T.

Lật rồi lật, mấy trang liên đều là mấy vụ scandal gần nhất của nữ nhân vật nổi tiếng, rất nhàm chán, vì vậy anh ra khỏi phòng hóa trang trên lầu hai, vừa lúc đứng trên hành lang có thể nhìn thấy toàn cảnh sân T.

Shade đã đi tới cuối sân T, đèn Flash nháy liên tục, hắn đưa lưng về phía Rolin nên anh không cách nào thấy rõ cuộc khi được các phóng viên hâm mộ thì trên mặt hắn có biểu tình gì.

Tao nhả xoay người một cái, Shade bước về phía Rolin.

Ai, cái thể giới này, khuôn mặt đẹp, vóc người đẹp, dáng đi chuẩn một chút cũng có thể kiếm ra tiền a.

Shade hơi ngẩng đầu, liền thấy Rolin đang dựa vào lan can, khóe miệng hơi giơ lên, như một nụ cười rạng rỡ.

Buổi diễn cuối cùng cũng kết thúc, các phóng viên bên ngoài phóng vấn nhà thiết kế, mà Shade bị người đại diện kéo về phòng hóa trang.

“Anh có thể đi rồi.” Shade hướng người đại diện phất phất tay,

“Chính là đặc vụ muốn hỏi chuyện cậu về vụ hung án... Tôi ở cạnh cậu thì tốt hơn...”

“Tôi cũng không giết người, anh lo lắng cái gì?” Trên mặt đã xuất hiện vẻ không kiên nhẫn, người đại diện không thể không thừa dịp hắn còn chưa có phát hỏa mà nhanh chóng rời khỏi phòng.

Cuối cùng chỉ còn lại Rolin và Shade.

Hắn ngẩng đầu, hất cằm với Rolin “Có vấn đề gì thì hỏi đi.”

Đánh nhanh thắng nhanh cũng là mong muốn của Rolin, “Từ 12 giờ đêm qua đến 4 giờ sáng nay cậu đã ở đâu?”

“Trong căn hộ của tôi.”

“Ai có thể làm chứng?”

“Chrysler Moss.”

“Hai người ở cùng nhau cả đêm sao?”

“Đúng vậy.”

Nghे tên thì có vẻ là đàn ông, Rolin nhỏ giọng than một câu, “Hai tên đàn ông ở cùng một chỗ làm cái gì?”

Ngẩng đầu, giật mình khi thấy khuôn mặt Shade ngay sát mặt mình, trên miệng là nụ cười tươi rói, dùng loại giọng điệu ngả ngớn nói: “Đương nhiên là làm tình.”

Rolin há hốc miệng, đầu tên này rốt cuộc bị sao vậy, không cần tới mỹ nữ khiêu gợi mềm mại, cũng không nên cùng tên đàn ông cứng rắn làm chứ, “Như vậy cho hỏi, phương thức để liên lạc với người kia?”

“Phương thức liên lạc?” Shade ha ha cười to, “Anh có thể đi xuống lầu, tên kia là thiết kế sư đang bị đám phóng viên phỏng vấn.”

“Tôi biết rồi.” Rolin đóng laptop lại, đứng dậy, đi ra cửa.

“Hắc, đặc vụ FBI.”

“Chuyện gì?” Rolin cũng không dừng bước mà mở cửa ra, nhưng không nghĩ tới bờ vai mình lại bị đối phương đè lại, anh có chút khó chịu mà bóp chặt cổ tay đối phương.

Rõ ràng là rất đau, nhưng Shade vẫn là bộ dạng kiêu ngạo như cũ.

“Anh tên gì?”

Rolin quăng cổ tay đối phương xuống, không trả lời hắn cũng không quay đầu lại mà đi ra ngoài.

Khi Chrysler Moss bị Rolin hỏi chuyện, hắn rõ ràng là giật mình. Dù sao thừa nhận mình và siêu mẫu ở cùng một chỗ với nhau sẽ tạo nên scandal lớn, xử lý không tốt sẽ thân bại danh liệt.

“Ngài Moss, khai thật mới có thể xóa bỏ thân phận tình nghi của anh và Shade. Hơn nữa dựa theo nguyên tắc bảo mật, những gì anh nói với tôi, tôi một câu cũng sẽ không tiết lộ cho truyền thông. Bây giờ tôi hỏi anh trả lời, anh chỉ cần trả lời có hay không là được rồi.”

Chrysler suy nghĩ một hồi, cuối cùng cũng gật đầu.

“Từ 12 giờ đêm qua đến 4 giờ sáng nay, có phải anh ở trong căn hộ của Shade?”

Chrysler gật đầu.

“Anh khẳng định trong suốt thời gian đó, hắn không rời khỏi nhà chứ?”

Chrysler lại gật đầu.

“Cám ơn.” Nói xong, Rolin liền đứng dậy một mạch rời đi.

Không phải Shade Smith, vậy là ai? Toàn bộ nạn nhân đều xoay quanh tên siêu mẫu này, nếu nói hắn là hận Shade, vậy cứ trực tiếp tìm hắn xuống tay là được rồi...

Khi anh sắp rời khỏi đại sảnh, bỗng có người phía sau vỗ vỗ anh.

Quay đầu lại anh thấy một cô gái, nhìn kỹ một chút, hình như là một trong những người trang điểm của Shade vừa rồi.

“Cái kia... Tôi muốn hỏi anh... có phải là FBI...”

“Là tôi. Xin hỏi cô có gì muốn nói với tôi sao?” Trực giác nói cho anh biết, cô gái này biết điều gì đó.

“Có phải... Annie đã xảy ra chuyện?”

“Sao cô biết là Annie?” Rolin nhúm mày, thi thể Annie được cảnh sát phát hiện đến giờ chưa đến 24h.

“Tôi là bạn cô ấy, anh có thể gọi tôi là Vicky. Đêm qua sau khi chúng tôi bàn về chuyện tạo hình mới, cô ấy nói với tôi sau buổi chụp hình, Shade mời cô ấy đi ăn còn nói muốn theo đuổi cô.”

“Vậy sao?” Rolin nhúm mày, chợt nhớ tới Lohan. Em gái Lohan cũng nói Lohan từng qua lại với Shade, nhưng Shade lại nói hẳn căn bản không nhớ rõ Lohan.

“Nhưng sáng nay tôi gọi điện cho cô ấy, nghe điện lại là cảnh sát.. Cô ấy đã xảy ra chuyện đúng không?” Sắc mặt Vicky trắng bệch.

“Đúng, cô ấy đã xảy ra chuyện.” Rolin gật đầu, “Bây giờ tôi cần cô nhớ lại đêm qua khi cô gọi điện cho cô ấy, là sau mười giờ tối sao?”

“Nga, trời ạ... cô ấy bị thương? Hay là...” Nước mắt đã muốn theo mắt Vicky rơi xuống.

Rolin an ủi Vicky nửa ngày, chờ đối phương bình tĩnh kể lại. Vicky nói Annie gọi cho cô vào khoảng mười giờ buổi đêm, Annie trong điện thoại nói với Vicky rằng Shade sẽ đón cô đi tham dự một buổi party nửa đêm, cô đang bận rộn chọn quần áo, còn hỏi ý kiến của Vicky.

Party nửa đêm, Rolin trong lòng hừ một tiếng. Thật đúng là kiểu party đặc biệt của quý hút máu a...

17. Quyển 2 - Chương 6

Lẽ nào Shade đang nói dối sao?

Rolin không khỏi bắt đầu nghi ngờ. Feldt đã từng dò xét qua tư duy của tên kia, nhưng không thấy có bất kỳ điểm nào khả nghi.

Vậy rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu? Hay tên kia căn bản có hai mặt? Đối với người mình đã từng làm qua lại không biết chút nào? Không đúng, người hạ thủ là huyết tộc, đây là sự thật không đổi. Shade căn bản lại không có đặc thù của huyết tộc, nghe nói tên kia tuần sau còn muốn đi Hawai phơi nắng kia.

Trở lại phòng thí nghiệm, Rolin tạm thời dẹp những suy nghĩ ngổn ngang qua một bên, đối với người đã chọc ghẹo mình, anh từ trước đến nay đều phải ăn miếng trả miếng.

Melanie đang phân tích kết quả khám nghiệm tử thi của Annie trước máy vi tính, Albert thì bận rộn xét nghiệm vài mẫu vật lấy được từ hiện trường.

Hiện vẫn là ban ngày, Feldt đương nhiên không có khả năng cứ ngهنh ngang mà rời khỏi phòng thí nghiệm. Nhếch miệng cười, anh nghĩ cũng nên thí nghiệm một chút loại thuốc mới có thể kéo dài thời gian bao lâu.

Kỳ thật, Rolin đã tiến hành nghiên cứu qua máu của huyết tộc, trong máu bọn họ có một loại virus đặc biệt, chính nhờ đặc thù của loại virus này đã thúc đẩy nhanh quá trình khép lại của tế bào làm họ có khả năng tự phục hồi nhanh chóng, còn có tác dụng cường hóa cơ thể và các giác quan, nhưng loại virus này cũng khiến cho máu bình thường không thể tái tạo, đây cũng là lí do vì sao huyết tộc luôn cần đến nguồn “dinh dưỡng”. Loại virus này khiến huyết tộc có thể cấp tốc hấp thụ máu vào hệ tiêu hóa, thậm chí còn có công năng miễn dịch, cho huyết tộc có thể ngừa bách bệnh xâm phạm. Nhưng loại virus này lại tương đối miễn cảm với tia tử ngoại, trong nháy mắt có thể khiến tổ chức cơ thể bị khô hóa, đây cũng là nguyên nhân khi huyết tộc ra nắng lại bị biến thành một đống bụi. Bình thường khi loại virus này xâm nhập vào cơ thể người thường, nó sẽ dần dần bị hệ thống miễn dịch bài xích, nhưng sau khi cơ thể bị mất một lượng lớn máu, khả năng miễn dịch giảm xuống, loại virus này một khi tiến vào trong cơ thể, sẽ nhanh chóng sinh sôi nảy nở hơn nữa công phá hệ thống miễn dịch của con người, cướp lấy, khiến người bình thường sẽ bị biến đổi thành huyết tộc.

Rolin đã chiết suất loại virus này để chế tạo thành thuốc, một khi tiêm vào cơ thể, liền có thể khiến chính mình tạm thời có được năng lực của huyết tộc, sau khi loại virus này bị hệ thống miễn dịch trong cơ thể bài xích, thì năng lực huyết tộc cũng sẽ biến mất.

Thò tay vô tử lạnh lấy ra một ống thuốc, tiêm vào cơ thể mình.

“Tiến sĩ, anh muốn làm gì?” Melanie có chút khó hiểu, dù sao hiện tại cũng không phải đối phó với quỷ hút máu, vậy tại sao lại phải tiêm thuốc chứ?

“Bảo thù rửa hận.” Rolin cười cười, sau đó quay đầu nói một câu, “Hắc, vô luận xảy ra cái gì quái đản, hai người cũng không cần bước vào, tôi cùng hắn “chơi hội”, tôi muốn chính mình ra tay phục thù.”

Dứt lời, Melanie lại cảm thấy lo lắng bất an. Cô thật không hiểu được, tại sao tiến sĩ luôn luôn bất hòa với Feldt chứ?

Nhẹ tay mở cửa, Feldt tên này lại ngang nhiên nằm trong chăn của anh, mái tóc vàng trải dài, nằm nghiêng một bên, một bàn tay gối bên tai, đều đều hô hấp, ngay cả lông mi cũng có một loại hình ảnh yên tĩnh. Rolin vốn đang nổi giận đùng đùng, nhưng bỗng nhiên lại cảm thấy Feldt im lặng như vậy lại có một loại mỹ cảm thật mỏng manh yếu đuối.

Mặc dù vậy, vị tiến sĩ cũng không cách nào dễ dàng tha thứ cho hành động trước kia của Feldt đối với mình, đưa tay xoa xoa môi dưới, nơi vẫn còn đau âm ỉ.

Bất quá chỉ nháy mắt động một cái, Rolin đã áp trên người Feldt.

Tên kia chậm rãi mở mắt, khoe miệng là nụ cười lưỡi nhác, “Bảo bối, cậu về rồi.”

“Ai là bảo bối của anh!”

Feldt tao nhả từ trong chăn vươn tay ra, vuốt lại mái tóc dài, xương quai xanh dưới chăn như ẩn như hiện, cái loại hình ảnh này... từ “***y” bỗng ủa vào trong não Rolin.

Mẹ kiếp, quả nhiên chính mình bị tên kia làm cho chập mạch rồi.

Nghĩ tới gì đó, Rolin bỗng cười thầm trong bụng, mạnh tay xốc chăn lên, Feldt một tay bắt được cổ tay Rolin, cười nói: “Sao tôi lại cảm thấy cậu có ý đồ xấu xa a, trời còn chưa tối mà, cậu sẽ không hẹp hòi như vậy chứ, cộng sự chỉ mượn giường của cậu ngủ một giấc mà cậu đã đuổi đi sao?”

Mike ngủ trên giường nhỏ bên cạnh cũng dụi dụi mắt ngồi dậy, “Tiến sĩ... anh về rồi?”

“Tiểu quỷ, em ra ngoài ngay cho anh, nhân tiện đóng cửa lại luôn.”

“Di? Tiến sĩ lại cãi nhau với ngài Feldt sao?”

“Ha ha” Feldt quay qua nhìn đứa nhỏ kia, chiếc cổ thon dài bày ra độ cong khiêu gợi, “Anh muốn cùng tiến sĩ D làm một số chuyện chỉ có người lớn mới có thể làm nha, cho nên em có thể ra ngoài trước một lát được không?”

Mike thực rất nghe lời mà gật đầu, mặc áo ngủ con cọp rồi đi ra ngoài.

“Cái gì gọi là “một số chuyện chỉ người lớn mới có thể làm”?” Rolin giảm thấp thanh âm nói, hai mắt chống lại ánh mắt Feldt.

“Cậu hiện đang áp trên người tôi, không phải là muốn làm cái gì sao?” Feldt tao nhả tươi cười, nhưng lại có một chút mùi vị ái muội, làm trái tim Rolin mất tự nhiên đập nhanh như muốn trào lên cổ họng, “Để có thể lực cùng tôi làm mấy việc này, cậu không phải đã tự tiêm thuốc cho mình chứ?”

“Làm cái đầu anh!” Vừa dứt lời, bàn tay Rolin bỗng ấn xuống ngực Feldt, nhưng đối phương trong nháy mắt đã bắt được cổ tay anh, vì vậy tình thế bây giờ là tiến sĩ D của chúng ta đang ngồi trên bụng Feldt như cưỡi ngựa, mà cả hai tay đều bị đối phương bắt được.

Mà trên tay phải tiến sĩ, đang cầm vũ khí không chế tim ngày trước dùng để đối phó Mende.

“Cậu sẽ không thực sự đem tôi ra làm vật thí nghiệm món đồ chơi mới đi?” Feldt có chút phì cười.

Rolin bỗng nhếch miệng, ngón tay trên thứ kia ấn xuống một cái, nó đột nhiên tách khỏi bàn tay anh, phóng mạnh xuống, Feldt nhanh chóng buông tay Rolin ra bắt được vật kia, lại không nghĩ tới thứ đồ chơi đó đột nhiên chìa ra lưỡi dao sắc bén, khảm vào trong lòng bàn tay anh.

Nháy mắt, đồng tử Feldt dần ra, miệng há rộng giống như không thở nổi.

“Đối phó anh, đương nhiên không thể dùng thứ anh đã gặp qua rồi, cái này không phải vũ khí khổng chế tim, mà là đồ chứa dịch thủy ngân, không cần găm vào tim, dịch thủy ngân cũng có thể dọc theo lưới dao sắc bén mà tiến vào thân thể anh.”

Thân thể Feldt bắt đầu run rẩy, trên trán cũng bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

Hắn nhìn thấy trong mắt Rolin bày ra một loại đắc ý: “Cậu đùa quá trớn rồi, tiến sĩ.”

Biểu tình Rolin cũng trở nên lạnh như băng, “Tôi không đùa với anh, Feldt. Thế nhưng sáng nay, anh lại làm ra trò đùa mà tôi không thể nào tha thứ.”

“Do đó cậu muốn trả thù sao?” Feldt cảm giác được dịch thủy ngân đã theo máu hắn mà chảy khắp cơ thể, không đầy nửa tiếng nữa, hắn có thể sẽ mất mạng. Bản thân mình lại quá sơ suất rồi.

“Không phải trả thù.” Rolin ngồi bên cạnh hắn, cúi đầu đối diện với đôi mắt xanh thẳm, “Mà là làm cho anh ý thức được có một số việc không thể đem ra đùa giỡn. Ví dụ như việc sáng nay anh đã làm với tôi, lại ví dụ như việc tôi đang làm với anh vậy.”

“Trước khi mất mạng, tiến sĩ D có thể nói cho tôi biết, mục đích của cậu rốt cuộc là gì không?”

“Tôi muốn chúng ta tôn trọng lẫn nhau. Mà điều kiện đầu tiên để tôn trọng lẫn nhau chính là không vượt qua giới hạn của đối phương. Anh luôn không cần người khác hỗ trợ, không phải sao? Tôi cũng vậy, người cộng sự trước kia của anh cũng vậy, đối với anh mà nói, có lẽ là một loại gánh nặng, đúng không? Bởi vì chúng tôi không có được sự cường đại của anh.”

Feldt nhắm mắt lại, dùng trầm mặc trả lời.

“Nếu như có một ngày anh gặp tình huống như thế này, lúc đó ai sẽ đến cứu anh?”

Feldt chậm rãi mở mắt ra, khoé miệng giương lên, mang một loại cảm xúc bất đắc dĩ phức tạp, “Ai có đủ khả năng cứu tôi?”

“Tôi có thể.” Rolin trả lời rất đơn giản, nhưng âm thanh lại khẳng định đầy tự tin.

Feldt thừa nhận bản thân mình từng vô số lần chăm chú nhìn người cộng sự mới này. Khi lần đầu tiên Rolin xuất hiện trong tầm mắt mình, Feldt liền có một loại dự cảm, khi đó hắn còn không biết loại dự cảm này là gì. Nhưng bản năng của hắn đã kháng cự, hắn không muốn người tên Rolin này bước vào thế giới của mình.

Thế nhưng hiện tại, hắn thừa nhận, người đang nắm giữ quyền sinh sát của hắn ngay lúc này, thực mê người.

“Hơn nữa, tôi cần anh.” Ngữ điệu Rolin có phần bình tĩnh, “Chúng ta bù đắp khuyết điểm cho nhau, không phải sao? Tôi đôi khi rất bốc đồng, còn anh thì lại bình tĩnh khiến người khác ghen tị. Tôi không đọc được tư duy của nghi phạm, không thể phân biệt được lời nói dối của bọn họ, nhưng anh lại có thể. Khi quá lực chỉ duy trì được năm phút của tôi biến mất, trừ anh ra, không ai có thể cứu tôi.”

Mặc dù toàn thân đang dần mất đi cảm giác, nhưng trong óc tắc ấy, Feldt bỗng nhiên cảm thấy hốc mắt mình hơi nóng lên.

“Cậu cái người này, chân thật đến đáng sợ.” Feldt chậm rãi nhắm hai mắt lại, khoé miệng trũng xuống vừa có một chút bất đắc dĩ, lại vừa có một loại tâm tư mà người khác không thể đoán được.

“Vậy chúng ta đã thỏa thuận xong, anh sẽ không tiếp tục dùng phương pháp quấy rối buộc tôi phải viết đơn xin đổi công tác, đúng không?”

Feldt đã không thể động đậy, chỉ có thể dùng khẩu hình nói với Rolin: “Ừm.”

Rolin lấy từ trong túi áo ra ống tiêm, tiêm thuốc vào trong mạch máu Feldt, dịch thủy ngân chậm rãi bị trung hòa.

“Hệ thống miễn dịch của anh sẽ bài trừ dịch thủy ngân ra ngoài cơ thể.”

Quả thật, Feldt cảm nhận được tứ chi của mình dường như đã lấy lại cảm giác, hô hấp nặng nhọc cũng bắt đầu ổn định lại.

“Cậu đúng là thiên tài, tiến sĩ D.”

“Đương nhiên, anh nên cảm thấy mình may mắn đi.” Rolin cười toe toét.

Feldt vẫn duy trì tư thế nằm trên giường, chỉ là chậm rãi vươn tay, sờ mặt Rolin.

“Làm gì?” Rolin nhú mày, tên này sẽ không lại chứng nào tật nấy đi?

Quả nhiên, một trận trời đất đảo ngược, Rolin bị đối phương đè xuống giường.

Những sợi tóc mềm mại của Feldt rủ xuống bên mặt hắn, nhưng lần này, Feldt chỉ cúi xuống hôn nhẹ lên trán Rolin.

“Cậu đã thề rằng.... cậu sẽ bảo vệ tôi. Hãy nhớ kỹ những lời cậu đã nói.”

18. Quyển 2 - Chương 7

“Anh đúng là học trò hư.” Rolin muốn đẩy Feldt ra, nhưng lúc này mới phát giác mình và đối phương đã tán gẫu cả nửa ngày, thuốc cũng hết hiệu lực rồi.

“Năm phút hai mươi giây, đúng là lâu hơn so với lần trước.” Chóp mũi Feldt cọ cọ trán Rolin, đôi môi kia dịu dàng cong lên làm Rolin có nửa phần thất thần, “Tôi có thể vì cậu mà cống hiến được chuyện gì?”

Nghiêng đầu tránh đi hơi thở của đối phương, Rolin dùng thanh âm lạnh lùng nói: “Hiện tại đã xác định được có hai người chết, bao gồm người đầu tiên Lohan và Annie gần đây, đều có nhân chứng chứng minh các cô từng qua lại với Shade. Nhưng Shade lại tỏ ra bản thân hắn không có ẩn tượng gì đối với nạn nhân.”

“Do đó cậu muốn tôi đi dò xét suy nghĩ của hắn – rốt cuộc hắn có nói dối hay không?”

“Đúng vậy.”

“Nhưng tôi dám khẳng định, Shade thực sự không biết Lohan. Được rồi, đêm nay tôi sẽ trở lại hỏi xem hắn có quan hệ gì với người mẫu Annie.”

“Cảm phiền... Anh có thể xuống khỏi người tôi không?”

“Rolin” Feldt thản nhiên cười, “Cậu có biết vì sao huyết tộc lại thích cùng người bình thường làm tình không?”

“Cũng đâu có liên quan gì tới tôi.” Rolin ngừng thở, ý bảo Feldt lăn xuống ngay lập tức.

“Bởi vì độ ẩm.” Feldt đột nhiên áp mặt lên má Rolin.

Khoảnh khắc đó, Rolin không thể động đậy, anh chỉ có thể cảm nhận nhiệt độ cơ thể lạnh lẽo cùng làn da mịn màng tinh tế kia khi tiếp xúc.

Khi anh phục hồi tinh thần, đối phương cũng đã mất dạng.

“Hỗn đản, chuồn nhanh thật.”

Hơi kéo rèm lên, Rolin lúc này mới phát giác, màn đêm đã buông xuống. Công việc ngày hôm nay xem như đã xong, anh cần phải nghỉ ngơi thật tốt.

Vừa đi tới cửa, anh liền thấy Melanie đang mặc áo khoác chuẩn bị ra về.

“Tiến sĩ, ra ăn cơm sao?”

“Ừ, xế chiều mới chỉ ăn cái Hamburger đỡ tẹt.”

“Vậy không bằng cùng ra ngoài ăn đi, dù sao cũng là buổi tối, có thể dẫn Mike theo.” Melanie đưa tay xoa đầu Mike, “Nó ở trong phòng thí nghiệm nhiều ngày rồi, còn chưa có cơ hội ra ngoài chơi đùa mà.”

Mike cũng ngẩng đầu nhìn Rolin.

Ăn một bữa cơm thôi mà, sao lại dùng bộ dạng “cầu xin” mà nhìn anh chứ? Anh còn chưa có ngược đãi em nha.

“Được thôi, cùng đi nào.” Rolin rút trong túi áo ra hai phiếu ăn. “Đợt trước có một giám đốc công ty đồ dùng gia đình muốn tài trợ cho phòng thí nghiệm của chúng ta, nhân tiện tặng tôi hai phiếu này, dù sao cũng sắp hết hạn rồi, không bằng chúng ta cùng đi ăn đi.”

“Ai, tiến sĩ, ngay cả người tài trợ cho chúng ta mà anh cũng không nhớ được sao?” Melanie một bộ dạng hết chỗ nói.

“Quan trọng không phải là cái công ty kia, mà là phiếu ăn.” Rolin hướng Mike nhướng mày, tiểu tử kia lập tức nở nụ cười.

Không nghĩ tới công ty kia lại mở nhà hàng Tây Ban Nha, cách trang trí tao nhã mang đậm phong cách Tây Ban Nha, ngay giữa nhà hàng còn có một thanh niên mặc đồ vest đứng kéo violin.

Rolin thở phào một hơi, mấy ngày nay mệt chết được, anh thực sự rất muốn dưới bầu không khí thoải mái này mà ăn một bữa cơm. Anh và Melanie đều tự gọi thức ăn cho mình, Melanie nhìn Mike, hỏi: “Em muốn ăn gì?”

“Súp nấm là được rồi...” Mike mấp máy miệng.

Nhưng khi súp nấm được bưng lên, nó chỉ dùng thìa múc một ngụm nhỏ, liền cau mày.

Rolin khẽ thở dài, đưa ngón tay lên miệng cắn, rồi để bên miệng chén, dòng máu đỏ tươi dọc theo thành chén chảy vào trong súp, lại dùng thìa trộn đều, mặt súp liền biến thành màu hồng nhạt.

“Như vậy sẽ có hương vị, uống đi.” Rolin không nhiều lời, chỉ cúi đầu cắt thịt cừu trong đĩa.

Huyết tộc ngoài trừ máu, thì không thể nếm được những hương vị khác, cũng giống như Feldt ngày đó ngồi đối diện mình trong quán bar.

Rolin bỗng có chút đồng tình với hắn, dù sao những món ngon trên đời này, hắn lại không thể thưởng thức được.

Lúc này, có người đi tới bên bàn, Rolin theo trang phục tây trang của đối phương nhìn lên, nghĩ thầm tại sao ăn một bữa cơm mà cũng có thể thấy khuôn mặt phát chán này.

“Đã lâu không gặp a, đặc vụ D.” Sahde một bộ thần khí thanh sáng, bên người còn kéo theo một cô nàng vóc dáng thon cao, đoán chừng lại là vị người mẫu nào nữa đi. Người này thật là, chỉ có một khuôn mặt lớn lên không tệ là có thể có hàng loạt phụ nữ theo đuổi.

“Không tính là lâu đi? Chúng ta mới gặp nhau ở sàn catwalk sáng nay.” Rolin bắt đầu bắt chước kiểu cười của Feldt.

“Không nghĩ tới tiến sĩ D còn trẻ như vậy, không những đã kết hôn, mà ngay cả con cũng đã có rồi.” Shade đang đứng thẳng, cằm còn hất cao, tạo cho người ta cảm giác thật nặng nề.

“Tôi cũng không nghĩ tới a, hai trong ba nạn nhân trong ba vụ hung án liên tiếp có lời đồn đã từng “qua lại” với anh, không nghĩ tới bây giờ lại vẫn có mỹ nữ nguyện ý cùng một chỗ với anh a.” Rolin không nhanh không chậm trả lời.

“Hung án?” Bạn gái Shade rõ ràng có chút kinh ngạc, nhìn Rolin như đang đợi anh giải thích thêm.

“Chúng ta đi thôi, không nên quấy rầy gia đình tiến sĩ D.” Mặt hoàng tử kiêu ngạo lập tức lạnh xuống, có phần không kiên nhẫn mà kéo bạn gái ra bàn ăn cách đó không xa.

Dưới mặt bàn, Melanie đập Rolin một cước, nhỏ giọng nói. “Tôi khi nào thành vợ của anh vậy?”

“Không có biện pháp, ai muốn đưa Mike tới đây?” Rolin trừng mắt với vật nhỏ, đối phương ngẩng đầu lên cười cười, trên khóe miệng còn dính súp nấm.

“Mike, sao em không đi giày đá banh hả?” Melanie cúi đầu.

“Ân, giày hơi chật nha.”

“Ai nha, phải nói đó là do chân em to ra chứ?” Melanie nhìn Rolin, có chút hưng phấn, “Mike, đứng lên nhìn một cái.”

Vật nhỏ rất nghe lời đứng lên, Melanie đưa tay đo đo, “Hình như có cao hơn một chút đó.”

Rolin nhún vai nói: “Xem ra chất lượng máu của Feldt cũng không tệ lắm, giàu dinh dưỡng a.”

“Như vậy đi, nhân lúc cửa hàng còn chưa đóng cửa, chúng ta đi mua cho Mike đôi giày mới đi, cũng không mất bao nhiêu thời gian đâu, trước chín giờ tiến sĩ anh nhất định có thể trở về ngủ mà!”

Rolin nghĩ thầm mình cũng bận rộn, quả thực không có thời gian chăm sóc cho vật nhỏ kia, vì vậy liền đồng ý.

Một nhóm ba người đi tới cửa hàng chuyên về giày thể thao..., Adidas chắc chắn có nhiều kiểu giày trẻ em, Rolin ngồi trên ghế, trái lại Melanie lại hưng trí bừng bừng cơ hồ mỗi đôi đều đem cho Mike đi thử.

Bỗng cô gái đối diện phát ra thanh âm ngọt lịm: “Anh đi giày thể thao thật đẹp a.”

Rolin ngẩng đầu đưa mắt nhìn, không khỏi nhếch nhếch miệng, không thể nào, chẳng những đi ăn dụng mặt, ngay cả đi mua giày cũng lại gặp tên hoàng tử kiêu ngạo kia?

Hoàn hảo Shade hình như không có chú ý tới bộ dạng Rolin, chỉ không ngừng thử giày.

Melanie vỗ vỗ Rolin nói: “Làm sao bây giờ, mấy đôi này đều rất hợp với Mike.”

“Để nó tự lựa một đôi đi, mua nhiều cũng không đi được bao nhiêu. Nó hiện tại còn đang lớn, nói không chừng qua tháng này lại phải mua đôi mới.”

“Tiến sĩ còn mua đồ mới cho em sao?” Mike mắt mở thật to nhìn Rolin, một dạng đứa trẻ được cưng chiều.

“Đương nhiên rồi. Trả tiền xong liền đi thôi.” Rolin đưa thẻ tín dụng cho Melanie, nghĩ thầm tên Feldt kia đi làm cái gì, đến bây giờ mà còn chưa thấy hắn gặp mặt Shade.

Cuối cùng về tới dưới lầu phòng thí nghiệm, Melanie đã về nhà trọ của mình, Rolin ném chìa khóa cho Mike để nó lên lầu, còn mình thì ngồi dưới ghế đá hút thuốc.

Vòng khói yếu xoáy (mềm mại) bay lên, một thân ảnh thon dài bước tới trước mặt anh.

“Shade?”

Tên kia như trước nghiêng đầu, “Bà lớn của anh sao lại không cùng về với anh?”

“Mắc gì tới anh?” Ngón tay Rolin trên điều thuốc búng một cái, tàn thuốc theo gió dừng lại trên vạt áo đối phương.

“Anh hình như rất chán ghét tôi.”

“Đúng.” Rolin gật gật đầu, “Không lẽ anh cho rằng cả thế giới này đều thích anh sao?”

Shade chỉ hừ một tiếng, “Vì sao nhiều lần không cho tôi biết tên của anh?”

“Tôi có nói qua với anh rồi, là do anh không nhớ thôi, đối với tên đặc vụ FBI đang điều tra mình mà anh cũng không nhớ được, nếu tôi nói lại lần nữa, anh liền sẽ nhớ kỹ sao?” Rolin ngẩng đầu, tựa tiểu phi tiểu nhìn đối phương.

“Nếu anh nói lại lần nữa, tôi nhất định sẽ nhớ kỹ.”

“Nga, vì cái gì?” Rolin lơ đãng đem mẫu thuốc đã cháy hết ném vào thùng rác bên cạnh.

Bất quá ngay lúc nghiêng đầu đi, Shade đột nhiên cúi người, hôn lên khóe miệng Rolin.

Rolin trong lòng cả kinh, một tay đẩy hắn ra, dùng sức lau chùi môi mình, “Anh làm gì?!”

“Chỉ có anh mới bày ra bộ dạng thờ ơ khi đối diện với tôi.” Shade lão đạo lui về sau hai bước, sau hi đứng vững, ánh mắt chống lại hai mắt Rolin.

“Trên đời này có rất nhiều người thờ ơ với anh!”

“Anh sẽ nói lời thật với tôi.”

“Anh chưa từng nghe qua lời thật luôn gây tổn thương người sao?”

“Sống trong thế giới toàn lời khen giả tạo cũng không bị thương sao?”

“Anh bị thương hay không cũng đâu liên quan tới tôi!”

“Vậy tại sao khi cô gái kia tạt axit sunfuric anh lại cứu tôi?”

“Vì tôi là đặc vụ FBI, tôi chỉ thực hiện trách nhiệm của mình!” Rolin nghĩ Shade như từ sao Hỏa rơi xuống, anh lại càng không muốn để ý tới hắn, vì thế liền đứng dậy đi tới cửa phòng thí nghiệm.

Vừa đi tới cửa, đã bị Shade đuổi theo phía sau túm lấy. Rolin cũng không phải ngọn đèn hết dầu, khuỷu tay thúc về phía sau, đánh trúng ngực đối phương, nhưng tên kia không hết hy vọng mà kéo cổ áo phía sau Rolin.

Ngay khi Rolin sắp nổi bão muốn thưởng cho tên kia một cú vật, thì một tiếng nói ưu nhã từ phía sau vang lên.

“Vị này, ngài tìm tiến sĩ D có chuyện gì không?”

Rolin quay đầu lại, thấy Feldt đã bắt lấy cổ tay Shade, khuôn mặt tươi cười nam tính, dưới ánh sao tựa như Nguyệt thần.

“Anh... là ai?”

“Tôi là cộng sự của tiến sĩ D, đặc vụ FBI –Feldt.”

19. Quyển 2 - Chương 8

“Đặc vụ FBI?” Shade ngẩn người, tựa hồ không thể tin được người đàn ông trước mắt bất kể về ngoại hình hay khí chất đều khiến người thán phục này... cũng chỉ là một đặc vụ?

“Đúng, tôi cùng tiến sĩ D phụ trách vụ liên hoàn án kia, xin hỏi ngài có đầu mối muốn cung cấp sao?”

Shade cố gắng thoát khỏi sự chế trụ của đối phương, nhưng lại không nghĩ đến đặc vụ luôn mỉm cười này khí lực kinh người, “Tôi không có gì để nói với anh.”

“Vậy cũng tốt, hiện tại tôi có chuyện muốn hỏi cậu.”

Trong khắc đó, Shade cảm giác ánh mắt mình bị hút vào trong ánh mắt đối phương, toàn bộ suy nghĩ tự do bay ra khỏi đại não.

“Cậu có đang qua lại với Annie Beck?”

“Không có.”

Rolin khoanh tay ở một bên nhìn, “Hỏi hắn ngày hôm qua có tới nhà của Annie không.”

Feldt cười cười, “Như vậy hôm qua cậu có tới nhà của Annie không, còn nói muốn mời cô ấy đi tham dự “party nửa đêm”?”

“Không có.”

Thở dài một tiếng, Rolin có chút bất đắc dĩ. Không một người bình thường nào lại có khả năng nói dối dưới sự khống chế thần kinh của Feldt, điều này cũng có nghĩa mấy vụ mưu sát này thật không phải do Shade làm, nhưng tại sao hai nhân chứng đều chứng minh nạn nhân đều có quan hệ với Shade chứ?

“Vấn đề cuối cùng, cậu có phải muốn hôn tiến sĩ D?” Feldt khé miệng thoáng hiện lên mặt cười xấu xa, Rolin thì trừng to mắt nhìn người cộng sự của mình.

“Chết tiệt! Anh hỏi cái gì vậy!”

“Muốn.” Câu trả lời của Shade làm Rolin lấy tay che khuất hai mắt mình.

“Dừng ngay!” Rolin đưa tay đẩy Feldt, đối phương lại dễ dàng bắt được đầu ngón tay anh, cười xấu xa tiếp tục hỏi vấn đề vừa rồi.

“Bạn có phải muốn ôm tiến sĩ D, vuốt ve cơ thể hắn?” Nụ cười Feldt càng thêm mờ ám.

“Này!” Rolin tức giận xù lông.

“Muốn.” Đồng tử Shade đại ra như trước.

“Bạn có phải muốn cùng hắn lên giường?” Khi hỏi vấn đề này, ngay cả ánh mắt Feldt cũng đều cười thành hai mảnh trắng tuyết. Rolin chỉ cảm thấy quần vô cùng, vươn tay kia muốn bị miệng Feldt, nhưng trong tức tắc ấy, lại cảm giác được đầu lưỡi ướt át lạnh lẽo của đối phương cứ như vậy công khai lướt qua khe hở ngón tay mình.

“Muốn.”

Câu trả lời này làm Rolin suýt sụp đổ.

Feldt buông Rolin ra, lui về sau mấy bước. Tiến sĩ D ngược lại tiến lên trước, loạng choạng nắm bả vai Shade lớn tiếng nói. “Anh phát điên à? Có biết mình đang nói gì không? Con mẹ nó anh dám nghĩ muốn làm chuyện đó với tôi sao?”

Feldt buồn cười kéo Rolin lại, lôi anh lên lầu.

“Vừa rồi nhất định là anh ngầm ra hiệu cho Shade! Nhất định là anh để cho hắn nói như vậy!”

“Được rồi, được rồi, nếu tôi thừa nhận có thể làm cậu thoải mái hơn, vậy thì cứ như vậy đi.” Feldt đi đến bên cửa sổ hành lang, bỗng nhiên nhớ tới gì đó, thò tay ra ngoài cửa sổ, búng một cái, Shade đang đứng dưới lầu rốt cuộc cũng tỉnh lại, ngơ ngác nhìn cánh cửa không rõ đã xảy ra chuyện gì.

“Anh nghe kỹ cho tôi! Lần sau còn chơi trò này nữa thì đừng trách tôi không khách khí!” Rolin một bên mở cửa phòng thí nghiệm một bên thấp giọng cảnh cáo Feldt phía sau.

“Điều đó không quan trọng, ít nhất tôi cũng hỏi ra đáp án cậu muốn biết, Shade thực sự không có quan hệ thân mật với nạn nhân.” Feldt cười nói, “Bất quá nếu hắn thích đàn ông, vậy không loại trừ nạn nhân thứ hai – phụ tá Al Garner cũng bị đồn đại có quan hệ với hắn.”

Rolin đi tới trước máy vi tính, vắt áo khoác lên lưng ghế, ngón tay lại vô thức mân mê môi dưới của mình, “Khoan đã, chúng ta trái lại chưa nghĩ tới... Shade đúng là không có quan hệ với nạn nhân, mà là nạn nhân hâm mộ Shade?”

Feldt cười mà không đáp, chỉ vươn tay ra, ôm lấy những ngón tay Rolin đang đặt trên môi dưới, “Đừng dùng sức mân mê, sẽ bị rách đó.”

Có lẽ là do đèn trong phòng thí nghiệm không đủ sáng, cũng có lẽ là do thanh âm của Feldt quá ôn nhu, Rolin cảm giác trong giây phút ấy tìm mình tựa hồ ngừng đập, hơi thở dốc vì kinh ngạc, anh vội vàng rút tay về.

“Dù sao cũng không phải chuyện của anh!” Nếu không phải sáng nay anh dùng sức giảo cần, thì sao nó lại bị nát chứ!

Không nhanh không chậm kéo ra một chiếc ghế ngồi xuống, Feldt chống cằm, mái tóc vàng dọc theo bả vai buông rơi trên mặt bàn, “Ý kiến tốt, nhưng cậu đừng quên, có hai nạn nhân được xác minh là có tiếp xúc thân mật với Shade, này rốt cuộc là tại sao?”

Rolin nhú mày, dường như nhớ ra cái gì đó.

“Feldt, tôi hỏi anh, nếu một người bị biến đổi thành huyết tộc, vậy hắn sẽ nằm ở mục nào trong cơ sở dữ liệu của con người?”

“Đương nhiên là vào sổ ‘tử vong’.”

Khóe miệng Rolin giương lên, trên bàn phím gõ lách tách một trận, sau đó ngón tay chỉ chỉ màn hình, Feldt đưa đầu đến nhìn lướt qua, “A, ra là hắn có anh em song sinh.”

“Đúng vậy. Shade và người anh sinh đôi Roger của hắn khi mười một tuổi thì cha mẹ đều qua đời, hai người được hai gia đình khác nhau nhận nuôi. Tên Roger này, trong dữ liệu ghi là tử vong.” Rolin hơi xoay đầu, môi không cần thận mà quẹt qua gò má Feldt.

“Tiến sĩ D?” Ngón tay Feldt ngay chỗ bị Rolin đụng phải vẽ một vòng tròn, cong lên khoe môi giảo hoạt mà gợi cảm.

“Tôi không phải cố ý.” Rolin tuy rằng rất muốn nói anh rõ ràng có thể tránh sao lại không chịu tránh, nhưng nghĩ lại, nếu như anh nổi giận, chỉ sợ tên trước mặt sẽ được nước lấn tới mà dùng lời nói đả kích anh.

“Được rồi, được rồi, cậu không cố ý, vậy bây giờ chúng ta nên làm gì?”

“Đi xem chỗ ngủ của anh.” Rolin đứng dậy, lần nữa cầm áo khoác lên.

“Ai nha, tiến sĩ D cũng có hứng thú muốn cùng tôi trải qua đêm xuân?” Giọng Feldt cường điệu như đang ca kịch, nhưng thanh âm lại không khỏi mê người.

“Ý tôi là, chúng ta đến nghĩa trang nhìn một chút, xem người anh song sinh đã tử vong của Shade có phải vẫn nằm trong mộ hay không!” Rolin trong lòng oán hận, hiện tại cũng đã mười một giờ đêm, tâm nguyện được ngủ sớm một chút cũng bị ngâm nước nóng rồi. Ai bảo anh là một nhà khoa học rất có tinh thần tìm hiểu chứ? Nếu đã có đầu mối, anh nghĩ phải nhanh một chút tìm được đáp án.

“Tiến sĩ D thân ái, cậu hiểu lầm rồi. Huyết tộc chúng tôi tuy rằng không thích những nơi có ánh mặt trời, nhưng nghĩa trang ẩm ướt cùng quan tài nhỏ hẹp cũng không phải sở thích của chúng tôi.

Rolin ngồi vào trong xe của mình, một bên khởi động xe một bên hỏi: “Vậy anh ở đâu?”

“Đại lộ Reuven Gordon.”

“Không thể nào! Nhà ở đó rất mắc, xa hoa dọa người! Anh sao lại có nhiều tiền như vậy? Hay phải nói đây là đặc quyền của nhóm người huyết tộc?”

“Thân ái, cậu không nhớ sao, tôi sống lâu hơn cậu, tiền kiếm được hiển nhiên cũng nhiều hơn so với cậu.”

Lúc bọn họ đi vào nghĩa trang, đã là hơn một giờ đêm.

Toàn bộ nghĩa trang bị bóng tối bao phủ, thỉnh thoảng có tiếng gió thổi qua, phảng phất như tiếng ngâm nga của linh hồn người chết, ánh trăng rơi xuống, bên cạnh những bia mộ tĩnh lặng, còn có những bí ẩn khác trong bóng đêm, giống như thủy triều gợi sóng.

Rolin từ trong túi lấy ra đèn pin, lại không nghĩ tới thứ vô dụng này nhoáng chớp hai cái liền triệt để hết điện.

Feldt cười một tiếng, nghiêng thân đưa tay cho người cộng sự, “Không cần ánh sáng, tôi cũng có thể tìm được mộ phần của tên kia.”

“Hắc!” Rolin nhìn bàn tay chìa ra của đối phương, do dự không biết có nên nắm lấy không.

“Cậu không tin tôi sao? Bóng tối vốn là sở trường của tôi, tôi sẽ không để cậu bị lạc ở đây, cũng sẽ không để cậu bị ngã.” Khuôn mặt Feldt chìm trong bóng tối, Rolin không thể nhìn rõ vẻ mặt của hắn, nhưng lại cảm thấy lòng không được vươn tay đặt vào tay hắn.

Hai người đi qua hàng bia mộ, rốt cuộc tìm được mục tiêu của họ.

“Roger Smith, mất năm 2005, hưởng thọ 20 tuổi. Nếu bây giờ còn sống thì 24 tuổi, bằng tuổi với Shade.”

Rolin buông tay Feldt ra, “Tôi nghĩ chúng ta chắc không cần phải đào quan tài của hắn lên đi?”

Feldt đi đến mặt sau bia mộ, bàn tay khẽ đặt trên chỗ chôn quan tài, thở dài một hơi nói: “Cậu đoán không sai. Giả như hắn thật sự đã biến thành huyết tộc, nhưng trong hệ thống huyết tộc hắn không nhất định sẽ dùng cái tên Roger Smith này.”

“Đừng quên, chúng ta có người em sinh đôi của hắn, sau khi quét hình của Shade, chúng ta có thể căn cứ theo đường nét khuôn mặt của hắn để tìm tư liệu trong hệ thống huyết tộc, tôi chỉ không hiểu... Vì sao Roger lại xuống tay với những người bên cạnh em song sinh của hắn? Hơn nữa còn dùng phương pháp tàn nhẫn

như vậy? Tại sao hẳn mang nội tạng của nạn nhân đi?” Rolin xoay người, đi ra cửa nghĩa trang, không cần thận va vào cạnh bia mộ, đau muốn chết.

Feldt mím chặt môi nhin cười, lúc đi qua người Rolin, không để lại dấu vết mà lần nữa nắm cổ tay đối phương, “Tôi nghĩ tôi nên giới thiệu tiến sĩ Elina Depew cho cậu.”

“Cô ấy là... người cộng sự trước của anh?” Tay Rolin bị Feldt nắm lấy, vừa đang đưa vừa đi thẳng về phía trước.

“Đúng vậy. Cô ấy là tiến sĩ tâm lý học tôi phạm, nhưng thực tế cô còn là chuyên gia nghiên cứu tâm lý huyết tộc. Trò chuyện với cô ấy một chút, có thể cậu sẽ tìm ra phương pháp bắt giữ Roger Smith.”

Thấm thoát, hai người đã ra khỏi nghĩa trang.

“Thành thật mà nói, tôi rất muốn tiếp tục đi sâu vào trong nghĩa trang kia.” Feldt buông tay Rolin, đi ra chỗ đậu xe.

“Không thể nào? Tâm lý của anh... xem ra tôi cần phải nói chuyện với tiến sĩ Elina Depew, hảo hảo tìm hiểu một chút về tâm lý của huyết tộc các anh...”

“Kia không liên quan tới tâm lý huyết tộc.” Feldt nghiêng mặt đi, nhưng Rolin nhìn không thấy vẻ mặt của hắn, “Tại nơi tối đen một mảnh kia, cậu chỉ có thể tin cậy mình tôi, không phải sao?”

20. Quyển 2 - Chương 9

Rolin đứng tại chỗ, hô to với bóng lưng người cộng sự, “Tôi đương nhiên tin cậy anh.”

“Nga?” Feldt hai tay dứt túi áo khoác, chậm rãi xoay người nhìn vị tiến sĩ trẻ dưới ánh trăng.

“Nếu như anh bớt chọc ghẹo tôi một chút, ít quấy rầy tôi một chút, tôi sẽ hoàn toàn tin cậy anh.” Rolin nhún vai.

Feldt vươn tay vén những sợi tóc vàng ra sau tai, nghiêng đầu, một bộ dáng tự hỏi, “Tôi sẽ tận lực.”

Khoảnh khắc đó, Rolin vô thức nghĩ, vì sao huyết tộc lại là sinh vật chỉ thuộc về bóng đêm?

Rò ràng con người trước mắt kia... thoát nhìn còn đẹp hơn so với bức tranh thiên sứ trong giáo đường.

“Bất quá trước hết, tôi nghĩ là nên đi cảnh báo cho cô người mẫu đang qua lại với Shade kia một chút – nếu như nói mục tiêu của Roger là những người hâm mộ Shade.

“Đã rất khuya rồi, cậu hẳn là rất mệt.” Feldt cười nhẹ.

“Ừm, mệt thật. Nhưng tôi không muốn khi tỉnh dậy lại có người báo phát hiện thêm thi thể. Tôi rất ghét khám nghiệm tử thi.”

“Vậy thì, để tôi đi.”

“Cái gì?” Rolin nhú nhú mày, rất khó tin người cộng sự lười biếng này lại chủ động làm việc.

“Quay về ngủ đi.” Feldt ưu nhã xoay người, chỉ trong tích tắc đã biến mất trong màn đêm.

Rolin cười cười, mặc dù người cộng sự của mình không hề có khuôn phép, nhưng khi hắn đã đồng ý làm việc gì đó, Rolin tin hắn sẽ hoàn thành.

Không biết vì sao, đêm hôm đó, anh ngủ đặc biệt ngon giấc.

Sáng sớm bị tiếng giày cao gót của Melanie đánh thức, Rolin thở dài một hơi, từ trên giường đứng dậy, Mike cũng đã ngủ trên chiếc giường nhỏ bên cạnh.

“Thượng đế của tôi, Feldt anh bị sao vậy?! Sao lại bị thương?”

Rolin nghe thấy âm thanh sợ hãi kia, thầm nghĩ như thế nào còn có người có thể khiến Feldt bị thương.

Đẩy cửa ra, anh thấy người cộng sự đang ngồi trước máy vi tính chơi cờ vua, vạt áo bên phải và cổ tay áo một mảnh đỏ sẫm, dường như còn đang chảy máu.

“Tôi không sao.” Feldt cười cười.

“Không bị thương? Vậy máu trên người anh là từ đâu? Đừng nói là của cô người mẫu kia a!” Rolin cao giọng nói.

“Cậu yên tâm đi, cô người mẫu kia cũng vô sự. Bất quá vết máu trên người tôi đúng lúc chứng minh được suy đoán của cậu, hung thủ xác định là lấy người có “quan hệ” với Shade làm mục tiêu, hơn nữa còn xác định được hẳn là huyết tộc.” Feldt đưa tay vạt vạt vạt áo nhuộm màu máu tươi, “Nếu Shade và Roger là anh em song sinh, cậu có thể so sánh DNA trong máu này với DNA của Shade, nếu trùng khớp, như vậy đối tượng truy bắt của chúng ta đúng là Roger.”

“Anh đã đánh nhau với Roger Smith?”

Ánh mắt Feldt lại dừng trên màn hình máy vi tính, không trả lời Rolin.

“Tôi hỏi anh – Có phải anh đã đánh nhau với Roger?”

Trên màn hình hiện thị Feldt thắng ván cờ, lúc này hẳn mới không nhanh không chậm quay qua nói: “Đúng vậy, tôi đánh nhau với hắn.”

“Diễn biến như thế nào?”

Feldt chỉ hơi hột nói khi hắn đi vào căn hộ của nữ người mẫu kia, vốn định lấy thân phận FBI đến báo cho cô gần đây phải chú ý an toàn. Không nghĩ tới vừa đến dưới lầu căn hộ thì cảm nhận được mùi của đồng loại mình, lúc vào trong phòng cô ta thì một thân ảnh vọt tới đánh úp phía sau cô người mẫu đang tháo bỏ trang sức, nên hắn đành từ sau xé rách cánh tay phải của tên kia, chỉ là còn chưa kịp thấy mặt hung thủ, đối phương đã bỏ chạy rồi. Vì để trấn an cô người mẫu bị kinh hãi, hắn đành phải ở lại thôi miên cô.

“Hiện tại, tôi đã nói tất cả cho cậu rồi, xin hỏi tôi có thể mượn phòng tắm và một bộ đồ của cậu không, tiến sĩ D?” Feldt ung dung cười, nhưng Rolin biết, huyết tộc có thể chạy trốn ngay trước mắt hắn, năng lực thật không đơn giản.

Melanie luôn im lặng một bên, lúc này như sống lại, cô rất quen thuộc phòng Rolin, chưa tới hai phút đã lấy ra một bộ quần áo đưa cho Feldt.

“Hắc! Bộ đó tôi mới mua...” Rolin vươn tay, lại bị Melanie ngăn lại.

“Cũng chỉ có bộ này mới làm nổi bật lên khí chất của Feldt a!”

Một câu nói đó, lần nữa lại làm Rolin tức giận.

Melanie thì một bộ làm như không có việc gì, chờ Feldt thay xong áo sơ mi, cô lấy mẫu máu đi xét nghiệm DNA. Kết quả giống như mọi người dự đoán, 90% trùng khớp. Rolin ngồi trước máy vi tính, gõ gõ bút máy lên hình Shade trên màn hình, nghĩ thầm tên này nếu biết người “em” song sinh của mình còn sống, không biết sẽ như thế nào. Vấn đề là, làm cách nào để dụ hắn ra? Tên này chắc hẳn cũng biết, đã có người theo dõi hắn.

Còn có... Nếu Shade là anh song sinh của hắn, Roger lại dùng phương pháp tàn nhẫn như vậy để giết những người bên cạnh Shade, hẳn rồi cuộc là có toan tính gì?

Vô thức, Rolin lại bắt đầu mê mẩn môi dưới.

Cửa phòng tắm mở ra, có người chậm rãi đi tới sau lưng Rolin, hai tay đặt trên ghế dựa xoay, một cái xoay tròn, Rolin phát giác màn hình máy vi tính trước mặt mình bỗng nhiên biến thành dung mạo như quỷ thần tạc nên của Feldt.

“Cậu đang nghĩ gì?” Nhưng giọt nước đọng trên mái tóc vàng óng ả dưới ánh sáng đèn mang một loại phong tình khó tả. Tóc ướt bị vuốt dính ra sau đầu, khác hẳn với hình tượng hàng ngày, sống mũi cao thẳng nổi lên với cái trán, có một loại mỹ lực khó hiểu.

Rolin mấp máy miệng, bỗng dưng không biết nên dời tầm mắt đi đâu.

“Sao vậy? Sao không trả lời tôi?” Một giọt nước trên trán nhỏ xuống, chấn tĩnh tâm thần Rolin.

“Tôi đang nghĩ vì sao Roger lại làm như vậy.”

Feldt nở nụ cười, nắm tay Rolin, anh thử dùng sức muốn rút tay lại, chỉ tiếc dựa theo sức lực thì anh không phải đối thủ của Feldt. Feldt cầm lấy cây bút trên bàn, viết xuống lòng bàn tay Rolin một dãy số, cười nói: “Bây giờ là ban ngày, cậu chỉ có thể tự mình đi gặp cô ấy.”

“Ai?”

“Elina Depew.”

Rolin “A —” một tiếng, lúc này mới nhớ ra Feldt hôm qua trong nghĩa trang có nói qua cô ấy là chuyên gia nghiên cứu tâm lý huyết tộc.

Feldt đứng dậy, đi tới phòng ngủ Rolin, “Cô ấy là một đại mỹ nữ, nhưng cậu đừng có mê cô ấy đó.”

Rolin buồn cười hừ một tiếng, lại không nghĩ tới Feldt xoay đầu lại, ánh mắt giảo hoạt, “Nếu cậu thay lòng đổi dạ, tôi sẽ rất đau lòng.”

“Về phòng ngủ đi – Tên chết tiệt chỉ biết nói vậy!” Ấn tượng tốt vừa rồi đã muốn không còn sót lại chút gì.

Đáng được ăn mừng là Elina Depew vốn là được mời đến làm giảng viên cho đại học Harvard, lại đến Washington một tuần để trao đổi học thuật, nếu không Rolin nghĩ mình còn phải mua vé máy bay đi Boston.

Đi tới cửa phòng khách sạn Elina đang ở, Rolin gõ cửa, theo tiếng “két” vang lên, một cô gái đứng dựa vào cửa, mái tóc nâu nhạt uốn cong tùy ý buộc sau ót, chiếc kính đen gác trên sống mũi, nhưng lại không có chút nào cảm giác khô khan, ngược lại còn tôn lên làn da trắng nõn mịn màng.

“Ngài khỏe không, tiến sĩ Elina Depew, tôi là FBI...”

“Rolin? Tiến sĩ D, cộng sự hiện tại của Feldt.” Eline nở nụ cười, không biết có phải do cô ấy từng là cộng sự của Feldt hay không, ngay cả độ cong đôi môi cũng rất giống hần, “Không biết có thể giúp được việc gì?”

Rolin biết mình không cần tiếp tục khách sáo, vì thế sau khi vào phòng, anh liền đưa một xấp tài liệu cho cô, hơn nữa còn thuật lại ba vụ án và quan hệ đặc thù của Roger.

Elina rất ngạc nhiên về Roger, cô nhanh chóng tiến vào trạng thái làm việc, cầm xấp tư liệu ngồi trên bệ cửa sổ mang phong cách Châu Âu, tinh tế lật xem hình chụp tại hiện trường.

“Roger Smith bị biến đổi thành huyết tộc chưa được 5 năm, có nghĩa hần vẫn giữ lại khá nhiều tình cảm của người bình thường.”

“Tình cảm của người bình thường?” Rolin giật giật khóe miệng, thủ pháp giết người của tên kia còn được coi là bình thường sao?

Elina tròng mắt, “Ý của tôi là, rất nhiều anh em song sinh nếu không phải gắn bó thân thiết với nhau thì chính là thù hận lẫn nhau. Roger lại vừa vận tập hợp đủ hai loại tình cảm này.”

Rolin gật đầu, ý bảo Elina nói tiếp.

“Roger đã trở thành huyết tộc, hần đã từ thế giới này chuyển sang thế giới kia, chính mười mấy năm sống trong thế giới này lại làm hần khó mà dứt khoát từ bỏ được cuộc sống ở đây, nhưng hần lại không thể quay trở lại. Giống như khi đứng trước gương, hần nhìn thấy Shade, và ở trong thế giới này, hần chính là Shade. Hần sẽ quan sát nhất cử nhất động của Shade, tìm hiểu toàn bộ cuộc sống của hần, thậm chí còn cho rằng cuộc đời của Shade – là của hần.”

“Tất cả chuyện này chỉ là tưởng tượng của cô thôi, tiến sĩ Depew.”

Elina lắc lắc ngón trỏ nói: “Bởi vì những người có cảm tình với Shade đều không tránh khỏi ánh mắt Roger, cũng bởi vì những người này đều chết vô cùng thảm, mà Shade lại như cũ một cọng tóc cũng không mất.”

Rolin nhướn nhướn mày, tựa hồ cũng nhìn ra điểm này.

“Nội tạng của nạn nhân, hay nói là “vật kỉ niệm” của Roger, càng giống như một loại nghi thức, một kiểu nghi thức chiếm hữu. Hắn không thể giết chết bản thân mình trong thế giới này, nhưng lại không thể ngăn cản bản thân ghen tị với Shade. Shade là thiên chi kiêu tử sống trong thế giới được vạn người hâm mộ, mà không cần dựa vào mị lực của quỹ hút máu.”

“Do đó Roger sống trong bóng tối không ngừng quan sát cuộc sống của Shade, cũng muốn có được cuộc sống như Shade. Hắn hủy diệt những người hâm mộ Shade, nhưng trong thực tế, hắn thật ra là đang không ngừng hủy diệt Shade. Mà lấy đi nội tạng của nạn nhân, là hắn muốn nắm giữ lấy người hâm mộ Shade, hắn muốn có được cuộc sống như Shade!”

“Tôi nghĩ cô có thể dễ dàng lấy được bằng tiến sĩ tiếp theo rồi.”

“Thế nhưng những điều đó chỉ là suy đoán!”

“Tâm lý học là như vậy, căn cứ theo sự thật mà suy đoán logic, sau đó sự thật sẽ nghiệm chứng lại suy đoán của cô.”

Elina đóng xấp tư liệu lại, đi tới trước mặt Rolin, gõ gõ nếp nhăn trên chân mày anh, “Cũng giống như tôi và Feldt lúc đó, tôi đoán nếu như tôi yêu anh ta, anh ta sẽ rời bỏ tôi, và tôi đã đoán đúng.”

“Đợi chút, không phải là do hai người phát sinh quan hệ tình dục trái với quy tắc của FBI sao?”

“Ha ha ha,” Elina ôm bụng cười, “Quan hệ tình dục? Cậu nói đùa gì vậy? Người kia cho tới bây giờ còn chưa từng hôn tôi...”

“Như vậy... Nếu vậy vì sao hai người không tiếp tục hợp tác? Nếu là cô chỉ yêu đơn phương...”

Elina hạ xuống mi mắt, “Anh ta sẽ không cho người khác có khả năng hi vọng, do đó anh ta đề nghị cấp trên chuyển tôi đi.”

Rolin ngây người, một khi đã như vậy, tại sao tên kia lại làm chuyện này với mình? Nếu không muốn hợp tác với anh, Feldt hoàn toàn có thể đề nghị với cấp trên chuyển mình đi giống như đã làm với Elina a.

“Đồng thời...” Elina nghiêng đầu, “Anh ta cũng đang không ngừng kiếm tìm hi vọng cho mình.”

21. Quyển 2 - Chương 10

Rolin ngẩn ngơ, chợt nhớ tới ngày đó Feldt đứng dưới ánh đèn đường ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm.

“Cám ơn sự giúp đỡ của ngài, tiến sĩ Depew.” Ra khỏi phòng Elina, Rolin để lại danh thiếp của mình, “Hi vọng sau này nếu có gặp phải vụ án tương tự cũng có thể tới thỉnh giáo cô.”

“Không thành vấn đề, nếu tôi rời Washington, cậu cũng có thể fax tư liệu cho tôi.” Elina cũng nhiệt tình đưa Rolin tới trước cửa thang máy, khi cửa thang máy sắp đóng, cô bỗng dừng vươn tay chặn lại. “Đúng rồi, tiến sĩ D... Tôi còn một suy đoán, không biết cậu có muốn nghe không?”

“Về vụ án sao? Là suy đoán gì?” Rolin có chút tò mò.

Ngay lúc đó, đối phương bỗng nghiêng người ra trước, hôn lên môi Rolin.

“Tiến sĩ... Depew...” Rolin đưa tay xoa xoa môi mình, bên trên vết son môi của Elina, “Cô đùa hơi quá rồi.”

“Ha ha, suy đoán của tôi là, chờ cậu trở về... Feldt chắc chắn sẽ nổi cơn ghen.” Elina thoáng hiện một mặt cười xấu xa, buông tay, cửa thang máy chậm rãi khép lại.

Rolin nhắm mắt lại, day day huyết thái dương, không hổ danh đã từng hợp tác với Feldt a, ngay cả hành động cũng giống như đức.

Lái xe vào một nhà hàng, Rolin quyết định không cần bạc đãi bản thân, hôm nay nhất định phải hảo hảo mà ăn một bữa ngon.

Vì thu nhập vượt qua chỉ tiêu ban đầu, nên nhà hàng quyết định tặng hai vé vào cửa công viên, ý của tiểu thư phục vụ chính là, anh chàng dễ nhìn này có thể đi cùng bạn gái tới đấy, dĩ nhiên nếu anh không ngại,

tôi cũng có thể đi cùng anh. Rolin có chút xấu hổ, nhìn hình ảnh mình phản chiếu trong kính chiếu hậu, tuy rằng tính cách của mình chẳng ra gì, bất quá thoát nhìn thì đúng là dễ nhìn thật.

Rolin không có hứng thú với công viên, nếu anh thật có bạn gái, anh thà rằng hai người cùng ăn một bữa cơm thật ngon, rồi lên giường làm một ít chuyện người lớn còn hơn. Vừa muốn ném hai tấm vé ra ngoài cửa xe, anh chợt nhớ tới Mike, đứa bé kia trừ lúc đi mua giày, hình như chưa từng rời khỏi phòng thí nghiệm.

Trở lại phòng thí nghiệm, còn hai tiếng nữa là hết giờ làm việc, Melanie và Albert đều vẫn đang làm việc, Rolin trở lại trước máy vi tính mở tư liệu của Shade và ba nạn nhân, rồi sắp xếp lại quan hệ của họ.

Bất chợt nhớ lại ngày đó dưới lầu phòng thí nghiệm, Shade dường như có ý với mình... Không lẽ mắt tôi đó thật sự có vấn đề sao?

Haizzz... Một Feldt đã đủ phiền phức rồi, anh thật sự không muốn được lọt vào “mắt xanh” của đàn ông nữa.

Suy nghĩ một hồi, cũng đã hết giờ làm việc. Melanie mặc trang phục như nữ hoàng mang giày cao gót rời đi, không chừng là đi hẹn hò với anh chàng nào đi. Albert vẫn một bộ dạng mơ màng, nói cho cùng thì cậu ta vẫn đang đau đầu vì bài luận văn tốt nghiệp thạc sĩ của mình. Tuy rằng Rolin đã đáp ứng sẽ cho cậu ta điểm cao, nhưng nếu cậu ta nộp lên bài đáng bỏ đi, thì Rolin vẫn sẽ đánh rớt cậu.

Mặt trời chiều ngả về tây, mở cửa phòng ngủ, Rolin cũng không mở đèn. Mike trên chiếc giường nhỏ xem ra đã tỉnh, mà giường của anh lại bị Feldt chiếm mất. Có lẽ Mike nói không sai, tướng ngủ của mình nếu so với Feldt thì không thể chỉ dùng hai từ “khó coi” để hình dung.

“Tiến sĩ? Anh đã về rồi?” Mike bò dậy.

“Ừm.” Rolin gật đầu, từ trong túi trước rút ra hai tấm vé đưa cho Mike.

“A, là vé đi công viên!” trẻ con thật đúng là trẻ con, khi vui vẻ, ánh mắt như phát sáng, “Hai vé lận nha, tiến sĩ anh sẽ dẫn em đi nha!”

“Đương nhiên là không.” Rolin giương giương miệng, chỉ trên giường, “Để anh ta dẫn em đi, em uống máu anh ta để lớn mà.” Giọng điệu kia như đang nói Feldt mới là mẹ Mike.

“Nhưng nếu tiến sĩ không đi, em cũng không đi đâu.” Mike để hai tấm vé xuống giường, vẻ mặt ủy khuất.

“Không đi thì thôi.” Rolin nghĩ thầm anh mang vé về cho em là tốt rồi, lại còn muốn anh dẫn đi?

Mike không nói gì, ngồi trên giường gấp chăn mền lại, rồi nhảy xuống giường cúi đầu đi ra ngoài.

Nhìn hai tấm vé đặt trên gối đầu, Rolin nhướng mày, nghĩ thầm trẻ con đúng là phiền phức.

Nâng tầm mắt lên, anh phát hiện Feldt cũng đã tỉnh, đang ngồi dựa lưng vào giường tựa tiểu phi tiểu nhìn mình.

“Cười cái gì?”

“Cùng đi chứ?” Feldt thản nhiên nói, “Cậu không phải điều tra hung án thì cũng là ngây ngốc trong phòng thí nghiệm, cũng nên làm một số chuyện thư giãn đi.”

Rolin nhìn Mike bên ngoài đang ngồi trước máy vi tính đánh bài bridge, hơi nhiu mày, nghĩ thầm công viên cũng không phải nơi gì đáng sợ, “Chỉ có hai vé, xem ra anh phải tự trả tiền mua vé rồi.”

“Tôi?” Feldt nghiêng mặt đi, chân mày giương lên, như đem hết thấy viết lên trên mặt, “Ai bảo tôi kiếm được nhiều tiền hơn cậu chứ?”

Mặc dù cách ăn nói vẫn đáng ăn đập như xưa, nhưng Rolin biết cãi nhau với Feldt thì đến cuối cùng người xui xẻo cũng chỉ là anh mà thôi. Anh không nói gì, chỉ đi tới sau Mike, vỗ vai nó nói: “Đi thôi tiểu quỷ.”

Mike cười tươi rói, quay lại nháy mắt vài cái với Feldt, hưng phấn đi vào đôi giày thể thao mới rồi chạy chậm theo sau Rolin ra ngoài.

Hôm nay không phải cuối tuần, người đi chơi cũng không đông lắm, do đó rất nhiều trò không cần xếp hàng cũng có thể chơi, chỉ tiếc là đoàn xe hoa diễu hành vào ban đêm và trình diễn phim hoạt hình chỉ cuối tuần mới có.

Mike suy cho cùng cũng chỉ là tiểu quỷ sáu tuổi, tuy rằng bắp rang và kem ly đối với nó đã không còn ý nghĩa, nhưng nó vẫn dùng ánh mắt năn nỉ làm Rolin phải mua cho nó một cái nón tiểu ác ma.

Ngồi trên lưng ngựa gỗ xoay tròn, nó hưng phấn mà vẫy tay với Rolin và Feldt, cho dù Rolin vẫn là mang bộ dạng không để ý.

“Một ngày nào đó, cậu nhóc sẽ phát giác cuộc đời mình tựa như vòng xoay ngựa gỗ, cứ một vòng lại một vòng quay đều, thứ nhìn thấy cũng chỉ là cảnh vật đồng dạng.” Feldt mỉm cười nhìn ngựa gỗ được đèn màu chiếu sáng, thản nhiên nói.

“Như vậy anh đang theo đuổi điều gì ở đây? Feldt?” Rolin nghiêng đầu, có chút buồn cười. “Hiển nhiên là cảnh vật vĩnh viễn vẫn sẽ như vậy.”

“Tôi không biết, nhưng mà vẫn phải tìm một ít chuyện gì đó để làm đúng không?” Feldt xoay người, dựa lên lan can, “Hôm nay cậu đã gặp Elina.”

“Ừ, bất quá tôi vẫn cảm thấy tâm lý học đúng là một ngành nghiên cứu chủ quan.”

“Nhưng phân tích của cô ấy vĩnh viễn khách quan.” Feldt bỗng vươn ngón tay, đặt trên môi Rolin, giống như trong dự liệu của hắn, Rolin cau mày quay đầu đi, “Cô ấy có nói với cậu rằng, tôi sẽ ghen?”

“Ghen?” Rolin đứng xích qua bên cạnh, Mike vẫy tay lướt vụt qua bên cạnh bọn họ, “Anh ghen cái gì?”

“Son môi Dior, là hiệu Elina yêu nhất.” Feldt vẫn dựa vào lan can như trước, đầu ngửa ra sau, từ góc độ đó, hắn có thể thấy toàn bộ biểu tình trên mặt Rolin, “Son môi cô ấy dính trên môi cậu, tôi đương nhiên sẽ ghen.”

Lúc này đây, Rolin không nhích ra xa nữa, ngược lại dựa lên lan can như Feldt, nghiêng đầu nhìn vị cộng sự của mình. “Feldt, anh làm điều này với tôi có ý gì? Anh thật sự rất mê người, nếu anh cần chứng minh mị lực của mình thì tôi thừa nhận, anh đã vô số lần khiến tim tôi đập rộn ràng, nếu anh không muốn tôi làm cộng sự của anh, lấy thân phận trong FBI của anh thì anh hoàn toàn có thể làm bản báo cáo điều tôi đi nơi khác, do đó.... Lý do là gì?”

Feldt nhìn Rolin, không nói gì. Tựa như anh vừa hỏi một vấn đề không có đáp án.

Rolin nhắm mắt lại, thở dài một hơi, “Đừng nói với tôi là bởi vì, anh quá buồn chán.”

Feldt chống tay đứng thẳng dậy, đôi môi một lần nữa muốn hôn Rolin, ngay lúc này cơ thể tiến sĩ D ngửa về sau, môi hắn chỉ có thể vượt qua cằm Rolin.

Giây phút ấy, tiếng gầm trên đường ray của tàu lượn siêu tốc đằng sau vòng quay ngựa gỗ vang lên, tiếng kêu sợ hãi của nam nữ trẻ tuổi đã lẫn át hết thảy.

Rolin nhìn thấy đôi môi Feldt khép mở, nhưng lại không nghe thấy hắn nói cái gì.

Mà Mike ngơ ngác nhìn hình ảnh của Rolin và Feldt, ngựa gỗ lại một lần nữa xoay tròn lướt qua.

Khi rời khỏi công viên, Rolin mang biểu tình tồi tệ đi tuốt đằng trước, Mike cùng Feldt đi phía sau, cách nhau khoảng năm sáu mét.

“Feldt, anh thích tiến sĩ phải không?” Mike ngẩng đầu hỏi.

Feldt cúi đầu xuống, nhẹ giọng nói: “Đã là cộng sự thì phải thích thôi.”

“Vậy thì, anh yêu tiến sĩ phải không?”

Người đàn ông tao nhã nhếch lên khóe môi của mình, sự sâu xa trong mắt hắn người bình thường khó mà lý giải được, “Mike, đó là bí mật.”

“Không thể nói cho em biết sao?”

“Ha ha” Tiếng cười nhẹ nhàng nhộn nhạo trong không khí, “Anh không thể nói cho em biết, bởi vì ngay chính bản thân anh cũng không biết.”

Ra ngoài công viên, Rolin liền túm Mike qua, nghiêng đầu nói với Feldt: “Chúng ta phải về nhà, đặc vụ Feldt Hassing, anh cũng có thể trở về căn nhà xa hoa trên đại lộ Gordon của anh.”

Đang muốn quay người, lại không nghĩ tới Feldt bỗng kéo lấy cổ tay anh, hành động của tên này vẫn nhanh đến mức làm cho người khác giật mình.

“Làm gì?” Rolin không cố gắng giằng tay ra, anh biết sức mình không phải là đối thủ của đối phương.

“Hiện tại vẫn còn một biện pháp để bắt được hung thủ.”

“Là gì? Theo dõi cô người mẫu kia?”

Feldt lắc đầu, hai tay đút trong túi áo, nhún vai nói: “Tôi nói Shade có ý với cậu, là sự thật.”

“Cho nên?” Rolin giựt giựt khóe miệng, nghĩ thầm tên này sẽ không thật sự...

“Đi câu dẫn hắn đi.”

“Hửm?” Rolin đời này cũng không nghĩ tới hai từ “câu dẫn” lại được phát ra từ miệng Feldt.

“Yên tâm, cho dù Roger muốn làm gì cậu, tôi cũng sẽ bảo vệ cậu.” Feldt vừa nói vừa nhẹ nhàng lắc eo, này làm Rolin càng thêm bực bội.

Rolin đặt tay lên ngực đối phương ngăn lại, “Tôi không cần anh bảo vệ.” Nói xong, liền quơ quơ cổ tay, ý nói Feldt buông tay.

Kêu tôi đi cùng tên Shade kia? Điên rồi sao? Feldt anh sao không tự mình đi đi?

“Tiến sĩ, anh lại cãi nhau với Feldt.” Trên đường đi tới bãi đậu xe, Mike ngẩng đầu hỏi.

“Ừ.” Rolin nhăn mũi, có chút bực mình.

“Tại sao phải như vậy chứ? Người kia thích anh mà.”

22. Quyển 2 - Chương 11

“Con nít thì biết thích là gì?” Rolin khê hừ một tiếng, nếu tên Feldt kia thực sự thích mình, thì anh sẽ dứt khoát nhảy từ nóc tòa cao ốc Empire State xuống kết liễu cho rồi.

“Anh Feldt nói vậy mà.”

“Anh ta nói khi nào?”

“Lúc em đang ngồi trên vòng quay ngựa gỗ a.”

Rolin lúc này mới nhớ tới câu kia của Feldt mà anh không nghe được, Mike là huyết tộc, thánh giác của nó chắc hẳn phải tốt hơn anh vạn lần.

“Anh ta nói cái gì?” Tiến sĩ D tức giận hỏi.

“Đó là bí mật của Feldt.”

“Không nói thì thôi.” Rolin mở cửa xe, ấn Mike vào.

Trở lại phòng thí nghiệm, đúng mười giờ tối, Rolin nằm trên giường bị thảm phát hiện mình không ngủ được. Tâm trí không ngừng nhớ tới lời Feldt muốn anh đi “câu dẫn” Shade.

Dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết đây chủ ý thôi nạt đến mức meo! Ai mà nguyện ý cùng một chỗ với tên tiểu vương tử kiêu ngạo kia a... hơn nữa, tên kia dựa vào khuôn mặt mình không biết đã làm bao nhiêu người cả trai lẫn gái ái mộ. Aish, nếu như tất cả mọi người giống như tiến sĩ D anh có thể nhìn xuyên thấu bản chất thật sự của hắn, phỏng chừng sẽ không có nhiều người bị hại như vậy rồi.

Rolin chui ra khỏi chăn, nhìn thấy một mảnh tường đen kịt, ngoài cửa thỉnh thoảng truyền đến thanh âm click chuột. Mike đang đánh cờ vây trên mạng, cậu nhóc ham chơi này cuối cùng cũng chuyển từ đánh bài bridge sang chơi trò khác.

“Hắc! Em có thể click chuột nhẹ hơn một chút không!” Rolin mở cửa rống với Mike.

“Em đã click rất nhẹ a, rõ ràng là tại tiến sĩ có tâm sự nên mới không ngủ được, sao lại trách em chứ?” Mike ngay cả đầu cũng không quay qua, tựa hồ hoàn toàn là do Rolin cố tình gây sự.

“Cái gì mà anh có tâm sự? Em nghĩ anh có tâm sự gì?” Rolin rất không chịu được tiểu hài tử lại dùng giọng tiểu đại nhân nói chuyện với mình.

Mike xoay ghế chín mươi độ đối diện với Rolin, nói đầu ra đấy, “Anh Feldt nói, nếu bây giờ tiến sĩ vẫn còn do dự nên làm gì, thì hãy suy nghĩ một chút trách nhiệm của FBI là gì.”

“Feldt?” Rolin nheo mắt, “Anh ta nói với em lúc nào? Sao anh không nghe thấy?”

Mike liếc Rolin, “Tiến sĩ, anh không nhớ sao? Huyết tặc chúng em khi trao đổi không nhất định phải phát ra âm thanh.”

“Vậy em nghĩ sao, Mike?” Rolin buồn cười khoanh tay nhìn tiểu đại nhân trước mặt.

“Tiến sĩ chỉ cần làm chuyện đúng là được rồi, sao phải phiền não chứ?” Mike nghiêng đầu, lại làm cho Rolin ngây ngẩn. Anh bỗng nhớ tới ngày nào đó, Feldt nói anh làm bất cứ chuyện gì đều không phải bởi vì anh tốt bụng hay nhẹ dạ, mà chính là làm chuyện đúng mà thôi. Anh biết, nếu không nhanh chóng bắt được hung thủ, thì sẽ có thêm nhiều người nữa chết đi. Anh không muốn lại phải đi kiểm tra những thi thể vô cùng thê thảm nữa.

Rolin im lặng trở lại giường của mình, thở dài một hơi.

Không sao, dù sao Shade cũng chỉ là 0, hẳn hoàn toàn không thể làm gì mình.

Cứ coi như hẳn là phụ nữ đi!

Là phụ nữ... Rolin thử tưởng tượng một chút Shade khi biến thành nữ, đột nhiên hưng hăng rung mình một cái, thật là quá shock mà!

Bất quá vấn đề lớn nhất hiện tại là, mình có thể lấy cớ gì để tiếp cận hẳn?

A a a, Rolin mày cũng có ngày này a vì theo đuổi một tên đàn ông khác mà phiền não.

Ngày hôm sau, Malanie thấy Tiến sĩ D với hai mắt thâm quầng đang ngồi trước máy vi tính uống cà phê, không khỏi có chút kinh ngạc, nhưng nhìn vẻ mặt ngưng trọng cứ như có thể nổi bão bất cứ lúc nào nên cũng không dám tiến đến hỏi han. Kinh nghiệm nhiều năm nói cho cô biết, hiện tại quan trọng nhất là phải tránh xa vành đai bão.

Ngay lúc đó, điện thoại di động reo lên, Rolin nâng mắt lên nhìn, không ngờ là Feldt gọi tới, anh thật sự rất muốn tắt máy. Vừa định nhấn nút, lại không khỏi có chút tò mò, hiện đang là ban ngày ban mặt, tên kia hẳn là phải trốn trong “ổ” của mình mà ngủ chứ, có chuyện gì cần nói với mình sao?

“Đề nghị hôm qua của tôi, cậu nghĩ thế nào?” Thanh âm của Feldt có một loại âm sắc riêng, người ngoài nghe rất tao nhã và thuần hậu, nhưng đối với Rolin mà nói, chỉ cần nghe thanh âm cũng có thể tưởng tượng được biểu tình của Feldt, vô sỉ!

“Tôi còn có được quyền lựa chọn sao?” Rolin hừ một tiếng.

“Ha ha, xế chiều nay Shade sẽ tới cửa hàng trên King Street chọn mua trang phục mùa thu, cậu có thể tới đó một chuyến, giả vờ muốn mua trang phục đi dự lễ cưới hay gì đó.”

“Tin tức của anh thật nhanh, bất quá anh có nghĩ tới tôi rất chán ghét tên kia, đừng hi vọng tôi sẽ chủ động đi bắt chuyện với hẳn.”

Feldt nở nụ cười, thanh âm kia truyền qua điện thoại khiến Rolin thất thần trong chốc lát, “Đồ ngốc, hẳn có ý với cậu, nhìn thấy cậu chẳng lẽ còn không vĩnh viễn đuổi chạy tới bắt chuyện với cậu?”

“Anh sẽ không lại chộc tôi đi!” Rolin trợn trắng mắt, anh thật sự khó có thể tượng tượng ra cảnh Shade đến bắt chuyện với mình như thế nào.

Trần ngập nghi hoặc, Rolin vẫn làm theo lời đối phương, hai giờ chiều lái xe tới con đường King Street xa xỉ.

“Cửa hàng nhiều như vậy, làm sao tôi biết tên kia ở đâu chứ?” Rolin đối với những thứ xa xỉ và đi dạo phố đều không có hứng thú, ngay cả thương hiệu cũng không kể được vài cái. Lúc này, di động rung lên, mở ra nhìn, là tin nhắn của Feldt: Shade thích nhất là thương hiệu Armani.

“Armani? Nghe có chút quen tai...” Rolin đi dọc trên đường, mấy chục mét sau cuối cùng cũng thấy Armani.

Trong cửa hàng không đông lắm, bất quá cách bài trí và trang hoàng thoát nhìn không giống với những cửa hàng bình thường.

Rolin đứng trước cửa sổ thủy tinh liếc đảo vài vòng trong tiệm, không khỏi nhếch miệng cười, tên Shade này trong cửa hàng mà còn đeo mắt kính râm, bộ sợ người khác nhận không ra hấn sao?

Vào trong cửa hàng, rất nhanh đã có người bán hàng đi tới hỏi anh cần gì, lực chú ý của Shade vẫn đặt trên dàn quần áo như trước, cũng không thèm để ý đến khách vừa bước vào là ai.

“Àn, tôi nghĩ tôi cần một bộ đồ thích hợp để tham dự một buổi hôn lễ.” Rolin bắt chước dáng cười của Feldt, bày ra tư thế nho nhã lễ độ, quả nhiên, anh vừa cất tiếng, Shade liền xoay đầu lại nhìn về hướng Rolin.

Người bán hàng nhìn nhìn dáng người Rolin, đem một bộ âu phục phù hợp đưa tới trước mặt anh, “Anh xem bộ này thế nào? Mặc dù là âu phục nhưng lại không có vẻ cứng nhắc.”

“Không cứng nhắc, nhưng anh ta mặc vào lại không toát lên được khí chất.” Thanh âm của Shade vang lên sau lưng Rolin, sắc mặt người bán hàng có chút khó coi, bởi vì ai cũng đều nghe ra được giọng châm chọc trong đó, đương nhiên không nhằm vào mắt thẩm mỹ của người bán hàng, mà là nhằm vào Rolin.

Trong lòng cắn chặt răng, Rolin cố nén lại lửa giận muốn đập Shade một trận.

Ít ra hấn bắt chuyện với mình, xem như là đã mắc câu rồi đi...

“Nga, ra là ngài Smith a.” Rolin xoay đầu lại máy móc cười, “Nếu ngài cảm thấy quần áo ở đây không thích hợp với khí chất của tôi, tôi đành phải đi cửa hàng khác vậy.”

Mới vừa ra dáng bỏ đi, cánh tay của anh liền bị tóm lại.

“Tôi chỉ nói bộ kia không thích hợp với cậu, chứ chưa nói toàn bộ quần áo ở đây đều không thích hợp với cậu!” Shade vẫn tóm tay Rolin, nhưng trên thực tế, Rolin rất hi vọng hấn sẽ không giữ anh lại, như vậy là anh có thể trở về nói với Feldt “Xem đi, đây không phải do tôi, là do Shade không mắc bẫy thôi.”

“Vậy ngài Smith biết kiểu quần áo gì thích hợp với khí chất của tôi?” Rolin xoay người lại, tách ngón tay Shade ra.

“Đương nhiên.” Đối phương trả lời gọn gàng, hất cằm như muốn nói “Ai bảo thẩm mỹ của cậu và tôi khác nhau.”

Ta nhìn! Rolin nắm chặt hai tay.

Shade quay lại giữa mớ quần áo muôn màu rực rỡ kia, rút ra một bộ âu phục màu xám và chiếc áo sơ mi màu đen, đi tới trước mặt Rolin, trong giọng nói có vài phần giương giương tự đắc, “Thử bộ này.”

Mấy người bán hàng khác nhìn Rolin, Shade là khách quen của các cô, tính tình của hấn đương nhiên các cô đều biết, do đó hiện tại không khỏi có chút lo lắng nếu như Rolin phát tay áo bỏ đi thì vị tiểu vương tử này có nổi bão hay không.

Hoàn hảo, Rolin một phen tiếp lấy quần áo bước vào phòng thay đồ.

Chưa đầy hai phút, anh đã đi ra, mặc dù không có hứng thú với mua quần áo, Rolin vẫn giả bộ đứng trước gương, một giây này, anh có chút hiểu được vì sao luôn có người chạy theo những thương hiệu nổi tiếng.

Chỉ là một bộ quần áo mà thôi, mà thoát nhìn có thể biến anh thành hai người khác nhau.

“Hắc, anh thay đồ cũng nhanh quá đi!” Shade tựa hồ có chút tức giận khi Rolin không hảo hảo mà quý trọng quần áo mà hần lựa, bỏ kính râm xuống, ngay giây phút Rolin quay người lại, một tia kinh ngạc hiện lên trong đáy mắt Shade.

“Lại không phải phụ nữ, thay quần áo mà còn lè mề chi.”

Người bán hàng một bên che miệng cười, đưa tay sửa sang lại nếp nhăn trên quần áo Rolin một chút.

Shade cũng đi tới trước mặt Rolin, hơi hừ một tiếng, “Anh thật quê, toàn bộ nút áo đều cài lại sao?”

Rolin còn chưa kịp nói gì, tay đối phương đã đưa tới trước mặt anh, cởi bỏ ba nút áo đầu, bẻ cổ áo rộng ra, Rolin nhéo nhéo cổ, cảm thấy tay đối phương thường xẹt qua làn da trước ngực mình.

“Xem đi, như vậy đẹp hơn nhiều.” Shade chỉ chỉ gương.

Rolin không thể không thừa nhận mắt thẩm mỹ của Shade.

Chỉ thay đổi một điểm nho nhỏ mà thôi, mà khí chất của Rolin đều được tôn lên, anh vốn là có chút tùy ý, áo khoác màu bạc hoàn toàn thể hiện thân hình thon dài của anh, còn có vài phần thanh lịch. Hơn nữa áo sơ mi đen phanh ngực, càng tăng thêm vài phần ***y và thời thượng.

Người bán hàng khác trong cửa hàng cũng khen ngợi, nụ cười trên miệng Shade càng rộng.

“Vây lấy bộ này đi.” Rolin đưa thẻ tín dụng cho người bán hàng, anh đương nhiên biết giá bộ quần áo này không rẻ, bất quá vừa ra tới cửa đã được Melanie giáo huấn qua, ví dụ như “Tiền sĩ, tiền lương của anh cao như vậy, phải biết hưởng thụ cuộc sống chứ.” Vì thế đã đến lúc hưởng thụ cuộc sống.

Shade nhìn người bán hàng gói quần áo, không nhanh không chậm nói: “Tôi thay cậu lựa quần áo thích hợp, cậu không cảm ơn tôi sao?”

Cám ơn? Toàn bộ tiền lương của tôi cứ như vậy mà bay mất! Nghĩ vẫn chỉ là nghĩ, Rolin vẫn không quên mục đích của mình là gì, “Nga? Anh muốn tôi cảm ơn anh như thế nào?” Trừ việc lấy thân báo đáp!

23. Quyển 2 - Chương 12

“Mời tôi ăn cơm.”

Rolin còn tưởng hần sẽ nói ra yêu cầu gì quá quái, ví dụ như làm tài xế cho hần nửa tháng gì đó, không nghĩ tới chỉ là mời một bữa cơm mà thôi, vậy là tốt rồi, Rolin anh cũng cần phải ăn cơm rồi.

“Nhà hàng tôi chọn.” Shade xoay người đi thẳng ra ngoài, người bán hàng hai bên cúi chào tới tấp, tiễn bọn họ tới cửa thủy tinh, đúng là rất có tác phong của hoàng tử trẻ mà.

Thực sự là khi bước vào cửa nhà hàng, Rolin có chút hối hận. Shade là ai a, hần có thể dùng cơm ở nhà hàng bình thường sao? Shade vốn là có lái xe tới, nhưng dường như hần muốn lợi dụng triệt để Rolin, nên đã bỏ chiếc xe thể thao Porsche của mình mà tình nguyện ngồi lên chiếc xe lỗi thời Mercedes-Benz của Rolin.

“Khá sạch sẽ và ngăn nắp.” Tiểu vương tử hiếm khi có thể phun ra một câu nói hay, tuy rằng giọng điệu vẫn như không hề có ý đó.

Rolin không nói gì, chỉ là mở cửa xe rồi theo chỉ dẫn của đối phương chạy tới cửa một nhà hàng sang trọng.

Shade hất hất đầu, ý nói Rolin ném chìa khóa cho cậu trai ở bãi đậu xe, còn mình thì mở cửa bước tới cửa thủy tinh như đang đi trên sàn catwalk, Rolin xấu hổ đi theo sau hần.

Tên này quả là một tên phi thường biết hưởng thụ cuộc sống, chỉ ăn một bữa cơm mà cũng leo lên tận tầng cao nhất, nơi mà được gọi là có “phong cảnh” đẹp. Mở một chai rượu vang lâu năm, thanh âm khi nắp chai bị bật mở làm Rolin không tự chủ được mà đau lòng một trận.

“Sao lại không uống? Không lẽ anh dị ứng với rượu vang?” Shade nhẹ nhàng lắc lắc ly rượu, chất lỏng màu đỏ quay vòng vòng bên trong ly.

“Không phải, tôi là chỉ thấy lạ vì sao anh đi dạo phố mà không dẫn theo bạn gái thôi, ví dụ như vị tiểu thư đi cùng anh ngày đó, hai người hẳn là tương đối hợp nhau.” Rolin cũng cảm lý rượu lên, nếu đã là anh trả tiền, đương nhiên cũng phải uống hết phần của mình chứ. Bất quá tiếng lòng của anh mà bị Melanie nghe thấy, đối phương nhất định sẽ lại giáo huấn anh “Dư tiền như vậy sao không tiết kiệm, rồi sau đó đem quyên góp cho quỹ từ thiện a.”

Vừa dứt lời, sắc mặt Shade liền thay đổi, “Thế nào, ý anh là tôi và anh không hợp nhau?”

Rolin xấu hổ, đây rốt cuộc là chuyện gì a...

“Ý của tôi là, tôi không biết gì về thời trang thời thượng.” Rolin lại càng cảm thấy đau lòng, vì an ủi đối phương mà còn phải tự hạ thấp bản thân mình...

Bất quá Shade đối diện sắc mặt cũng dịu đi khá nhiều, “Đúng vậy, anh đối với thời trang thời thượng còn hơi kém, chỉ cần ở bên cạnh tôi nhiều một chút, tôi sẽ dạy anh,”

Đại ca à, anh không nhầm chứ, ở bên cạnh anh á? Chỉ sợ khi tôi còn chưa tới 30 tuổi không những bị cao huyết áp mà lại còn kèm thêm bệnh tim nữa đấy, nói không chừng còn có thể chết yểu chứ chả chơi!

Rolin không trả lời Shade, chỉ tiếp tục bắt chước điệu cười của Feldt, đối phương mặc dù có chút bất mãn với phản ứng của anh, nhưng chỉ buồn bã mà uống rượu vang.

Món khai vị, món chính, salad còn có món tráng miệng lần lượt được dọn lên, hai người đối diện nhau không nói gì mà chỉ im lặng dùng bữa, mãi đến khi di động của Rolin rung lên, là Feldt gọi.

Đúng đây, Rolin vừa định bước ra cửa, liền bị Shade một phát túm trở lại.

“Anh muốn đi đâu?”

“Cộng sự tôi gọi đến, có thể là có chuyện gấp.”

“Cộng sự?” Shade ngoài ý muốn còn nhớ rõ Feldt, tuy rằng đã không có ấn tượng gì về lí do mình ngơ ngác đứng dưới lầu phòng thí nghiệm, “Người gọi là Feldt? Anh thích anh ta?”

Rolin thấy dịch ý trong mắt Shade thì cảm thấy buồn cười, “Anh ta là cộng sự của tôi, dựa theo quy tắc của FBI, cộng sự khi hợp tác không được phép yêu nhau.”

Shade chậm rãi buông tay ra, nhưng sắc mặt vẫn rất khó coi. Rolin trong lòng âm thầm gào thét, tôi mặc kệ anh tức giận đấy!

Ngồi trước cửa nhà hàng, Rolin nhận điện thoại.

“Hắc, hai người ở chung thế nào rồi?”

“Chúng tôi?” Rolin giơ tay nhìn đồng hồ một chút, năm giờ bốn mươi phút chiều, nắng chiều vẫn rọi trên mặt đất, “Trời còn chưa tối mà, anh hình như không ngủ a?”

“Tôi còn phải dạy cậu một vài tuyệt chiêu mà,” Thanh âm của Feldt mang theo ý cười, “Bằng không cậu cùng hẳn nửa ngày cũng không có tiến triển.”

“Nga? Anh có đề nghị gì?” Rolin cười cười trong bụng, đang muốn chiêm ngưỡng qua kính nghiệm theo đuối đàn ông dày dặn của Feldt.

Sau khi nghe xong đề nghị của Feldt, Rolin chỉ cảm thấy đen mặt.

“Hắc, lần trước anh nói Shade có ý với tôi, hơn nữa còn là 0... là thật? Không phải chỉ chọc tôi sao?” Rolin cảm thấy mình vẫn phải xác định lại một chút thì tốt hơn.

“Àn, năm mươi năm mươi đi.”

“Cái gì gọi là năm mươi năm mươi? Nếu hẳn không có ý với tôi, tôi đây lại chạy tới gần hẳn chẳng phải là làm trò cười cho anh sao?”

“Ha ha, yên tâm, hẳn tuyệt đối có ý với cậu. Nhớ rõ làm đúng lời tôi a.” Feldt nói xong, liền dập máy.

Rolin run lên, cách của Feldt thực rất ... ,bảo anh phải làm như nào đây?!

Nghĩ tới nghĩ lui, để nhanh chóng kết thúc vụ trường án này, tiến sĩ D anh sẽ sẵn sàng hi sinh!

Quay lại bàn ăn, Shade ngồi quay lưng lại phía anh đang gõ gõ ngón tay lên bàn ăn, vị thiên chi kiêu tử này chỉ sợ đời này còn chưa chờ đợi ai. Rolin âm thầm hít một hơi, cố nặn ra nụ cười của Feldt, đi tới phía sau Shade, không đợi đối phương quay đầu lại, Rolin liền cúi người, khi môi chỉ còn cách tai Shade khoảng 2cm thì dừng lại.

“Chờ lâu rồi sao? Thực xin lỗi.”

Nói xong, liền chậm rãi trở lại chỗ mình ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn đối phương, chậm rãi nói: “Đồ ăn có phải đã nguội hết rồi không, có muốn gọi thêm món gì nữa không?”

Kỳ lạ chính là người kiên nhẫn đã sớm bị mài hết là Shade lại không hề tức giận, ngược lại nghiêng đầu đi, “Không cần.” Rolin hoài nghi hai mắt mình có phải đã có vấn đề, đối phương từ cổ hồng đến tận tai. Không lẽ chiến thuật “ghế sát bên tai giải thích” của Feldt lại có hiệu quả? Rolin anh như thế nào tới bây giờ mới biết, ngoài trừ phụ nữ, ngay cả đàn ông cũng là loài động vật khó hiểu?

Vậy tiếp tục bước tiếp theo sao?

Rolin nhắc chai rượu trên giá lên, duỗi thẳng cánh tay, nghiêng người tới trước, để lộ ra cổ của mình, rượu vang chảy vào ly của Shade, anh hạ mắt xuống, cười với đối phương: “Vậy uống thêm một ly đi, chờ tôi ăn xong, chúng ta có thể đi xem phim.”

“Được rồi, vậy anh ăn nhanh một chút.”

Nói thừa, ông đây từ bỏ mặt mũi đi rót rượu cho anh, anh đương nhiên phải trả lại sĩ diện cho tôi chứ, chờ hung án được giải quyết đi, xem tôi xử anh như nào!

Cơm nước xong, Rolin vừa ngồi vào trong xe, liền thấy trên tay lái có hai vé xem phim. Tên Feldt này, thậm chí đến vé cũng đều đã chuẩn xong hết rồi, nếu hắn có hứng thú về việc câu dẫn Shade như vậy, sao không tự mình ra trận đi?

Mà lại còn là bộ phim tình cảm chán phèo nữa.

Khi đi vào, phòng chiếu đã tắt đèn, phim cũng vừa mới bắt đầu được chừng hai phút. Một mảnh tối đen như mực, năng lực thích ứng với bóng tối của Rolin rất nhanh, ai bảo cộng sự của anh và tên tiểu quỷ kia đều là động vật về đêm chứ! Nhưng Shade lại không thể như trước, chưa đi được hai bước thì thiếu chút nữa ngã nhào.

“Hắc! Đỡ tôi!” Tiểu vương tử tức giận, ý như anh rất hân hạnh khi được ngài đây nhận lời cùng đi xem phim, vậy mà anh còn dám phục vụ bất toàn như vậy! Nhưng bất kể thế nào, Rolin cuối cùng vẫn phải đưa tay kéo hắn lại, hai người đàn ông thân cao hơn một mét tám cứ như vậy tay nắm tay đi tới chỗ ngồi.

Thật vất vả ngồi xuống, nam nữ diễn viên trong phim cũng đã xuất hiện, cá nhân hai người ngay cả nhìn đối phương cũng không vừa mắt, ầm ĩ một trận, rồi lại buồn bã chia tay. Rolin trong lòng thầm nghĩ, loại phim tình cảm sáo rỗng này, rõ ràng là thích hợp với Melanie hơn mà.

Phim chiếu được hơn nửa, Rolin đã bắt đầu ngáp, nhớ tới cách của Feldt bày cho mình, anh nhắm mắt lại, ngả qua bên cạnh, đầu rơi trúng ngay trên vai Shade.

Anh thầm nghĩ, Shade hẳn là sẽ không kiên nhẫn mà lay tỉnh mình, sau đó sẽ chứng minh được cách của Feldt căn bản là không dùng được.

Bất quá sự tình hình như phát triển ngoài dự liệu của Rolin.

Shade không hề đẩy anh ra, hắn thậm chí còn không nhúc nhích mà duy trì tư thế kia, giống như sợ sẽ làm Rolin tỉnh. Đại khái mười mấy phút trôi qua, Rolin suýt chút nữa cũng ngủ thật. Ngay lúc ấy, anh cảm thấy có người dùng ngón tay chậm rãi vuốt ve cổ mình, rồi dọc theo đường cong cảm tiến lên môi, ngón tay chà sát môi...

Rolin trong lòng đổ một trận mồ hôi lạnh... không thể nào, Shade thật đúng là sẽ động tay động chân với mình? Hay bây giờ làm bộ như tỉnh lại?

Còn chưa kịp mở mắt, không nghĩ tới môi đối phương đã muốn hạ xuống. Đầu Rolin và Shade cơ hồ ngược hướng, cảm giác được gò má đối phương trượt qua má mình, đôi môi bị đối phương ngậm lấy, công khai xâm chiếm.

Có bình tĩnh hơn nữa cũng không thể giả vờ nổi nữa.

Rolin liền mở mắt, ngồi thẳng dậy, thừa dịp đối phương chưa kịp quần lấy mình thì nhanh chóng tách khỏi.

“Anh đang giả vờ ngủ.” Giọng nói đè thấp của Shade truyền đến.

“Bộ phim rất nhàm chán.” Rolin rất muốn nói cứ coi như tôi giả ngủ đi, so với anh đi hôn trộm còn tốt hơn nhiều, tiếc là trong người còn mang nhiệm vụ, nếu như cứ như vậy bộc phát mà cưỡng với hắn, không chừng trở về Feldt sẽ lại có cơ để cười nhạo mình.

“Vậy chúng ta làm chút chuyện không nhàm chán là được rồi.” Shade nghiêng mình tìm tới trước mặt Rolin, lần nữa bắt lấy môi anh, lúc này thật bất đồng với sự cẩn thận vừa nãy, lại mang theo ý cưỡng ép, trực tiếp mạnh mẽ hôn xuống.

Rolin dù sao cũng chịu qua huấn luyện đánh đấm chuyện nghiệp kịch liệt, muốn bắt Shade kì thực rất dễ dàng, nhưng lại không nghĩ tới tay đối phương lại cách quần bắt lấy nhược điểm giữa hay chân anh, tựa như đang cảnh cáo Rolin không nên hành động thiếu suy nghĩ. Cảm giác lưỡi Shade đảo qua hàm trên của mình, ngày càng linh động, Rolin khó khăn hô hấp, chỉ muốn trở về lồi Feldt ra đánh cho một trận tơi tả, hỏi hắn sao lại ra cái chủ ý thối nát này!

Shade càng lúc càng điên cuồng, cùng Rolin dây dưa, bởi vì khí lực quá lớn, đầu Rolin cứ như vậy bị ép dính sát vào lưng ghế.

Đêm nay thật là kinh khủng!

24. Quyển 2 - Chương 13

Trong phim truyền đến âm thanh một trận đấu súng, Shade cuối cùng cũng thỏa mãn mà buông tha Rolin.

Nhưng tiến sĩ D vẫn bị kinh hách, mắt tự nhiên lảm bảm nói: “Anh không phải ... 0 sao?”

Đối phương ghé vào tai Rolin, dùng giọng điệu mang nửa phần trào phúng nói: “Anh cảm thấy tôi là 0 sao?”

Trong phút chốc, Rolin cảm thấy như vừa bị tát một thau nước, lạnh buốt từ đầu tới chân... tất cả chuyện này thật kinh khủng...

Không đợi tập phim kết thúc, anh liền đứng dậy đi ra cửa, Shade lại đuổi thẳng tay túm Rolin lại: “Anh muốn đi đâu?”

Giây phút ấy, Rolin bỗng nhớ tới hành động Shade làm với anh hôm đó, toàn thân đổ một trận mồ hôi lạnh, không suy nghĩ liền bẻ ngược tay đối phương ra, vội vàng rời đi.

“Nếu anh dám đi tôi sẽ không bỏ qua cho anh!” Tiếng hô to của Shade làm cả rạp phim phải chú ý.

Anh không buông tha tôi hử? Hay còn muốn tôi đập anh bẹp dí mới chịu!

Rolin xoa nhẹ đôi môi có chút sưng, chạy vọt tới cửa, làn gió lạnh làm anh nhẹ nhàng thở phào một hơi, ngón tay có chút không linh hoạt lấy ra bao thuốc lá trong túi, tựa vào cánh cửa rút ra một điếu thuốc.

Đầu óc mình chắc chắn là bị nước vào rồi nên mới có thể nghe theo đề nghị của Feldt mà chạy tới câu dẫn Shade!

Quay đầu lại nhìn, lỡ mà tên tiểu vương tử kiêu ngạo kia giờ quả đấm đuổi theo, chắc mình bị ăn đòn mất. Không nên... nán lại lâu hơn, Rolin đứng dậy rời đi, vừa đứng thẳng lưng, liền thấy Feldt đứng cách đó không xa, nụ cười trên miệng khiến người ta sôi trào lửa giận.

“Feldt —“ Rolin cơ hồ không chút nghĩ ngợi liền vọt tới trước mặt đối phương, một quyền nhắm tới mặt bên đối phương mà đâm xuống, đáng tiếc Feldt lại nhẹ nhàng tránh được. Ngay cả vạt áo đối phương cũng

chưa được, làm sao tiến sĩ D có thể nuốt trôi cục tức này, một giây sau, đầu gối Rolin liền húc thẳng tới bụng đối phương.

Feldt cười một tiếng, thành thạo bắt lấy bắp chân Rolin, ranh mãnh kéo sát tới eo mình, “Hôm nay là ngày lành gì a, cộng sự của tôi thế mà lại chủ động yêu thương nga”

Rolin mặc kệ tư thế khiến người người ngĩ bấy này, chỉ giận dữ hét: “Không phải anh nói Shade là 0 chính hiệu sao”

“Vậy nên cậu buông lỏng đề phòng với hắn sao?” Feldt dọc theo bắp chân Rolin một đường tiến lên trên, tiến sĩ D rút cuộc cũng hiểu được tình cảnh của mình không ổn, giãy dụa lui về sau, “Nhưng tôi đã cũng nói với cậu thật giả là năm mươi năm mươi a.”

Nhìn biểu tình vô tội của đối phương, Rolin thật sự cảm thấy như có lửa tóe ra từ mắt, “Tôi cũng đã hỏi anh cái gì gọi là “năm mươi năm mươi”!!”

“Đúng về nghĩa mà, Shade thật sự có ý với cậu, còn về hắn là 0... là tôi sơ sót. Bởi vì ngày đó khi đọc suy nghĩ của hắn thì quá mức kinh ngạc, tôi không ngờ tiến sĩ D trong mắt người khác lại mê người đến thế.”

“Nói cả nửa ngày cũng là vì muốn trêu đùa tôi nên anh mới để tôi tiếp cận Shade! Giờ thì thành trò cười rồi! Anh hài lòng chưa!”

“Cũng không phải đem cậu ra làm trò cười, tôi chỉ muốn cậu hiểu được...” Feldt bỗng ghé đầu tới trước mặt Rolin, hơi thở phun ra theo đôi môi khép mở của hắn, “Cậu nguyện ý bị Shade ôm hay nguyện ý bị tôi ôm?”

Đuôi lông mày Rolin dựng đứng, nghiêng chặt răng gần từng tiếng: “Chỉ có Rolin D tôi ôm người khác, không có chuyện người khác ôm tôi!”

“Được rồi, được rồi.” Feldt buông tay ra, nhún vai như nói hết cách.

Rolin hung hăng đẩy hắn ra, rồi đi như cuồng phong ra lấy xe.

Chẳng biết lúc nào, anh đã tới cửa vào của Express, còn cách lớp kính xe đã mơ hồ có thể thấy được dáng cô ca sĩ kia, đang say mê thể hiện. Hờn giận trong lòng Rolin đã lắng xuống đôi chút, cuối cùng nhịp thở cũng bình ổn trở lại.

Anh bước vào, chỗ ngồi thường xuyên của mình đã bị một đôi tiểu tình nhân chiếm mất. Rolin chỉ đi lấy một ly Whiskey, rồi tới nơi tương đối khuất ngồi xuống.

Chất lỏng chứa cồn nhẹ nhàng theo yết hầu chảy vào cơ thể, Rolin mượn rượu này chia buồn cho chính mình về việc xui xẻo xảy ra hôm nay. Bỗng có người kéo ghế ra ngồi xuống bên cạnh.

“Vì sao không chọn hắn?” Trong tiếng nói âm lãnh, cảm xúc như bị biến dạng. Trái tim Rolin trùng xuống, chậm rãi quay mặt qua.

Khuôn mặt anh tuần quen thuộc kia sao lại cảm thấy cực kì xa lạ.

“Roger...” Rolin trăm triệu lần cũng không ngờ, anh và Roger lại gặp nhau trong tình huống này, lòng bàn tay không khỏi ứa mồ hôi lạnh.

Khóe miệng âm trầm của vị huyết tộc kia chậm rãi cong lên, “Rất ít người có thể phân biệt chúng tôi. Ngay cả ba người đã thâm yêu đứa em trai con người của tôi.”

“Tôi là đặc vụ FBI đang điều tra vụ án của anh.” Rolin bình tĩnh nói chuyện, anh tin Roger nhất định là luôn theo dõi mình, nếu đã vậy, hắn phải tương đối rõ ràng về thân phận của mình.

“Đúng a, thiếu chút nữa là tôi quên rồi. Nhìn anh đi cùng Shade, tôi suýt chút nữa xem anh là một thành viên trong đám người hâm mộ giả tạo kia rồi.” Roger nghiêng mặt qua, tay chống cằm, tinh tế đánh giá Rolin.

“Nói vậy, anh thừa nhận ba nạn nhân kia đều do anh giết sao?”

“Đúng vậy.” Ngữ điệu Roger vẫn đều đều như trước, nhưng lại tạo cho người ta cảm giác không rét mà run, “Bọn họ nghĩ họ yêu em trai tôi, thế nhưng lại không thể phân biệt được tôi và nó. Ngay đến người mình

yêu mà bọn họ cũng không nhận ra, thật nực cười a, đó mà gọi là yêu sao? Thế nên tôi mới moi tìm họ ra nhìn thử, để xem tình yêu của họ rốt cuộc là thứ gì?”

“Nga?” khoe miệng Rolin giương lên, liếc mắt qua bên cạnh, “Sao tôi lại có một suy đoán khác nhỉ?”

“Suy đoán gì?”

“Anh đem Shade biến thành một con người khác của mình, anh muốn có được sự hâm mộ vốn có của hắn, rồi lại ghen tị đến mức muốn giết hắn. Nhưng giết hắn chẳng khác nào giết chính bản thân anh, cho nên anh đành phải không ngừng giết hết những người hâm mộ hắn.” Rolin nhẹ nhàng lắc lắc ly rượu trong tay, ánh mắt phức tạp.

“Àn, ý tưởng rất hay.” Roger cười cười, chìa ly rượu chạm vào ly Whiskey trước mặt Rolin, “Anh thật sự rất khác với bọn họ, bây giờ tôi đã hiểu vì sao Shade lại say mê anh rồi.”

Dần dần, Rolin đột nhiên cảm thấy mất tiêu cự, Roger trước mặt lại hóa thành vô số hình ảnh, cả quán bar đều xoay tròn, anh chống tay lên quầy bar bên cạnh, cảm giác được một bàn tay lạnh như băng đang đặt trên lưng.

“Anh thật đặc biệt, Rolin. Tôi làm huyết tộc đã ba năm mà vẫn không cách nào đọc được suy nghĩ của anh. Anh thích Shade? Hay không thích nó?”

Mí mắt nặng trĩu, Rolin cảm thấy mình bị người khác vác lên vai, tấm cửa thủy tinh lướt qua trước mắt, rồi cả thế giới hoàn toàn chìm trong bóng tối.

Lúc này Shade đang dựa lưng vào sofa, chiếc TV trước mặt đang chiếu tiết mục biểu diễn thời trang của hắn. Thế nhưng sự chú ý của hắn lại không đặt vào tiết mục ấy, mà là tấm ảnh trong tay kia.

Tấm ảnh đó là hình trong hồ sơ FBI của Rolin, vài ngày trước Shade đã download được trên mạng. Cầm cây bút trong tay, hắn hung tợn vừa đâm ngòi bút vào mặt Rolin, vừa cắn răng mắng: “Dám ném tôi lại rạp chiếu phim, rồi ngênh ngang bỏ đi? Được xem phim cùng tôi đã là điểm phúc của anh rồi, vậy mà còn dám bẻ tay tôi?!”

Còn chưa được hai phút, mặt Rolin trong tấm hình đã bị trầy xước.

Shade hừ mũi, lập tức cảm giác không nhìn rõ mặt Rolin lại làm hắn vô cùng khó chịu, vì thế trực tiếp dùng tay áo lau đi, nhưng lau xong, khuôn mặt cũng không còn rõ ràng nữa.

“Phiền chết được! Cũng chỉ có anh mới làm tôi phiền như vậy!” Shade ném tấm hình lên bàn, ngửa đầu ra sau, nhắm mắt lại.

Bỗng cảm giác được có một đôi tay đặt trên vai mình, hắn mở choàng mắt, đồng tử trong nháy mắt phóng đại, toàn thân trên dưới không thể động đậy, thật lâu sau mới lẩm bẩm nói: “Ro...ger...”

“Hi, đã lâu không gặp, em trai.” Bốn mắt nhìn nhau, bọn họ nhìn nhau như thể nhìn thấy chính mình.

“Anh...” Shade nghẹn ngào, đầu óc chỉ còn một mảnh trắng xóa.

Roger nở nụ cười, có một loại mỉa mai hoặc lòng người, Shade thấy trong mắt hắn như một hang động u tối không thể thấy đáy.

“Ngoan lắm, em trai, em không phải đang mơ, anh còn sống.” Roger vươn tay nắm lấy ngón tay Shade, kéo tới khuôn mặt của mình, cho dù đó chỉ là một mảnh lạnh lẽo, lại làm cho Shade bị giật mình mà rụt tay lại, nhưng Roger vẫn còn sống.

Rồi như đột ngột bừng tỉnh, Shade hoảng loạn tách khỏi Roger, đứng lên từng bước một lùi về sau, mãi đến khi vấp phải bàn trà, ngã ngồi trên mặt bàn.

“Là anh... hung thủ mà FBI đang tìm chính là anh!”

“Đúng thế.” Roger khoanh tay, buồn cười nhìn hành động hoảng loạn của em trai, trong mắt hiện lên một tia thích thú.

“Tại sao phải giết bọn họ... những người đó... tại sao!”

“Bởi vì bọn họ không thực lòng yêu chúng ta.” Roger chậm rãi nói

“Anh đang nói cái gì? Cái gì gọi là không thực lòng yêu chúng ta?”

Nháy mắt, Roger đã xuất hiện trước mặt Shade, cách hân chưa tới 10cm, hai tay đặt lên vai đối phương, bốn mắt nhìn nhau. “Shade thân ái của anh, em chính là anh, mà anh chính là em. Những người theo đuổi em, bọn họ căn bản không phải thực lòng yêu em, cho nên anh trừng phạt bọn họ, làm cho những thứ rác rưởi này cách em... à không, là cách chúng ta càng xa càng tốt.”

“Chúa ơi...” Shade dùng hết khí lực mới có thể quay đầu đi một chút, “Sao anh còn sống? Sao anh cần phải giết bọn họ... Em không hiểu, em vĩnh viễn không thể hiểu được!”

Roger cười lớn buông Shade ra, thong thả bước quanh phòng khách, nhưng tầm mắt lại không rời khỏi người em trai của mình, “Em hân là phải cảm thấy kiêu ngạo, bởi vì anh không những còn sống, hơn nữa còn sống lại với một loại sức mạnh mà em không thể tưởng tượng được. Giống như vậy...” Vừa dứt ời, Roger nhẹ nhàng tung một đấm, trên tường liền để lại một dấu hân sâu rõ, “Sức mạnh của anh sẽ là sức mạnh của em, và tình yêu của em cũng là tình yêu của anh.”

“Em không cần sức mạnh của anh!” ngay lúc đó Shade đột nhiên cảm giác được thần kinh mình cũng sắp nổ tung.

25. Quyển 2 - Chương 14

“Nhưng nếu không có sức mạnh của anh, thì đến bao giờ em mới có thể bắt được hân?” Roger mỉm cười dựa vào tường, Shade chợt bừng tỉnh, hân nhìn thấy trong nụ cười kia là một loại mời gọi, hân có một dự cảm, chỉ cần tiến tới một bước nữa thôi, hân sẽ không bao giờ có thể quay lại được nữa.

“Bắt được... ai?” Mặc dù vậy, Shade vẫn không thể khống chế mà hỏi ra miệng.

Roger đi ra sau Shade, hai tay đặt lên vai em trai, dẫn hân vào phòng ngủ.

Phòng ngủ của Shade tương đối rộng và đơn giản, cửa sổ bị mở toang, gió thổi bức rèm bay phấp phật, trên giường tựa như có một người đang nằm.

Shade thấy tim mình bỗng đập nhanh kịch liệt, hân không thể không tưởng tượng rằng, cái chỗ nhô lên kia có phải là con mồi của Roger... Nó còn sống? Hay đã chết?

“Em trai thân mến, anh nói rồi, anh sẽ dành cho em những gì tốt nhất.” Roger thăm thì bên tai Shade, âm thanh kia trầm thấp mà u sầu, làm Shade sợ nổi da gà.

Quỳ một chân lên chiếc giường mềm mại, Shade vén một góc chăn lên... Thượng Đế phù hộ, ngàn vạn lần người này còn sống...

“Ro...Rolin...”

Shade kinh ngạc thở dốc, vội vàng vươn ngón tay, để dưới mũi đối phương, hơi thở nhẹ nhàng chợt làm hân yên lòng.

“Anh muốn gì!” Shade quay mạnh đầu lại trừng anh trai mình, “Nếu anh quay lại là để tìm tôi, thì việc gì phải kéo người ngoài vào?! Anh đã làm gì anh ta?!”

“Chậc!” Roger điểm điểm chóp mũi Shade, “Mới vừa rồi em còn rụt rè khiếp sợ, sao giờ lại trông có phong độ đàn ông thế?”

“Nếu anh dám làm hân bị thương, tôi sẽ lấy mạng anh!” Shade giơ tay muốn nắm cổ áo đối phương, nhưng trong tay chỉ là không khí, xoay người, nhìn thấy rõ ngón tay Roger đang đặt trên cổ họng Rolin.

“Không cần ngu ngốc nữa! Em căn bản không phải đối thủ của anh, chỉ cần ngoan ngoãn làm theo lời anh, thì mộng xuân của em sẽ thành sự thật.”

“Đúng rồi, sức mạnh của anh, tốc độ của anh! Có phải anh đã tham gia mấy vụ thí nghiệm phi pháp? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nói cho em biết đi, chúng ta là anh em, chúng ta có thể cùng nhau giải quyết! Đừng kéo người ngoài vào!”

“Người ngoài? Như thế nào là người ngoài? Không phải em thích hấn sao? Em vì hấn mà có thể liều mạng với người anh mà thật vất vả mới có thể gặp lại... Động não chút đi, em hiểu về hấn bao nhiêu? Chỉ cần làm theo những gì trong lòng em muốn làm là được rồi, hấn ta sẽ là của em...”

Tư duy của Shade như bị hút ra ngoài, cho dù hấn tận lực muốn thoát ra khỏi loại không chế này, nhưng... Hấn phát hiện mình không thể. Cơ thể tự động tiến về phía trước, ngồi xuống bên cạnh Rolin, biểu tình của đối phương vẫn bình lặng như nước, giống như sự lắng đọng của thời gian, Shade bỗng nhiên có một loại ý niệm, có lẽ nếu tiếp tục như vậy, người đàn ông luôn không để mình vào mắt này, sẽ trở thành người của mình.

Nắm chặt góc chăn, khuỷu tay di chuyển ra sau, Shade nhìn thấy xương quai xanh của Rolin lộ ra sau lớp cổ áo, trong lòng hấn như có từng đợt thủy triều dâng lên dồn dập, nhấn chìm toàn bộ lý trí. Ngón tay trở nên linh hoạt, lưu loát cởi cúc áo sơ mi của Rolin, hấn cúi xuống hôn lên khuôn mặt đã xuất hiện trong giấc mơ của mình, làn da và độ ẩm hấn từng khao khát, khiến hấn trở nên điên cuồng.

Roger mỉm cười, khoe miệng nhếch lên như đang lẩm bẩm một loại ma chú, “Hảo hảo hưởng thụ.”

Đầu óc nặng trĩu, Rolin không thể mở mắt, nhưng vẫn có thể cảm nhận được môi và cần cổ có cảm giác ướt át, còn có bàn tay đang không ngừng thăm dò trên người mình... chuyện gì vậy...

Nhất định phải tỉnh lại... nhất định phải tỉnh lại...

Ánh sáng len qua khe hở chiếu vào mắt, rất chói. Rolin thất vất vả mới có thể thích ứng với ánh sáng đó, lại phát hiện mình đang ở một nơi xa lạ, mà người đang áp trên người mình là ai?

Khi người kia hơi nghiêng mặt qua, say sưa dùng lưỡi liếm tai mình, Rolin ngây người: “Shade! Anh đang làm gì vậy!” Vừa nghĩ đấy đối phương ra, lại phát hiện tứ chi mình không còn chút sức lực nào.

Rolin cau mày, cố gắng nhớ lại khi mình đang uống rượu trong bar, sau đó gặp Roger...

Nhìn quanh bốn phía, trên tường dán poster của Shade, vậy đây chắc là phòng của Shade, không lẽ là Roger mang mình tới đây?

“Shade! Anh đứng lên cho tôi!” Trong lúc suy nghĩ, Rolin cảm giác quần mình đang bị cởi ra, “Không đứng dậy tôi sẽ giết anh!”

Rolin chống khuỷu tay muốn cử động nửa người trên của mình, nhưng chỉ vừa mới ngẩng đầu lên lại bị một trận choáng váng. Shade đang chìm trong dục vọng dường như cũng nhìn ra ý đồ của Rolin, nhào lên túm chặt cổ tay Rolin, đặt hai bên đầu, cúi đầu nhìn thẳng vào anh.

Rolin không phải người ngốc, anh biết rõ mình đang bị vây trong tình huống nào, đặc biệt khi thấy đôi mắt không tiêu cự của Shade, anh rất quen thuộc với vẻ mặt này, anh biết đối phương đã bị thôi miên, rất rõ rằng lúc này không phải là Feldt thôi miên Shade.

“Shade, nghe cho kỹ đây! Anh hiện tại đang bị thôi miên! Chỉ cần anh tin vào bản thân, chỉ cần ý chí của anh đủ kiên định, ai cũng không thể khống chế được anh! Việc anh đang làm không phải do anh muốn...” Còn chưa nói xong, môi mình đã bị đối phương chặn lại, hơn nữa còn rất điên cuồng, Rolin chỉ có thể phát ra âm thanh ô ô, cánh tay muốn nâng lên lại bị đối phương giữ chặt.

Không thể nào!

Rolin liều mạng giãy dụa, nhưng rõ ràng là không có tác dụng. Nếu là bình thường, Shade đã sớm bị đánh thành đầu heo rồi! Rốt cuộc Roger đã bỏ gì vào rượu vậy?!

Trong phòng khách, Roger cười cười, đi qua kệ đĩa bên cạnh, ngón tay gõ gõ bộ đĩa em trai hấn sưu tập, “Trông cũng không tệ.”

“Đúng vậy, quả là không tệ.” Trong không khí tràn ngập mùi rượu đỏ vang lên thanh âm trầm thấp.

Roger quay mạnh người lại, thấy trên ghế salon có một người đàn ông đang ngồi, biểu tình của hắn bình tĩnh, nụ cười nho nhỏ, nhưng lại mơ hồ toát ra vẻ tà mị từ địa ngục sâu thẳm.

“Là Người!” Roger trong lòng cả kinh, hắn biết người đàn ông trước mắt này, vào lúc hắn muốn giết ả người mẫu kia, chính người đàn ông này đã xé rách cánh tay mình. Hắn không cần thấy mặt, vì trời sinh huyết tộc có khả năng dự cảm được nguy hiểm.

“Có thể gặp lại, xem ra chúng ta tương đối có duyên a.” Thanh âm của Feldt vang lên, có một chút lười nhác, nhưng Roger lại có thể cảm nhận được không khí trong phút chốc trở nên trầm trọng vô cùng.

“Anh mẹ nó còn không trào xuống, tôi rạch nát mặt anh!” Tiếng rống của Rolin từ phòng ngủ truyền ra.

Feldt phát ra tiếng cười trầm thấp, ánh mắt vẫn không rời khỏi người Roger, “Người cứ ghen tị với Shade như vậy sao?”

“Ghen tị? Ý gì chứ? Tôi là đang giúp nó đạt được thứ nó muốn!”

“Dùng phương pháp này?” Ngón tay Feldt trong không khí khẽ nhẹ một cái, “Người rất rõ ràng ba nạn nhân trước người giết chỉ là đơn phương ái mộ Shade mà thôi, giết bọn họ cũng không thể thật sự giết chết Shade, nhưng tiến sĩ lại D không phải như vậy. Vì người phát hiện Shade yêu cậu ta, trong tình huống này, đối với Shade mà nói, hắn sẽ bị người mình yêu vĩnh viễn căm hận. Như vậy, so với giết chết Shade, người sẽ làm hắn thống khổ tốt cùng. Roger, người dốc sức làm Shade không được sống yên ổn, nếu không phải ghen tị, thì là gì?”

Roger run lên, hắt cằm, nhìn thấy Feldt mỉm cười như trước, ngữ điệu hắn bỗng mất tự nhiên, “Đúng vậy — vì cái gì khi tôi phải sống cuộc sống trong bóng đêm, còn hắn lại được thông dong bước đi dưới ánh mặt trời? Khi tôi dựa vào năng lực quý hút máu để săn bắt thì hắn lại có thể lấy thân phận con người bình thường mà được người người hâm mộ? Khi tôi chỉ có thể giống như quái vật đi hút máu con mồi bị tôi hấp dẫn thì hắn lại có thể nghênh ngang theo đuổi tình yêu của hắn? Đây là công bằng sao?”

Đang vật lộn với Shade, Rolin nghe như có tiếng Feldt từ phòng khách truyền vào, không khỏi kêu to, “Feldt — anh còn chờ gì nữa — mau lôi tên này ra khỏi người tôi!”

Feldt sờ sờ cằm, dùng giọng hài hước nói: “Chỉ cần cậu nói “Tôi yêu anh”, tôi sẽ lập tức cưỡi ngựa vào cứu cậu.”

“Mẹ kiếp!” Rolin trầm nghĩ rồi cuộc mình đã phạm phải sai lầm tày trời gì, mà cuộc đời lại bị thảm thế này, anh chuyển tầm nhìn về phía Shade đang hôn @# mình, đối phương cũng không ngẩng đầu lên, đầu lưỡi mềm mại liếm trên bụng anh, Rolin chỉ có thể rít qua kẽ răng, “Shade, nếu còn không đứng dậy, tôi...”

Phịch một tiếng, quần hoàn toàn rơi khỏi người, Rolin rất đau lòng cho mình, hoàn hảo lực chú ý của Shade bị dời đi, muốn nâng hai chân Rolin lên, mà hai tay Rolin cũng nhờ vậy mà được tự do. Anh muốn vươn tay lấy quần mình, nhưng lại quá xa, tuy nhiên lại thoáng nhìn thấy trên ra giường có một hộp sắt nhỏ.

Rolin run rẩy vươn tay, mở hộp sắt ra, bất chấp tất cả, tiêm thuốc vào cơ thể mình, mà giờ khắc này, “súng” của Shade đang chuẩn bị xuất trận rồi.

Hít một hơi thật sâu, cảm giác sức lực đang dần hồi phục, Rolin mạnh mẽ nâng người dậy, chặn Shade lại, đá hắn văng ra ngoài. Shade bị đá vô cùng thảm, ngồi dưới đất lắc lắc đầu, Rolin thì vội vàng đứng dậy, mặc lại quần.

Trong phòng khách truyền đến một tiếng nổ, Rolin liếc Shade đang khôi phục tinh thần một cái rồi lao ra ngoài.

Lúc này, ngón tay Feldt đang bóp chặt cổ Roger, gao gào lên tường, mà sau lưng Roger là một mảng nứt lớn.

Roger đương nhiên không cam lòng bị Feldt bắt được, hai tay bóp chặt cổ và khuỷu tay Feldt, ý đồ bẻ gãy tay hắn.

26. Quyển 2 - Chương 15

Feldt không chút lưu tình đánh một quyền vào bụng Roger, bức tường một lần nữa bị chấn động, gần như sụp đổ.

Nhất định phải giải quyết trước khi lớn chuyện! Rolin xoay người chạy vào phòng ngủ tìm áo khoác của mình, mà ngay lúc này, Roger cũng đã thoát khỏi sự khống chế của Feldt, muốn bỏ chạy.

Tìm thấy áo khoác, Rolin lấy trong túi ra một khẩu súng tinh xảo, lúc này Shade cũng đã đứng dậy, lao đảo bước ra phòng khách.

“Roger — dừng tay lại đi!” Shade hét với người anh song sinh bị Feldt kéo lại ấn xuống nền nhà mà vẫn đang không ngừng giãy dụa.

Khóe miệng Roger câu lên thành một nụ cười âm lãnh, “Dừng tay? Khi bọn anh đều chết — anh tự nhiên sẽ dừng tay!”

Feldt kinh hãi, Roger ra sức giãy dụa làm Feldt bắt buộc phải sử dụng nhiều sức hơn để đè hấn lại, chỉ là sàn nhà lại không cách nào chống đỡ nổi loại áp lực cực đại này, dần dần sụp xuống.

Feldt nhanh tay kéo Roger lên, theo một tiếng “rầm” vang lên, sàn nhà bắt đầu sụp xuống. Shade không kịp chạy thoát cũng bị rơi xuống dưới, Rolin từ phòng ngủ chạy ra, không nghĩ nhiều liền nhảy theo, vọt tay muốn bắt lấy hấn.

Khẩu súng lục kia bị rớt lại.

Vụ sụp đổ làm bụi đất bay mù mịt, cả tòa nhà cũng bị chấn động theo, Shade mở to hai mắt, thở hổn hển như vẫn không tin được là mình còn sống, sau trận chấn động dữ dội đó, hấn an toàn rơi xuống phòng khách phòng bên dưới. Phía đối diện, chiếc Tv LCD như mảnh giấy mỏng bị trần nhà rơi xuống đè bẹp không nhận ra hình dạng. Tấm thảm Thổ Nhĩ Kỳ cũng bị gạch đá bao phủ, mấy thanh thép đỡ trần gãy rũ xuống sát nền nhà. Bà chủ nhà từ nhà bếp chạy tới, ôm đầu gào thét điên loạn.

“Không muốn bị viêm phổi thì đừng ra sức mà thở như thế.” Giọng nói của Rolin vang lên bên tai hấn.

Lúc này Shade mới cảm giác được bàn tay đang đặt trên lưng mình, hấn nghiêng đầu, thấy vẻ mặt cười miễn cưỡng của Rolin, bên vai anh, một dòng chất lỏng đỏ thẫm đang đổ ra. Vừa rồi vì cứu Shade, Rolin bị tảng bê tông rơi trúng làm bị thương.

“Anh sao rồi!” Shade cực kỳ hoảng sợ, muốn xem vết thương của Rolin, mới vừa vén áo lên, không ngờ lại phát hiện vết thương kia đang khép miệng với tốc độ rất nhanh, chỉ còn miếng vải thấm đẫm máu kia là có thể chứng minh rằng Rolin thật sự đã bị thương.

“Này... rốt cuộc là cái gì đây?”

“Bây giờ không phải lúc thảo luận về vấn đề này.” Rolin cau mày, thậm chí thấy may mắn vì thuốc chưa hết tác dụng, ngẩng đầu nhìn lên trần nhà trống rỗng, từ góc độ này có thể dễ dàng nhìn thấy bóng đèn treo trên trần phòng khách của Shade đang lắc lư, lúc sáng lúc tối.

Feldt một tay bẻ ngoặt tay Roger ra sau, tay kia bóp chặt gáy hấn.

“Nếu không muốn ta cắt đứt cổ ngươi, ta khuyên ngươi tốt nhất...”

“Tốt nhất cái gì?!” Roger nâng tay còn lại lên, trên ngón tay hấn chính là khẩu súng tinh xảo của Rolin, trong nháy mắt, Feldt liền buông hấn rồi lùi ra xa.

Chỉ trong tích tắc, Roger đã chạy tới đập tan cửa sổ, hống súng nhắm vào nền nhà sát cạnh Feldt đang đứng đối diện, mà dưới lầu đã tụ tập một đàn xe cảnh đã đến sau khi nghe tin, một vài cảnh sát đã móc súng lục ra chia thẳng lên trên như đang tự hỏi chuyện gì đã xảy ra. Khóe miệng Roger thoáng hiện lên một chút bức bối, tay phải đẩy mạnh, một phần ba bức tường cứ thế mà rơi xuống, đập lên một xe cảnh sát, tiếng nổ hòa lẫn với tiếng còi báo động hỗn tạp, mà mấy vị cảnh sát kia tựa hồ cũng hiểu rõ sự nguy hiểm, nhao nhao lui về dãy phố phía sau.

“Gây ra tiếng động lớn như vậy, cảnh sát không đến mới là lạ!” Rolin buông Shade ra, vòng qua đồng gạch đá vỡ vụn tới bên cửa sổ, “Tôi là đặc vụ FBI, Rolin D! Tôi đang cùng cộng sự phá một vụ liên hoàn án! Mong cảnh sát địa phương hỗ trợ di tản người dân quanh đây!”

Đám cảnh sát đối diện cuối cùng cũng “hiểu được” đang diễn ra chuyện gì, cực kỳ tích cực di tản người dân thoát hiểm.

Mà Feldt lại lẳng lặng nhìn chăm chú vào Roger trên bệ cửa sổ, đối phương có chút tự đắc.

“Gặp lại sau! Đặc vụ quý hút máu!” Roger bóp cò súng, tiếng đạn bạc bắn ra trong tai Feldt đặc biệt rõ ràng.

Không suy nghĩ nhiều, Feldt nhanh chóng tránh đi. Nhưng thật ngoài ý muốn, viên đạn không bay ra khỏi nòng súng, mà Roger lại cứng đờ, đồng tử lập tức khuếch trương, có vật gì đó từ cánh tay cầm súng của hắn bắn ra, đâm xuyên vào ***g ngực hắn.

Ngón trỏ hắn run rẩy, khẩu súng tuột ra, rơi xuống.

Dưới lầu Rolin ngẩng đầu, khoe miệng dương nhẹ, đưa tay tiếp lấy khẩu súng, xoay nó một vòng quanh ngón giữa, rồi lưu loát nhét vào túi áo.

“Rốt cuộc.... là sao vậy...” Shade tựa hồ đã lấy lại phản ứng, lao ra khỏi căn phòng, chạy theo cầu thang an toàn vào phòng mình, “Roger!”

Roger ôm ngực, máu theo khe hở giữa những ngón tay tràn ra, hắn khó có thể tin được, xuyên qua ngực mình không phải đạn bạc... nhưng ngoại trừ đạn bạc thì còn cái gì có thể ngăn năng lực tự khép lại của mình?

“Là tia tử ngoại.” Rolin nói to với lỗ hổng trên đỉnh đầu, “Cây súng này được thiết kế hai lần chốt, nếu không làm đúng, đạn bạc sẽ không được bắn ra, ngược lại chốt an toàn của tia tử ngoại sẽ tự động khởi động.”

Tia tử ngoại... là vũ khí thúc đẩy nhanh quá trình tro hóa các tế bào của huyết học.

“Ngừng lại đi Roger!” Shade vọt tới lối vào phòng khách, nhìn thấy anh trai mình sau đồng hồ điện, gào thét, “Anh rốt cuộc là đang theo đuổi cái gì!”

“Anh đang đuổi theo cái gì ư?” Roger lắc đầu, nước mắt theo khoeo mắt chảy xuống, “Bởi vì... anh muốn được như em... Em là một người bình thường, còn anh đã trở thành “Quái vật”...”

“Quái vật”? Shade men theo nền nhà chưa bị sụp tới bên cạnh Roger. “Chỉ cần anh tới trước mặt em, chẳng sợ không có đèn sáng... chẳng sợ nơi cái gì cũng không nhìn thấy, em cũng đều vô cùng hạnh phúc ôm lấy anh!”

“Nói dối! Vậy tại sao khi anh xuất hiện trước mặt em, trong mắt em chỉ tràn ngập nỗi sợ! Em sợ hãi anh! Em chán ghét anh!”

“Đó là vì anh trai Roger của em chưa bao giờ làm tổn thương người khác! Khi chúng ta ở cô nhi viện bị người người bắt nạt, anh chỉ ôm em thật chặt, mặc kệ từng nắm đấm dội trên lưng anh! Mặc dù là vì bảo vệ em, anh cũng chưa từng nghĩ qua muốn tổn thương những đứa trẻ kia! Khi được nhận làm con nuôi, là anh đã nhường cho em gia đình có điều kiện tốt!” Mặt Shade đã ướt đầm nước mắt, “Từ ngày em biết anh tử vong đến giờ, không lúc nào em không hối hận, nếu như lúc nhỏ em có thể kiên quyết một chút, có thể anh sẽ được sống thoải mái hơn? Nếu em có thể tặng cho anh gia đình tốt, có thể anh sẽ hạnh phúc hơn? Nếu người phải chết là em, anh bây giờ sẽ không như thế này!”

“Trên đời này không có nếu.” Roger cười cười, “Ôm anh một cái đi, Shade.”

Giống như thiêu thân lao đầu vào lửa, Shade lao qua, mở rộng vòng tay ôm chặt cổ Roger, mà sức lực của Roger rất lớn, xương cốt của Shade cơ hồ bị bóp nát.

Trong đầu Shade có một thanh âm quanh quẩn, “Nếu không có nếu, không bằng chúng ta cùng chết đi, như vậy anh cũng sẽ không tiếp tục ghen tị với em.”

Nhắm mắt lại, khước miệng Shade giãn ra, “Được.”

Roger ôm Shade, rơi ra khỏi cửa sổ.

Gió đêm không lạnh lẽo như trong tưởng tượng của Shade, tất cả dường như trở lại như trước đây, Roger ôm chặt hắn, ngăn cách hắn với mọi nguy hiểm trên thế gian này... mà hắn vĩnh viễn là đứa trẻ được bảo vệ bằng tình yêu của anh trai hắn.

Nhưng mọi chuyện có lẽ đã chấm dứt, vào cái ngày hắn bị tách khỏi anh trai.

Ngay giây phút khi Shade nhắm mắt, cổ áo hắn bị người tóm lấy.

“Shade — anh muốn làm gì — “ Rolin không biết lúc nào đã xuất hiện bên cửa sổ, một tay bám lấy mép giường, tay kia giữ hắn lại.

“Rolin...” Tim Shade căn bản đã bình tĩnh lại, bất giác lại đập loạn lên, biểu tình ngưng trọng của Rolin ở trong mắt hắn vốn không chân thật như thế.

“Anh đã nói rồi, anh sẽ giành cho em những gì tốt nhất.” Roger nhẹ giọng thì thầm bên tai em trai, sau đó một tay đẩy Shade về phía Rolin, lực không dư không thiếu, giống như đã tính toán từ trước, Rolin bắt được bả vai Shade, kéo hắn vào.

Phanh — một tiếng, Shade quay đầu nhìn xuống bên dưới, Roger nằm trên nền đất, dường như đang mỉm cười, nhìn hắn.

Cảnh sát chạy tới, máu lan tràn trên mặt đất.

“Roger...” Shade vốn định hét to, nhưng cuối cùng cũng chỉ nhẹ nhàng thốt ra tên anh trai.

“Hắn không chết dễ dàng vậy đâu.” Rolin kéo Shade lại, quay lại nhìn, Feldt đã rời khỏi chỗ cũ.

Roger trợn tròn mắt, vì không còn chút máu nên cơ thể run lấy lấy, người đàn ông tuấn mĩ kia ngồi bên cạnh hắn, sợi tóc vàng kim rủ xuống, trên khước miệng vẫn là nụ cười bí hiểm như trước.

“Roger, người anh trai như người thật sự không tốt — đây là sự trả thù cuối cùng của người dành cho Shade sao? Ngã xuống ngay trước mặt hắn? Để hắn lần thứ hai chứng kiến cái chết của người?”

“Ha ha...”

“Thế nhưng, nếu như nói người không quan trọng đối với hắn, hắn cũng sẽ không vì cái chết của người mà đau lòng.” Feldt nhướng nhướng mày, đôi môi lúc này lộ rõ độ cong, như lưỡi dao.

Roger ngẩn người, đuôi chân mày chấn động, có vật gì đó rơi từ trên cao xuống, trúng ngay mắt của hắn, đó là thứ ám áp nhất hắn chạm vào từ sau khi bị “biến đổi”.

..... Nước mắt của Shade.

“Người có thể đem ta đi.” Roger chậm rãi nhắm mắt lại, trái tim luôn bị đè nặng bởi áp lực nay đã được nhẹ nhõm hơn.

Một tuần sau đó, Rolin đi vào một mộ viên ở ngoại ô thành phố.

Đã là cuối thu, làn sương mù trắng ngà của mùa đông cũng đã lặng yên kéo tới.

Shade mặc áo khoác đen, Rolin cơ hồ liếc mắt một cái đã nhận ra hắn.

Cũng không thể trách Roger lại đi ghen tị với em trai hắn, Shade không cần chải chuốt cũng có khí chất có thể hấp dẫn cả thế giới.

Rolin nhẹ nhàng đi ra sau hắn, nhìn hắn cúi người đặt một bó hoa nhỏ trước bia mộ.

“Trước đây tôi đã đến đây rất nhiều lần, tôi cũng chưa từng nghĩ rằng anh ấy thật ra không nằm ở đây, thậm chí... tôi còn ngây ngốc nói rất nhiều rất nhiều với bia mộ này. Tôi đã nghĩ bất luận sinh tử, tôi cùng Roger vẫn đều rất thân thiết.” Lần đầu tiên trong giọng nói của Shade không có cái gọi là kiêu ngạo, mà giọng điệu hắn nhẹ nhàng khiến người khác đau lòng. Hắn đang nghĩ về anh trai, nhớ về quá khứ biệt li.

Rolin không trả lời hắn.

“Anh rất ghét tôi đúng không? Anh tiếp cận tôi, chỉ vì muốn dụ Roger tới.”

“Không, hiện tại tôi không ghét anh.” Rolin mím môi.

“Ha ha, là “hiện tại”, không phải “vẫn luôn”.” Shade bỗng xoay người lại, khóe miệng không mang nụ cười. Trương Dương, ngược lại còn có vài phần trẻ con, “Tôi biết tôi trong lòng anh chỉ là một tiểu vương tử kiêu ngạo, tôi nghĩ muốn nuôi một con hồ ly, nhưng con hồ ly kia nhất định sẽ không chịu buông bỏ tự do của nó. Nó sẽ không đi nịnh nọt bất kì kẻ nào, ngay cả khi... đang lừa gạt tôi, nó cũng chưa từng nói dối một lời... Vì thế tên tiểu vương tử kia, không thể tìm thấy lí do nào để oán hận con hồ ly này.”

“Shade...”

“Anh không cần nói. Tiến sĩ D...” Shade nghiêng người về phía trước, cánh môi chạm vào giữa lông mày Rolin, “Anh không đổi tình yêu của mình để đạt được bất kì thỏa hiệp nào, tôi biết.”

Rolin cho là mình phải tránh nụ hôn của hắn, nhưng có lẽ do ánh nắng chiều tàn làm tư duy của anh trở nên lười nhác, anh chỉ đứng yên đó, đưa mắt nhìn Shade đi qua mộ viên, rồi chậm rãi biến mất trong tầm mắt mình.

Điện thoại trong túi rung lên, thanh âm chân thành của Feldt vang lên.

“Cậu mềm lòng hơn nhiều so với cậu nghĩ.”

“Hừ.” Rolin cười nhạt, “Giữa ban ngày ban mặt anh không ngủ mà còn đi đoán được tôi đang nghĩ gì?”

“Tôi không cần đoán, vì tôi biết Rolin D là người thế nào.”

“Nga? Tôi là người thế nào?” Rolin vừa nói điện thoại, vừa dọc theo bậc thang từng bước đi xuống.

“So với người khác, cậu là người rõ nhất, trên đời này nguy hiểm nhất không phải là bản thân Huyết tộc, mà là tâm địa con người.”

27. Quyển 3 - Chương 1: Delicate Heart

“Melanie! Chạy chậm lại! Trời đang đổ tuyết! Đổ tuyết đó!”

“Anh sắp bị trễ rồi! Tiến sĩ!”

“Trễ cũng không sao! Tính mạng quan trọng hơn!”

“Lần này mà đến trễ thì ngay cả mạng chúng ta cũng không còn!”

Giữa trời tuyết, chiếc xe hơi đen chạy như bay trên đường cao tốc, hiện tại đã gần nửa đêm, trên đường chỉ có duy nhất chiếc xe mang biển số 3322 do Melanie điều khiển chạy như điên.

Rolin ngồi ghế sau, không chỉ nín chặt dây an toàn, mà tay trái còn gắt gao nắm lấy tay vịn bên cạnh, hét lên với tài xế đằng trước yêu cầu giảm tốc độ.

Bọn họ đang đi tham dự một buổi hôn lễ. Nếu đây chỉ là hôn lễ của người bình thường, tiến sĩ D của chúng ta có bao giờ chịu đi? Nhưng lần này lại khác. Chú rể là một vị thẩm phán trong tòa án Nhật Quang, còn cô dâu là người bình thường. Nghe nói trong buổi lễ này, chú rể sẽ ở trước mặt toàn thể quan khách “biến đổi” cô dâu.

Khách đến dự lễ cưới không chỉ có huyết tộc, mà còn có các đặc vụ FBI chuyên phụ trách vụ án của quỷ hút máu, với điều kiện bọn họ không vướng phải vụ án nào quan trọng.

Được thẩm phán huyết tộc mời đến dự hôn lễ đã là một loại vinh hạnh, nếu có thể tạo quan hệ tốt với đối phương, thì mấy vụ án sau này có lợi không ít, ví dụ như khi cần ký lệnh điều tra, thẩm phán đại nhân của chúng ta sẽ rất vui vẻ mà ký cho. Quan trọng nhất là, trường hợp đặc biệt như vậy, nếu Rolin đến muộn... Nhất định sẽ bị cấp trên trực tiếp mắng cho đầu rơi máu chảy, tiền trợ cấp cho phòng thí nghiệm cũng sẽ bị cắt mất.

Đang nói, phía trước xe bỗng xuất hiện một kẻ lang thang không sợ chết đang đẩy thùng carton tới giữa đường.

“A! A!” Rolin muốn kêu Melanie mau thắng lại, tiếc rằng cổ họng lại không thể phát ra âm thanh nào.

Melanie ra sức bẻ lái, chiếc xe chợt chuyển hướng lao lên vỉa hè, tuyết đọng trên đường làm xe trượt thêm một đoạn, rồi đâm vào thùng rác ven đường, một trận trời đất đảo lộn, Rolin hét to trong lòng “Thượng đế ơi!”

Không biết đã lộn 360 độ hay 720 độ rồi, cuối cùng mũi xe hướng đất, lốp xe hướng trời, đuôi xe đâm vào cột điện, rồi ngừng lại.

Túi khí an toàn ở ghế trước hoạt động trong nháy mắt, Rolin ở phía sau chỉ cảm thấy đầu mình như muốn rụng khỏi cổ rồi.

“Chết tiệt! Melanie!” Rolin vòng tay qua ghế trước lay tài xế dậy.

“Tôi còn sống! Tiến sĩ, anh mau xuống xe gọi taxi... đi tham dự hôn lễ!”

“Hôn lễ cái đầu cô! Chút nữa là tôi đi tham dự đám tang của cô rồi!” Giờ là lúc nào rồi mà còn quan tâm tới cái hôn lễ của tên thẩm phán chết tiệt kia hả! Rolin cởi dây an toàn, lấy tay áo bọc lấy tay mình, rồi đập vỡ cửa kính xe, bò ra ngoài.

Người gây ra tai nạn – kẻ lang thang – đã sớm vút lại cửa nả của hắn (cái thùng carton) mà chạy trốn rồi.

Rolin gõ gõ cửa kính xe chỗ Melanie, “Nếu cô còn cử động được, thì mau gỡ chốt khóa cửa ra!”

Cũng may là có túi khí an toàn, nên Melanie cũng không bị thương nặng, chỉ bị gãy xương chân thôi. Rolin kéo cô ra ngoài, hai người ngồi xuống bên đường, cảnh sát và công ty bảo hiểm cùng xe cứu thương đều đang đến đây.

Lần này rõ ràng là do Melanie chạy xe quá tốc độ, bên bảo hiểm chắc chắn sẽ không đền rồi, giấy phép lái xe của Melanie cũng có khả năng bị tịch thu, bất qua qua vụ này, Rolin nhận ra một điều sâu sắc, phụ nữ lái xe thật sự quá kinh khủng! Mình sẽ không bao giờ để cô ấy có cơ hội lái xe nữa!”

Còn chiếc Mercedes-Benz đã phục vụ Rolin nhiều năm sau vụ tai nạn thì không thể sửa chữa được nữa, đoán chừng là muốn đi vào bãi xe phế liệu rồi. Rolin bóp trán, anh không ngờ lúc Melanie được đưa lên xe cứu thương còn không quên dặn anh nhất định phải đến buổi lễ.

Hôn lễ?! Với tình trạng này?!

Rolin bóp bóp trán, bộ lễ phục sau vụ tai nạn cũng bị nhàu nát cả rồi.

Melanie vì ngân sách của phòng thí nghiệm mà phát điên rồi, bất quá cũng không thể trách cô ấy, không có quỹ, cô ấy sẽ không có đến nửa phần tiền lương.

Rolin cười khổ, khi cảnh sát hỏi anh có cần trợ giúp gì không, anh kéo kéo khóe miệng hỏi: “Anh có thuốc lá không?”

Ngồi xuống ven đường, vừa hút thuốc, vừa nhìn làn khói mình thở ra, Rolin cảm nhận sự yên tĩnh hiếm có này, tuy sau đó Mike nói có thể còn sống sau vụ tai nạn như vậy đã là may mắn rồi.

Tiếc là sự yên tĩnh này chưa kéo dài được bao lâu, thì chuông di động đã reo lên.

“Uy” Rolin gỡ tàn thuốc, anh biết lúc này chỉ có người kia mới gọi cho mình.

“Câu trễ 10 phút rồi, tiến sĩ D.” Thanh âm của Feldt thông thả mà lười nhác, hòa với giai điệu Gothic của buổi hôn lễ, phẳng phất như được truyền đến từ một thời không xa xôi nào đó.

“Tôi bị tai nạn, xe hư rồi.”

“Vậy tôi đến đón cậu.”

“Uy” Rolin có chút buồn cười, “Trong hoàn cảnh này, trước hết anh cũng nên hỏi tôi có sao không chứ?”

“Giọng cậu nói cho tôi biết cậu không có chuyện gì.” Trong giọng Feldt có nửa phần trêu chọc, “Cậu đang tiếc rẻ cho chiếc xe Mercedes-Benz lỗi thời của mình, đồng thời cũng đang âm thầm thấy may mắn vì đã tìm được lí do chính đáng để khỏi phải tham gia buổi hôn lễ nhảm chán này.”

Rolin bĩu môi, “Nếu đã hiểu tôi như vậy, anh không thể làm bộ như tôi đang bị khủng hoảng tâm lý hay đang phải nhập viện sao?!”

“Không được.”

“Sao lại không được?”

“Vì tôi sẽ rất buồn chán.” Trước khi Rolin kịp nổi bão, Feldt nhanh chóng chốt hạ một câu, “Cũng vì cấp trên của cậu, cấp trên của cấp trên của cậu, cấp trên của cấp trên của cấp trên cộng thêm người tài trợ cho phòng thí nghiệm của cậu đều đến đây, bọn họ cũng vừa hỏi tôi khi nào cậu mới tới.”

Thở ra một hơi thật dài, Rolin biết số mình chạy trời không khỏi nắng, “Được rồi, anh đến đón tôi đi... nhanh một chút, tôi rất lạnh.”

Cúp máy, Rolin chà hai tay vào nhau, thổi hơi ấm vào lòng bàn tay.

Thật là báỉ phục quý hút máu a, ngay giữa trời đông tuyết đổ thế này mà lại đi tổ chức hôn lễ, cầu mong không phải là tiệc ngoài trời a....

Hai phút sau, một chiếc Lincoln dừng trước mặt Rolin.

Rolin sờ sờ cằm, thầm nghĩ Feldt người này hình như đến quá nhanh đi.

Cửa xe mở ra, đầu tiên là đôi giày cao gót màu vàng, tiếp đến là đôi chân phụ nữ thon dài, rồi một phụ nữ ăn mặc tao nhã với khuôn mặt điểm lệ bước xuống xe.

Rolin có chút ngây người, anh lập tức nhận ra, đối phương là Huyết tộc.

“Xin hỏi anh là đặc vụ FBI – Tiến sĩ Rolin D phải không?”

“Là tôi.”

“Chúng tôi đang trên đường đi dự hôn lễ của thẩm phán Fairley Mason, chúng tôi thay đặc vụ Feldt Hassing đón ngài đến dự buổi lễ.” Cô gái cười đến nho nhã lễ độ.

“Ra vậy a, cảm ơn.” Rolin đứng dậy đi ra xe, anh cũng không muốn tiếp tục ngồi ngốc giữa đại lộ tuyết lạnh như băng này.

Ngồi vào ghế hành khách, Rolin phát hiện ngoài cô gái kia, trong xe còn có một nam huyết tộc nữa.

Rolin từng vô số lần nhắc nhở mình không được bị mê hoặc bởi vẻ ngoài của huyết tộc, nhưng lúc này đây anh lại không thể kiểm soát được ánh mắt mình.

Người đàn ông kia có vẻ tao nhã của Feldt, nhưng lại mơ hồ để lộ ra một cảm giác xa cách. Khi khước miệng hẳn gương lên, giống như phá băng, ngay cả bầu không khí trong nháy mắt cũng dịu đi.

“Chào mừng cậu, tiến sĩ D.”

Rolin lúc này mới hồi phục tinh thần, phát hiện mình thật vô lễ khi cứ nhìn chằm chặp vào đối phương. Nhưng Rolin lại không có ý dời ánh mắt đi, ngược lại còn hướng đối phương mỉm cười đáp lễ.

“Anh là bạn Feldt sao?”

“Chúng tôi có biết nhau.” Người đàn ông trả lời khá ngắn gọn, thanh âm không êm dịu như Feldt, mà lại có một loại cảm giác rần rỏ như kim loại, vừa khiến người nghe dễ chịu, lại vừa tạo cho họ một loại áp lực vô hình.

“Không phải chúng ta bị muộn rồi sao?”

“Không cần lo lắng, đối với huyết tộc mà nói, “Muộn” vĩnh viễn không phải là chuyện quan trọng”. Người đàn ông nghiêng mặt đi, ánh sáng từ ngọn đèn đường quét qua từng đường nét của hắn, tuấn mỹ chết người.

“Tôi còn chưa biết tên vị tiểu thư kia...”

Lúc này, điện thoại Rolin bỗng rung lên, là Feldt gọi tới.

“Rolin, cậu đang ở đâu?”

“Tôi? Không phải anh nhờ một người bạn đến đón tôi sao?” Rolin có chút buồn cười.

“Tôi không nhớ bất kì ai đến đón cậu. Cậu bây giờ đang ở cùng ai?” Thanh âm Feldt trong nháy mắt đè thấp xuống.

Rolin ngược mắt nhìn người đàn ông đối diện, đối phương nghiêng người ra trước, Rolin không thể không ngửa người ra sau. Tay đối phương đặt lên lưng ghế, hai bên đầu Rolin, làm anh bỗng linh cảm thấy nguy hiểm.

Di động bị đối phương tước lấy, hắn không nhanh không chậm nói với Feldt ở đầu bên kia, “Tôi là Oliver Larsson.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Có ai còn nhớ kỹ gia tộc Larsson không?

28. Quyển 3 - Chương 2

Khi người đàn ông nói là người dòng họ “Larsson”, Rolin không khỏi kinh ngạc đến ngây người.

Ngón tay thon dài của đối phương trượt nắp điện thoại xuống, ném qua ghế da bên cạnh, động tác gơ tay nhắc chân thật tự nhiên và tỉ mỉ, hai tay hắn gác trên đầu gối, nhìn Rolin tựa sát vào ghế, ánh mắt sắc bén như băng, đến mức tựa hồ ngay cả da thịt Rolin cũng sắp bị cắt đứt.

Rolin mới vừa vươn tay tới miệng túi quần, những ngón tay lạnh lẽo của đối phương đã bóp chặt xương cổ tay anh.

“Tôi biết ngài tiến sĩ đây đã phát minh ra một loại thuốc, có thể làm người bình thường có được năng lực của huyết tộc trong năm phút.” Ngón trỏ của Oliver nhấn nhẹ mạch máu trên cổ tay Rolin, đó là một loại cảnh cáo không lời, “Thế nhưng tôi phải nhắc nhở cậu, trên xe có 3 gã huyết tộc, cậu không có cơ hội nào đâu.”

Hít một hơi, Rolin biết hoàn cảnh của mình đúng như lời Oliver nói, anh căn bản không có khả năng phản kháng. Ký lai chi, tắc an chi (Chuyện gì đến cũng đã đến, cứ bình tĩnh mà đương đầu với nó), dựa vào năng lực và bối cảnh của Oliver, nếu hắn muốn xử mình, so với bóp chết con kiến còn đơn giản hơn.

“Ngài Larsson đây mời tôi lên xe, hắn không đơn giản chỉ cho tôi quá giang đến buổi lễ của vị thẩm phán kia đi.” Rolin đơn giản thả lỏng người, tùy ý ngồi, không e dè quan sát biểu tình Oliver.

Nếu Feldt nói không sai, Oliver cũng là huyết tộc thuần chủng, trải qua quãng thời gian sống dài đằng đẵng, không có gì là hắn chưa chứng kiến qua.

Thế nên mặc dù khóe miệng trưng ra một chút tiểu ý, cũng như những người âm hiểm, tuyệt mỹ nhưng không có chút độ ấm.

“Thực ra tôi dự định sẽ đưa cậu tới buổi hôn lễ.” Khóe mắt Oliver không lộ ra bất cứ cảm xúc nào, cho dù người đàn ông trước mắt đây tựa như một cảnh đẹp, nhưng Rolin không thể không thừa nhận, Oliver có khí chất làm nước suối đóng băng, hoa hồng tàn lụi.

“Và dĩ nhiên, tôi cũng muốn biết đáp án của tiến sĩ.”

“Đáp án... của tôi?” Rolin nhú mày, bấy giờ mới nhớ tới tấm thiệp đen, trên lưng bỗng đỏ mồ hôi lạnh.

“Về mặt cậu đã cho tôi biết đáp án. Tiến sĩ D.” Oliver cười nói.

“Đó là đương nhiên, đến bây giờ tôi còn nhớ rõ “Huyết hệ” của anh đã hung bạo giết chết Mende ngay trước mặt tôi. Tôi cũng không muốn trở thành “Huyết tộc” như vậy.” Rolin nhìn thẳng Oliver, anh biết vị Huyết tộc thuần chủng này có rất nhiều thông tin bí mật, nhất định phải thận trọng khai thác, nếu hoảng loạn như con mồi bị kinh hãi, thì cái gì cũng sẽ không đạt được.

Đôi môi Oliver hơi giãn ra, “Tiền sĩ D, cậu nên biết, gia tộc “Larsson” không nằm dưới sự quản lý của “Bộ luật Nhật Quang”, do đó tôi dùng phương pháp của tôi để xử lý những huyết hệ có hành vi không đứng đắn cũng không có gì đáng kinh ngạc đi?”

Kéo kéo khoe miệng, Rolin trực tiếp nói suy nghĩ trong lòng ra, “Đúng là một cái cơ không tề a.”

Oliver tựa hồ không để ý tới ý giễu cợt trong lời Rolin, hay có thể nói, năm này tháng nọ qua đi, hẳn đã không hề dễ bị chọc giận như người bình thường chỉ có trăm năm tuổi thọ như vậy.

Lúc này, chiếc xe hơi đang chạy bỗng dừng lại.

“Ngài Larsson, phía trước hình như là...”

Trong phút chốc, cửa xe bên cạnh Rolin bị giật ra, gió lạnh lùa vào, thổi đến rằng anh đánh run cầm cập.

“Đã lâu không gặp, Oliver Larsson.” Mở cửa xe không ai khác ngoài Feldt, ngữ điệu hẳn trước sau vẫn lười nhác như vậy, vẻ mặt bất cần đời rất vô sỉ, nhưng nhìn môi Feldt, Rolin lại cảm thấy một bầu không khí ngạt thở.

“Đã lâu không gặp, Feldt Hassing.” Oliver hơi buông rỏ mi mắt, tạo nên một loại phong độ nội liễm.

Mà Rolin cứ như vậy bị Feldt lôi ra khỏi xe, vừa định mở miệng nói gì đó, lại phát hiện Oliver và Feldt nhìn nhau khoảng ba giây.

Rolin hiểu ra, hai gã Huyết tộc thuần chủng này hẳn là đang nói chuyện, mà đoạn nói chuyện này đối với người bình thường như anh thì không nghe được.

Chuyển tầm mắt trước là Oliver, hẳn nhướng nhướng mày, kéo cửa xe lên, nói với Rolin đang khoanh tay một câu: “Lần sau gặp — cậu không nên từ chối thiệp mời của tôi, khi đã trở thành Huyết tộc, cậu sẽ không thấy lạnh nữa.”

Dứt lời, chiếc Lincoln của Oliver lướt qua trước mặt bọn họ.

Feldt quay lại, buồn cười nhìn Rolin đang run rẩy trong gió đông, “Cậu thật giống trẻ mẫu giáo, có người nói quen biết ba mẹ cậu, cậu liền leo lên xe họ.”

Rolin không trả lời hẳn, đi thẳng phía trước... Cadillac...

“Anh thậm chí có một chiếc Cadillac!”

Feldt hiếm khi cúi người mở cửa xe, lặp lại lý do cũ, “Tôi sống lâu hơn cậu, tiền kiếm được đương nhiên cũng nhiều hơn cậu.”

Ngồi trong xe, Rolin khịt khịt mũi, “Mau mau mở điều hòa đi, tôi sắp chết cóng rồi!”

Lúc này, Feldt vươn tay nắm lấy tay Rolin xoa xoa, bất chợt nói một câu: “Nếu tôi cũng có nhiệt độ cơ thể như người bình thường thì tốt rồi.”

Rolin trào phúng nói: “Anh sẽ không nói, muốn dùng nhiệt độ cơ thể sưởi ấm cho tôi đi! Buồn nôn!”

Feldt hướng đầu về phía Rolin, trán đụng phải chóp mũi Rolin, lại đã khôi phục lại loại giọng điệu nửa đùa nửa thật, “Đúng a, hơn nữa tôi không chỉ sẽ sưởi ấm cậu, mà còn ôm, hôn môi rồi còn cùng nhau...”

“Ngừng! Ngừng! Ngừng! Anh lái xe đi, chúng ta còn phải tham gia hôn lễ của thẩm phán nữa!” Rolin ghét rút ngón tay về.

Feldt lơ đãng khởi động máy xe, kỳ thật bọn họ đã cách biệt thự tư nhân của vị thẩm phán không xa.

“Rolin.” Feldt nhẹ nhàng gọi lên tên người cộng sự bên cạnh, nhưng ánh mắt vẫn nhìn thẳng phía trước.

“Chuyện gì?”

“Sau này nhất định phải cẩn thận. Nếu cậu trở thành huyết hệ của gia tộc Larsson, bất kể là cậu tự nguyện hay bị cưỡng bức, tôi cũng không chắc mình có đủ năng lực để bảo vệ cậu.”

Rolin nghiêng đầu, ánh đèn từ những chiếc xe chạy ngược chiều lướt qua khuôn mặt Feldt, đẹp tuyệt mỹ trong chớp mắt rồi biến mất, khiến lòng người rung động.

“Tôi hiểu.” Rolin mím môi.

“Không, cậu không hiểu. Từ những ngày đầu, tôi luôn gây chuyện với cậu, muốn cậu chuyển công tác, không phải vì tôi thấy cậu yếu đuối...”

“Mà vì anh sợ mình không thể bảo vệ tốt cho đồng đội của mình.” Rolin vươn tay, vỗ vỗ lên vai Feldt, “Anh không làm sai gì cả.”

“Vì vậy Rolin, cậu phải bảo vệ bản thân cho tốt. Tôi không muốn có một ngày nào đó, tôi phải trải qua cảm giác hối hận.” Feldt quay mặt qua, cười một tiếng, trên đó đã không còn vẻ u buồn mới rồi, mà lại là bộ dạng bí hiểm như trước.

Xe dừng ở lối vào tòa biệt thự, Feldt và Rolin cùng đi vào.

Cả tòa biệt thự được thiết kế không giống trong phim hay như những tòa thành kiểu Gothic như trong tiểu thuyết, mà là phong cách được ưa chuộng nhất hiện nay. Trên hoa viên và đường mòn là những vị khách với ly rượu trong tay, Rolin biết, bọn họ đều là huyết tộc. Cũng không phải do bề ngoài tuấn tú của họ hay những ly rượu đầy máu, mà là do thời tiết. Sẽ không có người bình thường nào giữa trời đông lạnh giá này lại mặc lễ phục hay tây trang mỏng manh mà đứng giữa hoa viên uống rượu – sẽ biến thành cây băng mất.

Nhưng điều làm Rolin kinh ngạc hơn là, cùng Feldt bước vào buổi lễ, nhiều huyết tộc luôn nhìn họ với ánh mắt tôn kính, thậm chí còn có người gật đầu chào Feldt.

“Không thể tưởng tượng được Huyết tộc thuần chủng lại được tôn kính như vậy,” Rolin dùng bả vai huých nhẹ Feldt.

“Sai rồi, phải là trưởng bối và là Huyết tộc thuần chủng mới có được sự tôn kính đó.” Feldt dùng nụ cười nho nhã đáp lại từng ánh mắt.

Rolin còn chưa tiến vào biệt thự, thì đã đụng phải một người cộng sự.

“Tiến sĩ D sao giờ mới đến a! Boss nói lần này mà anh tiếp tục thả bò câu thì sếp sẽ đào phòng thí nghiệm của anh lên đấy!”

“Không phải tôi đến rồi sao! Chỉ là trên đường gặp chút trục trặc thôi...” Rolin còn chưa nói xong, đã bị đối phương kéo vào trong.

Thẩm phán chính là thẩm phán, lại còn là huyết tộc đã sống rất lâu, phòng khách biệt thự mà cũng rộng như đại sảnh khách sạn năm sao.

Hai bên phòng khách là dãy bàn thức ăn, chính giữa là đường đi được tạo thành bởi hai hàng hoa tươi trang trí hai bên, đoán chừng cô dâu sẽ đến với chú rể bằng đường này.

Boss thấy Rolin xuất hiện, vẻ mặt nghiêm trọng suốt này giờ cuối cùng cũng có một nụ cười, “Đến rồi?”

“Vâng.” Rolin bĩu môi, nếu không phải sự tiền trợ cấp của phòng thí nghiệm bị cắt giảm, không chừng bây giờ tôi đã thông dong tự tại ở nơi nào rồi ấy. Nhìn ra xung quanh, Feldt đã bị nhóm mỹ nam mỹ nữ bao vây, người này chỉ vì sống lâu mà đã được xem trọng, thật là làm người ta khó chịu a!

“Muốn một ly Brandy không?” Một giọng nói dễ nghe kéo suy nghĩ của Rolin quay lại, khi anh quay sang, liền thấy một cô gái hoạt bát đứng bên cạnh, trong tay là một ly rượu, bên trong là chất lỏng màu đỏ tươi.

“Cám ơn.” Rolin nhận lấy ly rượu, tinh tế đánh giá cô gái trước mặt. Cô là Huyết tộc, có thể nhìn ra qua làn da trắng nõn kia. Nhưng cô lại không giống với những cô gái trong hoa viên có dáng người mê hoặc lòng người kia, trái lại nhìn còn có vẻ gầy yếu.

Mái tóc màu hạt dẻ thả dài sau gáy, vài sợi thỉnh thoảng bị gió thổi bay làm tăng vẻ hoạt bát của cô.

“Cô... sao không ở cùng với nhóm bạn?”

“Tôi?” Cô gái nở nụ cười, nhìn Rolin, màu mắt của cô giống như màu xanh thuần khiết của viên kim cương xanh, “Trong giới Huyết tộc cũng ít khi có buổi lễ lớn như này, bất quá bọn họ chỉ muốn qua buổi hôn lễ này, tìm kiếm bạn đời thôi.”

“Vậy còn cô?” Rolin nhấp chút rượu Brandy trong ly, nhẹ giọng hỏi.

“Tôi sao? Tôi chỉ thấy hiếu kỳ thôi, nhiều đặc vụ FBI như vậy, mà tôi lại chỉ không đọc được suy nghĩ của anh, tiến sĩ D.” Cô gái chớp chớp mắt vài cái, lộ vẻ ngây ngô hồn nhiên của trẻ con.

Ngón trỏ Rolin ma sát miệng ly rượu, “Có nhiều thứ, không đọc được sẽ tốt hơn.”

29. Quyển 3 - Chương 3

“Nếu như thời gian của anh đủ dài, thì không có gì là anh không đọc được.” Ngón tay cô vén sợi tóc mai qua tai, cử chỉ mang theo một loại phong tình làm Rolin không thể dời mắt, cô đột nhiên cười khẽ một tiếng, vươn tay ôm lấy cổ Rolin, một giây sau, môi trên của Rolin bị hàm răng của đối phương khéo léo cắn nhẹ, rồi nhẹ nhàng tiến vào, đầu lưỡi đảo qua bên trong.

Rolin mở to hai mắt, dường như anh đã quên họ đang đứng trong khuôn viên tiệc cưới.

Cô chậm rãi buông Rolin ra, nở nụ cười: “Đừng quên, tôi là Jasmine.”

Cô xoa người, đi vào sảnh cưới.

Rolin có chút thất thần, từng bước lui về sau, lại không cẩn thận đụng đổ một ly Champagne, rượu đổ hết lên người, anh bèn chạy nhanh vào toilet.

Hai tay hứng nước hắt lên mặt, Rolin cảm thấy có chút buồn cười, trò đùa của cô gái Huyết Tộc kia vậy mà cũng làm anh phải nóng mặt.

Đúng là, đã là Huyết Tộc, bất kể bề ngoài nhìn có vẻ ngây thơ hay dễ thương, đều là sinh vật nguy hiểm.

Trong nháy mắt ngẩng đầu lên, Rolin bị người phía sau kéo mạnh vào phòng WC kế bên, rầm một tiếng, cửa liền bị khóa. Còn chưa thấy rõ người kéo mình là ai, xương sống Rolin đã bị đập lên cánh cửa, đau đến choáng váng.

Vừa định phát huy kỹ thuật đánh đấm của mình, thì cổ tay bị đối phương kéo lên trên đầu, một trận hôn môi cuồng liệt khiến Rolin không có cơ hội hô hấp. Rolin liều mạng muốn tìm cơ hội hớp chút không khí, nhưng đối phương như đã sớm dự đoán được hành động của Rolin, một chút kẽ hở cũng không chừa cho anh.

Rolin nhanh chóng phát khùng, khí lực lớn như vậy đương nhiên chỉ có thể là Huyết Tộc. Mà kiểu tấn công bất ngờ như kẻ điên thế này... Rolin trợn mắt, trong lòng cả kinh – chắc chắn là Feldt! Lại là hắn! Từ sau lần hắn mô tả giấc mơ của Shade, tên này còn dám giờ trở lại nữa?!

Feldt chậm rãi rời khỏi khoang miệng Rolin, nhìn thấy bộ dạng nghiêng răng trợn mắt của Rolin, bèn cúi người, đầu vùi vào cổ Rolin, cười đến run vai.

Rolin tức hộc máu, “Anh cút ngay cho tôi! Bờn cợt tôi thích thú vậy sao?!”

Rolin rất muốn xé nát mặt đối phương, nhưng trước mắt, dưới tình huống như vậy, vị trí của anh không tiện với bất kỳ hình thức trả thù nào.

Hơi thở của Feldt phun lên cổ Rolin, như có như không, giống như một trận khiêu khích tinh tế.

“Tôi đang nghĩ, nếu như nói Jasmine có thể lay động cậu, vì sao tôi lại không thể?”

“Tuy các người đều là Huyết Tộc, nhưng về bản chất thì không giống nhau.”

“Nga? Khác nhau chỗ nào?” Feldt vẫn vùi đầu vào cổ Rolin.

“Theo góc độ sinh học mà nói, Jasmine là giống cái, còn tôi và anh đều là giống đực...”

Còn chưa nói xong, bả vai Feldt còn run mạnh hơn, “Jasmine là... giống cái?! Rolin cậu... thật đáng yêu...”

“Hả?” Rolin có chút khó hiểu, không lẽ Jasmine không phải....

Feldt ngẩng đầu lên, bàn tay đang nắm chặt hai tay Rolin nhẹ nhàng trượt xuống vai anh, chóp mũi hắn chỉ còn cách chóp mũi Rolin một centimet.

“Jasmine rất nổi tiếng trong giới Huyết Tộc về khoản hóa trang.”

“Cái gì?!” Giọng Rolin cao vút.

“Khi cậu ta hóa trang thành thiếu nữ thì rất đẹp, nhưng nếu nhìn kỹ cậu sẽ thấy đường cong của cậu ta không đủ...”

Rolin liếc về mặt tựa tiểu phi tiểu của Feldt, “Anh đang gạt tôi! Anh nhất định là đang gạt tôi!”

“Tôi không gạt cậu.” Feldt nhẹ giọng nói, ngữ điệu dịu dàng, như đang dỗ dành một đứa trẻ đi lạc.

“Anh gạt tôi đâu phải chỉ một hai lần.” Rolin vừa dứt lời, có người bước vào toilet, Feldt đặt ngón trỏ lên môi Rolin, ý nói đừng lên tiếng.

“Tôi cứ lo cậu nhóc Rolin sẽ không tới dự buổi hôn lễ...” Người nói chuyện chính là Boss, người hưởng ứng bên cạnh là một đặc vụ FBI khác.

Rolin không dám thở mạnh, nếu như bị cấp trên biết anh ở cùng Feldt trong này... thì có dùng nước Thánh tắm cũng không chứng tỏ được sự trong sạch của mình.

Feldt tựa hồ biết Rolin đang nghĩ gì, ngón tay liền không kiêng nể gì mà len vào khe giữa hai môi Rolin, Rolin hung hăng trừng mắt liếc Feldt một cái, vừa muốn nghiêng đầu né tránh sự quấy rối, thì nụ hôn của đối phương cứ như vậy hạ xuống.

Không giống với nụ hôn cuồng liệt làm Rolin hoảng sợ ban đầu, lúc này đây Feldt lại lưu luyến, dịu dàng khám phá, liếm tất cả các góc trong khoang miệng Rolin, lại không ngừng thay đổi góc độ hôn, Rolin thì trợn tròn mắt, chỉ có thể thấy đối phương hai mắt khép hờ, hàng lông mi dày mịn, còn có ánh mắt đang trong cơn say.

Rolin có chút dờ ra, anh chưa từng thấy qua biểu cảm này của Feldt, điều này làm Rolin không thể dời tầm mắt mình khỏi Feldt.

Boss đã rời toilet, Rolin biết mình nên rời khỏi cái bầu không khí quỷ dị này, nhưng khi Feldt vừa rời khỏi cánh môi Rolin, thì liền nhẹ nhàng ngậm lấy cằm anh, đến khi Feldt hôn lên hầu kết nơi cổ thì anh mới phát hiện mình đang...

“Feldt... trò đùa của anh cũng nên kết thúc rồi...” những lời này phát ra từ cổ họng Rolin.

“Nếu cậu cho rằng đây là trò đùa, thì nó là trò đùa...” môi Feldt áp vào môi Rolin, phảng phất như hơi thở của Feldt có thể đi vào cơ thể Rolin, hòa hai người thành một, “Nếu cậu không cho rằng đây là trò đùa... Tôi sẽ làm hết sức nghiêm túc.”

“Tôi là cộng sự của anh, Feldt. Những lời này anh không nên nói với tôi.” Rolin thu hồi toàn bộ biểu cảm, nhìn thẳng đối phương.

Trong chớp lát, Feldt buông Rolin ra, đứng cách anh nửa cánh tay, mang trên mặt nụ cười trước sau như một, “Cậu thật là... một chút cảm xúc cũng không có, tiến sĩ D.”

“Không nên áp đặt tình cảm của anh lên tôi, Feldt.” Rolin kéo kéo khóe miệng, vừa muốn xoay người mở cửa ra chỗ rửa tay, thì nghe thấy trong đại sảnh truyền đến một trận huyên náo.

Cô dâu nóng lòng cử hành hôn lễ nên nhờ phù dâu lên phòng chủ nhà trên lầu gọi chú rể xuống, nhưng vị thẩm phán Fairley Mason, nhân vật chính của buổi lễ, một gã Huyết Tộc sống đủ thọ, đã chết ngay trong phòng mình.

Đám người Huyết Tộc trong hoa viên nhao nhao để ly rượu trong tay xuống, quay đầu nhìn lên căn phòng trên lầu.

Rolin đi lên phòng, bên trong đã có một vài đặc vụ. Rolin vừa định bước vào tìm hiểu, liền bị Feldt theo sau ngăn cản.

“Sao vậy...”

“Đừng vào.” Feldt hướng Rolin lắc đầu, “Người chết chính là thẩm phán của tòa án Nhật Quang, loại án này không dễ giải quyết đâu.”

Rolin hiểu rõ ý của Feldt, tham gia buổi hôn lễ này nếu không phải Huyết Tộc thì cũng là đặc vụ FBI. Có thể giết chết thẩm phán chắc chắn không phải người bình thường, nếu hung thủ là Huyết Tộc, có thể ra tay mà không bị phát hiện bởi các giác quan siêu nhạy bén của những vị khách Huyết Tộc trong đại sảnh, chỉ sợ người này cũng là người quen của thẩm phán, rất có thể cũng là một trong số những vị khách ở đây.

Thế nhưng có rất nhiều chuyện căn bản không thể trốn tránh được, huống chi người bị hại lần này lại là người có địa vị quan trọng như vậy. Boss lập tức huy động những tinh anh trong cục đến giải quyết vụ án này.

Feldt là Huyết Tộc thuần khiết, thích hợp nhất để đại diện cho Huyết Tộc. Còn Rolin lại là nhân vật đi đầu trong lĩnh vực nghiên cứu, hai người bọn họ không nghi ngờ gì liền được tôn sùng lên hàng tiên phong. Đương nhiên, Boss sẽ cung cấp một vài chính sách ưu đãi, ví dụ như tăng gấp đôi kinh phí cho phòng thí nghiệm, ngoài ra còn có thể tùy ý điều động toàn bộ đặc vụ FBI trong tổ chuyên án.

Rolin ngồi xổm cạnh thi thể thẩm phán Fairley giữa phòng ngủ xa hoa, đeo găng tay cao su vào, chậm rãi lật ngửa thi thể lên, tinh tế kiểm tra.

Feldt đứng cạnh anh sờ cằm nói: “Hình như không dễ để nhìn ra miệng vết thương a.”

“Đây chính là điều tôi ghét nhất khi phải tìm ra nguyên nhân tử vong khi xét nghiệm tử thi của Huyết Tộc.” Rolin ngẩng lên nhìn Feldt, bỗng dừng nhớ tới hành động của người này trong phòng toilet nửa tiếng trước, thì như bị điện giật liền quay sang chỗ khác. “Tốc độ khép miệng vết thương của các anh quá nhanh... Nhưng nếu đó là vết thương trí mạng, hẳn là năng lực phục hồi đã không có tác dụng mới đúng.”

“Tôi ngửi thấy mùi bạc lỏng.” Feldt nhùi mày.

Lúc này, Albert mang theo thùng dụng cụ chạy đến, còn Melanie vì bị thương sau vụ tai nạn nên vẫn đang trong bệnh viện.

“Trời ạ, buổi hôn lễ này thật xa xỉ, ngay cả rượu vang dưới lầu cũng là rượu 200 năm tuổi! Còn nữa! Trong hoa viên đều là Huyết Tộc sao? Đời này tôi chưa từng gặp qua nhiều mỹ nam mỹ nữ như vậy a!”

Lông mi Rolin run lên, “Albert, nạn nhân là thẩm phán của Huyết Tộc.”

“Thật sao? Tôi còn chưa được kiểm tra qua thi thể của Huyết Tộc nha!” Albert vừa mở thùng dụng cụ vừa hăng hái vì chưa hiểu rõ tình hình.

“Ý tôi là nếu đám người Huyết Tộc dưới lầu mà nghe cậu thật hưng phấn khi được giải phẫu thẩm phán của họ, tôi tin bọn họ cũng sẽ rất vui khi phanh thây cậu.” Rolin sau khi ném những lời này lại liền ra khỏi phòng ngủ, “Thu thập dấu vân tay rồi chụp ảnh hiện trường đi!”

Feldt theo Rolin xuống cầu thang, “Cậu có suy tính gì không?”

“Thính lực của Huyết Tộc không phải rất lợi hại sao? Tôi rất muốn biết bọn họ đã nghe được gì?” Rolin quay đầu lại vỗ vỗ bả vai Feldt, “Cho nên giao cho anh đi hỏi thăm bọn họ, nhớ phải ghi chép đầy đủ nha!”

Feldt nhân tư thế này, hai tay vòng qua cổ Rolin, mười ngón tay đan xen sau đầu Rolin. “Vậy cậu làm gì?”

“Anh...” Rolin muốn nâng cánh tay đối phương lên, nhưng nó lại hoàn toàn bất động, Rolin liền nở nụ cười xấu xa, “Tôi phải về chuẩn bị bàn để khám nghiệm tử thi! Anh muốn nằm thử không?”

“Nha.” Feldt buông lỏng tay ra, Rolin nhanh chóng xoay người, cũng không quay đầu lại đi thẳng ra cửa.

Khi đi nhanh đến cửa hoa viên, Rolin nhìn thấy Jasmine, cậu ta vẫn như trước cười đến ngây ngô, không biết có phải bị ảnh hưởng do lời nói của Feldt hay không, Rolin chỉ hướng cậu ta gật đầu liền rời đi.

Rolin sao lại có thể quên mất, Jasmine là Huyết Tộc, thời gian của cậu ta đã sớm dừng lại khi cậu còn là cậu bé ngây thơ trong sáng, nhưng tâm hồn cậu giờ đây lại không hề ngây thơ trong sáng như vẻ bề ngoài.

Kỹ thuật hôn môi của cậu ta... đích thực là cao thủ!

Đương nhiên, cũng không thể hoàn toàn tin lời nói của Feldt, nói không chừng Jasmine chỉ là một mỹ nữ thiếu đường cong.

30. Quyển 3 - Chương 4

Vật chứng từ vụ án rất nhanh đã được đưa về, bao gồm cả thi thể của vị thẩm phán.

Huyết tộc luôn xuất hiện trước mặt mọi người với hình ảnh cao quý mỹ lệ, thế nhưng Fariley đáng thương sau khi chết lại phải nằm trên bàn phẫu thuật để nghiên cứu sinh mổ xẻ.

Đầu tiên là chụp X quang, phát hiện chỗ bắp lưng có một đầu kim tiêm bị gãy, theo đó cũng tìm ra lượng bạc lỏng đã tiêm vào cơ thể, thảo nào Feldt nói ngửi thấy mùi bạc lỏng.

Mà khi phát hiện thi thể Fairley, quần áo ông xộc xệch không chỉnh tề.

Nếu như nói nạn nhân đã đánh nhau với hung thủ, thì không lý nào những huyết tộc khác lại không phát hiện ra. Xem ra vị chú rể này mặc dù phải kết hôn nhưng không dự định vì một cọng cỏ mà vứt bỏ cả khu rừng. (ý ảnh là không vì đã có vợ mà vứt bỏ cả hậu cung a)

Xem lại mớ ảnh chụp hiện trường của Albert, xem ra thẩm phán của chúng ta đã trải qua một trận “vận động kịch liệt” a. Có thể rất nhiều Huyết tộc ở đây đều nghe được, nhưng bọn họ đều không hện mà cùng nhau im lặng, đương nhiên không phải vì để bảo vệ thể diện cho cô dâu hay chú rể, mà là bọn họ đã gặp nhiều thành quen.

“Albert, trước khi rửa thi thể, nhớ phải lấy mẫu vật trên người hân.”

“Mẫu vật?”

“Chính là nước bọt, mồ hôi, dịch thể và tất cả những gì cậu có thể lấy được!”

Albert vẫn ngây ngốc chưa hiểu, không biết nên bắt đầu từ đâu, làm Rolin không khỏi tưởng nhớ đến Melanie đang nằm viện.

Cầm lấy miếng bông, Rolin tới trước bàn phẫu thuật, tách miệng Fairley ra, dùng bông gòn lấy mẫu nước bọt để vào ống nghiệm, “Đi tách DNA.”

“Tách DNA?”

“Thẩm phán trước khi chết là đang quan hệ với người nào đó, bọn họ hẳn là sẽ hôn môi đi? Nếu hôn môi, trong miệng nạn nhân sẽ có nước bọt của người kia, tôi nói không sai chứ?”

Albert hiểu ra, cầm ống nghiệm đi xét nghiệm. Rolin nghĩ thầm, nếu không phải những vụ án của anh không thể tùy tiện lựa chọn một nghiên cứu sinh giỏi, anh thật muốn đổi một trợ lý thí nghiệm.

Giăng co cả buổi tối, Rolin thực sự rất mệt, lại thêm vụ tai nạn xe trên đường đến buổi hôn lễ, phải đứng hứng gió lạnh lâu như vậy, làm đầu anh đã có chút choáng váng, có lẽ là bị cảm rồi.

“Tiến sĩ, anh đang sốt nha.” Cách đó không xa, Mike đang chìm đắm trong thế giới ma thú bỗng cất tiếng.

“Không sao, anh ngủ một giấc là khỏe rồi.” Rolin vỗ đầu Mike, “Trời sáng mau quá, em còn chưa ngủ sao?”

Mike lập tức bày bộ mặt đáng thương, “Tiến sĩ... Em đang trong đội quân đánh quái mà, thật khó mới kiếm đủ nhân thủ nha...”

Rolin cười cười, thời gian đối với Mike mà nói là vô nghĩa. Rolin nằm lên giường, đắp chăn, trần nhà trên đầu cứ xoay vòng vòng, lỗ tai ù ù, có lẽ nên ngủ một giấc để hồi sức là đủ rồi.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, Rolin thấy rất nóng, toàn thân gần như ướt đẫm mồ hôi, chịu không nổi anh trở mình muốn hất chăn ra, thế nhưng bàn tay lại bị đè lại, một bàn tay mát lạnh đặt nhẹ lên trán.

“Rolin... uống thuốc đi.” Tiếng nói kia rất ôn nhu, tư duy Rolin không vượt qua được sự mê hoặc đó, mãi cho đến khi rơi vào một mảnh êm ái, không còn sức lực để vùng vẫy.

“Haizzzz...” Tiếng thở dài quẩn quanh bên tai Rolin, rốt cuộc là ai? Mi mắt rất nặng, Rolin theo bản năng vươn tay muốn chạm vào người bên cạnh, cảm giác mát lạnh thật thoải mái, cảm giác nóng bức vừa rồi đã dịu đi đôi chút.

Đối phương tách môi Rolin ra, viên thuốc con nhộng từng chút từng chút được đưa vào miệng, còn có một dòng nước ấm chảy vào.

“Nuốt đi, Rolin.”

Không có sức, không muốn nuốt.

“Nếu cậu không nuốt xuống, tôi sẽ bỏ đi.”

Nếu anh đi rồi... độ ẩm thoải mái này cũng sẽ biến mất sao?

Rolin nhú mồm, ra sức nuốt viên con nhộng xuống.

“Good boy.” Tiếng nói của đối phương vẫn dịu dàng ôn nhu, vươn tay ôm lấy Rolin, kéo anh vào lòng.

Hơi thở dần dần ổn định, cảm giác cơ thể nặng trĩu cũng chậm rãi biến mất.

Đã lâu rồi không được an tâm nghỉ ngơi như vậy, nếu có thể cứ tiếp tục thế này, thì thật tốt.

Tiếc là, nguyện vọng của tiến sĩ D triệt để tan vỡ. Di động trên đầu giường reo vang, Rolin bị tiếng chuông kia đánh thức, cau chặt mày, duỗi thẳng cánh tay sờ loạn đầu giường một trận, nhưng đã có người nhanh tay hơn, cầm di động lên nghe.

“Alô? Ra là Boss a, Rolin còn đang chờ kết quả phân tích DNA...”

Âm thanh này... Rolin mở mắt, trong bóng tối nhanh chóng phác họa ra đường nét khái quát của đối phương. Feldt? Sao lại là hắn?

Đối phương cười, ngắt điện thoại, cúi đầu xuống chạm vào trán Rolin, “Hoàn hảo, hạ sốt rồi.”

Càng kỳ quái hơn chính là, Rolin phát giác mình đang gối đầu lên tay đối phương, một chân gác lên lưng hắn, một bàn tay còn khoác lên người hắn.

Chúa ơi! Rolin lập tức đẩy Feldt ra, ngồi phắt dậy.

“Anh... Sao anh lại ở đây?!”

“Cái này sao...” Giọng Feldt kéo dài, Rolin nghe cứ như một loại tra tấn. “Hôm qua sau khi hỏi chuyện nhóm Huyết tộc xong tôi muốn qua đây nói cho cậu vài thông tin “thú vị”, nhưng cậu lại phát sốt, thế nên tôi tốt bụng mớm thuốc cho cậu, kết quả cậu liền bò lên người tôi...”

“Thôi đi” Rolin nhún vai, “Tôi thật sự đã làm vậy với anh? Với sức của anh, đẩy tôi ra là chuyện hết sức dễ dàng.”

Rolin vừa nghĩ tới cảm giác an tâm khi có người kia bên cạnh, liền nghĩ đầu óc mình có vấn đề rồi.

Feldt im lặng nhìn Rolin mặc quần áo, rời phòng ngủ.

Mike đã ngủ gục trước bàn máy tính, Rolin nhìn đồng hồ, đã là bốn giờ chiều... vậy là mình đã ngủ hơn mười tiếng.

Albert thấy tiến sĩ đi tới, cứ như đang dâng bảo vật mà đưa kết quả tách DNA tới trước mặt Rolin.

“Tiến sĩ, đúng như anh nghĩ, tôi tách được DNA của hai người, một là của thẩm phán Fairley, DNA còn lại là của người này!”

Rolin lật báo cáo, bất ngờ phát hiện phần DNA còn lại là của Jasmine, mà hình trong hồ sơ lại là một cậu bé thanh tú.

Cẩn thận nhìn kỹ ngũ quan cậu bé này, lại nhớ tới cô gái gặp ở buổi lễ hôm qua, Rolin có chút bi ai khi nhận ra Jasmine 100% là giống đực...

“Tôi đã nói tôi không lừa cậu mà.” Giọng Feldt vang lên sau đầu Rolin, “Jasmine đang kinh doanh một nhà hàng đêm ở NewYork.”

Rolin xoay người, giơ tư liệu trước mặt Feldt, “Vậy còn kết quả của anh?”

“Àn...Ồ đó có 32 gã Huyết tộc, họ đều cho biết Fariley trong phòng ngủ làm loại vận động mà tốt nhất không nên cho cô dâu biết.”

“Là trước hay sau khi Jasmine nói chuyện với tôi?”

“Cậu ta không ở đó.” Feldt nhún lông mày.

“Nói cách khác, ngoại trừ Jasmine, trong phòng có thể còn có người khác cùng “vận động” với thẩm phán của chúng ta?”

“Rất có thể.” Feldt khoác hai tay lên vai Rolin, đẩy anh vào phòng tắm, “Trước khi mặt trời lặn, tôi nghĩ cậu nên hảo hảo tắm một chút, hôm qua bị bệnh người cậu ướt đầm mồ hôi.”

“Nhưng mà...”

“Chờ cậu tắm xong, chúng ta có thể khởi hành bay sang NewYork, cho dù thế nào, Jasmine cũng là đối tượng điều tra số một của chúng ta.” Feldt đóng cửa phòng tắm lại cho Rolin, sau đó đi đến trước bàn phẫu thuật, tháo nhả đeo bao tay cao su vào.

“Feldt tiên sinh?” Abert có chút khó hiểu nhìn hắn.

Đầu ngón tay Feldt sờ trên lỗ kim tiêm để lại trên lưng Fairley, nhăn mày, cố gắng cảm ứng chuyện Fairley đã trải qua trước khi chết.

“Hung thủ là đàn ông.” Feldt ngẩng lên nhìn Albert, nụ cười hàm ý sâu xa làm nghiên cứu sinh trẻ tuổi có chút lạc mất tư duy.

“Jasmine cũng là đàn ông a.”

“Hung thủ không cùng hôn môn với Fairley.” Feldt kéo đầu ngón tay của bao tay cao su ra rất dài, Abert cũng ngừng hô hấp theo động tác của hắn.

“Nếu vậy, Jasmine không phải hung thủ?”

“Cũng không có nghĩa hắn không thấy qua hung thủ hoặc không biết hung thủ là ai? Chưa biết chừng Jasmine đã hợp tác với hung thủ.” Feldt cười đi đến trước mặt Albert, lấy thẻ tín dụng trong túi ra, “Cậu ra tiệm thuốc mua một ít thuốc bổ. Tiến sĩ D không ăn uống đúng bữa, thiếu dinh dưỡng sẽ làm hệ miễn dịch suy giảm, rất dễ sinh bệnh.”

“Nga, tôi hiểu rồi.” Albert cầm lấy thẻ tín dụng.

“Nhớ mua thuốc của công ty Dynamic.”

“Cái đó rất đắt, siêu đắt a!” Albert mở to hai mắt, nhưng lập tức nghĩ tới Feldt là một ông chủ có tiền, nghe nói chỉ một mét vuông nhà của hắn, đã là tiền lương của cậu cả bảy tám năm a.

Rolin mới từ phòng tắm đi ra, thấy trên bàn mình bày đĩa mỳ Ý, còn có salad và thịt bò.

“Cái này là sao?”

Feldt đi tới cạnh bàn, đặt hai lọ thuốc bổ xuống, “Rolin, nếu cậu không thể đảm bảo sức khỏe của mình, đồng nghĩa với việc cậu đánh mất năng lực phá án.”

Nhìn biểu tình nghiêm túc của đối phương, Rolin bỗng thấy trong lòng ảm áp, có lẽ Feldt cũng không tệ như mình nghĩ... Có lẽ hắn thật sự có khả năng làm người khác an tâm...

“Hơn nữa... cậu rất gầy.” Feldt cúi đầu xuống gò má Rolin, “Hôm qua lúc ôm tôi, xương cậu疼 thật đau...”

Ngủ ngơ khoảng hai giây, Rolin bỗng phá lên cười ha ha, nghiêng đầu lấy tay vỗ vỗ bả vai Feldt, “Đúng vậy, đây mới thực sự là Feldt a! Dịu dàng ôn nhu không phải đường anh nên đi!”

Feldt cười cười, hơi thở quét qua vành tai Rolin, “Đúng a, phải làm sao Feldt mới thực sự là Feldt đây?”

Rolin không trả lời hắn, chỉ dùng nửa cuộn cuộn mỳ Ý bắt đầu ăn...

31. Quyển 3 - Chương 5

Ngồi trên máy bay, vì mới ngủ hơn mười tiếng nên tinh thần Rolin rất sáng khoái, nghiêng đầu nhìn Feldt đang đọc sách bên cạnh, đôi phương hạ mi mắt, sống mũi tuyệt đẹp, dưới ánh đèn trong khoang máy bay càng làm nổi bật lên vẻ đẹp thuần khiết.

“Cậu nhìn gì vậy?”

Rolin có vẻ buồn chán lấy cuốn sách qua xem, “Không phải chứ? Kinh Thánh?”

“Những câu truyện bên trong rất thú vị.”

“Anh thích nhất truyện nào? Con tàu Noah?” Rolin đưa trả cuốn sách cho Feldt.

“Cain giết Abel.”

“A ha, là vụ án mưu sát đầu tiên của nhân loại. Thật xin lỗi, tôi theo chủ nghĩa vô thần, so với Thánh Kinh, tôi tin vào thuyết tiến hóa của Darwin hơn.” Rolin nhướn miệng cười, “God đã gieo sát niệm vào trái tim Cain, ông đối xử bất công với Cain và Abel, chỉ vì God luôn nghĩ Abel sẽ không bao giờ phạm sai lầm, do đó Cain phải gánh trên lưng mọi hình phạt.”

Feldt cười nhẹ nói, “Tiến sĩ D dường như không có thiện cảm với tôn giáo.”

“Cho nên, không bằng bây giờ anh kể cho tôi nghe một câu chuyện xưa đi, tôi sắp chán chết rồi.”

“Cậu muốn nghe chuyện gì?”

Rolin chống cằm, nghĩ nghĩ, “Anh sống lâu như vậy, cho tới giờ chuyện nào làm anh nhớ kỹ nhất.”

Đóng sách lại, Feldt dựa vào lưng ghế, ngảng mặt, “Để tôi suy nghĩ một chút...”

“Cũng đừng nghĩ rồi ngủ thiếp đi luôn.”

“Ngày xưa có một cậu thanh niên trẻ, cậu ta... tràn ngập lý tưởng, là một thiên tài, 26 tuổi lấy được bằng tiến sĩ vật lý ở Massachusetts, vốn dĩ cậu ta có thể vào các cơ sở nghiên cứu khoa học hay tự mở công ty của mình, tương lai tươi sáng, cưới một cô vợ xinh xắn, con cháu đầy đàn, già rồi thì có thể an nhàn nhắm mắt an nghỉ trên xích đu... Nhưng cậu ta lại lựa chọn gia nhập vào tổ chức FBI, bắt đầu điều tra những vụ án của quỷ hút máu. Cộng sự Huyết tộc cũng không đem cậu ta để vào mắt, luôn muốn gì làm nấy, thậm chí thường xuyên đẩy cậu ta vào tình cảnh nguy hiểm, hay bắt nạt cậu ta làm vui. Có một lần, cậu thanh niên trẻ ấy bị giam trong hầm băng, mà cộng sự lại chỉ lo đuổi theo tên giết người. Trong khi Huyết tộc nghĩ tới việc so với đi cứu người thì đuổi bắt hung thủ thú vị hơn, thì Huyết tộc mới nhớ tới cậu thanh niên đáng thương kia đã chết còng trong hầm băng. Huyết tộc ôm cậu thanh niên, hắn nhớ rõ độ ấm của cậu, không phải lạnh buốt như này. Hắn đã phạm sai lầm, hắn đã quên cộng sự của hắn chỉ là người bình thường, hắn đã quên nhiệt độ của cậu là ba mươi sáu độ rưỡi, hắn đã quên cậu thanh niên luôn tỏ ra kiên cường ấy thực ra rất yếu ớt. Hắn rất muốn ủ ấm cậu đặc vụ ấy, nhưng thực đáng tiếc, hắn không có độ ấm của con người.” Feldt nghiêng đầu, biểu cảm bình tĩnh, “Kể xong rồi.”

“Cộng sự FBI đầu tiên của anh năm 1926, Adam Bosco.” Rolin nhìn Feldt, trong mắt không có đồng tình hay bi thương, đó là chuyện xưa của Feldt, đã là quá khứ.

“Tôi thật không ngờ trừ tôi ra, còn có người nhớ về cậu ta.” Feldt nở nụ cười, sờ sờ cằm.

“Trí nhớ tôi rất tốt, xem qua một lần có thể nhớ không sót một chữ.” Rolin duỗi cái lưng mệt mỏi, “Làm cộng sự của anh là một vinh dự và may mắn.”

“Sao?”

“Nói thí dụ như tôi đi, khoảng một hai trăm năm sau khi tôi chết, tất cả mọi người đều sẽ quên tôi, nhưng anh sẽ còn nhớ rõ tôi đúng không? Giống như anh nhớ về Adam Bosco.”

Lúc này, máy bay đã giảm độ cao, Rolin nhìn ra ngoài cửa sổ có thể thấy ánh đèn sáng lấp lánh của thành phố New York.

“Mặt đất ban đêm còn lấp lánh hơn sao đêm trên trời a.”

Feldt lật mặt sau cuốn Kinh Thánh lên, bên trên viết “Adam Bosco 1926.”

Rolin xách vali cùng Feldt đi ra sân bay, vừa ra đến cửa, đã thấy một chiếc xe Ferrari đời mới đứng chờ sẵn, người lái xe đang vẫy tay với bọn họ.

“Này, lâu rồi không gặp, Feldt.”

Rolin nhìn nhìn cộng sự mình, “Anh quen sao?”

“Alfa Luis, chủ tịch công ty khoa học kỹ thuật Flourish nổi tiếng.” Feldt rất tự nhiên tiến lên mở cửa xe.

“Đồng thời, cũng là Huyết tộc.” Rolin cũng theo vào xe. Rất nhiều Huyết tộc dần thân vào thương trường, điều này cũng không có gì ngạc nhiên. Ai nói quỷ hút máu ban ngày trốn trong tầng hầm, ban đêm viết manga kiếm tiền chứ? Bản thân họ khi phải sống trong xã hội loài người, tự nhiên sẽ có cách sống thích hợp với xã hội này.

Alfa quay đầu lại, tinh tế đánh giá Rolin, quay qua Feldt chớp mắt vài cái, “Không nghĩ tới tiến sĩ D lại trẻ như vậy. Phát minh bạc lỏng của cậu thế mà lại làm chúng tôi... những sinh vật ban đêm chịu không ít đau khổ a.”

“Thế nên Luis tiên sinh cũng đăng ký cho mình một khẩu súng lục đạn bạc?”

“Ha ha, phòng thân thôi, chỉ là muốn cẩn thận không muốn bị bắn. Bất quá không phải tiến sĩ cũng phát minh ra thuốc giải rồi sao? Khi nào mới lưu thông trên thị trường a? Đám người bọn tôi đều đang chờ đợi a.”

“Thật xin lỗi, thuốc giải bạc lỏng hiện vẫn đang được kiểm soát chặt chẽ, không thể sản xuất đại trà.”

“Ai, ác ma cũng là cậu, thiên sứ cũng là cậu.” Alfa lắc lắc đầu.

Roliln hiểu ý của Alfa. Khi FBI quyết định nghiên cứu vũ khí đối phó quỷ hút máu, thì Rolin nghiên cứu ra đạn bạc. Đạn thường sau khi bắn vào cơ thể quỷ hút máu, vì là chất rắn nên sẽ bị khả năng khép lại của Huyết tộc đẩy ra ngoài cơ thể, thế nhưng đạn bạc khi tiến vào cơ thể sẽ cấp tốc hòa lẫn vào máu. Chỉ trong một đêm, Rolin trở thành Doctor Death trong mắt Huyết tộc. Mà ba năm trước đây, Rolin lại nghiên cứu ra thuốc giải đạn bạc, điều này làm cho nhóm Huyết tộc có chút mờ mịt, bọn họ vốn cho rằng tiến sĩ D có thành kiến sâu sắc với Huyết tộc, nhưng xem ra, đây chỉ là một nhà khoa học không ngừng tìm tòi nghiên cứu rồi sau đó giải đáp vấn đề mà thôi.

“Các cậu muốn tìm Jasmine?”

“Đúng vậy.” Feldt gật gật đầu, lập tức dùng ngữ khí trêu chọc nói, “Thế nào, tôi tới tìm tình nhân cũ của anh làm anh bất an sao?”

“Bị Huyết tộc thuần chủng như anh nhìn trúng, đều không phải chuyện tốt.” Alfa hừ lạnh một tiếng.

“Tình nhân cũ? Anh thích kiểu người như Jasmine?” Rolin méo miệng, quả nhiên khẩu vị của quỷ hút máu không phải người thường như mình có thể lý giải được.

“Jasmine... Bất luận là nam hay nữ, hẳn đều có bản lĩnh làm cho người ta chết mê chết mệt. Hơn nữa, hẳn cũng không che giấu dục vọng, khi tôi với hắn ở chung..., ở phương diện đó không ai có thể làm tôi hài lòng hơn hắn.” Về mặt mang dư vị của Alfa khi hồi tưởng lại, làm Rolin đen mặt.

“Nhưng nếu như ham muốn dục vọng không được kim chế, nó sẽ phát triển thành ham muốn máu thịt.” Feldt nhìn về phía Alfa, trong lời nói có một loại thâm ý, làm Alfa bắt đầu trầm mặc.

Xe chạy xuyên qua phố xá New York sầm uất, dừng lại ở quán bar Mạnh Ngọc Quý

Trước mắt là một con hẻm tối đen.

“Tôi chỉ có thể đưa hai người tới đây, nếu bị Jasmine biết là tôi đưa hai người tới... Từ nay hạnh phúc của tôi sẽ không còn.” Alfa quay đầu lại nói.

Cain và Abel là cổ sự trong Kinh Thánh.

32. Quyển 3 - Chương 6

“Cám ơn.” Feldt vươn tay, mở cửa xuống xe.

Rolin rút tay trong túi áo khoác, nhìn vào ngõ hẻm tối đen, miệng huyết sáo, “Sao tôi lại có cảm giác sẽ có quái thú từ trong chạy ra, một phát cần đứt cổ mình thế nhỉ?”

Cười nhẹ một tiếng, Feldt thò tay vào túi áo Rolin, nhẹ nhàng nắm lấy ngón tay anh, “Không sao, tôi sẽ không để cậu ngã đâu.”

Rolin cảm thấy tư thế này hơi là lạ, muốn rút tay ra, nhưng sức lực đối phương hơn Rolin rất nhiều, nên chỉ có thể để hân tùy ý nắm tay mình.

Ngõ nhỏ này dài hơn rất nhiều so với tưởng tượng, Rolin mở miệng hỏi: “Trụ sở bí mật của Jasmine... trong đó chắc không phải chỉ toàn Huyết tộc chứ?”

“Đương nhiên không phải,” ngón tay Feldt chậm rãi ma sát khe hở giữa các ngón tay Rolin, thanh âm cười nhẹ cũng mang theo vài phần trêu ghẹo, “Trên đời này làm gì có nhiều Huyết tộc thích giả gái như vậy... Có điều trong nhân loại có không ít người thích cải trang thành XX.”

Rolin biết, nếu mình phản kháng hay tức giận vì bị chọc, sẽ chỉ làm gã Huyết tộc chết tiệt kia thêm vui thôi, trong bóng đêm, anh nhếch khóe miệng, hoàn toàn không có cảm giác với động tác của Feldt.

“Chúng ta còn phải đi bao lâu nữa?”

Ngay lúc đó, Feldt ngừng lại, “Đến rồi.”

“A? sao tôi không thấy gì hết?” Rolin lấy di động ra, qua ánh sáng yếu ớt của màn hình điện thoại, thấy được một cánh cổng sắt có hoa văn bụi hoa hồng gai, “Chúng ta phải gõ cửa sao?”

“Gõ cửa?” dáng vẻ tươi cười của Feldt bị bóng tối bao phủ, Rolin chỉ nghe “két” một tiếng, cánh cửa cứ như vậy bị tháo xuống, ánh sáng phút chốc chiếu lên mặt Rolin, làm anh phải nhắm mắt lại quay mặt đi.

“Ai?” hai vệ sĩ áo đen đứng ở chỗ sáng, rút súng ra chĩa vào bọn họ.

Rolin chỉ thấy một trận gió vụt qua, hai vệ sĩ bị Feldt ném vào một góc khuất trong hành lang quán bar, thần sắc thống khổ, còn Feldt thì nhàn nhã ung dung, nhẹ giọng hỏi, “Đi nói với Jasmine, Feldt Hassing tới gặp hân.”

Nháy mắt, hai gã vệ sĩ đã được tự do, nhưng súng trong tay họ đã bị lấy mất, nằm trong tay Feldt.

Hai vệ sĩ đưa mắt nhìn nhau, biết hai vị khách không mời mà đến này không dễ đối phó, liền chạy vội vào trong.

Feldt ném hai khẩu súng cho Rolin.

“Jasmine xem ra rất có tiền, hai khẩu này đều là hàng cao cấp, xem ra còn được hậu đãi hơn so với trang bị của đặc vụ FBI như tôi.” Rolin gảy hai cái chốt, sau đó bày ra nụ cười châm chọc, “Đáng tiếc chỉ là đồ chơi đối với Huyết tộc.”

Đi qua hành lang dài, một cảnh tượng như chốn bồng lai khiến Rolin há hốc miệng nhìn trần trời.

Cách bài trí xa hoa, tràn ngập hương thơm từ các ngọn nến thơm được đốt trên vách tường, các gian phòng được ngăn cách bằng các lớp pha lê trong suốt, mơ hồ có thể nhìn thấy những thân ảnh phập phồng, âm thanh nỉ non như gần như xa, Rolin không khỏi nuốt nước miếng.

“Không nghĩ tới ngài Feldt Hassing sẽ đại giá quang lâm, thật là vinh hạnh cho tôi a.” Giọng nói trung tính truyền ra từ trong đại sảnh nhộn nhịp, Rolin ngẩng lên, liền thấy một cô gái mặc váy dài tím đang chậm rãi đi xuống cầu thang.

Nếu không phải đã sớm biết thân phận của Jasmine, Rolin tin mình sẽ mất kiểm chế mà mặt đỏ tím đập.

Trong một giây, đã không thấy Jasmine trên cầu thang, mà Rolin phát hiện có người ôm lấy mình từ phía sau, sau gáy chợt thấy một trận ướt át, Rolin quay đầu, thấy hai hàng lông mi uốn cong và đôi mắt khép hờ của Jasmine.

“Tiến sĩ D cũng tới sao, nhìn thấy anh là tôi muốn phạm tội a.” Giọng nói cao vút, mang theo một loại phong tình lãng lợ.

Rolin trừng Feldt, anh không có khả năng thoát khỏi Jasmine, thế mà Feldt lại chỉ đứng bên đó xem náo nhiệt, sau một thời gian ở chung với Feldt, tiến sĩ D đã sớm ngộ ra một đạo lý, thay vì trông mong vào hắc thì không bằng tự dựa vào bản thân!

“Jasmine, chúng tôi không phải đến đây để chơi, mà là có chuyện muốn hỏi cậu.” Rolin vỗ vỗ lên tay Jasmine, ý bảo hắc buông tay.

“Tôi biết anh muốn hỏi chuyện gì, là chuyện của Fairley đúng không. Đúng là, hôm đó tôi có ở trong phòng của hắc, chúng tôi “ở chung” vô cùng vui vẻ. Nhưng khi tôi đi...”

Rolin cứng người không dám cử động, có thứ gì bén nhọn mà lạnh như băng đang kè sát động mạch cổ của anh – răng nanh của Jasmine. Chỉ sơ sẩy một chút, chúng sẽ cắm vào nơi đang tuần hoàn máu ấy...

Tim như ngừng đập, đã lâu rồi Rolin không trải qua cảm giác này.

Feldt chậm rãi đi tới, bàn tay ôm eo Rolin, nhẹ nhàng di chuyển, đến khi đầu ngón tay ở trên răng nanh Jasmine, giọng nói ôn nhu vang lên trên đỉnh đầu Rolin, “Lúc cậu đi, Fairley còn sống hay đã chết?”

Jasmine đành phải buông Rolin ra, có phần tiếc nuối nói, “Lúc tôi đi, hắc đương nhiên còn sống.”

“Đáng tiếc, trong miệng Fairley, chúng tôi chỉ tìm được DNA của cậu, do đó cậu là nghi phạm số một, nếu không muốn đến làm khách ở tòa án Nhật Quang, tôi hi vọng cậu nói cho tôi biết, sau hoặc trong khi cậu rời khỏi chỗ đó, Fairley còn gặp ai khác không?” Feldt hơi nghiêng mặt, dưới ánh đèn pha lê hiện ra một mỹ cảm khiến người ta ngạt thở.

Jasmine mở to mắt, hít sâu một hơi mới có thể dời ánh mắt khỏi khuôn mặt Feldt. “Tôi không biết, nhưng sau khi tôi rời đi rõ ràng còn một người cũng đến làm Fairley “vui vẻ”, tôi nghe thấy, nhưng lại không có hứng thú muốn biết đó là ai.”

Feldt nhướng mày, “Vậy theo cậu, động lực nào sẽ thúc đẩy một Huyết tộc mạo hiểm đi giết một thẩm phán?”

Khóe môi Jasmine nhếch lên nụ cười châm chọc, “Hassing đại nhân, anh sống lâu hơn tôi nhiều... anh cũng biết, loại sinh vật sống lâu như chúng ta rất dễ nhàm chán và sẽ dành thời gian để truy đuổi niềm vui, vì thế rất khó để nhớ rõ từng kẻ thù của mình.”

“Cũng có nghĩa không có nhân chứng chứng minh được khi cậu rời đi Fairley vẫn còn sống. Thậm chí ngoài cậu ra, mọi người không tìm được nghi phạm nào khác.” Rolin khề hừ một tiếng.

“Đúng vậy, và anh cũng không đủ chứng cứ để bắt tôi ra tòa án nhật quang?” Jasmine mở to đôi mắt ngây thơ khờ khạo, “Vì anh chỉ có thể chứng minh tôi có quan hệ với Fairley, lại không thể chứng minh tôi giết hắc.”

Rolin nhíu mày, Jasmine nói không sai. Nhưng nếu vậy, vụ án lại trở về con số 0 rồi.

“Chúng tôi đi trước, nếu cần chúng tôi sẽ lại đến gặp cậu.” Feldt rất có phong độ cười cười, ý bảo cùng Rolin ra về.

Mới vừa đi tới hành lang, Jasmine bỗng cao giọng nói: “Anh không muốn cản hắc sao? Hương vị rất tuyệt nha –”

Feldt không trả lời, chỉ thông thả bước tới trước, hòa nhập vào bóng tối.

Đi trong ngõ tối, Rolin lấy gói thuốc lá trong túi ra, thanh âm bật lửa nhẹ nhàng vang lên, “Tôi nghĩ nên quay lại cho cậu ta một cước rồi hãy về.”

“Oh? Tôi vẫn nghĩ cậu luôn có thiện cảm với Jasmine.” Mặc dù không thấy rõ mặt Feldt, Rolin biết người này nhất định đang cười rất vui.

“Thật xin lỗi, đối với Huyết tộc tôi hoàn toàn không có thiện cảm.” Rolin sờ sờ cổ, xúc cảm rằng nanh sắc bén lúc này tựa như vẫn còn, “Tôi có cảm giác mình như thức ăn... không phải anh cũng đã từng nghĩ tới...”

“Nghĩ tới cái gì?” Đi tới chỗ sáng, Feldt xoay người lại, mái tóc bay nhẹ trong gió đêm, phía sau là thành phố không ngủ – New York lên đèn sáng trưng.

“Không có gì.” Rolin quay mặt sang phía khác, khi đi qua người Feldt thì bị đối phương giữ lại.

“Tôi đã từng nghĩ qua.” Trầm ấm mà dễ nghe, đó là giọng nói đặc biệt của riêng Feldt.

Ẩn nhẫn và đè nén, nhưng cũng chưa từng giống như giây phút này, dâng lên theo gió rồi lại từ tốn chìm xuống.

Rolin ngẩn người, méo miệng, “Khi chúng ta cùng phá vụ án đầu tiên?”

“Sai rồi.” Feldt cúi đầu, mái tóc vàng óng chảy xuống vai Rolin, “Là từng phút từng giây.”

Rolin nghiêng mặt đi, tránh đi ánh mắt đối phương, môi Rolin chỉ cách má đối phương chưa đến một centimet, giọng nói mang theo vài phần trào phúng, “Vậy ráng nhịn một chút, mười hay hai mươi năm sau, anh sẽ tìm được thức ăn hấp dẫn hơn của anh.”

Feldt buông lỏng tay, Rolin gạt điều thuốc đã cháy hết nửa, khói bụi tung bay trong gió, Rolin đi tới ven đường, đưa tay vẫy một chiếc taxi, sau đó nói với Feldt đang đứng tại chỗ nhìn theo bóng mình: “Người có tiền, anh trả tiền xe đi.”

Huyết tộc trong màn đêm hít sâu một hơi, mở cửa xe ngồi vào.

Rolin nhìn đồng hồ trên tay, “A ha, đã gần hai giờ rồi, tôi muốn tìm một khách sạn để ngủ, anh thì sao?”

“Tôi muốn tìm chỗ ăn cơm.”

“Nha.” Rolin gạt đầu, đặt phòng trong một khách sạn bốn sao, còn Feldt sau khi xuống xe liền đi về phía con đường trong khu đèn đỏ.

Feldt mua một gói thuốc lá ở seven – eleven, dựa vào cột đèn, ngửa đầu nhìn bầu trời sao, châm một điều thuốc, nhìn nó từ từ cháy hết. Thỉnh thoảng có cô gái trẻ ăn mặc moden đến bắt chuyện, Feldt chỉ cười lắc đầu.

Cách đó không xa, chiếc LCD thông báo đã bốn giờ ba mươi phút. Feldt đi về phía khách sạn.

Rolin ngủ rất mơ màng, sau khi bị răng nanh Jasmine kè vào cổ, anh luôn theo bản năng lấy tay sờ nơi đó, thậm chí lúc ngủ, cũng sẽ lấy tay che chỗ ấy lại. Nhưng với tư thế đó thì căn bản không thể ngủ ngon được.

Cảm giác giường bị lún xuống, có người phủ lên người mình, Rolin căng cứng người, bàn tay dùng sức giữ chặt cổ.

Bàn tay mang theo hơi lạnh đặt lên, nhẹ nhàng len vào giữa những ngón tay Rolin, “Đừng sợ, là tôi.”

Rolin mở mắt ra, thấy Feldt đang mỉm cười.

“Anh làm gì vậy? Hù tôi sao?”

“Nếu tôi không đến, cậu sẽ tự hù dọa chính mình, không phải sao? Không ngừng tưởng tượng sẽ có một Huyết tộc bước vào... hút cạn máu cậu.”

“Chẳng lẽ anh không phải Huyết tộc?”

“Ít nhất...” Feldt nhẹ nhàng kéo bàn tay Rolin đang đè chặt cổ xuống, “Tôi sẽ không hút máu cậu.”

Tác giả: Feldt có lúc rất ôn nhu nha

33. Quyển 3 - Chương 7

Rolin nhẹ nhàng bỏ tay đang che cổ xuống, Feldt nhân cơ hội đó đặt tay lên tai Rolin, cúi đầu, áp môi lên gáy anh.

Tim như bị bóp chặt, Rolin nhướng vai làm cảm anh áp vào trán đối phương, “Anh làm gì vậy?”

Feldt trở mình, nằm cạnh Rolin, “Cậu không sợ tôi hút máu cậu sao?”

Cười nhẹ một tiếng, Rolin nhếch nhếch khóe miệng, “Không phải anh đã nói – Sẽ không hút máu tôi?”

Feldt kéo chăn lên, vòng tay qua ngực Rolin, chỉ nói một tiếng, “Ngủ đi.”

“Chúng ta không nên ngủ chung, anh có tiền như vậy, đi kiếm một phòng khác đi!” Rolin thử nâng cánh tay Feldt lên, đối phương thế lại càng ôm chặt hơn.

“Trời mau sáng quá.”

“Này... này!” Rolin thò tay xuống gối đầu, nhưng Feldt lại lấy ra viên thuốc Rolin giấu ở đó từ trước, hươ hươ trước mặt cộng sự, Rolin không khỏi nghiến răng ken két, “Anh –”

“Tôi chỉ muốn nghỉ một chút thôi.” Feldt cười khê làm không khí bên tai Rolin dao động, “Hơn nữa cậu cũng ngủ không được ngon, đúng không?”

Rolin liếc hần một cái, bực bội xoay người sang hướng khác, “Thật không biết anh đang nghĩ gì!”

Hai người không nói thêm nữa, Rolin luôn cẩn thận đề phòng, đến khi nghe được hơi thở đều đều của Feldt, giống như bị thôi miên, anh nhắm mắt lại.

Vốn dĩ hai người sẽ phải đáp máy bay quay về Washington lúc hai giờ trưa, nhưng hiện tại còn chưa đến mười hai giờ, di động Rolin đã reo vang.

Là Boss gọi tới.

“Cậu đang ở đâu vậy?”

Rolin xoay mặt lại, nhìn Feldt đang trầm tĩnh ngủ, trong lòng bỗng run lên, lúc này mới nhớ tới khi trời sắp sáng, người này chạy tới nói muốn ngủ cùng mình. “Tôi ở New York, mấy tiếng nữa sẽ bay về Washington.”

“Cậu tạm thời không cần quay về, có một vụ án mới, ngay tại New York, hung thủ hẳn là cùng một người.”

“Cái gì?” Rolin nhú mày, Feldt bên cạnh cũng đã mở mắt.

“Nạn nhân là Alfa Luis, chết trong phòng khách sạn, Lena và cộng sự đã được cử đến giữ hiện trường, phải biết rằng nếu nhân viên khách sạn mở cửa phòng, nạn nhân sẽ hóa thành tro.”

Rolin ngơ ngác nhìn Feldt, bọn họ hôm qua vừa mới gặp Alfa... người kia đã chết?

“Tôi nghe thấy rồi.” Feldt ngồi dậy, dựa vào đầu giường, giơ tay dè chặt hai mắt mình, “Cậu đi trước đi, hiện tại là ban ngày, tôi không đi được.”

Rolin gạt đầu, mặc xong quần áo mở cửa rời đi, quay đầu lại nhìn Feldt đang gục đầu, “Chúng ta... sẽ tìm được hung thủ.”

Lái xe tới khách sạn, Rolin trình thẻ rồi đi tới cửa phòng xảy ra án mạng, Lena và cộng sự của cô bảo vệ hiện trường rất tốt, hơn nữa còn mượn sẵn thùng dụng cụ thu thập chứng cứ từ sở cảnh sát địa phương.

“Về phương diện thu thập chứng cứ tại hiện trường, cậu mới là chuyên gia.” Giọng nói Lena có vẻ ung dung, nhưng thần sắc lại có chút ngưng trọng.

Đeo mắt kính vào, Rolin đi tới bên giường, Alfa ngửa mặt nằm trên giường, hai mắt mở rất lớn, môi khẽ nhếch.

Hắn là một Huyết tộc bí mật, nhưng từ tư thế này có thể thấy được, hắn chết chỉ trong nháy mắt.

“Tôi có xem qua lưng hắn, không có lỗ kim... Nhưng tôi có thể nghe thấy mùi bạc lỏng.” Lena khoanh tay, ngừng một chút, “Alfa hình như là bạn của Feldt, anh ta... sau khi biết tin có ổn không?”

“Chờ đến tối gặp anh ta thì cô hãy an ủi đi.” Rolin kéo khóa quần Alfa xuống, “Có thể làm một Huyết tộc trở nên thất thần như vậy, tôi đoán chỉ có thể là trong một khắc phóng thích dục vọng.”

“Ý cậu là...”

“Hung thủ đã rửa sạch phần dưới của Alfa, nếu như nói hắn dùng miệng, hắn sẽ để lại nước bọt.” Một loại hương vị có thể thường xuyên ngửi thấy trong bệnh viện lan ra, “Chết tiệt, là thuốc khử trùng.”

“Thuốc khử trùng sẽ hủy diệt DNA của sinh vật, còn trong miệng? Nếu bọn họ hôn môi, hắn sẽ lưu lại nước bọt của hung thủ. Còn có dấu vân tay... Hung thủ với nạn nhân là loại quan hệ thân mật gì? Chắc sẽ để lại trên người nhau dấu vân tay.” Lena nhắc nhở.

Rolin gật gật đầu, lấy trong miệng Alfa ra một ít mẫu nước bọt, nhưng anh không ôm hy vọng này, hung thủ rất xảo quyệt, khi giết thảm phán Fairley, hắn cũng rất cẩn thận không hôn môi.

“Vậy trước tiên cứ mang thi thể Alfa về phòng thí nghiệm của tôi đi, còn ở đây...” Rolin nâng thi thể lên, dùng đèn quang chiếu lên giường, quả nhiên phát hiện một ít manh mối, “Hy vọng chúng ta may mắn, ở đây chắc không chỉ có dịch thể của nạn nhân.”

“Ngoài việc kiểm tra hiện trường, chúng tôi còn có thể làm gì không? Chẳng hạn như kiểm tra băng ghi hình?”

Rolin cười cười, “Hung thủ đương nhiên biết trong thang máy có camera theo dõi, hướng hồ Huyết tộc leo lên vài chục tầng lầu cũng không nhất định phải đi thang máy. Nhưng cũng không thể phủ nhận rằng tên hung thủ chưa rõ thân phận này cũng có lúc sơ sót.”

“Được, vậy cứ giao cho chúng tôi.” Lena và theo cộng sự dùng túi chống tia tử ngoại bọc thi thể lại, giao cho người vận chuyển đặc biệt về phòng thí nghiệm của Rolin ở New York.

Rolin quay lại khách sạn, đã là bốn giờ chiều, anh đã một ngày chưa ăn gì, nhưng lại nghĩ đến Feldt vẫn còn trong phòng, không biết tại sao, Rolin lại không muốn ăn.

Mở cửa phòng, quả nhiên, người kia vẫn ngồi trên giường, dường như đang suy ngẫm điều gì đó, nghe thấy tiếng Rolin trở lại, mới ngẩng đầu lên hỏi: “Là cùng một hung thủ sao?”

“Rất có khả năng,” Rolin đến bên giường ngồi xuống, nhìn đối phương.

“Cậu ăn cơm chưa?” Feldt kéo kéo khóe miệng, “Từ tối qua tới giờ, cậu chưa ăn gì hết.”

“Tôi không đói.”

“Vậy không được, lát nữa tôi muốn ra ngoài một chút, cậu cũng nên đi ăn chút gì đi.”

“Vậy còn anh?” Rolin nghiêng mặt.

“Tôi nhìn cậu ăn.” Feldt nở nụ cười, “Cậu không cần lo lắng quá, tôi và Alfa, vài năm đôi khi vài chục năm mới gặp nhau một lần, cũng không thân thiết như cậu nghĩ đâu.”

“Nhưng cũng đủ để làm anh buồn, không phải sao? Anh và Boson chẳng qua cũng chỉ hợp tác được vài tháng, mười năm sau, anh vẫn nhớ cậu ta. Huống chi Alfa... các anh quen biết nhau ít nhất cũng phải hơn trăm năm.”

“Tôi đang nghĩ, nói không chừng một ngày nào đó tôi cũng sẽ giống như Alfa, biến mất khỏi thế giới này. Rolin, cậu có biết rằng trên đời này không có gì là vĩnh cửu.” Feldt vén chăn lên, đứng dậy.

“Khi màn đêm buông xuống, tôi biết anh ở đây để bảo vệ tôi... tránh xa khỏi răng nanh của Huyết tộc khác. Còn khi ban ngày đến, tôi cũng sẽ bảo vệ anh rời xa sự uy hiếp của ánh mặt trời. Anh... không giống như Alfa, anh không cô độc.”

“Vậy mười hay hai mươi năm sau thì sao? Cậu còn có thể ở bên cạnh tôi không?” Feldt xoay lưng về phía Rolin sửa lại cà vạt của mình, Rolin không thể nhìn thấy biểu cảm của hắn.

“Đến khi tôi già, sẽ có người khác bên cạnh anh, sống vai anh cùng đi.”

“Như vậy đi, nếu có một ngày cậu quyết định rời xa tôi, cứ làm giống như tên hung thủ đã làm với Alfa, cho tôi một liều bạc lỏng đi.” Feldt xoay người lại, trên mặt là biểu cảm cười như không cười.

“Anh đang nói bậy gì đó?” Rolin buồn cười lắc đầu, “Nếu anh chết, ai sẽ nhớ về tôi?”

Feldt không biết từ bao giờ đã đi tới trước mặt Rolin, “Thay vì để tôi ghi nhớ cậu, tôi tình nguyện để cậu hoài niệm tôi.”

“Chúng ta sẽ bắt được hung thủ, đến lúc đó anh sẽ thu lại sự đa sầu đa cảm của anh.” Rolin đứng dậy, đi ra cửa, “Giờ tôi đói bụng, người có tiền, anh không ngại chi tiền chứ?”

“Rất sẵn lòng.”

Hai người ở nhà ăn dưới lầu gọi một phần trứng cuộn thịt xông khói, salad và một miếng sandwiches ba lớp, Feldt vừa uống rượu đỏ vừa nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Đang nghĩ gì vậy?” Rolin nhét miếng sandwiches cuối cùng vào miệng.

“Tôi đang nghĩ chúng ta nên đi gặp Jasmine.”

Rolin lau miệng, cười nói, “Tôi cũng nghĩ vậy.”

Hai người đi qua hẻm tối, tới trước cánh cổng.

Rolin nhún vai, Feldt hiểu ý dễ dàng nhắc cánh cổng kia xuống.

Hai vệ sĩ trên hành lang thấy bọn họ, hậm hực đi tìm Jasmine.

Rolin ngồi xuống ghế salon trong phòng khách, bên cạnh có không ít tạp chí khiến mắt đàn ông lóe sáng, Playboy trong đó đều không được tính là đạt tiêu chuẩn. Rolin tùy ý lục lọi, vô tình phát hiện, ở trong có một “cô bé” có cùng sở thích như Jasmine, lông mi Rolin run lên, vội thả lại chỗ cũ.

Một bàn tay mảnh khảnh bắt được cổ tay Rolin, “Lại gặp mặt, tiến sĩ D.”

Cách đó không xa, Feldt vẫn duy trì biểu tình như cũ, dựa bên tường, trong mắt mang theo vài phần chế nhạo, “Jasmine, tiến sĩ D không dễ chọc đâu.”

“Vậy sao?” Bàn tay Jasmine chậm rãi từ cổ tay trượt lên cánh tay, bả vai, vươn tới cổ Rolin trong lớp áo sơ mi.

“Thật là một đứa trẻ không biết nghe lời, Jasmine...” Rolin tỉnh bơ đặt tạp chí lại chỗ cũ, một giây sau, Jasmine cảm thấy trời đất đảo lộn, bản thân bị áp trên ghế salon, còn tiến sĩ mới bị mình trêu ghẹo vừa rồi đang đè đầu gối trên bụng mình, một tay đang bóp cổ mình.

Jasmine sợ ngây người, chuyện gì vừa xảy ra? Loại tốc độ này, loại sức mạnh này... không phải loại mà người bình thường vốn có.

“Anh... biến đổi cậu ta rồi?” Jasmine há hốc miệng, hỏi.

“Tất nhiên là không.” Feldt đã đi tới, “Tiến sĩ D chắc chắn sẽ không cam tâm làm Huyết hệ của bất cứ người nào.”

34. Quyển 3 - Chương 8

Rolin cúi đầu, nhìn thẳng vào mắt Jasmine, khoe miệng là nụ cười chế giễu, “Đây chính là nguyên nhân Huyết tộc gọi tôi là Doctor Death, tôi không chỉ có thể phát minh ra bạc lỏng thôi đâu.”

Jasmine hừ lạnh một tiếng, ý bảo Rolin thả hần ra, “Các anh lại đến tìm tôi làm gì?”

“Alfa chết rồi.” Feldt đã đi tới.

“Cái gì –” Khuôn mặt đẹp đẽ của Jasmine nhăn lại, “Alfa...”

“Cũng bị tiêm bạc lỏng vào người... chết trên giường.” Rolin đánh giá Jasmine, “Fairley và Alfa đều là Huyết tộc có quan hệ thân thiết với cậu, tôi đã điều tra sơ qua, các người quen nhau cũng đã mấy trăm năm, mà hung thủ cũng là Huyết tộc, ai cũng không dám cam đoan mục tiêu tiếp theo không phải là cậu.”

Jasmine cúi đầu, điệu bộ trầm tư, “Tôi thật sự... thật sự không nhớ chúng tôi đã đắc tội Huyết tộc nào...”

“Cậu chắc chắn –?” Thanh âm Feldt kéo rất dài, Jasmine lơ đãng ngẩng mặt lên, chạm phải ánh mắt Feldt, đó là một mảnh biển sâu thăm, không ngừng kéo ra nhưng suy nghĩ nằm sâu trong đầu hần.

“Tôi... chắc chắn...”

Feldt không nói gì dời tầm mắt đi, “Chúng ta đi thôi, về xem Albert... có điều tra được gì không.”

Nhìn bóng lưng hai người rời đi, Jasmine cao giọng nói: “Hai người lần sau có đến cảm phiền đừng phá cổng của tôi –”

Một trước một sau đi trong ngõ tối, Rolin vươn tay túm Feldt lại, “Có phải anh đã nhìn ra điều gì?”

Feldt đáp lại Rolin bằng một tiếng cười khê, ý là: Jasmine đang nói dối. Ba người bọn họ nhất định có bí mật gì đó.

Vừa đến cửa phòng khách sạn, di động của Rolin bỗng reo lên, là Albert.

“Có phát hiện gì sao?”

“Không có. Trong miệng người chết không có nước bọt của người khác, trên người hần cũng không có dấu vân tay, nhưng tôi tìm được một loại sợi rất nhỏ, loại sợi này thường dùng để làm bao tay phối hợp với trang phục yếm hội, cho nên tôi đoán, khi ra tay hung thủ có lẽ đang mang bao tay này.” Mặc dù không phát hiện được gì, nhưng thanh âm của Albert nghe không hề chán nản.

“Nhưng cậu đã tra ra được tin tức gì thú vị đúng không?” Tiến sĩ nhếch khoe miệng, anh đã sớm nhìn thấu Albert.

“Đúng vậy, còn là một tin hết sức thú vị, thậm chí chúng ta có thể tập trung vào người bị hại tiếp theo, tôi đã fax một bản đến khách sạn của anh rồi.”

Rolin và Feldt chạy về khách sạn, lấy bản fax kia, đó là ảnh chụp một bức tranh cổ, mà tác giả bức họa đó là một họa sĩ người Pháp thời vua Phillip đệ nhị năm 1120.

Bức họa miêu tả cuộc sống phóng đảng *** dục trong hoàng cung, đại khái là hoàng đế và bạn của hần đang cùng nhau XXX vài cô gái.

Truyện kể rằng bức họa sau này bị hoàng đế phát hiện, liền xử chém ngang eo người họa sĩ, còn bức họa vốn đã bị tiêu hủy, nhưng do một vài nguyên nhân huyền bí, hiện nay nó lại được bán trong chợ đen, giá của bức họa này gần bằng giá bức tranh hoa hướng dương của Van Gogh.

Rolin đặt bản sao chép bức họa lên bàn sách, Feldt đứng bên cạnh, hơi nhíu mày.

“Xem ra người bạn quỷ hút máu này của anh cũng có thời gian rất phóng đảng a.” Ngón tay Rolin chỉ chỉ một người đàn ông trên tấm hình một tay đang cầm chén rượu, tay kia vói vào trong cổ áo một cô gái.

“Đây là Fairley.” Feldt cũng gõ gõ lên một khuôn mặt khác trên tấm hình.

Một cô gái ngồi bên cạnh Fairley, đôi chân thon dài lộ ra ngoài váy, đang liếm phần eo quốc vương, người đang hôn quốc vương chính là Jasmine.

Còn người ngoài cùng bên phải của bức họa, là một người đàn ông đang đè một cô gái trên sàn ra sức tiến lui, hẳn thậm chí còn không để ý tới cô gái đang thống khổ cầu xin, Rolin không khỏi hít vào một hơi, “Huyết tộc các anh “phóng đảng” hình như hơi quá.”

“Moore Frederick,” trong mắt Feldt có vài phần giễu cợt, “Người này đang kinh doanh một sòng bạc quy mô tương đối lớn ở Las Vegas, tôi cá với cậu...”

“Cuộc sống của hắn bây giờ cũng không bớt phóng túng bao nhiêu so với tám trăm năm trước.” Rolin thần nhiên bổ sung về sau câu nói kia.

“Thời đó, áo bó rất thịnh hành và phụ nữ đều thích bó chặt bộ ngực mình lại sao?” Feldt nhìn nhìn Rolin.

“Ý anh là...” Rolin cẩn thận nhìn vài cô gái trong tấm hình, “Bọn họ là... những cậu bé?”

“Hoàng đế thường rất biết cách làm ra những chuyện hoang đường.” Feldt cảm điện thoại, “Bất quá, hiện tại chúng ta cần nhắc nhở Moore Frederick, sau đó đem hắn đến đối chất với Jasmine.”

“Anh nghi ngờ đây là hành động trả thù liên tiếp? Hung thủ muốn giết từng người từng người một trong đám người đó...”

Trong những thiếu niên ở đây, rất có thể có người được vài Huyết tộc “xem trọng” dẫn đến việc bị biến đổi thành đồng loại của họ, nhưng bức họa này thật sự quá khủng khiếp, bất luận là ai cũng khó có khả năng cam chịu mang theo loại đau đớn này sống đến mấy trăm năm mà không nghĩ đến việc báo thù.

Feldt nói vài câu trong điện thoại, rồi thở dài một hơi.

“Sao vậy? Hung thủ đã đi trước một bước sao?”

“Tôi nghĩ vậy. Thư ký của Frederick nói ông chủ của hắn đã mất tích một tuần rồi, bọn họ phát hiện áo ngủ của Frederick và một giường tro bụi trong phòng hắn.”

“Rèm cửa bị mở ra?”

“Đúng vậy.”

Xem ra hung thủ sau khi giết còn cố ý kéo rèm ra, một khi ánh nắng chiếu vào, thi thể sẽ hoàn toàn bị tiêu hủy.

“Chúng ta lại đi gặp Jasmine, hiện tại những người trong bức họa trừ hắn ra... còn lại đều đã chết.”

“Jasmine cái gì cũng nói không biết, nói không chừng cậu ta đã biết tin Frederick chết còn trước chúng ta.” Feldt nhướn nhướn mày, “Bất quá tôi hiểu một chút về Frederick, hắn... có một vài sở thích.”

“Ngoại trừ những cậu bé hay ăn mặc thành phụ nữ?”

“Đúng vậy.” Feldt cầm lấy đi động gọi cho cảnh sát Las Vegas nói chuyện, sau đó đồng ý hỗ trợ lẫn nhau.

“Các anh nói gì vậy?” Rolin có chút tò mò.

“Àn...” Feldt thoáng lộ ra nụ cười xấu, khóe mắt đuôi mày nhấp nhô khiến người nhìn không khỏi tâm trạng nhộn nhạo, “Camera trang bị trong phòng ngủ Frederick, chụp được...”

“Tôi hiểu rồi.” Rolin xòe tay ra, ý nói Feldt không cần nói thêm gì nữa.

Nhân lúc trời còn chưa sáng, Rolin cùng Feldt lên máy bay trở về Washington.

Ban đêm trong phòng thí nghiệm, chỉ còn lại Mike đang ngồi trước máy tính cô đơn chơi trò thể giới quái vật.

“Tiến sĩ! Anh đã về!” Mike chạy tới trước mặt Rolin, “Hai ngày nay em không được gặp anh!”

Khóe miệng Rolin giật giật, sờ sờ đầu Mike, mới phát hiện cậu bé hình như đã cao hơn một chút.

Feldt cũng đi đến, thấy Mike cười đến khá ái dĩ nhìn.

Đường như nghĩ tới điều gì, Rolin mở miệng hỏi: “Mẹ của Mike là Huyết hệ của Oliver Larsson, Mike lại bị mẹ biến đổi, như vậy... Mike cũng là Huyết hệ của gia tộc Oliver sao?”

“Đúng vậy.” Feldt cười cười, cởi áo khoác treo lên giá áo, “Nhưng cậu nhóc uống máu tôi mà lớn. Cậu đang lo một ngày nào đó Oliver Larsson sẽ đến đem Mike đi sao?”

“Người kia là ai chứ? Em không muốn đi cùng hắn!” Mike nhào đến ôm lấy cổ tay Rolin, “Em muốn làm con của tiến sĩ và Feldt.”

“Khoan đã?” Rolin nhướn nhướn mày, “Cái gì gọi là “Con của tiến sĩ và Feldt?”” Cách nói này thật sự rất kì quái.

“Chẳng lẽ không đúng sao? Tiến sĩ nhận nuôi và giúp đỡ con, Feldt nuôi dưỡng con, hai người đều là papa của con.” Mike rất nghiêm túc nói.

Vuốt trán, Rolin nghĩ thầm cũng may em không nói “hai người là ba và mẹ con.”

Nhìn Feldt đi tới trước máy tính ngồi xuống, vào mạng tư thế như chuẩn bị bắt đầu chơi cờ vua, Rolin bước tới vỗ vỗ bả vai đối phương, “Này này này! Hiện tại trời còn chưa sáng, anh còn chưa quay về nhà mình đi?”

“Tôi sao? Tôi còn có chút việc phải làm,” Feldt gõ gõ ngón tay lên ID cùng hắn giao đầu trên màn hình, “Jasmine đang trong trận, tôi nghĩ nhận được tin tức gì sẽ báo cho cậu đầu tiên.”

“Hừ...” Rolin lườm hắn một cái, trực tiếp đi về phòng ngủ của mình.

Cửa phòng đóng chưa được bao lâu, hai Huyết tộc liền bắt đầu nói chuyện theo cách của quỷ hút máu.

Feldt đại nhân, ba và tiến sĩ ra ngoài, có chuyện... không vui gì xảy ra sao?

Không có, ta bị hắn cự tuyệt nha.

Ai biểu Feldt đại nhân cho dù là nói thật hay nói giỡn đều dùng cùng một loại diễn cảm chứ!

Feldt nhìn bộ dạng nghiêm túc của Mike, không khỏi bóp trán cười.

Như vậy Mike, ta phải làm thế nào thì mới có thể chứng minh cho tiến sĩ thấy là ta đang nói thật đây?

Thế này, trước hết để cho chính ngài nghĩ đó là lời thật lòng đi.

Feldt cười một tiếng, màn hình biểu hiện hắn vừa thắng một bàn.

“Tính tang” một tiếng, đối phương gửi tới một tin nhắn, viết: Tôi rất khó trả lời anh vấn đề này, vì số lượng rất nhiều.

“Quả nhiên...” Feldt thầm nói trong lòng, hắn muốn hỏi đối phương có biết huyết hệ nào của Jasmine không, nhưng nếu lấy tác phong sống của Jasmine mà nói, số lượng hắn không phải ít, nếu muốn tìm từng người một cũng không phải chuyện dễ dàng.

Trong bức họa kia có ba Huyết tộc, Fairley, Alfa và Frederick đều đã chết trong tay người kia, chỉ còn lại Jasmine. Feldt có một trực giác, hung thủ không phải muốn tha cho Jasmine, mà là muốn để Jasmine lại sau cùng... hoặc là căn bản hắn không thể hạ thủ giết Jasmine, bởi hung thủ là huyết hệ của Jasmine. Huyết hệ luôn có một loại kính sợ trời sinh đối với người đã biến đổi mình, loại kính sợ này không chỉ giống như sự kính trọng của con cái đối với cha mẹ, mà là cảm giác bị không chế tinh thần.

35. Quyển 3 - Chương 9

Feldt lấy tay day day huyết thái dương, cảm di động lên bấm một dãy số.

Sau vài tiếng chuông liên tiếp, điện thoại được kết nối, giọng đối phương như vừa bị đánh thức mang theo vài phần tức giận.

“Anh biết mấy giờ rồi không? Ban đêm tuy anh không cần ngủ nhưng tôi cần a!”

“Thật xin lỗi Elina xinh đẹp.” Thanh âm Feldt ôn nhu dịu dàng, “Tôi cần cô hỗ trợ.”

Đối phương bị thanh âm của Feldt xoa dịu, cười khẽ một tiếng, “Tôi cũng rất muốn giúp anh, nhưng tôi phải bay sang Rumani, đi tới một nơi không có di động, không có giường đệm mềm mại, cũng không có toilet lát gạch sứ để nghiên cứu tâm lý và nghi thức của người dân địa phương.”

“... Thật khó rồi, vụ án này của tôi đã có ba Huyết tộc chết.” Feldt cố ý dùng giọng gần như buồn rầu nói.

“Haha...” Elina bên kia dừng một chút, “Như vậy đi, nếu là nghiên cứu hung thủ giết Huyết tộc, tôi có thể giới thiệu cho anh một người, học trò của tôi. Ban đầu là đối tượng nghiên cứu của tôi, dần dần cô ấy cũng bắt đầu nghiên cứu tâm lý của Huyết tộc, tôi cũng nhận được không ít gợi ý từ cô, có cần tôi cho anh số điện thoại của mỹ nữ ấy không?”

“Rất vui lòng.”

Hai người hàn huyên thêm vài câu rồi cúp máy, Feldt xoay người thấy Mike đang tắt máy tính chuẩn bị đi ngủ, mới ý thức được trời đã sắp sáng.

Feldt đi theo Mike vào phòng ngủ, thấy Rolin đang ngủ, Mike bò lên giường nhỏ của mình rồi chui vào chăn.

Feldt nghiêng người ngồi bên giường, vươn dài tay, nhẹ nhàng gạt đi sợi tóc rơi trên trán Rolin, lộ ra khuôn mặt yên tĩnh.

Lúc Rolin tỉnh lại, đã là chín giờ sáng, hơi trở mình, cánh tay như đụng phải vật gì đó, hơi mở mắt, Rolin có chút bất đắc dĩ, người này sao không về nhà mình mà ngủ chứ!

Vốn muốn hung hăng nhéo mũi Feldt, ngón tay Rolin thế nhưng ngừng lại giữa không trung, giống như bị thôi miên, đầu ngón tay thật cẩn thận dời qua mí mắt người nọ, trượt dọc theo đường cong lông mi.

“Tôi để số điện thoại trên bàn của cậu.” Feldt bỗng nhiên mở miệng nói chuyện, tuy rằng vẫn đang nhắm mắt, nhưng vẫn dọa Rolin nhảy dựng

“Số... Số điện thoại gì?” Thiếu chút nữa tim nhảy vọt khỏi cổ rồi.

“Annabella Bias, một Huyết tộc chuyên nghiên cứu tâm lý Huyết tộc, học trò của Elina.” Feldt cọ cọ đầu vào gối đầu, “Cậu có thể tự mình đi tìm cô ấy, đương nhiên cũng có thể chờ đến tối cùng đi với tôi.”

“Nga... Nếu Bias tiểu thư cũng là Huyết tộc, tôi đoán giờ này cô ấy hẳn cũng đang ngủ.” Cuối cùng nhিপ tim cũng bình ổn lại, Rolin âm thầm thở dài một hơi.

Lúc này, chuông cửa vang lên, Rolin kiểm được cơ hội rời khỏi bầu không khí xấu hổ này, nhanh chóng đứng lên mở cửa, là chuyển phát nhanh, trong hộp là camera ghi hình phòng ngủ của Frederick.

Nhét cuộn phim vào máy chiếu, hình ảnh kích tình cao trào của hai người làm Rolin không khỏi cảm khái về “sức chiến đấu” của Huyết tộc, nhưng quan trọng là, khuôn mặt của hung thủ đã xuất hiện.

Đó là một dung nhan tinh tế, ánh mắt lạnh lùng cùng khóe miệng cao ngạo tạo nên lực hấp dẫn chết người. Rolin bỗng hiểu được vì sao ba gã Huyết tộc kia lại có thể buông lỏng phòng bị đã duy trì nhiều năm trước gương mặt ưu tú như vậy.

Mặc dù biết trên màn hình mà một Huyết tộc nam giới, Rolin vẫn thiếu chút nữa là không khống chế được bản năng của mình.

Rolin có dự cảm, trước khi người này bị chuyển đổi, trên mặt có lẽ là biểu tình hồn nhiên cùng với nụ cười ấm áp... Là cái gì đã hủy diệt sự hồn nhiên trong sáng này?

Đáp án đương nhiên không chỉ là thời gian.

Cửa phòng thí nghiệm mở ra, Albert đi làm rất đúng giờ, cậu ngẩng đầu nhìn hình ảnh chiếu trên tường, thốt lên một trận cảm thán: “Tiền sĩ a... ra anh cũng thích xem loại phim này...”

“Ngớ ngẩn.” Rolin ném một cuốn sách vào ngực đối phương, “Lọc ra những nét đặc thù trên khuôn mặt, đem đối chiếu với kho dữ liệu của Huyết tộc!”

“Cô... cô ấy...”

“Hung thủ của chúng ta. Còn nữa, không phải “cô”, mà là “anh”.” Rolin cười xấu xa.

“Cái gì?” một bên mắt kính của Albert rút xuống, bộ dạng kia vừa ngớ ngẩn vừa buồn cười.

Kết quả đối chiếu chỉ mất nửa tiếng, hung thủ liền được lọc ra. Nhìn ảnh chụp trên màn hình, Albert một bộ thảm thương, “Thật là “anh” a...”

Trên hình là cậu thanh niên với khuôn mặt thanh tú, tên Jeff Britt.

Rolin đi tới, gõ gõ mép bàn hỏi: “Là Huyết hệ của ai?”

“Jasmine.” Albert nhìn tư liệu ghi chép.

“Quả nhiên là Jasmine!” Rolin nhú nhú mày, “Tra xem địa chỉ của Jeff Britt.”

“Số 336 đại lộ Reuven Gordon.” Albert gãi đầu, “Địa chỉ này sao nghe có chút quen tai ta?”

“Phốc...” Rolin lắc lắc đầu, “Nghĩ cả nửa ngày, xem ra hung thủ của chúng ta lại là hàng xóm không tốt của Feldt nga.”

“Tiến sĩ, anh đi đâu vậy?” Albert nhìn thân ảnh Rolin mang theo áo khoác ra cửa.

“Nếu Feldt tỉnh, nói anh ta biết tôi đi tìm người tình nghi số một.” Lúc này, Rolin đã rẽ qua hành lang.

Trong garage là chiếc Honda, hôm qua Rolin đã mua xe mới. Tuy rằng kém xa chiếc Mercedes-Benz gây chú ý lúc trước, nhưng cũng là xe thôi, chỉ là công cụ thay thế đi bộ.

Chạy tới đại lộ Reuven Gordon, Rolin huyết sáo một cái, quả là địa bàn của kẻ có tiền a, mỗi cái biệt thự xa xỉ cứ như cái khách sạn năm sao thu nhỏ, ngay cả cây cối trong sân cũng toàn giống quý hiếm được nhập từ nước ngoài.

Nhìn địa chỉ trên tờ giấy, Rolin dừng tại số nhà 336.

Căn biệt thự thoạt nhìn xa xỉ này, thùng thư ngoài sân đã nhét đầy bưu phẩm, vườn hoa nhỏ có vẻ đã lâu không có người trông nom.

Rolin xuống xe, đi tới cửa, thử gõ, không ai trả lời. Đây thật cũng không có gì lạ, hiện tại là ban ngày, nếu Jeff Britt ở nhà, cũng sẽ không ra mở cửa. Rolin vừa định phá cửa mà vào, bảo vệ của khu biệt thự cao cấp này lại lái ô tô đến, quơ gậy kêu to, “Anh muốn làm gì –”

Rolin thu lại chân đã đá được nửa đường, lấy thẻ trong túi ra, “Đặc vụ FBI, Rolin D, đang phá án.”

“Ở đây đều là người có thân phận.” Bảo vệ xuống xe, cầm thẻ của Rolin nhìn hồi lâu, “Anh có lệnh khám xét không?”

Rolin nhếch miệng cười, Boss đã nói tra án này sẽ có rất nhiều đặc quyền, bao gồm cả lệnh khám xét đặc biệt, Rolin lấy giấy phép ra, đưa tới trước mặt bảo vệ.

“Cơ bản tôi cũng chưa thấy qua chủ nhà này, tôi vẫn nghĩ không có ai ở đây, mà chìa khóa thì chỉ chủ nhà mới có.” Bảo vệ gật đầu, thái độ chuyển biến rõ ràng, cung kính đem thẻ cùng giấy phép trả cho Rolin.

“Yên tâm, mọi phí tổn chính phủ liên bang sẽ trả.” Rolin nói xong, liền một cước đá văng cánh cửa, thò tay gậy sọc xích chốt cửa, nhưng không có ánh sáng.

Tay phải cầm súng, tay trái mở đèn pin, Rolin đi vào phòng khách tối đen, ngoại trừ ánh nắng chiếu qua cửa chính, cửa sổ phòng khách đều bị che kín bằng rèm cửa dày, ánh sáng đèn pin nhoáng lên, Rolin ngáy người, nhìn bức tranh trên tường đại sảnh, chính là bức tranh hoàng cung Pháp.

“Đặc vụ tiên sinh, xin hỏi cần hỗ trợ không?” Bảo vệ ngoài cửa thò đầu vô.

“Không cần, cứ đứng ở cửa đi!” Rolin đến bên cửa sổ, kéo rèm xuống, căn phòng bỗng sáng lên.

Phòng khách rất trống trải, ngoại trừ hai ghế sofa, bàn trà và bàn ăn, cơ bản không còn đồ vật nào khác, Rolin đi lên lầu hai, kiểm tra mỗi phòng. Sách trong phòng sách đều được sắp xếp ngay ngắn, vươn tay sờ, không có bụi, giường trong phòng ngủ cũng được xếp rất tốt, tủ đầu giường còn có ảnh chụp, Jeff Britt trong khung ảnh vuông cười đến rạn rỗ.

Rolin cầm khung ảnh lên nhìn, có điểm khó hiểu, một người nhìn đơn thuần như vậy như thế nào khi khoác lên mình trang phục nữ lại biến thành kẻ sát nhân hàng loạt?

Ngay lúc này, chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Nếu Jeff đã lâu không quay lại biệt thự này, vậy ai sẽ gọi điện cho hắn?

“Ừ?” Rolin nhắc điện thoại.

“Xin chào, đặc vụ FBI.” Điện thoại truyền tới là giọng nam nhẹ nhàng.

Bình ổn nhịp tim, Rolin nhẹ giọng hỏi, “Jeff Britt?”

“Đúng vậy.” Ngữ điệu đối phương bình ổn, tựa như không có cảm giác hồi hộp căng thẳng khi bị truy đuổi.

Rolin bình tĩnh hạ thấp giọng, “Tôi có thể tìm được chỗ ở của anh, tôi cũng có thể tìm được anh.”

“Đúng như tôi nghĩ, tay sai của Huyết tộc!”

“Anh có ý gì?” Rolin nhướn mày, sâu trong nội tâm có một nghi hoặc chầm rãi dấy lên, mặc dù chính anh cũng không biết nghi hoặc đó là gì.

“Không lẽ anh muốn bảo vệ những Huyết tộc hoành hành ngang ngược sao? Lẽ nào anh không phải vì bọn họ mà đến tiêu diệt chúng tôi sao?” Điện thoại ba một tiếng dập máy.

Rolin nghe câu cuối cùng, đưa tay sờ sờ môi dưới.

Sự việc xem ra phức tạp hơn nhiều so với mình nghĩ.

Lái xe trở lại phòng thí nghiệm, Feldt và Mike còn đang ngủ say, Albert vẫn đang ngồi trước máy tính đọc gì đó, thấy Rolin đi tới, liền kêu lên: “Tiến sĩ, anh đến xem này!”

Rolin đi qua, thấy trang web có một bài viết, bối cảnh của bài viết này là bức tranh đó, tựa đề là

“Tác giả là ai?”

“Annabella Bias.” Albert kéo trang web xuống chỗ tên tác giả.

Người Huyết tộc nghiên cứu tâm lý Huyết tộc sao?

Xem ra chờ màn đêm xuống, chính mình phải hảo hảo thăm hỏi cô ấy một chút rồi.

36. Quyển 3 - Chương 10

Feldt mở mắt, trong phòng là tiếng hít thở của Mike.

Thính giác của Feldt vô cùng nhạy bén, có thể nghe được âm thanh ngoài phòng thí nghiệm, tiếng gõ bàn phím của Rolin và Albert, cùng với tâm tình của người đó, xem ra vụ án có tiến triển ngoài dự đoán.

Trở mình, ánh mắt Feldt bị hấp dẫn bởi ánh sáng màu vàng nhạt lóe lên ở khe hở giữa nệm và ván giường. Vươn tay, kéo ra, đó là một mề đay hình tròn, ngón tay mơn trớn hoa văn trên bề mặt, dường như là đồ cổ.

Nhấn một cái dưới đáy mề đay, âm thanh lò xo bật ra, nắp mề đay bật lên, một chiếc nhẫn khảm viên kim cương bị bể, tuy trong bóng tối nhưng vẫn lộng lẫy.

Feldt lần đầu tiên không nén nổi sự tò mò, đầu ngón tay cầm chiếc nhẫn lên, trên nhẫn có khắc “Forever Lindsay”.

Bên dưới chiếc nhẫn, lộ ra một tấm ảnh.

Một thiếu nữ độ khoảng hai mươi tuổi, chỉ vào tổ chim trên cây cười đến xa cách.

“Cô là Lindsay sao?” Ngón tay Feldt chạm vào khuôn miệng tươi cười của thiếu nữ, Feldt biết mình đã chạm vào nơi không nên chạm đến, nhẹ nhàng đóng nắp mề đay lại, cất lại vào chỗ cũ.

Mike trên giường nhỏ rên lên một tiếng, bĩu môi.

Feldt khẽ lắc đầu, đứng dậy ra phòng thí nghiệm.

“Hắc, anh dậy rồi!” Rolin theo thanh âm mà ngẩng đầu lên, “Tôi dựa theo camera ghi hình trong phòng ngủ của Frederick, tìm được hung thủ – Jeff Britt, còn tìm được chỗ ở của hắn. Nhưng tôi lại bị hắn bày trò, hắn gọi điện vào biệt thự của mình, rồi lên án tôi là tay sai của Huyết tộc.”

“Ừm” Giọng Feldt lên cao, đây chính là khúc dạo đầu cho màn trêu chọc sắp tới, “Sớm biết cậu là “Tay sai của Huyết tộc”, tôi hẳn là phải hết lòng chăm nuôi cậu mới được a.” Nói xong còn vươn tay xoa tóc Rolin thành một nùi, Albert bên cạnh cảm nhận được áp suất thấp phát từ Rolin mà không dám mở miệng.

“Cho nên tôi nghi ngờ Jasmine và ông bạn cũ Alfa của anh trước đây đã làm chuyện xấu.” Rolin hất tay Feldt ra.

“Cậu muốn quay lại New York để thẩm vấn Jasmine sao? Bức tranh kia đã là chuyện của tám trăm năm trước rồi, thời điểm đó còn chưa có Bộ luật Nhật Quang và tòa án Nhật Quang, do đó bất luận họ đã làm chuyện gì, đều không bị truy tố.” Feldt ngồi trên mép bàn Rolin.

“Nếu đã như vậy, mà hắn vẫn trốn tránh chuyện cũ, chứng minh chuyện này vẫn chưa kết thúc.” Rolin đứng dậy, xoay áo khoác một vòng phủ lên cả vai, để lộ ra đường cong cần cổ, làm Feldt ngay đó nuốt một ngụm nước bọt, “Anh nói đúng, Jasmine sẽ không nói gì hết, cho nên chúng ta nên đi chào hỏi học trò Annabella Bias của Elina chút.”

Rolin chỉ bài báo của Bias trên màn hình máy tính, Feldt hiểu ý cười cười, theo sau tiến sĩ rời phòng thí nghiệm.

“Sao lại muốn ngồi xe của tôi?” Chiếc Cadillac của Feldt chạy trên đường Washington vào giờ cao điểm, rất thu hút tầm mắt người khác, đôi khi còn có vài cô gái muốn chạy song song với họ, cố ý nhấn còi, khi thấy rõ khuôn mặt nhìn nghiêng của người lái, thì đều thất thần mà quên cả lái xe.

“Lần trước lái chiếc Honda của tôi lên đại lộ Reuven Gordon, thấy trên đường toàn xe hơi đắt tiền, lòng tự trọng của tôi bị tổn thương, được chưa?” Rolin bĩu môi, anh đương nhiên sẽ không nói rằng mình chỉ là muốn sai phái gã Huyết tộc luôn chọc mình phát cáu này một chút, “Nhìn đi, anh đúng là tai họa mà... mém nữa là xảy ra vụ đâm xe liên hoàn rồi.”

Feldt chỉ cười mà không lên tiếng, dừng lại ngay ngã tư vì đèn đỏ.

“Lẽ ra chúng ta không nên ra ngoài vào giờ tan ca.”

Đèn đỏ ít nhất cũng phải hơn năm mươi giây, đằng sau xe nối dài như đuôi rồng, cho dù đi qua giao lộ này, phía trước vẫn còn rất nhiều đèn đỏ đang chờ họ.

Feldt nhìn ngón tay Rolin trên cửa kính xe, tìm Feldt cũng giống như cửa kính xe bị màn sương mờ ảo bao phủ lấy, không thể thấy rõ cảnh vật bên ngoài.

“Rolin...” Feldt bất tri bất giác gọi ra tên Rolin.

“Hửm?” Tiến sĩ nhướng mày quay đầu lại, trong nháy mắt thân mình bị Feldt kéo qua, cảm giác áo bị kéo căng làm Rolin phải một tay túm lấy cổ tay đối phương đang kéo lấy cổ tay mình, một tay giữ lấy tay vịn trên mui xe để ổn định cơ thể.

Feldt ngậm lấy môi Rolin, đầu lưỡi không kiêng nể đảo qua khoang miệng ẩm áp, Rolin kinh hoàng buông tay trực tiếp đẩy đầu Feldt ra, ánh mắt liếc qua camera trên đường, Rolin buông tay đang vịn trên mui xe, rút súng bên hông, vừa muốn dí vào đầu Feldt, tay đối phương đã chụp lấy nòng súng, Rolin thừa dịp miệng được tự do, hét lên, “Buông tay.”

Feldt thả nòng súng ra, hai tay đặt lại trên vô lăng.

Rolin cất súng lại bên hông, vẻ mặt tức giận sửa sang lại quần áo đầu tóc.

“Dáng vẻ của cậu giống như vừa cùng tôi chơi trò “xe đụng” vậy.” Khóe miệng Feldt mang theo ý cười, ngay khi đèn đỏ chuyển xanh, Feldt đạp ga, đầu Rolin lập tức đập vào lưng ghế.

“Rốt cuộc anh bị sao vậy?!” Rolin cảm thấy Feldt hôm nay có chút kì quái.

“Không có gì, tôi chỉ phát hiện một bí mật nho nhỏ thôi,” Feldt đặt tay phải lên tim, “Cậu làm nơi này khó chịu, nên tôi cũng muốn làm tâm tình cậu khó chịu chút thôi.”

“Gì đây gì đây?!” Rolin vỗ đầu, “Đúng ra tôi không nên ngồi ghé trước.”

Feldt nhìn bộ dạng Rolin, không biết có phải vì tâm tình của Feldt tốt hơn hay không, mà suốt quãng đường còn lại không bị đèn đỏ ngăn lại.

Xe ngừng lại trước cổng khu nhà trọ cao cấp, Rolin một giây cũng không nán lại mà xuống xe đi vào.

Trình thẻ của mình cho bảo vệ khu nhà, cửa thang máy vừa mở, Rolin liền bước vào, nhấn nút đóng cửa.

“Ba” một tiếng, cửa thang máy chỉ còn khe hở nhỏ là đóng thì bị một bàn tay ngăn lại, Feldt nhàn nhã bước vào, “Tiến sĩ D, cậu đóng cửa quá nhanh đi?”

“Anh cần đi thang máy sao?” Rolin nghiêng đầu, ngón tay vô thức đặt lên khẩu súng bên hông.

Feldt cười không nói, thang máy dừng ở tầng mười hai, Feldt rút tay túi quần lưng thững bước ra.

Họ đi tới trước cửa nhà Annabela Bias, ngón tay Rolin mới vừa chạm vào cửa, cánh cửa liền mở ra.

Một cô gái thân hình nhỏ nhắn, tóc ngắn, xinh như búp bê đứng trước mặt họ: “Xin chào, đặc vụ FBI – tiến sĩ D và đại nhân Feldt Hassing.”

Mùi hương hồng trà từ trong phòng tỏa ra.

“Nga... Xin chào...” Rolin bắt tay đối phương, cảm giác lạnh lạnh nhắc anh về thân phận đặc thù của cô gái xinh như búp bê SD trước mắt này, một Huyết tộc, khoảng năm trăm tuổi, đã chứng kiến hết mọi tang thương biến hóa suốt năm thế kỷ, đồng thời là một tiểu thuyết gia hiện đại và là nhà phê bình điện ảnh. Có người từng khen vị nữ tác giả này miêu tả về chiến tranh và những câu truyện lịch sử rất tỉ mỉ sâu sắc, nhưng Rolin biết, đó có lẽ là do cô đều tận mắt nhìn thấy chúng.

Ba năm trước, cô trở thành học trò của Elina hay có thể nói là một trong những trợ thủ nghiên cứu.

Nhà cô rất sáng sủa, đèn tường tạo nhã tỏa ra ánh sáng êm dịu, bàn ăn được trải khăn hoa văn tím nhạt, lọ hoa cổ cao được tùy ý trang trí với vài cành hoa.

“Tôi nghĩ Huyết tộc sẽ không uống trà.” Rolin quơ quơ chén trà trước mũi.

“Ha ha, tuy chúng tôi không nếm được hương vị, nhưng vẫn có thể ngửi được.” Annabela mỉm cười gật đầu, nhìn Feldt nói, “Hassing đại nhân có muốn uống chút gì không? Tôi có ít máu tươi mới vừa được mang về từ bệnh viện.”

“Cám ơn, vẫn là cho tôi một ly hồng trà đi.” Feldt nhìn khuôn mặt Rolin đã bị hơi nóng làm ửng, trong lòng bỗng nhiên có loại mờ mịt.

“Bias tiểu thư, tôi đã xem qua bài báo của cô về bức tranh hoàng cung Pháp kia.” Rolin đặt ly trà xuống, chuẩn bị vào đề tài chính.

“?” Annabela cười, “Bức tranh kia đối với tôi mà nói thật rất chấn động, tôi có thể tưởng tượng được vì sao đồng loại của tôi lại trầm mê vào cuộc sống như thế. Nhưng tưởng tượng là một chuyện, khi chuyện đó phơi bày ra trước mắt tôi ... tôi không khỏi sợ hãi... loại tàn nhẫn này...”

“Tàn nhẫn chính là thời gian, một năm rồi lại một năm qua đi, đem trái tim chúng ta từng mảng từng mảng bóc ra, để rồi không biết sau khi đổ máu đầm đìa thì còn sót lại những gì.” Feldt một tay cầm ly hồng trà, tay kia lướt qua huyết thái dương, sợi tóc phủ xuống trán, tinh thần suy sụp tới cực hạn, “Để phản kháng lại sự tàn nhẫn này, chúng ta đã bóp méo trái tim mình.”

“Đúng vậy, thời gian vĩnh viễn sẽ không bị bóp méo, để phản kháng lại thời gian, chúng ta chỉ có thể bóp méo trái tim mình.” Annanella nâng ly hướng Feldt thăm hỏi, sau đó nhìn Rolin, “Tiến sĩ D, tôi tin các anh tới tìm tôi, không chỉ để thảo luận về bức tranh này.”

“Đúng vậy, trên bức tranh này tổng cộng có năm người. Quốc vương Philip hẳn là đã về với Thượng Đế rồi, nhưng tôi chắc chắn hẳn xuống địa ngục. Sau đó là đại pháp quan Fairley, chết trong phòng ngủ ngay buổi

hôn lễ của mình, doanh nhân Alfa ở New York và Frederick kinh doanh sòng bạc ở Las Vegas cũng chết trong phòng ngủ của mình, với cùng loại thủ pháp...”

“Ý anh là, đây là kế hoạch trả thù sau tám trăm năm?” Annabela nhú mày, “Anh muốn bắt hung thủ sao, tiến sĩ D? Chỉ là vụ án này, rất khó để phán đoán ... tôi nghĩ ba nạn nhân này... đều là Huyết tộc đã cố tình làm vậy, đương nhiên tôi chỉ nhận thức họ qua bức tranh.”

“Mọi thứ đều phải có chuẩn mực. Nếu ba người này tội lỗi nặng nề, vậy cứ đem bọn họ ra tòa án Nhật Quang đi, làm toàn bộ Huyết tộc hiểu được chuyện gì có thể làm, chứ cái loại “nhân cách méo mó” này là tuyệt đối không thể. Nếu toàn bộ Huyết tộc đều giống như hung thủ muốn giết ai liền giết... thế giới này sao có thể cân bằng đây?” Rolin nhú mày, thò tay sờ gói thuốc lá trong túi, lại chợt nhớ ra mình đang ở nhà người khác, đành phải rút tay ra, “Đương nhiên, chỉ cần tôi tìm ra bằng chứng ba Huyết tộc và Jasmine vi phạm Bộ luật Nhật Quang, cho dù đó là Huyết tộc bí mật đã hóa thành tro, tôi cũng sẽ làm cho hắn sau khi chết còn để lại tiếng xấu muôn đời.”

“Quả là ý tưởng khiến người ta khắc sâu ấn tượng nha.” Ngón tay Annabela trước mặt Rolin gõ gõ trong không khí, “Bất quá theo ánh mắt cậu, tôi có thể nhìn ra cậu thật lòng, nếu tám trăm năm trước có vài người tuân thủ luật pháp giống cậu, thì có lẽ hung thủ kia sẽ không đi vào con đường này.”

Nói xong, Annabela đưa tay quơ quơ trước mặt Rolin.

“A?”

“Đồ ngốc, một chút tư liệu cậu cũng không cung cấp cho tôi, sao tôi có thể phân tích tâm lý hung thủ chứ?” Ngoại trừ hắn là vật hi sinh cho mấy người “nhân cách méo mó” này.”

“Nga...” Rolin vội cầm tư liệu lên, Feldt đứng một bên cũng giương miệng cười.

Annabela lật xem văn kiện, ngẩng đầu nói: “Cậu nói trong phòng khách của Jeff Britt có trưng bản sao của bức tranh hoàng cung Pháp, nếu hung thủ chú ý tới chuyện trong bức tranh kia, thì có thể nói hắn chính là vật hy sinh trong trò hài của quốc vương Pháp tám trăm năm trước.”

“Tôi đồng ý với điểm đó.” Rolin gật gật đầu, “Còn điểm nào khác miêu tả hung thủ chứ?”

“Anh đã nói, trong miệng ba nạn nhân đều trong có DNA của hung thủ, nói cách khác, hung thủ căn bản không hôn môi cùng nạn nhân.”

“Nói lên điều gì?”

“Nói rằng hung thủ cảm thấy chán ghét và ghê tởm đối với nạn nhân.” Annabela buông tư liệu xuống, nghiêm túc nhìn Rolin, “Anh có biết, tám trăm năm trước, hung thủ này hẳn đã phải trải qua hàng loạt sự xâm phạm, hắn sẽ cảm thấy bản thân mình thật dơ bẩn, thứ duy nhất còn có thể giữ lại chính là nộ hôn. Nộ hôn là một thứ kì diệu, hôn và *** có thể được tách biệt rõ ràng. Nói thí dụ như rất nhiều cô gái, đặc biệt là ở phương đông, nộ hôn đầu tiên có ý nghĩa rất sâu sắc. Lại thí vị như trong hôn lễ, chú rể sẽ hôn cô dâu để hoàn thành toàn bộ nghi thức kết hôn.”

“Tốt, bây giờ chúng ta đã biết hung thủ rất giữ gìn nộ hôn của mình, trừ lần đó ra ha?”

Annabela hít một hơi, đứng lên, “Tôi muốn nói cho cậu biết, hung thủ này có chấp niệm rất sâu. Chấp niệm của hắn là đối với chính bản thân mình, không phải với ba nạn nhân. Giết chết kẻ tàn nhẫn đã cướp đi thứ thuần khiết nhất, sạch sẽ nhất trong lòng mình, chính là quá trình hắn đang tẩy trừ bản thân mình, cũng là quá trình giúp hắn thoát khỏi cơn ác mộng.”

“Hắn sẽ tiếp tục trả thù? Cho đến khi những người làm nhục hắn trên bức tranh này đều biến mất, Jasmine?” Rolin nhăn mày càng sâu, “Nhưng hắn là huyết hệ của Jasmine a! Nếu không có Jasmine, hắn sẽ không sống cho tới bây giờ, thậm chí sẽ không có cơ hội để trả thù... Tôi nghĩ có phải Jasmine đã cứu hắn không? Không phải Jasmine không đề cập đến chuyện tám trăm năm trước là để che dấu hành vi phạm tội của Jeff sao?”

Ngón tay Feldt vươn tới trước trán Rolin, búng “Ba” một cái.

“Đau quá, anh làm gì vậy?”

“Cậu thật lương thiện a tiến sĩ... chỉ có người lương thiện mới có thể đem kẻ tàn bạo biến thành thiện lương a.” Khóe miệng Feldt càng thêm sâu, ánh mắt có chút phức tạp.

Rolin há miệng sững người tại chỗ, thật lâu sau mới nhẹ giọng nói: “Hay nên nói... Jasmine sớm đã biết sự tàn nhẫn của thời gian, cho Jeff cuộc sống vĩnh cửu không phải vì cứu hắn, mà chẳng qua chỉ muốn có nhiều người cùng nhau chịu đựng sự đau khổ này. Jasmine muốn Jeff trong suốt thời gian dài này không ngừng nhớ lại hình ảnh bị làm nhục, muốn tâm hồn Jeff phải chấp nhận sự tra tấn vĩnh cửu...”

“Đúng rồi, cho nên tôi muốn nhắc cậu, tiến sĩ, có lẽ hung thủ cậu cần bắt không phải Jeff... Mà là Jasmine.” Annabella trả tư liệu cho tiến sĩ, thở dài một hơi.

37. Quyển 3 - Chương 11

Trên đường lái xe trở lại phòng thí nghiệm, Rolin tựa đầu vào cửa sổ, dường như đang suy nghĩ gì đó.

Feldt lái xe cười nói: “Không phải cậu nói không ngồi ghế trước sao? Không sợ tôi tập kích cậu a?”

“Còn anh thì sao, Feldt?” Rolin không vì lời nói của Feldt mà cử động, giọng điệu bình tĩnh khác thường.

“Tôi làm sao?”

“Làm thế nào để chống lại sự “tàn nhẫn” của thời gian?” Rolin hơi ghé mắt qua, “Anh sống lâu hơn so với Jasmine, càng lâu hơn so với Jeff, anh chống cự như thế nào?”

“Tôi à? Đúng nhỉ... Tôi còn có thể chống cự được bao lâu nữa đây?” Feldt liếc nhìn Rolin, khóe miệng là nụ cười thoải mái mà thanh thản, “Tôi cũng không biết lúc nào thì tôi sụp đổ, đó là lí do tôi có vật này.”

Feldt lôi từ cổ ra một trang sức, đó là một lọ thủy tinh nhỏ, dưới ánh đèn đường khúc xạ ra ánh sáng tinh xảo. Rolin khi nhìn thấy vật đó, mắt tự nhiên hít vào một hơi.

“Anh mang theo bạc lỏng làm gì?”

“Không có gì.” Feldt cười đến lơ đãng, “Nếu một ngày nào đó tôi thật sự không thể quay đầu lại, tôi muốn tự mình kết thúc.”

Rolin quay mặt sang chỗ khác, chỉ cảm thấy ánh sáng từ trang sức tinh xảo kia đâm vào hai mắt như muốn chảy máu.

“Có lẽ chúng ta cần phải quay lại New York, nếu phân tích của Annabela đúng, mục tiêu cuối cùng của Jeff là Jasmine.” Feldt phá vỡ bầu không khí yên lặng.

“Nhưng Jasmine là Master của Jeff, Jeff không có khả năng giết Jasmine như giết Fairley...”

“Cứ ở đây nghĩ ngợi cũng vô ích, chúng ta cần phải ngăn cản Jeff trước khi hắn giết Jasmine.” Feldt đột nhiên đạp ga, chạy như bay trên đường cao tốc.

“Này, anh muốn đi đâu thế?”

“Hai tiếng nữa sẽ có chuyến bay sang New York, cậu còn muốn chờ gì sao?”

Rạng sáng ba giờ rưỡi, Rolin và Feldt ngồi máy bay đến New York.

Taxi dừng lại trước hẻm tối, Rolin xuống xe đi vào hẻm, lại bị Feldt túm trở lại.

“Sao vậy?”

“Bên trong không có người.”

Rolin nhú mày, “Chẳng lẽ Jasmine đã biết tin nên chạy trốn rồi... Không đúng, không có chuyện một Huyết tộc lại sợ hãi huyết hệ của mình, Jasmine căn bản không đem Jeff để vào mắt... Jasmine là đang trốn tránh chúng ta.”

“Không sai.” Feldt xoay người, đi về phía khách sạn năm sao phía bên kia đường.

“Làm sao chúng ta tìm được Jasmine?” Rolin theo sau Feldt, anh biết Feldt đi thoải mái như vậy, nhất định là có cách tìm được Jasmine.

“Đương nhiên là tìm khách của Jasmine.” Feldt đi đến trước một tiệm báo, thuận tay mua một quyển tạp chí tài chính và kinh tế, xoay người, giơ bìa tạp chí tới trước mặt Rolin.

“Hình như là... ông chủ ngân hàng mới nổi ở Wall Street gần đây.”

“Cũng là khách quen của Jasmine. Nếu Jasmine chuyển nhà, ông chủ ngân hàng này không có khả năng không biết “thiên đường” mới ở đâu.”

“Trời, sao anh biết ông ta là một trong mớ khách quen?” Rolin nhếch miệng cười, “Đừng nói với tôi là anh cũng từng được Jasmine phục vụ qua nha.”

Feldt mỉm cười, thông thả bước đến trước mặt Rolin, “Tôi một chút cũng không hứng thú với Jasmine – Nguyên vọng lớn nhất đời này của tôi là được cậu “phục vụ”, nếu có cơ hội có thể tiến vào thân thể hút hồn của cậu, tôi sẽ...”

Rolin tung ngay một quyền về phía khuôn mặt tuần tú kia, bất quá Rolin cũng chuẩn bị sẵn tâm lý đối phương sẽ nhanh chóng né được, “Anh không thể hảo hảo trả lời vấn đề của tôi sao?!”

Feldt cười to, một tay chụp lấy nắm đấm Rolin tung ra, kéo về phía ngực mình, “Vì ngày đó tôi “nghe thấy” âm thanh sung sướng của ông chủ ngân hàng.”

Từng chiếc từng chiếc xe vút qua bên người họ, trong chớp nhoáng đèn xe chiếu qua, Rolin nhìn thấy biểu tình mị hoặc như ác ma của Feldt, bỗng nhiên nói không nên lời.

Hai người đi vào một tòa cao tầng trong trung tâm New York, Rolin ngửa đầu nhìn tòa nhà chọc trời kia, nói đùa, “Hắc, sao anh biết ông chủ ngân hàng còn ở phòng làm việc a?”

Môi Feldt vẽ nên đường cong mượt mà, ngón tay điểm điểm cửa sổ tầng cao nhất tòa cao ốc còn sáng đèn, “Tôi thấy hần rồi.”

“Nghe nói gần đây giá cổ phiếu của Wall Street dao động mạnh, chắc là ông chủ ngân hàng đang bận đến sát đầu mề trán nga.”

“Đúng là hần đang rất vội.” Feldt nghiêng mặt đi, trong mắt một tia ái muội hiện lên, “Bất quá không phải vội xử lý công việc của ngân hàng.”

Rolin nhất thời hiểu được ý của Feldt, lắc đầu cười, “Không phải cùng với nam giả trang thành nữ chứ?”

“Bingo.”

“Dù sao cũng chỉ hỏi căn cứ bí mật của Jasmine ở đâu thôi mà, tôi nghĩ tôi có thể ở đây chờ anh.” Rolin nhún vai lui về sau từng bước, “Tôi đối với loại tiết mục rẻ tiền này một chút cũng không hứng thú.”

Feldt cười nhạt, đi tới cửa tòa nhà, “Cậu không hứng thú với tiết mục này là tốt rồi, cậu mà hứng thú, tôi sẽ rất đau đầu a.”

“Thiết!” Rolin phát phất tay, xoay người đi tới ghé dài phía đối diện ngồi xuống, nhân tiện lấy ra gói thuốc đã lâu chưa đựng tới.

Feldt mới vừa đi tới cửa, đã có bảo vệ tiến lại hỏi, gã Huyết tộc trẻ tuổi này sẽ không giống Rolin mà trình thẻ đặc vụ ra, hần chỉ khẽ cười một tiếng, sau đó bảo vệ như mất đi ý thức mà ngơ ngác đứng tại chỗ.

“Ai đặc quyền của Huyết tộc a.” Rolin nhìn bóng dáng Feldt, cười giễu cợt.

Đi tới văn phòng trên tầng cao nhất, thanh âm đứt quãng và tiếng quần áo ma sát trên mặt bàn rõ ràng vô cùng, Feldt ngay cả gõ cửa cũng lười, ngón tay tao nhã gảy một cái trên nắm tay cầm ở cửa, “Cạch” một tiếng, một màn kịch liệt không hề che giấu mà hiện ra trước mắt.

Ông chủ ngân hàng này đã hơn bốn mươi tuổi, tuy là cũng có rèn luyện đôi chút, nhưng cuộc sống phải thường xuyên ngoại giao đã hủy hoại vóc người của hần, cái bụng bia đang cọ xát giữa hai chân cậu thanh niên trắng nõn đang nằm trên bàn làm việc, chiếc váy trên eo thanh niên đã bị kéo cao tới ngực.

Feldt chậm rãi đi vào, ngồi bên mép bàn, ông chủ đang đắm chìm trong vui sướng khi nhìn thấy bóng đổ trên mặt bàn, mới phát giác trong phòng có thêm một người không mời mà tới.

Hắn ngẩng mạnh đầu, dung mạo tao nhã như trăng rằm khiến hắn phải tạm dừng động tác, trong phút chốc, ngay cả hô hấp cũng gắt gao ngừng lại.

“Chào buổi tối, tiên sinh.” Feldt nhẹ nhàng cười, đồng tử đối phương nháy mắt phóng đại.

“Nói tôi biết, “nhà mới” của Jasmine ở đâu.”

“Đại lộ Veron...” Tư duy của ông chủ ngân hàng hoàn toàn bị người trước mắt cướp mất, trong đầu hắn không hề có bí mật.

“Cảm ơn, chúc ngài thỏa mãn đêm nay.” Mũi chân Feldt rơi trên mặt đất, qua cửa sổ thủy tinh cao trên năm mươi tầng, trong bóng đêm, Feldt có thể liếc mắt một cái liền tìm được tiền sĩ D đang ngồi trên ghế dài hút thuốc, thậm chí khi hai má đối phương phập phồng, cũng rất rõ ràng.

Feldt chậm rãi rời văn phòng, xuống lầu, lướt qua dòng xe cộ đi đến trước mặt tiền sĩ đang phả khói thuốc.

Đối phương hơi mở mắt, lông mi dưới ánh đèn đường tạo nên bóng mờ duyên dáng, đầu mẩu thuốc lá theo ngón tay đưa tới bên môi, nhẹ nhàng ngậm lấy, khi mở to mắt lần nữa, tiền sĩ D rút cục cũng ý thức được vị cộng sự của mình đã hoàn thành nhiệm vụ.

“Tôi thật muốn hóa thành mẩu thuốc lá trong tay cậu nga.” Feldt vươn tay, đỡ lấy điếu thuốc rơi xuống.

“Vậy không hay đâu. Một điếu thuốc rất nhanh sẽ cháy hết, cũng rất nhanh sẽ bị vứt bỏ.” Rolin sửa lại áo khoác, đứng dậy, “Hỏi được gì không?”

“Được” Feldt gật đầu, “ Có điều sắp năm giờ sáng rồi, thời gian “buôn bán” của Jasmine cũng sắp hết, chúng ta đi cũng vô ích.”

“Hay là tìm một chỗ nghỉ ngơi trước?”

“Vậy đi.” Feldt xoay người, Rolin biết mục tiêu của Feldt là khách sạn năm sao xa hoa kia.

“Này! Này! Nếu anh nghỉ ở đó, cục sẽ không thanh toán hóa đơn đâu!”

“Tự mình trả là được rồi.” Feldt không quay đầu lại mà đi tiếp.

“Tôi sẽ không đi cùng anh!” Rolin lắc lắc tay, nghĩ thầm, mình mới bỏ tiền mua chiếc Honda, thật không muốn tiếp tục tiêu xài hoang phí, tuy là trong tài khoản vẫn còn tới bảy số.

“Không có tiền và ID, tiền sĩ D định nghỉ như thế nào?”

Rolin quay đầu lại, thấy trong tay Feldt là ví tiền cùng ID của mình.

“Anh – lấy lúc nào?”

“Ngủ cùng tôi, rồi tôi sẽ trả lại cho cậu.”

“Cái gì mà ngủ cùng anh?!” Giọng Rolin nhất thời cao lên tới quang tám.

“Nghĩa trên mặt chữ, tôi trả tiền, nhận một phòng, rồi đi vào, nằm lên giường, nhắm mắt, ngủ.” Feldt xoay người, tung ví tiền của Rolin lên không trung, “Tôi cũng không muốn tới mai lúc hành động lại phải chờ cậu cả buổi.”

“Cùng anh... ở một phòng đúng là chuyện tốt!” Rolin theo sau Feldt, tuy rằng rất muốn lấy lại ví của mình, nhưng thể rất lãng phí thuốc, không nên.

“Rolin” Feldt bỗng đứng lại, trong giọng nói còn có chút nghiêm túc lạ thường, “Tôi cho là mình đã đủ quân tử rồi. Nếu “chuyện tốt” mà cậu nói xảy ra, cậu đã sớm nằm trên giường không đứng dậy nổi rồi, sao còn có đủ sức mà vui vẻ đi khắp nơi? Nếu như tôi lại ích kỷ một chút...”

“Thì sao...” Rolin bị ánh mắt đối phương làm dao động, rõ là vấn đề không nên hỏi, thế mà lại hỏi ra.

“Cậu sớm đã là Huyết hệ của tôi.” Câu cuối cùng thốt ra rất khế.

Nếu cậu là Huyết hệ của tôi thì sẽ như nào... tôi sẽ không phải lo rằng cậu sẽ phản kháng, cũng không cần sợ rằng cậu sẽ bị thương, chỉ cần cứ thế phóng túng dục vọng của mình, tận tình giữ chặt lấy cậu...

Rolin hấp háy miệng, im lặng đi sau Feldt.

Phòng hiển nhiên là phòng hạng nhất, Feldt luôn chú trọng tới chất lượng cuộc sống, một chút cũng không tự ủy khuất bản thân, thậm chí còn thuê hẳn một chiếc Porsche dưới quây.

Chuyện đầu tiên phải làm khi bước vào phòng, chính là kéo rèm che kín cửa sổ.

Hai người vì cuộc đối thoại vừa rồi nên hiện tại vẫn chưa nói chuyện với nhau, nay lại còn ở cùng một phòng, Rolin thật không biết nên đặt tầm mắt vào đâu.

38. Quyển 3 - Chương 12

“Cậu cứ tự nhiên tắm rửa hay làm gì đó.” Feldt nói lỏng cổ áo, thân hình tao nhã hơi chút hoang dã. “Chờ đến tối, chúng ta sẽ gặp lại Jasmine ở đây.”

““Nhà mới” của Jasmine ở đây?”

“Phải, nếu không sao tôi lại chọn nghỉ lại đây.”

“Anh nên nói sớm chứ! Làm tôi còn tưởng anh lại đang...” Rolin ngậm miệng, tốt xấu gì Feldt cũng đã chủ động nói chuyện với mình, nếu bầu không khí vẫn xấu hổ như lúc này, Rolin thà rằng trong túi không có tiền, không có ID, không được ngủ cũng vẫn muốn ở ngoài chờ đến tối hôm sau, “Trời mau sáng quá, anh muốn ngủ trước không?”

“Ừ, giường rất lớn, không cần lo tôi sẽ đụng phải cậu.” Feldt đã bắt đầu cởi quần áo.

“Tôi đi tắm một chút.” Rolin ngược ngùng đi tới toilet, sợ rằng nếu Feldt có hành động chọc ghẹo nào mình sẽ lấy bụng tiểu nhân mà đo lòng tử của Feldt mất.

Nghe tiếng nước chảy, môi Feldt vẽ lên độ cung, ngón tay nghịch đầu mẫu thuốc lá khi này, sau đó, đưa lên môi, ngậm lấy.

Dường như độ ẩm đôi môi của người kia vẫn còn ở ngay đây.

Rolin chỉ tắm qua loa rồi đi ra, mùi hương bạc hà khiến Feldt quay đầu lại, khi thấy tiến sĩ D đã quần áo chỉnh tề thì có chút tiếc nuối, vốn Feldt còn đang nghĩ tới cảnh kiều diễm khi Rolin quần khăn tắm bước ra a.

“Tắm nhanh thế, không phải sợ tôi sẽ tập kích cậu chứ?” Feldt nhét đầu mẫu thuốc lá vào túi áo mà không để Rolin thấy, đi vào toilet, “Cậu ngủ trước đi, tôi cũng tắm một cái.”

“Ừ.” Rolin tắt đèn, vén chăn lên nằm xuống liền ngủ, ngoại trừ ngủ, quả thật Rolin không biết nên làm gì nữa.

Feldt nhìn dòng nước ấm đang chảy vào bồn tắm, trong phòng tắm tràn ngập mùi vị của người ấy.

Bước vào làn nước ấm áp, Feldt rốt cục cũng trút hết được mọi căng thẳng, để mặc cho dục vọng phóng túng, chỉ có ở không gian không có sự ràng buộc này, Feldt mới có thể mặc sức tưởng tượng đến việc ôm người ấy, hôn người ấy, tưởng tượng đến cảnh người ấy cũng đang tha thiết nhìn mình...

Lúc quay lại phòng, tiến sĩ D đã nghiêng người ngủ rất sâu.

“Cậu tin tưởng tôi vậy sao?” Ngón tay Feldt điểm một cái giữa chân mày Rolin.

Lúc sau Rolin tỉnh lại là vì đói bụng.

Tiếng dạ dày kêu làm Feldt phía bên kia giường nở nụ cười.

“Cười cái gì!” Rolin ra sức vuốt cằm, lơ đãng thấy nửa khuôn mặt tươi cười của Feldt đang chôn trong gối.

Đối phương thông thả vươn tay, nhắc điện thoại, gọi một phần thức ăn tiêu chuẩn.

“Mấy giờ rồi?”

“Đừng vội, mặt trời còn chưa xuống núi, vẫn còn đủ thời gian để cậu dùng bữa.” Feldt ngồi ở đầu giường, cười thích ý.

Hai mươi phút sau, bữa ăn được đưa tới.

Rolin ngồi bên mép giường, quay người qua ăn.

Lưng thẳng tắp, sống lưng lộ ra, thậm chí cả khe hở dự người kia cũng như ẩn như hiện trước mắt.

“Anh biết cách để tìm Jasmine sao?”

“Ừm. Chủ tịch khách sạn này là bạn của Jasmine, vào bảy giờ tối nay, chúng ta cần đi tham dự tiệc rượu trên tầng cao nhất của khách sạn.”

“Xem ra Jasmine ngoại giao thật rộng a.” Rolin dùng khăn lau miệng, “Nếu là tiệc rượu, chúng ta có cần mặc lễ phục không?”

Feldt xuống giường, thuận thực mặc bộ vest của mình vào. Rolin ngửa đầu, bĩu môi.

“Sao vậy?”

“Là đàn ông, không phải tôi không thừa nhận anh là hàng chất lượng cao, cho nên tôi mới thắc mắc, sao Jasmine lại không mời anh làm hội viên của hắn.”

Feldt cài nút áo, xoay người, ngoắc tay với Rolin, “Tối nay cậu có thể hỏi hắn.”

Hai người đi lên tầng cao nhất, cửa thang máy vừa mở đã có bốn vệ sĩ đứng nghiêm đó, hai tay chắp sau lưng.

Lúc ra thang máy, Rolin đi trước Feldt, vừa bước một bước khỏi cửa liền bị bảo vệ ngăn lại.

“Tiên sinh, tôi nghĩ ngài đi sai lầu rồi.”

Feldt đằng sau một tay kéo Rolin vào lòng, ngón tay không quên trêu ghẹo cổ Rolin, chọc đến lông mi tiến sĩ nhả lại thành một hàng. Feldt lại như không xảy ra chuyện gì, độ cong khóe môi vẫn hoàn hảo, “Jasmine không nói cho tôi biết hắn tìm bốn người cụu hải quân đến tiếp đón tôi a.”

Không nói đến tướng mạo của Feldt, mà cả khí chất và cách ăn mặc của hắn cũng giống người có tiền.

“Thật xin lỗi tiên sinh, vì trong danh sách tiệc rượu không thấy ảnh của ngài, xin ngài cho xem thiệp mời.” Một người tiến lên, thái độ đã chuyển đổi rõ rệt.

Rolin thăm mắng một câu, lễ nào tiến sĩ D tôi đây nhìn không giống người có tiền sao, tốt xấu gì tôi cũng là nhà khoa học gia trị giá chục triệu a!

Năng lực quỷ hút máu của Feldt lại lần nữa phát huy tác dụng, bốn gã bảo vệ trong mắt Feldt liền biến thành Mộc Đầu Nhân gốc lẳng tại chỗ, còn Rolin và Feldt cứ thế nghênh ngang đi vào hội trường.

Không hổ là tiệc rượu của khách sạn năm sao, nội thất trang trí lộng lẫy, chỉ vài chùm đèn thủy tinh treo trên trần nhà thôi đã bằng kinh phí hoạt động một tháng của phòng thí nghiệm rồi. Rolin tuy rất ít tham dự mấy buổi tiệc xa xỉ thế này, nhưng mùi rượu nồng đậm trong không khí này, chắc là rượu ngon lâu năm a. Trong sảnh tiệc rượu có không ít “thiếu nữ” ăn mặc quần áo thanh cao, nhưng từ đường cong trên cơ thể họ, Rolin đoán được... trong sảnh này không có đến một gã đàn ông. Còn những người nổi tiếng giàu có thì mặc áo đuôi tôm, cố gắng làm bản thân mình trông thật phong độ.

Rolin lấy vai huých huých cộng sự, “Này, anh xem bọn họ nhìn giống chim cánh cụt không?”

Thế nhưng bên cạnh lại không có ai trả lời, hóa ra Feldt đã bị vài ba “thiếu nữ” quán lấy rồi. Người này tính tình thật tốt a, cười đến nở hoa luôn kìa.

Rolin tùy ý lấy một ly rượu đỏ, nhìn quanh bốn phía, nghĩ thầm rốt cuộc đến bao giờ Jasmine mới xuất hiện “Thật là một bông hoa lạ xinh đẹp.” Đi được vài bước, cánh tay bị người ôm lại.

“Anh và mấy gã kia không giống nhau.” Cậu thiếu niên còn chưa vỡ giọng hấp dẫn lực chú ý của tiến sĩ D.

“Không giống chỗ nào?” Rolin nghiêng người nhìn qua, đó là một cậu bé với khuôn mặt thanh tú, chỉ khoảng mười lăm tuổi, nhưng không nữ tính quá mức như những người khác, ngược lại còn có nét trung tính.

“Ánh mắt anh không có dự vọng.” Cậu bé nâng chén lướt qua những người đàn ông khác, “Bọn họ sẽ tới bắt chuyện với tôi, thử tôi, rồi dẫn tôi rời hội trường, rồi mây mưa một trận trong một căn phòng nào đó dưới lầu.”

Rolin nhú mào, cách đó không xa, Feldt đang cười, người này chuẩn bị xem kịch vui của mình.

“Cậu đang tìm gì à?” Cậu bé ngẩng đầu, lúc này, một người đàn ông khoảng hơn năm mươi tuổi đi tới, trong mắt bắn ra tia săn mồi, ngón tay vuốt ve khuôn mặt cậu bé.

“Bảo bối, không có bạn sao.”

Trên mặt hiện lên nét tươi cười, nhưng thân thể cậu bé lại bất giác lui về sau một bước.

Rolin vươn tay đặt lên eo cậu, nghiêng đầu cậu qua hôn lên, buông ra rồi cười xấu xa, “Vật nhỏ, em thật là hư, vừa rồi còn ở với tôi rất vui vẻ, mới chớp mắt đã đi quyến rũ người khác rồi sao?”

Hai mắt cậu bé mở thật to nhìn Rolin, hiểu ý liền vùi đầu vào ngực Rolin, nhỏ giọng nói: “Em còn tưởng anh không thích em chứ.”

Rolin cười với người đàn ông kia, “Thật ngại quá, hoa đã có chủ.”

“Anh là ai? Rất ít người dám tranh giành với tôi!” Người đàn ông mất mặt vì bị người khác cướp mất con mồi, thẹn quá hóa giận.

“Không ai hết. Ngài đây rảnh rồi ở đây cùng tôi nói “nói chuyện phiếm”, không bằng qua bên kia thương lượng với luật sư làm sao để bồi thường cho gia đình cậu bé chưa đến bảy tuổi tử vong vì đất bị ô nhiễm tại tòa án Washington vào cuối tuần đi.” Ngón trỏ Rolin gõ một cái lên miệng ly rượu, khóe mắt một tia giảo hoạt khiến đối phương nhìn đến thất thần.

“Sao anh biết...”

“Sao tôi lại không biết chứ?” Rolin cũng không trả lời, chỉ ôm cậu bé đi tới bàn ăn.

Nói thừa, là tôi xét nghiệm thứ đất ô nhiễm trong phòng thí nghiệm đấy, cuối tuần tôi còn muốn ra tòa làm chứng nữa này!

“Cám ơn anh... Người kia, nghe nói rất thích ngược đãi đối tượng của mình.” Cậu bé nhẹ thở ra một hơi.

“Tôi nhìn ra được cậu không hứng thú với chuyện này,” Rolin lắc lắc cổ áo, “Nếu không thích, sao còn đến chỗ này?”

“Dù sao tôi cũng là 0, đều bị thượng.” Cậu bé nhún vai, “Ở đây còn có thể kiếm tiền.”

“Chỉ vì tiền thôi sao?”

“Tôi muốn học xong trung học.” Cậu bé nhìn món ăn xa xỉ muôn màu muôn vẻ trước mặt, cười bất đắc dĩ, “Lúc nhỏ, tôi ước mơ trở thành một nhà hóa học, nhưng hiện tại còn không có đủ tiền để học hết trung học, rất buồn cười đúng không?”

“Thành tích của cậu thế nào? Sao không xin học bổng?”

“Học bổng? Chẳng qua là kẻ có tiền vẽ ra mà thôi.”

“Học xong trung học cậu muốn thi vào trường đại học nào.”

“Tôi muốn vào Standford, anh tính nuôi tôi sao.”

Rolin lấy giấy ăn, viết nhanh mấy chữ lên mặt, sau đó đưa tới trước mặt cậu bé, “Câu này cậu giải thế nào?”

“Này, đừng xem thường tôi!” Cậu bé lấy cây bút trong tay Rolin, nhanh chóng viết ra đáp án, “Tôi cũng tự học hết chương trình trung học rồi nhé.”

Rolin gật đầu, lấy danh thiếp ra đưa cho cậu, “Cậu có thể cầm danh thiếp này đến tham gia bài kiểm tra nhập học của trường Massachusetts, bài kiểm tra này đặc biệt nhắm vào những đối tượng chưa hoàn thành trung học nhưng có khả năng trở thành sinh viên đại học. Nếu cậu có thể vượt qua, học phí của cậu sẽ do quỹ trên danh thiếp này tài trợ.”

“A?”

“Bây giờ cậu có thể tự lựa chọn, tiếp tục ở lại đây đợi những kẻ có tiền đến “chiếu cố”, hoặc lập tức về nhà chăm chỉ đọc sách, không cần lo về học phí tại đại học. Nếu cậu làm thêm ở một tiệm cà phê hay làm buổi tối ở siêu thị nào đó, cậu hoàn toàn có khả năng gánh vác cuộc sống của mình.”

Ngón tay cậu bé siết chặt lấy tấm danh thiếp, lẩm bẩm nói: “Anh... ruốt cuộc là ai?”

39. Quyển 3 - Chương 13

“Tôi? Nếu cậu đủ năng lực, sẽ biết tôi là ai.”

“Tấm danh thiếp này... là thật sao? Tôi thật sự có thể dự thi vào trường Massachusetts?”

“Gạt cậu tôi được lợi gì?”

“Cám ơn anh!” Cậu bé bồng kiễng chân, ôm cổ Rolin, hôn lên má anh, rồi nhấc váy chạy ra phía cửa.

Rolin ngơ ngác tại chỗ, đưa tay sờ má mình, chợt cười.

Xem ra mình nhặt được báu vật rồi, lý do cũng không có gì, câu hỏi viết trên tờ giấy ăn kia thật ra là có liên quan đến phương trình đề kháng peroxyacid trong máu của quý hút máu. Trước đây khi Rolin dùng phương trình này để tuyển trợ lý nghiên cứu, trong hơn một trăm sinh viên, chỉ duy nhất Melanie trả lời được câu này.

“Đúng là nhìn không ra a.” Feldt tới cạnh Rolin.

Nhưng ngay lúc này, toàn bộ yến hội chợt yên lặng, cửa vào vốn đã đóng lại chậm rãi mở ra, một cô gái mặc bộ váy dài bước vào, giống như siêu sao đang đi trên thảm đỏ Oscar.

“Diễn viên lên sân khấu rồi.” Rolin sờ cằm, “Không biết Jeff có ở đây không nhỉ.”

Jasmine đi tới vị trí trung tâm, ánh mắt quét qua Feldt đứng cạnh Rolin, thần sắc kinh ngạc.

Felt hơi hást cằm, ánh mắt có phần suy ngẫm, Jasmine lập tức quay mặt đi, dáng người luôn tao nhã cũng trở nên cứng nhắc.

“Anh nói gì với Jasmine đó? Rolin lạnh giọng hỏi.

“Tôi nói, đã bị tôi tìm được thì đừng nghĩ tới chuyện chạy trốn nữa, bằng không tôi sẽ bẻ cổ cậu ta.” Feldt đột nhiên nghiêng người đi, “Jeff ở đâu?!”

Rolin vừa mới xoay người lại, đã không thấy Feldt, Rolin thậm chí còn không có cơ hội nghe Feldt nói Jeff ở đâu.

Ngay lúc ấy, đèn bốn phía từ từ tắt, cùng với tiếng nhạc, ngọn đèn treo trên đỉnh đầu Jasmine sáng lên.

“A —” tiếng thét chói tai khiến mọi người kinh ngạc.

Jasmine ôm mặt điên cuồng chạy khỏi ngọn đèn, âm thanh da thịt bị thiêu đốt thật sự rất chói tai.

“Chuyện gì vậy?”

“Chuyện gì xảy ra?!”

“Bật đèn mau lên!”

Đám người chạy tới chỗ Jasmine đang cuộn mình trên sàn.

Rolin ngay lập tức hiểu được chuyện gì đang xảy ra, ngọn đèn kia có khả năng đã bị đổi thành đèn chiếu tia tử ngoại dùng trong các thẩm mỹ viện.

Ngay sau đó, vách tường vang lên tiếng đồ vỡ, bóng đen xẹt qua trần nhà, Rolin biết Feldt đang đuổi bắt Jeff.

“Dừng bật đèn!” Rolin hét to, nếu mọi người nhìn thấy bộ dáng bị bóng của Jasmine, nhất định sẽ to chuyện. Rolin vừa định cởi áo ngoài che cho Jasmine, lại không ngờ mình thậm chí còn chưa tới được chỗ Jasmine, cột sống lại có cảm giác bị người chế trụ, Rolin ngay cả động đậy cũng không dám, sức khỏe đối phương thật kinh người, tuyệt đối là Huyết tộc. Nhưng không thể nào là Jeff, hắn còn đang bận chạy trốn Feldt mà.

“Đi theo tôi.” Giọng nói phụ nữ vang lên sau tai, tay đối phương chạy dọc theo cột sống lên cổ Rolin.

Giọng nói này nghe rất quen... Rolin trăm triệu lần cũng không ngờ đến.

“Annabella...” Thật quá sơ suất, hiển nhiên lại không nghi ngờ vì sao cô gái huyết tộc mang phong thái học giả ôn hòa này lại có hiểu biết sâu về bức họa cung đình như vậy, quan trọng nhất là Jeff đã nói qua điện thoại “Chúng tôi”, nói cách khác, hắn còn đồng phạm!

“Trí nhớ tốt nhỉ.” Annabella túm lấy Rolin, lướt qua đám người, tốc độ cực nhanh khiến Rolin có cảm giác như cổ mình đã gãy vậy, “Thật không ngờ các anh có thể tìm tới đây.”

Mũi chân Rolin không có cơ hội chạm đất, Annabella túm Rolin chạy ra ban công, nhảy thẳng từ tầng sáu mươi xuống làm bụng Rolin quặn đau, ngay cả hô hấp cũng nghẹn lại trong phổi, còn chưa kịp khôi phục sau chấn động khi tiếp đất, cảm giác chạy như bay làm toàn thân anh căng cứng, hoàn toàn không thể nhận biết cảnh vật xung quanh, sức mạnh này hoàn toàn không giống với lúc Rolin sử dụng thuốc. Đột nhiên Rolin cảm giác được mình đã đi vào đường hầm.

“Cô muốn gì?!” Vì tốc độ quá nhanh mà Rolin dường như không thể thở được khiến khoang phổi co rút đau đớn.

Annabella nhú chặt mày, hừ lạnh: “Dừng cậu đổi Jeff!”

Hai người chợt dừng lại ngay buồng điện thoại.

“Vào đi!” Rolin bị đẩy vào, mặt dán vào mặt kính thủy tinh, mạnh đến mức làm toàn bộ buồng điện thoại phải chấn động.

“Không lẽ Jeff đang ở đây?” Rolin bị ném đến xương cốt cũng đang kêu canh cách.

Annabella nhét tiền xu vào, bấm một dãy số, để ống nghe bên miệng Rolin.

Cách nơi này mấy trăm thước, sau một tiếng nổ lớn, người trên đường đều ghé mắt nhìn, người lái xe kinh hoàng vì vụ nổ bất ngờ mà thiếu chút nữa lái xe trật khỏi đường cái, cột điện âm ỉ đổ xuống, đèn nát tử kính của một cửa hàng.

Jeff cảm giác được mình bị kẻ truy đuổi phía sau kéo vào một hẻm nhỏ kẹp giữa hai tòa nhà, sát khí lạnh lẽo làm hắn có cảm giác tận thế đã đến, cơ thể bị nện vào tường đau đớn... Jeff nghĩ chắc xương cốt mình đã gãy vụn rồi, chính nhờ khả năng khép lại của quỷ hút máu mới có thể giữ được tính mạng.

Jeff chưa từng nghĩ tới, bản thân hắn sẽ có đủ khả năng để nhìn xuống vị Huyết tộc thuần khiết này.

Trong ánh mắt đối phương toát ra sức mạnh chết người, Jeff biết... tất cả đã kết thúc.

“Master của cậu không dạy cậu phải tôn trọng Huyết tộc thuần chủng à?” Nét mặt và khí chất của Feldt trong lúc đó, tựa như kéo thời gian dài thêm, “Hay là, Master của cậu thật không ra gì.”

Jeff không nói gì nữa, hắn có cảm giác rằng, người trước mắt này, đã nhìn thấu mình từ lâu.

“Kế hoạch của cậu cũng không tồi, đổi đèn trong sảnh yến hội thành đèn chiếu tia tử ngoại dùng trong thẩm mỹ viện, như vậy có thể thiêu cháy Jasmine. Bất quá cậu có nghĩ tới chuyện khi cậu thành công giết chết Master của mình rồi, thì sau này cũng khó mà sống yên ổn trong thế giới của Huyết tộc?”

“Sống yên ổn?” Trong bóng đêm, nụ cười của Jeff càng bi thương, “Tôi căn bản không hề muốn làm quỷ hút máu.”

Feldt hiểu rõ, thở dài.

Di động trong túi Jeff bỗng reo lên, một giây ấy, thân thể hắn run rẩy một trận, nước mắt trong hốc mắt theo trọng lực từ từ lăn xuống.

“Người quan trọng sao?” Feldt nghiêng đầu, “Cậu có thể nghe cuộc điện thoại này.”

Jeff hấp háy miệng, lấy điện thoại trong túi ra, nhưng người nói chuyện lại không phải người mà hắn nghĩ tới.

“Chào — Feldt, tôi biết anh nghe thấy.”

Jeff ngẩn người, hướng điện thoại về phía Feldt.

“Rolin? Sao lại là cậu?” Mặc dù giọng tiến sĩ nghe có vẻ không có chuyện gì, nhưng Feldt có thể cảm nhận được, đối phương đang gặp nguy hiểm.

“Chắc, chuyện là... Tôi bị đồng bọn của Jeff bắt, đối phương yêu cầu anh thả Jeff, sau khi bọn họ gặp nhau ở “chỗ cũ”, tôi sẽ được thả.”

“Tốt.” Feldt đáp ứng tương đối thẳng thắn.

“Không phải chứ?” Rolin nghe có chút kì lạ, “Không phải anh nên đàm phán với họ sao, cứ khinh địch mà đáp ứng thả người như vậy... A!”

Feldt có thể đoán được Rolin ở đầu bên kia điện thoại nhất định đã bị đối phương nện vào tường.

“Nếu còn lập lại hành động vừa rồi, tôi sẽ bẻ gãy cổ Jeff.” Feldt lạnh lùng phun ra mấy chữ này, liền cúp điện thoại, nhìn Jeff đang dựa vào tường, cười nói: “Không ngờ cậu cũng có cộng sự.”

Về Rolin, sau khi bị Annabella đánh đến đầu choáng mắt hoa, đang ôm đầu ngồi dưới đất.

Annabella cúi đầu lạnh lùng nhìn Rolin, “Bây giờ thì cậu hài lòng rồi, Jasmine còn sống.”

Rolin ngẩng mặt nhìn cô, “Tiểu thư Bella... Nếu...”

“Thật xin lỗi, tôi cũng chẳng phải “tiểu thư” gì đâu.” Annabella hừ một tiếng, “Jasmine thích làm nhất, chính là tra tấn những thiếu niên chúng tôi.”

“Thiếu niên? Không thể nào! Nếu là con trai, không có khả năng Feldt lại không nhận ra!”

“Cậu cho rằng phương thức Jasmine tra tấn chúng tôi là bất mặc quần áo phụ nữ rồi để nam nhân khác chà đạp sao!” Cảm xúc của Annabella dần dần mất kiểm soát, nắm tay đang nắm chặt kêu răng rắc, “Hắn hoạn tôi! Ngay vào đêm tôi thổ lộ với thanh mai trúc mã của mình! Hắn thích nghe chúng tôi gào khóc trong sợ hãi và tuyệt vọng!”

Rolin bỗng hiểu ra, chỉ vì sở thích điên cuồng của Jasmine, cuộc đời của họ đã bị hủy hoại, họ gặp nhau sau khi trải qua khoảng thời gian đau khổ đến khắc cốt ghi tâm, và họ đã bày ra kế hoạch trả thù này.

“Mặc dù khi trở thành huyết tộc, sẽ có được dung nhan không bao giờ già, thế nhưng cuối cùng tôi sẽ được gì? Jasmine không những phá hủy thân thể tôi, hắn còn muốn chúng tôi vĩnh viễn sống trong hư vô!” Annabella túm lấy Rolin, xem ra hắn muốn chạy tới chỗ hẹn với Jeff.

Bọn họ dừng lại tại bến cảng.

Bên bến cảng có vài chiếc tàu chở hàng đậu ngay ngắn, nước biển nhấp nhô, ánh sáng từ ngọn hải đăng chia mặt biển thành mấy vùng.

Trên trời đêm, áng mây nhẹ nhàng trôi lướt qua mặt trăng, ánh trăng mềm mại bao trùm lên mặt nước giống như một tầng sa mỏng.

“Không phải cậu hoàn toàn không có gì, cậu còn có Jeff, không phải sao?” Rolin bị gió biển thổi có chút lạnh, trời vẫn còn trong đông.

“Sai rồi.” Annabella nhìn mặt biển nhấp nhô, dường như đã bình tĩnh hơn nhiều, “Nếu Jasmine không biến mất khỏi thế giới này, thì không một ai trong chúng tôi có được nhau.”

“Jasmine không chỉ điên cuồng từ năm trăm năm trước đúng không?” Rolin nhìn Bella, gió biển thổi qua mái tóc xoăn, tung bay trong không trung. Nét mặt nhìn nghiêng của Bella mang một loại mỹ cảm mỏng manh yếu đuối.

“Những thiếu niên cậu gặp trong yến hội hôm nay, kết cục của bọn họ e rằng còn thảm hại hơn so với tôi.”

“Cho tôi danh sách.”

“Cái gì?” Annabella nhìn Rolin, sóng biển đập vào cảng, gây nên từng trận tiếng vang.

40. Quyển 3 - Chương 14

“Ngoài cậu và Jeff ra, không có khả năng Jasmine lại yên phận trong gần một trăm năm qua. Chỉ cần hấn gây chuyện trong vòng một trăm năm trở lại, sẽ nằm trong phạm vi khởi tố của Bộ luật Nhật Quang. Ở tòa án Nhật Quang, các cậu không cần phải kính sợ Master của mình, tất cả những gì các cậu phải làm là nói ra sự thật.”

“Ha ha,” Annabella cười, túm lấy hai má Rolin, “Đúng là đứa trẻ khờ khạo. Giờ tôi đã hiểu vì sao Huyết tộc thuần chủng Felt lại nhìn cậu với ánh mắt như vậy.”

“Giờ không phải lúc thảo luận về Feldt. Cho dù Jasmine bị thiêu chết, cũng không nên chết trong tay những nạn nhân là các cậu. Jasmine đã làm các cậu phải đau khổ trong quãng thời gian dài, không thể để hấn làm ô uế cuộc đời các cậu thêm lần nữa.”

Annabella vén tóc ra sau tai, ánh mắt u buồn, “Tôi hy vọng ngài Feldt sẽ không biến đổi cậu, như thế cậu vĩnh viễn sẽ không bị thời gian bóp méo.”

“Annabella, nói tôi biết những nạn nhân khác! Tôi sẽ tìm và thuyết phục họ ra tòa! Chúng ta sẽ bắt Jasmine...” Ngay lúc ấy, sau tiếng “phốc” vang lên, ngực Annabella bị đâm thủng, máu phun tung tóe lên mặt Rolin, làm anh bàng hoàng thất thần không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Ai nha, thiếu chút nữa là bắt được tim rồi.” Jasmine từ từ xuất hiện sau lưng Annabella. “Cái loại Huyết hệ không biết quy củ này, suýt nữa là hủy diệt khuôn mặt của mình rồi.”

Giây tiếp theo, Rolin xoay người bắt lấy cổ tay Jasmine, lực độ mạnh khiến Jasmine phải nhanh chóng rút tay ra khỏi người Annabella, nhưng chưa kịp phản ứng, Rolin đã bẻ tay hấn ra sau.

Annabella thở dốc bịt chặt miệng vết thương, may mắn trái tim chưa bị móc ra, nếu không cảm chắc cái chết rồi.

Annabella kinh ngạc nhìn Rolin, khó mà tưởng tượng được con người yếu đuối lúc trước lại vừa cứu mình.

“Chạy đi! Đi tìm Feldt!” Rolin vừa dứt lời, Jasmine há miệng, đầu răng nanh nhọn hoắc xẹt qua hai má Rolin, vết máu chậm rãi ứa ra.

Jasmine cực kỳ thích thú liếm khế môi, “Hương vị tuyệt vời, làm tôi muốn một ngụm nuốt chửng cậu!” Jasmine lách mình sang bên, tay kia quỳ dẹt đặt lên vai Rolin, nháy mắt ấn Rolin xuống mặt đất.”

“Đi ngay! Cậu có khả năng chống lại Master của mình sao?!” Rolin hét lớn, miệng vết thương của Annabella còn chưa lành hấn đã vội vã quay đầu chạy đi.

“Tôi lập tức đi tìm Feldt đại nhân!” Ngay giây phút hấn quay đầu chạy, Jasmine buông Rolin ra, lần nữa đánh mạnh vào lưng Annabella.

“Rầm” một tiếng, Jasmine ngã trên đất, bụi bay tứ tung, Rolin đã túm được chân Jasmine.

Jasmine chật vật đập về phía sau, đáng tiếc Rolin đã né được.

Jasmine đứng dậy, đầu tóc rối bù, vết thương khi bị tia tử ngoại thiêu cháy đã hủy hoại khuôn mặt thanh tú của hấn, tia ngoan độc trong mắt Jasmine làm Rolin bật cười lạnh.

“Tôi thật ngu ngốc, lần đầu tiên gặp mặt lại cảm thấy cậu thuần khiết động lòng người.” Rolin đề lấy bả vai vừa rồi suýt nữa bị đối phương xé xuống.

“Giờ cũng ngu thôi.” Jasmine nhìn Rolin, tao nhã sải bước, giống như bộ lễ phục hoa mỹ dính đầy bụi bặm không hề ảnh hưởng đến sự quyến rũ của mình, “Cậu biết không, thật ra Jeff, Annabella, hay ngay cả tên nhóc cậu thấy ở buổi tiệc... chúng đều không phải khẩu vị của tôi.”

“Cậu bắt họ ăn mặc như phụ nữ và bắt họ phục vụ đàn ông. Nguyên nhân chính là cậu đang bắt họ giả trang thành chính cậu.”

Rolin hất cằm, dưới ánh trăng nhìn sắc sảo như lưỡi băng, “Cậu đã muốn kết thúc nhân cách méo mó của mình từ lâu, nhưng lại sợ phải hủy diệt chính mình. Vì vậy cậu tra tấn họ, muốn nhìn họ hủy diệt bản thân như thế nào!”

“Đúng vậy,” Jasmine giơ tay lên, thoải mái thừa nhận, “Nhưng bọn họ làm tôi thất vọng. Cứ cho rằng họ sẽ sáng tạo ra cái gì đó mới mẻ để tôi giải trí, kết quả thì, ngoài trừ đau khổ thì không còn gì khác... thật vô nghĩa.”

“Thật biến thái.” Rolin rút khẩu súng lục bên hông, ba phát đạn bạc bắn ra, Jasmine lại có thể tránh thoát dễ dàng.

Ngay lúc Rolin bóp cò súng lần thứ tư, hơi lạnh bao vây lấy anh. Jasmine ôm Rolin từ phía sau, gối đầu lên cổ Rolin, ngón tay dùng sức, súng lục vô lực rơi trên mặt đất.

“Cậu bóp cò súng quá chậm, có khi nào... thuốc của tiến sĩ D đã hết hiệu lực, đúng không?” Đầu lưỡi Jasmine liếm qua vành tai Rolin, cảm giác ướt át lạnh lẽo buồn nôn. “Quên nói cho cậu biết, tiến sĩ à... Khi gặp cậu ở tiệc cưới, tôi chỉ biết — cậu mới là con mồi của tôi.”

Cứ đùa, Rolin lạnh lùng nhìn Jasmine, “Tôi không phải con mồi của bất cứ ai!”

Tôi chỉ thuộc về chính tôi.

“Tốt, chúng ta thử xem!” Jasmine kéo tóc Rolin, mang anh rời bến cảng.

Rolin bị đem tới trước cửa một khu xưởng bỏ hoang ở ngoại ô thành phố New York.

Mùi gỉ sắt như mùi máu loãng quẩn trong không khí.

Jasmine đá văng cửa sắt, ném Rolin vào trong.

Đầu đập mạnh vào tường đá, phát ra tiếng vang khi va chạm, Rolin liếc mắt liền thấy gần sát hai bên má trái đầy đinh sắt đã bị gỉ. Nguy hiểm, nguy hiểm thật, mèm nữa thì bộ óc chỉ số IQ hơn 180 đi tong rồi.

“Rốt cuộc cậu muốn gì?” Rolin giãy dụa đứng lên, hình như mắt cá chân đã bị thương.

“Cậu không muốn biết vì sao Jeff lại hận tôi như vậy sao? Ha ha,” Jasmine cười, ánh mắt điên cuồng không che đậy, “Tôi đều nhớ rõ biểu tình thống khổ của từng người bọn chúng, cả âm thanh run rẩy khi cầu xin tha thứ. Hoan nghênh đến nhà của tôi, tiến sĩ.”

Rolin im lặng nhìn Jasmine, sau đó mặc kệ để hấn tha đi vào sâu trong nhà kho. Tốc độ của Jasmine quá nhanh, Rolin bị thương căn bản không thể theo kịp hấn, đi chưa kịp hai bước liền ngã lăn quay ra đất, bị Jasmine kéo, giống như kéo bao bố, xương sống và xương đùi liên tục va vào mớ sắt phế phẩm trên đường, đau đớn liên tiếp kéo tới, khiến Rolin ngay cả cơ hội hét đau cũng không có.

Mẹ nó, cẳng chân khẳng định đã gãy xương, cứ tiếp tục như vậy, xương sống cũng sẽ gãy đoạn, hoàn toàn bị liệt...

Jasmine ném Rolin xuống cầu thang.

Rolin một đường lăn xuống, rồi cuối cùng cũng dừng lại.

Rolin ho khan, nghĩ thăm xương sườn chắc cũng gãy rồi, hy vọng không đâm vào phổi.

Rolin chật vật ngồi dậy, bàn tay chống xuống sàn nhà, đầu ngón tay tiếp xúc với chất lỏng lạnh lẽo dường như đã khô, mùi của máu.

“A, a, quên mất, tiến sĩ D không có ánh sáng thì không thấy gì hết.”

“Xoạch” công tắc đèn bật lên, Rolin lấy tay che ánh sáng bất ngờ rọi đến mắt, sau khi thích ứng với ánh sáng, nhìn quanh bốn phía, đây là một căn phòng màu trắng, vách tường bốn phía được phủ gạch men sứ, rộng khoảng mười lăm mét vuông. Cách Rolin không xa là một chiếc giường giống như giường phẫu thuật. Tìm được chỗ chống đỡ cơ thể, Rolin theo bản năng níu lấy chiếc giường bên cạnh định đứng lên, lại không ngờ chiếc giường bị níu đổ.

Rầm một tiếng, một thiếu niên rớt xuống trước mặt Rolin. Trên người chỉ có duy nhất chiếc áo sơ mi trắng dính bẩn, hai chân đầy dấu vết thâm tím cùng với trọc dịch, toàn thân trên dưới không có chỗ da nào nguyên vẹn. Rolin biết, đứa bé này đã phải chịu mọi tra tấn.

Jasmine lấy mũi chân đá đá vào hai má đã lạnh như băng của cậu bé, giống như đối phương chỉ là một mẩu rác. “Chết rồi sao? Con người chính là như vậy, bị thương chút xíu đã chịu không nổi. Chẳng qua tôi chỉ mới có mười mấy người bạn đến vui đùa một chút...”

“Mười mấy? Cậu điên rồi!”

“Tôi không điên.” Jasmine lật giường lại, ngồi lên, “Cậu có biết Master của tôi đã từng đối xử với tôi như vậy? Hắn chỉ vào một đám khách làng chơi ở đầu phố Luân Đôn và nói với tôi, “Nếu cậu có thể chịu hết thống khổ này, tôi sẽ chăm sóc lo lắng cho cậu suốt đời.”

“Master của cậu...” Rolin nhú mày...

“Một nam nhân hoàn mỹ lạnh như băng.” Jasmine cười, biểu tình hoài niệm đầy chua xót. “Khi tôi trải qua mọi tra tấn và đến trước mặt hắn, hắn không có biểu tình gì mà chỉ nói, a, cậu thật sự đã đi làm a? Nguyên lai hắn không biết, mỗi một câu hắn nói ra, tôi đều coi là thật. Hơn một ngàn năm qua, hắn chỉ hút máu tôi đúng một lần, chính là lúc biến đổi tôi, đối với hắn đó chỉ là hoàn thành một lời hứa mà thôi. Từ đó trở đi, tôi chưa bao giờ được gặp lại hắn, giống như chúng tôi không có chút quan hệ nào vậy.” Jasmine cúi đầu nhìn Rolin, nheo mắt lại, không khí trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo, “Yên tâm, tôi sẽ không để nhiều người làm cậu đau. Bởi vì đối với hắn mà nói, cơ thể của cậu căn bản không quan trọng.”

“Đối với... ‘Hắn’?” cẳng chân bị gãy xương của Rolin đau buốt, mồ hôi lạnh tuôn ra.

“Hắn coi trọng cậu như vậy, nếu vào lúc cậu mất máu hoàn toàn mà không được hắn ‘biến đổi’...” Jasmine bỗng xuất hiện trước mặt Rolin, ánh mắt sắc như dao, “Đây mới là sự trả thù tàn bạo nhất dành cho hắn.”

“A —” Rolin hét to một tiếng, cảm giác bụng bị đâm thủng làm Rolin ngưng cả hô hấp, run rẩy cúi đầu, thấy con dao giải phẫu Jasmine đang cắm đâm vào cơ thể mình.

“Vậy nên mới nói con người rất yếu đuối... Một dao này đối với huyết tộc chúng tôi mà nói chẳng là gì.” Jasmine chậm rãi rút dao ra, Rolin há miệng, cơ thể bị lưỡi dao xé ra, “Đừng lo, tôi sẽ đâm cậu nhiều dao, nhưng mỗi một dao tôi sẽ tránh những chỗ hiểm, mới đầu cậu sẽ đau lâu thật lâu, rồi dần dần sẽ cảm thấy lạnh, sau đó cho dù tôi có đâm cậu thêm bao nhiêu dao, cậu vẫn sẽ không cảm thấy đau đớn nữa. Bất quá cậu có thể cầu xin tôi, cầu xin tôi biến đổi cậu, tôi rất vui lòng làm Master của cậu nha.”

41. Quyển 3 - Chương 15

Đè chặt miệng vết thương đang chảy máu, Rolin chỉ cúi đầu im lặng.

Thật xui xẻo...

“Cậu thật bướng bỉnh a.” Jasmine nâng lưỡi dao lên bên môi, liếm một đường, “Đã lâu rồi tôi chưa được nếm qua hương vị ngon miệng này. Đã có ai từng nói rằng máu của cậu khiến người ta đói khát chưa?”

Rolin vẫn không ngẩng đầu nhìn hắn.

Jasmine một tay kéo Rolin từ trên mặt đất dậy, Rolin vẫn chưa đứng thẳng, một dao đã đâm vào bụng.

“A!” Rolin bắt được lưỡi dao, nhưng Jasmine chỉ hờ hững thổi nhẹ vào tai Rolin rồi rút dao ra, máu từ vết thương tí tách nhỏ xuống mặt đất.

Jasmine đột nhiên đâm dao vào bả vai Rolin, đau đớn liên tiếp ập tới khiến Rolin ngoại trừ nhảu nhó thì ngay cả sức để hét lên đau cũng không còn. Hai tay Jasmine túm lấy tóc Rolin, kéo đầu anh đến trước mặt mình.

“Van xin tôi đi, nếu không mười nhát dao đang chờ cậu!”

Rolin lắc đầu cười khổ, “Bản thân cậu... cũng biết... làm Huyết tộc rất không thoải mái... sao còn muốn tôi...”

Giây kế tiếp, Rolin liền bay lên không trung, đập vào vách tường, sau đó lưng đau buốt một trận, Rolin bỗng cảm giác vết thương trên bụng nơi bị đâm hai nhát lại không hề thấy đau nữa.

Chuyện này rốt cuộc là tốt? hay không tốt đây?

Có khả năng xương sống gãy rồi...

Jasmine dẫm lên thi thể thiếu niên nọ, đi tới trước mặt Rolin, một tay rút con dao đang cắm trên bả vai Rolin ra, tay còn lại tùy ý nhặt lên con dao khác từ đồng hồ trên mặt đất. Rolin còn chưa kịp hít khí lạnh, thì hai tay đã bị đâm xuyên qua, ghim vào tường.

“Tôi rất ghét người quật cường.” Jasmine ngồi xổm trước mặt Rolin, ngón tay gõ gõ lên chóp mũi Rolin, “Quật cường sẽ phải trả giá đắt, mà tiền bạc thì không đáng.”

Hai bàn tay Rolin run rẩy, cứ mỗi lần run rẩy là mỗi lần lưỡi dao cứa vào thịt, nửa người trên bị kéo căng làm vết thương ở bụng càng chảy nhiều máu.

Mình đang trải qua cuộc khổ nạn giống chúa Jesus sao?

“Cậu chịu đựng... nhiều rồi...” Rolin nhếch miệng cười. Mấy trăm năm qua, cậu luôn đau khổ vì người ấy chưa bao giờ quay đầu lại nhìn cậu.

“Không cần cậu đồng tình! Hiện giờ cậu còn thê thảm hơn tôi!” Jasmine rít lên, thuận tay rút ra con dao đang cắm trên tay trái Rolin, đâm vào ***g ngực anh.

Jasmine nói đúng, sau khi đau đớn đến cực hạn, sẽ không còn cảm thấy đau nữa.

Một dao này không biết có đâm vào tim không... nếu đâm trúng thì tốt rồi...

Rolin hơi lắc đầu, ý thức mơ hồ, ngay cả cơ thể cũng trở nên nhẹ hẫng.

Tất cả đều không quan trọng.

“Rolin! Rolin! Anh đang nghĩ gì vậy?” Giọng nói hoạt bát dễ nghe vang lên.

“Nghĩ về em a.” Anh ôm lấy cô, đặt một nụ hôn lên trán cô.

“Nói dối, anh ngày nào cũng chỉ nghĩ đến tư liệu ở phòng nghiên cứu, không phân tích xong mẫu vật thì cứ ngây ngẩn như cậu nghiên cứu sinh ngốc nghếch.”

“Lindsay của anh, không có phòng thí nghiệm anh vẫn có thể sống tốt, nhưng nếu không có em, anh phải làm sao đây?”

“Anh là kẻ đại lừa đảo! Ha ha, bất quá hiện tại anh không thể nói “không có em anh biết phải làm sao”.”

“Sao vậy? Anh còn tưởng phụ nữ đều thích nghe chàng trai của mình nói như vậy chứ.”

Phải là không có “hai người” anh phải làm sao. Em có thai rồi, tiến sĩ ngốc à! Chỉ số thông minh của anh đến khi nào mới phát huy a!

Giọng nói ấy ngày càng xa vời, ý thức của Rolin cứ thế bay theo.

Dẫn anh đi đi, Lindsay.

Chúng ta chia lìa đã lâu lắm rồi...

Jasmine bắt lấy ánh mắt đã mê man của Rolin, mơ màng nhưng mạnh mẽ.

“Tại sao không van xin tôi? Tại sao?! Cậu không sợ chết ư? Tất cả con người đều sợ chết mà!”

So với cái chết, đánh mất em khiến anh sợ hãi hơn... Lindsay...

“Ha... ha...” Jasmine buông tay, Rolin vô lực ngã xuống đất.

“Vì sao... Vì sao tôi lại muốn yêu thương người ấy?” Jasmine nghiêng đầu, ngồi xổm dưới đất, nhìn Rolin, “Vì sao tôi muốn chịu hết mọi thống khổ này chỉ vì muốn hắn nhìn tôi? Vì sao hắn lại luôn khinh thường tôi? Vì sao tôi không thể chống lại sức hấp dẫn của hắn? Vì sao hắn lại coi trọng cậu hơn tất cả? Gần một ngàn năm qua tôi luôn yêu hắn, vậy mà lại thua một con người chỉ mới tồn tại trên thế giới này hơn hai mươi năm?”

Ngay sau đó, Jasmine cảm thấy cổ mình bị bóp chặt, còn chưa kịp biết người phía sau là ai, nửa người trên bị ấn vào tường, trong chớp mắt, mọi đồ vật sắc nhọn trong phòng bay đến găm vào trong người hắn.

Chậm rãi xoay đầu, Jasmine nhìn thấy dung nhan tuấn mỹ quý mị như đến từ địa ngục, ánh mắt âm u lạnh lẽo như tử thần, “Sao lại là anh...”

“Người kia của cậu, vĩnh viễn sẽ không đến đâu.”

Đó là lời nguyện rửa tèn nhĩn nhĩt trên đời.

Jasmine chưa kịp lộ ra thần sắc bi thương tuyệt vọng, trái tim đã bị moi ra khỏi cơ thể.

Giống như rác rưởi, người đàn ông vứt trái tim lên mặt tường cứng rắn, trái tim vỡ nát thành trăm mảnh rơi đầy trên đất.

“Rolin! Rolin! Mau mở mắt ra! Cậu không được ngủ!”

Là ai đang nói...

“Rolin!” Feldt nhìn cộng sự đang lạnh ngắt như băng, mỗi một lần hô hấp là một sự tra tấn.

Chuyện Feldt sợ hãi nhất cuối cùng vẫn xảy ra.

Từ lần đầu tiên khi nhìn thấy Rolin, giây phút hắn phải kháng cự lại bản năng đã đến.

Xin lỗi, thật sự xin lỗi...

Tôi không thể chấp nhận cái chết của cậu.

Feldt nâng cổ Rolin lên, lộ ra răng nanh.

Tôi biết từ nay về sau, cậu sẽ căm hận tôi tới tận xương tủy, nhưng tôi không thể kháng cự sự căm dỗ này – dù cho sau này chúng ta sẽ không thể gặp lại, nhưng ít ra, tôi biết cậu vẫn tồn tại trên thế gian này.

Khi đầu nhọn của răng nanh chạm vào da thịt Rolin, trái tim Feldt đau nhói, ngực phập phồng run rẩy.

“Không được... biến đổi... tôi...”

Rolin dùng hết khí lực nâng mí mắt nặng trĩu của mình lên.

Feldt cố gắng cười, giống như đang trấn an đứa bé sợ hãi bị tiêm, “Nhưng cậu sẽ chết.”

“Tôi... sắp được gặp cô ấy rồi...” Rolin nhẹ nuốt nước miếng, như thể đang cố hết sức để thở.

“Đứa ngốc, cậu không thể tiếp tục làm việc gì sau khi chết.” Feldt cau mày, cơ thể rũ xuống, khẽ hôn lên mí mắt Rolin, “Chỉ khi còn sống, cậu mới có thể tiếp tục yêu cô ấy.”

“Tôi... không muốn...không được biến đổi tôi...” Rolin vươn tay cầm lấy cánh tay Feldt.

“Nhưng tôi cầu xin cậu hãy sống, xin cậu hãy sống...” Feldt ôm lấy Rolin, ôm chặt anh vào ngực, ngón tay luồn vào mái tóc anh, tựa như bất luận bản thân có cố gắng bao nhiêu, cũng không thể giữ lại hơi ấm của người trong lòng.

“Anh... thật sự... yêu tôi sao...” Rolin gối đầu lên vai Feldt, hơi thở mỏng manh khi nói chuyện phả lên tai đối phương.

Đối phương chỉ ôm chặt anh.

Có lẽ là do giây phút tử vong đã đến gần, nên các giác quan của Rolin bỗng trở nên rõ ràng.

Cái ôm run rẩy của Feldt, chất lỏng chảy xuống từ gương mặt hắt nhanh chóng hóa thành băng khi rơi vào không khí, thậm chí ngay cả thân nhiệt vĩnh viễn thấp hơn thân nhiệt người thường thể nhưng lại làm Rolin cảm thấy ấm áp.

Hít một hơi, máu theo khoang miệng trào ra.

“Nếu anh... thật sự yêu tôi, hãy để tôi làm điều tôi muốn đi...” Rolin vươn tay ôm lấy Feldt, nhưng lại không đủ sức.

Feldt nhắm mắt lại, “Nếu đã như vậy, tôi sẽ không biến đổi cậu. Nhưng tôi tuyệt đối sẽ không để cậu chết — trừ phi tôi chết trước cậu.”

Rolin nghe thấy tiếng “roẹt”, tựa như có vật gì đó bị xé rách, trong lúc mơ hồ Rolin thấy Feldt quần một tấm vải đen lên người mình, sau đó đi tới ôm Rolin lên.

Tiếng gió vút qua bên tai, do tốc độ quá nhanh nên ngay cả thanh âm cũng không nghe được.

“Không được ngủ!”

Feldt chưa từng dùng giọng điệu ra lệnh nói chuyện với Rolin, này làm tiến sĩ thấy có chút khó chịu.

Không biết khi nào họ đã ở dưới bầu trời thành phố, từ nóc tòa nhà này đáp xuống nóc tòa nhà khác.

Rolin không biết Feldt muốn đem anh tới đâu, anh cũng không muốn biết.

Tôi ghét anh, Feldt.

Vì tôi tin anh, nên luôn luôn tìm bằng chứng để phủ nhận anh.

Tia nắng ban mai xuất hiện nơi đường chân trời.

Rolin hít khí lạnh, anh bỗng nhiên hiểu được Feldt nói “Tôi tuyệt đối sẽ không để cậu chết – trừ phi tôi chết trước cậu” là có ý gì.

Ánh nắng giống như lưỡi dao đâm xuyên qua kẽ hở của mảnh vải đen, Rolin có thể nghe thấy tiếng cháy “xèo xèo”.

Rolin bỗng có ảo giác, thứ đang bị thiêu đốt, lại chính là sinh mạng của mình.

Cảm nhận sâu sắc này khiến Rolin sợ hãi.

Feldt dùng hết hơi sức cuối cùng của mình lao vào bệnh viện.

Y tá trực đại sảnh khó hiểu nhìn thần sắc người đàn ông đang khoác mảnh vải đen này.

Rút thẻ FBI đặt trên mặt bàn.

Giọng nói khàn khàn chỉ phát ra hai tiếng “Cứu hắn!”

Nhìn người đàn ông người đầy máu, y tá quyết định nhanh chóng gọi điện: “Bác sĩ Howkins, bác sĩ Howkins, đây là CZ152!”

Rất nhanh liền nghe thấy tiếng bác sĩ và y tá chạy ra từ hành lang, Rolin được đưa lên giường, mơ hồ nhìn một loại ánh đèn vụt qua trên đầu.

Feldt... Anh ở đâu...

Y tá trực đại sảnh quay lại muốn hỏi gì đó, lại phát hiện người đàn ông trong mảnh vải đen đã mất dạng.

“Ha... Ha...” Trong phòng vệ sinh ở bệnh viện, Feldt đứng bên bồn rửa tay, ra sức hô hấp, nhưng lại không thể hấp thụ dưỡng khí vào phổi.

Ngón tay Feldt co giật, đầu ngón tay găm vào gạch sứ.

Không được gấp... không được gấp...

Tia tử ngoại đã hủy hoại chức năng hô hấp của phổi, tuy có được khả năng khép kín của huyết tộc, nhưng cũng rất khó để chữa trị vết thương như vậy trong khoảng thời gian ngắn.

Feldt loạng choạng mở cửa một gian phòng, ngồi trên bồn cầu. Gian nan nhắc cánh tay lên, đóng cửa lại.

Ngẩng đầu nhìn trần nhà trơn nhẵn, Feldt biết, nếu phổi không thể khôi phục trước khi cơ thể hết dưỡng khí, hắn sẽ trở thành huyết tộc đầu tiên chết trong WC bệnh viện.

Thật là không có mỹ cảnh mà...

42. Quyển 3 - Chương 16

Cười khế, Feldt ngửa người ra sau, tựa vào bồn nước.

Trong cuộc đời dài đằng đẵng này, hắn có đủ kinh nghiệm suýt chết dưới ánh mặt trời. Mỗi lần hắn đều sợ hãi như vậy, thời điểm tử vong đến gần lại có thứ gì đó thúc đẩy, làm hắn dốc sức trốn chạy khỏi ánh nắng mặt trời.

Chỉ có lúc này đây, hắn cảm thấy mình như con bướm bướm đang bốc cháy, chẳng sợ kết cục cuối cùng là tan biến, ít ra hắn cũng đã đi tới điểm cuối cùng...

Càng chế nhạo hơn là, rõ ràng bản thân đã không thể động đậy, ngay giây phút gần như tắt thở này, hắn lại có thể rõ ràng nghe thấy thanh âm trong phòng phẫu thuật.

“Mau truyền máu!”

“Chuẩn bị khâu miệng vết thương!”

“Không có nhịp tim!”

“Chuẩn bị kích điện!”

“Một! Hai! Ba!”

“Vẫn không có nhịp tim!”

“Tiếp tục!”

“Một! Hai! Ba!”

“Vẫn không có!”

Feldt nhắm hai mắt lại.

Nỗi sợ hãi khắc cốt ghi tâm đó còn lớn hơn so với đối mặt với mặt trời.

“Chuẩn bị mở ngực!”

...

“Tim đập rồi!”

“Tiếp tục phẫu thuật!”

Feldt hít sâu một hơi, cảm thấy như vừa trải qua một màn thẩm tra và phán quyết sinh tử, cuối cùng lại được sống sót.

Nhịp tim của Rolin không mạnh lắm, nhưng Feldt cảm thấy cuối cùng cũng có thể nhẹ nhõm rồi...

Cuối cùng cũng có thể...

Suy nghĩ bắt đầu mờ lung, không khí mỏng manh chậm rãi tiến vào phổi.

“Rolin, anh thật sự muốn đi cùng em sao?”

“Đương nhiên. Anh luôn nghĩ về em.” Rolin nhìn cô gái đứng dưới tán cây, tươi cười dịu dàng.

“Anh không có gì để lưu luyến sao?” Cô gái hơi nghiêng đầu, ánh mắt có phần bí hiểm.

“Không có.” Rolin bước đến ôm lấy cô. Bao ngày trôi qua, anh vẫn luôn nhớ về cô như vậy.

“Thật sự không có? Điểm em thích nhất ở anh, chính là anh sẽ không lừa dối người khác, kể cả anh.”

Rolin không trả lời, chỉ ôm chặt cô.

“Đừng e sợ sự thật, anh yêu.” Cô gái nâng đầu Rolin lên, nhìn vào hai mắt anh, “Bây giờ đi cùng em, anh thật sự sẽ không nuối tiếc chứ?”

Trong giây lát, Rolin nhớ đến Feldt ôm mình xuyên qua ánh nắng ban mai thẳng tiến vào thành phố.

Mỗi lần khi thấy khuôn mặt nghiêng của người kia đang ngược nhìn trời sao, liền suy đoán hắn đang truy tìm thứ gì.

“Thật xin lỗi, Lindsay... Anh không thể bỏ hân lại... Xin lỗi...”

Thì ra tôi không thể bỏ lại anh! Thì ra tôi muốn được gặp lại anh!

“Anh vĩnh viễn không cần nói xin lỗi với em.” Lindsay từng bước lui về sau, Rolin nhìn cô, nhưng không cách nào tiến lên phía trước.

Cô mỉm cười với anh như lời từ biệt, như nụ cười thuần khiết sáu năm về trước.

Một chiếc xe đen đậu trước khu xưởng vùng ngoại ô.

Một thiếu niên bước xuống xe, lấy di động ra, nhìn quanh bốn phía, nhú mày, “Tiên sinh, tôi nghĩ thấy mùi máu.”

Đi qua cánh cửa sắt đã hỏng, dùng chân gạt mớ phế liệu trên đường bước đi, thiếu niên đến trước cầu thang dẫn xuống dưới, “A... A, tôi ghét nhất nơi tối tăm.”

“Nếu sau này cậu muốn trở thành huyết hệ của tôi, cậu sẽ quen với bóng tối thôi.” Đầu bên kia điện thoại, giọng nói lạnh lẽo mang khí chất khiến người khác bất giác cảm thấy tự ti.

Thiếu niên mở đèn pin, từ từ đi xuống, trước mắt dần dần sáng lên.

Hắn hít một hơi khí lạnh, cảnh tượng trước mắt khiến hắn há hốc miệng không nói nên lời.

“Sao vậy?”

“Tôi... thấy... đều là máu...”

“Jasmine đâu?”

“...” Thiếu niên nuốt một ngụm nước bọt, “Hắn... chết rồi... Bị ghim vào tường, tôi đoán nửa người đã nát bấy... trên người còn bị... rất nhiều thứ đâm vào...”

“Xem ra Feldt thật sự nổi điên rồi a.”

“Tiên sinh, ngài không tức giận sao? Jasmine là Huyết hệ của ngài...” Thiếu niên tiến đến trước quả tim nát vụn, nhú mày.

“Hắn nên biết ơn người kết liễu hắn là Feldt,” trong điện thoại, một giọng cười man rợ truyền qua, “Nếu là tôi, tôi sẽ không để hắn chết đâu.”

“Ngài sẽ làm hắn sống không bằng chết, bởi hắn đã làm hại tiến sĩ D?”

Người trong điện thoại cười khê, “Gọi điện tới phòng thí nghiệm của cậu ta, nói nghiên cứu sinh mang theo thuốc đi cứu hắn. Năm phút cũng đủ để hồi phục mọi vết thương.”

“Tôi hiểu.” Thiếu niên quay đầu nhìn hai mắt trừng lớn của Jasmine, thở dài.

Không nên vượt quá giới hạn nhằm theo đuổi thứ không thuộc về mình.

Xoạch một tiếng, bật lửa rơi xuống đất, ngọn lửa lan theo xăng cháy phừng lên.

Thiếu niên biến mất ở cuối ngọn lửa.

Albert đang buồn chán ngồi trong phòng thí nghiệm nhìn bài luận văn của mình trên màn hình máy tính.

Không biết tiến sĩ và Feldt đi đâu mất, điện thoại cũng không gọi được.

Vào lúc này, cửa phòng ngủ dùng một cái mở ra, Mike còn buồn ngủ thò đầu ra ngó, “Albert... Em đói bụng...”

“Đói bụng á?” lông mi Albert run run, mở tủ lạnh, bên trong đã hết mầu, không lẽ mình lại phải có nghĩa vụ hiến máu?

Lúc đó, cậu nhận được một cuộc gọi, biểu cảm lập tức trở nên ngưng trọng, từ tủ thuốc lấy ra mấy ống thủy tinh rồi vội vã rời phòng thí nghiệm. “Mike, em đi ngủ trước đi!”

Trong bệnh viện, bác sĩ Hawkins đang kiểm tra giấy tờ, nói với y tá bên cạnh, “Chưa vượt qua thời kì nguy hiểm, các cậu đã liên lạc với FBI chưa?”

“Liên lạc rồi, họ nói lập tức phái chuyên viên đến xử lý, họ muốn chúng ta không tiếc chi phí nhất định phải cứu người tên Rolin Dandes này. Đây là nhà khoa học rất quan trọng.”

“Cho dù cứu sống được thì đã sao? Xương sống đã gãy nát, e là sau này phải phẫu thuật nối dây thần kinh. Hơn nữa tỉ lệ thành công không cao. Nhớ cách một khoảng thời gian ngắn tiêm cho cậu ấy thuốc giảm đau, vết thương trên người cậu ấy nhiều lắm.”

Khi Albert vào phòng bệnh, cậu không khỏi sửng sờ ngay cửa. Cậu chưa từng nghĩ đến có ngày tiến sĩ quần đầy băng gạc nằm trên giường bệnh, hơn nữa chỉ có thể dựa vào máy hô hấp để duy trì mạng sống.

Chỉ khi y tá nhắc nhở không được ở lại quá lâu, cậu mới lấy lại tinh thần.

Khi mọi người rời đi hết, Albert mới run rẩy lấy thuốc ra, thậm chí không thể đâm kim tiêm vào.

“Thượng đế ơi, xin ngài phù hộ anh ấy! Xin ngài phù hộ!”

Thuốc chậm rãi được tiêm vào cơ thể Rolin, Albert nuốt nước bọt, chấp hai tay cầu nguyện.

Âm thanh máu tuần hoàn vang lên trong đầu Rolin, dây thần kinh tự động nối lại, từng tế bào phân chia rồi kết hợp lại trong nháy mắt là một loại đau đớn cực độ, toàn cơ thể Rolin cong lên, ***g ngực mất kiểm soát hô hấp mãnh liệt, dụng cụ trong phòng bệnh phát ra âm thanh cao tần, các bác sĩ và y tá phụ trách gấp rút chạy tới, ngay lúc này, rầm một tiếng, nguồn điện trong bệnh viện nháy máy bị cắt.

Albert kinh hoàng, xem xét Rolin đang nằm trên giường bệnh, “Tiến sĩ! Tiến sĩ anh sao rồi!”

Bác sĩ đã tới, dùng đèn pin kiểm tra đồng tử Rolin, sau đó nhìn đồng hồ trên cổ tay, “11 giờ 22 phút sáng, xin nén đau thương.” Vỗ vai Albert, rồi ra ngoài xử lý bệnh nhân bị hoảng do điện đột ngột bị cắt.

“Trời ạ... Tiến sĩ...” Albert cầm lấy tay Rolin, gục đầu xuống, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống.

Cửa khép lại, tiếng bác sĩ và y tá chạy trên hành lang, tiếng giường bệnh và dụng cụ di chuyển đường như bị ngăn lại ở thế giới bên ngoài.

Trong giây lát, Albert cảm thấy ngón tay Rolin bóp lấy cổ tay mình, sau một trận co giật, Rolin, người được bác sĩ tuyên bố tử vong ngồi dậy trước hai mắt mở to của Albert.

“Tiến sĩ...”

Chậm rãi bình ổn hô hấp, Rolin cũng thích ứng được với bóng tối trong phòng bệnh.

Anh thử cử động hai chân, cong đầu gối lên. Hai tay tháo hết băng vải quấn quanh người, những vết thương trên da đã biến mất không còn dấu vết.

Tiện tay tháo luôn băng quấn trên đầu, rút máy thở, mình còn sống.

Tất cả hết như một giấc mộng.

“Ha... Ha Ha, tiến sĩ, anh còn sống!” cậu nghiên cứu sinh đã muốn tuyệt vọng lộ ra biểu tình mừng như điên.

Câu nói ấy, tựa hồ nhắc Rolin nhớ tới gì đó.

“Feldt đâu rồi? Cậu có thấy Feldt không?” Rolin túm áo Albert hỏi.

“Không thấy... Tiến sĩ, giờ là ban ngày, sao tôi có thể gặp Feldt ở đây chứ?”

Ban ngày? Đúng rồi, mình được hắt mang tới đây lúc mặt trời bắt đầu mọc.

Chính thời khắc mà bao người cho rằng lãng mạn đẹp đẽ, đối với người ấy chính là địa ngục.

Rolin nhìn quanh bốn phía, bỗng nhảy mạnh từ giường xuống, Albert vươn tay nhưng không túm được Rolin.

“Feldt — Feldt —”

Rolin kêu to.

Bốn phía người đến người đi, bác sĩ, y tá, bệnh nhân còn có vô số người thân, đang tiếc không có người anh muốn tìm.

Rolin cảm thấy mình như đang đứng giữa trung tâm thế giới, nhưng lại không thuộc về nơi này.

“Feldt! Anh ở đâu!” Rolin chen qua dòng người bác sĩ và y tá, mở cửa từng phòng bệnh và phòng khám.

Không có, sao lại không có.

Cuối cùng đi tới toilet.

Bên kia cánh cửa là tiếng cười của Feldt.

Hắn từng vô số lần hi vọng người thanh niên quật cường ấy nôn nóng và tha thiết gọi tên mình, giống như bánh xe của số mệnh.

Nhưng không phải hiện tại.

Hắn đang vô lực và vô cùng chật vật, hắn không muốn cậu thấy. Vì thế, ngưng thờ, chỉ sợ Rolin cảm nhận được chút manh mối.

Rolin đẩy cửa từng gian từng gian, cuối cùng đi tới trước gian phòng có Feldt.

Anh dừng lại, giống như linh cảm khám phá trong phòng thí nghiệm, anh biết, Feldt ở đây.

“Feldt...”

“Đừng vào... cũng đừng nhìn tôi.”

Giọng nói khàn khàn giống như lời thì thầm giữa sa mạc, hòa trong không gian như cửa vào trái tim Rolin.

“Anh còn sống không?” Rolin nghe thấy âm thanh hắn dùng hết sức đập lên cánh cửa.

“Nếu đã chết, tôi còn có thể nói chuyện với cậu sao? Feldt cười, dựa vào tường, vươn tay sờ khuôn mặt lồi lõm vì bị ánh nắng thiêu đốt của mình, thật may mắn, chức năng phổi đã hồi phục một chút, có thể miễn cưỡng hô hấp.

“Tôi vẫn là con người.”

“Tôi biết, tôi không biến đổi cậu.”

“Ý tôi là...” Rolin xòe tay ra, đặt lên cửa, “Tôi không thể sống lâu như anh, nên tôi không có nhiều thời gian để tìm hiểu một việc hay một người.”

“Cho nên?” Feldt nhắm mắt lại, trái tim người kia đập rất nhẹ nhàng và âm áp, là tiết tấu của tình cảm chân thành.

43. Quyển 3 - Chương 17

“Tôi nghĩ tôi hiểu rõ tất cả về anh, bộ dáng tao nhã, bộ dáng làm điên đảo chúng sinh, bộ dáng đứng vững thờ ơ với tôi, bộ dáng... liều mạng vì tôi, tôi đều đã chứng kiến. Thế nhưng, bộ dáng yếu ớt của anh, tôi chưa từng thấy qua.”

“Chính vì vậy tôi không muốn cậu nhìn thấy. Tôi không cần cậu đồng tình hay cảm thông chỉ vì đã cứu cậu hay trông tôi thật đáng thương. Tôi chỉ hy vọng cậu mãi mãi là Rolin, không vì bất kì người nào mà thay đổi mục tiêu.” Feldt dùng giọng điệu trầm ổn từ tốn nói.

Rolin cười, vỗ lên ván cửa, “Mục tiêu hiện tại của tôi chính là được nhìn thấy anh. Nếu anh không chịu mở, tôi sẽ phá cửa vào!”

Lắc đầu, bên kia cánh cửa, có người mở chốt cửa ra, “Ngoại trừ cố chấp, cậu còn rất tùy hứng...”

Vừa dứt lời, liền cảm thấy người trước mắt lao vào ngực hắn, một nụ hôn điên cuồng ập đến.

Feldt ôm lấy thân thể đối phương, đôi môi ấm áp mạnh mẽ mút lấy môi hắn, Feldt có hơi giật mình, đây giống như giấc mơ ngọt ngào có thể tan biến bất cứ lúc nào.

Dục vọng được chiêm ngời, Feldt ôm chặt người trong lòng, hé miệng, đầu lưỡi tiến vào bắt lấy đầu lưỡi không kiên nhẫn của đối phương.

Sau một hồi dây dưa kịch liệt, Rolin chậm rãi rời khỏi khoang miệng đối phương, cúi nhìn Feldt.

“Làm cậu sợ rồi?” Giọng Feldt rất nhẹ.

Trong toilet không có ánh đèn, Rolin dần thích ứng được với bóng tối, đầu ngón tay anh vuốt lên vết bỏng trên mặt Feldt, cười khẽ. “Đúng là bị anh dọa sợ rồi. Bởi cho dù có sợ, nhìn anh vẫn thật mê người.”

“Cậu cũng làm tôi giật mình” Feldt ôm chặt hơn nữa, làm Rolin áp sát vào mình, “Kỹ thuật hôn của cậu rất tốt.”

Rolin thờ ơ nhún mào, cúi đầu ngậm lấy cằm Feldt, khiến vị huyết tộc luôn phải kiềm chế suốt thời gian qua không khỏi ngẩng đầu lên, cổ họng tràn ra tiếng thở dài. Rolin tinh tế hôn lên cổ hắn, gối đầu lên vai Feldt.

“Đừng để tôi không tìm được anh.”

“Ừ.”

“Tìm kiếm... là quá trình rất đau khổ.”

“Tôi biết mà.”

Rolin cụng trán đối phương, nghiêm túc nhìn Feldt, “Thì ra anh thật lòng... yêu tôi.”

“Câu này, phải là tôi nói với cậu đi?” Feldt cười, ánh mắt như nuông chiều đứa nhỏ.

“Nếu tôi thừa nhận, anh cho tôi vật này nhé?” Rolin khéo léo lấy lọ thủy tinh đeo trên cổ Feldt xuống.

“Tôi có thể cho cậu mọi thứ.” Feldt nhìn Rolin, lông mi đối phương rủ xuống thật quyến rũ.

“Nhưng tôi không thể cho anh nhiều.” Rolin nhắm mắt lại, áp mặt mình lên làn da bị thương tổn của Feldt.

“Không sao.” Ngón tay Feldt luồn vào mái tóc Rolin, “Hãy để tôi ôm cậu giống như bây giờ.”

Rolin im lặng, lặng lẽ để Feldt ôm lấy, lắng nghe hô hấp nhẹ nhàng của hắn, như đại dương hoàn toàn yên tĩnh.

Đỉnh đầu vụt sáng, bệnh viện có điện lại. Thế giới bề bộn bên ngoài tựa như đã quay về quỹ đạo của nó.

Trên sân thượng bệnh viện, mái tóc thiếu niên vẽ lên một đường cong trong gió, trên mặt là nét mỉm cười, đứng dựa vào thùng nước, nhìn những tòa nhà san sát nhau phía xa, “Tiên sinh, việc ngài nhờ tôi đã làm tốt.”

“Cám ơn.”

Màn đêm lại buông xuống, Lena đi giày cao gót cùng cộng sự đến bệnh viện.

Bác sĩ Howkins có chút căng thẳng tiếp đón họ.

“Thật xin lỗi, vì vài lý do ngoài ý muốn, bệnh viện bị mất điện khoảng nửa tiếng, chúng tôi cũng không biết thi thể của đặc vụ D như thế nào...”

Lena cười phất tay, “Không sao, cậu ấy về nhà rồi.”

“Về nhà...”

Đôi mắt nhìn Lena tràn đầy nghi hoặc, Lena mỉm cười, tiếp lấy văn kiện cộng sự đưa tới, “Mời ngài ký tên.”

Đó là giấy đồng ý xuất viện.

Khi hai đặc vụ FBI rời đi, y tá khó hiểu nhìn bác sĩ Howkins đang ngốc lảng tại chỗ.

Rolin và Feldt ngồi ở ghế sau xe taxi, ngồi cạnh tài xế là Albert, người này vì mệt mỏi nên đã dựa vào cửa kính ngủ.

“Annabella và Jeff đâu rồi?” Rolin vẽ vòng tròn trên màn hơi nước đọng trên cửa sổ.

“Lena phụ trách đưa bọn họ tới tòa án Nhật Quang.”

“Còn Jasmine?”

“Hắn chết rồi. Khu xưởng sau đó bị cháy, thi thể đã bị thiêu hủy.” Feldt nắm lấy ngón tay Rolin, nhú mào.

Trên nóc tòa nhà bên đường, Oliver Larsson lặng yên nhìn bọn họ rời đi: Feldt, người giết huyết hệ của ta thật dứt khoát a.

Khéo léo nghiêng đầu, Feldt mỉm cười: Muốn báo thù cho hắn sao?

Oliver xoay người, ánh đèn thành thị chiếu lên bóng lưng hắn như một bức tranh rực rỡ: Hắn không đáng. Nhưng đã là thuộc hạ của ta, ta sẽ không giao cho bất kỳ ai.

“Sao vậy?” Rolin lấy khuỷu tay đụng Feldt.

“Không có gì.”

Vừa mở cửa phòng thí nghiệm, liền thấy Melanie chống nạng và Mike ra đón.

“Tiến sĩ! Tôi chỉ nghỉ ngơi vài ngày thôi, không ngờ lại xảy ra nhiều chuyện như vậy! Anh có khỏe không?” Tiếng giày cao gót của Melanie được thay thế bằng tiếng nạng khiến Rolin nghe có chút không quen.

Mike dứt khoát ôm lấy chân anh, dùng ngữ điệu có chút tủ thân nói: “Tiến sĩ... lâu rồi Albet không cho em thức ăn!”

Rolin xoa đầu Mike, bỗng có cảm giác “Mình đã trở về rồi”.

“Được rồi, được rồi!” Rolin vỗ tay, “Tối nay chúng ta sẽ viết hết báo cáo cho vụ án này. Albert cậu phụ trách báo cáo giám định bằng chứng, Melanie giúp tôi trông coi Albert, hy vọng cậu ta có thể hoàn thành trong một lần, không được mắc lỗi. Tôi cũng ở đây viết báo cáo.”

Mọi người lập tức ngồi vào trước máy tính, bắt đầu làm việc.

Rolin mở mail, thấy trong đó có một bức thư gửi đến từ FBI, tựa đề “Nhắc nhở: Mời đến tham dự buổi đánh giá chuyên ngành vào tháng sau.” Rolin đóng trang web, quay đầu nhìn Feldt ngồi cách đó không xa đang lật xem tạp chí.

“Sao vậy?”

“Sao anh không về nhà? Trời còn chưa sáng mà?”

“Tôi sợ khi cậu muốn tìm tôi lại không tìm được a.” Feldt lên giọng, là loại biểu tình không thể phân biệt thật giả, hắn giờ tạp chí lên, ngón tay chỉ tấm hình bên trên, “Hóa ra cậu đạt được không ít giải thưởng.”

Rolin không trả lời hắn, quay đầu nhanh nhẹn gõ bàn phím.

Rạng sáng, mọi tài liệu đã hoàn thành. Albert ngủ say ngay chỗ ngồi của mình, Melanie gọi cậu dậy rồi hai người cùng nhau về nhà. Mike không biết đã về phòng ngủ lúc nào. Rolin đi đến phía sau Feldt, dùng đầu gối húc vào lưng hắn, “Tôi muốn đi ngủ!”

“Hả?” Feldt đóng sách lại, cười nói, “Ý cậu muốn mời tôi ngủ cùng sao?”

Rolin nhếch miệng, đi thẳng vào phòng ngủ, đóng cửa.

“Tiến sĩ...” Mike nằm trên giường ngóc đầu dậy, “Cho dù anh có khóa cửa thì Feldt tiên sinh vẫn có thể vào.”

“Ngủ ngon.” Rolin nhú mào cởi áo khoác, nằm xuống đắp chăn. Một chết được, đặc biệt là mắt, hơn nữa báo cáo vụ án không thể so với báo cáo nghiên cứu, đối với Rolin thật sự rất tệ nhạt. Trở mình, Rolin liền ngủ say.

Lúc Feldt vào, Rolin đã ngủ rất say.

Cười khê, Feldt nhấc góc chăn rồi nằm vào.

Trong mơ màng, Rolin cảm giác hai chân mình đang chen vào giữa hai đầu gối của ai đó, hoàn toàn không giống với xúc cảm mềm mại của phụ nữ, đôi môi bá đạo lướt qua mặt và cổ, cánh tay mạnh mẽ dễ dàng ôm trọn lấy anh, còn có nhiệt độ cơ thể thấp hơn người thường nữa, Rolin biết, là Feldt. Rolin cảm giác nếu như mình mở mắt, chắc chắn sẽ không biết phải làm sao.

Nhưng mỗi lần môi Feldt hôn xuống, trong khoảnh khắc như chạm đến quả bom ở nơi sâu nhất trong nội tâm Rolin, lo sợ cùng kích thích ủa đến, mặc cho Rolin vất vả kìm nén dục vọng sắp nổ tung kia... thế nhưng Rolin không ghét hắn...

Hô hấp Rolin dần trở nên dồn dập, đầu lưỡi Feldt xâm nhập khoang miệng Rolin, điên cuồng khuấy đảo mọi chống cự, trong nháy mắt, áo ngủ bị xé xuống một cách thô bạo, Rolin theo bản năng giữ lấy hai tay Feldt.

“Mike ở đây!” Rolin bị bức đến không thể thối lui, mở to mắt nhìn đối phương, ánh mắt mê loạn làm Feldt có xúc động muốn nổi điên.

“Nó ra ngoài chơi máy tính từ lâu rồi.” Feldt gục đầu xuống, hôn rải rác lên khóe miệng tới vành tai Rolin.

Khó khăn nghiêng mặt qua, Rolin không thấy bóng dáng Mike trên giường nhỏ, chăn cũng chưa gấp, chỉ cuộn ở một bên..

Feldt nắm chặt hai tay, bỗng dùng sức cản lên vai Rolin.

“A!” Tiến sĩ cắn răng, hung hăng trừng đối phương, nhưng trong mắt Feldt có mê lực khiến người lóa mắt, mạnh mẽ hôn xuống như đang biểu đạt sự bất mãn “Cậu dám không tập trung a.”

Hai tay Feldt vuốt ve cánh hông Rolin, mà Rolin cũng để mặc hắn làm loạn, ngay khi ngón tay Feldt luồn vào quần Rolin, Rolin mạnh xoay người, đè Feldt dưới thân.

Sợi tóc ngắn trên trán lướt qua chóp mũi Feldt, khóe miệng có chút hương vị bướng bỉnh, “Dựa vào cái gì mà anh thượng tôi?”

“Dựa vào tôi yêu cậu!” Feldt vừa giữ lấy gáy Rolin, mở môi Rolin ra, vừa ôm lấy hai vai đẩy Rolin trở về giường nệm mềm mại.

Giây phút ấy, Rolin biết mình không thể tiếp tục khiêu khích vị Huyết tộc tính tình có vẻ tốt này. Hắn có thể mỉm cười đối với sự cố chấp và ngang bướng của mình, chỉ vì hắn bao dung. Hắn cần một thứ gì đó có thể chứng minh quyền lực của hắn, mình không thể ngăn được chuyện này mãi.

Thời điểm khi Feldt sắp tiến vào, Rolin kinh hoàng muốn bảo vệ cơ thể mình, anh không ngờ một người đàn ông lại có thể dùng phương thức điên cuồng mà lại khó có thể chống cự này để chinh phục một người đàn ông khác, lại càng không ngờ người đàn ông bị chinh phục ấy chính là mình!

“A!” Đau đớn khi cơ thể bị khuếch trương và lo sợ làm toàn thân Rolin căng cứng.

Feltd ngừng tiến nhập, dùng sức nâng hạ thân Rolin lên, dực vọng bùng nổ trong nháy mắt, thế nhưng hấn lại ngừng lại.

44. Quyển 3 - Chương 18

“Có người từng ôm cậu sao?” Ánh mắt Feltd tà mị điên cuồng.

“Nói thừa! Đương nhiên không có!” Rolin đặt đầu trên bả vai đối phương, nặng nề thở dốc, căn bản không biết phải làm thế nào để thả lỏng bản thân, nếu có thể, cậu thật hy vọng khí lực của Feltd không lớn như vậy, hay ít nhất nếu hai người được đổi vị trí, Rolin sẽ thoải mái hơn rất nhiều.

Feltd yêu thương hôn lên cổ Rolin, “Nếu tôi là người đầu tiên, vậy cậu phải học cách thả lỏng đi. Nhà khoa học phải có can đảm khám phá những thứ mình chưa biết a.”

“A!” Rolin thấp giọng thét lên, không ngờ trong một giây ấy Feltd đã đi vào.

Ông trời ơi, ngay cả nhà khoa học cũng sẽ không có khát vọng để mà “khám phá” loại sự tình này đi!

Sự mềm mại và ấm áp trong cơ thể Rolin khiến Feltd thỏa mãn thở dài một tiếng, ánh mắt mê ly làm Rolin có chút ngẩn người, cậu chưa từng nghĩ mình có thể khiến người đàn ông bất vi sở động này bộc lộ ra biểu tình như vậy.

Thậm chí cậu có một loại ảo giác, bàn tay đang thăm dò khắp cơ thể mình đang dần nóng lên.

Hai chân Rolin bị nâng cao gác lên hai vai Feltd, tư thế này khiến cậu không thể không nhấc thân trên lên để phản đối, “Tôi nói anh – ”

Nháy mắt, Rolin như bị điện giật mà ngã trở về, há to miệng không thể thốt lên một lời.

Feltd phóng túng đâm vào, mỗi một lần ra vào đều là một hồi va chạm điên cuồng.

Rolin cơ hồ không thể chịu nổi, nhưng là một câu “Tôi không được rồi” cũng không nói nên lời, cuối cùng đành để bản thân chịu đựng đau đớn.

Tốc độ xâm nhập làm Rolin không kịp cảm nhận được cơn khoái cảm phía trước, thì đột xâm nhập tiếp theo đã điên cuồng tiến đến.

Cậu biết bản thân chỉ có thể buông hết thả tự tôn cùng cố chấp, để mà yêu thương người đàn ông của riêng mình này.

Dần dần, sự tiếp nhận và sự xâm nhập đã hòa hợp với nhau.

Rolin ôm chặt Feltd, đối phương đáp lại bằng một nụ hôn điên cuồng rồi cùng nhau đạt tới cao trào.

Bất kể là Jeff hay Anna Bella, hoặc là Jasmine, dưới góc nhìn nhân loại mà nói, thì họ mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Thế nhưng, thật ra, so với người bình thường, họ vẫn yếu ớt hơn.

“I have a delicate heart.” (Tôi có một trái tim mong manh dễ vỡ/ nhạy cảm) Feltd phủ phục trên người Rolin, nhìn khuôn mặt say ngủ của đối phương, hôn lên mi mắt cậu, “Nếu cậu từ chối tôi, tôi thật sự sẽ không biết phải làm gì.”

Lúc đó, khe hở giữa gối đầu và ván đầu giường ánh lên ánh sáng của kim loại.

Feltd vươn tay kéo nó ra, nhẹ nhàng nâng lên.

Nụ cười của cô gái vĩnh viễn sẽ không thay đổi theo thời gian.

“Lindsay, tôi sẽ yêu cậu ấy nhiều hơn cô.”

Cái giá phải trả cho một trận triền miên này là một ngày một đêm ngủ mê mết.

Tiếng chuông điện thoại kéo đại não đang suy nghĩ miên man của Rolin về với thực tại.

Cố gắng mở mắt, khuôn mặt nghiêng anh tuấn của Feldt hiện rõ ràng trước mắt, ngay cả hơi thở vững vàng cũng từng đợt phả lên môi Rolin, giống như vô tình trêu ghẹo.

Rolin thử cử động cơ thể mình, rất đau, cậu trừng mắt nhìn trần nhà hồi lâu, rồi nghiêng mặt cắn một phát lên chóp mũi Feldt cho hả giận.

Nhưng lại không nghe thấy tiếng kêu như trong tưởng tượng, đối phương lại nhéo một cái trên lưng cậu, Tiến sĩ đáng thương nhăn nhó, “Làm sao vậy?” bả vai và xương quai xanh của Feldt lộ ra dưới chăn, cường kiện lại tuyệt đẹp, Rolin ngây ngốc nửa giây, lúc này mới phát giác chuông điện thoại đã ngừng lại.

Rolin cắn môi dưới, muốn ngồi dậy, bấy giờ mới phát hiện cánh tay Feldt đang đặt trên bụng mình, lúc này, chuông điện thoại lại vang lên.

Feldt rất thức thời vươn tay lấy điện thoại đưa cho Rolin.

“Đây là Tiến sĩ D.” Rolin nghe thấy giọng nói của đối phương, khóe miệng hiện ra ý cười, “Đã lâu không gặp, Jennifer, Giáo sư Carmelo có khỏe không? Tôi nhớ là... ngày mai? Đương nhiên tôi sẽ đi!”

Lúc này, ngón tay Feldt nhẹ nhàng vuốt ve dấu vết đêm qua để lại trên cổ Rolin, Tiến sĩ không khỏi né đi, lại vô ý động đến nơi đã sử dụng quá mức bên dưới, đau đến hít sâu một hơi.

Hiểu rõ sự đau đớn của Rolin, bàn tay vốn có ý muốn khiêu khích lại chậm rãi trượt xuống thắt lưng cậu, dùng lực vừa đủ xoa bóp cơ bắp rắn chắc.

Rolin híp mắt, tiếp tục trò chuyện với đối phương.

“Cái gì? Địa điểm là trên du thuyền? Tôi... được rồi, tôi sẽ đi... tôi sẽ đi...” Rolin ngắt điện thoại ném bên cạnh gối đầu, thư thái hưởng thụ sự phục vụ của Feldt.

“Phải đi tham dự buổi diễn thuyết của vị giáo sư đại học của cậu sao?” Feldt tựa trán lên vai Rolin.

“Àn...”

“Nhưng cậu không muốn đi, vì địa điểm là trên du thuyền.” Feldt ôn nhu hôn lên đầu vai Rolin.

“Àn, cha mẹ tôi chết vì tai nạn trên biển.” Rolin rất thẳng thắn thừa nhận.

“Đừng nói như về cậu chưa từng trải qua vụ tai nạn trên biển kia.” Ngón tay Feldt gạt sợi tóc rũ xuống mắt Rolin, “Cậu được phát hiện khi đang một mình trôi nổi trên một bong thuyền.”

Rolin khẽ hít một hơi, giữ lấy bàn tay đang xoa bóp cho mình.

“Tôi cái gì cũng không nhớ rõ, trừ bỏ cảm giác sợ hãi đại dương. Cha mẹ tôi chết như thế nào? Họ rơi xuống biển hay cùng chiếc du thuyền kia chìm vào lòng đại dương... Tôi cũng không biết... Sau này khi xem tin tức, báo chí nói dưới đáy chiếc du thuyền kia bị phần tử khủng bố cài bom, mục tiêu là một viên chức nhà nước quan trọng. So với những người vô danh khác thì cha mẹ tôi còn có may mắn được nhắc đến một chút. Nếu không tôi cũng không biết họ là các nhà khảo cổ học nổi tiếng.”

Feldt xoay người phủ lên người Rolin, hôn lên mặt đối phương, “Họ nhất định rất yêu cậu, nếu không ở nơi nhiều người như vậy, là ai đem cậu đẩy lên boong thuyền đây?”

Rolin kéo ra một nụ cười ác ý, đẩy Feldt ra, “Anh tốt nhất bỏ ý đồ mượn cớ an ủi tôi mà đi chơi đi.”

Đối phương lơ đãng cười cười, cầm tay Rolin, khẽ hôn lên lòng bàn tay cậu, “Nếu có thể, tôi thật muốn vĩnh viễn cùng cậu nằm ngốc ở trên giường.”

“Anh đã thành công an ủi tôi, tôi sẽ tham dự buổi diễn thuyết kia. Nếu đại dương là nơi cuối cùng mà cha mẹ tôi thuộc về, thì tôi không nên sợ hãi nó.”

Cửa phòng ngủ bị gõ vang, rất khẽ, lại có chút lúng túng.

Rolin cười xoay đầu lại, “Sao vậy Mike?”

“Tiến sĩ... Em thật sự đói bụng sắp chết a...”

Lấy khay tay đựng đựng Feldt, Rolin cười xấu xa nói: “Cho con ăn đi kìa!”

Sáng sớm ngày hôm sau, Feldt ngồi trên giường, nhìn Rolin đứng trước gương sửa sang lại quần áo, ngay cả đầu tóc cũng chưa bao giờ gọn gàng như thế. Đối với việc tham dự buổi diễn thuyết của vị Giáo sư đã mở mang kiến thức cho mình này, Rolin vẫn tương đối thận trọng.

“Tôi cứ thế này bị cậu vứt bỏ sao?” Feldt đưa tay vuốt lại mái tóc mình, khuỷu tay chống trên gối đầu, một bộ dáng tao nhã đẹp mắt.

Rolin đi tới bên giường, ngón tay nâng cằm Feldt, nhếch miệng cười xấu xa nói: “Ngoan ngoãn ở lại, chờ tôi về thương anh.”

Vừa muốn xoa người, Feldt lại giữ lấy cậu.

“Sao vậy?” Rolin quay lại có chút khó hiểu.

Feldt khẽ lắc đầu, buông lỏng tay ra.

Ngay lúc này tôi đang rất hạnh phúc, cho nên khi nhìn bóng lưng cậu, không hiểu sao lại cảm thấy sợ hãi.

Tựa hồ hiểu được điều đó, Rolin nhào người về phía Feldt, vươn dài cánh tay lấy vật dưới gối đầu ra.

Sau đó lật người lại, ngửa mặt nằm lên đùi Feldt, Rolin để vật kia lên tay đối phương.

“Tôi biết cậu đã từng trải qua mất mát.”

“Ừm.”

“Nét mặt đó đã từng là thứ quý giá và quan trọng nhất đối với tôi.”

Feldt nhẹ nhàng gật đầu, anh đã sớm đoán được.

“Hiện tại tôi giao nó cho anh.” Rolin nhẹ nhàng kéo mặt Feldt lại, dùng trán cọ cọ chóp mũi đối phương.

“Đứa ngốc, y phục cậu nhăn hết rồi kìa.” Vị Huyết tộc tao nhã đưa tay nhẹ nhàng sửa sang lại quần áo của người trong lòng.

Chín giờ ba mươi sáng, Rolin đi tới bến tàu.

Du thuyền đồ sộ hiệu Baeleon lấp lánh trong ánh mắt mọi người. Trên du thuyền được trang bị thư viện, quán bar, khu mua sắm, được mệnh danh là một trong ba du thuyền xa xỉ nhất New York.

Giáo sư Carmelo có thể diễn thuyết trên chiếc du thuyền này, xem ra nhà tài trợ cho hạng mục nghiên cứu của ông cũng không tầm thường a.

Rolin lên thuyền, đưa thư mời của mình ra, một người phục vụ cung kính đưa Rolin lên boong tàu, đi qua hành lang dài, lên thang máy, lúc này mới đến được phòng của mình.

Nước biển dưới ánh mắt trời nhẹ nhàng dập dờn gợn sóng, giống như một thiếu nữ nhu thuận, không mấy may có chút mùi vị của nguy hiểm.

Theo tiếng còi kéo dài, du thuyền chậm rãi rời bến tàu, Rolin đứng bên cửa sổ nhìn lục địa xa dần. Cứ ngỡ ngốc trong phòng như vậy tựa hồ có chút vô vị, đã như vậy, không bằng đi xuống lầu giải trí một chút.

Chơi mấy ván bi-a, thưởng thức một bữa cơm trưa, mới vừa cùng vài mỹ nhân nói chuyện vài câu, liền nhận được điện thoại Feldt gọi tới, này khiến Rolin nổi da gà toàn thân.

“Cùng nói chuyện với những cô gái xinh đẹp thế nào?”

“Không tồi.” Rolin đành phải bưng ly rượu đi vào nơi ít người hơn, cậu thật nghi ngờ không biết có phải Feldt đã âm thầm cùng lên du thuyền này rồi không.

“Thấy khó hiểu vì sao tôi lại biết cậu đang làm gì a?”

“Đúng vậy, tôi không hiểu.” Rolin sờ sờ mũi, cậu bỗng cảm thấy cho dù Feldt không ở bên cạnh thì anh ta cũng có thể dễ dàng bắt lấy mình.

“Tôi dựa theo giọng nói của cậu.”

“Thật vậy sao? Tôi đây phải...” Rolin thất thần, nhìn một thiếu niên mặc lễ phục đang đi qua đoàn người. Đó là cậu thiếu niên đã gặp ở buổi tiệc của Jasmine, chính Rolin còn tạo cơ hội cho cậu ta tham dự kỳ thi tuyển.

Chỉ là cậu thiếu niên ngày ấy giờ phút này mặt tràn đầy tự tin, bày ra nụ cười giảo hoạt, so với cậu bé ngượng ngùng thiếu tự tin ở buổi tiệc của Jasmine như hai người khác nhau.

“Lát nữa sẽ tán gẫu với anh sau.” Rolin cúp điện thoại, lặng lẽ đi theo sau thiếu niên kia, ngoài dự liệu là, cậu ta lại đi tới bên cạnh Giáo sư Carmelo, hai người dường như bắt đầu thảo luận sôi nổi.

Giáo sư Carmelo đã già hơn rất nhiều so với bảy tám năm trước, nhưng nếp nhăn nơi khóe mắt lại càng làm tăng thêm vẻ học giả trí tuệ, ý khen ngợi trong mắt ông khiến Rolin thấy rất quen thuộc, nhiều năm về trước, chính cậu cũng đã từng nói chuyện với Giáo sư Carmelo như vậy.

45. Quyển 4 - Chương 1: Dream

“A! Rolin!” Carmelo chú ý thấy Rolin, liền dẫn theo thiếu niên đi qua, “Lâu lắm rồi không gặp cậu nha!”

“Đã lâu không gặp, Giáo sư Carmelo xem ra vẫn hoạt bát như xưa a.” Rolin bắt tay Giáo sư, sau đó nhìn sang cậu thiếu niên bên cạnh, “Học trò của Giáo sư cũng ngày càng trẻ tuổi a.”

“Ha! Cậu nói Kevin sao?” Giáo sư vỗ vai cậu nhóc, “Tôi cứ ngỡ rằng cả đời này sẽ không gặp được đứa học trò nào có thiên phú như cậu, thế nhưng Thượng Đế lại mang Kevin đến cạnh tôi. Nghiên cứu của tôi có thể tiến triển như bây giờ, phần lớn cũng nhờ vào Kevin a.”

“Giáo sư Carmelo,” thiếu niên cười ngượng ngùng, “Kỳ thật cơ hội được tham dự kỳ thi tuyển để được nhập học, do chính Tiến sĩ D trao cho em, tờ khăn giấy Tiến sĩ cho em ở buổi tiệc hôm đó, em đến bây giờ vẫn còn giữ. Nó tựa như một vật may mắn, đã đưa em đến một cuộc sống khác.”

“Ai nha, thì ra các cậu đã sớm quen biết a! Vậy quá tốt rồi, các cậu đều là học trò của tôi, hảo hảo mà trò chuyện với nhau chút. Người trẻ tuổi thường có rất nhiều suy nghĩ táo bạo mà các lão già như tôi không thể nào nghĩ ra được.” Giáo sư Carmelo trông rất vui vẻ, “Kevin sẽ xin làm nghiên cứu sinh, nhưng vì tuổi còn quá nhỏ, nên có một lão già muốn làm khó dễ cậu ấy. Rolin cậu nên giúp đỡ cậu ấy nhiều chút, giới học thuật hiện tại thật sự rất cần những suy nghĩ của đám người trẻ tuổi các cậu.”

Rolin cười gật đầu, dùng ly rượu chỉ chỉ phía boong tàu, hai người ra ngồi dưới một tán dù che nắng dưới ánh mặt trời.

“Thật sự rất biết ơn sự giúp đỡ của ngài, Tiến sĩ D.” Kevin một bộ ngây ngô.

Chậm rì rì gác một chân lên, Rolin nâng ly rượu lên miệng, khóe miệng nhếch lên, trong nháy mắt vạch trần lời nói dối giả tạo, “Đừng giả bộ, tiểu quỷ. Tôi làm FBI nhiều năm như vậy, cậu có thể gạt tôi lần đầu, nhưng tuyệt đối không thể gạt tôi lần thứ hai.”

“Thiết...” Kevin ngẩn người, lập tức đình đặc đặt ly nước trái cây xuống, ngón tay gõ gõ mặt bàn, “Bất quá, anh thì biết gì chứ.”

“Đúng là tôi không biết. Chẳng hạn như cậu tiếp cận tôi chỉ vì muốn tôi đề cử cậu vào trường sao? Không đúng, cậu gia nhập bè phái của Jasmine, đặt mình vào trong nguy hiểm chỉ vì một trường đại học, thật sự không đáng.”

“Nhưng sự thật lại chứng minh, người bị vây trong vòng nguy hiểm là anh, còn tôi chỉ tuân lệnh ông chủ đến bữa tiệc chết tiệt đó để theo dõi kẻ điên kia thôi.”

“Kẻ điên?”

“Trừ Jasmine ra thì còn ai?”

“Ông chủ của cậu là ai?” Rolin nheo mắt nhìn.

“Đoán thử xem a, không phải anh đã từng gặp qua hắn rồi sao?” Kevin đẩy ghế đứng lên.

“Nếu vậy, cậu tiếp cận Giáo sư Carmelo là vì cái gì?” Rolin giữ lấy thiếu niên đang muốn rời đi.

“Anh nhầm rồi, người tôi muốn tiếp cận là anh, Tiến sĩ D ngốc nghếch. Anh chiếm lấy hàng ngàn hàng vạn súng ai của hắn mà không biết.” Kevin nhún vai, rất có kỹ thuật gỡ bàn tay Rolin ra, “Đương nhiên, hai chúng ta cùng là thiên tài, tôi cảm thấy rất hứng thú với nghiên cứu của anh.”

Rolin nghi hoặc nhìn Kevin, “Cậu biết thứ tôi đang nghiên cứu?”

“Dùng dịch X-a, giúp anh có được sức mạnh của huyết tộc trong năm phút. Nhưng anh làm cách nào để cân bằng hàm lượng virus X trong đó? Để vừa có được sức mạnh, lại không đến mức bị lây nhiễm.” Kevin dùng đầu ngón tay gõ lên ngực Rolin, sau đó nghiêng ngang mà đi.

Rolin quay đầu nhìn mặt biển thâm trầm rộng lớn, vẫn từng mảnh từng mảnh nhấp nhô gợn sóng óng ánh khúc xạ ánh nắng mặt trời.

Màn đêm buông xuống, buổi diễn thuyết của Giáo sư Carmelo đã bắt đầu trong một thánh phòng lớn.

Hai hơn ngàn chỗ ngồi đều được lấp kín, trong đó có một nửa là học giả cùng ngành, số còn lại là những nhân vật nổi tiếng trong thương giới cảm thấy hứng thú với nghiên cứu của Giáo sư, số ít còn lại là phóng viên truyền thông.

Rolin vừa kiểm chỗ ngồi của mình, vừa chào hỏi với một vài học giả.

Lúc này, chợt có người bắt lấy cổ tay cậu, Rolin ngẩng đầu lên, thấy người tới không khỏi mở to mắt.

“Đã lâu không gặp... Rolin. Còn nhớ tôi không?” Âm sắc khiến bầu không khí lạnh xuống, nụ cười sắc sảo.

Rolin sững sờ tại chỗ, thẳng cho đến khi có người va vào người, lúc này cậu mới hồi phục tinh thần.

“Đương nhiên nhớ chứ, Ngài Oliver Larsson.” Rolin muốn rút tay ra, tuy nhiên nếu Oliver không buông tay, cậu căn bản không có khả năng giành được tự do, “Không nghĩ tới ngài cũng có hứng thú với nghiên cứu của Giáo sư Carmelo.”

Ngón tay Oliver chỉ một dãy số trên tay ghế, Rolin mới phát giác đó là chỗ ngồi của mình.

“Nghiên cứu của Giáo sư Carmelo là do tập đoàn tài chính Larsson tài trợ.”

Rolin không tình nguyện mà ngồi xuống, “Thật không nghĩ tới, Huyết tộc vậy mà lại có hứng thú với những nghiên cứu của người bình thường.”

“Cậu nhầm rồi, Rolin, tôi muốn giúp đỡ chính là nghiên cứu của cậu, đáng tiếc phòng thí nghiệm của cậu lại thuộc sở hữu của chính phủ liên bang, toàn bộ tài trợ phi chính phủ đều phải trải qua khảo sát. Mà đề tài nghiên cứu của Giáo sư Carmelo lại sát với lĩnh vực nghiên cứu của cậu nhất.” Ánh mắt của Oliver cũng không hề rời khỏi người Giáo sư đang đi lên bục diễn thuyết.

Lĩnh vực của tôi... Rolin ở trong lòng nhún vai, quả thật nghiên cứu của tôi có giá trị rất đặc biệt đối với Huyết tộc.

Màn diễn thuyết này kéo dài gần hai tiếng, một tiếng cuối cùng là thời gian để đặt câu hỏi.

Nửa phần đầu, Oliver vẫn duy trì trầm mặc, tựa hồ rất chăm chú lắng nghe. Rolin cũng không tin hẳn thật sự nghe hiểu hết, dù sao đại đa số thương nhân chỉ cảm thấy hứng thú với giá trị y học của nghiên cứu này mà thôi.

Nhưng khi tới phần đặt câu hỏi, Oliver thế nhưng lại liên tiếp đưa ra ba câu hỏi rất có chiều sâu, câu hỏi cuối cùng khiến ngay cả Giáo sư Carmelo cũng gặp chút khó khăn để trả lời. Rolin không khỏi nhìn Oliver với cặp mắt khác xưa, nếu không phải thật sự hiểu rõ nghiên cứu của Giáo sư, chắc chắn không có khả năng đặt ra câu hỏi như vậy.

Là học trò của Carmelo, Rolin rất hiểu thầy mình. Mặc dù hiện tại ông mang vẻ mặt bình tĩnh, dựa theo tư liệu trên máy tính để đưa ra đáp án, nhưng Rolin biết, câu hỏi này nằm trong giai đoạn nghiên cứu tiếp theo của ông.

“Đối với câu hỏi này, là học trò của Giáo sư và cũng là người nghiên cứu về lĩnh vực này, tôi có một suy đoán...” Rolin đứng lên, nhường Carmelo ở trên bục thở phào một hơi.

“Nga? Nói cho mọi người nghe một chút, thử xem có giống với suy nghĩ của tôi hay không.” Giáo sư làm một thủ thế “mời lên bục”.

Rolin liếc Oliver một cái, rồi đi lên. Bài diễn thuyết của cậu khiến ánh mắt của nhóm học giả bên dưới liên tục dõi theo, ngay cả Carmelo bên kia cũng không ngừng gật đầu.

Đợi cho buổi diễn thuyết kết thúc, Rolin bị một đám học giả nhiệt tình vây quanh, thậm chí còn có thương nhân cử thư ký đi bàn bạc với Rolin về việc đầu tư cho nghiên cứu của cậu.

“Đáp án đó cậu nhớ kĩ chưa?” Oliver quay đầu lại nhìn cậu thiếu niên bên cạnh mình.

“Nhớ kĩ rồi.” Kevin cười, “Ngài nói đúng, Tiến sĩ D xuất sắc hơn Giáo sư Carmelo rất nhiều, tôi thấy để đạt tới trình độ của anh ấy, e là tôi còn phải mất nhiều năm nữa.”

Oliver không nói gì, chỉ đứng ở chỗ cao nhất trong thánh phòng, lẳng lặng nhìn người đàn ông đang bị đoàn người bao vây.

“Anh ta không nhớ Ngài, đúng không?” Kevin tựa vào tường, nhẹ giọng hỏi.

Một trận gió xẹt qua tai, Kevin lúc này mới phát giác Oliver bên cạnh đã không còn thấy bóng dáng.

Khi Rolin trở lại phòng của mình, đã hơn nửa đêm. Cậu vươn vai, những kẻ điên cứ ngốc ra trong phòng thí nghiệm, thật sự là không tốt a.

Vừa ngả lưng xuống giường, Rolin vừa bấm số điện thoại của Feltd.

“Hôm nay thật sự là mệt chết tôi...”

Đối phương cười khẽ, âm sắc thuần hậu mát xa thần kinh Rolin, đại não mệt mỏi dần dần trở nên thoải mái hơn.

“Thật muốn lập tức quay về.” Rolin nghiêng người, nhắc chân, cầm điện thoại chui vào trong.

“Nhớ tôi không?”

“Không có đâu. Chỉ là nhóm lão nhân này không có ai nhìn đẹp mắt thôi...”

Một bàn tay vươn đến, lấy di động của Rolin ra khỏi chặn.

“O...Oliver, sao anh lại ở đây?!” Rolin bật người ngồi dậy, người đàn ông trước mắt một chân quỳ trên giường, cánh tay nâng lên có một loại phong độ mạnh mẽ. “Viu” một tiếng, di động rơi tùm vào ly nước để trên tủ đầu giường, bắt đầu chìm xuống đáy ly.

“Du thuyền này là của tôi, tôi đương nhiên có quyền đi khắp nơi.” Oliver chậm rãi nói, trong giọng nói lộ ra sự kiên nhẫn vô tận, nhưng Rolin cảm nhận được từ trong ánh mắt của hắn một khát vọng nào đó đang giãy dụa muốn thoát khỏi sự trói buộc của lý trí.

“Nhưng hiện tại đang là không gian cá nhân của khách mời.” Rolin nghiêm chỉnh đáp lời, khó hiểu nhìn người mới xông vào.

“Cậu còn nhớ tôi không?” Oliver hỏi lại câu hỏi kia, u buồn xen lẫn chờ mong.

“Oliver Larsson, Huyết tộc thuần chủng.” Rolin chậm rãi di chuyển qua mép giường bên kia, vừa muốn xuống giường, cổ chân lại bị đối phương một phen bắt lấy, thoáng cái bị kéo qua, “Anh muốn làm gì?!”

Oliver lưu loát kéo Rolin vào phòng tắm, mở vòi nước trong bồn rửa tay, mặc cho nước đổ đầy vào đó.

“Cha mẹ cậu chết vì tai nạn trên biển, cậu một mình trôi nổi trên boong thuyền khoảng mười mấy tiếng sau mới được cứu trợ, thế nhưng cậu lại quên hết mọi thứ.” Tay Oliver gắt gao nắm tóc Rolin, bắt cậu nhìn thẳng vào mình.

“Không sai, tôi quên sạch rồi! Nay thì có gì kỳ quái?!” Rolin định tung một nắm vào mặt Oliver, lại không ngờ rằng đối phương hung hăng ấn đầu cậu xuống nước.

Bên tai là tiếng nước chảy ùng ục, Rolin chống hai tay lên thành bồn rửa mặt nhằm chống đỡ cơ thể, thế nhưng lấy sức mạnh của cậu so với sức mạnh của Oliver, thì chỉ giống như một con kiến hôi yếu ớt.

Hô hấp ngày càng khó khăn, trước mắt bắt đầu biến thành màu đen, Rolin dần dần không thể giãy dụa được nữa, hai tay vô lực buông thõng xuống.

Oliver nhấc cậu ra khỏi nước, mặt không biểu tình mà lôi cậu tới giường.

Bàn tay vỗ nhẹ trước ngực Rolin, cậu liền bắt đầu nôn nước, ho khan định thần lại, quan sát người đàn ông trước mặt qua đôi mắt ướt nước.

“Cậu đã nhớ ra tôi chưa?”

“Ai nhớ anh hả đồ thần kinh!” Rolin muốn huy quyền, bất quá nắm tay nâng lên được mấy thước liền rút trở về, nghiêng người không ngừng ho khan.

46. Quyển 4 - Chương 2

Oliver vươn tay, nhẹ nhàng vén sợi tóc ướt nước trên má Rolin, “Cậu đến cuối cùng vẫn làm tôi buồn lòng.”

Ngón tay hần vuốt dọc theo má Rolin trượt xuống cổ, dấu vết ân ái hôm qua để lại vẫn chưa biến mất, Rolin gỡ ngón tay hần ra, vừa muốn ngồi dậy, Oliver đột ngột túm lấy Rolin kéo đến trước mặt hần, Rolin có chút rụt rè, trong đôi mắt đối phương bùng cháy ngọn lửa thiêu đốt, tựa như muốn hủy diệt cậu.

“Ngô...” Rolin kinh ngạc đến ngây người, đầu lưỡi Oliver tách đôi môi Rolin ra, áp đảo mà đè cậu xuống giường. Cậu quơ quàng hai tay, cố gắng tìm điểm tựa để chống đỡ thân mình.

Động tác Oliver ngày càng cuồng vọng, tùy tiện gặm cắn cổ Rolin, thậm chí còn không ngừng dùng răng nanh bén nhọn ma sát làn da mỏng manh. Rolin túm chặt áo đối phương, thậm chí không dám hô hấp, ngay cả Feldt trong cơn mê loạn cũng chưa bao giờ dùng hung khí sẵn thức ăn kia mà uy hiếp cậu.

Bàn tay đối phương luồn vào trong áo Rolin, ngón tay mơn trớn cơ hồ muốn khảm vào trong da thịt, say sưa hôn lấy môi cậu, hàm ý xâm lược và chiếm lĩnh nồng đậm khiến Rolin không thể thở nổi.

Rolin không biết Oliver muốn nổi điên cái gì, nhưng cậu biết nếu còn tiếp tục như vậy, chính cậu liền xong đời!

Rolin giả bộ quay đầu qua một bên, đối phương hành động đúng như cậu nghĩ, mạnh mẽ tiến tới nhằm khống chế không cho cậu vùng vẫy, vùng vằng áp chế ở một góc độ khiến cậu không thể động đậy. Rolin chậm rãi thả tay vô túi quần, cầm lấy tễ thuốc, thật cẩn thận bỏ nắp kim tiêm, vừa muốn thuận thế đâm vào bắp đùi mình, cổ tay bỗng nhiên bị chế trụ.

Oliver rời khỏi khoang miệng Rolin, cúi đầu nhìn vẻ mặt thất vọng cùng cố chấp của cậu, khóe miệng nhếch lên, rất ra dáng người lớn.

“Cậu vĩnh viễn chỉ là một đứa trẻ, Rolin.”

“Không cần tùy tiện gọi loạn tên tôi, ngài Larsson.” Ánh mắt Rolin lạnh lẽo, tròng khuôn mặt tuấn mỹ không thua kém Feldt kia.

Oliver kéo bàn tay đang dút trong túi quần của Rolin ra, nắm lấy những khớp ngón tay đang cố dùng sức của cậu, thoát nhìn như mười ngón tay đang đan vào nhau, kim tiêm lại vô lực rơi xuống.

“Khi hần chiếm lấy cậu, là do cậu tự nguyện sao?” Đầu lưỡi Oliver lướt qua hồng ngân trên xương quai xanh Rolin, tựa ôn nhu trấn an lại ần ần vài phần uy hiếp.

“Tôi tự nguyện.” Rolin cảm thấy vô cùng xấu hổ và giận dữ, chuyện riêng của cậu và Feldt thì liên quan gì đến Oliver. Cậu yêu ai liền cùng người đó ở một chỗ!

“Cậu suy nghĩ kỹ chưa?” Nụ cười bên môi Oliver biến mất, âm điệu hạ thấp khiến Rolin cảm giác nước đọng trên người mình có hay không đã đông thành băng?

“Tôi nghĩ kỹ rồi...” Rolin bị đối phương xốc lên, rất dùng sức khiến cậu có thể nghe thấy âm thanh bả vai mình bị trật khớp, “Anh muốn mang tôi đi đâu!”

Nháy mắt, Oliver mang Rolin đi tới boong tàu, sóng biển từng đợt từng đợt vỗ vào mạn thuyền, mặt biển trong bóng đêm đã không còn vẻ tinh thuần như dưới ánh mặt trời, lại mãnh liệt tựa như muốn nuốt chửng mọi thứ.

Gió biển thổi qua, Rolin cảm thấy chính mình rất nhẹ, như tùy thời sẽ bị gió cuốn bay.

“Anh muốn làm gì?”

“Làm gì?” Oliver xoay mặt Rolin qua, không màng tới cậu đang tránh né, liên tiếp hôn xuống, nóng vội thật không giống khí chất băng lãnh của Oliver, “Giúp cậu hiểu rõ bản thân! Hiểu rõ cậu rốt cuộc yêu ai!”

Rolin cảm giác lưng mình đang tựa trên lan can, Oliver ấn đặt cậu lên đây, trên mặt lại không có bất luận biểu tình gì.

Nghiêng đầu nhìn mặt biển gợn sóng, nỗi sợ hãi vô hình khiến Rolin nuốt nước miếng. Mặc cho hai tay cậu gắt gao bầu chặt lấy lan can, Oliver vẫn thẳng tay ném cậu xuống.

Chìm xuống màn nước biển tối đen, một lần lại một lần vùng vẫy hướng về phía bầu trời đêm nhưng chỉ đổi lấy mỗi lúc ngày một chìm sâu hơn.

Ánh mắt Rolin cuối cùng cũng không nhìn thấy thứ gì nữa, càng cố gắng hô hấp, nước biển tràn vào khí quản càng nhiều. Cảm giác lạnh buốt khiến cậu thấy tuyệt vọng.

Feltd... Feltd...

Tôi không được chết ở đây... tôi còn muốn gặp anh...

Rolin ra sức vùng vẫy, muốn bơi về, đáng tiếc một bả vai đã bị trật khớp, cậu chỉ có thể giãy dụa trong vô vọng.

Một đoàn người đã tụ tập trên boong thuyền, Kevin chạy vội đến chỗ Oliver đang đứng sừng sững như bức tượng điêu khắc bên lan can, sợ hãi kêu: “Trời ạ! Hắn sẽ chết mất!”

Không ngừng có người kêu cứu, còn có người tìm được dây thừng và phao cứu ném xuống.

“Nếu cậu ta yêu người khác, tôi thề rằng để cậu ta chết đi.” Oliver dương cằm, lãnh mắt nhìn Rolin dần dần chìm vào đại dương.

Khí lực từng chút từng chút mất đi, Rolin cuối cùng cũng không còn sức cử động nữa.

Đáy biển đen thui kia, đang mở rộng vòng tay ôm lấy cậu.

Rolin cảm thấy mình đang mơ, mơ về thật lâu thật lâu trước kia...

Cậu đi trên một con đường nhỏ, xung quanh là đồng hoang mênh mông, cỏ đại lay động trong gió đêm, ánh trăng bạc màu tịch liêu mà hiu quạnh.

Rất lạnh, cậu vươn tay ôm lấy chính mình, nâng mắt nhìn bầu trời sao, muốn mượn ánh sáng xanh nhạt ấy để xua tan nỗi sợ hãi trong lòng. Sau đó cậu va phải một người, đối phương mặc chiếc áo khoác ẩn mình trong đêm đen, tựa như vốn là một phần của bóng đêm.

Rolin ngẩng đầu, thấy làn da trắng trong và hàng mi ưu mỹ, không khỏi ngơ ngác mà ngửa đầu.

“Cậu muốn đi đâu?” Thanh âm của hắn rất lạnh, cảm giác áp bách âm trầm làm Rolin phải cúi đầu.

“Đi tìm ba ba của em, Tiến sĩ Dandes đang khai quật cổ thành ở Munday.”

“Sao lại đi một mình đến nơi đồng hoang vắng vẻ như thế này?” Nam tử quỳ một gối xuống trước mặt cậu, để tầm mắt ngang tầm với cậu, ngón tay lướt qua đôi mắt cậu, “Quá nguy hiểm, cậu sẽ trở thành thức ăn tươi ngon mất.”

“Tiên sinh, ngài đang nói đến sói hoang sao?” Rolin hít hít mũi, “Cha nói chỉ cần mang theo lửa thì bọn chúng sẽ không dám đến gần...”

“Vậy, cây đuốc của em đâu?”

“Tắt rồi...”

“Cha em biết em đến tìm hấn không?”

“Không biết. Nhưng cha cứ mãi ở tòa cổ thành kia không chịu về nhà, đã lâu lắm rồi em chưa được gặp cha. Cho nên... lần này thừa dịp bảo mẫu không chú ý... em liền lén chạy ra ngoài...” Rolin cúi đầu, cậu biết mình đã làm sai rồi.

Nam tử chìa tay cho cậu, nói với cậu, “Tôi đưa em đi.”

“Ngài biết cha em sao?”

“Biết, gã là tên quỷ chán ghét quấy rầy giấc ngủ của tôi.” Nam tử dẫn Rolin đi về phía trước.

“A? Ngài là bằng hữu của cha sao? Không biết tên của Ngài...”

“Tôi là Oliver Larsson.” Nam tử xoa đầu Rolin, “Cậu có thể gọi tôi là Oliver.”

Oliver...

Cậu có thể gọi tôi là Oliver...

Rolin chợt mở to mắt, nhìn trần nhà chói lọi, nghiêng đầu qua, thấy Kevin đang cầm một quyển sách ngồi bên giường.

Ngộ ngạo nghĩ muốn ngồi dậy, Rolin liền cảm nhận trên vai đau buốt, vô lực mà ngã trở về.

“Anh tỉnh rồi a.” Kevin ném quyển sách qua một bên, khoanh tay nhìn Rolin.

Hít sâu một hơi, Rolin chậm rãi nhớ lại chính mình bị Oliver đẩy xuống biển, liều mạng giãy dụa...

“Tôi làm thế nào lên được đây?”

“Làm thế nào lên đây?” Kevin buồn cười nhún vai, “Đương nhiên là ngài Larsson đưa anh lên a.”

Rolin hừ lạnh một tiếng, “Hắn ta không phải muốn tôi chết đuối sao?”

“Hắn chỉ biết ‘yêu chết anh.’” Kevin nhìn đồng hồ trên cổ tay, đứng dậy ra cửa, “Còn một tiếng nữa thuyền sẽ cập bến, lần sau gặp lại.”

Kevin đi rồi, Rolin chậm rãi ngồi dậy, đem đầu chôn vào giữa hai đầu gối.

“Tôi quen biết Oliver sao...”

Muốn nói chuyện với Feldt, Rolin sờ sờ túi áo, lúc này mới nhớ tới di động đã bị Oliver ném vào ly nước.

Du thuyền cập bến ở thị trấn K, nơi này vốn có người học thuật diễn thuyết, nhưng hiện tại Rolin hoàn toàn không thể khơi dậy hứng thú nghe màn diễn thuyết đó.

May mắn ví tiền và giấy tờ đều nằm trong túi áo khoác, nếu không cậu sẽ trở thành học giả rỗng túi mất.

Ngồi taxi đi vào nội thành, Rolin vừa vào phòng khách sạn liền bấm số điện thoại của Feldt.

“Tôi vẫn luôn chờ cậu, hôm qua rốt cuộc cậu bị sao vậy?” Thanh âm Feldt nhu hòa nhưng lại ẩn chứa một chút bất an lo lắng.

“Tôi... Tôi hôm qua gặp Oliver Larsson... trên du thuyền...”

“Hắn đã làm gì cậu?” Ngữ điệu Feldt trầm xuống, Rolin vẫn là lần đầu tiên nghe thấy anh bày tỏ cảm xúc trực tiếp như vậy.

“Không có gì...” Rolin nhún vai, “Ngoại trừ thiếu chút nữa giết tôi.”

Đầu kia điện thoại trở nên im lặng hồi lâu, Rolin áp sát tai nghe lên tai, ngồi khoanh chân trên giường tĩnh tế phân tích tiếng hít thở của Feldt.

“Hôm qua tôi mơ thấy một giấc mơ.” Thật lâu sau, người kia rốt cuộc cũng mở miệng.

“Ăn hủm.”

“Tôi mơ tôi có được cậu, nhưng cũng rất nhanh mất đi cậu.”

Rolin nhắm mắt, nhấp hé môi.

“Đừng lo lắng gì hết, tôi rất nhanh sẽ trở về. Còn nữa... hôn anh...” Rolin nhẹ nhàng đặt môi lên ống nghe, cảm giác được đối phương có lẽ cũng đang làm động tác tương tự.

Cúp điện thoại, Rolin lấy sổ ghi chép ra, bên trong có ghi một vài số điện thoại, bà Corby từng là bảo mẫu chăm sóc cậu khi còn ở Munday, nay đã chuyển tới định cư ở thị trấn K.

Buổi thảo luận nghiên cứu vào buổi chiều, Rolin gọi điện cho người tổ chức báo cậu không được khỏe, đối phương cũng nghe nói qua về sự cố của Rolin, nên tỏ vẻ thông cảm đối với sự vắng mặt của cậu.

Rolin gọi điện thoại cho bảo mẫu, rồi đi đến nhà bà. Người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi năm đó nay khi cửa mở ra đã thành một lão bà sáu mươi tuổi, tuy nhiên tinh thần vẫn minh mẫn như trước.

Bà dẫn Rolin vào phòng khách, nhiệt tình pha một ly cà phê Blue Mountain và mang ra một đĩa bánh quy nóng giòn.

Hai người tán gẫu hồi lâu, bà Corby vừa cảm khái thời gian sao trôi qua thật nhanh, vừa cao hứng về thành tựu Rolin đã đạt được, hơn nữa, bà còn luôn miệng nói thật không ngờ tới với thân phận của cậu bây giờ mà vẫn nhớ đến bà bảo mẫu đã từng chăm sóc cậu hơn một năm trước đây.

“Như vậy, bà có nhớ người tên Oliver Larsson không?” Rolin giống như vô tình hỏi han.

“Ha hã, có a, tôi nhớ rất rõ, người bằng hữu bí mật của cậu.” Bà Corby vỗ Rolin một cái, “Ban đầu tôi và ba cậu còn tưởng rằng người này là bằng hữu do cậu tự tưởng tượng ra, bởi vì chúng tôi chưa từng gặp qua hẳn. Mãi cho đến một ngày cậu đưa tấm ảnh chụp kia cho tôi xem, tôi mới tin cậu thật sự quen biết hẳn. Người kia là người tuấn mỹ cỡ nào a, quả thực giống như tranh họa. Tôi còn luôn nói cậu phải mời hẳn đến nhà, để cho tôi được tận mắt nhìn thấy, bất quá rất nhanh cha mẹ cậu đã đưa cậu rời khỏi Munday.”

“Tấm ảnh chụp kia... Bà có biết ở đâu không? Đương nhiên... cũng đã lâu rồi, tôi đoán...”

“Tôi giao lại cho cậu!” Bà Corby đứng lên, “Tôi tìm được một chiếc hộp trong mớ vật dụng của cậu. Sau lại nghe tin cả nhà cậu đi du thuyền đã xảy ra chuyện, tôi nghĩ rằng cậu cũng... dù sao cậu cũng đã ở bên cạnh tôi một năm hơn hoặc gần hai năm, cho nên tôi giữ đồ vật của cậu xem như là kỷ niệm đi.”

Bà hướng phòng ngủ trên lầu đi lên, mở rương lưu trữ ra tìm kiếm vật gì đó, Rolin cũng nhanh chân chạy qua hỗ trợ.

47. Quyển 4 - Chương 3

Hai người tìm kiếm hồi lâu, rốt cuộc mới được một hộp giấy tận sâu bên trong.

Bà Corby phúi phúi lớp bụi bên trên, mở nắp hộp ra. Bên trong có một vài món đồ chơi trẻ em, như một con rối gỗ và một số chú lính nhựa nhỏ. Rolin lấy chúng ra đặt lên bàn.

“Cậu từ bé đã không giống những đứa trẻ bình thường khác. Khi bọn trẻ chơi đùa bên ngoài, cậu thích ngồi ở nhà đọc sách, còn chế tạo một ít thứ gì đó mà tôi cũng không hiểu rõ. Bọn trẻ tuy không cùng cậu vui đùa, nhưng khi thấy cậu làm gì đó lại thường dính lấy xem...” Bà Corby mỉm cười nhớ lại, “Mấy món đồ chơi đó là cha cậu mua tặng cho cậu. Cậu rất ít khi chơi chúng, nhưng cũng rất quý trọng chúng.”

Rolin gạt đầu, cậu cảm thấy mấy thứ này có chút quen mắt. Sau đó, dưới đáy hộp giấy, Rolin nhìn thấy tấm ảnh chụp hé ra.

Đó là một gian phòng kiểu xưa tương đối hoa lệ.

Rolin thấy trên bàn ăn theo phong cách Rococo đặt một đèn bàn tinh xảo. Trên mặt bàn trải một khăn bàn có hoa văn, một người đàn ông tao nhã ngồi cạnh bàn, một tay nhẹ nhàng gác lên mặt bàn, tay kia bế một cậu bé khoảng sáu, bảy tuổi.

Hít sâu một hơi, Rolin nhận ra người đàn ông trong hình chắc chắn là Oliver Larson. Mặc dù sau hai mươi năm, khuôn mặt hắn vẫn không thay đổi chút nào. Ngoại trừ nụ cười kia... Nụ cười hiện tại của Oliver giống như một bức điêu khắc được tính toán đến hoàn mỹ, rất đẹp lại không động lòng người. Mà hắn trong bức hình, đầu hơi nghiêng, cằm chạm vào giữa tai của cậu bé, trên miệng tuy không có ý cười, nhưng ánh mắt lại dịu dàng đến bất ngờ.

“Cậu bé này... là tôi ư?” Rolin có chút không thể tin được. Cậu bé kia hơi ngưỡng đầu ra sau, tựa lên ngực Oliver, thực rõ ràng là hai người họ rất thân thiết.

“Đương nhiên là cậu rồi,” bà Corby ghé qua, “Làm sao vậy Rolin?”

“A... Không... Không có gì. Tôi chỉ không nhớ rõ...”

Kéo Rolin ôm vào lòng mình, bà Corby vỗ vỗ lưng cậu, “Không sao đâu con trai, mọi thứ sẽ ổn cả thôi.” Lão thái thái tốt bụng cho là Rolin đang đau lòng khi nhớ đến vụ tai nạn trên biển khiến cha mẹ cậu qua đời kia.

Xế chiều, Rolin mang theo hộp giấy rời khỏi nơi bà Corby ở.

Bắt một chiếc taxi, đọc tên khách sạn, Rolin ngồi trong xe không hiểu sao lại cảm thấy sốt ruột, trí nhớ của cậu thiếu mất một khoảng, hơn nữa lại là một phần ký ức rất quan trọng.

Nhưng trực giác lại nói cho cậu biết, đừng cố gắng vén bức rèm kia lên biết đâu bản thân cậu sẽ hạnh phúc hơn.

Ngay tại ngã rẽ, trước mặt bỗng xuất hiện một chiếc xe nghênh diện mà đến, làn đường nhỏ hẹp khiến tài xế không thể không bẻ tay lái, hai chiếc xe an toàn mà lướt sát qua nhau, nhưng phanh một tiếng, chiếc xe màu bạc kia theo quán tính trượt ra xa khoảng vài thước rồi mới dừng lại.

Rolin và tài xế xe taxi cũng dừng xe để xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Một người đàn ông mặc áo kaki mở cửa xe, đeo mắt kính, nhìn có chút vụng về kiểm tra lốp xe bị nổ của mình.

“Này! Có chuẩn bị lốp xe dự trữ không?” Tài xế taxi lớn tiếng hỏi.

“A.. Ha, không có. Đây là xe của bạn tôi.” Người đàn ông xoay người lại, cười có vài phần bất đắc dĩ, khi hắn nhìn thấy Rolin, ánh mắt bỗng sáng lên, “Ai nha! Anh là học trò của Giáo sư Carmelo – tiến sĩ D đúng không?”

“Đúng vậy...” Rolin bắt lấy hai tay đối phương đưa tới, giờ mới phát hiện người đàn ông nhìn có vẻ khô khan này thật ra khá ôn nhu, nếu lấy cặp mắt kính không phù hợp kia xuống, thì tuyệt đối là một mỹ nam tử.

“Tôi hôm qua Ngài lên phát biểu trong buổi diễn thuyết thật sự làm người ta phải khắc sâu ấn tượng a” người đàn ông lấy tấm danh thiếp trong túi ra, “Thật hy vọng có cơ hội được trao đổi với anh nhiều hơn.”

“Tiến sĩ Keene Davis, Ngài là chuyên gia nghiên cứu hàng đầu của công ty được Dynamic a, thật sự quá trẻ!”

“Vậy mà so ra vẫn kém tiến sĩ D a, 28 tuổi đã có ba bằng tiến sĩ, hơn nữa còn là chuyên gia đỉnh cao về huyết học.” Keene giữ chặt Rolin, “Đi nào, chúng ta phải hảo hảo trao đổi một chút!”

“Xe của ngài...”

“Gọi cho công ty kéo xe là được rồi! Hay là... Ngài tiến sĩ còn có việc gì khác?” Keene lộ ra biểu tình có chút thất vọng.

Rolin cười, chính mình đang phiền lòng, thế nhưng Keene lại xuất hiện ngay lúc này, có lẽ đây là chỉ thị của Thượng Đế, để Keene đến giúp mình tạm quên đi phiền não này.

Hai người tìm một tiệm Star Buck, gọi cà phê rồi chậm rãi nói chuyện đến bốn tiếng hơn, khi chú ý đến thời gian, đã là hơn bảy tối.

Keene khiến Rolin khá ngạc nhiên, cách nhìn của người này về huyết tộc rất có ích cho nghiên cứu huyết học, Rolin thậm chí còn âm thầm tính toán, có nên viết bản báo cáo lôi kéo người tiến sĩ trẻ tuổi này đến tổ ban của mình hay không.

Cuộc trao đổi này bị nghiên cứu sinh của Keene gọi điện tới kết thúc. Trước khi chia tay hai người để lại phương thức liên lạc của nhau, Rolin nhìn bộ dáng Keene hí hóp mắt nhìn đường để đón taxi, trong lòng bỗng thấy vui mừng vì tìm được đối tượng có thể cùng mình trao đổi học thuật rồi.

Trở lại phòng khách sạn, Rolin hít sâu một hơi.

Cậu cầm điện thoại, khi ở một mình trong màn đêm tĩnh lặng, cậu không thể ngăn chính mình tự suy nghĩ, trừ phi... có thể nói chuyện với Feldt.

Nháy mắt khi bấm điện thoại, một hồi chuông điện thoại chọt vang lên trong phòng, Rolin sửng sốt còn chưa kịp quay đầu, chính mình đã bị người từ phía sau ôm lấy, vô cùng thân mật hôn lên cổ cậu.

Trên kính cửa sổ phản chiếu hình ảnh của người đàn ông khiến tâm tình người khác nhộn nhạo đang ôm lấy mình.

“Sao anh lại ở đây?”

“Cậu không biết tôi ở trong này sao?” Feldt nhướn nhướn mày, làn da lúc trước bị ánh nắng thiêu cháy đã sớm hồi phục như cũ, trơn láng làm người ta nhìn không được muốn vuốt ve.

Rolin ngẩn ngơ, khóe miệng cong lên nụ cười xấu xa, hai tay dọc theo lưng Feldt vuốt xuống hông anh, cố ý dùng sức mà vuốt ve, “Không phải tôi đã nói anh phải ngoan ngoãn chờ tôi trở về thương anh sao?”

“Tôi sợ... cậu sẽ không trở về.” Feldt hơi ngẩng đầu lên, bóng lông mi phủ xuống mắt thần bí mà gợi cảm.

Rolin biết đối phương đang mượn thể trọng cơ thể mà cố tình đè mình xuống, “Trừ anh ra, tôi không biết mình còn có thể trở về nơi nào.”

“Ha ha,” Gương mặt hơi lạnh của Feldt dán lên tai Rolin, “Tiến sĩ D cố chấp lại cứng nhắc vậy mà cũng nói với tôi những lời đường mật như này, tôi thực sự cần phải đến nhà thờ mà cảm ơn Thượng Đế a.”

Hai người ngã lên mặt giường trắng mềm mại, cái ôm hòa cùng những nụ hôn quần quít, Rolin biết Feldt có thể làm cậu quên đi hết thấy mọi thứ cậu muốn quên.

Trong phòng một mảnh tối đen, chỉ có tiếng hô hấp vững vàng của Feldt, Rolin nhẹ nhàng mát xa ngón tay đối phương, lại ngoài ý muốn không buồn ngủ. Những khi Feldt nhiệt tình đều khiến Rolin chịu không thấu, cậu thật khó mà tưởng tượng đến hai tiếng trước, cái tên đáng lẽ ra phải đang yên ổn mà ngủ này lại đang điên cuồng mà hôn chỗ riêng tư của mình, mãi đến khi vùng da nơi đùi trong nhạy cảm bắt đầu xanh tím, Rolin mới bất đắc dĩ hét lớn: “Muốn thương liền thương!” Sau khi nói ra câu kia, tiến sĩ của chúng ta mới hối hận vạn phần, cơ thể chính mình bị thay đổi nhiều góc độ, có vài tư thế mà ngay cả cậu cũng không tin được cơ thể con người lại có thể dẻo dai đến vậy.

“Nếu cậu không ngủ được, chúng ta có thể lại đến một lần.” Feldt hôn lên gáy Rolin, trêu ghẹo nói.

“Lại đến lần nữa thì tôi sẽ chết thật đó.” Kỳ thật ngay từ đầu Rolin đã biết Feldt không hề ngủ, thể lực của tên kia tốt hơn cậu nhiều lắm. Hơn nữa còn là loài động vật sống về đêm. Feldt nhắm mắt ôm cậu, cũng không phải để nghỉ ngơi, mà chỉ muốn cảm nhận cảm giác có được nhau thế thôi.

“Tối mai cùng nhau quay về New York đi.”

“Ừm.” Rolin thở dài một tiếng, trong khí tức của Feldt mà chậm rãi đi vào giấc ngủ.

Đáng tiếc, kế hoạch luôn luôn sẽ có biến hóa.

Hai giờ chiều ngày hôm sau, Rolin đứng dậy, hôn nhẹ lên trán Feldt, rồi đi đến nhà ăn ở lầu hai muốn uly no bụng mình, lại bất ngờ gặp Elina Depew.

Hai tay đối phương đang túm tóc mình, cà phê và điểm tâm trước mặt một chút cũng chưa nếm qua, thoát nhìn bộ dáng như siêu cấp phiền não.

Quy tắc của Rolin chính là – tránh xa phiền phức. Cho nên hiện tại cậu quyết định làm như chưa từng thấy nàng.

Vài phút sau, bởi bài burger sandwich tới, một câu “cám ơn” của Rolin thế nhưng lại làm cho Elina Depew quay qua.

“Rolin! Không nghĩ tới gặp cậu ở đây!” Elina trực tiếp bỏ cà phê của mình mà chạy qua ngồi đối diện Rolin.

“A! Là tiến sĩ Depew a!” Rolin ở cùng Feldt đã lâu, khi cười rộ lên cũng có thể làm đến trôi chảy, “Ngài đến lúc nào vậy?”

“Tôi? Tôi đã ngồi ở kia khá lâu rồi!” Elina là nhà tâm lý học từng trải, hiển nhiên đã sớm nhìn ra Rolin là đang giả bộ, “Gần đây tôi rất phiền, phiền đến ngay cả cơm cũng ăn không vô! Để chia sẻ nỗi lòng của mình, tôi quyết định...”

“Trái tim của tôi rất mỏng manh dễ vỡ, tôi nghĩ tôi sẽ không chia sẻ với cô được gì đâu.” Rolin vội vã cầm sandwich lên ăn.

Elina lại không thèm để ý đến ý từ chối của Rolin, rút tấm ảnh chụp trong túi ra, lắc lắc trước mặt Rolin, “Cậu xem, thi thể cậu bé này được phát hiện ở bãi rác, đã bị phân chia, hung thủ chỉ mong xe rác chở thi thể đi, nhưng là ngoài ý muốn lại bị một người lang thang phát hiện! Pháp y tốn ba ngày để khâu ghép thi thể, đại khái đã ghép lại được thi thể của cậu bé, tiếc là đến bây giờ vẫn chưa tìm được bộ não.”

Rolin quay mặt sang trái, nhấp một ngụm cà phê, cũng không thèm nhìn tới hình chụp.

“Còn nạn nhân này, là cổ động viên đội bóng rổ của một trường đại học, sau khi cùng một vài thành viên đẹp trai trong đội bóng rổ trở về từ một khách sạn nhỏ, thì không nhìn thấy cô ấy nữa. Hai tuần trước, một hộ gia đình dọn đến nhà mới thì phát hiện vách tường của họ luôn rỉ nước, vừa khéo a, thi thể nữ sinh viên này bị nhốt ở bên trong.”

Rolin quay mặt sang phải, cầm sandwich tiếp tục ăn.

“Người này cũng không có gì mới, là một người lang thang hơn hai mươi tuổi, thân thể coi như khá khỏe mạnh, thi thể là do công nhân sửa cống thoát nước phát hiện...”

Không thể nhịn được nữa, Rolin xòe tay ra che khuất ảnh chụp, “Tôi nhớ là cô bị điều đến tổ phân tích hành vi đúng không? Xử lý chính là vụ án giết người liên hoàn đúng chứ? Tôi có thể xin kính nhờ cô trực tiếp nói cho tôi biết cô dựa vào cái gì mà cho rằng đây đều là do một hung thủ gây nên?”

Buông ảnh chụp, Elina dựa lưng vào ghế, uể oải nói: “Vì bộ não của họ đều bị người lấy đi rồi.”

48. Quyển 4 - Chương 4

Rolin cầm lấy khăn ăn, lau miệng, quay mặt nhìn thẳng Elina, “Thân mến, tôi đang nghỉ phép. Ý nghĩa của nghỉ phép chính là có thể không cần làm gì hết.”

Elina ngả người dựa vào lưng ghế, dùng ngữ điệu đều đều giống Rolin nói: “Thân mến, cậu biết quy định của FBI rồi đấy – Không thể yêu đương với cộng sự của mình.”

Trái tim khẽ run lên, Rolin thu hồi hết thấy biểu tình, chỉ nhìn đối phương.

“Dấu vết lưu lại rất rõ ràng,” Ngón tay Elina gảy vòng cổ của mình, ám chỉ dấu hôn trên cổ Rolin, “Nhưng tôi đoán cậu chưa cho anh ta ăn no a.”

“Nếu cô dự định viết báo cáo cho cục, xin cứ tự nhiên.”

“Tôi mới không có nhàm chán cỡ đó. Tôi rất hiểu Feldt, ngoài mặt hần biểu hiện như cái gì cũng không quan trọng, nhưng nếu muốn, anh ta tuyệt đối sẽ không buông tay. Đến lúc đó nếu cục bị nhào đến long trời lở đất, tôi cũng không hay ho gì.” Elina xốc lại mở ảnh chụp, đứng lên, “Tôi bên phe cậu. Ngoài ra còn một chuyện nữa, buổi đánh giá chuyên ngành ở cục có thể sẽ dùng đến mấy phát hiện nói dối, cậu phải chuẩn bị sẵn sàng.”

“Elina!” Rolin gọi tiến sĩ Depew đang muốn rời đi, “Cũng đã lâu rồi tôi chưa tiếp nhận vụ án của người bình thường, không biết có thể trợ giúp gì cho cô không. Có thể nhìn lại ảnh chụp một chút chứ?”

Elina lại ngồi xuống, đưa túi tư liệu cho Rolin, “Tôi cho rằng đây là cậu báo đáp cho sự ủng hộ của tôi.”

“Vụ án thứ nhất, hung thủ phá hủy thi thể. Vụ án thứ hai, người chết bị mở nắp sọ, bộ não được lấy ra một cách hoàn chỉnh, chỉ ít có thể nói rằng hung thủ có hiểu biết về giải phẫu não. Còn vụ án thứ ba này xử lý quá cầu thả, nếu không phải vì thi thể bị ngâm trong nước thời gian dài, thì nguyên bản cơ hội lấy được dấu vân tay là rất lớn... Ba vụ án giết người này không phải do cùng một người làm.” Rolin nhú mày, “Nếu như đây là một nhóm tội phạm, với động cơ gây án là lấy đi bộ não mà nói thì ba vụ án giết người này rất không có tính tổ chức.”

“Đúng vậy, có tính tổ chức thì sẽ có quy luật, nhưng chính vì không có tính tổ chức nên mới khiến người ta đau đầu a.” Elina giơ tay, “Lấy bộ não của người bị hại làm cái gì? Tôi thậm chí khó có thể đứng dưới góc độ của tội phạm mà tiến hành phân tích tâm lý tội phạm...”

“Vậy chia chúng thành những vụ án độc lập, mỗi một vụ án đều không có động cơ giống nhau.” Rolin gõ gõ tư liệu của nữ sinh viên, “Nói ví dụ như vụ án này, hung thủ tất nhiên sẽ cần đến thiết bị trong bệnh viện, những phòng khám tư nhân bình thường không có khả năng tiến hành ca phẫu thuật não.”

“Chúng tôi cũng đã từng tra qua rồi, nhưng chỉ dựa vào điểm ấy... có biết bao nhiêu bác sĩ khoa não ở thành phố K chứ?”

“Vậy nên địa điểm hành hung cũng không phải trong bệnh viện, cô cũng biết những thiết bị được sử dụng trong mỗi cuộc phẫu thuật đều được ghi chép lại cẩn thận, hung thủ sao có khả năng ở trong bệnh viện lấy đi bộ não của nữ sinh viên này mà thần không biết quỷ không hay?”

“Đại học Y...” Elina bừng tỉnh, đứng bật dậy, hôn mạnh lên má Rolin một cái, “Thay tôi gửi lời hỏi thăm đến Feldt!”

Rolin nhìn bóng dáng nàng rời đi, ngón tay lau đi dấu son môi, không khỏi bật cười.

Quay lại phòng, bức rèm vẫn che phủ toàn bộ căn phòng thành một mảnh tối đen, Rolin ngồi bên giường, nghiêng người nhìn người đàn ông đang vui nữa người trong chăn.

Rolin bỗng nhiên suy nghĩ, khi mình ngủ say, có phải Feldt cũng từng chăm chú nhìn mình không chớp mắt như thế này không?

Đôi khi, cậu cũng hoài nghi tình cảm của mình đối với Feldt như đã sụp đổ sau khi tính mạng bị đe dọa.

Rốt cuộc người kia như thế nào lặng yên không một tiếng động mà len lỏi vào cuộc sống của mình, làm cho mình khó mà dứt bỏ đây?

Ngay lúc cậu đang ngẩn người, ngón tay Feldt đã bò lên ngón tay cậu, “Tôi nghe được mùi nước hoa Dior, cậu đã gặp Elina?”

“Khứu giác của anh thật bất thường a.” Rolin hơi phì cười.

“Đúng vậy, cho nên cho dù ở nơi đông người, tôi cũng có thể ngửi được mùi vị của cậu.” Feldt chậm rãi mở mắt, ánh mắt thản nhiên, cổ tay kéo một cái, Rolin liền ngã vào ***g ngực anh.

Theo bản năng mà giãy dụa, Rolin cảm thấy Feldt cứ hờ ra là hôn rồi ôm mình thật sự có chút... Ngay lúc ấy, khi đầu nằm gọn trong ngực Feldt, anh bỗng nhiên yên tĩnh trở lại.

“Cậu thì sao? Có thích mùi vị của tôi không?” Ngón tay Feldt dọc theo sống Rolin một đường trượt xuống dưới, dừng lại vuốt ve bên thắt lưng.

“Cũng may tôi không sống với anh đủ lâu, bằng không dù có là mùi vị cũng sẽ chán ngấy.” Rolin bắt lấy cổ tay đối phương, tay kia thì đặt bên tai Feldt, chớp mũi cơ hồ chạm vào đối phương, “Đừng mơ tôi sẽ cùng anh lăn lộn trên giường mỗi ngày, ngài Hassing à – tôi là một người bình thường.”

Feldt nhướn nhướn mày, mặc dù là động tác tinh nghịch đấy, nhưng ở trên mặt Feldt cũng gợi lên một chút vẻ đẹp cổ điển. Rolin nhanh nhẹn bò lên từ người Feldt, mở đèn, ngồi bên bàn lật xem một quyển tạp chí học thuật.

Feldt ngồi dựa vào giường, đại đa số thời gian trong đời anh đều là im lặng, giờ phút này cũng vậy.

“Đang xem gì vậy?”

“Bài luận của Keene, cậu ta có rất nhiều quan điểm giống tôi.”

“Vậy là cậu đã tìm được người có thể có lối tư duy tương đồng với cậu?”

“Cho là vậy đi.” Rolin không ngẩng đầu, chỉ lật sang một trang khác.

“Cậu thật là một người khô khan.”

“Đúng đấy, tôi là một người vừa cố chấp lại vừa buồn tẻ a.” Rolin dừng một chút, như muốn nói gì đó rồi lại thôi.

Feldt nheo mắt nhìn, hơi hơi quay mặt đi, trong ánh mắt trên gheo có vài phần ý tứ muốn thăm dò, “Elina đã nói gì với cậu?”

“Đều là chuyện công việc thôi.” Rolin ngược lên nhìn anh, khóe miệng cong lên, “A ha, người nào đó ghen nha, bèn bắt đầu đoán mò rồi?”

Lúc này, chuông điện thoại di động bỗng reo lên, Feldt quay mặt qua nhận điện thoại, “Lena, Cô cũng tới thành phố K?”

Hai người nói chuyện một lát, sau khi cúp điện thoại, Feldt đi tới tủ quần áo, lấy áo khoác mặc vào, “Đi thôi, Lena đang ở cục cảnh sát địa phương chờ chúng ta.”

“Tôi còn đang nghỉ phép, hơn nữa cô ta mời anh đi là muốn anh trợ giúp cá nhân đi?” Rolin đang cao hứng, ngay cả Feldt đã tới bên cạnh cũng không biết.

Ngón tay đang muốn lật sách bị đối phương đè lại, Rolin vừa ngẩng đầu lên muốn nói gì đó, Feldt đã dán sát vào mặt cậu, “Tôi muốn cậu đi cùng tôi.”

“Uy...” Rolin nghiêng đầu né Feldt.

“Tôi nói, chúng ta cùng đi.” Tay kia của Feldt nâng mặt cậu.

Đờ người ra với động tác ngẩng mặt nhìn lên khoảng ba giây, suy nghĩ của Rolin dường như bị đối phương đọc được, rõ ràng là ngữ điệu hàm ý ra lệnh, vậy mà biểu tình của đối phương lại ôn nhu đến bất ngờ.

Không lẽ miếng chip trong não mất hiệu lực rồi?

Thẳng đến khi Feldt chậm rãi đứng lên, lấy đi cuốn tạp chí của Rolin, cậu mới hồi phục tinh thần.

Chính mình lại bị người này xỏ mũi dắt đi...

Đi vào cục cảnh sát, chẳng những Lena và cộng sự của nàng ở đây, mà ngay cả Elina cũng đã có mặt.

Thở dài trong lòng, Rolin biết vụ án trong tay Elina e là đã được chuyển giao cho tổ chuyên ngành rồi.

“Ba cô thì thể trên ảnh chụp kia tôi đã nhìn rất nhiều lần.” Rolin lắc tay áo, dựa vào vách tường ngoài nhà xác mà hút thuốc.

Vụ án có tiến triển bất ngờ. Elina dựa theo gợi ý của Rolin tìm được hung thủ đã giết nữ sinh viên, là một phó giáo sư khoa não của Đại học Y. Hẳn từ chối nói bất cứ thứ gì, cảnh sát thành phố K cũng có chút sốt ruột, thậm chí mèm nữa tuyên bố với truyền thông rằng người này chính là hung thủ của ba vụ án. Elina vì để tiết kiệm thời gian, đã mời Lena đúng lúc đang ở thành phố K kết án đến để đọc suy nghĩ của phó giáo sư này, có một gã tự xưng là Huyết tộc đến thôi miên hắn, lấy cái giá bất tử để đòi hắn mang bộ não người đến.

“Ngà?” Feldt sờ sờ cằm, vẻ mặt suy nghĩ, “Không thấy mặt người đồng loại kia của chúng ta sao?”

“Không thấy, hắn ở trong bóng tối. Nên biết rằng chúng ta chỉ có thể thông qua phó giáo sư kia mà nhìn thấy những việc hắn đã trải qua, nếu hắn không thấy rõ, tôi cũng vô pháp thấy được.” Lena nhủ mày, “Vốn tôi nghĩ nói không chừng chính là một vụ giết giây phạm tội, nhưng người báo án của vụ án phân thân đầu tiên – người lang thang khi vào cục cảnh sát lấy lời khai, tôi không những đọc được hắn chính là hung thủ... tôi còn đọc được hắn cũng bị thôi miên.”

“Ân, thật may tôi đang nghỉ phép.” Feldt cười cười.

Elina đi về phía cửa, “Tốt lắm, vụ án này hiện tại có thể chính thức chuyển giao cho các anh! Chúc các anh sớm ngày bắt được hung thủ, mà tôi... bị vụ án không nằm trong phạm vi quản lý này làm cho sốt đầu mẻ trán, phải nên hảo hảo nghỉ ngơi!”

Ngón tay vừa chạm tới nắm cửa, nàng bị một người bắt lấy eo, kéo một cái liền rơi vào ***g ngực Feldt.

Kính ngạc, Elina rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh, “Đã lâu rồi không nhận được sự nhiệt tình như vậy từ anh.”

“Cô đã nói gì với cậu ta?” Feldt hơi gật đầu có lệ.

“Cậu ta là ai?” Elina cười càng tươi, Lena cách đó không xa cũng một bộ biểu tình đang xem kịch hay, “Trực tiếp đọc suy nghĩ của tôi không phải càng...”

Trái tim một trận co thắt, cảm giác suy nghĩ của mình đang trào ra theo tầm mắt đối phương, hô hấp của Elina cơ hồ đều phải tạm ngưng, một giây sau, Feldt nhẹ nhàng chậm chạp mà thả nàng ra.

“Cảm ơn cô đã nhắc, tiến sĩ Depew.” Vươn cánh tay, nắm lấy ngón tay Elina, Feldt tiến nàng đến tận cửa, toàn bộ quá trình giống như nửa vòng xoay của điệu Waltz.

Rolin ngửa đầu, từ từ nhắm hai mắt lại, hút thuốc vốn là một quá trình hưởng thụ, nhưng khi Feldt đi đến trước mặt cậu, cậu biết. Ngón tay bị ngón tay hơi lạnh đụng vào, nửa điếu thuốc đang kẹp giữa hai ngón tay bị đối phương rất thành thạo lấy mất.

Chậm rãi mở mắt ra, Rolin thấy Feldt cầm thuốc lá, vài sợi tóc trên trán vì góc độ của khuôn mặt mà rơi xuống, vòng khói lại dọc theo dòng tóc đó mà uốn lượn bay lên, khi bờ môi Feldt ngậm lấy đầu mẩu thuốc lá, Rolin bỗng có lỗi giác như đang hôn môi.

“Cái... sao...” Rolin mở trừng hai mắt.

“Cậu thật giống như những gì cậu nói về bản thân mình, vừa cố chấp lại vừa buồn tẻ.” Feldt xoay người, đi ra hành lang.

“Làm sao vậy?” Rolin theo sau anh, nhưng vẫn duy trì một khoảng cách.

“Đang lo sợ buổi đánh giá chuyên ngành sao?”

49. Quyển 4 - Chương 5

“A?” Rolin ngẩn người, cậu bỗng có xúc động muốn bỏ chạy, nhưng cổ tay lại bị chế trụ.

“Không ai có thể khiến cậu rời khỏi tôi.” Feldt đã đi ra khỏi cục cảnh sát, Rolin đứng im hai giây, rồi lắc đầu cười, đi theo.

Hai người đi trên đường phố thành phố K, chợ đêm ở đây không giống với chợ đêm ở New York, ban đêm ở thành phố này rất yên tĩnh.

Chín giờ tối, trên đường phố chỉ có lác đác vài người, cứ khoảng mười giây mới có một chiếc xe chạy ngang qua hai người họ.

Đứng ngoài khách sạn, Rolin lơ đãng nhắc mắt nhìn lên cánh cửa sổ lầu hai, thấy một thiếu niên đang đứng tựa vào cửa sổ.

“Sao vậy?” Feldt xoay người, nhìn Rolin đã dừng chân.

“Tôi nhìn thấy học trò của Giáo sư Carmelo, anh về phòng trước đi, vừa lúc tôi cũng muốn gặp cậu bạn học này.”

Rolin dứt hai tay vô túi quần đi ngang qua người Feldt, “Thế nào? Cậu cảm thấy trao đổi với những học giả nhằm chán kia rất thú vị?”

Đi lên lầu hai, Rolin vừa muốn đưa tay gõ cửa, thì phát hiện cánh cửa chỉ đang khép hờ.

Cậu đẩy cửa, thấy Kevin đang ngồi bên bàn, một chân thả rũ xuống, một chân gác trên mặt bàn.

“Hoan nghênh anh, Tiến sĩ D. Tôi còn đang tự hỏi anh có đến hay không a.”

Rolin cũng không vào phòng, “Cậu ở đây, vậy còn hán đâu?”

“Hán?” Kevin hướng Rolin làm tư thế mời vào, “Nhớ đến chuyện giữa anh và hán ta lúc đó sao?”

Không trả lời, Rolin vẫn đứng ở cửa như cũ.

“A, xem ra đúng rồi.”

“Chẳng qua hồi bé tôi có quen biết hán mà thôi, vậy thì sao? Oliver Larson sống lâu như vậy, người hán ta quen biết cũng không chỉ có mình tôi.”

“Chỉ là quen biết thôi?” Kevin làm ra biểu tình tiếc nuối, nhảy xuống bàn, chậm rãi đi tới trước mặt Rolin, “Tôi đoán ông chủ rất muốn bỏ đầu anh ra, nhìn xem bên trong đó rốt cuộc chứa cái gì.”

Rolin nhận thấy có nói thêm nữa thì Kevin cũng sẽ không tự nói với mình những thứ hữu dụng, đang muốn xoay người đi, liền bị nam hài phía sau túm lại.

“Anh có biết cái gọi là “Tòa án Nhật Quang” cũng chỉ vì sự chung sống hòa bình của Huyết tộc và con người mà thành lập nên quy định không?”

“Đương nhiên biết.” Rolin quay người nắm lấy cổ tay đối phương, bẻ ngược ra sau lưng, đè Kevin lên vách tường.

“Hắc, lúc trước ở buổi tiệc của Jasmine anh cũng không thô bạo với tôi như vậy.”

“Tôi không thích nghe những lời vô ích.”

“Được rồi được rồi,” Kevin thử ngọ nguậy một chút, nhưng lại thấy trình độ bắt giữ của Rolin khá cao, vì vậy đành từ bỏ, “Huyết tộc cũng có quy định của họ.”

“Rồi sao nữa? Cậu muốn nói cho tôi biết họ có hội trưởng lão gì gì đó?”

“Đó là phim điện ảnh thôi, bắt quá cũng không khác biệt lắm. Anh biết truyền thuyết “Người nắm giữ kiếm” không?”

“Biết. Huyết tộc có chế độ phân biệt thứ bậc rất nghiêm khắc, Huyết tộc thuần chủng thành lập một Minh hội, để tránh cho việc quyền lực tập trung quá mức, Minh hội đúc hai thanh ngân kiếm trao tặng cho hai đại gia tộc danh giá nhất, lúc phải quyết định chuyện quan trọng, chỉ khi được sự đồng ý của hai đại gia tộc này mới có thể hành động.”

“Ừm, đúng vậy. Vậy anh có biết hai đại gia tộc kia là ai không?”

“Ai...” Rolin nhú mày, bỗng có một dự cảm.

“Hassing và Larson.” Thừa dịp Rolin lơ lửng, Kevin vùng ra, đóng sầm cửa lại, cách cánh cửa nói với Rolin ở phía bên kia. “Nếu có một ngày hai đại gia tộc nắm giữ kiếm đấu nhau đến người chết ta sống, anh nói lý do sẽ là gì?”

Feldt nắm giữ ngân kiếm của huyết tộc?

Rolin nhất thời ngây người tại chỗ.

“Vậy nên phải lựa chọn thật cẩn thận a, Tiến sĩ.” Lời nói của Kevin giống như ma quỷ mà quanh quẩn bên tai Rolin.

Lựa chọn? Mình rốt cuộc phải lựa chọn cái gì?”

Khó hiểu mà bước vào thang máy, quay về phòng mình.

Cửa vừa mở cửa, Rolin bất ngờ bị kéo vào, trong bóng tối không phân được phương hướng của mình, chỉ có cảm giác vô trọng lượng là rõ ràng, khi đầu cậu chạm lên gối đầu, khi trái tim ngưng đập hoạt động lại bình thường, gương mặt anh tuấn của Feldt đã gần trong gang tấc.

“Anh đang làm gì vậy?!” Rolin có chút tức giận, vừa định ngồi dậy, đối phương chạm đầu ngón tay lên bờ vai cậu ấn cậu ngã lại.

“Tôi mới là người nên hỏi “cậu đang làm gì” đi?” Rolin lần đầu tiên thấy Feldt ở trước mặt mình mà không có nét cười, giây phút ấy cậu có cảm giác sợ hãi, “Tại sao không nói cho tôi biết cậu quen biết Oliver Larson?”

“Đúng vậy, tôi quen biết hắn. Nhưng tôi không nhớ rõ.” Rolin cũng không tránh né, nhìn thẳng vào Feldt, “Đối với chuyện tôi không nhớ, làm sao tôi có thể nói cho anh biết? Anh nghe thấy cuộc nói chuyện của tôi và Kevin?”

“Đúng vậy a, khoảng cách sáu tầng lầu cũng không xa.”

“... Còn chuyện “Người nắm giữ kiếm” thì sao? Anh cũng không đề cập qua với tôi.”

“Đúng vậy, tôi không đề cập qua, nhưng tôi đã giao thanh kiếm ấy cho cậu rồi. “Feldt buông Rolin ra, chậm rãi nằm xuống cạnh cậu, nhẹ nhàng kê trán lên vai cậu.

“Anh đã giao cho tôi?” Thứ anh cho tôi... chỉ có đồ trang sức chứa thủy ngân lỏng kia a.

Feldt vươn tay, ôm lấy người bên cạnh, “Nó ở ngay trên cổ cậu kìa.”

“Này...” Rolin lấy đồ trang sức trên cổ ra, “Đây không phải kiếm a.”

“Điều này liên quan đến bí mật của huyết tộc chúng tôi, tôi không thể nói cho cậu biết. Tôi và Oliver cũng không biết “Kiếm” của nhau là dạng gì, người biết được vật trên cổ cậu chính là “Kiếm” cơ hồ cũng không có.”

“Vật quý trọng như vậy, tôi trả lại anh.”

Feldt giữ cổ tay Rolin, “Vật tôi đã tặng cậu, tôi sẽ không lấy lại.”

“Thế nhưng nếu món đồ này rơi vào tay người khác thì sao?” Rolin ngồi dậy, thật sự không hiểu nỗi sự tùy hứng của Feldt, “Tôi biết anh không có chút hứng thú với quyền lực, nhưng...”

“Nếu món đồ này rơi vào tay người khác, vậy chắc chắn là do cậu đã rơi vào tay kẻ đó. Tôi hiển nhiên sẽ tìm đến mang cậu về, nếu tôi không làm được... Vậy nó rơi vào tay ai tôi cũng không quan tâm.” Mái tóc vàng của Feldt che mắt nửa bên mặt anh, Rolin nhìn không thấy biểu tình của anh.

“Chúng ta có thể không yêu không?”

“A?” Feldt bật cười, anh không biết suy nghĩ của Rolin như thế nào lại nhảy qua vấn đề này, “Ý cậu là hôm nay hay từ nay về sau?”

“Hôm nay.” Rolin xoay người, quay lưng về phía Feldt, “Anh nói một hơi dài ngọt ngào như vậy, dựa theo trình tự, tiếp theo không phải chúng ta nên làm những chuyện gì đó sao? Nhưng mà hôm qua mới cùng anh làm. Hôm nay làm nữa tôi sẽ...”

Feldt dấn đầu lên lưng Rolin, buồn cười, “Cậu quả là thiên tài...”

Nhưng giờ phút này, có thể cứ dựa vào nhau như vậy là đã thỏa mãn rồi.

Bất tri bất giác, Rolin đã ngủ.

Feldt nghe hô hấp nhẹ nhàng của cậu, kéo chăn đắp cho cậu, vào thời điểm Rolin không nhìn thấy, nhúu mày... Oliver Larson cũng không phải là đối thủ tốt.

Ngày nghỉ ngơi cuối cùng, Rolin chuẩn bị nằm bên cạnh Feldt xem hết cuốn tạp chí kia, nhưng lại có người rất không thức thời mà đến quấy rầy cậu.

“A, Darune, sao lại là anh?” Rolin mở cửa, biểu tình chán ghét trên mặt nháy mắt chuyển thành nụ cười của Feldt. Darune là cộng sự của Lena, dù sao cũng là đồng nghiệp, lúc bận rộn đã từng nhờ đối phương giúp đỡ.

“Thật ngại quá,” Darune nhìn lướt qua trong phòng, nhìn thấy cả gian phòng chỉ có một chiếc giường đôi lớn, rèm kéo kín mít, mà đèn đầu giường lại sáng, “Tôi muốn mời anh cùng tôi đến xem một phòng thí nghiệm ở Dynamic.”

“Sao vậy?” Rolin cất thẻ phòng vào túi, đóng cửa phòng lại, quay biến đổi thành “Xin đừng làm phiền.”

“Đã tra ra được thân phận của thí thể bị ngâm trong cống thoát nước, là nghiên cứu viên của phòng thí nghiệm kia. Vì phải tiến hành điều tra vào ban ngày, nên Lena không thể đi cùng tôi. Tôi muốn mời ngài đi với tôi, là một chuyên gia về huyết học, có thể anh sẽ dễ dàng lấy được tin tức từ những nghiên cứu viên ở đó.”

“Huyết... Anh nói phòng nghiên cứu nào?”

“Phòng nghiên cứu số 4.”

Rolin lấy danh thiếp của Keene Davis ra nhìn, “Không thể nào, cũng quá trùng hợp rồi...”

Phòng nghiên cứu số 4 nằm ở vùng ngoại ô thành phố K, Rolin ngồi trên xe của Darune, sau khi rời khỏi nội thành, hai người đều im lặng đến có chút ngại ngùng.

Ho khan một tiếng, vẫn là Darune mở miệng nói chuyện trước, “Thật ra tôi cũng... thích Lena.”

Rolin hiểu rõ mà cười cười, “Anh không nên nói cho tôi biết.”

“Không sao hết, dù sao lần đánh giá chuyên ngành này không biết sẽ hỏi về vấn đề gì, nói không chừng cuối tuần này tôi sẽ không còn là cộng sự của Lena nữa.” Darune nhìn phía trước, “Đôi khi tôi cũng tự hỏi bản thân, tôi thích Lena vì năng lực siêu phàm hay bề ngoài của cô ấy?”

“Cô ấy biết tâm ý của cậu chứ?”

“Tôi không biết. Nhưng tôi tin rằng nàng chưa từng đọc qua suy nghĩ của tôi, đây là quy định tôi đặt ra vào ngày đầu tiên làm cộng sự của nàng. Kì thật sau này tôi thực hy vọng nàng đọc suy nghĩ của tôi, lời yêu nàng tôi vĩnh viễn cũng không nói được, mà cho dù nàng chấp nhận tôi thì sao? Năm năm sau... Mười hay hai mươi năm sau... Tôi cuối cùng cũng phải già đi, thiên trường địa cửu chỉ là đồng thoại. Được nàng biết đến, có lẽ đó đã là may mắn của tôi rồi.” Darune cười, anh ta lớn hơn Rolin hai tuổi, từng có một cuộc hôn nhân thất bại.

“Anh chắc chắn là thật lòng yêu cô ấy, không phải vì cô là Huyết tộc.” Rolin cười nhìn đối phương, “Say mê nhất thời sẽ không vì đối phương mà suy nghĩ nhiều như vậy.”

“Anh thì sao, Rolin? Anh lựa chọn ở cùng Feldt...”

“Đừng nghĩ nhiều về sau này, vì nếu sợ tổn thương mà cự tuyệt... tiếc nuối so với ly biệt càng thống khổ hơn.”

Darune cười, có chút vẻ trẻ con.

Rolin tại phòng thí nghiệm số 4 gặp được Keene.

Tâm trạng hân hoan nhìn rất tệ, cùng người hôm trước gặp giống như hai người khác nhau.

Nạn nhân là nghiên cứu sinh của Keene, đã theo hân tham dự không ít hạng mục nghiên cứu.

“Keene, nói cho tôi biết lần cuối cùng cậu gặp nạn nhân là lúc nào?” Rolin và Darune ngồi đối diện với Keene.

“Lần cuối tôi gặp cậu ta là vào buổi tối thứ năm, chúng tôi tăng ca đến chín giờ, nửa tiếng sau...” Hai tay Keene cầm ly thủy tinh, run nhẹ, khi hạ tay xuống, ly thủy tinh liền rơi xuống đất, khoảnh khắc ly va chạm với nền gạch men, phát ra tiếng giòn vang khiến lòng người sợ hãi, hần vội vàng cúi người nhặt lên.

“Keene, cẩn thận mảnh vỡ!” Rolin đứng dậy nhắc nhở, nhưng Keene kêu lên một tiếng, dường như ngón tay đã bị cắt trúng.

50. Quyển 4 - Chương 6

Bầu chặt ngón tay bị thương, đứng lên, Keene cười khổ, “Tôi đi băng bó một chút.”

Một nghiên cứu viên tiến vào dọn sạch mảnh vụn thủy tinh rồi bỏ đi, chỉ còn lại Rolin và Darune ngồi tại chỗ.

Lúc này, Darune nhận được một cuộc điện thoại, là thông tin về hai hung thủ, phó giáo sư đại học và kẻ lang thang kia đều có mối liên quan khác nhau với phòng nghiên cứu số 4 Dynamic.

Phó giáo sư từng nhận lời mời đến thăm phòng nghiên cứu này, còn kẻ lang thang trước khi vụ án xảy ra cũng từng dùng thuốc từ thiện do phòng nghiên cứu phát.

Rolin sờ sờ cằm.

“Hung thủ... có thể là người thuộc phòng nghiên cứu không?” Darune hỏi.

“Suy đoán hợp lý, nhưng chúng ta cần chứng cứ.” Rolin chậm rãi đứng dậy, “Tôi muốn đi quan sát chung quanh.”

Rất hiển nhiên, yêu cầu này của Rolin nhận được lời đáp ứng nhiệt liệt của phòng thí nghiệm, Keene và hai trợ lý nghiên cứu như gặp người tài trợ tới kiểm tra xem xét, dẫn Rolin đi xem khắp phòng thí nghiệm rồi tỉ mỉ giới thiệu một lượt các loại thiết bị.

Darune đi theo Rolin, tuy hần không hiểu mấy về mấy thứ này, nhưng nhìn đám người Keene giải thích tựa hồ không sót chút gì, dường như hạng mục nghiên cứu ở đây không có điều gì khả nghi.

Đi thẳng tới cuối hành lang, khi đi đến trước phòng bảo quản, mọi người đều dừng lại.

“Phòng trưng bày mẫu thuốc?” Rolin cười nhìn về phía Keene, “Bí mật thương mại.”

Keene cười đẩy gọng kính, “Đúng vậy, nếu có một ngày tiến sĩ D trở thành một thành viên của chúng tôi, thì tôi nghĩ ngài có thể tùy ý ra vào nơi này.”

Rolin xoa gáy, “Đáng tiếc a, tôi đã ký một hợp đồng rất dài hạn với chính phủ.”

Sau đó, Rolin theo thông lệ mà hỏi Keene vài vấn đề, lúc gần đi cậu an ủi: “Tôi rất lấy làm tiếc về việc trợ lý nghiên cứu của cậu...”

Keene cúi đầu, mấp máy miệng.

“Có thể chúng tôi lại tới thăm anh, cho nên...” Rolin cùng Keene bắt tay, nhìn đối phương gật đầu, mới cùng Darune rời đi.

Xe chạy về hướng nội thành, suốt dọc đường đi, Rolin vẫn nghiêm mặt chống đầu, dường như đang suy tư điều gì.

“Làm sao vậy? Tiến sĩ D?”

“Tôi đang suy nghĩ... vì sao Keene không thấy đau?”

“Hà?” Darune vừa kiểm soát tay lái, vừa cảm thấy khó hiểu với lời nói của Rolin.

“Ngón tay anh ta bị cắt, khi tôi bắt tay anh ta, đã có ý bóp mạnh ngón tay bị thương của anh ta.” Rolin quay mặt qua.

“Có lẽ miệng vết thương bị cắt cũng không sâu?”

“Chắc vậy.” Rolin nhướn nhướn mày, “Dù sao qua hôm nay, vụ án này cũng không phải do tôi phụ trách.”

Quay về phòng khách sạn, Rolin từ từ mở cửa, thấy Feldt đang ngồi trên giường, hình như đang tự mình chơi cờ vua, ánh sáng từ ngọn đèn trên đầu giường pha trộn với khí trời làm ngũ quan của đối phương trở nên nhu hòa.

Cởi áo khoác, nhào người lên giường, Rolin nằm nghiêng, một tay chống đầu nằm xuống cạnh Feldt, “Nè...”

“Sao vậy?”

“Anh nói xem, nếu anh vẫn cứ như thế này...” Tay xòe bàn tay, “Anh tuần tiêu sái mị hoặc lòng người, còn tôi lại già đi, một ngày nào đó sẽ biến thành một lão già, đến lúc đó chúng ta phải làm sao bây giờ?”

“Vậy nghiên cứu một loại thuốc làm tôi cũng dần lão hóa là được rồi.” Feldt làm một tư thế suy ngẫm, “Kì thật, nếu ngày đó thật sự đến, tôi cũng sẽ thoải mái hơn nhiều.”

“A?”

“Như vậy tôi sẽ không cần lo lắng có ai đó để ý cậu.” Khóe miệng Feldt mang theo một tia giảo hoạt, ngón tay tao nhã đùa nghịch quân cờ.

Rolin hơi nhướn đầu lên, môi lướt qua cảm đối phương.

“Này, như vậy tôi sẽ không nhận được đâu.” Feldt vừa cúi đầu xuống muốn hôn trả đối phương, Rolin đã bò qua đầu bên kia, ngồi ở phía bên kia bàn cờ.

“Nghe bạn của cha tôi nói, trước đây tôi rất thích chơi cờ vua, có điều rất ít bạn cùng tuổi lúc đó thích loại cờ này.”

“Bất luận cậu muốn chơi lúc nào, tôi đều chơi cùng cậu.” Feldt đi nước cờ đầu tiên.

“Haha, vừa lúc nghiệm chứng một chút, bộ não thiên tài đấu với kinh nghiệm ngàn năm, thắng bại sẽ như thế nào?”

“Được.” Ngón tay Feldt nhẹ nhàng mát xa mi tâm, trong ánh mắt có một loại dụ hoặc, “Nếu cậu thua, phải cùng tôi làm tình.”

“Uy! Nếu tôi thắng thì sao?” Rolin hừ lạnh một tiếng, nhếch khóe miệng nhìn đối phương.

Con người đảo quanh, ánh mắt lưu chuyển, Feldt mỉm cười nói, “Tôi đây cho cậu làm.”

Chốc lát sau, Rolin bỗng nhiên cảm thấy trái tim đập loạn, thậm chí cổ họng cũng có chút khô, “Anh thật sự cho mình có thể thắng?”

Nam tử mỉm cười mà không nói, chỉ chỉ bàn cờ.

Tựa hồ vì câu nói kia của Feldt, Rolin đối với bàn cờ này đặc biệt phá lệ mà chơi rất cẩn thận, mỗi một nước cờ đều trải qua thâm tư thực lực (suy nghĩ, lường lự), mà Feldt cũng là đối thủ khó gặp được.

Sau vài chục nước, lông mày Rolin dựng thẳng, ngón tay theo bản năng bắt đầu ma xát môi dưới của mình.

Mà đối thủ của cậu, tâm tư đã sớm rời khỏi bàn cờ, lẳng lặng nhìn đối phương, “Muốn ôm tôi đến vậy sao?”

“Ừ...” Rolin hình như cũng không ý thức được đối phương hỏi cái gì, khi chuẩn bị di chuyển con cờ tiếp theo, ngón tay lại bị đối phương đè lại, ngẩng đầu lên phát hiện nụ cười của Feldt gần trong gang tấc.

“Tôi hỏi cậu có phải rất muốn ôm tôi không,” Feldt nghiêng mặt, chóp mũi cơ hồ chạm vào má Rolin, “Bất quá, xem ra tôi đoán sai rồi, cậu chỉ muốn thắng tôi mà thôi.”

Rolin nghiêng người qua một bên, nhưng hơi thở Feldt lại đuổi sát tới.

“Tôi... vừa muốn thắng anh, vừa muốn ôm anh, không được sao?”

Ánh mắt kia lóe ra sự cố chấp và bướng bỉnh khiến nụ cười của Feldt càng sâu hơn, Rolin chống khuỷu tay, mới miễn cưỡng không bị áp đảo, “Nè, không phải chúng ta đang chơi cờ sao...”

Môi bị khóa chặt, bàn cờ bị Feldt lưu loát gạt qua một bên, Rolin không chịu nổi áp lực đối phương gây ra, nhưng cũng không dễ dàng thỏa hiệp, nhưng Feldt lại càng càn quấy hơn, hơi thở hỗn loạn không thể thu liễm.

Bỗng nhiên trong lúc đó, một trận trời đất đảo ngược, Feldt cảm thấy mình bị quăng mạnh xuống, nệm bị chấn động kịch liệt, Rolin ngồi khóa ngang hông mình, hai tay chống hai bên đầu anh.

“Cậu tiêm thuốc lúc nào?”

Rolin không trả lời anh, chỉ nhanh chóng kéo quần tây của Feldt xuống, quần lót CK bó sát người đem hình dáng của nơi đó phác thảo một cách rõ ràng.

Feldt vươn tay nâng đầu Rolin lên, “Hắc, chỉ có thể duy trì năm phút hai mươi giây, cậu xác định cậu có khả năng làm đến cuối cùng sao?”

“Anh nghĩ sao?” Rolin cười tà, kéo nốt quần lót của Feldt xuống, nâng hai chân đối phương lên, quăn quanh hông mình.

“A, khi nhìn cậu, tôi say mê.” Feldt vẫn mang biểu tình không hề gì, thậm chí vẻ mặt còn có vài phần hưởng thụ.

“Vớ vẩn! Ai nhìn thấy anh như vậy cũng biết anh quá không bình thường!” Rolin có chút tức giận chột chột đối phương

“Không có biện pháp a... bắt quá cậu đã tiêm thuốc cho mình, phải chăng tôi có thể tận hưởng một chút?” Feldt rũ mi mắt, đổ ra cực hạn mỹ cảm, Rolin hít sâu một hơi, càng cảm nhận rõ ràng luồng nhiệt khí vô danh kia, vừa muốn chen vào thân thể đối phương, lại không ngờ Feldt bỗng kẹp chặt hai chân quanh hông cậu, mượn lực từ cơ thể Rolin bật lên, Rolin vốn đang áp chết trên người Feldt bị đối phương lật ngã, còn chưa kịp phản ứng với mọi thứ, chỉ nghe thấy tiếng quần áo bị xé vụn.

“Anh! Tên khốn này! Đây là bộ đồ cao cấp tôi mới mua!” Tiến sĩ tức giận tung một đấm qua, Feldt cười cười né tránh, nâng mông đối phương lên, một cái động thân.

Rolin bị khuếch trương bất ngờ cả kinh kêu to, ý tứ cướp đoạt mãnh liệt bao phủ tất cả.

Nếu như nói có điều gì hối hận, thì đó là Rolin không nên tiêm liều thuốc kia. Cái con người luôn tự áp chế chính mình kia đã hoàn toàn bong ra lớp vỏ tao nhã bên ngoài, thỏa sức rong ruổi trong nơi ẩm áp.

Rolin không ngừng dùng đầu đập lên người Feldt, đối phương trực tiếp lật người cậu lại, cuối cùng cậu hận không thể đem đầu vùi sâu vào gối mà chết ngạt, mãi đến một lúc sau, cậu không thể không khàn khàn cất tiếng nói: “Chết tiệt... được hiệu hết... hết rồi...”

Feldt ôm chặt cậu, động tác điên cuồng bỗng dịu dàng lại, Rolin thở hổn hển, ***g ngực phập phồng, được đối phương mang đến thiên đường mê ly.

Khi mọi thứ đã lắng xuống, Feldt vẫn đem chính mình chôn sâu trong cơ thể Rolin, đầu ngón tay vuốt ve khuôn mặt thoáng một môi của cậu, “Lần này được hiệu được bảy phút đấy.”

“Ừm...” Rolin chỉ còn lại chút hơi hờn nhẹ.

Nhấc tay xem đồng hồ, Feldt vừa định gọi điện hủy chuyến bay đêm nay, không ngờ cuộc điện thoại của Elina đến trước.

“Đã xảy ra chuyện, Feldt.”

Cầm điện thoại, chậm rãi kéo chăn đắp lên người Rolin, Feldt thay đổi quần áo, chạy tới bệnh viện thành phố.

Trong phòng bệnh, Lena ngồi bên giường, Elina ở cùng nàng cách đó không xa.

Nằm trên giường bệnh chính là Darune.

Lời nói của Rolin khi ở trên xe khiến Darune thấy có chút bất an, vì thế sau khi đưa Rolin về khách sạn, hần liền chạy đến chỗ một vị quan tòa xin lệnh khám xét, hần muốn đến phòng bảo quản ở phòng nghiên

cứu kiểm tra thực hư thuốc là cái gì, ngay trên đường đi tới phòng nghiên cứu, xe lại tông vào rào chắn trên đường cao tốc.

Feldt không nói gì, chỉ nhìn Lena.

“Tôi thấy xác xe tại hiện trường, vụ tai nạn giao thông này không phải lỗi của Darune. Mặt sau xe có dấu vết bị người đụng chạm.” Lena mấp mé miệng.

“Ý cô muốn nói là có huyết tộc ném xe Darune đi? Nhưng Lena à, tai nạn của Darune là vào ban ngày.”

“Cho nên... tôi cũng rất nghi ngờ. Tôi muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì... Nhưng tôi đã từng ước định với Darune, tôi tuyệt đối sẽ không đọc suy nghĩ của hắn.” Lena gơ tay che hai mắt của mình.

“Có lẽ lúc này đây, hắn hi vọng cô biết. Hơn nữa, tôi tin rằng so với việc để tôi đọc được những bí mật đã từng gói lại trong đầu hắn, thì Darune càng tin cậy cô hơn.” Feldt vươn tay nhẹ nhàng đặt lên vai Lena.

51. Quyển 4 - Chương 7

Lena cúi đầu nhìn cộng sự của mình, cuối cùng vẫn quyết định đưa tay đặt lên trán Darune.

Chậm rãi xâm nhập và dòng suy nghĩ, gạt ra tầng tầng mây mù, Lena nhìn thấy chân tướng.

Một bóng người đáp xuống đuôi xe Darune, tiếng động làm cho điệp vụ đang chuyên tâm lái xe theo bản năng nhìn lên gương chiếu hậu, một cái bóng xẹt qua làm hắn nhận ra điều gì đó, nhanh chóng rút khẩu súng bên hông ra.

Viên đạn xuyên qua tấm kính thủy tinh sau xe, nhưng không bắn trúng mục tiêu, Darune bẻ tay lái, nỗ lực muốn hất rơi đối phương.

Nhưng xe chuyển hướng chưa được hai mươi độ thì đột nhiên không thể động đậy. Darune ra sức đạp chân ga, nhưng xe giống như bị đóng đinh tại mặt đường. Darune nhìn về phía sau, đối phương đang an vị trên mũi xe, hai chân lần lượt giọng vào cửa sau xe.

“Người rút cuộc là ai!” Darune mở băng đạn, thay đạn bạc lỏng vào, mở chốt súng, đối phương liền nhảy ra xa, Darune còn chưa kịp thấy rõ đối phương, xe bỗng nhiên lao thẳng tới ven đường.

Đầu ngả về trước, Darune lấy tay dè tay lái, còi xe liên tục réo vang. Đối phương tựa hồ đã mất hết kiên nhẫn, một lần lại một lần đẩy mạnh đuôi xe, đầu Darune đập vào tay lái, túi khí an toàn rút cuộc cũng bật ra.

Kể gây ra tai nạn từ phía sau đi tới, tầm mắt Darune mơ hồ, máu từ thái dương chảy vào mắt, hắn liều mạng muốn nhìn rõ đối phương là ai, nhưng mí mắt lại nặng vô cùng, rồi hoàn toàn rơi vào trong bóng tối, bên tai truyền đến tiếng rên rĩ thống khổ...

“Đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Lena nhíu mày, vì sao gã hung thủ kia không tiến lên trực tiếp giết Darune? Trên thế giới này, sức mạnh có thể nâng được xe hơi, Lena tin rằng chỉ có Huyết tộc. Thế nhưng, có huyết tộc nào đạt tới trình độ có thể di chuyển giữa ban ngày chứ? Tất cả chuyện này thật bất khả tư nghị...

Feldt tìm được lệnh khám xét đã nhấn nhúm từ trong mớ quần áo của Darune, “Tôi nghĩ, chúng ta nên đến xem phòng nghiên cứu số 4.”

“Nếu Darune gặp chuyện không may trên đường đi điều tra, rất rõ ràng rằng lúc đó đối phương không muốn phòng nghiên cứu bị điều tra.”

“Tôi đi với anh.” Lena quay lại nhìn Elina, “Xin giúp tôi chăm sóc Darune.”

Feldt và Lena cũng không lái xe, mà là dựa vào tốc độ của Huyết tộc chạy về phía mục tiêu.

Vừa đi vào đường cao tốc, họ liền nhìn thấy một hàng xe chữa cháy đang nối đuôi nhau lên đường.

“Nguy rồi!” Lena nhíu mày, phỏng chừng đối phương đã tiêu hủy chứng cứ.

Quả nhiên, hiện trường đang bị một ngọn lửa lớn thiêu đốt hừng hực: hỏa hoạn, ánh lửa nhuộm lên màn đêm một tầng huyết sắc.

Nhân viên cứu hỏa tại hiện trường cố gắng hết sức để dập lửa, có vẻ như phòng nghiên cứu đã bị tưới chất dẫn lửa, mà nguồn nước được đưa đến hiện trường cũng không đủ, trận hỏa hoạn này e là muốn đốt sạch phòng nghiên cứu, nếu không sẽ không dừng lại.

Lena hít sâu một hơi, xoay người sang chỗ khác.

“Chúng ta sẽ tìm được hung thủ...” Feldt cầm điện thoại, liên lạc với một thẩm phán, yêu cầu đối phương phong tỏa hiện trường từ ngày mai.

Trời rất mau sáng, Lena và Feldt đều tự mình về khách sạn.

Rolin vẫn đang say ngủ trên giường, Feldt ngồi xuống cạnh cậu.

“Trên người anh có mùi khói.” Rolin giọng hơi khàn khàn nói nhỏ, “Đêm qua có chuyện gì đã xảy ra sao?”

“Phòng nghiên cứu số 4 bị đốt.” Bàn tay Feldt vuốt qua cổ Rolin, cảm nhận dòng máu đang di chuyển, “Hiện trường phát hiện mười một cỗ thi thể, pháp y đang căn cứ theo răng nanh để nhận diện thân phận của họ.”

Cử động thân mình, nháy mắt đụng đến chỗ bị thương, Rolin hít sâu một hơi, hung hăng trừng đối phương.

“Thế nào, cậu muốn đến hiện trường?”

“Keene Davis đâu? Hắn cũng chết rồi sao?” Nếu đã không thể đứng dậy, Rolin đành phải thay đổi tư thế.

“Cậu đang nghi ngờ hắn? Sau khi đọc suy nghĩ của Darune, Lena cho rằng kẻ muốn tổn thương Darune rất có thể là một huyết tộc, thế nhưng cậu cũng biết đó, huyết tộc chúng tôi không có khả năng ở dưới...”

“Trên đời này không có gì là không có khả năng.” Rolin nhìn trần nhà, “Cũng giống như tôi và anh khi đó, tôi chưa từng nghĩ tới có gì có thể.”

“Thật vậy sao?”

“Vậy nên mang điện thoại qua đây. Tuy là hiện trường bị thiêu hủy, nhưng chỉ cần là thuốc thì sẽ lưu lại hậu phản ứng hóa học, tìm hiểu rõ nguồn gốc của chúng thì ta sẽ có thể biết phòng nghiên cứu số 4 rốt cuộc đang sản xuất thứ gì.”

Feldt mang điện thoại qua cho Rolin, sau đó ngã người nằm xuống, “Hiện tại tôi muốn hảo hảo nằm bên cạnh cậu một chút.”

Điện thoại vừa thông qua, Melanie và Albert buộc phải chạy từ New York đến thành phố K, hai người trưng dụng một phòng nghiên cứu địa phương, tiến hành phân tích phản ứng hóa học còn sót lại.

“Tiến sĩ, chúng tôi hoài nghi rằng... phòng nghiên cứu này đang tiến hành thuốc X-b...”

“Quả nhiên?” Rolin xê dịch người, “Giờ tôi sẽ qua đó...”

Feldt giữ cậu lại, “Thuốc X-b?”

“Chính là ‘thuốc chống ánh nắng’.” Rolin nhú mày, “Phòng nghiên cứu số 4 thuộc công ty dược Dynamic, tôi nghĩ có phải chúng ta nên tiến hành điều tra công ty này?”

“Vô dụng thôi.” Feldt ngồi dậy, lấy một phần tài liệu trên đầu giường đưa cho Rolin, “Phòng nghiên cứu số 4 của Dynamic căn bản là không ở thành phố K. Phòng nghiên cứu này là giả. Cậu nghi ngờ không sai, vị tiến sĩ Keene Davis kia có vấn đề.”

“Tôi cần tiến hành tái phân tích phần thuốc còn sót lại kia,” Rolin xốc chăn lên, “Để tôi xem xem Keene có thật sự nghiên cứu ra thuốc X-b hoàn hảo không.”

“Xem ra cậu rất hứng thú với bước tiến trong nghiên cứu của Keene a.”

“Đúng vậy, nếu nghiên cứu của hắn thành công,” Rolin dừng một chút, cũng không quay đầu lại, “Tôi có thể phục chế loại thuốc này.”

“Ừ.” Feldt lẳng lẳng nhìn bóng dáng đối phương.

“Về sau, anh sẽ không cần phải e ngại ánh nắng.” Rolin phủ áo khoác lên vai, Feldt đứng dậy, kéo Rolin qua, thay cậu sửa lại tốt quần áo.

“Đứa ngốc, cho tới bây giờ, thứ tôi e ngại cũng không phải ánh nắng.”

Rolin cười cười, mở cửa, rời khỏi phòng.

Melanie thấy Rolin, dang rộng hai tay ôm chầm lấy cậu, “Tiến sĩ a, tôi còn tưởng rằng anh không cần chúng tôi hỗ trợ nữa đó! Mấy ngày anh nghỉ ngơi, tôi không đi dạo phố thì là xem phim rồi ngủ, rất rất rất không thú vị đó!”

“Vậy cô mau chóng tìm một nam nhân đi!” Rolin lấy tay chống ghế dựa chậm rãi ngồi xuống, thắt lưng vẫn rất đau, nơi đó cũng còn đau nhức, xem ra mục tiêu của mình không nên làm cho mình có được năng lực của huyết tộc, mà là làm cho Feldt mất đi năng lực.

“Tiến sĩ... luận văn của tôi... lời nhận xét của ngài quá độc rồi.” Albert vẻ mặt đau khổ.

“Độc là vì muốn tốt cho sự tiến bộ của cậu.” Rolin giơ tay hươ hươ, ý nói họ mang kết quả nghiên cứu đến, sau đó nhanh chóng lật xem, Rolin được xưng là “thiên tài” không chỉ vì năng lực nghiên cứu của cậu, mà còn vì trí nhớ chỉ cần xem lướt qua một lần sẽ không quên. Kết quả xét nghiệm mà Melanie và Albert tốn gần hết một ngày để đưa ra, Rolin chỉ cần ba phút đã có thể tiếp thu.

Rầm một tiếng giật nắp bút ra, tiến sĩ D cầm bút nhanh chóng vẽ vài sơ đồ, sau đó ngồi trước máy tính gõ lách cách, Melanie và Albert đứng sau lưng cậu, mắt không chớp nhìn chăm chăm màn hình.

Khi suy tính đến một điểm nào đó, Rolin ngừng lại, hơi thở dốc, “Nguyên lai là có chuyện như vậy a...” Đẩy ghế dựa ra, đứng lên, đối mặt với hai trợ thủ nói, “Các người làm một cuộc thí nghiệm nữa, điều cần chứng minh là loại thuốc này của phòng nghiên cứu số 4 sẽ khống chế hooc-môn nào đó do đại não tiết ra, loại hooc-môn này chỉ làm cho người bình thường bị rối loạn thời kỳ dậy thì, hành vi không không đồng nhất. Nhưng đối với huyết tộc mà nói, có thể...”

“Có thể khống chế độc tố X trong cơ thể bọn họ, do đó khiến thân thể họ sinh ra sức đề kháng đối với tia tử ngoại, nhưng cũng sẽ làm năng lực của bọn họ trở nên cực kỳ không ổn định, thậm chí thường xuyên chịu đau đớn vì tế bào trên cơ thể dần rạn vỡ.” Melanie vừa dứt lời, liền đón nhận ánh mắt sùng bái của Albert.

“Cho nên, đi làm thí nghiệm đi!” Rolin cười hướng hai người trẻ tuổi phát phát tay.

“Chính là... cái đó và ba vụ án kia có quan hệ gì?” Melanie hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

“Ngốc nghếch, hooc-môn của đại não rất phức tạp, nếu chỉ một hooc-môn thì có thể tổng hợp bằng phương pháp nhân tạo, nhưng nếu hung thủ của chúng ta cần chính là nhiều loại hooc-môn, hay là nói loại hooc-môn hần cần – như vậy hần phải cần một bộ não với tuyến yên hoàn chỉnh.

“Cho nên hần mới lấy đi bộ não của nạn nhân?”

“Ừm, vậy nên đi làm việc đi, Melanie.” Rolin nhìn thành thị được ánh nắng bao phủ bên ngoài cửa sổ, di động trong túi reo lên, “Alo, đây là tiến sĩ D.”

“Lena Spencer đang ở đường Hauser đúng không?”

Rolin cả kinh, ngồi thẳng lưng, “Keene Davis – tôi đã nghĩ rằng trong số mười một người bị thiêu cháy kia không có anh.”

“Ừm, cậu nói nếu như tôi vén rèm cửa của nàng lên... thì sẽ như thế nào?”

“Khốn nạn!” Dưới ánh mắt kinh ngạc của Melanie và Albert, Rolin chạy khỏi phòng thí nghiệm.

“So với tôi thì cậu càng khốn nạn hơn, nếu không thì nghiên cứu nhiều năm qua của cậu và tôi sẽ không bị ngâm nước.”

“Nghiên cứu của anh đã sớm thất bại!” Rolin cản một chiếc xe lại, lấy huy hiệu ra, lôi tài xế ra ngoài, “Cho dù anh không e ngại ánh nắng thì sao? Tuyến yên trong não của anh đã không thể tiết ra hooc-môn cần thiết nữa! Anh lấy thuốc còn chưa điều chế hoàn chỉnh dùng trên người mình, tự mua dây buộc mình!”

“Có lẽ vậy, vốn dĩ tôi rất chờ mong được hợp tác với cậu, nhưng hiện tại xem ra, cậu nhất định sẽ từ chối, đúng không?”

Bỏ mạnh tay lái, Rolin kẹp điện thoại giữa cằm và vai, “Vô nghĩa!”

“A, a, thật đáng tiếc. Tôi có thể không ngừng ăn não người bình thường để bổ sung hooc-môn cần thiết cho cơ thể, thế nhưng các bằng hữu huyết tộc của cậu không cách nào đứng dưới mặt trời. Tôi rất thích ý khi chứng kiến cảnh bọn họ hóa thành tro bụi.” Vừa dứt lời, điện thoại im bật.

Dừng xe bên vệ đường, Rolin chợt nghĩ đến điều gì, bấm số điện thoại của Lena: “Hung thủ để lại lời nhắn nói muốn đi giết cô, nhưng tôi cảm thấy mục tiêu của hắn là Feldt!”

“Tôi sẽ lập tức rời khách sạn đến nơi thích hợp, cậu hãy đi tìm Feldt!”

Rolin quay đầu xe, lại bấm số của Feldt.

“Lập tức rời khỏi phòng khách sạn! Đến nơi an toàn!”

52. Quyển 4 - Chương 8

Chưa kịp nghe Feldt trả lời, từ di động truyền ra tiếng thủy tinh vỡ vụn.

Trái tim Rolin cơ hồ đã nhảy ra khỏi ***g ngực, “Feldt – ”

Không thể... anh không thể có bất cứ chuyện gì!

Không thể chết trước tôi!

Không thể giống Lindsay... khiến tôi ngay cả tay cũng không bắt được!

Ánh nắng lúc ba, bốn giờ chiều, góc chiếu của mặt trời vừa vắn xuyên qua cửa sổ tràn vào gian phòng, toàn bộ quá trình thậm chí chưa tới nửa giây.

“Tôi muốn đối phó một nhân vật phiền phức, chúng ta lát nữa gặp.” Thanh âm Feldt vang lên từ bên kia điện thoại.

Trái tim từ trên cao rơi xuống, Feldt còn sống!

Xe chạy như bay trên đường, Rolin biết, giờ là ban ngày, sự nguy hiểm của Feldt vẫn chưa kết thúc.

Đi tới trước cửa khách sạn, Rolin thấy một đoàn người tụ tập dưới lầu, đang khó hiểu nhìn lên trên, nghe thấy trên đỉnh đầu truyền đến tiếng vang, tựa như là tiếng tường sập. Hai ba chiếc xe cảnh sát cũng đã tới, cảnh sát tách đám đông ra, chuẩn bị tiến vào.

“Đặc vụ FBI – Rolin D.” Rolin lấy thẻ chứng nhận đưa tới trước mặt cảnh sát, “Tôi muốn vào trong, hy vọng các anh có thể ở ngoài giữ quần chúng cách xa nơi này.”

Cảnh sát không chút hờn giận: “Đây là thành phố K, địa bàn quản hạt của tôi, không phải là cục điều tra liên bang các người muốn thể nào được cái đó...”

Rolin một phen tím cổ áo hắn, “Anh biết người bên trong là ai không? Anh ngay cả bên trong đang xảy ra chuyện gì cũng không nắm rõ đã dẫn người của anh đi vào, nếu họ chết hết, anh có thể phụ trách không?”

Cảnh sát bị biểu tình nghiêm túc của Rolin làm chấn động. Rolin rút súng, rút băng đạn, thay đạn rồi chạy vào, từ trong túi rút ra một ống thuốc, đâm đầu kim vào người mình. Nháy mắt, toàn bộ thế giới trở nên vô cùng rõ ràng.

“Anh ở đâu a? Tôi chưa từng nghe qua có vị huyết tộc thuần chủng nào lại trốn tránh một huyết hệ a.”

Thanh âm Keene theo không khí truyền vào tai Rolin, ngay cả tiếng nghị luận của đoàn người bên ngoài khách sạn, thanh âm của nhóm cảnh sát đang bảo vệ hiện trường đều hết sức rõ ràng.

Trách không được Feldt lại có khả năng cách sáu tầng lầu nghe được mình và Kevin nói chuyện.

Ngón tay chạm lên tường, Keene đi qua dãy hành lang thật dài, trong khách sạn này, nơi không có cửa sổ chỉ có toilet và nhà kho của khách sạn.

Rolin khước tán mọi giác quan của mình một cách rộng nhất, nháy mắt định vị vị trí của Feldt.

Ngay lúc này, Keene lộ ra một mặt cười lạnh, hẳn biết mình đã gần một đến gần Feldt, cho dù trốn trong toilet thì thế nào, chỉ cần mình đánh một quyền lên vách tường, ánh mặt trời chiếu vào, vị Huyết tộc tôn quý không gì sánh được kia trong phút chốc sẽ hôi phi yện diệt.

Bỗng nhiên trong lúc đó, một bàn tay xuyên qua vách tường hành lang, bẻ rụng cánh tay trái của Keene.

“A – ” hẳn quát to một tiếng, một tay túm chặt cánh tay bị cụt của mình, dụng ý muốn lợi dụng năng lực tái sinh của Huyết tộc để mọc lại cánh tay, thế nhưng thuốc X-b đã ức chế năng lực tái sinh của hắn, cánh tay tuy đã mọc lại, nhưng không cách nào cử động tự nhiên trong khoảng thời gian ngắn.

Phía bên kia bức tường, Feldt cười, xem ra một trào này của mình không chuẩn a, vốn mục tiêu là quả tim tên kia.

Keene phần hận nhìn lỗ hổng trên mặt tường, đưa tay cầm mắt kính bị xê dịch trên mặt, quăng xuống đất mà hung hăng giẫm đạp, “Huyết tộc thuần khiết các người, cho là mình tài trí hơn người, cuối cùng không phải cũng trốn ở nơi mặt trời không chiếu đến sao – thật giống vở hài kịch!”

Vừa dứt lời, hắn đặt một tay lên mặt tường, rầm một tiếng, sau khi bụi bặm tan hết, toàn bộ toilet lót gạch men sứ trắng hiện ra trước mắt, nhưng người kia cũng không ở bên trong như trong tưởng tượng của hắn. Keene cười lạnh, “Trốn cũng nhanh lắm.” Mới bước vào một bước, một bóng người từ trên trần nhanh chóng phóng xuống, sức mạnh cường đại đập thẳng lên người Keene, nháy mắt sàn nhà vỡ ra, hắn rơi thẳng xuống ba tầng lầu mới nặng nề bị áp trên mặt đất.

Áp mặt đối phương lên sàn nhà, Feldt cười nói: “Người nói ai trốn?”

Nửa mặt Keene đã lún vào sàn nhà bê tông, nhưng khoe miệng vẫn mỉm cười như trước, chân hắn đá mạnh vào một khối bê tông rơi bên cạnh, khối bê tông đập vào vách tường, bụi đất bay lên.

Feldt nhanh chóng lắc mình, ngay trước khi ánh nắng xuyên qua vách tường vỡ vụn tràn vào, một bóng người đang rộng tấm rèm ôm chặt lấy Feldt, ánh mặt trời xuyên thấu qua làn bụi mù mịt, chiếu lên gương mặt nam tử. Feldt bị gắt gao bao phủ dưới tấm rèm, Rolin kề sát bên người anh, thở hắt một hơi thật dài.

“Keene Davis!”

Bạc lỏng bắn ra ngoài, Keene vừa tránh thoát, Rolin không biết từ khi nào đã đến ngay trước mặt, một quyền đánh lên mặt hắn.

Keene lui ra sau hai bước, bắt được nắm đấm thứ hai của Rolin bay đến, nhưng lại không đoán được tay kia của đối phương lại bẻ rụng cánh tay của hắn.

Máu tí tách rơi xuống, Keene chặt vật bịt chặt miệng vết thương, mà hòng súng của Rolin đã chĩa vào trán hắn.

“Tôi khuyên cậu tốt nhất đừng nổ súng.” Keene nghiêng đầu, một bộ dáng bất cần.

“Đúng a, bởi vì hôm nay tôi không mang thuốc giải.” Ngón tay Rolin bóp cò súng.

Keene khơi dậy nỗi sợ hãi đã được giấu vào nơi sâu nhất trong nội tâm cậu.

Đã qua nhiều năm như vậy, cậu đã dùng hết mọi biện pháp để quên đi nỗi đau ngày ấy, hôm nay, Keene đã đào lên hết thấy.

Cậu vĩnh viễn nhớ rõ buổi sáng kia, cậu chạy vào một phòng bệnh trong bệnh viện, Lindsay ngồi trên giường, sắc mặt hồng hào, cười nói với cậu: “Đột nhiên em cảm thấy tốt hơn rất nhiều, mọi thứ trên đời bỗng trở

nên rất rõ ràng! Anh không thể tưởng tượng được đâu, em có thể nghe thấy tiếng tàu điện ngầm đang chạy ở nơi rất xa kia, tiếng chim đập cánh, và cả... tiếng tim đập của anh!”

Ngay tại thời khắc mọi thứ đều tốt đẹp như thế, bức rèm đột nhiên rơi xuống.

Ánh nắng trong suốt biến thành thứ vũ khí bóp chết mọi thứ, tiếng hét chói tai Lindsay để lại trên đời đã đâm thủng trái tim Rolin.

Hạt bụi phiêu đảng trong không khí.

Cậu cái gì cũng không bắt lấy.

“Goodbye –”

Keene mở to hai mắt, dựa vách tường, có thể nhìn thấy trạng thái bạc lông từ họng súng tung tóe văng ra, nhanh chóng rót vào mạch máu. Hắn co rút, chậm rãi tụt xuống, hô hấp tựa hồ bị nghẹn ở cổ họng, dường như muốn nói gì đó.

Rolin xoay người sang chỗ khác, cậu cái gì cũng không muốn nghe.

“Nè, không sao chứ.” Dùng mũi giày đá đá căng chân Feldt, khi Rolin đang chuẩn bị đứng dậy đưa Feldt đến chỗ khác, không ngờ rằng Keene sớm đã bất động lại cố dùng hết sức lực cuối cùng của mình mà nhắc chiếc ghế bên cạnh lên ném về phía Rolin.

Đầu bị đập trúng, thế giới kịch liệt rung động, Rolin ngã xuống, bên tai là Feldt đang không ngừng gào thét tên cậu, dòng máu đỏ sẫm tràn ra mặt đất.

Rolin cảm nhận thân thể mình đang không ngừng rơi xuống, không biết muốn rơi xuống đâu.

Nhìn thật giống như một quá trình bất tận, nhưng bỗng dừng dừng lại.

Cậu thấy một màn đêm thăm thẳm, một cậu bé mang theo đèn pin đi tới một tòa kiến trúc theo phong cách Anh cổ xưa phía trước, vách tường phủ đầy dây thường xuân rậm rạp, ngẩng đầu nhìn lên, có thể thấy lâu ba đang sáng đèn.

Cậu bé lộ ra nụ cười tinh nghịch, buông đèn pin xuống, nắm lấy dây thường xuân từng chút từng chút leo lên nơi có ánh sáng, đó là một chuyến phưu lưu mạo hiểm nhưng đầy hưng phấn. Dây thường xuân có thể đứt bất cứ lúc nào, cậu cũng có thể không cẩn thận mà rơi vào khoảng không bất cứ lúc nào, ngay khi cậu thật vất vả mới đặt được hai tay lên bệ cửa sổ, chuẩn bị gọi tên người kia nhằm làm hắn kinh ngạc, thì một bàn tay mát lạnh đặt ở cổ tay cậu, kéo cậu lên.

Cậu bé phát ra một tiếng kêu sợ hãi, khi mở mắt nhìn thì phát hiện mình đã bị người khác ôm vào lòng.

“Oliver...”

“Vật nhỏ này, nếu lần sau còn dám làm loại chuyện nguy hiểm như vậy, tôi sẽ hảo hảo giáo huấn em.” Nam tử tên Oliver câu khước miệng thành một nụ cười nhàn nhạt.

“Sao anh biết em ở bên ngoài cửa sổ?” Cậu bé nghiêng đầu, ánh mắt tràn ngập tò mò.

“Glynn tiên sinh, xin mang một chậu nước ấm lên!” Oliver quay đầu đi, hướng ngoài cửa gọi một tiếng, sau đó thả cậu bé lên giường, đốt một que diêm, nhóm lò sưởi âm tường.

“Oliver anh thật là lợi hại! Thời tiết lạnh như vậy mà anh cũng không cần đốt lò sưởi?”

Nam tử ngồi đối diện với cậu, một người mặc đồ quần gia mang theo nước ấm và khăn mặt đi tới.

“Trời lạnh như vậy, cũng khuya như vậy rồi, vì sao em phải tới tìm anh vậy? Bà Cobry sẽ rất lo lắng.” Thanh âm Oliver không có nhịp điệu, phối hợp với tiếng lách tách từ lò sưởi, thể nhưng lại sinh ra vài phần lo lắng.

Cậu bé chấp hai tay trước ngực, bày ra tư thế đáng thương, “Có thể xin anh gọi một cuộc điện thoại cho bà Cobry, nói rằng em ở chỗ của anh không a?”

Oliver cúi đầu, làm người khác không rõ hắn đang nghĩ gì, cậu bé không ngừng khăn trương, sợ hãi chủ nhân căn phòng sẽ đưa cậu về nhà. Nhưng đối phương chỉ cởi đôi giày ướt đẫm sương đêm của cậu, dùng khăn ẩm lau đôi chân lạnh băng của cậu.

“Em sắp vượt qua độ ẩm của anh rồi, đó cũng không phải chuyện tốt.” Thanh âm của hắn có chút thấp, dường như mơ hồ có thể nghe ra không hờn giận.

“Em thề lần sau em sẽ gọi điện cho anh trước, bây giờ có thể cho em ở lại đây được không... Larson tiên sinh.” Cậu bé mím môi, lòng càng thêm bất an.

Oliver ngẩng đầu, đầu ngón tay điểm điểm cái mũi đỏ chót của đối phương, “Gọi anh Oliver.”

Cậu bé ngửa đầu, nhìn đối phương đi tới cạnh bàn, cầm lấy điện thoại.

Đây là một gian phòng đầy nam tính, đồng thời bố cục cũng rất tao nhã, phong cách phục cổ nhưng lại không ngọt ngào.

Khung giường điêu khắc hoa văn hình phượng hoàng, cậu bé vươn tay chạm rãi vuốt ve những hoa văn ấy, mãi cho đến khi một cánh tay cường kiện bế lấy cậu, đặt vào trong chăn nệm mềm mại.

“Có lạnh không?” Lời nói của Oliver luôn ngắn gọn như vậy.

“Sẽ không.” Cậu bé nghiêng người đến, nhìn khuôn mặt trưởng thành mà anh tuần trước mắt, “Oliver, Vì sao người anh vẫn không ấm lên?”

“Đừng quan tâm,” Oliver vòng tay qua đầu cậu bé, bàn tay nhẹ nhàng nâng gáy cậu, “Nói cho anh biết, hôm nay lại gặp phải chuyện gì không vui?”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tôi chính thức sửa bút danh thành: Tiêu Đường Đông Qua.

53. Quyển 4 - Chương 9

”

”Sáng nay, ở trường học, anh biết đó, giáo viên giảng bài rất nhàm chán, nên em gục đầu xuống bàn ngủ.” Cậu bé rũ mắt, tựa hồ có chút ủy khuất.

“Ừm, sau đó thì sao?”

“Sau đó giáo viên gọi em đứng lên trả lời một câu hỏi mà ông ấy cho rằng rất khó, nhưng em lại trả lời được ngay, vậy nên ông ta nói em đã xem trước đáp án, là một đứa trẻ không thành thực.” Đầu cậu bé đã thấp đến mức sắp chui vào trong chăn.

Oliver nâng đầu cậu bé lên khỏi lớp chăn, nhẹ giọng nói, “Tiếp theo thế nào?”

Cậu bé nhìn vào mắt đối phương, đó là một thông đạo tối đen, tiến sâu vào sẽ không thể nào thoát ra được, “Em đi tìm ba ba, em nói với ba ba rằng em không cần học tiểu học, em có thể đi học trung học, thế nhưng ba ba lại khuyên em nên tiến từng bước một, nhưng mà em thật sự không thích tiểu học, những gì trong sách giáo khoa thật sự rất đơn giản...” Cậu bé một hơi đem toàn bộ những gì muốn nói nói hết ra.

“Không thích kiến thức của trường học thì em có thể xem sách mà em muốn xem, đời người ngắn ngủi, đùa nhỏ.” Oliver kéo đầu cậu bé tựa vào ngực mình, “Mỗi một giai đoạn đều vô cùng trân quý, nên em phải trải nghiệm thật tốt.”

“Thật muốn lớn lên ngay lập tức, rồi làm việc mình thích làm.”

“Em có một điểm rất ngoan,” Oliver tựa khẽ cằm lên đầu cậu bé, “Chưa bao giờ nói dối.”

“Sao anh biết em không nói dối?” Cậu bé ngẩng đầu.

Đối phương cũng không trực tiếp trả lời câu hỏi của cậu bé, “Tôi nay muốn anh đọc sách gì cho em nghe?”

“Hóa học đi! Quyển sách lần trước anh đọc rất thú vị!” Ánh mắt cậu bé bắt đầu tỏa sáng.

“Được rồi.” Oliver vươn tay, rút một quyển sách trên tủ sách cạnh giường, bắt đầu đọc to, hai tay cậu bé đặt khê lên cánh tay của hắn, bộ dáng rất mực tập trung.

Thời gian từng chút qua đi, cậu bé rốt cục buồn ngủ, dần dần rơi vào giấc ngủ.

Lại là một trận rơi tự do, Rolin sợ hãi hét to, tay chân quờ quạng nhưng không cách nào nắm được bất cứ vật gì.

Rầm một tiếng thật lớn, cậu rơi vào một vùng nước lạnh lẽo, thủy triều bắt đầu dâng lên, cậu không thể hô hấp, càng giãy dụa, tử vong lại càng đến gần.

Khi cậu đang cố gắng vùng vẫy lần nữa, cậu thấy vẫn là cậu bé kia, đang nhẹ nhàng lay động trên mặt biển, chung quanh rải rác xác ca nô trôi bập bềnh bên cạnh cậu bé.

Cậu bé ghé vào một mảng bong thuyền, bên cạnh cậu là một thân ảnh đứng thẳng.

“Cứu, cứu bọn họ! Oliver! Cầu xin anh hãy cứu ba ba ma ma của em!”

“Sao anh phải cứu bọn họ?” Dưới ánh trăng băng lãnh, ngũ quan người nam tử tựa như băng sơn, lạnh lẽo như muốn đóng băng toàn bộ bóng đêm này.

“Oliver... Họ là ba ba và ma ma của em! Em cần bọn họ!”

“Anh cũng có thể chăm sóc em, anh có thể tiếp tục chăm sóc em, giống như ước định của chúng ta.” Oliver quỳ một gối xuống trước mặt cậu bé, nâng mặt cậu lên, “Em sẽ có được mọi thứ, tuổi trẻ, sức mạnh, cùng với tiền tài vô tận.”

“Em không cần những thứ này, em chỉ cần ba ba ma ma của em! Anh nhanh lên, đi cứu họ đi! Cầu xin anh! Cầu xin anh mà! Anh có thể cứu em thì nhất định cũng có thể cứu bọn họ!” Cậu bé bắt lấy vạt áo Oliver, nước mắt tràn ra hai khóe mắt, trên mặt là nỗi sợ hãi sâu sắc.

“Em chỉ cần ba ba ma ma của em? Nếu vậy anh tính là cái gì đây?” Oliver buông tay ra, chậm rãi đứng lên, chau mày, khó khăn nói lên phiền muộn, “Hóa ra một chút em cũng không cần anh sao?”

Một khắc ấy, Rolin cảm thấy chính mình không thể thở, áp lực ngập đầu khiến cậu chịu không nổi.

Mở to mắt, trong căn phòng u ám là tiếng thở dốc của bản thân, bên tai vẫn ong ong tiếng gọi lớn, sờ thử quanh đầu, mới phát hiện đầu mình bị quấn bằng.

Nuốt một ngụm nước bọt, Rolin cảm thấy mình đã mơ một giấc mơ dài.

Giữa bóng tối, một thân ảnh tao nhã chân thành đi tới, đặt ly nước lên đầu giường, “Kì thật... Tôi thật sự khó có thể tưởng tượng rằng, cậu sẽ gọi lớn tên của một nam nhân khác trong mộng.”

Dung nhan Feldt dần dần hiện ra dưới ánh sáng mờ nhạt trong đêm.

“Một khắc trước, cậu liều mạng tới cứu tôi làm tôi mừng như điên, một khắc sau, dường như tôi không hề quan trọng đối với cậu.” Feldt ngồi bên giường Rolin, một tay chống mép giường, dựa người vào cậu, “Cậu nhớ ra chuyện gì đó?”

Rolin không nói gì, chỉ vươn tay chạm vào tay Feldt, run nhẹ nhè.

Đối phương xoay người lại, nhìn cậu, cúi người ôm cậu vào lòng, “Xem ra cậu đã mơ thấy ác mộng.”

Trong nháy mắt, hơi thở Feldt tràn ngập khoang phổi Rolin, “Tôi tình nguyện đó chỉ là mơ...”

Cảm thụ được hô hấp của Rolin, Feldt gục đầu bên cổ cậu, “Nếu có thể, tôi hi vọng được cùng cậu chia sẻ hết thảy.”

Nhưng vào lúc này, Lena đẩy cửa vào, nhìn thấy hai người ôm nhau thì ho khan một tiếng.

“Tôi có một tin xấu muốn nói.”

“Còn có tin gì xấu hơn chuyện cô quấy rầy tôi ở chung với cậu ấy sao?” Feldt nâng người dậy, nhưng vẫn nắm chặt tay Rolin.

“Cảm ơn Thượng Đế, não bị chấn động đã làm cậu hôn mê...” Lena nhìn đồng hồ tay một chút, “Sáu tiếng rồi.”

“Darune đâu? Anh ấy sao rồi?”

“Tĩnh rồi, nhưng xương sườn và tay trái đều bị gãy, xem ra còn phải nằm ở thành phố K một tuần.”

“Đúng rồi, tin xấu cô muốn nói là gì?” Chỗ bị thương của Rolin bắt đầu ửng ửng đau.

“Keene Davis là huyết hệ của Lilith Wendell.”

“Thật sao, là cô nàng phiền phức kia.” Feldt nhíu mày, “Tòa án Nhật Quang đã gửi hơn mười bức thư với hy vọng mời cô ta gia nhập, nhưng đều bị từ chối, nữ nhân này yêu thích tự do, hơn nữa lại rất vô quy tắc.”

“Khủng khiếp nhất là cô ta vẫn say mê những thứ huyền ảo mà người thường khó có thể lý giải được.” Lena hất mái tóc dài.

“Cái gì huyền ảo?” Rolin có chút kinh ngạc, cái tên Lilith này cậu đã từng nghe qua, là một nữ huyết tộc thuần chủng, nhưng cũng rất thần bí.

“Cô ta nghĩ mình là Eva, Huyết tộc chi mẫu.” Lena dùng giọng điệu có chút khoa trương nói.

“Vậy còn Adam của cô ta ở đâu.” Rolin buồn cười nhìn về phía Feldt, không nghĩ đến đối phương lại sờ sờ mũi, Rolin chớp mắt liền hiểu được gì đó, nhướn mày nói, “Không thể nào, không lẽ anh chính là Adam của cô ta.”

“Sửa chữa.” Feldt giơ tay làm thủ thế tạm dừng, “Đúng là, cô ta cho rằng tôi là Adam của mình.”

Rolin cười, cơ thể bị chấn động, vết thương sau đầu liền đau buốt.

“Có phải mặt trời sắp mọc rồi không?”

“Ừ.” Feldt gật đầu, “Bất quá tôi luôn luôn có thể ở đây cùng cậu.”

“Được, tôi hơi đau đầu, muốn ngủ thêm một lát.” Rolin chậm rãi nhắm hai mắt lại, Lena đưa tài liệu trong tay cho Feldt, rồi lặng lẽ rời khỏi.

Khi Rolin quay về New York đã là một tuần sau.

Vừa đi vào phòng thí nghiệm, cậu đã nghe thấy tiếng cười nói của Melanie và Albert truyền tới, Rolin có chút khó hiểu, quay đầu nhìn Feldt phía sau.

Nụ cười của anh luôn mờ ảo khó hiểu, nhưng đặc biệt nghệ thuật. Không nói gì, anh chỉ vươn tay đẩy cửa phòng thí nghiệm.

Một thiếu niên đang ngồi ở bàn của Rolin, trước mặt là một ly cà phê, Melanie và Albert nhìn hắn, dường như rất hâm mộ ngôn từ hài hước của đối phương.

“Đây là sao vậy?” Rolin đi đến.

Melanie quay đầu lại, “A, tiến sĩ ngài đã trở lại! Cậu bạn kia của anh thật sự rất thú vị!”

“Vậy sao? Sao tôi lại không biết cậu ta là bạn tôi?” Nụ cười của Rolin có chút lạnh, Melanie nhìn thiếu niên kia, rồi vội đứng lên chạy về chỗ ngồi của mình, trước khi đi còn không quên vỗ Albert đang ngồi ngốc tại chỗ.

“Nghe nói ngài bị thương ở thành phố K, tôi đặc biệt đến thăm ngài, chẳng lẽ còn chưa đủ để thành bạn sao?” Thiếu niên cười đến hồn nhiên.

Feldt không nói gì, chỉ đi đến nhà ăn bắt đầu pha cà phê.

“Cậu tới đây làm gì? Kevin?”

Thiếu niên không trực tiếp trả lời, ngược lại nhìn thân ảnh Feldt đang pha cà phê, vẻ mặt tò mò, “Có phải chỉ cần là Huyết tộc thuần chủng thì đều phi thường phi thường khoan dung, rõ ràng cảm giác được uy hiếp mà còn có thể giữ dáng vẻ của một lão thần kiêu mẫu?”

“Cậu tới đây làm gì?” Ngữ điệu của Rolin ép xuống thấp hơn.

“Bao giờ anh mới quay về bên cạnh hẳn?” Kevin tiện tay đùa nghịch thứ gì đó trên bàn.

“Bên cạnh ai?”

“Còn có thể là ai? Đương nhiên là Larson tiên sinh rồi!”

“Nếu vậy, cậu trở về nói cho hẳn ta biết, nếu có thể, tôi vĩnh viễn không muốn gặp lại hẳn.” Rolin nghiêng người, “Tôi nghĩ cậu có thể đi rồi.”

“Xoạt” một tiếng, Kevin đứng dậy đi ra cửa, “Lời chán sống như vậy tôi không dám nói với hẳn.”

Rolin dè dặt, nhìn thoáng qua Melanie và Albert vừa lúc cũng đang hiếu kỳ nhìn mình, “Các người đánh báo cáo xong chưa?”

Hai người vội vàng cúi đầu giấu đi vẻ tò mò.

Feldt bùng cà phê đến trước mặt Rolin, không nói gì, chỉ ngồi lên một góc bàn, Rolin ngẩng đầu lên, có thể nhìn thấy cằm và khuôn mặt cúi xuống của anh.

Cậu có một loại ảo giác, tuy cái gì mình cũng không nói, nhưng Feldt cái gì cũng biết.

Rolin theo bản năng thò tay vào túi quần, lại phát giác hộp thuốc lá đã trống rỗng, “Tôi đi mua thuốc lá.” Nói xong, liền đi ra ngoài.

Mười hai giờ, Rolin hít sâu một hơi khí lạnh buổi đêm, đi vào một cửa hiệu Seven-Eleven bên đường mua thuốc lá, vừa hút được hai hơi, một chiếc xe dừng lại bên cạnh cậu.

Cửa kính xe kéo xuống, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền ra.

“Lên xe.”

Rolin nghiêng người, nhìn thoáng qua Oliver trong xe, nhưng cậu không dừng lại, tiếp tục bước về phía trước.

“Tôi nói lên xe.” Âm hiệu ép xuống thấp hơn, ánh sáng lóe ra từ ngọn đèn đường dường như cũng đang run rẩy.

Gãy điều thuốc lá trong tay, Rolin cười nói, “Sao tôi phải lên xe?”

“Cậu đã nhớ lại tôi, cũng nên quay về bên cạnh tôi.”

Lúc này, cửa xe mở ra, Oliver bước xuống.

54. Quyển 4 - Chương 10

Rolin nhanh tay rút khẩu súng bên hông ra, nhắm ngay trước mặt nam tử, “Đừng cố gắng tiến lên.”

Vươn tay cầm họng súng, Oliver không chút nào để ý, từng bước một bước về phía Rolin, mà ngón tay của Rolin chỉ cứng ngắc đặt trên cò súng, cuối cùng lưng cậu chạm vào cửa kính thủy tinh, không còn đường lui.

“Sao không bắn?” Oliver khom người.

“Anh nghĩ tôi không dám?”

Viên đạn bắn ra, nhưng còn chưa chạm vào mục tiêu, đã bị Oliver dùng tốc độ mà mắt thường khó có thể phân biệt bắt được.

Viên đạn chưa kịp nổ ra bạc lông bên trong thì đã bị đưa tới trước mặt Rolin, Oliver buông họng súng ra, lui về sau nửa bước.

“Cậu do dự vì cậu biết tôi không làm chuyện gì có lỗi với cậu.”

“Ha...” Rolin xòe hai tay, dáng vẻ bất đắc dĩ, súng lục quay quanh đầu ngón tay của cậu nửa vòng, hòng súng hướng xuống đất, “Đúng là anh không làm chuyện có lỗi với tôi, là do tôi không nên đặt hi vọng vào anh mà thôi.”

Vừa định xoay người bỏ đi, Rolin liền bị đối phương bắt lại, gắt gao đặt lên vách tường, hoa văn trên tường làm lưng cậu phát đau, một tay Oliver đặt lên ngực cậu, gắt gao giữ cậu tại chỗ, tay kia thì dừng lại bên tai cậu.

“Buông!”

“Vì sao phải buông? Rõ ràng là cậu nói đợi đến khi cậu hai mươi tám tuổi sẽ trở thành huyết hệ của tôi!” Oliver nhìn chằm chằm vào Rolin, rít từng câu qua kẽ răng.

Rolin gian nan ngược đầu lên, nhìn thẳng mắt đối phương, “Rõ ràng anh cũng biết ba mẹ rất quan trọng đối với tôi!”

“Cậu đúng là một đứa trẻ tham lam.” Oliver khẽ trán lên trán Rolin, khi nói chuyện, hơi thở phả lên môi Rolin làm cậu phải quay đầu đi, “Tôi để cậu sống, cậu lại yêu cầu tôi làm cho nhiều người hơn được sống.”

Cười khê một tiếng, Rolin ngả đầu về sau, tựa lên vách tường, “Khi đó anh không nên cứu tôi.”

Oliver nghiêng mặt đi, khuôn mặt luôn luôn không có chút biểu tình dư thừa nào nay nhú lại, “Sao cậu có thể nói với tôi như vậy?”

“Đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, Larsson tiên sinh. Chính anh cũng biết tôi sẽ không tha thứ cho anh, cho nên hai mươi năm qua anh cũng không dám xuất hiện trước mặt tôi, không phải sao?” Rolin dùng sức đè lại cổ tay đối phương, muốn thoát khỏi sự kiềm chế của hắn, lát sau, môi liền bị khóa chặt, hai tay bị kéo lên đỉnh đầu, nụ hôn của Oliver mạnh đến mức làm Rolin không rõ người kia còn muốn đạt được thứ gì từ đó?

Bỗng nhiên, sức ép đang đè lên người Rolin chợt biến mất trong nháy mắt, mở to mắt, Rolin thấy cổ Oliver đang bị bóp chặt, bất đắc dĩ phải lui về sau từng bước một.

“Người phạm luật, Oliver Larsson.” Feldt từ từ hiện ra trong đêm đen, tựa như lưỡi dao sắc nhọn được ánh trăng kỳ ảo che giấu.

Oliver bị Feldt kiềm chế, lại bất động thanh sắc.

Chỉ một thoáng, Rolin còn không kịp phản ứng, chỉ nghe thấy xe Oliver phát ra một tiếng nổ vang, bị móp vào. Thời gian không đủ để phân biệt rốt cuộc là Feldt ném Oliver vào xe hay là Oliver xoay người đè Feldt xuống. Những tấm cửa thủy tinh hai bên đường bị chấn động kịch liệt rồi bỗng vỡ ra tung tóe.

Ôm đầu, Rolin nhanh chóng nằm sát xuống, mảnh vỡ thủy tinh rơi tán loạn trên đất.

Các cột đèn đường từ gần tới xa lần lượt đổ xuống như hiệu ứng domino. Một chiếc xe lạ phát ra tiếng phanh xe bén nhọn, thiếu chút nữa bị cột đèn đổ trúng.

Thò tay vào túi quần, lúc này cậu mới phát hiện tế thuốc đã bị vỡ nát.

Chửi một tiếng, Rolin ngẩng đầu lên, phát hiện tầng mái của K-market sau một tiếng nổ lớn thì lung lay muốn đổ, cậu sờ đầu, cái này phải bồi thường thế nào đây?”

Cậu đã bắt đầu tưởng tượng ra hình ảnh mình bị Boss mắng té tát.

Cũng may là đã khuya, người đi đường không nhiều, nhiều xe sau khi nghe được tiếng nổ bên này, không ít người ngừng lại hoặc đi đường khác.

Vừa mới đứng thẳng người, cơ thể Rolin bỗng ngửa ra sau, có cánh tay của ai đó đặt lên cổ cậu, kéo cậu vào lòng.

Rolin ngốc lảng, cậu có thể cảm nhận được đó là hơi thở của Feldt.

“Người muốn làm gì?” Cách đó không xa, Oliver đứng đó, vừa muốn tiến lên, Rolin bị ôm càng chặt, xương cốt như muốn nát vụn, chỉ có thể cố gắng ngửa người ra sau, một trận gió thổi qua, mái tóc vàng của Feldt tung bay.

“Larsson, ta hiểu rõ người này hơn người.” Feldt cúi đầu hôn nhẹ lên gáy Rolin, “Ép hẳn làm chuyện hẳn không muốn làm, hẳn thà rằng đi tìm chết.”

Rolin cảm giác lực độ của Feldt đang giảm bớt, bản thân cũng có thể hô hấp, cậu vươn tay, nắm lấy cánh tay Feldt, không phải vì sợ đối phương sẽ thật sự bóp chết mình, mà cậu chỉ muốn nắm lấy anh.

“Người sẽ không giết hẳn.” Oliver hướng bọn họ đi tới, ánh trăng kéo bóng của hẳn thật dài.

“Ha ha...” Tiếng cười của Feldt khe khẽ bên tai Rolin, vẫn như mọi khi, đầy từ tính, tựa như mị hoặc truyền ra từ sâu trong đêm tối, vạch ra những đường cong trong tư duy của mình, “Nếu để hẳn gây ngốc bên cạnh người, ta thà giết hẳn. Oliver, người và ta đều là kẻ điên giống nhau, chúng ta đều hiểu đối phương nghĩ gì. Người cũng biết, ta nói thật.”

Oliver dừng bước, nhìn Rolin, khuôn mặt vô cảm lại có chút bi ai khó có thể nói được.

“Cậu thật sự không muốn quay về bên cạnh tôi sao?”

Rolin kéo kéo khóe miệng, nhẹ giọng nói, “Anh đã hủy diệt hi vọng và khát khao của tôi đối với anh. Anh từng nghĩ sẽ cho tôi mọi thứ nhưng lại không hề biết tôi muốn thứ gì. Tất cả tôn sùng và mục tiêu của tôi cũng chôn vùi ở biển sâu rồi. Tôi mất trí nhớ, không phải vì tai nạn trên biển kia đã làm tôi mất đi người thân, mà bởi vì... tôi đã mất anh, tôi đã mất anh trong ký ức.”

Oliver dường như còn muốn nói gì đó, áng mây bay qua che khuất mặt trăng trên không, cả thành phố trong chốc lát như bị bao phủ trong bóng đêm.

Giờ phút này, Rolin không nhìn thấy vẻ mặt của hẳn, nhưng cậu biết sau lưng mình là Feldt.

“Đi thôi.” Hai tay rút túi quần, Rolin đi hướng về nhà, nhưng lại không cảm giác được Feldt, cậu quay đầu lại, thấy đối phương vẫn đứng ở đó, hình như đang chờ đợi điều gì.

“Tôi sẽ chờ cậu. Hôm nay cậu không muốn quay về, tôi sẽ chờ đến ngày mai. Nhưng tôi vĩnh viễn sẽ không buông tay.” Thanh âm Oliver truyền đến từ bóng tối. Cách đó không xa, một chiếc xe hơi chạy đến, tài xế là Kevin.

Oliver cứ vậy bỏ đi, Rolin cũng không quay đầu lại nhìn.

Đáy mắt Feldt có ý cười, dường như còn có ý gì khác, Rolin không lý giải được, nhưng có mong muốn có thể đọc hiểu.

“Vô luận là hôm nay hay ngày mai, tôi cũng không muốn buông tay. Tôi không rộng lượng như cậu nghĩ đâu, Rolin.” Feldt lấy từ trong túi ra một nửa liều thuốc lá, tiếng bật lửa đặc biệt vang dội, “Nếu trong lòng cậu lưu giữ một người khác, tôi cũng sẽ không dễ dàng tha thứ.”

“Vậy anh sẽ như thế nào?” Rolin nghiêng đầu, “Ép buộc tôi giống Oliver sao?”

Vòng khói lượn lờ bên lông mày Feldt, anh hơi ngưỡng người về sau, đi tới trước mặt Rolin, “Cậu sẽ không muốn thử đâu.”

Rolin cảm nhận được anh đi lướt qua mình, không khói lớn tiếng, “Vừa rồi anh nói sẽ giết tôi, có thật không?”

“Cậu nói xem?” Feldt biến mất trong bóng tối.

Rolin hít sâu một hơi, nhìn ngả tư đường lộn xộn, hiện giờ, đây mới là vấn đề cậu phải lo lắng.

Ngày hôm sau, tiêu đề báo ở Washington là, ngày hôm qua đã xảy ra một trận động đất tại con đường kia.

Rolin vừa uống trà vừa đọc báo, lông mi nhú lại, nghĩ thầm, có lẽ Feldt đã sử dụng một vài mối quan hệ để dẹp yên vụ này.

Chuông điện thoại reo lên, Rolin biết buổi đánh giá chức nghiệp đã đến.

Cậu vừa lái xe, vừa gọi điện cho Feldt còn đang ngủ.

“Nè, anh nói xem, nếu chúng ta không được hợp tác nữa, thì sẽ như thế nào?” Ánh nắng vừa phải, Rolin chạy ngang qua Express, mới nhớ tới đã lâu rồi mình chưa đi uống rượu.

“Tôi sẽ tiếp tục yêu cậu, và cậu cũng phải tiếp tục yêu tôi. Chính là như vậy.” Ngữ khí Feldt đều đều, thiên kinh địa nghĩa.

“Được rồi, tối gặp.” Cúp điện thoại, Rolin đi tới cửa tổng cục FBI.

Tiến vào phòng đánh giá, cậu đối mặt với ba thẩm định viên.

Sau bức tường thủy tinh, còn có hai vị thao tác viên và một ghi chép viên.

“Xin chào tiến sĩ D,” Thẩm định viên trưởng cùng cậu bắt tay, “Buổi đánh giá hôm nay sẽ chọn dùng máy phát hiện nói dối, đối với toàn bộ cậu hỏi, cậu chỉ cần trả lời có hoặc không.”

“Tôi hiểu, tiên sinh.” Rolin gật đầu, vốn cậu cho rằng mình sẽ có chút khấn trương, nhưng trên thực tế, cậu cảm thấy mình rất bình tĩnh.

“Câu hỏi đầu tiên, tên của cậu là Rolin Dandes sao?”

“Đúng vậy.”

...

“Câu hỏi thứ tư, cậu đã yêu cộng sự của mình – Feldt Hassing?”

Cuối cùng cũng đến câu hỏi trong dự đoán, Rolin cũng không cảm thấy bất an, cậu chỉ nhìn về phía trước, ngữ khí và hô hấp không chút nào thay đổi, “Đúng vậy.”

Thẩm định viên ngẩn người, ngẩn đầu nhìn về mặt của cậu, lập tức ho khan một tiếng, “Mời cậu nghe rõ, cậu đã yêu cộng sự của mình – Feldt Hassing?”

“Đúng vậy.” Rolin trả lời không lớn, nhưng rất có lực.

Thẩm định viên quay đầu nhìn bên kia bức tường thủy tinh, “Câu hỏi thứ năm, cậu đã xảy ra quan hệ với cộng sự của mình – Feldt Hassing?”

“Đúng vậy.”

Thẩm định viên nuốt một ngụm nước bọt, lại tận lực duy trì biểu tình, “Câu hỏi thứ sáu, khi phải giải quyết một vụ án quan trọng cùng lúc với khi tính mệnh của đặc vụ Feldt bị nguy hiểm, cậu sẽ ưu tiên lựa chọn Feldt Hassing?”

“Đúng vậy.”

“Tôi đã hỏi xong.”

Rolin vừa ra khỏi phòng đánh giá, liền bị Boss kéo qua một bên, thấy biểu tình thịnh nộ của đối phương, Rolin có thể tưởng tượng hẳn muốn nói gì.

“Cậu có biết cậu vừa trả lời những gì không?” Thanh âm rất thấp, đã có ý nổi giận.

“Tôi biết.” Rolin cười.

“Cậu biết! Cậu biết! Cậu có biết kết quả đánh giá như vậy sẽ mang cậu khỏi Feldt Hassing? Cậu có biết cục phải tốn biết bao tinh lực mới có thể tìm được một đặc vụ có thể ở bên cạnh hẳn? Cậu có biết cậu chỉ cần trả lời đơn giản thì sẽ được thông qua buổi đánh giá này không!” Ngón tay Boss không ngừng chọc lên vai Rolin, mỗi lần hạ xuống đều dùng hết sức.

“Đó là máy phát hiện nói dối, Boss. Tôi không có biện pháp nói dối.” Rolin vẫn duy trì ý cười.

“Ý của tôi là sao cậu không thể chống lại sức lôi cuốn của hẳn! Sao cậu lại đi yêu hẳn!!”

55. Quyển 4 - Chương 11

“Này... không vì sao cả.” Rolin đi ra cửa, “Nếu tôi bị chuyển công tác, hi vọng các anh có thể tìm được một cộng sự mới cho anh ta, người này nhất định phải có tinh thần thép a!”

Boss đứng tại chỗ, hung tợn nhìn theo bóng lưng Rolin, nhưng chỉ có thể thở dài một tiếng.

7 giờ tối tại Express, Feldt đang cụng ly cùng Lena.

“Darune gọi điện đến, hắn nói từ lúc này hắn không còn là cộng sự của tôi nữa.” Lena gõ đầu ngón tay lên cạnh ly rượu, “Khi làm cộng sự của tôi, hắn vẫn luôn cẩn thận tuân thủ quy định kia. Nhưng đôi khi, càng là chuyện cấm thì lại càng muốn làm.”

“Hửm? Cô đang nói khi cô còn là cộng sự của tôi thì cũng yêu tôi?”

“A, a, anh thật hưởng thụ tình yêu của người khác, đồng thời cũng – tra tấn người yêu anh.” Lena nhấp một ngụm rượu nhỏ, “Chắc, tôi vẫn thích Whiskey hơn.”

“VẬY hôm nay cô hẹn Darune tới để họp mặt trước khi mỗi người một ngả, sao còn gọi tôi tới làm gì? Cẩn thận người thích tra tấn như tôi sẽ tra tấn người cộng sự thành thật kia của cô.”

Lena cười mà không đáp.

Cửa bị đẩy ra, người phục vụ lên tiếng chào đón, một nam tử mặc tây trang dáo dác nhìn ngó xung quanh, Lena giơ tay lên, “Darune, ở đây!”

Darune kéo ghế ngồi xuống, thấy Feldt, gật đầu cười, sau đó là một trận trầm mặc.

“Nghe bên cục nói cuối tuần này sẽ gửi cộng sự mới đến cho tôi?” Lena mở miệng hỏi.

“Đúng vậy a.” Darune gật đầu, “Hi vọng cộng sự tiếp theo của cô tốt hơn tôi.”

“Về sau chúng ta cũng không có nhiều cơ hội gặp nhau a?” Lena cụng ly với Darune, “Dù sao thì khi có vụ án sẽ phải chạy khắp nơi, hôm nay ở Ohio, ngày hôm sau đã có thể ở Kansas.”

“A... Đúng vậy...” Darune ngẩng đầu lên, tươi cười sáng lạn, “Khắp thiên hạ có buổi tiệc nào mà không tàn.”

“Cho nên tôi phải dùng biện pháp khác để trói chặt cậu mới được.” Lena đặt một chiếc hộp nhung màu đen trước mặt Darune, “Tôi đã đọc suy nghĩ của cậu.”

Darune kinh ngạc nhìn chiếc hộp nhung, nhưng không phản ứng gì.

“Tôi biết cậu yêu tôi.” Lena mở nắp hộp ra, bên trong là một cặp nhẫn.

“A?” Darune ngẩng lên nhìn nàng.

“Tôi cũng yêu cậu, vậy nên chúng ta kết hôn đi.” Lena hơi cúi đầu, né tránh ánh mắt của Darune.

“Này... Cái này... chúng ta...”

“Chúng ta cái gì? Cậu sợ một ngày nào đó cậu sẽ già đi, còn tôi lại vĩnh viễn mang bộ dáng như bây giờ?”

Darune há miệng, không nói gì.

“VẬY thì cậu phải thấy may mắn a, khi cậu biến thành ông lão già nua mà vẫn có một siêu cấp mỹ nhân yêu cậu.” Lena nắm lấy bàn tay muốn rút lại của đối phương, “Cơ hội chỉ có lúc này, tôi chọn cậu, cậu cũng sẽ chọn tôi chứ?”

Darune trầm mặc, nhìn cặp nhẫn trên bàn.

“Không cần mất thời gian suy nghĩ, bởi vì cho dù cậu có lựa chọn một người con gái bình thường đi nữa, thì hai người cũng chỉ có thể cho nhau những ngày tháng buồn chán mà thôi. Việc cậu cần suy nghĩ chính là cậu có muốn ở cùng một chỗ với tôi hay không?”

Đời người chính là một cuộc phưu lưu, ai cũng không thể biết đáp án cuối cùng.

Cho nên quan trọng chính là... giờ phút này.

“Tôi muốn.” Darune ngẩng đầu lên.

Feldt chống đầu nhìn hai người họ. Anh rất hiểu Lena, cô nàng luôn tự tin. Chỉ có lúc này đây, anh thấy trong đáy mắt nàng có cả bất an lẫn vui sướng.

“Chúc mừng hai người.” Feldt đứng dậy.

“Anh muốn đi đâu?” Lena ngẩng đầu, nhìn bóng dáng đối phương rời đi.

“A... đến một cuộc họp nhằm chán.” Feldt đẩy cửa ra, bước vào trong thành phố đầy ánh đèn.

Đi vào thang máy, đi một lèo lên trên, khi cửa mở ra lần nữa, Feldt đã ở trên tầng cao nhất của tòa kiến trúc này.

Đẩy cửa ra, trước bàn có ba người đang chờ từ lâu.

“Chào mọi người.” Feldt tùy ý kéo ghế ra, “Có chuyện gì không?”

“Xin chào, Hassing tiên sinh. Cuộc họp này là để giải quyết vấn đề nảy sinh trong việc thay đổi cộng sự của ngài, tôi hi vọng ngài hiểu rằng đây xuất phát từ quy định của nội bộ FBI.” Người nói là nhân viên chuyên phụ trách những nhiệm vụ đặc thù, tuổi sắp xỉ năm mươi, hẳn đã từng giao tiếp với rất nhiều Huyết tộc suốt nhiều năm qua, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên hẳn thật sự đối mặt với vị Huyết tộc địa vị không bình thường như này. Khoảnh khắc nhìn Feldt đi tới, hẳn có một loại lỗi giác muốn buông xuôi tất cả. Nhưng kinh nghiệm tích lũy nhiều năm qua giúp hẳn che giấu được tâm tình của mình, bày ra tư thế máy móc hi vọng mau chóng giải quyết xong chuyện này.

Feldt nhìn hẳn, mỉm cười, ngón tay không ngừng xoa cằm, làm người ta đoán không ra anh đang nghĩ gì.

“Hassing tiên sinh?” Thời gian từng giây từng giây trôi qua, nhân viên không khỏi mở miệng hy vọng Feldt trả lời.

“Tôi nghĩ các anh đã hiểu lầm một chuyện.” Feldt vuốt tay, ý cười trong mắt làm cho người nhân viên đã trải qua hơn nửa đời người cảm nhận được một áp lực khó hiểu.

“Là... sao?”

“Tuy trên danh nghĩa tôi là người của FBI, nhưng trên thực tế tôi muốn đi thì đi, muốn ở thì ở.” Feldt dùng ánh mắt lơ đãng đảo qua sắc mặt trắng bệch của nhân viên, “À... không chỉ là FBI, ngay cả tòa án Nhật Quang, nếu tôi muốn thì bất cứ lúc nào cũng có thể rời khỏi, đúng không, thẩm phán Grey?”

Thẩm phán Huyết tộc tên Grey gật đầu, rất cung kính nói: “Đúng vậy, đại nhân Hassing. Nếu ngài quyết định rời tòa án Nhật Quang, là huyết hệ của ngài, chúng tôi cũng rời khỏi.”

“Không... không... tôi không có ý này...” Nhân viên vội vàng hươ tay, nhưng Feldt lại đứng lên.

“Đừng đến khiêu chiến tôi, tiên sinh – cậu còn rất trẻ.” Feldt đẩy cửa đi ra ngoài, để lại căn phòng lặng ngắt như tờ.

Sau mấy chục giây im lặng, nhân viên nuốt một ngụm nước bọt, vuốt trán nói: “Phải làm sao bây giờ a? Gia tộc Hassing và gia tộc Larsson được xưng là hai bức tường thành của huyết tộc. Gia tộc Larsson đã từ chối lời mời tham gia tòa án Nhật Quang, nếu trong trường hợp ngay cả gia tộc Hassing cũng rời khỏi, bộ luật Nhật Quang này sẽ không có giá trị ràng buộc... đến lúc đó...”

Một trong ba người ở phòng này chính là Boss của Rolin.

“Thật lòng tôi cho rằng hoàn toàn không cần chuyển tiền sĩ D đi. Chúng ta vẫn luôn hy vọng có người có thể đứng bên cạnh Feldt, lấy được sự tín nhiệm của hẳn, lại còn biết từng lời nói việc làm của hẳn, nhưng cho tới nay chưa từng có một đặc vụ nào chân chính làm được điều đó.”

“Anh có ý gì? Nguyên tắc của FBI...”

“Nguyên tắc của FBI không quan trọng, nhiệm vụ đặc biệt của ngành chúng ta chỉ có một nguyên tắc, đó là giữ gìn sự cân bằng giữa Huyết tộc và nhân loại. Từ trước đến nay chúng ta luôn nghĩ muốn quảng cho Feldt sợi dây cương nhằm muốn hẳn nằm trong sự khống chế của chúng ta, ý tưởng này quá ngây thơ rồi.

Sức mạnh và tôn nghiêm mà hắn đại diện là thứ mà chúng ta không thể nào tưởng tượng được, một nam tử như vậy lẽ nào lại để cho chúng ta khống chế?”

“Anh muốn nói là tiếp tục để tiến sĩ D bên cạnh Feldt? Thực ra thì... bây giờ cậu ta cũng đã đứng về phe Feldt rồi a!”

“Thế nhưng cậu ta vẫn là con người.” Boss cũng bắt đầu cảm thấy bất đắc dĩ khi phải cân nào với người nhân viên này, “Chỉ cần một ngày cậu ta còn là con người, Feldt sẽ đứng về phía nhân loại.”

“Nếu có một ngày Feldt chuyển biến cậu ta?”

“Vậy thì chúng ta không còn gì để giữ chân Feldt, hoặc phải nói là, Feldt vẫn luôn tự do. Chỉ có hán nguyện ý đứng về phía chúng ta hay không mà thôi.”

Nhân viên ngậm ngẩn cả người, nhìn ánh trăng bên ngoài cửa sổ, nhắm mắt lại, cam chịu gặt đầu.

Rolin nằm trên giường.

Trước đây cậu luôn cảm thấy mệt chết đi được, vụ án rất nhiều, luôn không có thời gian dành cho bản thân. Lúc bận rộn nhất cậu chỉ ước mình có thể ngủ cả ngày mà không phải thức dậy... nhưng hôm nay, cậu nhìn trần nhà, nắm chặt di động trong tay, chờ đợi, đã đến lúc cục thông báo việc chuyển đổi công tác.

Di động reo tiếng đầu tiên, cậu liền nhận điện thoại.

“Cậu đang đợi Boss báo rằng cậu bị chuyển đi nơi khác?” Một giây đó, Rolin có thể tưởng tượng ra cảnh đối phương vừa nghe điện thoại, vừa dạo bước trên đường, ngón tay lướt qua hàng cây cổ thụ.

“Đúng vậy a, có điều đã đến giờ tan ca rồi. Không biết có phải do bản báo cáo thẩm tra bị nộp trễ không.”

“Vì sao khi họ hỏi cậu có yêu tôi không, cậu lại hào phóng thừa nhận như vậy?”

Rolin cười, trở mình, “Vì đó là sự thật. Khoa học gia có thể từ chối mọi chuyện, nhưng không cách nào chối bỏ sự thật.”

“Không cần chờ thông báo chuyển công tác nữa.” Tiếng còi xe hơi truyền ra từ trong điện thoại, cùng lúc đó, ngoài cửa sổ cũng có âm thanh giống vậy vang lên.

Từ trên giường đứng dậy, Rolin đi tới cửa sổ, vén màn lên, quả nhiên thấy Feldt đang đứng đối diện ngược lên nhìn mình.

“A? Vì sao?”

“Vì không một ai có thể mang cậu rời khỏi tôi.”

Rolin mỉm cười, cậu nhớ lại lần đầu tiên khi gặp Feldt, anh cũng ngửa đầu nhìn lên bầu trời đầy sao như vậy, giống như đang trầm tư hay đang hướng tới thứ gì đó.

Mà giờ khắc này, Feldt nhìn mình, tựa như mình chính là bầu trời đầy sao ấy.

Nếu có thể, Rolin hy vọng cậu và anh được vĩnh viễn dừng lại, tại thời khắc này.

“Tiến sĩ D! Tiến sĩ D! Xảy ra chuyện rồi!” Abert đang viết luận văn bên ngoài bỗng chạy vọt vào.

“Làm sao vậy?” Rolin quay đầu lại nhìn, giây tiếp theo, Feldt xuất hiện bên ngoài cửa sổ phòng.

“Cái kia... Kevin gọi điện tới nói giáo sư Camelo đã xảy ra chuyện! Ông ấy... Ông ấy...” Albert lúng túng không biết nói như thế nào.

“Ông ấy làm sao?” Trong lòng Rolin xẹt qua một niềm xấu.

“Ông ấy được phát hiện té xỉu trong phòng nghiên cứu, sau khi đưa vào bệnh viện thì không còn ý thức!”

“Bệnh viện nào?” Feldt chậm rãi đi tới, ngữ điệu không nhanh không chậm giúp Albert bình tĩnh sắp xếp lại từ ngữ.

“Bệnh viện quốc gia.”

“Chúng ta đi.” Feldt kéo Rolin đi đến cửa trước.

Rolin ngồi lên xe, nắm chặt tay, khớp ngón tay trắng bệch.

Feldt một tay giữ tay lái, tay kia phủ lên mu bàn tay Rolin, “Trước đừng nghĩ nhiều, đến bệnh viện hỏi rõ tình huống rồi nói sau.”

Rolin không trả lời, chỉ gật đầu.

Khi họ đi vào bệnh viện, giáo sư Camelo đã tỉnh lại, nhưng lại khóc nháo ầm ĩ như một đứa trẻ ba tuổi.

56. Quyển 4 - Chương 12

Trong phòng bệnh chỉ có Kevin được ở lại với tư cách là học trò của giáo sư.

“Đây... Sao lại thế này?” Rolin đứng trước giường bệnh, “Bác sĩ nói thế nào?”

“Bác sĩ nói, cơ thể, đại não, ngay cả thần kinh của giáo sư Camelo đều không bị tổn thương” Kevin nhún mày.

“Cậu phát hiện ông ấy như thế nào?” Feldt đi đến trước giường bệnh, nhìn vị giáo sư của bọn họ, trong mắt ông là nét ngây ngô không phù hợp với lứa tuổi.

“Bài phát biểu của tiến sĩ D tại buổi diễn thuyết lần trước đã cho giáo sư Camelo một gợi ý lớn, gần đây ông ấy dồn hết tâm huyết vào giai đoạn ba của nghiên cứu kia, cũng sắp có thành quả rồi. Mấy ngày nay chúng tôi đều thức đêm, giáo sư nói phải ở lại phòng thí nghiệm để điều chỉnh kết quả nghiên cứu, tôi và vài người trợ thủ cùng xuống dưới lầu mua sandwich, khi trở về, phát hiện cửa điện tử đang mở, đi vào thì thấy giáo sư ngồi trên ghế của mình, đang phát ngốc.” Kevin lắc đầu, cố gắng nhớ lại toàn bộ chi tiết, “Tôi còn tưởng rằng ông ấy đang suy ngẫm, mãi cho đến khi tôi đứng trước mặt ông ấy mới phát hiện ánh mắt ông ấy bất thường!”

“Vì vậy đợi khi các cậu đưa ông ấy đến bệnh viện kiểm tra, thì nhận được kết quả khám bệnh như này?” Rolin ẩn bả vai của giáo sư, đôi phương nghiêng đầu đánh giá cậu, giống như chưa từng quen biết cậu học trò tâm đắc của mình.

Feldt như có tâm sự, ngồi xuống trước giường bệnh. Khuôn mặt tuần tú của anh rõ ràng hấp dẫn lực chú ý của giáo sư, ông vươn tay, muốn kéo Feldt lại gần mình.

“Giáo sư Camelo thân mến, hãy để tôi nhìn xem rốt cuộc ông đã xảy ra chuyện gì?” Lời nói của Feldt tựa như có ma lực, giáo sư lập tức yên tĩnh lại, đôi mắt nhìn thẳng anh.

Ba giây sau, Feldt nhướng mày, đứng dậy.

“Anh thấy cái gì?” Rolin có chút nóng vội hỏi.

“Cái gì cũng không thấy.”

“Sao có thể cái gì cũng không thấy?” Lúc này Kevin cũng thấy khó hiểu, “Chẳng lẽ giáo sư cứ như vậy biến thành ‘đứa trẻ’ mất trí nhớ sao?”

“Đúng vậy, hiện tại ông ấy là một đứa trẻ.” Feldt dè dặt âm cuối, “Đã mất trí nhớ. Kevin, tôi hỏi cậu, nghiên cứu của giáo sư có liên hệ gì với Huyết tộc?”

“Nếu nghiên cứu thành công, sẽ trở thành cơ sở để sản xuất thuốc X-b kháng ánh nắng.”

“Không lẽ vì loại thuốc này nên giáo sư mới bị biến thành như vậy?” Ngón tay Rolin nhẹ nhàng xoa nắn môi dưới của mình, “Có liên quan đến nghiên cứu của Keene Davis không? Thuốc kháng ánh nắng mà hắn sản xuất tuy là chưa hoàn hảo, nhưng chỉ cần giải quyết được vấn đề về sự phân bố của tuyến yên, thì có thể làm cho Huyết tộc bước vào thế giới con người!”

“Master của Keene Davis là Lilith, cô ta tự nhận mình là Eva.” Feldt hít một hơi, “Độc suy nghĩ của người khác là năng lực mà tất cả huyết tộc đều có, thế nhưng lấy đi ký ức của người khác là năng lực mà chỉ Huyết tộc thuần chủng mới có thể làm được.”

“Anh nghi ngờ Lilith?” Kevin xoay người lấy điện thoại cầm tay đi ra ngoài phòng bệnh, “Nếu thật như vậy, tôi phải báo cho tiên sinh Larsson. Chuyện này liên quan đến sự cân bằng giữa toàn bộ giới Huyết tộc và nhân loại.”

“Nàng lấy đi ký ức của giáo sư vì muốn lấy nghiên cứu của giáo sư?” Trái tim Rolin nặng trĩu, “Giáo sư sẽ ra sao đây? Ông ấy đã công tác nhiều năm trong lĩnh vực này như vậy, Lilith kia lại có thể dễ dàng cướp đi hết thầy của ông ấy?”

Feldt đặt hai tay lên vai Rolin, để cậu nhìn mình, “Cho nên bây giờ chúng ta sẽ đi ngăn cản nàng. Rolin, so với giáo sư Camelo thì tôi càng lo lắng cho cậu hơn. Cậu là chuyên gia nghiên cứu về Huyết tộc, tư duy của cậu tiến xa hơn giáo sư Camelo rất nhiều. Nếu nói như mục tiêu cuối cùng của Lilith là thuốc kháng ánh nắng, nàng nhất định sẽ tìm đến cậu.”

Rolin nắm lấy cổ tay Feldt, “Lilith quá ngây thơ rồi, cứ nghĩ rằng lấy đi ký ức của học giả thì có thể lấy đi trí tuệ của bọn họ.”

“Tôi sẽ gọi điện nhờ Lena ở cạnh cậu, bây giờ tôi phải đi một chuyến đến tòa án Nhật Quang.” Feldt ôm chặt Rolin, “Hứa với tôi, bất luận chuyện gì xảy ra cũng phải bảo vệ tốt bản thân – cậu vĩnh viễn thuộc về tôi, Rolin.”

Feldt đưa Rolin về dưới lầu phòng thí nghiệm, rồi liền chạy đến chỗ thẩm phán Grey.

Rolin bước vào thang máy thì nhận được một cuộc điện thoại khác. Một tiến sĩ đã từng hợp tác với cậu trong lĩnh vực nghiên cứu này cũng xảy ra chuyện tương tự. Rolin đánh một quyền vào cửa thang máy, nhìn vách thang máy bằng inox phản chiếu về mặt của mình, cắn răng nói: “Lilith – cô thật quá đáng!”

Đi tới cửa phòng thí nghiệm, lại phát hiện cửa đang mở.

Rolin trong lòng căng thẳng... rốt cuộc cũng đến lượt mình rồi sao?

Cậu rút cây súng lục bên hông ra, cũng tiêm cho mình một liều thuốc X-a, nghiêng người, nhẹ nhàng dùng mũi chân đẩy cánh cửa ra, thật cẩn thận đi vào.

Lúc này, Melanie và Albert không ở đây, nhưng đúng ra Mike phải đang chơi game online mới đúng, vì sao ngay cả một tiếng động nhỏ cũng không có?

Rolin đi qua những dụng cụ và máy tính trong phòng thí nghiệm, tiến tới trước cửa phòng ngủ, bên trong ánh ra ánh sáng đèn.

Cánh cửa đột ngột mở ra, cậu giật mình mém nữa bóp cò súng.

“Rolin, cậu đã về? Tôi đang đánh bài với Mike.” Lena nhìn thấy hòng súng chĩa vào mặt mình, ý cười trên mặt cũng dần thu lại, “Xem ra chuyện của giáo sư Camelo đã thật sự làm cậu sợ.”

Khó khăn hít vào một hơi, Rolin nhét súng vào lại bên hông, “Cô quên đóng cửa.”

“Cửa nào?” Lena hỏi.

“Chính là cửa chính của phòng thí nghiệm a!” Rolin phát phát tay, chỉ về phía cửa.

Lena chợt kéo mạnh Rolin về phía mình, “Tôi chắc chắn đã đóng cửa đó lại!”

“Tiến sĩ!” Phía sau bọn họ truyền đến tiếng gọi của Mike.

Hai người đồng thời quay lại, thấy trên giường lớn, Mike đang bị một người ôm vào lòng, đối phương có mái tóc ngắn, gọn gàng chỉnh tề. Khuôn mặt có nét trung tính, mang theo vẻ phong tình câu dẫn dù đã tự kiềm chế.

“Buổi tối tốt lành, tiến sĩ D.”

Nháy máy, Rolin rút súng chĩa vào hắn.

“Người là ai?”

Đối phương nhẹ nhàng thả Mike ra, vòng ngực nhô lên làm Rolin biết đối phương là nữ.

“Tôi nghĩ, cậu đã sớm đoán được tôi là ai.”

Lena một phen đẩy Rolin ra, “Lập tức...”

Lời còn chưa nói hết, bàn tay của nàng đã đặt lên vai Lena, chớp mũi cơ hồ chạm vào má cô, “Cô định nói ‘chạy’ sao?”

Rolin bóp cò súng, viên đạn bắn ra.

Bàn tay nàng múa may trong không khí, ba viên đạn bạc lỏng liền rơi gọn vào lòng bàn tay nàng.

Rolin xông lên, đánh úp vào cổ đối phương, nhưng lại bất ngờ biến chiêu giữa không trung, một phen bắt lấy Lena.

“Thuốc X-a sao?” Nàng chân thành đi về phía bọn họ, “Cậu là nhà khoa học gia tôi chú ý nhất ở đây, là người đầu tiên sáng chế ra loại thuốc này – làm cho năng lực của Huyết tộc dung hợp với con người. Cho nên tôi vẫn đang chờ đợi, chừng nào cậu mới có thể cho tôi lần kinh hỉ thứ hai?”

Rolin nhìn thoáng qua Mike đang ngồi trên giường, trong mắt cậu bé tràn ngập nỗi sợ hãi, đây là lần đầu tiên cậu bé đối mặt với một Huyết tộc thuần chủng không có ý tốt.

“Đừng lo cho Mike, tìm được cơ hội liền chạy đi.” Ánh mắt Lena trở nên nghiêm túc, chắn trước người Rolin.

“Huyết hệ của Feldt sao? Tôi thật sự muốn chữa lại chút mắt mũi cho hắn, có điều nhìn qua thì cô rất không biết điều.” Lilith ngẩng đầu lên, toát ra sự cao ngạo và lãnh khốc, nàng ném ba viên đạn trong tay ra ngoài, Lena tránh được hai viên, chúng xuyên qua vách tường không biết bay về đâu, thế nhưng viên thứ ba lại trúng vào cánh tay cô.

Rolin một phen giữ chặt cô, xoay người chạy ra cửa.

“Trò chơi rất thú vị.” Lilith vỗ vỗ tay, “Bất quá tôi phải giải quyết các người trước khi Feldt quay lại.”

Rolin mang theo Lena chạy như bay trên đường, trong tay cậu có thuốc giải nhưng không tìm được cơ hội để tiêm cho Lena, nếu tiếp tục như vậy thì trong ba phút nữa, Lena sẽ chết.

“Đáng giận!”

“Buông tôi xuống... mau chạy đi!” Lena giãy dụa, cô có thể cảm nhận được Lilith đang đuổi theo phía sau.

Rolin mang theo cô nhảy lên mui xe của một chiếc xe đang chạy trên đường, người lái xe kinh ngạc ngẩng đầu nhìn trần xe bị lõm xuống, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Đạp lên cột đèn lấy đà, một bước nhảy lên tầng thượng của một tòa lầu, phía bên kia tấm kính cửa sổ, những nhân viên tăng ca kinh ngạc nhìn vết nứt trên cửa kính, hoang mang không biết bóng đen vừa xoẹt qua là gì.

Lúc này, Lilith đã đuổi tới, đi sánh vai với Rolin.

Rolin liếc nhìn mái tóc ngắn đang tung bay trong gió và đôi mắt hẹp dài của Lilith, đối phương dùng giọng điệu ung dung nói: “Thân mến, là cậu giết huyết hệ của tôi – Keene Davis sao?”

“Đúng thì sao? Hay cô muốn lấy mạng của tôi để báo thù cho hắn?” Rolin cười lạnh.

“Đã năm phút hai mươi sáu giây rồi, thân mến – cậu còn có thể kiên trì bao lâu đây?”

Rolin nhảy qua một tầng thượng khác, lúc này, bàn tay Lilith đáp xuống vai Rolin.

“Thân mến, trò chơi đuổi bắt đến đây là hết. Tính kiên nhẫn của tôi không tốt như Feldt.” Rolin quay đầu lại, thấy nụ cười như ác ma của Lilith.

Lúc này, cậu cảm thấy có người túm áo nhắc cậu lên.

Một bóng đen hiện ra ở phía sau Lilith, nàng bỗng buông Rolin ra rồi đánh về phía cái bóng đó.

Lena yêu ớt mở mắt, nhìn người nhắc họ lên, “Ra là... các người...”

Một cô gái mặc quần áo học sinh, làn da trắng nõn và ngũ quan sắc xảo cho thấy thân phận của cô, “Chạy đi, chúng tôi không cầm chân được lâu đâu!” Nói xong liền xoay người đi hỗ trợ đồng bạn đang chiến đấu với Lilith.

“A, a, a” Lilith đứng tại chỗ, liếc hai người trước mặt, “Tôi nên sớm nghĩ đến Washington là địa bàn của Feldt, huyết hệ của hắn ở đây không ít. Bất quá, rốt cuộc là huyết hệ của ta lợi hại, hay là hắn đây?”

Vừa dứt lời, tầng thượng bên cạnh xuất hiện hai bóng đen, vì đứng ngược sáng nên không thấy rõ biểu tình.

“Ở đây giao cho các người, ta muốn đuổi theo cậu tiến sĩ xấu xa kia.” Thân ảnh Lilith chợt lóe rồi biến mất.

Rolin tiêm thuốc giải cho Lena, nhìn đối phương dần khôi phục tri giác, rốt cuộc cũng an lòng.

Lena mở mắt, câu nói đầu tiên chính là “Cẩn thận!”

57. Quyển 4 - Chương 13

“Cái gì?” Rolin quay đầu, chỉ thoáng thấy Lilith đang mỉm cười, cậu không theo kịp tốc độ của nàng, đầu bỗng một trận đau buốt, Rolin rốt cuộc không thể khống chế được tư duy của mình nữa, ngã ngửa ra sau.

Lena vươn tay muốn đỡ lấy cậu, nhưng chỉ có thể bắt được món đồ trang sức trên cổ cậu.

Lilith ôm Rolin lên.

“Đứa nhỏ, nể mặt Feldt, tôi tha cho cô.”

Trên trời truyền đến tiếng trực thăng từ xa, Lilith tao nhã nắm lấy thang dây được thả xuống trong màn đêm.

“Không...” Lena xông lên, Lilith trực tiếp rút khẩu súng bên hông Rolin ra, viên đạn bạc bắn về phía chân Lena, tia lửa lóe lên, bạc lỏng tràn ra mặt đất.

“Không nên tiếp tục chọc tức tôi.” Lời nói Lilith hàm chứa sự áp bách, ngay cả không khí dường như cũng bị bóp méo.

Lena đứng trên tòa nhà bên cạnh, nhìn trực thăng ngày càng xa, hai đồng bạn ở phía sau cũng chạy tới.

“Vẫn không thể ngăn cản nàng sao?”

Lấy điện thoại ra, Lena cẩn thận nhấn số của Feldt.

“Rolin... bị mang đi...”

Đứng ở trung tâm tòa án Nhật Quang, Feldt nhíu mày, tay nắm chặt di động.

Khi anh trở lại phòng thí nghiệm thì chỉ thấy một mảnh hỗn độn. Mike ngồi co ro trong tủ quần áo trong phòng ngủ, mãi đến khi Feldt mở cửa tủ, bé cậu bé ra ngoài.

Giao món đồ trang sức trong tay cho Feldt, nước mắt Lena chảy xuống, “Thực xin lỗi, tôi chỉ giữ được vật này...”

“Không, cô không làm chuyện gì để phải nói ‘xin lỗi’.” Feldt nheo mắt lại, “Là do tôi đã... đánh giá thấp Lilith...”

“Chúng ta... nên làm gì bây giờ?”

“Tìm cô ta.” Feldt nắm chặt đồ trang sức trong tay, bên trên vẫn lưu lại độ ấm của Rolin.

Một trận gió từ cửa sổ ập tới, nhiệt độ dường như giảm xuống.

Feldt quay đầu, thấy một thân ảnh chậm rãi bước qua các dụng cụ thí nghiệm, đi tới cửa phòng ngủ.

“Người dùng phương pháp này để yêu hắn sao? Tùy ý để hắn bị mang đi? Ta thật là một kẻ ngốc.”

Ánh trăng chiếu qua cửa sổ, chậm rãi lột bỏ mặt nạ của người vừa tới.

“Oliver Larsson...”

Lena vươn tay muốn bắt lấy thứ gì đó, Feldt đã bị đối phương dùng tốc độ sét đánh mà áp lên vách tường, thanh âm rạn nứt dần khuếch tán.

“Thời điểm hần cần người, người ở đâu?” Thanh âm Oliver không hề có độ ấm, ánh mắt lạnh lẽo khiến lòng người run sợ.

Feldt mặt vô biểu tình, “Người tính giải quyết ta ở đây sao? Sau đó đi tìm Lilith đòi Rolin?”

Cánh tay Oliver dùng sức, nhắc Feldt ra.

“Ta ghét người, mà người cũng ghét ta.” Feldt vươn tay sửa lại cổ áo.

“Không lúc nào ta không muốn giết người.” Oliver hất cằm, sự trào phúng và cao ngạo trong mắt là thứ áp lực mà người thường không thể nào chịu nổi, rồi lập tức quay đầu đi ra cửa, cách đó không xa là Kevin đang đứng dựa người vào cửa xem kịch vui, “Hai giờ sau, gặp trên ‘đỉnh tháp.’”

Nhìn bóng dáng họ rời đi, Lena khó hiểu nói, “Có ý gì?”

“Ý là hai đại gia tộc Hassing và Larsson phải liên thủ để đối phó với Lilith, dựa vào việc chúng tôi sở hữu ‘Kiếm bạc’.” Feldt rũ mi, một tia ngoan lệ lảng động dưới đáy mắt, “Lilith Wendell... cô thật quá phận...”

Khi Rolin mở mắt, ngọn đèn trên trần nhà kích thích thị giác làm cậu không khỏi giơ tay lên che mắt, lúc này mới phát hiện mình đang ngồi trên một chiếc ghế.

“Chào mừng đến phòng thí nghiệm của tôi, tiến sĩ D.”

Hít sâu một hơi, Rolin cuối cùng cũng lấy lại tiêu cự.

Trên chiếc ghế trước mặt, Lilith cầm một tách hồng trà, hai chân bắt chéo, dường như quan sát cậu đã lâu.

Bên tai là âm thanh rất có quy luật của thiết bị, Rolin theo bản năng nhìn bốn phía xung quanh, lúc này mới phát hiện mình bị nhốt trong một không gian khép kín vô tận. Các đường dây trên trần tựa như một mê cung, toàn bộ mặt tường được trang bị màn hình lớn, nhiều máy tính hình như đang hoạt động với tần suất cao. Một khắc đó, cậu có một loại ảo giác rằng mình đã bước vào một bộ phim khoa học viễn tưởng.

“Tôi không thể đọc được suy nghĩ của cậu, tiến sĩ... cậu thật sự rất thú vị.” Lilith huých ẩm trà trong tầm tay, “Muốn một ly không?”

Rolin không nói gì, chỉ nhìn nàng.

“Tôi tài trợ cho rất nhiều nhà khoa học, huyết học có, nghiên cứu về virus có, tế bào học có, cậu là người duy nhất tôi không thể tiếp cận một cách chính thức.” Lilith tựa hồ cũng không tức giận với sự im lặng của Rolin, “Từ khi cậu bắt đầu nghiên cứu của mình, Oliver Larsson liền không ngừng ngăn chặn người của tôi xâm nhập vào xung quanh cậu, cho nên cậu có thể toàn tâm toàn ý theo đuổi việc của cậu. Rồi khi cậu có thành tựu, tôi cho rằng thời điểm đã đến, thế nhưng Feldt Hassing lại trở thành ‘cộng sự’ của cậu, một lần nữa, tôi lại không thể không tính toán phương thức để tiếp cận cậu.”

Rolin khẽ hừ một tiếng, “Tôi không giống Huyết tộc các người, có cả đồng thời gian để lãng phí. Có chuyện, mời nói thẳng.”

“Tôi cũng không có thời gian để lãng phí” Lilith buông tách trà xuống, “Tôi có thể tưởng tượng gia tộc Hassing và gia tộc Larson nói không chừng sẽ vì cậu mà sử dụng ‘Kiếm bạc’, sau đó tôi sẽ trở thành địch nhân của toàn bộ Huyết tộc rồi.”

“Chẳng lẽ hiện tại cô không phải?”

“Ha ha,” Lilith lơ đãng cười, “Nói cho tôi biết, có phải cậu đang nghiên cứu thuốc X-b không?”

“Tôi đang nghiên cứu, vậy thì sao?”

“Cậu dự định sản xuất thuốc này số lượng lớn sao?” Lilith cúi người, lông mi nhẹ nhàng rung động trước mặt Rolin.

“Không dự định.”

“Vì sao?”

Nghiêng mặt đi, Rolin dùng giọng điệu hơi chế giễu nói, “Vì phòng ngừa kẻ điên như cô đi làm những chuyện đi rồi.”

“Tôi điên chỗ nào?” Lilith như có điểm suy tư mà nhìn cậu.

“Cô muốn trở thành Eva.”

“Hửm? Trở thành Eva thì có gì sai chứ?”

“Eva chính là cô nàng phiền phức, nếu nàng không ăn trái cấm, thì nhân loại chúng tôi vẫn sẽ hưởng phúc trong vườn địa đàng của Thượng Đế rồi.”

Đầu ngón tay Lilith lướt qua má Rolin, liếc mắt nhìn cậu, buồn cười nói: “Cậu cũng không tin Thượng Đế.”

“Cho nên tôi cũng không tin Eva, mà Feldt lại càng không thể là Adam của cô.”

Vừa dứt lời, đầu Rolin bị kéo hẳn qua một bên, da đầu bị kéo phát đau.

“Nếu không phải cậu là thiên tài, giờ phút này, đầu cậu đã không còn ở trên cổ rồi. Cậu phải nhớ kỹ, Feldt nhất định là Adam của tôi.” Lilith kẻ sát tai Rolin, gần từng tiếng qua kẻ rằng, “Còn nữa, quên nói cho cậu một việc, Master của Lindsay – là tôi.”

Đồng tử Rolin nháy mắt phóng đại, một giây khi Lilith lui ra xa cậu, cậu dùng hết sức lực muốn tóm lấy nàng, đáng tiếc eo bị cố định tại chỗ ngồi, vô luận dùng sức như thế nào cũng chỉ có thể nhìn bóng dáng của người đàn bà kia.

“Vì cái gì! Vì cái gì!”

Lindsay là do Lilith chuyển biến!

“Vì cái gì? Đương nhiên là để chào hỏi cậu a.” Lilith mỉm cười nghiêng người đi tới, “Bệnh của cô ta rất nghiêm trọng, không phải sao? Nếu tôi không chuyển biến cô ta, thì ngay cả cơ hội gặp mặt cô ta lần cuối cậu cũng không có. Hơn nữa, các người vốn có thể cùng nhau trở thành Huyết tộc, hưởng thụ mọi thứ a.”

“A...A...” Rolin cắn răng, nước mắt rơi xuống, “Cô căn bản là không hiểu...”

Bất tử chưa bao giờ quan trọng, vậy mà cô lại để tôi phải nhìn nàng hóa thành tro bụi...

Từ nay về sau mất đi cơ hội ôm nhau.

Lilith không quay đầu lại, nàng không hiểu Rolin, nàng cũng không cần hiểu.

“Đại nhân Wendell, bây giờ chúng ta nên làm gì?” Một nam tử mặc áo dài trắng, đeo kính đen đứng sau nàng, cung kính hỏi.

“Chụp cách lớp cho hắn, trong đầu hắn có vật gì đó, ta đoán thứ đồ này đã ngăn cản ta lấy đi trí nhớ của hắn.” Ngón tay Lilith cào lên tường, tiếng ‘két két’ chói tai như đánh thẳng vào thần kinh, “Phẫu thuật cho hắn, lấy vật kia ra. Các người phải cẩn thận, không được làm tổn thương não hắn.”

“Tuân mệnh, Wendell đại nhân.”

Rolin ngồi yên trên ghế, trong không khí không biết từ lúc nào đã tràn ngập một mùi hương thơm ngọt, theo đó là ý thức ngày càng nặng trĩu, nhắm mắt lại, toàn bộ suy nghĩ cứ như vậy ngưng trệ.

Cửa bị mở ra, vài người mặc áo trắng nâng cậu lên giường, đẩy ra ngoài.

Lúc này, trên mặt biển tối đen, có một tiểu đảo như ẩn như hiện giữa sóng biển.

Tại nơi cao nhất của tiểu đảo là một tòa tháp được xây dựng bằng đá.

Ánh đèn từ ngọn hải đăng cô độc giao nhau với mặt biển có vẻ tro trụi nhưng rất khó để bỏ qua.

Bên trong tòa tháp rất yên tĩnh, tĩnh đến nỗi làm người ta khó mà tin được bên trong có gần một ngàn người đang ngồi.

Feldt bước từng bước lên cầu thang đá, anh đã từng đến đây một lần nhưng lại không nhớ rõ là khi nào, là vì chuyện gì.

Mãi đến khi anh đi đến lối vào ở nơi cao nhất, gió biển rít gào, ánh trăng lạnh thấu xương, ánh mắt dừng lại trong bầu không khí bắt đầu vận vẹo.

Một đứa nhỏ khoảng mười mấy tuổi bước ra từ bóng đêm, ở trước mặt anh chậm rãi khom lưng xuống.

“Cung kính chờ đợi ngài đến, Feldt Hassing đại nhân.”

“Đã lâu không gặp, Nantinee.”

“Oliver Larsson cũng sắp đến rồi.” Thiếu niên vươn tay chỉ vào mặt biển, một chiếc thuyền đang tiến đến tiểu đảo.

Feldt vuốt cằm, đi vào trong bóng tối.

Đó là một không gian hình tròn lớn, từ ngoài vào trong, từ cao tới thấp là tầng tầng dãy ghế được ngồi kín người, những người đàn ông và phụ nữ ở đây đều có gương mặt xinh đẹp.

Một cô gái mặc áo dài đứng lên, sợi tóc rũ xuống, nàng đi đến bên Feldt đang đứng ở trung tâm cười nói: “Người và Larsson không chỉ gọi huyết hệ của mình về, lại còn mời Huyết tộc tinh khiết chúng ta đến đây, hi vọng nhất định phải là chuyện nghiêm trọng, nếu không tôi sẽ hảo hảo trừng phạt người.”

“Tin tôi đi Katherine, chuyện này thực sự rất nghiêm trọng.”

Lúc này, Oliver cũng đã tới cửa.

Toàn bộ Huyết tộc quay mặt qua, tựa như muốn thấy rõ vị quý tộc rất ít khi lộ diện trong những hội nghị quan trọng này có phong thái gì.

58. Quyển 4 - Chương 14

Oliver từng bước đi tới trung tâm, trên mặt như trước vẫn không có chút biểu tình dư thừa nào.

Katherine vừa ngồi xuống vừa nhún vai cười nói: “Không ngờ Oliver Larsson thật sự đích thân tới đây, xem ra tôi đã có lý do để tin rằng chuyện lần này thực sự có chút nghiêm trọng.”

“Vậy cuối cùng là chuyện gì?” Một thanh âm khác truyền đến từ dưới hàng ghế.

Feldt liếc Oliver, đối phương như tượng điêu khắc, dường như không có ý muốn giải thích.

“Được rồi, chuyện về Lilith Wendell.” Feldt sờ huyết thái dương của mình, bên dưới một mảnh im lặng, vị Huyết tộc tinh khiết này chưa bao giờ ngửa bài, cũng rất ít khi lui tới gia tộc của anh, trình độ thần bí không thua gì gia tộc Larsson.

“Nàng đã lấy cắp toàn bộ trí nhớ của giáo sư Camelo và hai khoa học gia khác, mà ba học giả này đều là chuyên gia về huyết học, virus học và tế bào học. Mục đích của nàng là dựa vào trí nhớ của các học giả đó để chế tạo ra một loại thuốc hoang đường – thuốc chống ánh nắng X-b.”

“Nghe có vẻ như nếu nàng thành công, đối với chúng ta...” Katherine nhún vai, ra vẻ không quan tâm, “Cũng không có gì xấu. Nếu loại thuốc này được sản xuất, như vậy toàn bộ Huyết tộc chúng ta sẽ tiến vào một kỷ nguyên mới. Nếu không sợ hãi ánh nắng, thì ta thật sự không nghĩ ra còn có gì có thể ràng buộc chủng tộc chúng ta.”

Feldt cười nhìn nàng, giống như đang nhìn một đứa trẻ không hiểu chuyện.

Mà Oliver khẽ hừ mũi một tiếng, đôi mắt lạnh lẽo tràn đầy ý trào phúng.

Katherine nhìn phản ứng của hai người họ, nhún mày, “Ý của các người là... nàng ta căn bản không muốn sản xuất loại thuốc này, nàng là muốn độc chiếm phổi phượng?”

“Đúng vậy.” Feldt lại đảo mắt qua hàng ghế bên dưới, loại cảm giác không quan tâm vừa rồi đã biến mất không sót lại chút gì, chiếm lấy chính là bầu không khí ngưng trọng.

“Tôi không biết mọi người đã nghe nói qua chưa, Lilith vẫn tự xưng mình là Eva, nàng nghĩ mình có thể trở thành thủy tổ của chúng ta. Mà thuốc chống ánh nắng có thể để nàng đạt được nguyện vọng đó. Mọi người có thể tưởng tượng một chút, nếu Lilith nắm được loại thuốc này, và toàn bộ huyết hệ của nàng đều có thể chống lại ánh nắng, thì nàng sẽ thực sự trở thành sinh vật hoàn mỹ nhất – “Nữ vương”. Còn chúng ta thì sao? Ban ngày phải tránh ở nơi ánh nắng không thể chiếu tới, trong thời gian này, nàng có thể tiêu diệt từng người chúng ta.” Feldt ngừng lại, không nói tiếp.

Những huyết tộc khác vẫn nhìn anh, người Huyết tộc ngồi bên cạnh Katherine đứng lên.

“Hassing tiên sinh, tôi nghĩ bây giờ chúng ta cần tìm ra Lilith trước khi nàng hoàn thành nghiên cứu đó.”

“Người đàn bà kia, đã mang Rolin. D đi.” Người chưa mở miệng nói chuyện là Oliver nháy mắt khiến mọi người chú ý.

“Rolin. D... Ngài nói tới vị tiến sĩ D đã phát minh ra đạn bạc cùng thuốc giải phải không?” Katherine nhủ thầm, “Hắn hình như là học giả con người nghiên cứu về Huyết tộc chúng ta...”

“Là người tiến gần nhất tới bí ẩn kia.” Feldt tháo mặt dây chuyền trên cổ xuống, “Lilith mang cậu ta đi đã nói lên rằng nghiên cứu về thuốc chống ánh nắng vẫn chưa thành công, chúng ta phải truy bắt nữ nhân điên cuồng này, hơn nữa phải mang tiến sĩ D về. Tiến sĩ D là học giả con người hiếm hoi bảo trì thái độ trung lập đúng nghĩa với Huyết tộc chúng ta, nếu là cậu ấy khai phá thuốc chống ánh nắng, chúng ta còn có cơ hội đứng dưới ánh mặt trời. Nhưng nếu là Lilith...”

“Hassing đại nhân, chúng ta đã hoàn toàn hiểu được tình thế, mọi người cùng nhau đuổi bắt Lilith đi!”

Thanh âm vừa dứt, những huyết tộc khác đồng loạt gật đầu.

Feldt nhìn Oliver, đối phương cũng tháo một mặt dây chuyền hình tròn trên cổ xuống.

Trung tâm từ từ dâng lên một tảng đá, trên mặt khắc bản văn tự khó hiểu.

Feldt đặt mặt dây chuyền vào chỗ lõm, bạc lỏng chậm rãi nhỏ giọt xuống, chảy lên bản văn tự trên mặt đá.

Oliver nhẹ nhàng búng mặt dây chuyền của mình, một con dấu tinh tế dần hiện rõ hình dạng, sau đó hắn đóng dấu vào cuối bản văn tự.

“Như vậy bây giờ bắt đầu... đuổi bắt Lilith Wendell.”

Một trận gió xẹt qua, dãy ghế bên dưới hiển nhiên không còn một bóng người.

Feldt hướng đến cửa ra.

Thanh âm của Oliver vang vọng trong không gian trống trải.

“Feldt Hassing –”

Feldt xoay người lại, trên trời mây đen chuyển động, để lộ ra một kẻ hở nhỏ, ánh trăng sáng chậm rãi đổ xuống khuôn mặt nghiêng của Feldt, yên tĩnh mà thần bí, đường nét thể hiện rõ sức mạnh tiềm tàng.

“Nếu người muốn tuyên chiến với ta, Larsson... Người nên hiểu rằng cuộc chiến của chúng ta rốt cuộc là vì cái gì?”

Sóng biển từng trận từng trận đập vào tiểu đảo.

Ngay sau đó, giữa tòa tháp chỉ còn lại ánh trăng mờ hồ soi tỏ văn tự bên trên mặt đá.

Rolin có chút mê man, khi mở mắt ra cũng không bị ánh sáng kích thích. Chậm rãi thích ứng với bóng tối, cậu phát giác mình bị cố định trên một chiếc giường. Đây là một không gian khép kín, chỉ có phía trước có thể lơ mơ nhìn thấy một cánh cửa.

Cậu nhớ lại trước đó mình ngửi thấy một mùi hương ngọt, sau đó liền mất đi tri giác. Nói vậy, e là nữ nhân điên kia đã làm gì đó với mình rồi.

Nếu cô ta muốn lấy trí nhớ của mình, như vậy quan trọng nhất là phải lấy tấm chip trong não mình ra.

Phẫu thuật hẳn là đã xong, mình đã hôn mê bao lâu đây?

Cậu cũng không sợ Lilith lấy đi toàn bộ tri thức trong đầu mình, thứ cậu thực sự sợ chính là... Feldt.

Ký ức của mình cùng anh, không muốn để cho bất kỳ kẻ nào đụng đến, lại càng không hề muốn bị bắt luận kẻ nào lấy đi.

Phải nghĩ biện pháp rời khỏi đây, ngồi chờ chết không phải tác phong của cậu.

Lúc này, cánh cửa trước mắt phát ra hai tiếng ‘tích tích’ rồi mở ra.

Ánh sáng trắng thình lình ập tới thực chói mắt, thân ảnh ngược sáng kia cho dù hóa thành tro Rolin cũng nhận ra.

“A, a, cảm giác có thể đọc suy nghĩ của người khác thật tốt. Bằng không tôi thực không có cách nào bắt được cậu a.” Lilith đã đi tới, tao nhã ngồi bên giường Rolin, “Cậu có biết là vì cậu mà bên ngoài đã ồn ào cả ngày nay?”

Thế giới này chỉ vì cô mà hỗn loạn, tuyệt đối không phải vì tôi.

“Ha ha, những lời này tôi thích. Nhìn xem, hiện tại thật tốt, cho dù cậu không nói gì, chúng ta vẫn có thể giao tiếp.” Ngón tay vuốt qua lớp băng gạc quấn quanh đầu Rolin, Lilith hơi hít một hơi, “Cậu rất thú vị, tiến sĩ. Nhưng tôi không có thời gian.”

Nháy mắt, Rolin khó có thể không chế mà mở to hai mắt mình, trong mắt Lilith như có một cỗ sức mạnh cường đại, không ngừng hút lấy suy nghĩ của cậu.

“Ý chí của cậu rất mạnh, điều này có thể chống đỡ để trí nhớ không bị hút đi. Thế nhưng, càng chống cự tôi, não cậu sẽ bị tổn thương càng lớn.”

Không thể, đó là ký ức của tôi, nó không thuộc về bất luận kẻ nào!

Lilith nhăn mi, sự cố chấp của đối phương buộc nàng không khỏi nắm chặt tay.

“Tiến sĩ thân mến, toàn bộ tri thức cậu cũng có thể học lại... nhưng nếu não bị tổn thương, thì ngay cả năng lực học tập cũng mất đi.”

Ngủ gục... không phải thứ gì cũng có thể học lại được...

Rolin cảm thấy mình mệt muốn chết đi, cảm giác như rất nhiều thứ trong não bị lôi ra, mà cậu lại kiệt sức, vô lực chống cự nữa.

Giây phút khi cậu nhắm mắt lại, Lilith thở phào một hơi, thân thể ngã ra sau, bàn tay xanh mét chống lên mép giường, cực liệt thở dốc.

Nàng nhìn trần nhà, sau vài giây trầm mặc, khóe miệng gợi lên ý cười.

“A... Trời ạ... Ra là như vậy.... Nguyên lai cậu là người đến gần với kết quả nhất so với bất kỳ ai.”

Lúc này, một thân ảnh mặc áo trắng đi tới cửa.

“Xin hỏi, chủ nhân của ta, phải chăng ngài đã chiếm được thứ gì?”

“Đương nhiên.” Lilith cúi người nhìn thoáng qua Rolin đã lâm vào hôn mê.

“Như vậy chúng ta nên xử lý người bình thường này thế nào?”

“Chúng ta còn cần hắn, hơn nữa rất cần hắn.” Lilith chậm rãi đứng lên, “Nghiên cứu của hắn gặp chút trở ngại, chỉ cần có thể đột phá...”

“Chúng ta phải giữ hắn lại sao?”

“Giữ lại?” Lilith tựa như nghe được chuyện gì buồn cười, “Giữ hắn lại chúng ta sẽ hai mặt thụ địch. Vẫn nên đưa hắn đến gia tộc Larsson cho Oliver đi. Ngoại trừ ta thì tên đó được xem như là học giả duy nhất của Huyết tộc. Ta lấy đi trí nhớ của Rolin từ sau khi hắn trở thành trợ thủ của Camelo, có nghĩa vị tiến sĩ

thiên tài của chúng ta sẽ phải bắt đầu lại tất cả một lần nữa. Chỉ có bắt đầu lại mới có thể tránh cho việc đi lại cùng một con đường, đứng dưới góc nhìn khác để hướng đến đáp án. Thiên tài thường giỏi về học tập, nhưng cũng rất cố chấp. Cho nên chúng ta phải đoán trước được đáp án, tiến sĩ D cần phải sửa lại cách suy nghĩ của hắn về nghiên cứu, mà Larsson chính là người dẫn đường tốt nhất.”

“Chủ nhân của tôi, đêm nay chúng ta sẽ tiến chân tiến sĩ.”

“Đêm nay? Không kịp đâu, càng nhanh càng tốt.” Lilith nhìn về phía Rolin, lại tựa như đang nhìn về một nơi xa xăm, “Hắn... sắp đuổi tới rồi, ta có thể cảm giác được.”

“Hắn...”

“Ha ha, Adam của ta.”

Feldt lúc này đang ngồi trên giường, bàn tay phủ lên khung hình lạnh như băng.

Lần đầu tiên anh cảm thấy ban ngày làm người ta chán nản đến vậy, anh muốn ra ngoài, muốn cảm thụ phương hướng của người kia, muốn đi tìm cậu ấy.

Di động vang lên một tiếng, Feldt nhanh chóng bắt máy.

“Cám ơn, không ngờ các người có thể thực sự tìm ra nàng.”

“Có thể giúp đỡ ngài là vinh hạnh của chúng ta, Hassing đại nhân. Ngài cần phải hành động nhanh lên, nếu không Lilith sẽ rời đi.”

“Tôi đã biết.”

Cúp điện thoại, Feldt híp mắt nhìn bức rèm, bàn tay nhẹ nhàng rời khỏi khung hình, Linsay mỉm cười nhìn anh.

Tôi muốn đi đưa cậu ấy về.

Cũng như tôi đã từng hứa với cô, tôi sẽ yêu cậu ấy hơn cô.

59. Quyển 5 - Chương 1: Doll

Một ngày một đêm trôi qua giữa trắng đen lẫn lộn.

Feldt lấy áo khoác từ trên giá áo, vạt áo vẽ lên một hình cung duyên dáng trong không trung, tùy ý thất dây lưng, đẩy cửa đi ra, ánh trời chiều hoàn toàn biến mất trong ánh đèn đô thị.

Trong mắt anh, gió đêm dường như cũng hiện rõ hình dáng, Feldt nhảy qua nóc một nhà thờ thiêng liêng, bức tượng đại thiên sứ trong bóng đêm nhìn không rõ biểu tình.

Ánh đèn dần bị vứt bỏ sau lưng, những chiếc ca nô chạy qua lại ở cảng New York, họ đang tiến hành bước kiểm kê cuối cùng trong ngày.

Trên mặt biển là ảnh ngược của vầng trăng non vắn vẹo.

“Ta đến đây.”

Feldt mỉm cười, tung người, nhảy sâu vào lòng nước biển.

Càng lặn càng sâu, cho đến khi chân chạm tới đáy biển.

Dòng nước nâng niu mái tóc vàng của Feldt, áo khoác căng phồng lên tựa như tâm tình của anh, anh bước chậm, ánh mắt dường như đang tìm kiếm gì đó.

Lilith chống cằm, nhìn một cô bé khoảng mười mấy tuổi được bao bọc bởi tơ tằm kiêu sa đang nằm trên bàn trước mặt, trong tơ tằm được tắm hương hoa hồng, hòa cùng với mùi máu nhạt, thơm ngon lưu luyến.

Cổ tay cô bé buông thõng trên miệng chén ngọc lưu ly, dòng máu chậm rãi thấm thấu qua vết rạch đỏ thẫm, từng giọt từng giọt rơi xuống chén ngọc, giống như đồng hồ cát đang đếm thời gian.

Người hầu bên cạnh thật cẩn thận đi tới bên người cô bé, nâng cổ tay cô lên, sau đó đi tới trước mặt Lilith, “Mời dùng, chủ nhân của ta.”

Cầm lấy chén, giọt máu đọng trên thành chén rơi xuống.

“Ừ.” Nhẹ nhàng mân mê một hồi, Lilith dừng một chút, một đôi tay vòng qua lưng ghé ôm lấy vai nàng, mùi nước biển mặn ươn tỏa ra khắp nơi. “Người vào bằng cách nào, Feldt?”

“Cô quên đóng cửa sổ. Tuy là đang ở trong không gian kín dưới đáy biển, cửa sổ chỉ là vật bài trí vô dụng.” Giọng nói du dương phối hợp với máu tươi trong chén, vốn phải là một loại hưởng thụ cực phẩm.

Người hầu ở cùng nhất thời đánh úp về phía Feldt, không ngờ còn chưa kịp tới gần, đầu ngón tay của Feldt đã chĩa vào trán hắn, “Ra ngoài đi, đứa nhỏ. Ở đây cậu không có... chút công dụng nào.”

Người hầu nhìn Lilith, khoe miệng đối phương hôm sâu, tựa như kẻ xâm lược bất ngờ ở phía sau này cũng không phải nhân vật nguy hiểm.

“Thân mến, nếu người muốn đến tìm ta, có thể trực tiếp cho ta biết. Ta có thể dùng tàu ngầm tới đón người.” Tay Lilith chụp lấy cổ tay Feldt, “Người xem người toàn thân đều ướt sũng, ta sẽ đau lòng.”

“Vậy sao, ta cũng không biết mình có thể được cô ưu ái như vậy.” Đầu ngón tay Feldt ma xát cằm Lilith, nhìn qua có vẻ như trêu ghẹo ám muội, nhưng trong không khí lại tràn ngập khẩn trương.

“Đương nhiên, ta đã chờ để được chiêu đãi người khá lâu rồi.” Một hơi uống cạn ly máu, bàn tay Lilith hướng về sau muốn nâng đầu Feldt lên, trong khi đối phương lập tức vươn tay kia cản lại, nàng thoải mái thoát khỏi sự ràng buộc, xoay người đứng trước mặt Feldt, “Hoan nghênh đến với lâu đài của ta.”

Feldt đi vòng qua ghế, trực tiếp ngồi xuống vị trí của Lilith, vắt chéo chân, hai tay đặt trên đầu gối, mặc dù mái tóc vàng ướt sũng dính sát phía sau đầu, thế nhưng vẫn hiện lộ ra một vẻ đẹp đơn giản nhưng sáng chói.

“Người luôn có năng lực khiến người say mê.” Lilith dùng biểu tình thưởng thức tác phẩm nghệ thuật nói.

“Nhưng không bao gồm cô, bởi Lilith Wendell vĩnh viễn chỉ say mê chính mình.”

Lùi về sau từng bước, Lilith nhấn một cái nút, giữa phòng chậm rãi hiện lên một hình ảnh lập thể, đó là tòa tháp trên mặt biển.

“Ồ, xem ra cô đã biết toàn bộ huyết tộc hiện đang lùng bắt cô.”

“Ta không đem họ để vào mắt, Feldt.” Lilith đi vòng qua hình ảnh, đi tới bậc thang trước ghế, chậm rãi ngồi xuống, khom người, cúi đầu, hôn lên mu bàn tay Feldt, “Ta chỉ muốn người mà thôi. Chúng ta có thể cùng nhau thành lập một vương quốc mới, ta sẽ để người trở thành vị quốc vương cao nhất, người sẽ đứng trên đỉnh của toàn bộ sinh vật, bởi chỉ có người mới xứng với Adam trong vườn địa đàng.”

Feldt vuốt cằm, chống đầu như đang suy tư, “Lilith, nếu cô muốn một Adam, rất rõ ràng rằng ta không phải loại con rối biết nghe lời đó. Hơn nữa, thứ cô muốn chỉ là tình trùng của ta mà thôi, cô muốn một đứa nhỏ thuần chủng. Đối đối tượng đi, trên đời này người có thể xứng đôi với cô không chỉ có một mình ta. Ta long trọng hướng cô đề cử Oliver Larsson, nên biết rằng độ xứng đôi về tố chất thần kinh của các người nhất định rất cao.”

Lilith mỉm cười quyến rũ như một chú mèo Ba Tư.

“Feldt, người đúng là một đứa nhỏ hư hỏng.”

Cúi người, Feldt nhìn thẳng vào mắt Lilith, “Cậu ta ở đâu?”

Đứng dậy, Lilith lui về sau hai bước, lấy tay vuốt ve những hình ảnh không thật kia, “Người thật khiến người ta thương tâm. Chạy đến tìm ta lại chỉ vì một người dưng.”

“Cậu ta ở đâu?” Feldt thu hồi toàn bộ biểu tình.

“Kỳ thật người và Oliver là cùng một loại người. Bề ngoài hân lạnh như băng, nội tâm cũng vậy. Mà người, bề ngoài mang theo nụ cười hoàn mỹ, thế nhưng khi nụ cười mất đi độ ấm, cổ lẽ còn lạnh lẽo hơn so với

Oliver.” Lilith vẫn không để câu hỏi của Feldt vào mắt, “Hơn nữa, các người đều là người vì mục tiêu của mình mà không từ bất kỳ thủ đoạn nào, xét về điểm này, ta và người cũng như nhau thôi.”

Nháy mắt, Lilith bay về sau, toàn bộ không gian chấn động, Feldt giữ chặt hai tay nàng ở hai bên, đầu gối mạnh bạo đè lên bụng đối phương.

“Nói ta biết, cậu ta ở đâu?”

Lilith nhìn vào mắt đối phương, đó là một loại áp lực nàng chưa từng lãnh hội qua, dưới ánh mắt ấy, nàng thậm chí quên mất cách nói chuyện như thế nào.

“Đừng tiếp tục chọc giận tôi, Lilith Wendell.”

Tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên làm cho Lilith biết hai cổ tay mình đã hoàn toàn dập nát.

“Người thật rất thô bạo...” Thế nhưng trên mặt nàng không có vẻ gì là thống khổ, “Ta nghĩ người cũng biết, nam đối xử với nữ phải là ôn nhu.”

Ánh mắt Feldt vẫn lạnh thấu xương, trên mặt không lộ ra bất kỳ biểu tình gì làm Lilith đoán không ra anh đang nghĩ gì, nhưng nếu cứ giằng co như vậy, nàng biết Feldt sẽ thật sự muốn giết chết mình...

“Người tới chậm rồi, ta đã lấy được những gì ta muốn từ trí nhớ của hắn.”

Đồng tử Feldt nháy mắt khuếch trương, loại cảm giác này làm trái tim Lilith kinh hoàng, nàng cực kỳ yêu biểu tình hiện tại của anh.

“Thân mến, người định làm thế nào?”

“Cậu ta ở đâu?”

“Hắn không nhớ rõ người. Như vậy, người dẫn hắn đi còn có ý nghĩa gì sao?” Lilith có điểm đặc ý, nàng cùng anh quen biết đã hơn ngàn năm, nàng chưa bao giờ cảm thấy mình có thể thao túng tâm tình của anh như bây giờ.

Chóp mũi Feldt cách nàng rất gần, gần đến nỗi nàng có ảo giác, rằng anh sẽ hôn nàng.

Nhưng nguyện vọng của Lilith thất bại, đôi môi kề sát của Feldt thốt ra lời nói lạnh lẽo đến tàn khốc, “Quan trọng không phải cậu ấy không nhớ ta, mà là ta vẫn đang nhớ rõ cậu ấy.”

Lilith cảm thấy cổ họng có chút nghẹn ngào, nhưng trên mặt lại không lộ vẻ gì.

“Ta đưa hắn đến chỗ của Oliver Larsson. Người có thể thử xem, có thể đưa hắn về bên cạnh người không.”

Nháy mắt, đầu Lilith bị xách lên, đập mạnh xuống mặt đất, đau muốn bất tỉnh, nàng cho rằng mình nhất định đã bị Feldt đập đến biến dạng.

Khi nàng hoàn toàn hồi phục, trong phòng đã không còn ai.

Trên đầu truyền đến một tiếng động lớn, một vài người hầu xuất hiện tại cửa, “Chủ nhân! Nơi này sắp sụp! Nước biển đã tràn vào rồi!”

Lilith bóp chân mày, “...Đi thôi, nơi này đã bị phát hiện.”

Quay đầu nhìn chiếc ghế kia, Lilith cười nhạo một tiếng.

Feldt, có lẽ người không biết, thứ tên kia liều mạng bảo vệ không phải là thành quả mười mấy năm nghiên cứu, mà là ký ức khi ở cùng người.

Nhưng bây giờ, ta sẽ không hạ thủ lưu tình vì để tránh không thương tổn não của hắn nữa.

Thứ ta muốn, ta nhất định sẽ đạt được.

Lilith xoay người sang chỗ khác, lưng thững rời đi trong tiếng đổ sụp.

Sáng sớm ở ngoại ô thành phố Luân Đôn, trong không khí tràn ngập sương sớm, không có chút bụi bặm, ngay cả hương vị cỏ xanh và bùn đất vẫn cũng tươi mát.

Trong sân vườn rộng lớn, tiếng nước đổ ào ào từng trận. Dòng nước mịn màng tuôn ra từ trên suối nguồn, rơi vào trong hồ nước.

Lâu đài năm lâu cổ xưa lại khó che dấu vẻ thanh lịch tao nhã.

Trước đại môn điêu khắc hoa văn dày đặc, có người ẩn chuông cửa.

Oliver đang cầm một quyển sách trong tay, nửa nằm trên giường, nghe thấy thanh âm quần gia truyền lên lầu.

“Tiên sinh, bên ngoài có người giao đồ cho ngài.”

“Người có thể trực tiếp ký nhận.”

“Vâng, xin hỏi nên đưa đồ đến phòng ngài sao?”

“Không cần,” Oliver lật cuốn sách trong tay sang trang khác, bỗng nhiên nhớ ra gì đó, “Ai gửi?”

“Lilith Wendell.”

Đóng sách lại, Oliver quay đầu qua, “Lập tức đem vật đó tới phòng tôi.”

Thế nhưng, đưa vào phòng không phải vật tinh xảo gì, mà là thứ gì đó trông giống một khoang thuyền.

Sau khi quần gia cùng nhóm người hầu rời phòng, hết thấy lại khôi phục sự yên tĩnh.

Oliver chậm rãi đẩy cửa khoang thuyền ra, bên trong là Rolin đang nằm trong dịch dinh dưỡng, máy dưỡng khí đang duy trì tính mạng của cậu.

Một phong thư trượt từ trên đầu cậu xuống, Oliver cầm lấy, mở ra.

Bên trên viết: Mời người thức tỉnh đầu óc hẳn.

Buông thư, hai tay Oliver tiến vào dịch dinh dưỡng, chậm rãi bế Rolin bên trong ra, cẩn thận đặt tay lên trán cậu. Tư duy chậm rãi xâm nhập, tiến vào một mảnh nước ấm không chút gợn sóng.

Từng chút từng chút xâm nhập, hẳn thấy Rolin ghé vào trước bàn học, tựa như ngủ rất say, trên lưng khoác một tấm áo lông, cửa sổ chính mở ra, mùi hoa cỏ thơm ngát trong vườn bay vào.

Oliver nghiêng mặt, ngắm nhìn bóng dáng đối phương, rồi đi tới phía sau cậu, bàn tay có chút do dự, cuối cùng vẫn khoác lên vai cậu, “Tĩnh thôi, Rolin. Đừng ngủ nữa...”

Nỉ non một tiếng, cậu tiến sĩ trẻ tuổi chỉ quay đầu qua phía khác rồi lại tiếp tục ngủ say.

“Rolin, còn ngủ tiếp, cậu sẽ vĩnh viễn không tỉnh lại.”

Mi mắt run rẩy mở ra, Rolin nghiêng người, nhìn người đàn ông tuần mỹ trước mặt, khó hiểu nói: “Anh là ai? Sao lại ở đây?”

“Tôi đến đưa cậu đi.”

Ngón tay hơi lạnh chạm lên mu bàn tay Rolin, cậu đứng bật dậy, né đi, “Đây là phòng tôi, anh vào bằng cách nào!”

“Cậu không thể cứ mãi ở trong phòng mình. Thế giới của cậu kỳ thật rộng hơn nhiều.” Oliver không ép buộc cậu, “Sống ở đây, hay đi theo tôi?”

Rolin nhìn vào mắt đối phương, đó là một biển sâu xanh thẳm buốt giá, khó lường nhưng lại chân thật như thế.

Cậu vươn tay, Oliver lại không chút do dự nắm lấy, dẫn cậu ra ngoài.

“A — a —” nháy mắt, thân thể căng cứng, khoang phổi tắc nghẽn bỗng nhiên tràn ngập không khí, Rolin mở mắt ra, thấy thân sắc người đàn ông dẫn dắt mình tràn đầy lo lắng.

“Đừng sợ, Rolin! Thở đi — thở đi — ” Oliver nâng gáy Rolin, nhìn vẻ mặt thống khổ của cậu vì khoang phổi bị khuếch trương, không khỏi nhủ mảy.

Hô hấp của Rolin rốt cục cũng khôi phục bình thường, thử nhấc cánh tay lên mới phát giác toàn thân bủn rủn vô lực.

“Đây là đâu... Tôi hẳn là đang ở trong phòng của mình...”

“Tôi sẽ giải thích cho cậu,” Oliver ôm cậu lên giường, dùng chăn bao lấy thân thể ướt đẫm của cậu, “Quần gia, chuẩn bị nước ấm.”

Rolin đưa tay lên mũi, ngửi ngửi, “Đây là gì? Sao lại có trên người tôi?”

“Đây là dịch dinh dưỡng, để đảm bảo trong quá trình đưa cậu từ Washington đến Luân Đôn sẽ không vì thiếu dinh dưỡng mà suy nhược quá độ.”

“Luân Đôn! Nơi này là Luân Đôn!” Rolin giãy dụa nhìn về phía cửa sổ, nhưng cảnh vật bên ngoài hoàn toàn bị che phủ bởi bức màn dày, “Anh là ai? Sao lại mang tôi tới đây!”

Oliver không trả lời cậu ngay, mà đi đến trước bàn học, mở ngăn kéo lấy ra một quyển sách, ném tới trước mặt Rolin.

Khó hiểu nhìn Oliver tựa người vào bàn học, Rolin không có động tác gì.

“Mở ra xem đi, tiến sĩ D.”

“Tiến sĩ D?” Rolin cúi đầu, mở trang đầu, biểu tình đề phòng trên mặt chậm rãi thả lỏng, trở thành khó hiểu, “Đây là tôi lúc còn nhỏ... Tôi không nhớ rõ... Nguyên lai tôi quen biết anh.”

“Đúng vậy.”

Quần gia đi ra từ phòng tắm, “Tiên sinh, nước ấm đã được rồi.”

Oliver gật đầu, nhìn Rolin, “Đi tắm một cái đi. Tôi không cho rằng cậu mong lớp dinh dưỡng kia mãi lưu lại trên người.”

Rolin gật đầu, có lẽ vì Oliver quen mình từ nhỏ, cậu vừa định xốc chăn lên, lại phát hiện mình không mặc gì.

“Cái kia... vị tiên sinh này... có thể mời anh...”

“Gọi tôi Oliver.” Oliver đi tới cạnh giường, ôm cả chăn lẫn Rolin lên.

“A! Anh muốn làm gì?” Rolin một trận kinh hoàng, khí lực Oliver hình như rất lớn, nhẹ nhàng bế cậu tới phòng tắm, lưu loát xả lớp chăn bọc quanh người cậu xuống, còn chưa kịp thích nghi với bầu không khí, toàn thân Rolin đã chìm trong làn nước ấm.

Vài giây sau, Rolin dần yên tĩnh trở lại, cậu có thể cảm nhận được người đàn ông lạnh lùng, lời lẽ cứng nhắc trước mắt này khá dễ ý mình.

“Xin anh nói cho tôi biết, đây rốt cuộc là chuyện gì? Còn tôi tại sao lại ở chỗ này?” Rolin nhìn Oliver ngồi bên cạnh bồn tắm.

“Tôi nghĩ cậu sẽ không tin tôi nữa.” Oliver lấy tay vớt một vốc nước, tưới lên mái tóc dính đầy dịch dinh dưỡng của Rolin, nhẹ nhàng chải vuốt, “Tôi từng làm một chuyện khiến cậu tổn thương.”

“Nếu vậy, nói toàn bộ chuyện của tôi cho tôi biết, vì sao tôi lại ở đây, và anh đã làm chuyện gì tổn thương tôi, tôi sẽ tự suy nghĩ xem có nên tiếp tục tin tưởng anh hay không... và chúng ta có nên tiếp tục làm bạn hay không.”

Oliver vững vàng kể lại mọi chuyện, không có chút nhịp điệu lên xuống, ngắn gọn và không có... chút tình cảm.

Thế nên Rolin cảm thấy đó giống như chuyện xưa của người nào đó chứ không liên quan đến mình.

Cái gì mà đặc vụ FBI, rồi cái gì nghiên cứu về Huyết tộc, còn có Lilith – nữ nhân cướp đi trí nhớ của mình.

“Nước sắp nguội rồi, cậu nên lên đi.” Oliver nhắc nhở cậu.

“A...” Rolin lúc này mới hoàn hồn lại, ấn lên thành bồn tắm muốn thử đứng lên, nhưng cơ thể đã vài ngày không hoạt động, không cách nào chịu đựng chế của đại não, thử vài lần, đều ngã lại xuống nước.

Oliver bỗng khom người, hai tay vòng qua người Rolin, đem đầu cậu gối lên vai mình, bế lên khỏi nước.

Tiếng nước tí tách khiến Rolin chợt khấn trương lên, “Oliver...”

“Đừng ngại.” Mở khăn tắm, bao lấy Rolin, Oliver dùng một khăn tắm khác lau tóc cho cậu.

“Thực xin lỗi, áo sơ mi của anh bị ướt rồi.” Rolin thấy hơi xấu hổ, mình giống như biến thành một đứa nhỏ.

“Không cần ngại. Khi chúng ta quen nhau, cậu chỉ là một đứa nhỏ. Mà khi chúng ta phân ly, cậu cũng chỉ là một đứa nhỏ.” Oliver dùng khăn lau xương quai xanh của Rolin, bụng ngón tay chạm vào da làm Rolin run rẩy.

“Đứa nhỏ... làm sao anh biết tôi đang nghĩ gì?”

“Bởi vì tôi là huyết tộc, giống như vừa rồi tôi đã nói với cậu, tôi có thể đọc được suy nghĩ của cậu.” Khuôn mặt nghiêng của Oliver đặc biệt tuần mỹ, tạo cho người ta có một loại dự vọng muốn chạm vào.

Rolin ngẩn ngơ, quay đầu đi. Cứ nhìn chăm chăm vào mặt người khác là một hành động rất không lễ phép.

Vào hoàng hôn, Oliver bế cậu lên, ôm tới giường trong phòng ngủ.

Toàn bộ chăn mền đã được đổi qua, mang một hương vị mặt trời.

Oliver ngồi bên mép giường, giúp cậu đắp chăn.

Rolin có chút lo lắng không yên, nhưng Oliver lại mang đến cho cậu một cảm giác quen thuộc.

“Cậu có thể chạm vào tôi.” Oliver bắt ngờ nói.

“A?”

Oliver không nói gì, chỉ cầm tay Rolin lên, áp mặt mình vào lòng bàn tay cậu.

“Vì sao anh luôn lạnh như vậy?”

Oliver rũ mi mắt, khẽ cười, độ cung trong nháy mắt ấy tựa như đóa hoa nở rộ trong lòng, làm cho người ta ngay cả hô hấp cũng quên mất, “Lần đầu tiên khi cậu chạm vào tôi, cũng nói như vậy.”

“Bởi vì tuần hoàn máu và trao đổi chất chậm sao?”

“Chuyện này cần chính cậu phải tìm hiểu, tiến sĩ D.”

“Tôi muốn gọi điện về trường đại học MIT, tôi ở Luân Đôn giáo sư sẽ...”

Lời tác giả: cuối cùng cũng đến phần cầu huyết

60. Quyển 5 - Chương 2

“Trong lòng cậu biết rằng tôi kể cho cậu đều là sự thật, nhưng cậu vẫn đang hi vọng mình chỉ mới mười sáu tuổi.” Oliver dùng ngữ điệu nhẹ nhàng nói ra suy nghĩ trong lòng Rolin, vươn tay đem điện thoại trên đầu giường đặt trước mặt cậu, “Tôi sẽ tạm thời rời phòng này, cậu có thể gọi điện cho những người cậu muốn gọi.”

Nhìn bóng lưng Oliver rời đi, Rolin gãi đầu, cười, “Năng lực nhìn trộm tâm tư sao?”

Dãy số này mình đã bấm qua rất nhiều lần.

“Alo, xin chào, xin hỏi có phải giáo sư Carmelo không?”

“Giáo sư Carmelo? Anh không biết ông ấy vẫn còn ở bệnh viện sao?”

“Bệnh viện? Ông ấy bị bệnh gì? Đi bệnh viện lúc nào?”

“Là chuyện của mấy ngày trước, nghe nói là sự cố ngoài ý muốn, đại não bị tổn thương, sau này cũng sẽ không quay lại trường học.”

Giáo sư Carmelo...

Rolin đè nén hô hấp ngày càng dồn dập, ngón tay run rẩy bấm một dãy số, nhưng chỉ có tiếng bíp không ngừng.

Linsay... Linsay... Em ở đâu? Chúng ta không cùng làm trợ lý nghiên cứu của giáo sư, vì sao số của em cũng không có tín hiệu?

Nếu Oliver nói là thật, thì hiện tại mình đã hai mươi tám tuổi, nếu vậy thì Linsay đâu, ngoại trừ việc mình đạt được ba bằng tiến sĩ, trở thành chuyên gia về huyết học, đồng thời là đặc vụ FBI, thì còn chuyện gì đã xảy ra nữa?

Oliver từng đề cập đến việc mình có cộng sự, vậy người cộng sự này là ai? Vì sao Oliver dường như không muốn nhắc đến người kia?

Rất nhanh, đã đến giờ cơm trưa.

Quản gia đẩy xe thức ăn đến, khi gỡ khăn ra, mùi canh tỏa ra làm Rolin cảm thấy đói cồn cào.

“Oliver đâu? Anh ta ở đâu?”

“Tiên sinh ở thư phòng.” Quản gia cung kính trả lời, “Nếu như ngài có hứng thú, sau khi dùng cơm xong có thể đến thư viện của tiên sinh xem qua.”

“Thư viện? Anh ta có rất nhiều sách sao?” Rolin âm thầm cảm thán đẳng cấp cuộc sống của Oliver, ngay cả hương vị của chén canh này cũng có thể nhận ra được chế biến rất công phu.

“Đúng vậy, có văn học, nhưng đại đa số đều về sinh vật, hóa học hay vật lý. Tiên sinh tương đối hứng thú với khoa học tự nhiên.” Quản gia biết nam tử trước mắt có ý nghĩa đặc biệt với Oliver, cho nên không khỏi nhiều lời một chút về Oliver, hy vọng đối phương có thể có nhiều hảo cảm chút về chủ nhân của mình.

Tuy là canh rất ngon, cậu đứng ra phải chậm rãi thưởng thức, nhưng Rolin với tinh thần hăng hái uống rất nhanh, bởi so với mỹ thực, khoa học tự nhiên càng hấp dẫn sức chú ý của cậu hơn.

Quản gia không nói lời thừa, chỉ đi tới tủ quần áo lấy ra vài bộ đưa cho Rolin.

Nhìn nhãn mác của một chiếc áo, cậu không khỏi cứng lưỡi. Nhãn hiệu này cậu cũng chỉ được nghe Linsay nói qua, với học bổng và tiền lương công sở của cậu căn bản không có cơ hội mặc loại quần áo này.

Dáng người Oliver cao hơn Rolin một chút, nhưng quần áo cũng rất vừa người, hơn nữa khác với khí chất quý tộc cao cao tại thượng của Oliver thì Rolin càng có vẻ nghiêm túc mà gần gũi.

“Mời đi theo tôi.” Quản gia vuốt cằm, sau đó xoay người mở cửa.

Tuy chưa thể hành động nhanh, nhưng năng lực khống chế tứ chi của Rolin đã khôi phục được hơn nửa.

Hành lang nhà Oliver rất dài, những tác phẩm nghệ thuật treo dọc hai bên tường, đèn tường không quá sáng chói, mà nhu hòa vừa đủ.

Cuối hành lang dài kia là một lầu đài nhỏ vĩ đại.

Đi đến trước cánh cửa, lòng hiếu kỳ của Rolin bắt đầu nổi lên, cậu thậm chí muốn mở nó ra ngay, nhìn xem bên trong cất chứa những gì.

Quản gia dừng lại, xoay người hướng Rolin mỉm cười, nháy mắt khi cánh cửa mở ra, hai mắt Rolin dần mở thật lớn.

“Ôi... Trời ơi...”

Từng hàng từng hàng giá sách tựa như những vách tường mê cung, từ mặt đất cao đến trần nhà, kéo dài nhìn không thấy điểm cuối.

“Tôi... so với thư viện ở trường MIT thì... còn khoa trương hơn nhiều...” Rolin ghen hòng nhìn trần trối.

“Tuy nhìn qua có rất nhiều sách, nhưng được phân loại rất chi tiết.”

“A, vậy sao? Tôi làm sao để tìm Oliver?” Rolin bỗng nhiên rất muốn ôm một cuốn sách nào đó rồi ngáy giấc trong này mãi.

“Tôi ở trong này.”

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng xuyên qua khe hở của tầng tầng lớp lớp biển sách, Oliver vòng qua giá sách, đi tới Rolin, “Sao không ở phòng nghỉ ngơi?”

Rolin nhớ đến mình muốn nói gì, “Ngài từng nói với tôi tôi là một gã nhân viên nghiên cứu lệ thuộc vào chính phủ, cũng là một đặc vụ FBI, như vậy... nếu muốn trở lại với thân phận của tôi, tôi nghĩ có thể nhờ anh đưa tôi về Washington được không. Tôi đúng là đã mất trí nhớ, nhưng tôi vẫn phải trở lại quỹ đạo cuộc sống của tôi.”

Tay Oliver nhắc một cuốn sách lên.

“Cậu không thể trở về, ở bên cạnh tôi sẽ an toàn hơn.”

“Ngài đang nói Lilith sao?” Rolin cười, “Có lẽ làm tiến sĩ D tôi thật sự có giá trị lợi dụng, nhưng hiện tại... tôi chỉ là một sinh viên vừa vào đại học đang xin làm trợ lý nghiên cứu của giáo sư thôi.”

“Có hứng thú với Huyết tộc sao?” Oliver không tiếp tục đề tài vừa rồi.

“Nếu là nói thật lòng, tôi có. Miêu tả về huyết tộc của Ngài thật sự rất kỳ diệu, mà ngay cả bản thân Ngài là một huyết tộc đang đứng trước mặt tôi, tôi cũng cảm thấy rất kỳ diệu.”

“Nếu vậy cứ ở đây tiếp tục nghiên cứu của cậu đi. Tôi không thể để cậu về Washington, quá nguy hiểm.” Oliver xoay người nhìn một biển sách, “Sống ở đây, tôi tin cậu sẽ không thấy chán.”

Nhìn từng dãy từng dãy giá sách, đối với Rolin mà nói, quả thực chính là sự hấp dẫn khó có thể kháng cự.

“Ở lại đi, nơi này cũng có phòng thí nghiệm với đầy đủ thiết bị tối ưu.” Oliver quay mặt đi, khuôn mặt lạnh lùng nháy mắt trở nên ôn hòa.

Rolin thất thần trong giây khắc đó, hơi há miệng thở dốc, cuối cùng vẫn nói ra suy nghĩ trong lòng, “Tôi muốn tìm Linsay... cô ấy là thanh mai trúc mã của tôi, tôi muốn biết cô ấy đang ở đâu.”

“Cô ta đã chết.” Oliver xoay người sang chỗ khác, nhẹ giọng nói.

“Cái gì?” Rolin lui về sau hai bước, trái tim tựa hồ có thứ gì đó dừng mãnh trào ra làm cậu cảm thấy ngay cả linh hồn cũng không còn trong cơ thể. “Cô... Cô ấy...”

“Sáu năm trước cô ấy có khối u mãn tính.”

“Anh nói là... cô ấy đã chết được sáu năm?”

“Đúng vậy.” Oliver xoay người, ngón tay gõ nhẹ lên mi tâm nhú chặt của Rolin, “Vì sao lại muốn hỏi? Cậu xem, lại làm mình khổ sở lần nữa.”

Nước mắt chảy xuống, Rolin ngẩn ra, Oliver kéo cậu vào ngực.

Giống như sáu năm về trước, hắn đứng ngoài cửa phòng bệnh, thật cẩn thận nhìn Rolin trẻ tuổi ngồi trong phòng bệnh của Linsay, cúi đầu đau đớn.

Thế nhưng lúc này, hắn rốt cuộc cũng có thể ôm chặt cậu.

Hết thấy như một giấc mơ, mà theo lời Oliver thì đó là giấc mơ trong giấc mơ.

Đêm đó, Rolin căn bản không thể đi vào giấc ngủ.

Oliver thay cậu pha cà phê, đặt xuống trước mặt cậu, “Nếu thống khổ vì mất đi, nếu vậy cậu đừng ngại suy nghĩ làm sao để đoạt được.”

“Anh từng mất đi thứ gì sao?” Rolin ngẩng đầu lên, cậu cần người nói chuyện với mình, nếu không chỉ cần dừng lại để suy nghĩ, cậu sẽ không ngừng nghĩ đến từng kỷ niệm nhỏ của mình và Linsay.

“Đã từng, cho nên hiện tại tôi muốn nghĩ đến tất cả biện pháp để thứ tôi đánh mất trở lại bên cạnh tôi. Rolin, cậu còn nhớ ước mơ của cậu và Linsay không? Nếu cô ấy đã rời đi, như vậy cho dù chỉ còn lại một mình, cậu cũng sẽ muốn hoàn thành nó.”

Rolin mím môi, gật đầu.

Cậu biết mọi chuyện ập tới quá nhanh, nhưng trốn tránh sự thật vĩnh viễn không phù hợp với một học giả luôn theo đuổi chân lý.

“Ngày mai tôi có thể đi dạo một vòng quanh Luân Đôn không? Tôi muốn giải sầu.”

“Có thể.” Oliver trả lời ngắn gọn.

“Anh không sợ tôi thừa cơ hội quay về Washington?”

“Cậu không có ID cũng không có hộ chiếu, không cách nào đi được, hơn nữa cậu tin lời tôi nói.”

Rolin nhún vai, “Có thể giao ước với tôi không?”

“Cậu hi vọng sau này nếu chưa được cậu đồng ý, thì không được đọc tâm tư của cậu.”

“Đúng vậy, bởi vì không một ai muốn suy nghĩ của mình không được che đậy mà phơi bày trước mặt người khác.”

“Có thể.” Oliver mở một cuốn sách, tự mình xem.

Có lẽ người khác sẽ sợ vẻ lạnh lùng của Oliver, nhưng Rolin lại thưởng thức sự ngắn gọn của hắn.

Nhấp một ngụm cà phê, Rolin cũng tùy ý cầm một cuốn sách lên, đó là một quyển hóa học cơ bản, trang giấy đã khá cũ, khi lật tới một trang, trước mắt lộ ra một tấm hình

Cậu không tự giác ngẩng đầu nhìn thoáng qua Oliver, đối phương vẫn trẻ trung như trên ảnh chụp, mà cậu bé trên ảnh dường như là mình.

Cái loại cảm giác thân mật, vừa quen thuộc lại vừa xa lạ này.

Giữa trưa hôm sau, Rolin tỉnh lại, sau khi dùng qua cơm trưa liền thu thập vài thứ.

Quản gia mang một chiếc ví đến cho cậu, bên trong là một loạt thẻ tín dụng cùng một ít tiền mặt.

“Tài xế sẽ lái xe đưa ngài đến nội thành, ngài có thể tùy ý đi mọi nơi, nhưng trước khi trời tối phải quay về chỗ hẹn, hắn sẽ đưa ngài về.”

Rolin gật đầu, cậu không hề khách khí dư thừa với Oliver, vươn tay lấy ví tiền rồi đi.

Tài xế tên Bob, kiêu ngạo rất giống Oliver.

Oliver sống cách nội thành Luân Đôn khoảng một giờ lái xe.

Rolin tạm biệt Bob trước cửa tòa nhà quốc hội rồi bắt đầu đi ngắm cảnh một mình.

Luân Đôn từ thời kỳ La Mã tới nay luôn bị ngoại tộc xâm lấn, chiến tranh và nội chiến dẫn đến nhiều thách thức khiến triều đại thay đổi, thế nhưng, bên trong thành phố hiện đại này vẫn có thể tìm thấy không ít kiến trúc lịch sử lâu đời. Có kiến trúc to lớn, có trang sức hoa lệ đường hoàng, cũng có những địa phương chưa được khám phá.

Sau khi thỏa tận hứng, màn đêm đã buông xuống, Rolin lúc này mới nhớ đến Bob có lẽ đang đậu xe ở tòa nhà quốc hội chờ mình, chỉ có thể hậm hực tạm dừng chuyến du lịch của mình. Quên đi, sau này còn có thể đến nữa.

Nói không chừng còn có thể đến thăm quan.

Ngồi máy chuyển xe bus, giao thông tắc nghẽn, đi được chút lại dừng, Rolin có chút mất bình tĩnh, vì thế liền đứng lên xuống xe.

Chậm rãi di chuyển trong đoàn người, Rolin nhìn bóng mình phản chiếu trên cửa kính.

Quả thật, đây không phải là bộ dáng của một cậu nhóc mười sáu tuổi.

Mà Linsay rời bỏ mình cũng đã lâu rồi.

Trong mười hai năm qua, bản thân mình quen biết hạng người gì?

Thời điểm đó, Rolin nhú mày, cậu cảm thấy có điều quan trọng gì đó, nhưng không nhớ được.

Sắc trời ngày càng tối, ngọn đèn hai bên đường sáng lên, di động trong túi Rolin reo lên.

“Cậu ở đâu?” Thanh âm Oliver truyền đến.

“Ở trên đường.” Rolin cười.

“Ừ...” Lúc này, bên cạnh vang lên tiếng còi xe, là Bob tìm thấy cậu.

Đèn xanh nhảy lên, đoàn xe bắt đầu di chuyển.

Rolin liếc qua lề đường, nhìn thấy một người đàn ông đứng bên góc đường, trong tay kẹp một điếu thuốc lá, ngược nhìn bầu trời không sao.

Khuôn mặt nghiêng của hắn rất đẹp, thu hút tầm mắt Rolin.

Cho dù xe chạy ngày càng xa, ánh mắt Rolin vẫn không thể rời khỏi đường nét ấy, cậu phát giác chính mình vậy mà xoay đầu với lại.

“Tôi chưa bao giờ biết quỷ hút máu cũng ôm ấp tình cảm lãng mạn như vậy.”

Những lời này mặc danh kỳ diệu vang lên bên tai cậu.

“Làm sao vậy, Dandes tiên sinh?” Bob nhìn thoáng qua Rolin đang ngẩn người.

“A, không có gì, chỉ là có một chuyện nghĩ không ra.”

Lúc trở lại lâu đài của Oliver thì đã qua giờ cơm tối.

Oliver ngồi trước bàn ăn, trước mặt hắn chỉ có ly rượu đỏ.

Mà bàn cũng không quá lớn như trong phim miêu tả, Rolin chỉ cần ngẩng đầu đã có thể thấy Oliver.

“Oliver, tôi thấy anh đối đãi với tôi quá tốt, tốt đến mức... không giống bạn bè.”

“Chúng ta vốn không phải bạn bè.”

Đuôi lông mày Rolin giật giật, cậu biết nếu là chuyện đối phương không muốn nói, không cần biết mình hỏi thế nào, Oliver đều có thể cho qua bằng lời nói ngắn gọn.

Ăn xong cơm chiều, Rolin liền chạy thẳng đến thư viện vĩ đại kia.

Một ly hồng trà, mấy khối từng bính, lại thêm biển sách vô biên vô hạn, thời gian từng chút trôi qua.

Nhìn đồng hồ trên tay, đã mười một rưỡi tối, Rolin ưỡn thắt lưng, quyết định đổi một quyển sách khác để xem.

Đi ngang qua giá sách thần học, đây là nơi Rolin cũng không hứng thú. Nhìn từ một góc độ, vua chúa vương quyền đã từng một lần áp chế sự phát triển của khoa học, ví dụ như Copernicus đáng thương và Galileo.

Một quyển sách bỗng rơi xuống, thiếu chút nữa rơi trúng đầu Rolin.

Cậu buồn cười nhặt nó lên, “Tôi cũng không phải Newton, cho dù cậu có rơi trúng tôi tôi cũng không thể nào liên tưởng đến thuyết vạn vật hấp dẫn đâu.”

Vừa định trả nó về vị trí, bức họa thiên sứ ngoài trang bìa khiến cậu ngây dại.

Trên hình hắn là đại thiên sứ Michael, mái tóc dài vàng óng mềm mại của hắn xoa trên vai, ngũ quan tuấn mỹ tinh xảo, giống như nguyệt thần.

Rolin mở lớn hai mắt, ngón tay mất tự nhiên vẽ theo đường nét người nọ.

Trước mắt bỗng hiện lên một hình ảnh, trong một căn phòng, toàn thân mình đầy máu nằm dưới ánh đèn chân không nóng rực rọi xuống, không thể động đậy, ngay cả hô hấp cũng khó khăn.

Mà người đàn ông hôm nay thấy bên đường đang ôm lấy mình, hình như muốn nói gì đó, nhưng thứ mình quan tâm chính là cuối cùng cũng có thể thấy hắn, vì sao hắn mãi mãi đẹp tựa thiên sứ như vậy.

“Dandes tiên sinh.” Thanh âm quân gia bỗng vang lên, Rolin bước lùi về sau hai bước, phục hồi lại tinh thần.

“Sao vậy? Glynn tiên sinh?”

“Bây giờ là mười hai giờ, mời ngài nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

“A, được.” Rolin leo lên giá sách, đặt quyển sách kia lại.

Cậu biết trong lòng mình còn có một người, cậu có một loại dự cảm, nhất định phải tìm được người đó.

Sáng sớm hôm sau, Rolin liền thu dọn đồ đạc, cậu muốn ra ngoài. Chỉ có đến nội thành mình mới có thể được nhìn thấy người đàn ông đứng nơi góc đường ấy.

Nhưng Bob lại ra ngoài, mà trí nhớ Rolin dừng lại ở tuổi mười sáu, cậu không nhớ mình biết lái xe.

Glynn tiên sinh nhìn Rolin lưng đeo ba lô đi ra vườn, không khỏi đuổi theo, “Dandes tiên sinh! Ngài muốn đi đâu!”

“Nội thành.” Rolin xốc xốc ba lô trên lưng.

“Nhưng Ngài không có xe! Hay là để mai đi, ngày mai Bob sẽ quay lại.”

“Không sao, tôi có thể tự đi.” Nói không chừng trên đường có thể may mắn bắt được một chiếc xe.

Lúc này, di động trong túi Rolin rung lên, là điện thoại của Oliver.

Rolin xoay người nhìn tòa lâu đài kia, trời còn chưa sáng hẳn, Glynn tiên sinh đã kéo toàn bộ rèm trong tòa thành lại, làm cho người ta không phân biệt được ngày hay đêm, phòng của Rolin là nơi duy nhất có thể nhìn thấy ánh mặt trời.

“Cậu muốn đi đâu?”

Rolin nhếch miệng cười, “Oliver, cậu anh hay nói với tôi nhất là ‘cậu muốn đi đâu’ ‘khi nào về’. Tôi không phải trẻ nhỏ, tôi đã là một người trưởng thành hai mươi tám tuổi rồi. Hơn nữa, vất vả lắm mới được đến Luân Đôn, mỗi ngày chỉ đứng trong phòng thôi thì rất buồn chán.”

“Cậu đang tìm cái gì?”

Rolin trong lòng cả kinh, chẳng lẽ Oliver lại đọc suy nghĩ của mình? Không, hắn đã đáp ứng sẽ không đọc suy nghĩ của mình nữa, Oliver là người nói được làm được. Rolin vội bình tĩnh lại, “Tôi đúng là đang tìm kiếm, nhưng lại không biết mình đang kiếm cái gì. Thực buồn cười đúng không?”

“Cậu cảm thấy mình bị lạc?”

“Đúng vậy.”

“Tôi không thể cho cậu cảm giác an toàn sao?”

“Oliver, cảm giác an toàn không phải thứ người khác có thể cho.” Rolin xoay người tiếp tục đi ra ngoài, “Hoặc là khi mặt trời xuống núi, anh có thể tới đón tôi.”

“Được, tôi chờ điện thoại của cậu.”

Trong bóng tối, Oliver nắm chặt di động, nhúu mày.

Hắn bấm một dãy số khác, “Debbie, ta muốn người đi theo cậu ta.”

Rolin đi dọc ngoại ô thành phố Luân Đôn, đi hơn nửa giờ mà vẫn không có một chiếc xe nào đi ngang qua. Rolin có chút hối hận khi bỏ Oliver, nhưng vào lúc này, một chiếc xe thể thao màu đỏ dừng trước mặt cậu.

“Hi, anh đẹp trai, muốn tôi đưa anh một đoạn đường không?”

Rolin không khỏi mừng rỡ, cô gái lái xe này nói rất nhiều, dọc đường đi hỏi Rolin rất nhiều vấn đề, điều này cũng khiến một giờ lái xe trở nên ngắn hơn, nội thành rất nhanh đã hiện ra.

“Nè, anh muốn đi đâu, nếu tiện đường tôi có thể đưa anh đến đó.”

Rolin nhớ lại nơi hôm qua nhìn thấy người đàn ông kia, nhưng lại không nhớ được tên đường.

“Cám ơn, nếu có thể, cô thả tôi xuống bảo tàng Great Britain là được rồi.”

Xuống xe, Rolin dựa theo lộ tuyến ngày hôm qua, đi tới con phố kia.

Đi dọc theo lối đi bộ ven đường, Rolin đi tới nơi hôm qua người đàn ông đó đứng.

61. Quyển 5 - Chương 3

Người đến người đi tấp nập, Rolin nhìn trái nhìn phải xung quanh, nhưng không thấy người mình muốn tìm.

Trong khi buồn bực, cậu bước dọc theo lề đường.

Lãng phí một buổi sáng trong nhà sách, uống buổi trà chiều trong một quán cà phê ven đường, Rolin thấy mình có chút buồn cười, hôm qua chỉ gặp lướt qua như chuồn chuồn lướt nước, hôm nay sao có thể may mắn đến mức có thể cùng một chỗ mà gặp lại lần thứ hai đây?

Uống nốt ngụm trà cuối cùng, Rolin xách ba lô đứng dậy.

Bây giờ cứ vậy quay về hình như hơi sớm. Oliver nói muốn vào nội thành đón mình, mặt trời chưa xuống núi thì tên kia chưa thể ra khỏi cửa.

Vốn định quay lại nhà sách kia, lúc đi ngang qua tiệm báo thấy ông chủ đang xử lý báo cũ, cúi đầu lại phát hiện một tiêu đề báo là: Rolin D – học giả về huyết học và tế bào học trực thuộc viện nghiên cứu Hoa Kỳ mất tích.

“Chú ơi... cháu có thể lấy tờ báo này không?”

“Có thể, đã qua kỳ rồi.”

Rolin ngồi ở chiếc ghế dài ven đường, mở báo ra, có chút thất vọng, phần tin không lớn, cũng không có ảnh của mình. Nhưng từ đó Rolin cũng hiểu thêm về chính mình, ví dụ như những luận văn mình từng diễn thuyết, những hạng mục mình đã tham dự. Rolin đi tới thư viện Luân Đôn, tìm đọc những bài luận mình đã từng diễn thuyết.

Khả năng đọc của cậu rất nhanh, chỉ trong một buổi chiều đã đọc hết toàn bộ luận văn đã công khai diễn thuyết của mình, cùng với toàn bộ luận đề liên quan của các học giả khác.

Khi nhìn ra ngoài cửa sổ lần nữa, bóng đêm đã tới.

Thu dọn một chút đồ, vừa đi ra trước cửa thư viện, điện thoại của Oliver liền gọi tới.

“Cậu ở đâu?”

“Trước cửa thư viện Luân Đôn, kỳ thật tôi có thể tự mình đón xe về.” Rolin gãi đầu, Oliver cho cậu một loại cảm giác bức bối khi bị người giám sát chặt chẽ.

“Cậu ở đó chờ tôi.”

Điện thoại ngắt, Rolin hít một hơi, nhìn quanh bốn phía, trong đoàn người, cậu chợt thoáng thấy một mái tóc vàng khê tung bay trong gió đêm.

Rolin nhanh chân chạy theo, thân hình người đàn ông đó phiêu dật, đi ngược dòng người. Nhưng không được bao lâu, bóng người kia liền biến mất. Rolin cảm thấy mình rất ngu, mục đích cả ngày hôm nay là

nhìn thấy người kia. Tìm kiếm nguyên ngày, thật vất vả mới thấy được hắn, bây giờ lại đánh mất. Cho dù mình vẫn luôn theo sát sau hắn, rồi thì thế nào?

Đi về trước vài bước, Rolin kinh hãi một trận trong lòng, người đàn ông kia đứng trước cửa một siêu thị nhỏ, đang mua một gói thuốc lá.

Hắn cúi đầu, dùng bật lửa mồi thuốc, một chuỗi động tác kia thuần thục mà tao nhã, làm người ta không thể dời mắt.

Rolin đứng cách đó không xa nhìn đối phương, tim đập nhanh một trận, ngoại trừ lần đầu tiên gặp Linsay trong phòng thí nghiệm, thì đã rất lâu rồi cậu chưa từng có cảm giác này.

Một chiếc xe kiểu cũ lướt qua, người đứng trước cửa siêu thị liền biến mất.

Rolin chạy nhanh qua bên đường, nhìn khắp nơi, lòng thất vọng tràn trề.

“Ha...” Cậu cười, mắt rồi được, được lại mất, quên đi, vẫn nên quay về chỗ hẹn chờ Oliver đi.

Cúi đầu, đang định trở lại phía đường bên kia, bỗng bị người kéo lại.

“Cậu vẫn đi theo tôi, đúng không?”

Tiếng nói thuần hậu mà giàu từ tính, làm cậu đứng hình tại chỗ không biết phải làm sao để quay đầu lại.

Mất tự nhiên nuốt nước miếng, Rolin nói, “Tôi... chỉ cảm thấy anh rất quen...”

“Mọi người khi đến bắt chuyện với tôi đều nói họ quen tôi.” Giữa ngữ điệu châm chọc còn hàm chứa một chút lười nhác khiến người nghe không khỏi hít sâu một hơi.

Rolin bị hắn lôi kéo, chốc lát đã tới một hẻm tối bên cạnh siêu thị.

Loại tốc độ này... làm cậu âm thầm kinh hãi, mới vừa ngẩng đầu, đối phương liền đặt cậu lên tường, một tay chống bên tai cậu.

Không có ánh đèn đường, ánh trăng cũng không sáng tỏ, nhưng Rolin lại có thể cảm nhận được khuôn mặt thanh lịch của đối phương.

“Nhìn có vẻ cậu đang tràn ngập nghi vấn, đứa nhỏ.” Sợi tóc màu vàng rũ xuống trước mặt Rolin tựa như dòng suối.

“Xin hỏi, anh quen tôi sao?”

Đối phương nghiêng mặt qua, vẻ mặt càng thêm sắc sảo.

“Tôi nói, tôi xác thực có quen biết cậu.” Hơi thở lạnh lạnh phun lên chóp mũi Rolin, làm cậu cảm thấy một sự ái muội không nên có. Đầu cậu cố ngửa về sau, lại chỉ có thể dính sát vào vách tường.

“Tiên sinh, tôi không phải con gái.” Rolin nhú mày, “Tôi không cho rằng tư thế hiện tại của chúng ta thích hợp để trò chuyện.”

“Không hổ là... Rolin.” Sự nhu hòa trong mắt đối phương làm Rolin khó hiểu.

“Anh đúng là có quen tôi!” Rolin có chút mừng rỡ, trong khoảng thời gian ngắn cũng quên mất chính mình đang đứng trong vòng tay đối phương, “Mau nói cho tôi biết, anh là ai? Quan hệ gì với tôi...”

Nhất thời, Rolin bị đối phương ôm cổ, kéo vào trong lòng đối phương, vừa ngẩng đầu, đôi môi liền bị ngậm lấy.

Loại kinh ngạc này làm đầu óc cậu trống rỗng, giống như một chiếc máy tính bị treo.

Nụ hôn dịu dàng dây dưa, cuồng nhiệt khó có thể chống cự.

Rolin vùng vẫy muốn đẩy đối phương ra, nhưng cái ôm mạnh mẽ kia làm cậu không thể động đậy.

Mãi cho đến khi phổi gần cạn dưỡng khí, hai tay mềm nhũn của cậu từ từ rơi xuống.

Đối phương rút cuộc cũng rời khỏi khoang miệng cậu, đầu lưỡi lướt nhẹ qua khóe môi trũng xuống.

Rolin sau khi tỉnh táo chỉ cảm thấy lòng đầy lửa giận, tung một quyền vào đối phương, lại bị hấn dễ dàng né được, cổ tay cũng bị bắt.

“Cậu vẫn như xưa.” Tay đối phương mát xa động mạch cổ tay cậu, động tác như vậy, Rolin cảm giác như mình đã từng trải qua tình cảnh này.

“Vì sao làm chuyện đó với tôi? Vì tôi đi theo anh nên anh cho rằng tôi có tà niệm với anh? Hay anh cho rằng bề ngoài của mình quá xuất sắc là có thể tùy ý không chế cảm giác người khác?”

“Bụng nghĩ gì thì miệng nói vậy. Đây chính là điểm tôi thích nhất ở cậu, vĩnh viễn không nói dối.”

“Anh là... ai?”

Đối phương cười, ngón tay vuốt lại tóc rơi loạn xạ trên má cậu, không lên tiếng trả lời.

Lúc này, một luồng ánh sáng bỗng chiếu vào trong hẻm, Rolin theo bản năng dơ tay che trước mắt.

“Dandes tiên sinh, ngài ở trong này à?” Thanh âm quân gia Glynn vang lên, xe của Oliver đã dừng cách đó không xa.

Rolin xoay người, lại phát hiện trong hẻm nhỏ trừ mình ra đã không có một bóng người nào khác. Ngẩng đầu nhìn chân trời mông lung, nghi hoặc trong tim ngày càng sâu, “Tôi ở đây.”

Mở cửa xe, Rolin ngồi xuống. Oliver ngồi ngay cạnh cậu, ngọn đèn đêm chiếu rọi nửa khuôn mặt nghiêng của hắn, phi thường tuần mỹ.

Rolin đột nhiên phản ứng, nhìn hẻm tối kia.

Năng lực di chuyển tức thời, hai lần gặp mặt đều vào ban đêm, và cả làn da trắng quá mức cùng vẻ ngoài thu hút ánh nhìn thể nhân, người kia giống Oliver – là một huyết tộc.

“Sao vậy?” Tay Oliver phủ lên mu bàn tay Rolin.

“Không có gì... tôi thấy một người nhìn rất quen mắt, sau đó ngây ngô đi theo người ta, kết quả mất dấu.”

Oliver trầm mặc, khí lực trên tay có chút mạnh, làm ngón tay Rolin bị bóp rất đau.

“Oliver?” Rolin hươ hươ tay.

Đối phương nghiêng mặt qua, ngón tay lướt qua khóe môi Rolin, ánh mắt phức tạp lạnh như băng.

Góc đường, người đàn ông bí ẩn tao nhã đứng trong bóng đêm nhìn chiếc xe ngày càng xa.

“Chủ nhân, vừa rồi là một cơ hội rất tốt để mang tiến sĩ D đi à” Một người trẻ tuổi mặc tây trang đứng bên cạnh hắn.

“Đây là Luân Đôn, tin tức tôi đến đây e là Oliver đã biết.”

Người trẻ tuổi gật đầu, “Đúng vậy, nơi này là địa bàn của nhà Larsson, nếu không có kế hoạch vẹn toàn mà muốn mang tiến sĩ đi thì sẽ rất phiền phức.”

“Hơn nữa, hiện tại cậu ấy ở lại nhà Larsson chưa hẳn là không tốt. Washington đã bị thể lực của Lilith xâm nhập, trước khi mang Rolin về, chúng ta phải làm cho Lilith không có nơi dung thân ở Washington.”

Một con thiêu thân đập cánh lao vào bóng đèn đường, nổ một tiếng tách như tra tấn thính giác con người.

Rolin trở về lâu đài, một mình ăn bữa tối.

Oliver ngồi ngay ngắn trong thư phòng, Debbie đứng cách đó không xa.

“Hôm nay cậu ấy gặp những ai?”

Debbie ngần người, nghĩ thầm, sao lại không trực tiếp đi đọc suy nghĩ của Rolin đi? Nhưng Oliver vẫn là ông chủ của nàng, nàng chỉ có thể hỏi gì đáp vậy.

“Cơ bản thì cả ngày nay cậu ấy ở trong thư viện Luân Đôn, khi đi ngang đường Fisher Avenue thì có đi dạo qua mấy cửa tiệm, ở Perry... đó là một quán cà phê, uống một buổi trà chiều. Có điều, tôi cảm thấy cậu ta dường như đang tìm ai đó.”

“Cô thấy người đó không?”

“Tôi chỉ nhìn thấy bóng thôi, vì yêu cầu của ngài là muốn tôi giữ khoảng cách tốt với Dandes tiên sinh.”

“Tôi biết rồi.”

Debbie rời khỏi phòng, Oliver nhìn thác nước ngoài cửa sổ, nâng cằm.

“Feldt, đây là Luân đôn, không phải Mỹ.”

Ăn xong cơm chiều, Rolin chạy qua phòng sách của Oliver.

Suy nghĩ như bị thao túng, Rolin vậy mà đi thẳng tới trước giá sách thần học, leo lên cầu thang gỗ, tiếc là góc của thang gỗ không tốt, Rolin phải rướn thắt lưng, vươn dài tay để với đến nơi đặt cuốn sách kia. Thật vất vả ngón tay mới khều được cuốn sách kia ra thì trọng tâm lại bị lệch, cả người cả thang cùng ngã xuống, cũng may cậu nhanh tay lẹ mắt, khi ngã xuống vội chụp lấy tầng sách thứ hai.

Trái tim trải qua một trận kinh hoàng, Rolin buồn cười nói, “Chút nữa thì thành tiến sĩ D quá cố rồi!”

Lúc này, một đôi tay vòng qua thắt lưng Rolin, không cần quay đầu lại, với lực đạo và nhiệt độ này, cậu biết đó là Oliver.

“Cậu có thể buông tay.”

Rolin buông tay ra, đối phương rất dễ dàng đỡ cậu xuống.

“Tôi chưa từng biết cậu cũng có hứng thú với thần học.”

“A...” Rolin cười cười, giở bìa cuốn sách ra rước mặt Oliver “Anh có gặp qua người nào giống hình này không?”

“Sao vậy?”

“Tôi thấy hắn nhìn rất quen mắt. Hôm nay tôi vẫn luôn đi theo sau một người nhìn rất giống hình này.”

Oliver vươn tay cầm lấy cuốn sách kia, “Nghe đây, đứa nhỏ. Đây là nơi an toàn nhất so với bất kỳ nơi nào. Đừng rời khỏi tôi một lần nữa, mà tôi cũng sẽ không buông tay.”

Rolin nhìn Oliver xoay người đi, không khỏi đuổi theo, “Sao lại không buông tay? Tôi không hiểu, Oliver! Tôi đã cho rằng chúng ta là bạn! Nhưng bây giờ tôi cảm thấy anh muốn...”

Oliver vươn tay, bắt lấy bàn tay Rolin đang đặt trên vai mình, xoay người kéo cậu vào lòng.

Rolin cả kinh muốn lùi về sau, lại bị Oliver ôm chặt thắt lưng.

“Đúng như cậu nghĩ, tôi muốn cậu sống ở đây mãi mãi.”

“Oliver!”

Rolin bị đối phương kéo đi xuyên qua dãy hành lang lộng lẫy, đi tới cửa một căn phòng, bị đẩy vào phòng. Rolin té lăn quay trên đất, cánh tay vì chống người khi ngã xuống nên bị thương.

Oliver nhìn cậu giãy dụa bò dậy, lãnh đạm nói, “Không có khả năng tôi để cậu rời tôi đi một lần nữa. Ở đây cậu có thể tự do ra vào, nhưng những nơi khác, đâu cũng đừng mong đi.”

Rolin cúi đầu, cắn môi dưới, nhìn Oliver xoay người đi, bỗng nhiên hiểu được có gì đó đã thoát ly khỏi quỹ đạo.

Glynn tiên sinh mang theo một hòm thuốc đến, giúp Rolin kiểm tra cổ tay.

“Oliver... rốt cuộc là người như thế nào?” Rolin nhìn Glynn tiên sinh, “Vì sao chỉ một giây trước còn làm tôi cảm giác như anh ta là một người có vẻ ngoài lạnh lùng nhưng nội tâm ôn nhu, nhưng giây tiếp theo lại ngang tàng như vậy?”

Glynn lắc đầu, “Những điều này chỉ ngài mới có thể thấy.”

Rolin nằm trên giường, nhìn chòm đèn thủy tinh treo trên trần, cậu cảm thấy mình không thể tiếp tục sống ở đây, rất rõ ràng, cậu là một người độc lập, không có khả năng mãi mãi ở dưới cánh chim của người khác.

Còn Oliver, hẳn có một loại dục vọng kiểm soát khó hiểu đối với mình.

Tôi là Rolin Dandes, tôi chỉ thuộc về chính mình.

Anh đã không cho phép tôi rời khỏi đây, như vậy tôi sẽ nhân khoảng thời gian này lấy lại những thứ thuộc về tôi.

Nghĩ như vậy, Rolin dần chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, cậu bắt đầu nhốt mình cả ngày trong thư viện, đầu tiên tìm đọc những tác phẩm khoa học cơ bản, dựa vào trí nhớ kinh người của mình, cậu dùng tốc độ mà người thường khó có thể đạt được nhanh chóng lấy lại toàn bộ tri thức mình đã đánh mất.

Buổi tối, cậu ở lại trong phòng thí nghiệm của Oliver. Đối phương đã từng nói qua, phòng thí nghiệm này được trang bị đầy đủ trang thiết bị, sau khi bước vào Rolin mới hoàn toàn tin rằng so với dụng cụ của Oliver thì dụng cụ ở MIT rất đáng được đào thải.

Nghĩ đến đây, Rolin nhướn mày, cái gì a, trí nhớ của mình dừng lại ở mười hai năm trước, khoa học biến chuyển từng ngày, thiết bị phòng thí nghiệm làm sao có thể so sánh với mười hai năm trước chứ?

Bữa tối lại đến, Rolin tuy không rõ vì sao người không cần ăn cơm như Oliver lại luôn bồi bên cạnh mình, nhưng ít nhất Oliver nhìn cũng đẹp mắt, sẽ không làm mất hứng ăn cơm.

“Sao nhìn tôi?” Oliver quay mặt qua.

“Tôi... muốn hỏi xin chút vật từ anh.” Rolin cười, khoe miệng mang theo tia giả hoạt.

“Vật gì.”

“Ừm... tôi muốn rút chút máu của anh.”

“Có thể.”

Rolin mừng thầm, ban đêm liền mang theo máu của Oliver vào phòng thí nghiệm làm thí nghiệm.

Vài ngày sau, cậu chế ra bạc lỏng, thậm chí còn hoàn thành dung dịch X-a.

Nhét đạn bạc vào súng, Rolin nhắc tay lên ngắm, hết hồn khi thấy Oliver đột nhiên đứng trước mặt cậu.

“Nè, sao anh lại đột ngột xuất hiện?”

“Cậu tiến bộ rất nhanh.”

“Đương nhiên.” Bỗng nhiên trong lúc đó, Rolin hiện ra ở phía sau Oliver, hòng súng nhắm ngay gáy hắn, khiến Glynn đứng một bên một trận kinh hãi, “Anh xem, có phải tiến bộ rất nhiều không?”

Oliver nhanh nhẹn xoay người, không nhanh không chậm chế trụ hòng súng, “Cậu quả thật tiến bộ rất nhiều, nhưng tôi vẫn sẽ không để cậu ra ngoài.”

“Vì sao?”

“Cậu đồng ý trở thành huyết hệ của tôi không?”

Rolin trừng mắt, hạ súng xuống, “Trở thành huyết tộc, thời gian dư dả có vẻ không tồi. Nhưng phải khuất phục ánh nắng, khuất phục khát cầu đối với máu, Oliver, anh thấy hạnh phúc không?”

“Nếu cậu ở bên cạnh tôi, tôi sẽ rất hạnh phúc.”

“Nhưng tôi sẽ không hạnh phúc.” Rolin quyết đoán xoay người, ném súng lên bàn đi ra ngoài.

Đêm đó, Rolin mất ngủ.

Cậu thừa nhận mình có chút sợ hãi, Oliver chắc chắn rất tự tin, chỉ cần hấn muốn thì tùy thời có thể chuyển biến mình thành sinh vật ban đêm. Điều này làm cậu bỗng nghi thần nghi quỷ, thậm chí nhìn chằm chằm cánh cửa không rời mắt, giống như trong bóng đêm sẽ có quái vật nhe răng trợn mắt xuất hiện bất cứ lúc nào.

“Cậu sợ sao?” Tiếng nói trầm lặng như nước vang lên, cơ thể Rolin run lên, nghiêng đầu nhìn Oliver đứng cạnh giường mình.

“Anh... vào bằng cách nào?” Nhỏm người, Rolin có chút đề phòng nhìn đối phương.

Hương vị gió đêm quyện với mùi cỏ cùng tiếng côn trùng tràn vào phòng.

Cửa sổ đang mở.

“Tôi rất ít khi ép cậu làm bất cứ chuyện gì, đúng không?” Oliver cúi người, đôi mắt xanh biếc khiến người ngừng thở, hấn quỳ một chân lên giường, chậm rãi ép người xuống, Rolin mất tự nhiên nằm lại xuống gối, “Thế nhưng chung quy anh đang ép buộc tôi.”

“Cậu thấy hấn phải không? Cậu để hấn hôn cậu, đúng không? Cho đến bây giờ cậu vẫn muốn gặp lại hấn sao?” Ngữ điệu Oliver ôn hòa, cách môi Rolin ngày càng gần.

Gian nan quay đầu đi, Rolin muốn đứng dậy ở phía bên kia giường, lại không biết đầu gối đối phương đã len vào giữa hai chân mình lúc nào. Chỉ cần động một chút, đùi trong liền chạm vào đầu gối đối phương.

“Oliver, tôi nghĩ anh cách tôi gần quá rồi.”

“Cậu đúng là một đứa nhỏ hư hỏng, trong lòng biết rất rõ tôi muốn gì từ cậu, cũng không đáp lại dù chỉ một chút.” Môi Oliver dừng lại ở đuôi lông mày Rolin, làm toàn thân Rolin căng thẳng, hai tay nắm chặt thành nắm.

Bàn tay lạnh vói vào trong chăn, kéo rộng áo ngủ Rolin, vuốt ve phía trước, rồi tiến về khóa thù du trước ngực.

Rolin đè lại tay đối phương, trầm giọng, “Dừng lại, Oliver!”

“Tôi đã từng dừng lại rất nhiều lần, nhưng mỗi lần tôi đều rất hối hận, vậy nên lúc này đây tôi không muốn hối hận nữa.”

62. Quyển 5 - Chương 4

Oliver nhanh chóng xé áo ngủ Rolin xuống, Rolin túm chặt quần áo nhưng lại không thể chống lại khí lực của đối phương.

“Oli...” Vô luận uất hận như thế nào, đôi môi tái nhợt bị chặn lại không thể phát ra âm thanh nào.

Nụ hôn này tương đối bá đạo, độ mạnh của môi lưỡi giao triền làm Rolin lần đầu tiên không biết phải làm thế nào. Hai tay cậu cố gắng bắt lấy áo Oliver, muốn kéo hấn ra, Oliver dứt khoát dùng một tay mạnh mẽ kéo đôi tay cậu áp lên đỉnh đầu, ngón tay cậu đập vào thành giường đau muốn chảy nước mắt.

Đầu lưỡi bị đối phương mút mạnh muốn run lên. Oliver lui ra, đầu lưỡi đảo qua khóe môi, tiếp theo hôn rải rác lên mặt, cằm cậu, dưới sức ép của hấn, Rolin không thể ngẩng đầu lên.

“Oliver! Uống cho tôi tin tưởng anh!”

Đối phương ngẩng đầu lên, ánh mắt lóe lên tia tối tăm, miệng Rolin bị nâng cao lên, quần ngủ dễ dàng bị đối phương kéo xuống. Ngón tay lạnh lẽo dọc theo khe hở của quần lót tiến vào, khi ngón tay chạm vào da thịt, tim Rolin như muốn nhảy vọt lên cổ.

“Tôi cũng từng tin tưởng cậu, thế nhưng tôi có được những gì?” Oliver từ trên cao nhìn thẳng xuống Rolin, sức mạnh từ đôi mắt kia như muốn giam cầm cậu.

“Để tôi đi...”

“No way.” Ngữ điệu lạnh lẽo đến tàn khốc. Mồi Oliver lại dừng trên cổ Rolin, đầu lưỡi dường như miêu tả mạch máu đang lưu động, độ mạnh của nụ hôn làm Rolin cảm thấy như mình sắp bị đối phương nuốt trọn.

Cánh mông bị bóp gần như tra tấn, ngón tay Oliver thăm dò khe hở bí ẩn kia, này làm Rolin càng mãnh liệt cảm giác được nguy hiểm.

Giây tiếp theo, răng nanh Oliver đảo qua da Rolin, khiến cậu sợ hãi đến cực điểm, hai tay dùng sức đẩy cổ đối phương, nhưng lại không khác gì châu chấu đá xe, sau tiếng ‘bục’, hô hấp Rolin đình chỉ, cảm giác rõ ràng vật thể bén nhọn tiến vào cơ thể.

Máu theo miệng vết thương nhỏ kia rời khỏi cơ thể mình, mà một loại cảm giác mới lạ chạy dọc theo thần kinh tiến sâu vào trong tâm trí, cậu không khỏi hé miệng, đó là một loại khát vọng về đêm, hai tay cậu mất tự nhiên nâng lên ôm lấy bả vai Oliver, trông mong đối phương có thể tiếp xúc với mình chặt chẽ hơn.

Hai ba giây sau, Oliver đột nhiên ngẩng đầu lên, cầm lấy hai tay Rolin đặt hai bên, nghiêng rằng nghiêng lợi hỏi: “Cậu đã ăn cái gì!”

Đồng tử khuếch trương của Rolin chậm rãi thu hẹp lại, hô hấp dần vững vàng, tư duy tán loạn cũng dần quay về, cậu nhìn Oliver, lộ ra một nụ cười, “Tôi không tiêm bạc lỏng vào máu mình, anh yên tâm. Chẳng qua là một chất hóa học khác thôi, vô hại với người thường, nhưng lại gia tăng tốc độ kết tủa ion Ag trong cơ thể anh.”

Hô hấp Oliver ngày càng nặng, Rolin chống nửa người ngồi dậy, nhẹ nhàng gạt hắt qua một bên.

“Tôi không muốn làm hại anh, nhưng tôi cũng phải bảo vệ bản thân. Tôi nói rồi, tôi sẽ không làm huyết hệ của bất cứ ai.”

Vươn tay che miệng vết thương trên cổ, vừa rồi bị đối phương hút đi ít nhất phải 200cc máu, Rolin kéo quần bị tụt xuống tận đầu gối lên, xoay người xuống giường.

Oliver nằm nghiêng trên giường, nhú mào nhìn nam tử mở tủ quần áo kiểm áo khoác.

Hắn không có khí lực, tuy bạc tích tụ trong cơ thể hắn không trí mạng, nhưng hắn đã mất đi khí lực.

“Cậu lấy máu của tôi không phải để chế tạo dung dịch X-a, mà muốn tính toán chính xác lượng bạc lỏng có thể làm tôi mất đi khí lực, mà không lấy mạng của tôi, đúng không?”

“Đúng vậy.” Rolin kéo chăn cho hắn, giống như mỗi lần Oliver đã làm với cậu.

“Cậu đã quyết tâm rời tôi đi, thì nên dùng liều lượng trí mạng.”

“Vì sao? Vì anh còn có thể bắt tôi về?” Rolin lấy cuộn băng gạc trong ngăn kéo ra, quấn quanh cổ mình.

Oliver nhắm mắt không nói lời nào.

Rolin ngồi bên giường, “Tôi không nghĩ anh muốn tôi ở lại đây vì anh yêu tôi.”

“Cậu biết, nhưng cậu lại không muốn hiểu.”

“Nếu không thương anh, tôi sẽ không mềm lòng với anh như vậy.” Ngón tay Rolin chạm nhẹ vào mu bàn tay Oliver, rồi xoay người rời đi.

“Cậu đi không ra khỏi sân vườn này.”

Rolin quay đầu lại, chỉ đứng ở cửa nói một câu, “Hẹn gặp lại, Oliver.”

Cảm ơn anh đã đánh thức tôi trước khi tôi vĩnh viễn ngủ say.

Tôi biết, anh nghe thấy.

Xuyên qua dãy hành lang uốn khúc, Rolin bước nhanh xuống thang lầu, vừa lúc gặp Glynn bưng hồng trà đi tới.

“Dandes tiên sinh, trẻ như này ngài muốn đi đâu?”

Rolin không trả lời hắn, chỉ cười rồi để lại bóng lưng.

Glynn nghi ngờ đẩy cửa phòng, thấy Oliver đang ngã trên giường, nước trà đổ nhào xuống đất, “Tiên sinh! Ngài làm sao vậy!”

Oliver nắm chặt nắm tay, run rẩy chống người ngồi dậy, nhắm chặt hai mắt.

Chloe, Daven – Ngăn cậu ta lại!

Rolin chạy như điên một mạch, chạy tới trước dòng suối, hai bóng đen bất chợt xẹt qua làm cậu dừng bước.

“Muốn đi đâu, tiến sĩ D?” Cô gái mặc áo khoác đen đứng trên viên đá nhô lên giữa hồ nước, “Có rất ít người làm Larsson đại nhân đau lòng đến vậy giống anh.”

Rolin nhếch miệng cười, “Muốn thử moi lòng ra xem là cái gì làm không?”

Cô gái vẫn đứng đó, Rolin lại cảm thấy một sức mạnh rất lớn từ trên giáng xuống, đáp xuống vai cậu. Cũng may cậu đã tiêm một liều thuốc cho mình, nhưng chỉ có thể duy trì ba phút, phải tốc chiến tốc thắng!

Xoay người để thấy người vừa tạo áp lực cho mình, giờ mới phát hiện đó chỉ là một đứa trẻ năm sáu tuổi.

Ngay sau đó, cô gái và cậu bé cùng nhắm vào Rolin, bẻ hai tay cậu ngoặt ra sau, Rolin đá văng cô gái, giấy thoát khỏi cậu bé, mới vừa chạy được hai bước, đối phương ra tay rất nặng, Rolin bị trúng một quyền của người đàn bà kia, lực phủ ngũ tạng thiếu chút nữa ói ra sạch, lui về sau một bước liền bị tiểu quỷ kia bỏ lên người, thời gian trôi qua rất nhanh, làm Rolin không khỏi sốt ruột.

“Anh còn có thể kiên trì bao lâu? Tiến sĩ?” Cô gái nói thầm bên tai cậu, nghe như Rolin đã là tù binh của họ.

Rolin đang giãy dụa thì phát hiện trên đất có một chiếc bóng thật dài, cũng không lay động vì sự vùng vẫy của mình, chứng tỏ cái bóng kia không thuộc về ba người bọn họ.

Ngẩng đầu lên, Rolin thấy trên bức tượng ở đỉnh con thác có một nam tử đang đứng thẳng lưng, mái tóc vàng tung bay, khoe miệng mỉm cười.

“Cậu cần tôi không?”

Cô gái và cậu bé đồng thời ngẩng đầu, “Feldt Hassing!”

Rolin ngẩn người, nháy mắt liền thoát khỏi lực bị hai người bọn họ ấn trên đất, cái cảm giác mặt bị dán xuống đất rất khổ sở.

“Anh cũng là huyết tộc! Vì cái gì tôi phải tin anh!”

Trong mắt hai người ngăn cản Rolin liền xuất hiện vẻ sợ hãi.

“Đây là địa bàn của Larsson! Hy vọng Hassing đại nhân lập tức rời đi!”

Người nam tử tên Feldt cười dịu dàng, hành động vuốt cằm giống như một trưởng bối đã trải qua bao tang thương đang nhìn một đứa trẻ chưa rành sự đời.

“Cậu xác định không muốn tôi giúp cậu?” Feldt khom người, độ cong của thắt lưng có một loại khí chất cổ điển.

Rolin cắn răng vùng vẫy, được hiệu đã qua, nhưng nhớ đến hành động của người trước mắt này ở hẻm tối, hẳn ta có khác gì Oliver?

Trước mắt lại hiện lên một đoạn hình ảnh, bản thân cả người đầy máu đang hấp hối được đối phương gắt gao ôm vào lòng.

“Đừng chuyển biến tôi.”

Mình đã nói với hắn như vậy.

Sau đó đối phương ôm lấy cậu, dứt khoát kiên quyết bước vào ánh nắng.

Rolin chật vật ngẩng đầu, nhìn vào mắt đối phương.

Anh ta không giống.

Âm thanh trong đầu nói với mình như vậy.

“Giúp tôi! Giúp tôi!” Rolin hét to, cô gái ngăn cản cậu vội vàng dè cậu lại.

“Được rồi.” Feldt nhảy xuống, thời điểm chân chạm đất không gây ra một tiếng động nhỏ, “Đây là lần đầu tiên cậu mở miệng nhờ tôi giúp. Làm cho tôi cảm thấy vạn phần vinh hạnh.”

Chớp mắt mà thôi, cô gái và cậu bé kia liền bị ấn ngã trên mặt đất.

“Các người không phải đối thủ của ta, xét đến đây là địa bàn của Larsson, rút đi.” Feldt nhướng mày, kéo Rolin lên, biến mất trong nháy mắt.

Rolin nghẹn khí, loại cảm giác di chuyển rất nhanh này còn kích thích hơn so với bay lên trời, cậu không dám chắc tim mình có còn trong ***g ngực hay không.

“Anh... muốn mang tôi đi đâu?”

“Quay về Washington.” Lúc này họ đã tới nội thành Luân Đôn, tốc độ của Huyết tộc quả nhiên khiến người ta kinh hãi.

“Tôi? Trở về như thế nào?”

Feldt cười rút giấy tờ trong túi ném cho Rolin, “ID và hộ chiếu của cậu.”

Rolin mở hộ chiếu ra, tên bên trong đúng là ‘Rolin Dandes.’

“Còn anh thì sao? Anh là ai?”

“Feldt Hassing.” Feldt vươn tay, một chiếc xe màu bạc dừng lại.

“Tôi biết anh là ai, tôi đang hỏi anh và tôi là quan hệ như thế nào!” Rolin vừa ngồi vào xe vừa hỏi.

Feldt cười bí hiểm, tao nhã ngồi xuống cạnh cậu, chỉ nói một câu, “Cậu đoán xem?”

Rolin nhín mày, quay mặt đi, “Không nói coi như xong.”

Mà Feldt cũng không tức giận, hai người đi tới sân bay quốc tế, đi qua lối đi đặc biệt để lên máy bay, Rolin còn hơi mơ màng.

“Cậu đang nghĩ vì sao mình lại quá khinh địch mà cứ như vậy đi theo tôi?”

“Anh đọc suy nghĩ của tôi?” Rolin cau mày nhìn đối phương.

“Tôi biết cậu đang nghĩ gì, chỉ vì tôi hiểu cậu.” Feldt không nhanh không chậm cài dây an toàn, “Hơn nữa tôi đã đáp ứng cậu, sẽ không đọc cậu đang nghĩ gì.”

Rolin ngẩn người, “Chúng ta đã từng... ước định như vậy?”

Máy bay bắt đầu di chuyển, chuẩn bị cất cánh.

Feldt không trả lời cậu, chỉ nhìn đường băng trước mắt, mỉm cười, “Luân Đôn là địa bàn của Larsson, hẳn ăn sâu bén rễ ở đây. Nếu không phải đã ngoại giao đường bay trước, nói không chừng chúng ta còn không có cơ hội lên được máy bay.”

“Ngoại giao đường bay? Đúng vậy, tôi là đặc vụ FBI” Rolin nghiêng đầu, “Như vậy cộng sự của tôi là ai? Trên TV thì đặc vụ liên bang không phải đều cùng hành động với cộng sự sao?”

Feldt cười mà không đáp, máy bay lúc này đã bay lên không trung.

“Ngủ một giấc đi, tiến sĩ D. Trở về Washington cậu còn rất nhiều chuyện phải xử lý.”

Khi máy bay đáp xuống Washington, theo giờ địa phương thì đã là bốn giờ hai mươi phút.

Đi vào sân bay, Feldt nhét một tờ giấy vào tay Rolin.

“Đây là gì?”

“Địa chỉ phòng thí nghiệm, nhà của cậu. Melanie và Albert... họ đề là trợ thủ của cậu, đã chờ cậu rất lâu.”

“Anh thì sao?”

Feldt giơ chiếc đồng hồ Thụy Sĩ trên cổ tay ra, ám chỉ thời gian không cho phép anh tiếp tục hoạt động, “Tôi muốn tìm một nơi không bị ánh nắng chiếu tới cho hết thời gian.”

Đứng tại chỗ nhìn bóng đối phương rời đi, Rolin cảm thấy rất quen thuộc, tựa như mình đã từng vô số lần nhìn bóng dáng ấy.

Anh rốt cuộc là ai?

Ra khỏi sân bay, Rolin liền bắt một chiếc taxi, đưa giấy tờ trên tay cho hắn.

Ra thang máy, Rolin đứng ở cửa, có chút khấn trương.

Lúc này, cánh cửa mở ra, một cô gái mang giày cao gót vẻ mặt vui mừng, “Tiến sĩ! Cuối cùng anh cũng đã về!”

Nhíu mày, Rolin hỏi: “Cô là... Melanie?”

“Anh không phải nhớ tôi sao! Feldt còn nói anh có thể đã mất trí nhớ, hại tôi thật lo lắng a!” Một cái ôm thật chặt làm tâm trí có chút lơ đãng của Rolin quay về, phía sau cô còn có một cậu trai trên tay bế một đứa bé.

“Không, tôi quả thật không nhớ cô. Là Feldt nói cho tôi biết, có hai nghiên cứu sinh đang chờ tôi.” Rolin nhẹ nhàng đẩy Melanie ra, chậm rãi đi vào phòng thí nghiệm.

“Tiến sĩ... Anh cũng không nhớ em sao?” Cậu bé ngửa đầu, dường như có chút mất mát.

Rolin xoa đầu cậu bé, vẻ mặt xin lỗi, “Thực xin lỗi, anh quả thật không nhớ. Em có thể nói cho anh biết tên của em không?”

“Em là Mike, anh còn hay nói em là con của anh đó.”

“A...” Con sao... Rolin có chút mờ mịt.

“Chuyện này, Mike là huyết tộc anh nhận nuôi, anh chỉ ngẫu nhiên đùa một chút rằng cậu bé là con anh sinh ra.” Melanie cũng có chút không thích ứng khi đối mặt với Rolin mất trí nhớ, “Kia là phòng của anh, nếu anh cần nghỉ ngơi thì... bên cục nói cuối tuần này sẽ tiến hành kiểm tra anh, nếu anh không thích hợp với công việc nghiên cứu này, họ sẽ xem xét khả năng rút anh khỏi phòng thí nghiệm.”

Rolin nhìn quanh bốn phía, lời nói của Melanie cũng không làm cậu lo lắng, “Phòng thí nghiệm này cũng không tệ lắm, cô yên tâm, tôi sẽ không bị chuyển đi đâu.”

Melanie gạt đầu, vỗ một chiếc máy tính nói: “Đây là địa bàn của ngài, tôi và Albert vẫn luôn không dám xâm phạm.”

Rolin cười, ngồi xuống trước máy tính, sau khi khởi động mới biết có mật khẩu.

Mật khẩu mình hay dùng nhất chính là tên của Lindsay, nhưng không ngờ sau khi nhập vào lại không chính xác, đổi sang ngày sinh của Lindsay, vẫn sai, Rolin nhún vai, nhìn sang phía Melanie đang dọn lại bàn thí nghiệm nói: “Cô xác định đây là máy tính của tôi?”

“Tôi xác định, khẳng định và nhận định.” Melanie giơ cốc đo lường lên, “Nếu thật sự không được chúng ta có thể tìm người bên FBI đến hỗ trợ giải mã.”

“Được, tôi thật sự nghĩ không ra còn mật khẩu nào hay dùng nữa. Đúng rồi, trong phòng thí nghiệm còn luận văn hay báo cáo nào của tôi không?” Rolin xoay người, “Tôi rất muốn biết nghiên cứu có liên quan đến huyết tộc tôi đã tiến hành tới đâu rồi.”

“Haha, chúng tôi chỉ là trợ thủ của anh thôi, tất cả tài liệu đều nằm trong máy tính kia.”

“Bất quá, tiến sĩ. Tính tình của ngài thật sự tốt hơn rất nhiều nha.” Mike ngồi cách đó không xa, nghiêm trang nói.

“Trước đây tôi rất xấu tính?”

“Không phải rất xấu.” Melanie kéo Albert qua, “Mà là phi thường hư. Bởi vì...”

“Bởi vì sao?”

Bởi vì sau khi tận mắt nhìn thấy Lindsay hóa thành tro bụi, anh trở thành người không dễ dàng bộc lộ bản thân trước mặt người khác.

Thấy Melanie giống như không muốn trả lời câu hỏi này, Rolin cũng không ép buộc.

“Vậy Feldt thì sao? Có vẻ anh ta rất hiểu tôi?”

“Hassing tiên sinh là cộng sự của ngài.”

“Thì ra anh ta là cộng sự của tôi! Vì tôi là chuyên gia phụ trách các vụ án của Huyết tộc, vậy nên cộng sự của tôi phải là Huyết tộc, cái tên kia còn bày đặt làm ra bộ dáng thần thần bí bí.”

Mike lại nghiêm túc bổ sung, “Còn nữa, tiến sĩ thích Feldt.”

“Anh ta là cộng sự của tôi, tôi đương nhiên thích anh ta.” Rolin lại đem lực chú ý dồn lên máy tính, muốn thử tìm ra mật khẩu.

Mike còn muốn nói gì đó, nhưng lại bị Melanie giữ lại.

Cơn buồn ngủ ập tới, Rolin quay lại phòng ngủ của mình, ngã lưng xuống giường liền ngủ say.

Không biết từ lúc nào, Feldt đi vào phòng, nhẹ nhàng ngồi cạnh cậu, cánh tay thật cẩn thận ôm lấy cậu, cùng cậu nằm trong chăn.

Nụ hôn vụn vặt rơi lên chóp mũi Rolin, chậm rãi kéo cậu vào lòng.

Mở choàng mắt, Rolin nuốt nước miếng nhìn chăm chú lên trần nhà, nghiêng mặt qua mới nhận ra bên cạnh mình không có một bóng người.

Ra là mơ, thật tốt quá... Thì ra chỉ là mơ, tại sao mình và cộng sự lại vô cùng thân thiết như vậy chứ!

Nhưng vì sao mình lại mơ giấc mơ đó? Feldt rất hấp dẫn, cho dù là nam nhân cũng sẽ bị mị lực của hắn làm cho dao động, nhưng người mình yêu phải là Lindsay a!

Ngồi dậy, Rolin mạnh mẽ mát xa huyết Thái Dương của mình, vì sao mọi thứ vừa xảy ra lại không giống cảnh trong mơ, mà giống như một mảnh nhỏ trong kí ức?

Mười hai năm nghiên cứu mình đã quên sạch, thế nhưng trong đầu luôn thường xuyên xuất hiện Feldt?

Mặc xong quần áo, Rolin đi ra phòng ngủ.

Mike đang lắp ráp một bộ mô hình, “Tiến sĩ, anh phải ra ngoài sao?”

“Ừ.” Rolin xoa đầu Mike, cậu bé lộ ra biểu tình kinh hãi. Không lẽ trước đây mình hung dữ lắm sao, vì cái gì chỉ xoa đầu thôi mà cậu nhóc cũng cao hứng như vậy? Mình thích trẻ con a, còn từng mơ cùng Lindsay sinh một đội bóng rổ...

Đi xuống dưới lầu, Rolin cúi đầu đi vài bước, trước chín giờ tối có không ít xe.

Ngẩng đầu, liền thấy một thân ảnh thon dài đứng dưới cột đèn, tay cầm điều thuốc, nghiêng đầu nhìn đốm lửa lập lòe trên tay, mặc dù trong bóng đêm mơ hồ, cũng tuần mỹ đến mức làm người khác muốn thổ dài.

63. Quyển 5 - Chương 5

“Tôi chưa bao giờ biết quỷ hút máu cũng sẽ hút thuốc.” Rolin đi qua.

Feldt ngẩng đầu lên, động tác ấy giống như đã trải qua cả một thế kỉ, “Không, người thích hút thuốc là cậu. Lần đầu khi tôi gặp cậu, cậu cầm điều thuốc đứng dưới đèn đường nói “không nghĩ tới quỷ hút máu cũng ôm ấp tình cảm lãng mạn như vậy”.”

Rolin sững sờ, khi gặp Feldt trên đường tại Luân Đôn, trong đầu cậu cũng từng hiện lên những lời này.

“Dạng tình cảm lãng mạn nào?”

“Tôi đang ngẩng đầu nhìn sao trên trời, sau đó quay người lại, thì thấy cậu.” Giọng Feldt rất dịu dàng, Rolin thấy ngữ điệu đó giống như đang tâm sự với người mình vô cùng quý trọng, chứ không phải là một cộng sự bị mất trí nhớ.

Rolin đem tầm mắt chuyển đi, nhìn gói thuốc anh đang cầm, “Tôi sẽ hút phải không? Để tôi thử xem.”

Feldt lại mở gói thuốc ra, “Một điếu thuốc sẽ giảm sáu giây tuổi thọ của cậu.”

“Anh muốn ngăn cản tôi tự sát”, Rolin nhướn mày, “Còn anh thì sao?”

“Tôi có thể sống rất lâu rất lâu, nếu hậu quả của việc hút thuốc lá là giảm tuổi thọ có thể áp dụng lên tôi,” Feldt nhìn làn khói lượn lờ, độ cong của làn môi là sự hưởng thụ cao cấp dành cho thị giác, “Nói không chừng một ngày nào đó tôi có thể đồng bộ với cậu.”

Trái tim giống như bị bóp chặt, Rolin chỉ cảm thấy giây phút này Feldt không những đẹp mà còn khiêu gợi muốn chết... Quá nguy hiểm, anh ta là một Huyết tộc, là cộng sự của mình, hơn nữa còn là động vật giống đực.

“Đừng quyến rũ tôi.” Rolin lui về sau hai bước.

“Haha.” Feldt cúi đầu cười, “Vụ án đầu tiên của cậu và tôi, cậu đứng tựa vào ban công nhìn tôi, cũng nói với tôi những lời này.”

Thì ra chính mình đã sớm đề phòng mị lực của đối phương rồi sao?

“Sau đó thì sao? Anh chưa từng quyến rũ tôi?” Rolin nghiêng đầu, “Tôi nghĩ chúng ta thân nhau sau khi học xong cách tôn trọng lẫn nhau.”

“Tin tôi đi,” Feldt khom người, đường cong của chóp mũi cứ thế làm người ta mơ tưởng, “Tôi chưa từng cố ý quyến rũ cậu, trừ phi chính cậu động tâm.”

Rolin ngơ ngác nhìn đối phương, theo bản năng lùi về sau từng bước tránh xa hơi thở của đối phương.

Đầu ngón tay Feldt điểm nhẹ lên mi tâm cậu, mi mắt rũ xuống mang một vẻ bất đắc dĩ cùng ôn nhu, “Quay về đi, tiến sĩ. Tối nay trời hơi lạnh.”

Mờ mịt gạt đầu, Rolin cảm giác như mình bị đối phương khống chế, xoay người đi lên lầu.

Lên tới lầu hai, lại đột nhiên bưng tỉnh, đi tới cửa sổ, thấy Feldt đứng dưới đèn đường, ngẩng đầu nhìn mình.

Rolin nhanh chóng xoay người, nội tâm cậu có chút rung động khó hiểu, cảm giác này làm cậu muốn chạy trốn, muốn tránh khỏi tầm mắt của người kia. Nụ cười hay cái nhăn mày của Feldt đều nằm ngoài khả năng khống chế của cậu, cậu không thể ngăn chính mình nhìn anh, cũng không thể ngăn mình đi đoán tâm tư của người kia, không thể ngăn... bụng dưới ngừng quặn đau.

Mạnh mẽ mở cửa phòng thí nghiệm, Mike vẫn đang tập trung tinh thần vào bộ mô hình, những mảnh nhựa và gỗ trải đầy trên bàn.

Rolin kéo ghế ngồi trước máy tính, nhìn bóng mình phản chiếu trên màn hình, trong tim cậu có một dự cảm. Mở máy, màn hình xuất hiện mặt khẩu, ngón tay Rolin giống như được dẫn dắt, nhập vào cái tên kia.

Feldt Hassing.

Mặt khẩu chính xác, hệ thống nhanh chóng hoạt động làm cậu chán nản.

“Đây thật sự là máy tính của tôi sao?” Hai tay Rolin đè hai mắt, khuỷu tay chống trên mặt bàn.

“Đúng vậy a.” Mike không ngẩng đầu, nâng cánh máy bay lên.

“Vì sao mặt khẩu lại là tên anh ta? Vì anh ta là cộng sự của tôi đúng không?”

Lúc này Mike ngẩng đầu lên, gương đôi mắt to ánh lên sự nghi hoặc nhìn Rolin, “Bình thường không phải là tên người mình yêu nhất sao? Ví dụ như mật mã khởi động máy tính của tiểu thư Melanie chính là sinh nhật của bạn trai.”

“Bởi vì Lindsay đã chết, cho nên... cho nên...”

“Cho nên hiện tại người anh yêu chính là Feldt tiên sinh.” Mike buông mô hình, kiễng chân vỗ vỗ bả vai Rolin, “Tiến sĩ, anh sao vậy?”

“Em nói... anh yêu Feldt? Một nam nhân? Một Huyết tộc?”

Mike lần này không nói, chỉ gật đầu.

“Anh yêu đơn phương một nam nhân?”

“Feldt tiên sinh cũng yêu anh a.”

“Sao em biết?”

“Lúc chúng ta ở công viên, Feldt tiên sinh đã nói với anh a!”

“Hả, haha...” Rolin dang hai tay, “Trái đất quá nguy hiểm, anh hẳn là nên hạ nhiệt rồi tiếp tục nghiên cứu thôi.”

Khi ngày hôm sau bắt đầu, chờ đợi cậu chính là một buổi kiểm tra thân thể và một thí nghiệm kiểm tra chỉ số thông minh buồn cười, thậm chí còn có một đoàn người đến kiểm tra xem cậu có bị mất khả năng nghiên cứu hay không. Tổng kết của Rolin đối với việc này chính là: Một thiên tài bị một đám ngốc vây quanh đùa bỡn. Cũng may, cậu tìm được rất nhiều tài liệu nghiên cứu trước đây trong máy tính. Học tập đối với cậu là chuyện dễ dàng nhất, kết quả kiểm tra cơ hồ đều khiến mọi người giật mình.

Rolin cũng đã được gặp giáo sư Carmelo ở một trại dưỡng lão, người đã từng dẫn dắt mình vào lĩnh vực huyết học, hiện tại chỉ như một đứa trẻ, ngây ngốc ngồi trên ghế, ngẩn người nhìn chiếc chuông gió treo trên cửa sổ. So với giáo sư Carmelo, người cũng bị mất trí nhớ như mình, thì Rolin bỗng cảm thấy mình quá may mắn, nhưng mỗi loại may mắn cũng không phải ngẫu nhiên mà có, Lilith nhất định còn muốn lấy thứ gì đó từ cậu. Thế nhưng chuyện làm Rolin đau đầu hơn chính là làm đặc vụ FBI, hai ngày sau cậu có một cuộc thi bắn súng, nếu không thông qua, cậu sẽ giống như một cậu nghiên cứu sinh buồn cười tay không vũ khí mà lèo đèo theo sau lưng Feldt.

Không biết vì sao, cậu không muốn để Feldt thấy mình vô dụng.

Từ sau buổi kiểm tra, Rolin vẫn luôn luyện bắn ở sân bắn, mãi cho đến khi hai tay cầm súng đều tê cứng, thành tích vẫn không khả quan.

Một bàn tay từ phía sau vươn tới, nhắc cổ tay cậu lên.

Rolin run khê, không biết quay đầu lại như thế nào.

“Feldt...”

Đầu đối phương đặt ngay bên tai cậu, cầm dựa lên vai cậu, “Mục tiêu của cậu không bị động đứng yên.”

Quay đầu đi, Rolin muốn né Feldt, nhưng không ngờ đối phương lại hôn lên má cậu, “Anh... Anh làm gì!”

Feldt hôn rất nhẹ, không hề có ý ái muội hay khiêu khích, giống như đây chỉ là một nụ hôn thuần túy mà thôi, “Larsson hút máu cậu.”

“Anh...” Rolin nuốt một ngụm nước miếng, không lẽ Feldt cũng muốn cắn mình?

“Haha,” Đối phương từng bước lui về sau, đứng cách Rolin không xa nhìn cậu trêu chọc, “Tôi sẽ không cắn cậu. Giống như tôi sẽ không đọc suy nghĩ của cậu.”

Rolin cứng ngắc buông động tác gương súng xuống.

“Vậy thì Hassing tiên sinh, anh tới đây làm gì?”

“Giúp cậu thông qua cuộc thi bắn súng.”

“Anh?”

“Đúng vậy. Tôi.” Feldt tiếp lấy khẩu súng trong tay Rolin, chỉ một tay mà thôi, liền thoải mái mà bắn trúng tim mục tiêu.

“Tôi nghĩ anh không cần súng.”

“Đúng là tôi không cần.” Anh đi ra sau lưng Rolin, hai tay ấn lên vai cậu, “Bây giờ cậu thử lại xem, tôi sẽ cố định động tác của cậu, như vậy có thể phòng sức giật của bả vai.”

Sức mạnh của đối phương đặt trên vai rõ ràng như thế, làm mọi giác quan của Rolin như đều tập trung ở nơi tay đối phương chạm vào, không biết phải bóp cò súng như thế nào.

“Tập trung, Rolin.” Sợi tóc của Feldt lướt qua làn da Rolin, khi bay đi lại làm người ta quyến luyến, “Cậu am hiểu nhất chính là tập trung... và cố chấp.”

Nhúu mày, Rolin chấn chỉnh lại tinh thần của mình, nhìn bìa ngắm phía đối diện.

Ngón tay thon dài của Feldt lướt tới thân súng, ngón cái giữ lấy đuôi súng, ngón trỏ dọc theo thân súng hướng súng về phía trước, “Nếu cậu đã xác định mục tiêu của mình, vậy đừng do dự...”

‘Pằng’ một tiếng, viên đạn lao ra, Rolin cảm thụ thân súng chấn động, thanh âm Feldt vang lên, “Trúng tâm.”

Cười nhạo một tiếng, Rolin nhìn sơ phụ của mình, “Thật ra tôi muốn bắn vào cổ.”

Lúc rời khỏi sân bắn đã là chín giờ tối, Feldt nói muốn lái xe đưa Rolin về.

Mới vừa đi tới gara, Feldt liền dừng bước, hại Rolin đi phía sau đập đầu vào lưng anh, thiếu chút nữa là đập mũi.

“Blu, không ngờ người lại chờ ta ở đây.”

Rolin nhìn quanh bốn phía, cũng không thấy bất kỳ ai, hơn nữa đã trễ thế này rồi, gara sân bắn cũng chỉ còn lại chiếc Porsche của Feldt.

Dưới ánh đèn u ám, một chiếc bóng chậm rãi kéo dài, dần hiện ra từ sau xe.

Đó là một thiếu niên tầm hai mươi tuổi, ăn mặc theo phong cách punk, trên người đeo một đồng phụ tùng bằng kim loại, đôi mắt màu khói lộ ra chút suy sụp.

Hắn hướng Feldt làm một cái lễ.

“Đã lâu không gặp... Hassing đại nhân.”

“Có chuyện gì không? Blu?” Feldt tiến lên trước, còn Rolin nhúu mày.

“Ta cần ngài trợ giúp.” Blu duy trì tư thế cúi chào, giống như không được sự cho phép của Feldt sẽ không ngẩng đầu lên.

Feldt nâng tay phải lên, Blu nhìn anh, trong ánh mắt có một loài sùng bái.

Nam hài gọi Blu này, là huyết hệ của Feldt.

Nhưng Rolin không thích hắn. Huyết tộc là sinh vật ban đêm, nhưng cũng không âm u như miêu tả trong điện ảnh. Ví dụ như Oliver lạnh lùng cao ngạo, Feldt đẹp tuyệt vời và thanh lịch, nhưng người nam hài trước mắt này lại không giống vậy, hoàn toàn thuộc loại hắc ám.

“Hài tử của ta, ta có thể trợ giúp người cái gì?”

Blu tiến lên, cầm lấy bàn tay Feldt, khom lưng hôn lên mu bàn tay anh, “Mời người...”

Rolin nháy mắt rút súng bên hông ra, viên đạn bắn ra ngoài, xuyên qua cửa kính xe Porche, mà Blu cũng đã biến mất.

Giây tiếp theo, Rolin bị Feldt kéo vào trong lòng, áo sau lưng cậu xuất hiện một vết rạch.

Feldt mỉm cười ấn đầu Rolin vào ngực mình, “Blu, tôi thấy cậu quả thật cần trợ giúp.”

Rolin chỉ cảm thấy Feldt mang theo cậu di chuyển trong nháy mắt, tốc độ đó làm xương cốt cậu có chút chịu không nổi, mà nơi họ vừa đứng sau một tiếng nổ lớn liền xuất hiện một cái động lớn, tiếng còi báo của Porches vang khắp không gian.

Bảo vệ e là sẽ đến rất nhanh.

Bỗng nhiên Feldt xoay người, lưu loát ôm lấy Rolin, Rolin lúc này mới phát hiện ra bàn tay duỗi thẳng thành hình dao của Blu, đầu ngón tay hắn chỉ cách sườn Feldt chưa đến nửa thước.

“A...” Rolin há miệng, thấy áo khoác màu vàng nhạt của Feldt dính đầy máu, cậu không khỏi nhìn theo cánh tay Feldt, lúc này mới nhận ra bàn tay của anh đã xuyên vào ngực Blu.

Lúc này hai bảo vệ mang theo dùi cui chạy tới.

Feldt một tay đẩy Rolin qua, Rolin hiểu ý anh, lấy thẻ FBI chạy qua cản hai người kia lại. Vừa trao đổi, Rolin vừa quay đầu nhìn về phía Feldt.

“Thật sự không cần chúng tôi giúp đỡ sao?”

“Thật sự không cần, cảm ơn các anh. Chúng tôi đã bắt được hung thủ rồi.” Rolin cười vỗ hai người kia, hai bảo vệ lập tức rời đi.

Mà Blu, kẻ đã bị tóm trái tim lại dường như không để ý đến tử vong đã tới gần, giãy dụa tiến lại gần Feldt, muốn bóp cổ anh.

“Nói cho ta biết, rốt cuộc người bị sao vậy?” Feldt duy trì tư thế kia, ánh mắt lạnh như băng nhìn chăm chăm huyết hệ của mình.

Cánh tay cứng ngắc của Blu buông thõng xuống, ngẩng khuôn mặt sùng bái nhìn Feldt, ánh mắt mất đi tiêu cự, thân thể bắt đầu co rút, không ngừng run rẩy, “Thực xin lỗi... Hacking đại nhân... Thực xin lỗi...”

Vươn tay đỡ lấy thân thể dần ngã xuống của hắn, Feldt nhíu mày, “Blu... chịu đựng...”

“Tôi không thể..., thực xin lỗi... Cầu ngài nhất định phải tiểu... Tâm...”

Rolin đứng cách đó không xa, nhìn Blu ngửa đầu ra sau, thân thể run rẩy kịch liệt dần an tĩnh lại, hắn vẫn tròn mắt nhìn Feldt.

Mười giây sau, Feldt chậm rãi đứng thẳng người, duỗi tay vuốt mi mắt Blu xuống.

Rolin đi tới trước, tay đặt lên lưng anh, không nói gì.

“Giúp tôi, Rolin. Tôi phải biết vì sao hắn lại như vậy... Blu hắn không bình thường.”

“Tôi sẽ.” Rolin nhắm mắt lại gật đầu.

Thi thể của Blu được mang về phòng thí nghiệm của Rolin, Melanie và Ablert không ở đó, đêm nay cậu chỉ có thể dựa vào chính mình.

Feldt cởi áo khoác xuống, mặc áo chống khuẩn, mang bao tay cao su đi tới trước bàn mổ.

“Feldt?” Rolin nghiêng đầu nhìn anh.

“Từ ngày tôi trở thành cộng sự của Rolin D, tôi bắt đầu sinh ra hứng thú với khoa học. Cậu tin khoa học, như vậy tôi cũng tin.” Feldt thành thực sửa sang lại dụng cụ giải phẫu, “Cậu từng nói với tôi, ‘làm thế nào để dùng chỉ một nhát dao mà cắt quả táo thành năm phần’, đáp án là nhân loại nghĩ ra, mà không phải Huyết tộc.”

“Bởi vì các người có quá nhiều thời gian, cho nên mất đi sức sáng tạo và sức tưởng tượng?” Rolin kéo khẩu trang lên, liếc Feldt.

Anh ta túm mái tóc dài lên, cột ở sau đầu, mỹ cảm gọn gàng làm Rolin không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

Sau khi phân tích sơ bộ và lấy mẫu máu, Rolin hít sâu một hơi.

“Sao vậy?”

“Trong nước bọt của các người có một loại enzym giống như ma túy làm người ta sinh ra khát vọng và sung sướng.” Rolin đứng lên, nhìn Feldt, “Nhưng trên đời này cũng có người tổng hợp được một loại enzym khác, có thể làm cho huyết thống sinh ra cảm giác tương tự.”

“Sao tôi cảm thấy cậu đang miêu tả thuốc phiện?”

“Nếu nói về hiệu quả, loại enzym này một khi kết hợp với bệnh độc X trong cơ thể Huyết tộc” Rolin giơ tay làm một thủ thế nổ mạnh, “Hiệu quả này tương đương với việc dùng heroin độ tinh khiết cao. Các người sẽ nghiện, khó mà cai được.”

“Vậy nên.. Blu bị nhiễm ‘độc nghiện’?”

“Có thể nói như vậy. Một người bình thường nếu nhiễm độc nghiện, để có được thuốc, họ sẽ làm ra những chuyện mà người thường không thể tưởng tượng được, loại dục vọng không được thỏa mãn này sẽ khiến bọn họ làm theo sai khiến mà thương tổn đến người mình coi trọng nhất.”

Feldt cúi đầu nhìn thi thể Blu trên bàn, câu nói “thực xin lỗi” dường như còn quanh quẩn bên tai anh.

“Chuyện chúng ta cần tìm hiểu chính là tìm ra người đã cung cấp cho hắn loại enzym này. Loại enzym này không tồn tại ngoài thiên nhiên, phải trải qua tổng hợp nhân tạo, hơn nữa phải ở trong điều kiện dưới mười độ mới không tự phân hủy.” Rolin quay lại bàn mổ, cẩn thận khâu lại thi thể của Blu.

“Chúng ta?” Feldt nhìn về phía cậu, “Vụ án này không báo lên cục.”

“Thế nhưng anh sẽ đi tìm chân tướng, mà tôi là cộng sự của anh.”

“Không chỉ có tôi muốn sự thật, mà cậu cũng rất ngạc nhiên đúng không?” Feldt đưa đầu tới gần Rolin, đối phương trực tiếp lấy tay cản mặt anh lại.

“Đừng tiếp tục trêu ghẹo tôi, Feldt. Anh sẽ làm tôi ngày càng – không nắm rõ được phương hướng của mình.”

“Phương hướng của cậu kỳ thật cậu vẫn rõ” Feldt vươn tay nắm lấy cổ tay Rolin, “Chỉ là cậu luôn kháng cự theo bản năng.”

Rolin nghiêng đầu, nhướn mày, “Feldt... tôi thật rất muốn biết trong đầu anh chứa cái gì.”

“Chứa cậu. Tôi nghĩ cậu còn nhớ rõ tôi, tôi nghĩ cậu nhận ra tôi, tôi nghĩ cậu yêu tôi như trước đây.”

Rolin dùng sức muốn rút cổ tay về, nhưng đối phương không chịu buông tay, cậu lập tức cầm dao giải phẫu bên bàn quét về mu bàn tay Feldt. Đối phương vẫn cười đến vân đạm phong khinh, mà mũi dao trước khi chạm vào da anh thì chợt ngừng lại.

“Anh nghĩ tôi không dám chém xuống sao?” Tiến sĩ trẻ tuổi cắn răng, trong lòng dâng lên một cơn giận khó hiểu.

“Cậu dám, nhưng cậu cũng biết là tôi sẽ không buông tay.”

“Tôi nhớ rõ người tôi yêu là Lindsay, nhưng các người nói với tôi rằng cô ấy đã chết. Tôi nhớ rằng tôi gặp anh đứng ở góc đường, sau đó các người nói với tôi rằng...”

“Nếu vậy thì tạm thời cậu không cần phiền não nữa, tôi là cộng sự của cậu.” Feldt buông tay, lui từng bước về sau, “Thật ra không chỉ họ nói cho cậu biết, chuyện cậu yêu tôi, chính cậu cũng biết.”

Rolin thả lỏng chân mày nhú chặt, nhắm mắt lại. Khi cậu một lần nữa nhìn vị cộng sự của mình, ánh mắt đã trong suốt, nụ cười bên khóe môi vẫn mang vẻ cổ chấp như trước. Cậu đã điều chỉnh tốt chính cậu.

Rất tự nhiên và hào phóng, cậu chìa tay hướng đối phương, “Xin chào, tôi là nghiên cứu viên chuyên ngành nghiên cứu đặc biệt, lệ thuộc cục điều tra liên bang – đặc vụ Rolin D.”

Feldt khom người, vươn tay bắt tay cậu, “Xin chào, tôi là đặc vụ Feldt Hassing, về phần tôi lệ thuộc vào ai hay chuyên ngành nào thì không quan trọng.”

Rolin hơi ngắc đầu, trưng ra một nụ cười, “Anh làm cho tôi có chút động tâm.”

Tiến sĩ D, sẽ không nói dối.

“Đó là vinh hạnh của tôi.”

64. Quyển 5 - Chương 6

Nhìn đồng hồ báo thức, Rolin vươn vai, “Bình minh sắp tới rồi, anh có dự định gì không?”

“Cho mượn phòng tắm tắm một cái, cho mượn phòng ngủ ngủ một giấc.” Feldt không chút để ý đến nguyện vọng của Rolin, liền bay thẳng đến phòng ngủ, trên chiếc giường nhỏ của Mike chồng chất đầy mô hình, dường như trong lúc họ bận rộn bên ngoài, tên tiểu quỷ này cũng khá bận rộn trong phòng ngủ.

“Tôi tin rằng anh có đủ thời gian để quay về nhà mình.” Rolin đứng trước cửa phòng tắm, bên trong đã xả nước ào ào, suy nghĩ trong chốc lát, cậu nhú mày, “Feldt, rốt cuộc thì anh có mang quần áo để thay vào chưa?”

Cửa bỗng mở ra, Feldt thò đầu ra, bàn tay tự nhiên vuốt mái tóc ướt ra sau đầu, động tác đó làm Rolin tỉnh táo nhìn rõ đường cong của bờ vai rắn chắc, người này không chỉ có khuôn mặt dễ nhìn không thôi, “Cộng sự thân mến của tôi, có thể lấy giúp tôi một bộ quần áo trong tủ quần áo của cậu được không? Brioni, cảm ơn.”

Cánh cửa khép lại, Rolin chấn động, nhìn qua Mike, “Em nghe thấy không? Em nghe thấy gì không?! Anh ta vậy mà sai tôi đi lấy quần áo cho mình!”

Mike nâng máy bay lên, làm một tư thế cất cánh, sau đó gật đầu nói, “Em nghe thấy nha. Như vậy không phải quá đúng lúc sao? Tiến sĩ có thể đi vào mà hảo hảo thưởng thức dáng người của Feldt tiên sinh.”

“Tiểu tử chết tiệt này dám đọc suy nghĩ của anh!” Rolin muốn bước qua nhấn đầu cậu nhóc, thế nhưng vật nhỏ trốn đi rất nhanh.

Không tình nguyện đi tới mở tủ quần áo của mình ra, Rolin nhú mày, phát hiện trong đó có khoảng một nửa quần áo tuyệt đối không phải phong cách của mình... Nhìn lại nhãn hiệu, Brioni, Armani và Louis Vuitton....

Không thể nào, hiện tại bản thân mình chỉ thừa nhận chuyện người này là cộng sự ‘có chút thân mật’ thôi, từ lúc nào mà anh ta đã dọn cả tủ quần áo sang nhà mình?

Lấy một bộ đồ hiệu Feldt nói, Rolin gõ cửa rồi cầm quần áo đi vào.

“Thân mến, cậu không cho tôi nội y?”

“Nội y?” Tuyệt đối đừng nói ‘Cậu mặc gì tôi mặc cái đó’. Rolin tuyệt đối khiết phích với nội y của mình.

“Bảo bối, ở gần kéo thứ hai của tủ quần áo.” Thanh âm của Feldt đan xen với tiếng nước chảy, vô cùng mỉa mai hoặc lòng người.

“A...A...!” Rolin một tay kéo ngăn kéo ra, quần lót CK màu tối xếp một hàng ngay ngắn chỉnh tề, “Mở cửa mở cửa!”

Trong chớp mắt cửa mở ra, Rolin cũng bị đối phương kéo vào, mặt vừa lúc đập vào ***g ngực trần trụi của Feldt, làn da còn chút ẩm ướt, có lẽ vừa tắm nước nóng xong nên nhiệt độ cơ thể của anh ta cũng không lạnh lẽo như trước đây.

Rolin hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên, Feldt ung dung nhìn cậu.

Khi đối phương hạ thấp đầu xuống, Rolin theo bản năng ngửa đầu ra sau, đôi môi Feldt nhẹ nhàng hạ cánh lên cánh môi trên của cậu, “Cảm ơn, thân mến.”

Rolin dang tay, muốn đẩy Feldt ra, nhưng đối phương trừ bỏ mảnh khăn tắm đang quấn một cách lỏng lẻo dưới hạ thân ra thì không còn gì khác, Rolin căn bản không biết nên đặt tay ở đâu.

“Này! Sao anh có thể như vậy!”

“Thế này thì sao?” Feldt nói ám muội, đầu lưỡi liền tách môi dưới Rolin ra, mút mạnh.

“Anh lập tức rút cho tôi!”

“A, tiếc là trời sáng mắt rồi.”

Rolin vùng vẫy thoát khỏi cái ôm của Feldt, hay phải nói là đối phương có ý buông cậu ra.

Mà mảnh khăn tắm kia đúng như Rolin dự liệu, từ từ tụt xuống.

Rolin vội túm lấy nó, ngẩng đầu trừng mắt với Feldt đang cười thích ý, “Anh còn không mau lên!”

“Mau như thế nào?” Feldt tiến lên trước một bước nhỏ, đầu gối cũng sắp đụng vào Rolin.

“Đương nhiên là mau...” Giây tiếp theo, Feldt càng bước nhanh về phía cậu, Rolin cả kinh liên tiếp lùi ra sau, sau cùng lùi đến mép giường, “Mau cầm lấy khăn tắm của anh!”

Không ngờ Feldt trực tiếp vươn tay ôm lấy Rolin, dùng chính sức nặng cơ thể của mình mà buộc Rolin phải cùng mình ngã xuống giường.

Rolin nhìn vào mắt đối phương, đôi mắt ấy vẫn rất đẹp, luôn có một vẻ biếng nhác xen vào đó, nhưng lúc này, Rolin biết đối phương không hề đùa giỡn.

“Anh muốn làm gì?” Rolin gượng ngồi dậy, hành động này làm hạ thân của cậu và Feldt càng gần gũi hơn, cậu thậm chí còn có thể cảm giác được vật cứng đang đặt giữa hai chân mình. Rolin nhắc chân trái lên muốn xoay người nhưng Feldt lại trực tiếp dùng đầu gối chống chân cậu lên.

“Cậu không cần tiếp tục giữ cái khăn tắm kia đâu.” Feldt nghiêng mặt, đầu lưỡi đảo qua vành tai Rolin, rung mình một cái, đó như tiếng chuông cảnh báo nguy hiểm.

Rolin nhìn về phía giường nhỏ, Mike tay cầm mô hình giờ giữa không trung, có điều... đang chăm chú nhìn hai người họ.

“Ra ngoài đi, Mike.” Thanh âm Feldt dịu dàng, lại mang theo mệnh lệnh.

Mike không nói hai lời liền cầm mô hình của mình lên rồi đi ra ngoài.

“Mike! Ở lại đây!”

Lần đầu tiên Rolin cảm khái về địa vị của mình trong lòng Mike, cậu nhóc kia sau khi ra ngoài còn không quên đóng cửa lại, một tiếng ‘cạch’ cứ như vậy vang lên trong lòng Rolin.

“Feldt! Tôi thừa nhận mị lực của anh, tôi cũng thừa nhận rằng ở trước mặt anh tôi rất nhỏ bé yếu đuối! Thế nhưng...”

“Nhưng cái gì? Cậu không biết tôi nghĩ về cậu nhiều thế nào đâu, vì cậu không thể đọc suy nghĩ của tôi.” Feldt nhún mày, tuy là biểu cảm ưu sầu nhưng lại vẫn động lòng người như thế.

Rolin ngốc lảng, ngón tay đang túm chặt khăn tắm cũng vô thức thả lỏng.

“Tôi yêu em, cho nên có dự vọng đối với em không phải là chuyện quá bình thường sao?” Feldt cúi đầu, hôn dọc theo má Rolin xuống khóe môi, sau đó đầu lưỡi xâm nhập khuấy đảo mảnh liệt.

Rolin cảm nhận được hơi thở của anh, phóng đảng như thế hoàn toàn tương phản với nụ cười mỉm khi anh bình tĩnh.

Bàn tay anh dùng sức vuốt ve khắp người mình, giống như muốn khảm vào trong máu thịt.

Tiếng vang khi khóa dây lưng bị mở ra thoáng chốc mang thần kinh Rolin quay về, cậu nhồm người đè lại bàn tay của Feldt, góc độ này lại vừa lúc có thể thấy được dự vọng đang dâng trào của đối phương.

“Anh đang trêu ghẹo tôi...” Rolin nhếch miệng, đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy ký ức của mình...

Feldt cúi người, lần nữa hôn lên môi cậu, ấn cậu về lại chỗ cũ, khi quần dài bị cởi ra cọ qua làn da, Rolin kinh hãi giãy dụa, mặt đùi trong không ngừng ma sát với thắt lưng Feldt, vật cứng rắn dường như càng đâm mạnh vào bụng.

Feldt rời khỏi khoang miệng Rolin, thanh âm khàn khàn khiêu khích tinh thần Rolin, “Em chọn đi, dùng tay hay dùng nơi này!”

“A!” Hai hông của Rolin bị đối phương nâng lên, nụ hoa bị dùng sức bài khai.

“Đâu cũng đừng mơ! Để tôi đứng lên!” Mẹ nó! Sự việc sao lại biến thành như vậy! Tên này sớm đã có mưu tính!

“Vậy thì nơi này!” Vật cứng của Feldt cố ý chà sát khe hở kia, Rolin kinh hoảng bắt lấy Feldt.

“Tôi dùng tay! Dùng tay!”

Cơ thể Feldt mang theo trọng lượng và áp lực đè lên người Rolin, anh cầm lấy tay Rolin kéo xuống phía dưới, quá trình này như tra tấn Rolin, nhiệt độ cơ thể của Huyết tộc rất thấp, nhưng khi Rolin chạm vào nói đó, cảm giác ngón tay của mình như muốn bốc cháy.

“Nhanh một chút!”

Rolin nghiêng đầu qua, thấy Feldt đang nhắm hờ mắt, lông mi vì động tác tay của mình mà run nhè nhẹ, vẻ mặt ẩn nhẫn, thậm chí đường cong tấm lưng cũng... gợi cảm như vậy...

Rolin thấy mình sắp nổi điên, cậu thế mà lại có thể nhẫn nhịn để một người đàn ông đè mình xuống, hơn nữa còn uy hiếp mình giúp gã XX!

“Tôi nói em nhanh một chút!” Thanh âm kia bật ra từ giữa hai hàm răng của Feldt, làm Rolin một trận bối rối, mà đối phương lại trực tiếp cầm tay cậu, luật động.

Feldt hôn càng thêm điên cuồng, mút mạnh lên cổ và xương quai xanh Rolin, giống như đang cháy trong ngọn lửa dục vọng. Anh kéo gáy Rolin, gắt gao áp người cậu sát vào mình, mà tâm hồn Rolin vẫn luôn treo giữa không trung, chỉ sợ đối phương dùng sức một cái liền trực tiếp bóp nát đầu mình.

Mãi cho đến khi tay cậu tê rần, lòng bàn tay không còn cảm giác gì nữa, thì thứ gì đó chợt phun ra, rơi xuống chân Rolin.

Feldt ghé vào người cậu, vẫn đang ôm cậu.

Trong phòng là tiếng thở dốc dồn dập, Rolin ngơ ngác nhìn trần nhà, thật lâu sau mới nói một câu.

“Fuck... này tính là cái gì...”

Feldt chôn đầu bên tai cậu, buồn bực nói, “Em muốn súng thật đạn thật?”

“Tôi muốn nói... chúng ta đã từng phát sinh quan hệ?”

“Ừm hừ.”

“Hahaha!” Rolin đẩy người đang đè trên người mình, tiếc rằng đối phương không chút xô dịch, “Ý của tôi là – tôi ở dưới!”

“Đúng vậy.”

“Không thể nào! Tuyệt đối không có khả năng!”

“Em có muốn thử một chút không?” Feldt quay mặt qua, chớp mũi xẹt qua vành tai Rolin.

“Có quỷ mới muốn thử với anh! Tôi là cộng sự của anh! Anh dám ra tay với cộng sự của mình! Rốt cuộc anh có còn đạo đức nghề nghiệp không hả!”

Cơ thể Feldt di chuyển về trước một chút, eo anh xẹt qua đùi trong giữa hai chân Rolin khiến cậu theo bản năng khép chặt chân không muốn để anh cử động nữa.

“Em xem... không phải tôi cố ý muốn ra tay với em, mà là em câu dẫn tôi.” Hai tay Feldt vuốt dọc theo hai bên eo Rolin xuống dưới, vuốt ve cánh hông cậu, ánh mắt bình tĩnh, khéo môi giương lên nhìn thế nào cũng không thấy có ý tốt.

“Để tôi đứng lên!” Lúc này Rolin đã muốn phát điên, Feldt rất hợp tác ngả người qua một bên, kéo chăn che lên người.

Cầm lấy khăn tay trên tủ đầu giường, Rolin liềm mạng chà lau dấu vết đối phương để lại trên chân mình.

Ở bên kia Feldt ngồi tựa vào đầu giường, châm một điếu thuốc.

Ngón tay anh thon dài, động tác kẹp điếu thuốc cũng rất có mỹ cảm, tính tế nhưng không chạm vào được.

Rolin lấy điếu thuốc kia qua, hút mạnh một hơi, sau đó mãnh liệt ho khan.

“Tự ngược làm gì?” Feldt vươn tay muốn vỗ lưng cậu, lại bị Rolin gạt ra, “Vừa rồi em rất ghét tôi sao?”

Rolin không nói lời nào, cậu rất kinh ngạc, rất... sợ hãi, không biết phải đối mặt như thế nào, nhưng lại không hề chán ghét.

“Nhà khoa học phải có can đảm tìm hiểu thứ mình không biết.”

Rolin quay mạnh đầu, nhìn đối phương.

Trong nháy mắt đó, một mẫu ký ức ngắn ngủi vụt qua trong đầu cậu.

“Vậy nên đừng sợ hãi.” Feldt vươn tay kéo Rolin lại phía mình, “Khi biết mình yêu em tôi cũng rất sợ, e sợ vận mệnh cuối cùng của chúng ta sẽ ra sao. Nhưng so với sợ hãi, tôi thà rằng có được em.”

“Lần sau... xin đừng như vậy.” Rolin hít hít một hơi liền chui vào trong chăn, thuận tay ném điếu thuốc kia vào thùng rác.

Cậu cho là mình sẽ buồn phiền vì người bên cạnh mà bị mất ngủ, nhưng trên thực tế, cậu ngủ rất ngon.

Cậu mơ một giấc mơ, mơ thấy mình đứng cùng người đáng ghét bên cạnh này ở đầu đường.

Tôi nghe thấy mùi hương của cậu, còn cậu thì sao? Cậu có thích mùi hương của tôi không?

Bản thân rõ ràng muốn trả lời rằng rất thích, nhưng miệng lại nói rằng ở chung lâu sẽ thấy chán.

Khi cậu xoay người, mở mắt, đập vào mắt chính là biểu tình an bình của Feldt. Khác hẳn với vẻ bình tĩnh khi tỉnh, Rolin cảm thấy đây mới thực sự là bình yên.

Lặng lẽ rời giường, Rolin vọt đi tắm một cái, đến quán cà phê ở phố đối diện ăn một bữa tối.

Sau đó, cậu gọi cho Feldt một cú điện thoại.

“Khi chúng ta cần hợp tác, chính xác chỉ là hợp tác.”

“Được.”

Rolin thậm chí có thể tưởng tượng ra nụ cười dịu dàng nơi khéo môi giương lên.

Ban đêm, Blu thường cùng ban nhạc của mình từ New York chạy tới Washington. Blu là tay chơi đàn của nhóm, có điều Rolin thật không ngờ, toàn bộ thành viên ban nhạc đều là quỷ hút máu.

Bọn họ thường trình diễn ở các quán bar trong thế giới của quỷ hút máu, trong thế giới Huyết tộc cũng có rất nhiều ngôi sao loài người.

Hát chính là Phillips, tay bass là Winchester rất nghiêm túc trả lời câu hỏi của Feldt, nói rất rõ ràng những nơi họ đã từng biểu diễn trước khi Blu chết.

Rolin trầm mặc một hồi, rồi mở miệng hỏi: “Như vậy trước đây Blu có hành vi gì... kỳ quái không? Ví dụ như si mê một thứ gì đó?”

Phillips cau mày nghĩ, “Cậu ta biến thành một người thích ngây người trong phòng, trước đây cậu ta rất thích thảo luận với tôi và Winchester chuyện viết nhạc, như là tiết tấu, lúc nào thì nên biến tấu các loại.

Nhưng khoảng bắt đầu từ tháng trước, cậu ấy không hề thảo luận với chúng tôi, nhưng mỗi lần ra khỏi phòng cậu ta đều cho ra một ca khúc tuyệt vời, lúc ấy tôi còn hay nói đùa với Winchester rằng có phải trong phòng cậu ta có giấu nàng thơ hay không.”

“Những chuyện khác thì sao? Ví dụ như anh ta vốn không thích thứ gì đó nay lại bắt đầu yêu thích?”

“Cầm tửu?” Winchester buột miệng.

“Cầm tửu...” Rolin nhìn thoáng qua Feldt, nếu như nói có loại thực phẩm nào có thể khiến Huyết tộc si mê, hẳn là chỉ có máu tươi mà thôi.

“Đúng vậy, cậu ta thích đến quán bar uống cầm tửu, thế nhưng hình như mỗi ly đều không hợp ý cậu ta, vậy nên tính khí rất cáu bẳn, nói vị tiền bối nào đó không đúng. Mãi cho đến khi Scott dẫn cậu ấy đến nơi nào đó quay về, cậu ta mới hết bực tức. Nhưng là một Huyết tộc...” Winchester nhún vai, “Si mê cầm tửu quả thật quá khôi hài...”

“Scott?”

“Cậu ấy là tay trống của chúng tôi.”

“Hắn đâu?” Feldt hỏi.

“Cậu ta nói muốn đi gặp Master của mình.” Trả lời là Phillips.

“Master của anh ta là ai?” Rolin nhú mày, bỗng nhiên cảm thấy tình hình vị Master đằng sau Scott tuyệt đối không đơn giản.

“Oliver Larsson đại nhân.” Phillips vừa dứt lời, Rolin liền xoay người rút đi động ra bấm một dãy số.

Sau vài giây, thanh âm lạnh như băng vang lên.

“Rolin.”

“Anh còn sống a, Oliver.” Rolin xoay người lại, liền thấy Feldt đang cười mình.

“Cậu không nên gọi lại cho tôi.”

“Không thể nào, anh vẫn ghi hận tôi chuyện lần trước sao? Có phải Scott đang ở chỗ anh không?”

“Hắn đã chết.”

Nhú mày, Rolin tiếp tục hỏi, “Vì hắn ta muốn giết anh? Nảy sinh sát ý với Master của mình là tội tày trời trong giới Huyết tộc.”

“Vậy còn một lần lại một lần cự tuyệt tôi thì cậu không tính là tội ngập trời?”

“Xin lỗi, tôi không phải huyết hệ của anh. Scott có đề cập qua địa điểm nào không?”

“Combination.”

“Hả?” Rolin nghĩ thầm, đó là nơi nào?

Oliver dùng ngữ điệu bình tĩnh lặp lại một lần, “Combination.”

Thật giống như giọng nói vương giả phán ra một từ đơn, Rolin hơi ngẩn người, sau đó nhẹ giọng nói câu cảm ơn rồi liền ngắt điện thoại.

Điện thoại cúp, một thân ảnh thon dài đứng trước giá sách, vẫn duy trì tư thế nghe như trước.

Cách đó không xa, một thiếu niên khoanh tay đứng dựa vào chiếc thang gỗ, cười nói: “Nếu thật sự hận hắn, thì không nên vì cuộc điện thoại này mà vui mừng, nếu thật sự muốn sự chú ý của hắn, thì không nên khinh địch như vậy mà nói đáp án cho hắn biết.”

Oliver bình tĩnh nhắm mắt lại, buông rũ cổ tay, trong di động là tiếng tút tút ngắt quãng.

“Combination, các cậu có ấn tượng với nơi này không?” Rolin nhìn Phillips và Winchester.

“Hoàn toàn không có ấn tượng.” Winchester lắc đầu, Phillips cũng cau mày tỏ vẻ không biết.

“Khoan đã... rất giống một nơi chúng tôi được mời biểu diễn ở Boston, buổi tối khi đi ngang qua quán bar đó thì thấy biển quảng cáo lấy hình đôi môi màu đen, nhân viên phục vụ bên trong ăn mặc theo kiểu Gothic của quỷ hút máu trong mấy bộ phim, chúng tôi đều thấy thật ngây thơ, nên hình như không vào.”

“Quán đó hình như gọi là Dark Lips?” Phillips hỏi.

“Không phải, Dark Lips là tên loại rượu tốt nhất mà bọn họ bán.” Winchester tựa hồ xác định.

“Rất có nghĩa, không phải sao?”

Vì thế tối hôm đó, Rolin cùng Feldt thừa lúc trời còn tối mù mịt chạy tới Boston.

“Cảm giác như phải quay về trường học cũ.” Rolin nhìn một mảnh tối đen bên ngoài cửa sổ.

“Em nhớ Lindsay?” Feldt vuốt cằm.

Rolin chỉ thần nhiên cười.

Lúc này, Feldt đưa một vật màu đen tới trước mặt cậu.

“Đây là gì?”

“Chip nhiễu sóng, có thể chặn sóng điện não của Huyết tộc muốn đọc suy nghĩ của em.”

“Không thể nào? Anh làm ra nó? Có phải tôi nên làm một cuộc phẫu thuật mở đầu ra nữa không?” Rolin ngấm ngấm vật nhỏ kia.

“Tôi xem tài liệu trước đây của em, có tiến hành cải tiến một chút so với chiếc chip đầu tiên do em chế tạo ra. Tôi có thể thông qua miếng chip này cảm ứng được sự xâm nhập của Huyết tộc khác đối với tư duy của em. Em có thể lựa chọn mang nó theo, hoặc không.” Feldt lấy từ túi áo khoác bành tô ra một quyển kinh thánh.

Tiếng lật sách khiến thần kinh Rolin căng ra, bất chợt dè lấy tay Feldt.

Anh thích nhất chuyện xưa nào?

Kain và Abel.

A, vụ án mưu sát đầu tiên của nhân loại.

Feldt dùng tay trái nắm lấy ngón tay Rolin, “Sao vậy? Nếu em lo tôi thêm vào tính năng nào khác thì em có thể không cần mang theo.”

65. Quyển 5 - Chương 7

“Không, tôi tin anh.” Rolin rút tay về.

Sau khi máy bay hạ cánh, Feldt chiếu theo thông lệ trước kia, check out xong xuôi liền đi đến một khách sạn năm sao.

“Tại sao chỉ có một phòng!”

“Như này tương đối tiết kiệm tiền.”

“Anh mà cần tiết kiệm tiền? Vậy sao chỉ có một cái giường!” Rolin dè dặt, cậu cảm thấy chút tín nhiệm chợt lóe đối với Feldt khi ở trên máy bay là hoàn toàn không cần thiết.

“Bởi vì tôi muốn ngủ với em.” Feldt ngồi bên giường, nhàn nhã cởi cúc áo khoác.

“Được thôi, anh ở đây từ từ mà ngủ, tôi đi tìm một Motel (một dạng khách sạn nằm trên các xa lộ dành cho tài xế), có việc thì gọi điện cho tôi!” Từng trải qua chuyện ấy ở phòng ngủ, Rolin nghĩ trừ phi não mình cực kỳ ngắn, bằng không sao có thể còn cùng thành phần nguy hiểm này ngủ chứ?

“A, không có tiền và ID, tiền sĩ D chuẩn bị đi đâu?” Feldt vươn dài tay, bóp tiền màu râm nắng liền xuất hiện trong tay anh.

Rolin quay đầu, cảm thấy đầu mình như muốn nổ tung, “Anh lấy bóp của tôi lúc nào!”

“Khi vào khách sạn a.” Âm cuối kéo rất dài, cũng rất trêu người.

Bước vòng qua chiếc giường cực lớn khiến người ta đỏ mặt, Rolin vươn tay định đoạt lại bóp của mình, không ngờ rằng Feldt trực tiếp ôm lấy thắt lưng cậu, bế lên giường.

“Tôi cho rằng cả hai chúng ta đều cần nghỉ ngơi thật tốt.” Feldt mỉm cười, “Đêm mai... A, không, phải là tối nay, có thể chúng ta sẽ rất bận.”

Tay anh chạy dọc theo xương sống Rolin thẳng xuống dưới, khiến Rolin cực khấn trương, thế nhưng ngón tay anh chỉ lướt qua xương cụt rồi liền lui ra.

Rolin cảm thấy hơi khó tin đối với sự ‘hào phóng’ của Feldt, chung quy vẫn nghĩ người này nếu chưa đem mình ra khi dễ đủ e là sẽ không dừng tay. Cầm chiếc bóp nằm trên chiếc giường trắng tinh lên, căn bản cậu không muốn ngủ chung một chỗ với người này, có điều mới vừa đi tới gần cửa, cậu phát hiện trong bóp chẳng những không có ID, thẻ ngân hàng, thậm chí ngay cả tiền mặt cũng không có.

“Feldt – Hassing –” Rolin xoay người quảng bóp tiền qua.

Đối phương cười tiếp được, còn ra vẻ mình không hề làm sai, “Cho nên tôi mới nói em lại đây cùng nhau ngủ a.”

Rolin nặng nề nằm vật xuống giường, kéo chăn qua.

“Em ngủ không cần thay áo ngủ sao?”

“Không cần.”

“Vậy được rồi, tôi ngủ đây.” Feldt dường như cũng không thêm để ý đến Rolin đang tức giận, tiến vào chăn liền nhắm hai mắt lại, mái tóc trải ra trên gối đầu, mắt tự nhiên nhắm lấy tầm mắt Rolin.

Chính là, đầu ngón tay rất muốn biết cảm giác khi chạm vào mái tóc mềm mại kia sẽ như thế nào, nhưng vào khoảnh khắc chạm vào mái tóc ấy, Rolin phát giác chính mình giống như mê luyến để mặc ngón tay quần lấy sợi tóc đối phương.

“Trước đây em cũng rất thích tóc của tôi.”

Rolin sững sốt, lúc này mới phát hiện Feldt vẫn nhắm chặt mắt. Ngón tay vừa muốn thu về, lại bị đối phương nắm lấy.

Nuốt một ngụm nước bọt, Rolin rõ ràng liền bị đối phương nắm như vậy, “Anh có nghĩ đến khả năng mục đích của người chế tạo loại ‘thuốc phiện’ này căn bản không phải vì lợi nhuận?”

“Blu có ý muốn giết tôi, mà Scott cũng muốn giết Larsson. Chuyện này hiển nhiên không phải trùng hợp.” Giọng Feldt đều đều, khiến Rolin tự hỏi “Có thể làm cho huyết hệ trời sinh sợ hãi Master đi làm việc vốn không có khả năng, loại thuốc này có thể làm cho huyết tộc không thể khống chế mình.”

“Giả thiết như trong đó có người thành công giết chết Master của mình, trên đời này sẽ bớt đi một thuận chủng.” Rolin tinh tế đánh giá biểu cảm của Feldt, nhưng lại không tìm thấy bất kỳ biến hóa nào.

“Như vậy Lilith sẽ bớt đi một địch nhân.”

“Lilith... Lilith... rất cảm ơn cô đã lấy đi trí nhớ của tôi, tôi căn bản là không nhớ mặt cô.” Rolin than thở, vì đầu óc mệt mỏi, cậu dần chìm vào giấc ngủ.

Khi Rolin tỉnh lại là vào hai giờ chiều, có lúc cậu cảm thấy chỉ cần tiếp tục sống chung với Feldt, chính cậu cũng sẽ biến thành động vật về đêm, đồng hồ sinh học đã rối loạn mất rồi.

Từ túi áo khoác của Feldt, Rolin tìm được thẻ ngân hàng và ID của mình, rồi tùy tay cầm đi một ít tiền mặt.

Bắt một chiếc taxi, Rolin đi tới trường MIT. Kiến trúc trường học vẫn như vậy, nhưng cậu có thể cảm nhận được mọi thứ đã không giống như mười hai năm trước. Mặc dù vẫn đứng trước căn phòng đó, nhưng khi cánh cửa mở ra, bên trong đã không còn là Lindsay.

Giây phút ấy, Rolin run rẩy một trận, dường như cậu nhìn thấy bản thân đang ôm chặt lấy Feldt trong một không gian nhỏ hẹp.

Cậu dường như đã rất sợ hãi, cậu nhớ rõ sự đau khổ khi mất đi Lindsay, cậu hoảng loạn, lo sợ Feldt rồi cũng sẽ rời mình đi như thế.

Mạnh xoay người, Rolin bắt một chiếc xe quay về khách sạn.

Tuy chỉ mới đi vào thang máy, nhưng Feldt liền biết cậu đã trở lại.

Khi cửa bị mở ra, anh đã ngồi tựa vào đầu giường, “Rất rõ ràng, trời còn chưa tối.”

Rolin không nói lời nào, bước nhanh tới bên giường, nhắc chân ngồi khóa trên người Feldt, đối phương thuận thế ôm lấy cậu.

“Tiến sĩ D, sự nhiệt tình của em thật sự làm cho người ta thụ sủng nhược kinh.”

Rolin gấp gấp cởi áo Feldt, túm lấy vật kia ra ngoài.

Feldt cũng không thèm lấy lại, chỉ chống tay nâng nửa người trên dậy, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Rolin.

Miếng mè dày bật mở, một chiếc nhẫn đính kim cương rơi xuống, Rolin nhanh tay bắt được, mà bên trong mè dày giống như tượng tượng của cậu, là ảnh chụp của Lindsay.

“Vì sao... lại ở chỗ của anh?”

“Vì em giao nó cho tôi.”

Vậy nên vì sao tôi lại giao vật này cho anh?

Rolin muốn hỏi, nhưng không hỏi ra miệng.

“Em muốn lấy lại sao?” Feldt chăm chú nhìn biểu tình của Rolin, chiếc mè dày này là vật duy nhất Lindsay để lại cho Rolin, cũng là thứ duy nhất chứng minh Lindsay từng tồn tại trên cõi đời này.

“Tôi...” Rolin thất thần, khi cậu đứng dưới cửa sổ phòng nơi Lindsay đã từng sống, cậu rất muốn tìm nó về, nhưng giờ phút này, cậu nhận ra mình không thể làm như vậy.

Feldt sẽ đau lòng.

Rolin vì ý tưởng này mà sợ hãi.

“Em muốn lấy lại sao?” Feldt tới gần cậu, lặp lại câu hỏi kia.

Rolin lúc này mới nhận ra mình đang ngồi trên người anh, một tia xấu hổ vụt qua, vừa muốn xoay người đi xuống, lại bị đối phương chế trụ bả vai.

“Tôi có thể để nó tiếp tục ở lại chỗ của anh...”

“Cám ơn.” Feldt hôn rất nhanh qua môi Rolin.

Cũng bởi vì quá nhanh, nên Rolin cơ hồ không cảm giác được gì. Lại có lẽ bởi vì quá nhanh, nên Rolin có một chút lưu luyến.

“Đi thôi, chúng ta đến Combination xem sao.”

Ngẩng đầu, Rolin thấy đối phương đã chỉnh lại tốt ống tay áo, đứng cách đó không xa nhìn mình.

Combination là một quán bar ngầm, tọa lạc tại một khu phố nhỏ không bắt mắt, thậm chí ngay cả bảng hiệu cũng không có. Thứ duy nhất dẫn dắt sự chú ý của mọi người cũng chỉ có hai ba cậu sinh viên làm thêm đứng phát tờ rơi.

Phillips và Winchester nói đúng, loại thủ đoạn tuyên truyền này quả thật có chút cổ lỗ.

Feldt cũng chỉ cười cười, cùng Rolin đi tới địa chỉ ghi trên tờ rơi.

Lầu một là một quán bar bình thường, nhưng cánh cửa ở tận trong cùng của quán bar lại có hai vệ sĩ canh chừng, Rolin biết đó mới là nơi họ cần đến.

Mới vừa đi tới cửa, vệ sĩ liền ngăn họ lại.

“Xin lỗi, nơi này chỉ khách VIP mới có thể thông qua.”

Rolin vừa định lấy thẻ ra thì bị Feldt giữ tay lại, hai gã vệ sĩ thân hình to lớn sau khi bị tầm mắt Feldt đảo qua thì liền cung kính mời họ vào.

Một cầu thang đi xuống thật dài giống như muốn thông tới một không gian khác, chỉ có vài ngọn đèn đính trên vách tường tỏa ánh sáng để người ta miễn cưỡng nhìn rõ những bậc thang.

Sau hai vòng, Rolin không khỏi cứng lưỡi “Đúng là dưới lòng đất a...”

Tiếng nhạc rock đập ầm ầm dần rõ ràng hơn, mỗi một nhịp trống, mỗi một lần gào thét đều làm Rolin có chút kinh hãi, dù sao phái nhà khoa học bảo thủ cũng không thể thích ứng với xu thế âm nhạc này a.

“Haha.” Tiếng cười khê của Feldt đặc biệt dễ nghe ở trong một mảnh ồn ào này.

Trước mắt hai người dần trống trải.

Rolin huyết sáo một tiếng, dù sao thì tình cảnh này thật sự rất... hoành tráng.

Trong tầng hầm rộng không thấy đường biên, một đám người ra sức gào thét chót tai, cánh tay theo tiếng gào thét trên sân khấu mà vung vẩy.

Vị tiến sĩ đáng thương thậm chí muốn lấy tay bịt lỗ tai mình lại, cậu không có tâm tình thưởng thức loại âm nhạc “Chạm vào chỗ sâu thẳm nhất trong tâm hồn” này.

Về mặt của Feldt thì vĩnh viễn đều là bất vi sở động, dùng tay giúp Rolin ngăn lại đám người, dẫn cậu đến trước sân khấu.

Trong đám người dường như có không ít Huyết tộc, dù chật chội như vậy nhưng bọn họ vẫn xoay người cúi chào Feldt.

Rolin thử xác nhận người nghệ sĩ trên sân khấu, cứ việc bọn họ hóa trang đẹp mắt thế nào, nhưng Rolin biết bọn họ cũng giống ban nhạc của Blu, đều là Huyết tộc.

Một bản nhạc kết thúc, ở trong đám người gào thét chói tai này, Rolin chỉ cảm thấy màng nhĩ mình sắp thủng tới nơi. Cũng may lúc nghỉ giữa màn, nhóm các nhân viên tiến vào phục vụ rượu, khán giả chỉ cần ném tiền lên khay thì có thể lấy rượu đi.

Khi nhân viên đi ngang qua họ, Rolin ném một tờ tiền có giá trị lớn xuống rồi cầm lấy một ly rượu gần nhất.

Ban nhạc đang say sưa biểu diễn trên sân khấu cũng ý thức được sự có mặt của Feldt trong đám người, đều đưa tay lên trước ngực, gập lưng cực kỳ tôn kính, hành động này cũng dẫn mọi tầm mắt của fan cuồng dờ lên trên người Feldt, ánh mắt cả trai lẫn gái dừng trên người anh có đủ kinh diễm, mến mộ, thăm dò cùng với đủ loại tình tự, Rolin cười thâm, “Thật không hổ là Combination.”

Vừa muốn xoay người rời khỏi đám người, Feldt liền túm cậu lại, “Em muốn đi đâu?”

“Tôi muốn xét nghiệm ly rượu này một chút.” Càng muốn rời khỏi đám người điên cuồng này hơn.

“Em không thể cách tôi quá xa.”

Rolin cảm giác bàn tay đang bắt lấy mình dùng sức hơn, chỉ có thể gật đầu, “Được rồi, được rồi, chúng ta tìm một nhóm Huyết tộc trong đám người kia rồi cùng tâm sự, thế nào?”

Tại tầng hầm này, ngoại trừ ban nhạc trên sân khấu và Feldt, còn có sáu huyết tộc khác.

Bốn gã trong số đó đều mang theo bạn là con người, hai người khác là một đôi.

Bọn họ đều tỏ vẻ mình chính là một fans của ban nhạc Cold Fish, mà ban nhạc này cũng chỉ vừa mới đến Combination, cho nên họ đều chưa từng thấy qua Blu và Scott.

Rolin lấy mẫu máu của họ, muốn xét nghiệm xem bọn họ có dùng loại enzym nguy hiểm kia không.

Có điều giọng ca chính Jasdeep của Cold Fish rõ ràng không muốn hợp tác.

“Nghe này, anh bạn.” Rolin liếc, “Tôi rút máu của cậu cũng chỉ vì không muốn một ngày nào đó phải nghiệm xác của cậu.”

“Anh...” Jasdeep đang muốn nổi giận, Feldt lại đặt chén rượu xuống trước mặt hắn.

“Tôi tin rằng Master Katherine nhất định rất mong cậu hợp tác với chúng tôi.”

Nhắc tới tên người kia, Jasdeep bất ngờ yên tĩnh lại, “Các người rốt cuộc muốn kiểm tra gì trong máu của chúng tôi?”

“Một loại enzym, tác dụng của nó tương đương với thuốc phiện.” Rolin rút kim tiêm khỏi cổ tay Jasdeep, tiêm vào ống nghiệm, “Nó sẽ sinh ra loại khát vọng mà cậu khó có thể thỏa mãn, vì để lại được có nó, cậu sẽ trở thành con rối của người khác, thậm chí đi công kích Master của mình.”

Lúc này, một nữ tử mặc sườn xám Trung Quốc đã đi tới, dáng vẻ thướt tha, đường cong lả lướt, ngay cả Rolin cũng có dục vọng muốn huyết sát một tiếng, đặc biệt là cặp đùi như ẩn như hiện dưới làn váy kia, lại khiến người ta nhìn không dời mắt.

“Hassing đại nhân, tôi chưa từng nghĩ ngài cũng cảm thấy hứng thú với nhạc rock.”

Cánh tay thon dài nhẹ nhàng khoác lên vai Feldt, một nụ cười, một cái nhãn mày của cô gái này không chứa một chút mỉa mai dung tục nào.

“Nhìn có vẻ như cô cũng không phải chủ quán mời nhạc rock đến hát a, Vân Liên.”

“Vị này hẳn là tiến sĩ D đại danh đỉnh đỉnh, thích nhạc rock sao?” Vân Liên đã bước tới.

“Nói thật thì không thích.”

Tuy rằng không thích, nhưng nhìn vào sự hưng phấn của đám người này, Rolin biết đợt sóng ma âm thứ hai sắp đến rồi.

Feldt kéo Rolin, dẫn cậu rời khỏi đám người, đi tới chỗ quầy bar.

Vân Liên cũng theo qua đây.

“Nếu không phải vì nhạc rock, cũng không phải...” Vân Liên nhìn ly rượu chưa được uống qua trên tay Rolin, “Uống rượu, như vậy còn có chuyện gì khiến nhóm của cậu đến cống hiến sức lực đây?”

“Tôi e là muốn lấy mẫu thử toàn bộ số rượu mà cô có.” Rolin vỗ vỗ chiếc vali khóa chặt ở bên cạnh.

“Dễ thôi. Bất quá mời các người nói cho tôi biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Feldt đơn giản đem chuyện của Blu kể lại một lần.

Rolin đặt toàn bộ sự chú ý lên kho rượu phía sau quầy bar, lúc này mới phát hiện người pha chế rượu hiển nhiên chỉ là một đứa trẻ chừng mười tuổi, thể nhưng động tác lắc bình rót rượu lại rất liền mạch lưu loát, lưu sướng làm cho Rolin không đành lòng quấy rầy nàng.

“Cô tên gì?”

Cô gái không ngừng động tác tay, “Osbourne.”

“Tôi có thể lấy chút mẫu rượu và nước giải khát ở trong không?”

Osbourne nhìn về phía Vân Liên, đối phương gật đầu, lúc này cô mới xoay người đặt toàn bộ rượu lên mặt quầy bar.

“Nàng là huyết hệ của cô?” Rolin nhìn về phía Vân Liên.

“Đúng vậy. Năm mươi năm trước tôi đến nước Mỹ, gặp cô bé ở khu ổ chuột, lúc ấy cô bé đã sắp chết vì đói, mà tôi cũng lẻ loi một mình, nên tôi quyết định chuyển biến cô bé. Cô bé không hay nói, nhưng rất nghe lời.” Vân Liên xoay người dựa vào quầy bar nhìn nam nữ trẻ tuổi bắt đầu khởi động, ngón tay xẹt qua mái tóc dài của Feldt, “Tôi muốn đi ‘săn’, nơi đó thoạt nhìn có vài thứ có thể để tôi trải qua một đêm sáng khoái.”

“Tôi nghĩ cô ấy sẽ mời anh.” Rolin bỏ mẫu thử vào vali, ghi nhãn.

Feldt ghé vào cạnh cậu, “Đáng tiếc, cô ấy thích nữ nhân. Mà tôi lại chỉ muốn ở cùng em.”

Rolin vác vali lên vai, quay đầu cười, “Đặc vụ Hassing, chúng ta đang hợp tác.”

Nam tử tao nhả chỉ có thể cười, thông thả bước theo sau cậu.

Không thể không nói, kết quả xét nghiệm làm người ta thất vọng.

Toàn bộ Huyết tộc ở đây đều không dùng loại enzym này, mà rượu mang về từ hiện trường và các loại đồ uống khác đều biểu hiện trong đó không có chất không nên có nào được thêm vào.

“Chẳng lẽ chuyện Blu và Scott tiếp xúc với loại enzym này chỉ thuần túy là một vụ án?” Rolin xoa bóp hai mắt mình, mắt của cậu dường như cũng muốn xưng huyết vì phải tiếp xúc nhiều với cồn phiêu tán trong không khí.

Feldt đem ống nghiệm và báo cáo hóa học rời khỏi trước mặt Rolin, “Em từng nói qua, loại enzym này chỉ có thể bào trì hoạt tính trong điều kiện dưới 10 độ. Cho nên chúng ta đã đoán rằng loại enzym này có thể bị pha trong rượu, nhưng không nhất định phải là rượu nước.”

“Còn có thể là đá.” Rolin hít một hơi, “Ly rượu tôi cầm hôm đó là ly duy nhất có bỏ thêm đá, nhưng là tôi vẫn luôn cầm trong tay, cho nên lúc tôi lấy mẫu thử thì nhiệt độ đã tăng lên rồi, chúng ta có nên đến quán bar đó lần nữa?”

“Có điều nếu Vân Liên đúng là độc thủ đứng phía sau, lúc này hẳn là sẽ càng thêm cẩn thận. Hơn nữa, Vân Liên sử dụng loại enzym này để không chế Huyết tộc khác giết chết Huyết tộc thuần chủng... nguyên nhân là gì?”

“Nguyên nhân? Đây phải hỏi anh, người trở thành mục tiêu ám sát là anh, không phải tôi.”

Lúc này, Feldt nhận được một cuộc điện thoại, là Katherine gọi đến.

Katherine là một thành viên Huyết tộc thuần chủng, tuy gia tộc không hiển hách như gia tộc Hassing và Larsson, nhưng lại rất có danh vọng. Nàng gọi cuộc điện thoại này đơn giản chỉ nói cho Feldt biết rằng mình cũng đi Boston, hơn nữa mời Feldt và Rolin cùng đi dự buổi biểu diễn của Cold Fish vào tối mai.

“Không thể nào, lại là buổi biểu diễn âm ỉ chết người đó?” Rolin co quắp ngồi trên ghế, “Tôi muốn phát minh một loại thiết bị giảm ồn, phải tiện để mang theo, mặt khác lại không ảnh hưởng đến việc tôi nói chuyện với người khác...”

Feldt đứng cách đó không xa nhìn cậu, “Thật ra thì cậu nên ra tiệm thuốc tây ngoài kia mua một cái máy trợ thính đi.”

“Hừ...”

“Còn nữa, khi tôi và Larsson quyết định đuổi bắt Lilith, Katherine là người ủng hộ chúng ta.”

“Cho nên tôi muốn duy trì ‘tạp âm hội’ của huyết hệ của cô ta.”

Thế nhưng hoàn toàn khác với suy nghĩ của Rolin, ít nhất lúc này đây ‘tạp âm hội’ không có những thanh niên mạnh mẽ, mà là gần trăm tên huyết tộc, đương nhiên cũng có người bình thường, ở đây, bọn họ một là ‘sủng vật’ của huyết tộc, hoặc là bạn đồng hành.

66. Quyển 5 - Chương 8

Rolin theo Feldt xuống tầng ngầm.

Đã không còn tiếng nhạc âm ỉ như hôm đó, toàn bộ không gian bùng nổ một sự yên lặng khác thường.

Dưới đài chỉ có hơn một trăm người, nhưng đều là tuấn nam mỹ nữ rất đẹp mắt, đặc biệt chính mình đi theo sau Feldt cùng hưởng thụ ánh mắt sùng kính của mọi người, Rolin không thể không thừa nhận mình bỗng có chút chờ mong buổi biểu diễn.

“Xin chào, tôi là bạn của Feldt, cậu có thể gọi tôi Katherine.” Một cô gái tóc dài đi về phía Rolin, đưa một ly rượu tới trước mặt cậu.

“Haha” Rolin nhận nhưng không nghĩ sẽ uống, tối qua xét nghiệm nhiều loại rượu như vậy, bây giờ nghĩ mùi còn thôi cậu đã muốn nôn rồi. Nhưng bị Katherine nhìn, cậu đành phải ngượng ngừng nuốt xuống.

Feldt vươn tay sang, cầm ly rượu qua, “Không phải sáng mai trường MIT mời cậu tới thuyết trình sao? Bọn họ không cần một tiến sĩ D người đầy mùi rượu đâu.”

Rolin hướng Katherine cười có lỗi, lại thầm cảm kích Feldt. Mà Katherine lại cười đầy ý vị thâm trường.

Giọng của Beth ngân vang, một tiếng ngân từ cổ lan ra thu hút mọi người cùng hướng mắt về phía sân khấu.

Không còn những âm thanh ồn ào, giọng ca thuần khiết của Jasdeep vang lên.

Mọi người nhìn lên hẳn, ngay cả Huyết tộc thuần chủng tôn quý như Katherine và Feldt.

Hát tới khúc ca trào, có người đứng sau Rolin chen lên, muốn tiến lại gần sân khấu tiếp cận Jasdeep và ban nhạc của hắn, phụ tùng trên người quệt qua tay Rolin.

“A...” Giơ tay lên, miệng vết thương nổi lên tơ máu, Rolin nghiêng người muốn bỏ đi, lại thấy hai Huyết tộc nhìn mình, cậu không khỏi buông tay xuống, xiết chặt nắm tay.

Ở ngay giữa một đám Huyết tộc mà chảy máu là một việc rất nguy hiểm.

Có người bắt được cậu, dực vọng muốn tránh đi theo bản năng bỗng tạm lắng xuống vì cậu cảm nhận được nhiệt độ của đối phương. Felt dùng tay đè lên miệng vết thương của cậu, mang cậu rời khỏi đám người.

Đi tới trước quầy bar, Osbourne mặt vẫn vô biểu tình điều chế rượu.

“Cậu chảy máu.”

“Tôi thấy rồi.” Rolin vừa muốn rút tay về, không ngờ Feldt thế nhưng lại liếm qua miệng vết thương, môi áp đến nhẹ nhàng mút vào. Dần dần, lực mút vào ngày càng lớn, dường như Feldt khó có thể thỏa mãn mà liếm hôn cậu.

Chốc lát sau, toàn bộ cảm giác của Rolin đều hướng về nơi ấy, bờ vai cứng nhắc, nuốt nước miếng, thậm chí ngay cả trái tim cũng đập loạn cả lên. Răng nanh Feldt không ngừng khiêu khích miệng vết thương kia, những ngón tay nắm chặt cổ tay Rolin khiến cậu bị đau.

“Ai da!” Tiếng kêu của Rolin đã đánh thức sự chú ý của Feldt.

Anh thở hổn hển, dường như phải dùng một sức lực rất lớn mới có thể để môi mình rời khỏi làn da Rolin, nơi đó chỉ còn lại một dấu vết đỏ thẫm.

“Nếu máu đã chảy ra, thì không nên lãng phí.” Feldt cười, chậm rãi khôi phục hô hấp, từng tiếng từng chữ rơi vào tai Rolin đều đặc biệt vang vọng.

Trên sân khấu, tiếng ca của Jasdeep ngọt ngào truyền cảm, Rolin lại không nghe thấy gì, mãi cho đến khi Feldt chậm rãi quay đầu đi nhìn sang Osbourne, tư duy bay xa của Rolin mới chậm chậm quay về với thực tại.

“Vân Liên đâu? Katherine cũng đến đây, thế mà cô tay không xuất hiện?” Ngón tay Feldt gõ có tiết tấu xuống mặt bàn hai cái, Osbourne cuối cùng cũng ngẩng đầu lên nhìn anh.

“Tôi cũng không biết, từ sáng bà chủ đã không xuất hiện.” Cổ tay Osbourne nhoáng lên, một ly Bavarian Alps trong suốt bị đổ trên mặt quầy bar.

Lúc này, đám người bên kia truyền đến tiếng kinh hô, một vòng một vòng chậm rãi tản ra, Katherine khéo tay bẻ ngoặt một cánh tay của một nam tử, tay kia lướt lên bẻ gãy bả vai đối phương.

Rolin lập tức rút khẩu súng bên hông ra, nhưng Feldt đã nhanh hơn, xuất hiện ngay bên cạnh Katherine.

“Đừng tổn thương bọn họ!” Rolin dần xuống trái tim đang đập loạn nhịp, “Có lẽ họ cũng ‘nghiện’!”

“Nghiện?” Một trong hai người là huyết hệ của Katherine, nàng vốn muốn theo lệ thường mà móc tim đối phương ra, nhưng nghe được lời Rolin thì liền dừng động tác.

Feldt vỗ vỗ tay, cao giọng nói: “Xin lỗi phải nói với mọi người rằng, buổi biểu diễn hôm nay đến đây phải kết thúc.”

Hội trường một mảnh im lặng, bọn họ nhìn Feldt.

“Hiện tại chúng ta có một chút sự cố, tôi cần mọi người tiến hành xét nghiệm.”

Huyết tộc luôn rất có kiên nhẫn, uy tín của Katherine và Feldt cũng thúc giục họ phải ở lại.

Rolin gọi điện nhờ người đưa thuốc xét nghiệm đến.

Nhưng ngồi xét nghiệm ở một bên, Rolin lại tìm không thấy con người từng đi ngang qua cậu.

Nhìn miệng vết thương trên tay, Rolin đi về phía Katherine, “Vẫn chưa có ai rời đi đúng không?”

“Hắn là không có, nếu cậu đang nói về Huyết tộc.” Katherine nhìn cậu, “Sao vậy?”

Lúc này, một nhân viên phục vụ trong quán bỗng hét lên: “Người đầu mau tới a, Rali chết rồi!”

Rolin nhú mày, mang găng tay plastic vào, đi theo tiếng hét kia vào toilet. Cậu dùng bút máy đẩy cửa ra, thấy một người nam nhân gục đầu ngồi trên nắp bồn cầu, cổ dường như bị bẻ gãy.

“Hắn là...”

“Hắn là người phụ trách quét dọn và khuân vác bia rượu của chúng tôi... một đệ tử, chỉ tới làm ca tối.”

Rolin ngồi xổm trước thi thể Rali, nhìn phụ tùng trên người hắn thì có thể xác định hắn chính là người đã đụng vào tay mình lúc trước. Nhưng vì sao Rali lại chết? Hắn chỉ là một người bình thường mà thôi.

Rất nhanh, cảnh sát địa phương tới mang thi thể Rali đi.

Giống trong dự liệu của Rolin, trong máu của hai huyết tộc tập kích Katherine cũng có một lượng lớn enzym, lượng lớn enzym này nói lên họ hẳn là đã ‘nghiện’ lâu rồi.

Rolin không phải chuyên gia phỏng vấn Huyết tộc, loại chuyện này chỉ có thể nhờ Feldt đến.

Feldt cực kỳ ưu nhã ngồi trước mặt hai người kia, cười nói: “Ta còn may chán, mục tiêu của các người là Katherine, không phải ta.”

Hai người nhìn Feldt, nuốt một ngụm nước bọt.

“Các người thân là huyết hệ lại dám đi tập kích Huyết tộc thuần chủng khác, là bởi mệnh lệnh từ Master của các người sao?” Feldt liếc mắt nhìn, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao.

“Không! Không phải!”

“Master của chúng ta không ra lệnh cho chúng ta làm như vậy!”

“Ồ?” Feldt kéo dài âm cuối, Rolin hận nhất âm điệu này của anh, giống như ngay cả thần kinh cũng muốn đứt cái cục, “Vậy ai ra lệnh cho các người?”

Trong khoảng thời gian ngắn, lại là trầm mặc.

“Các người nghiện đúng không?” Feldt dùng cằm hất hất về phía Rolin, “Muốn cai bỏ, chỉ có tiến sĩ D mới có thể giúp các người. Không muốn cai bỏ cũng không sao, dù sao các người cũng phải đến tòa án Nhật Quang, không có cơ hội tiếp xúc sân khấu, chỉ có thể sống một cuộc sống mà sống không bằng chết.”

Hai người thất thần, Feldt đứng dậy, đẩy ghế muốn cùng Rolin rời đi.

“Không... Ta nói!”

Nguyên lai hai Huyết tộc này đến Combination cũng không phải vì thích nhạc rock, hoàn toàn chỉ do một lần ngẫu nhiên. Nhưng sau khi họ uống rượu, thì liền mê luyện loại hương vị này.

“Rượu là lấy từ quầy bar?”

“Không... Là người chết trong toilet bùng tới cho chúng tôi.”

Rolin day day huyết thái dương, tại sao lại là dead end chứ?

“Sau khi nhận ra mình bị nghiện, sao không cảm thấy nghi ngờ? Rali kia chỉ là một người bình thường, sao các người không đọc suy nghĩ của hắn xem rốt cuộc hắn muốn gì?” Feldt ngồi lại vị trí ban nãy.

“Đương nhiên chúng ta có, nhưng cái gì cũng không đọc được...” Một người chán nản ôm đầu.

Rolin nhìn Feldt, đối phương chậm rãi hít sâu một hơi, “Có người thôi miên Rali, thao túng hắn, có thể làm như vậy – chỉ có Huyết tộc.”

“Các người có gặp qua hai người này không?” Rolin lấy hình của Blu và Scott ra.

“Có gặp qua, ngày đó họ cũng uống rượu.”

Rolin đứng dậy, Lena và cộng sự của nàng đã chờ bên ngoài từ lâu.

“Tiến sĩ, chúng tôi nói hết rồi! Cậu phải nói cho chúng tôi biết cách hạn chế cơn nghiện này...”

“Tôi sẽ nghiên cứu ra,” Rolin liếc Feldt một cái, người này tự ý thay mình hứa với họ, “Nếu các người còn sống, tôi sẽ đưa thuốc giải tới cho các người. Bất quá trên cơ bản thì cai loại emzym này cũng gần giống như cai thuốc phiện, các người có thể thử đến trung tâm cai nghiện xem sao.”

Mặt hai người nháy mắt xám như tro, đi ra ngoài.

“Phải tìm ra Vân Liên.” Rolin nhắc chiếc ghế bên cạnh Feldt ra, ngồi xuống, “Hôm nay xảy ra chuyện lớn như vậy, mà cô ta cũng không xuất hiện, thực rất quý dị.”

“Nàng là một nữ nhân thích hưởng lạc, tôi cũng không biết khi nào nàng ta sẽ quay lại Combination.” Feldt nhìn đồng hồ đeo tay, mặt trời sắp mọc, “Nói vậy, cậu có thể về khách sạn trước...”

Anh nghiêng đầu, lại phát hiện Rolin đã tựa vào lưng ghế ngủ mất.

“Thật là, không phải em không muốn ở cùng một chỗ với tôi sao?” Feldt cởi áo khoác, khoác lên người Rolin.

Tối hôm sau, Feldt lại cùng Rolin quang lâm Combination. Hoàn toàn bất đồng với quang cảnh chật kín người của mấy ngày trước, sân khấu tầng ngầm lúc này đây thật sự rất vắng lạnh, Jasdeep đã sớm mang theo ban nhạc của hắn ly khai nơi thị phi này, sự kiện tối qua cũng thúc đẩy những Huyết tộc khác không quay lại đây, chỉ còn lại một người trẻ tuổi, mà không khí trên sân khấu rõ ràng không bằng Jasdeep.

“Chào, đã lâu không gặp, Osbourne, Vân Liên về chưa?” Feldt mỉm cười.

Osbourne cúi đầu, mặc dù không có khán giả nhưng cô bé vẫn nghiêm túc điều chế rượu một cách chuyên nghiệp.

“Nàng chưa về.”

Rolin có chút buồn cười dùng bả vai huých vào vai người cộng sự, “Nè, anh có thấy thấy vọng khi đứng trước Osbourne không, cô bé hình như không hề cảm thụ được... mị lực của anh.”

“Đúng vậy a,” Feldt từ chối cho ý kiến, “Tôi biết Vân Liên ở tầng trên, tôi có thể đi xem không?”

Osbourne gật đầu, tiếp tục đắm chìm trong thế giới của mình.

Ngay khi rời khỏi tầng hầm, họ liền hướng tới lầu hai của tòa kiến trúc này.

Tầng này chỉ có một gian phòng, Rolin lịch sự tính gõ cửa.

Feldt bỗng nhíu mày, “Tôi nghe thấy mùi vị hủ bại.”

Rolin cả kinh, chẳng lẽ Vân Liên vẫn luôn không xuất hiện là bởi nàng đã ngỏm?

Một cước đá văng cửa phòng, Rolin ngây người.

Hai cô gái chết trong phòng.

Một người ngã xuống đất, Rolin rút găng tay cao su trong túi ra, kiểm tra sơ bộ một chút, “Xương sống bị bẻ gãy... Quanh miệng bị ứ máu chứng tỏ trước khi chết bị đối phương dùng tay bịt miệng, do đó không thể phát ra tiếng. Mà nhất trí mạng chính là... cần cổ, cổ họng của cô ta bị bóp nát.”

Feldt đứng trước một cỗ thi thể khác, sợi tóc dài rơi xuống bả vai.

“Cô này chết ngay khi cổ bị bẻ gãy.”

“Có vẻ như hung thủ ghét cô gái trên đất này hơn, nếu không sao phải làm việc thừa như bẻ gãy xương sống làm gì?” Rolin nhẹ nhàng gạt mở quần áo vung vãi trên giường ra, “Vấn đề là... Vân Liên chạy đi đâu rồi, tôi xác định đây là sườn xám của cô ta.”

“A ha” Feldt bước tới trước tủ quần áo, mở ra, thấy một tủ đầy quần áo, “Không có móc áo trống, nói cách khác, bộ sườn xám kia có thể là bộ quần áo duy nhất Vân Liên mặc.”

“Cảm kích Thượng Đế! Chẳng lẽ Huyết tộc các người thích lửa bôn?” (***) bôn tẩu) Rolin quay đầu đi, nhìn bức rèm nhẹ bay vì gió, cửa phòng bị khóa, cửa sổ là nơi duy nhất mà hung thủ, hoặc nói là Vân Liên có thể ra vào.

“Cửa sổ mở, nhưng trong phòng không có nhiều bụi, ít nhất nói rằng bà chủ của chúng ta không bị ánh nắng đốt thành tro ở trong này.”

Lấy bút máy ra, Rolin thật cẩn thận gảy các đồ vật trong phòng... như nội y phụ nữ, thuốc lá, cùng với một số chai lọ nhỏ, “Không có giấu vết vật lộn... hoặc là Vân Liên thoải mái lưu loát mà giết hai cô gái này, hoặc là nàng bị mang đi dưới tình huống không thể phản kháng.”

“Vụ án tử này rất thú vị a.” Feldt khom người, Rolin thẳng thừng dùng đầu gối chột lưng anh.

“Tôi thì nhìn không ra thú vị ở chỗ nào.”

“Hung thủ hẳn đã ở trong phòng này ngay khi Vân Liên bắt đầu hưởng lạc.” Feldt ngẩng đầu nhìn chung quanh căn phòng.

“Như vậy thì hẳn phải quanh mình chính đại sống ở đây, không lẽ Huyết tộc các anh không thể nhận ra trong phòng còn một người khác, khả năng này xem ra không lớn?”

“Chúng ta có thể đặt ra một giả thuyết, ở cùng với Vân Liên lúc đó, không chỉ có hai cô gái này...” Feldt tùy ý mở tủ lạnh ra, giữa tủ lạnh rộng tuếch chỉ có một chai thủy tinh màu đen nằm đó.

Anh đột nhiên hít sâu một hơi, cổ họng không tự giác nuốt nước miếng.

Tựa như si mê, anh thế nhưng lại muốn vươn tay cầm lấy cái chai kia.

Nhắm mắt lại, cố gắng khắc chế, anh lùi ra sau từng bước.

“Sao vậy?” Rolin vươn đầu qua.

“Tôi đoán đó là ‘enzym’ chúng ta đang tìm.” Feldt nhú này nhìn cái chai nhỏ kia, có cảm giác ma quỷ như muốn mở nắp chai ra, một hơi uống hết thứ đựng bên trong.

Rolin chậm rãi đem cái chai qua, “Phải xét nghiệm qua mới biết được. Bất quá để phòng ngừa sự thay đổi nhiệt độ thì... trước khi mang bình giữ nhiệt đến, xem ra tôi vẫn nên để nó lại đây.”

Feldt không nói gì, nhìn Rolin đóng cửa tủ lạnh lại.

“Anh rốt cuộc làm sao vậy? Feldt?”

“Đem qua, tôi hút máu trên miệng vết thương của em.” Feldt vuốt cằm, cái tư thế ấy luôn luôn tao nhã, Rolin rất ít khi thấy khía cạnh nhú này của anh.

“Tôi biết, anh nói không nên lãng phí máu của tôi.”

“Thời điểm đó, tôi nhận thấy dự vọng của mình không chịu sự khống chế, ở một giây khi tiếp xúc với máu của em.”

“Nè nè,” Rolin làm thủ thế dừng lại, “Hiện tại chúng ta đang hợp tác!”

Feldt lại tựa như không nghe thấy Rolin nói gì, “Tôi muốn có được em. Tôi muốn ôm em, tôi muốn bóp nát em, tôi muốn hủy diệt em, tôi không biết khi đó vì sao tôi lại bị như vậy...”

Rolin nhìn Feldt, cậu ý thức được vị cộng sự của mình quả thật có chút không bình thường, đôi mày nhíu chặt như đang đấu tranh, kìm nén khiến người ta đau lòng.

“Không sao... không sao...” Rolin tiến lên, ôm lấy cổ anh từ phía sau, “Đừng nghĩ nhiều nữa.”

Feldt ngẩng đầu lên, hai tay áp lên mu bàn tay Rolin, “Tôi thừa nhận tôi muốn rất nhiều rất nhiều thứ từ em. Nhưng tôi cũng đã dùng hết toàn lực để khống chế chính mình, không muốn dục vọng của mình làm thương tổn em.”

“Tôi tin anh, tôi thật sự tin tưởng anh.”

“Nhưng cảm giác khi ấy thực rất kinh khủng.”

“Đừng suy nghĩ nữa. Trong lòng mỗi người đều có một con quái vật, có người thả nó ra, cũng có người muốn giam cầm nó trong lòng.” Rolin bỗng cảm thấy miệng vết thương đã không còn đau trên tay mình nay lại ần ần đau.

Mười mấy phút sau, Lena mang giày cao gót bước vào hiện trường.

“Chúa ơi, thiếu chút nữa tôi đã bay về Washington rồi. Tôi không giống với hai người, Feldt, anh không biết tôi cực kỳ nhớ Darune thế nào đâu.”

“Được rồi, được rồi.” Feldt sờ mi tâm, “Bây giờ, trước hết phải đem hai thi thể này đi, sau khi vụ án này kết thúc tôi sẽ gây áp lực lên tổng cục để đưa Darune về cạnh cô.”

“Vậy mới xem được.” Lena nhìn quanh hiện trường, nhếch miệng, “Thế nào, không thấy Vân Liên?”

“Ừ.” Feldt bắt lấy Lena nói, “Những thứ kia không được tùy tiện đụng vào, toàn bộ đồ uống cũng không được tùy tiện chạm vào.”

“Đã biết,” Lena hiểu Feldt nghiêm túc.

Rolin đi tới quầy bar dưới tầng hầm, Osbourne vốn không tiếp tục điều chế rượu, chỉ ngơ ngác nhìn cậu.

“Lần cuối cùng cô nhìn thấy Vân Liên, cô ấy ở với ai?”

“Một vài phụ nhân.”

“Các cô ấy lên lầu?”

Osbourne gật đầu.

“Nếu vậy, cô có thể xác định có bao nhiêu phụ nữ đi lên cùng Vân Liên không?”

Osbourne lắc đầu.

Rolin mấp máy miệng, quay lên lầu, vừa đi, cậu vừa cảm nhận được Osbourne đang nhìn mình.

Vân Liên là Master của cô bé, bây giờ nàng biến mất, Osbourne lại không tỏ ra lo lắng. Vân Liên từng nói qua, nàng cứu Osbourne khi cô bé sắp chết đuối, cảm tình của hai người họ lúc đó hẳn là cũng không tệ mới đúng, thế nhưng vẻ lạnh lùng thờ ơ của Osbourne thật khiến người ta khó hiểu.

67. Quyển 5 - Chương 9

“Đi thôi?” Thanh âm của Feldt khiến Rolin hồi phục tinh thần.

Đám người Lena mang thi thể đi trước, Rolin ngồi vào xe, Feldt nổ máy rời khỏi Combination, con đường lớn có vẻ lạnh lẽo mà tịch mịch.

Phía trước sáng đèn, một cửa hàng tiện lợi nhỏ vẫn còn mở cửa.

“Tôi muốn mua chai nước, ở Combination chưa uống chút nước nào, giờ khát muốn chết.” Rolin cười đẩy cửa xe, vô cửa hàng tiện lợi mua một chai nước khoáng, sau khi tính tiền liền đứng trước cửa cửa tiệm mở nắp ra tu ừng ực.

Feldt ngồi trong xe, xuyên qua lớp cửa kính xe mà nhìn cái đầu ngẩng cao của cộng sự, hầu kết không ngừng rung động, trong không khí có một mùi hương ngọt ngào nồng nàn, giống như mùi máu.

Cách đó không xa, Rolin hô một hơi, từng bước một đi trở về xe.

Feldt mất tự nhiên nắm chặt tay lái, bởi dùng lực quá lớn, chỗ bị tay anh nắm lấy liền bị rạn gãy.

Mở cửa xe, ngồi vào, Rolin nhíu mày, “Trời đất, anh làm gì vậy hả?”

Hít sâu một hơi, Feldt nhìn Rolin, chỉ nói một câu, “Tôi không điều chỉnh tốt lực độ.”

Quan sát vẻ mặt anh, Rolin vươn tay vỗ vỗ vai anh, “Nè, anh không sao thật chứ?”

“Không sao...” Feldt nghiêng mặt qua, nụ cười dừng lại ở khóe miệng, anh nhìn đôi môi khẽ nhếch của Rolin, nơi đó giống như có một sức hấp dẫn vô tận đang tra tấn thần kinh anh.

Hôm nay Feldt thật sự không được bình thường, Rolin quay mặt đi, đưa tay sờ lên mặt đối phương, muốn tìm xem rốt cuộc điểm nào không bình thường, chính ở giây ấy, Feldt nắm lấy tay Rolin, điên cuồng hôn lên ngón tay và lòng bàn tay cậu, sự nhiệt tình như vậy làm Rolin không chịu nổi, muốn rút tay lại nhưng làm không được.

“Feldt! Feldt Hassing!” Rolin nổi giận, nhưng đôi môi Feldt dọc theo xương cổ tay một đường tiến lên trên, cho dù cách một lớp áo sơ mi, Rolin vẫn có thể cảm nhận được đôi môi của đối phương trên vai mình.

Rolin bắt lấy đầu anh, muốn đẩy anh ra sau, không ngờ đối phương ngẩng đầu lên, sau đó liền đánh thẳng lên môi cậu.

Giảo cắn cùng mút vào, đầu lưỡi anh điên cuồng cố chấp đảo qua khắp nơi trong khoang miệng Rolin, toàn bộ không khí trong phổi dường như đều bị người này hút đi hết, Rolin biết nếu anh không thu tay thì chính cậu sẽ quy thiên.

Rút khẩu súng lục bên hông ra, tiếng mở chốt an toàn cũng không thể thu hút được sự chú ý của tên hỗn đản đang đè trên người cậu này, Rolin tựa hồ không hề do dự, đập một cú lên vai Feldt.

“Pằng – “ một tiếng, cả chiếc xe rung động, viên đạn xuyên qua cơ thể Feldt bắn vào ghế xe.

Rolin ngậy người, Feldt rời khỏi môi cậu, ghé vào vai cậu, lượng lớn dưỡng khí liền tràn vào phổi Rolin, rốt cuộc cậu cũng có thể tận tình hô hấp.

“Anh... không sao chứ...” Rolin thử nâng Feldt lên, phát súng kia cũng không phải đạn bạc, dựa vào năng lực của anh ta thì rất nhanh sẽ khôi phục.

Feldt nhanh chóng bật dậy khỏi người cậu, hai tay đặt lên tay lái, “Xuống xe.”

“A?”

“Tôi nói em xuống xe!” Feldt vươn người, mở cửa xe, đẩy Rolin xuống. Không đợi cậu đứng vững, xe liền chạy đi.

Rolin ngu si đứng dưới đèn đường, nhìn chiếc SUV rời đi, giận không kiềm được, “Tôi thừa nhận tôi nổ súng là không đúng! Nhưng nếu tôi không bắn thì đã bị anh làm cho nghẹt chết rồi!”

Cậu lại lập tức ôm đầu, mỗi một phát súng đều phải báo cáo mục đích sử dụng với tổng cục, không lẽ mình phải viết báo cáo nói rằng vị bị cộng sự phi lễ, nên mới nổ súng tự vệ sao?!

“A – tôi sắp điên rồi – ”

Ba giờ sáng, không có giao thông công cộng, ngay cả cơ hội bắt taxi cũng không có, Rolin chỉ có thể đi bộ về.

Lúc bước vào cửa khách sạn đã là năm giờ, bầu trời đã ẩn hiện ánh nắng ban mai.

Rolin về tới phòng, lúc này mới biết Feldt hình như không có ở đây.

Không ở đây là tốt rồi, nếu có mình còn muốn hỏi một chút hẩn phát bệnh thần kinh gì!

Đi tới cửa phòng tắm, phát hiện cửa bị khóa.

Rolin vẩn vẩn, lại đẩy, càng cảm thấy sinh khí, lão tử về tới người lại dám trốn trong phòng tắm.

Thế nhưng, trong lòng cậu càng lo lắng nhiều hơn.

Này không giống Feldt.

Ở trong xe anh ta làm những chuyện như vậy bởi vì không kiểm chế được, anh ta ném mình ra khỏi xe là vì muốn bảo vệ mình.

Rolin bỗng cảm thấy mình thật ngây thơ, vì sao đến bây giờ mới nghĩ ra chứ?

“Feldt, nếu anh không mở cửa, tôi liền một cước đá vỡ nó.” Rolin đe thấp giọng nói.

“Đừng, tôi bây giờ rất khó coi.”

Rolin hít một hơi, dán sát đầu vào cánh cửa.

Chốc lát đó, trước mắt cậu bỗng xuất hiện hình ảnh cậu mặc quần áo bệnh nhân, tìm kiếm trên hành lang, cậu nghe thấy tiếng mình gọi chính là tên Feldt, khẩn cấp như thế, sợ hãi mất đi như thế.

Cuối cùng, cậu đi tới một phòng rửa tay, cách một ván cửa... cậu biết Feldt ở đây.

“Để tôi vào đi, Feldt... Để tôi gặp anh.” Mà giờ khắc này, Rolin cũng khẩn cấp muốn gặp anh như thế.

Trả lời cậu vẫn là một mảnh trầm mặc như trước.

“Anh rất rõ mà, tính mạng của tôi rất ngắn. Anh muốn thời gian của tôi lãng phí chỉ để chờ đợi anh mở cửa ra sao?”

“...Em không biết vừa rồi tôi nghĩ gì đâu... Giống khi tôi hút máu từ miệng vết thương của em, ý niệm trong đầu đáng sợ đó lại tới nữa. Lần trước tôi có thể dừng lại, nhưng vừa rồi, chút nữa thì tôi đã... giết chết em...”

Thanh âm Feldt rất thấp, sau khi Rolin một lần nữa trở thành cộng sự của anh, người nam tử này luôn mỉm cười, ngữ khí ôn hòa, ngữ điệu tùy hứng khiến người ta phát điên.

Nhưng chưa từng suy sụp như lúc này.

“Feldt, mở cửa.” Rolin cũng đe thấp thanh âm, cậu vô tình tiếp tục đề tài lãng phí thời gian để mở cánh cửa này.

Quả nhiên, chờ đợi cậu là một trận trầm mặc.

Được rồi, Feldt, tôi biết thời gian của anh mà đem quy đổi thành tiền mặt thì có thể đề chết tôi!

Rolin nhấc chân, một cước đá bay cánh cửa.

Quả nhiên, không bật đèn, toàn bộ phòng tắm tối thui, chỉ có ánh sáng từ phòng ngủ rọi vào, Rolin có thể thấy rõ đối phương.

Feldt hít một hơi, vẫn ngồi trên nóc bồn cầu.

Hai tay đặt trên đầu gối, cúi đầu, trong đầu Rolin lại hiện lên hình ảnh kia, lòng cậu kinh sợ, nửa quỳ trước mặt Feldt, dùng ngón tay vén lọn tóc anh ra, nâng mặt anh lên.

Thật may... may là không bị thương.

“Em không nên vào.”

Rolin không trả lời.

Đã rất lâu rất lâu rồi chưa nhìn Feldt gần thế này, Rolin bỗng cảm thấy như vậy.

Ngón tay cậu lướt qua mi mắt đang sụp xuống của Feldt, lông mi tao nhã in xuống một bóng mờ tinh xảo, vô số suy nghĩ trong lòng bỗng trào ra, môi cậu tiến lại gần.

Feldt cơ hồ hoảng sợ nghiêng mặt đi.

Rolin cảm giác chớp mũi anh lướt qua da mình, cảm giác mát mát làm cậu không thể hô hấp.

“Anh xem... tôi thấy tôi mới là thuốc độc của anh...”

Feldt nở nụ cười buồn, hai tay đặt lên vai Rolin, do dự trong chốc lát, vẫn là nhẹ giọng nói, “Ra ngoài đi, tôi sẽ khỏe ngay thôi.”

Rolin nhìn anh, “Không thể nào, nếu bình thường tôi tỏ ra ‘yêu thương nhớ nhung’ anh, anh sẽ rất hạnh phúc a.”

Feldt trầm mặc.

Điều này làm Rolin cảm thấy siêu cấp nghẹn khuất, lò mò đứng lên, chỉ vừa đi tới cạnh cửa, tim đập ngày một nhanh.

Từng bước đi, cậu cảm thấy lòng mình hung hăng bị bóp chặt.

Cuối cùng, cậu quay đầu lại, một phen kéo lấy áo Feldt.

“Anh nhìn tôi đi! Tôi đáng sợ như vậy sao! Có sao!” Cậu hét to, rất nhiều năm sau khi nhớ lại khoảnh khắc này, cậu vẫn cảm thấy mình thật trẻ con.

Feldt nhìn cậu, Rolin lại một lần nữa dâng môi mình lên, cậu không hề nghĩ tới chính mình thế nhưng lại quên hết tất cả mà hôn môi người nam tử này.

Cơ hồ một khắc kia, Feldt ôm lấy cổ Rolin, bàn tay dùng sức ấn lưng cậu áp chặt vào người mình.

Nụ hôn này không hề đơn giản là nụ hôn môi.

Rolin thở không nổi bèn lui ra. Feldt cúi đầu thở hổn hển nhìn cậu.

“Anh xem... Tôi cũng không đáng sợ mà. Và anh cũng không đáng sợ.” Đáy mắt Rolin có vài nét ngây ngô của trẻ con.

Feldt mỉm cười, thanh âm không còn áp lực như vừa rồi.

Rolin giãy ra khỏi ngực anh, đi ra cửa, quay đầu lại nghiêm túc nói: “Khi chúng ta hợp tác, cũng chỉ là cộng sự.”

“I see.” Trong mắt Feldt có một tia bất đắc dĩ, còn có lo lắng.

Rolin hùng dũng quay về giường, cuộn chăn ngủ.

Feldt ngồi bên cạnh cậu, nghe tiếng hít thở đều đều của cậu, anh vươn tay, nắm lấy ngón tay ấm áp của cậu.

Tới gần trưa, độ ẩm tăng lên, Rolin trở mình một cái hất chăn ra.

“Feldt.”

“Ừm?”

“Tôi muốn lấy máu anh để xét nghiệm.”

“Em hoài nghi tôi nghiệm?”

Rolin chậm rãi ngồi dậy, gật đầu.

“Bằng cách nào?” Feldt cười, “Tôi không uống bất cứ thứ gì ở Combination.”

Nâng tay mình lên, Rolin nhú mày, “Máu của tôi có tính không? Nhớ là anh đã nói, lần đó khi anh hút máu tôi thì khó có thể không chế mình, tôi có thể đặt giả thiết máu tôi có chứa loại enzym này? Anh hút máu tôi, vì thế đã hút luôn ‘thuốc phiện.’”

“Nhưng cậu đã nói loại enzym này phải nuôi giữ trong môi trường dưới mười độ.”

“Nhưng máu là môi giới tự nhiên, loại enzym này có thể duy trì sự ổn định ở hồng cầu trong cơ thể người, đương nhiên cũng sẽ bị thay thế theo thời gian...” Ngón tay Rolin mất tự nhiên chà xát môi dưới, “Nếu vật chủ của loại enzym này đã chết, mà nó không có thời gian thay thế thì sao?”

“Good point.” Feldt bóp mi tâm, “Tay em bị thương vì bị trang sức phụ tùng trên người Rali quẹt trúng. Giả thiết hần cố ý muốn làm em bị thương, hần sẽ để hung khí vào tủ lạnh, quét loại enzym này lên mặt hung khí. Sau đó nó sẽ xâm nhập vào cơ thể em, thành công ký sinh, mà tôi hút máu ở vết thương của em, cho nên ‘nghiện’ lần đầu tiên.”

“Còn tôi qua thì sao? Cửa hàng tiện lợi!” Rolin đứng lên, “Anh ngồi gốc ở đây đi, tôi đi rồi về ngay!”

Bắt một chiếc taxi, Rolin tìm thấy cửa hàng tiện lợi tối qua.

Nhưng người thu ngân không phải là người tối qua.

“Xin hỏi, vị tiểu thư trực đêm qua đâu?” Rolin hỏi.

“Mai Lê sao? Cô ấy không đến vào ban ngày.”

Rolin ngẩng đầu nhìn tủ lạnh tiện lợi, “Loại nước khoáng này được bỏ vào lúc nào?”

“Một tuần trước.”

“Một tuần trước?” Rolin nhú mày, gọi điện thoại, cảnh sát địa phương mang theo bình giữ nhiệt đến mang toàn bộ nước khoáng đi, Rolin lấy thẻ công tác ra, mang cả băng ghi hình của cửa tiệm đi luôn.

Giống với Rolin đoán, trong các chai nước khoáng kia đều phát hiện enzym. Cả trong thi thể của hai cô gái kia cũng phát hiện loại enzym này, bởi vậy có thể suy đoán rằng, vào lúc Vân Liên đang thân mật với hai người kia, rất có thể cũng không ý thức được mình bị nhiễm ‘thuốc phiện’.

Trong khi theo dõi băng ghi hình, Rolin kinh ngạc khi thấy Osbourne, cô bé dùng tốc độ kinh người thay đổi toàn bộ số nước khoáng trong tủ lạnh, còn Mai Lê giống như bị thôi miên, ngơ ngác đứng ở quầy thu ngân, không có chút phản ứng nào đối với Osbourne.

Cửa bị đẩy ra, Rolin nghiêm trang bước vào, còn Osbourne bỏ chai nước khoáng cuối cùng vào tủ, sau đó nhảy lên dán người vào trần nhà.

“Trời ạ... Là Osbourne...” Rolin vỗ vỗ đầu, hành động của Feldt khi ở trong xe hoàn toàn là do mình đã uống thứ nước khoáng có chứa loại enzym kia...

Hiện tại trời còn chưa tối, có lẽ Osbourne vẫn đang trú trong Combination.

Rolin vừa tự thay cho mình một băng đạn bạc, điện thoại của Feldt liền gọi tới.

“Em muốn đi tìm Osbourne?”

“Sao anh biết?”

“Cộng sự của Lena nói cho anh biết người đổi số nước khoáng trong cửa hàng tiện lợi là Osbourne.”

“Tên kia...” Rolin nhú mày chặn một chiếc taxi lại, “Muốn anh nghiện.”

“Khổng chế Huyết tộc thuần chủng, tôi không thể không nói đối với một huyết hệ như nàng thì kế hoạch này khá can đảm. Nhưng tôi không muốn em đi, Osbourne không đơn giản.”

“Bây giờ là ban ngày, mặt trời chưa lặn.”

“Em nổi giận, Rolin” Giữa thanh âm dịu dàng của Feldt dường như có chứa ý cười.

“Tôi đương nhiên tức giận! Cô ta dám dùng ‘thuốc phiện’ khống chế người khác!”

“Không, em nổi giận vì nàng muốn khống chế tôi.”

“Mặc kệ anh nói gì!” Rolin hít một hơi, xe dừng lại trước cửa Combination.

Quán bar chưa bắt đầu buôn bán, Rolin cầm cục đá đập vỡ kính của cửa chính dẫn vào tầng hầm, vói tay vào mở cửa. Nghe thấy tiếng thủy tinh vỡ, hai gã bảo vệ liền vọt ra.

Rolin rút khẩu súng bên hông ra, nhắm ngay bọn họ, tay kia lấy thẻ ngành ra, “FBI! Không muốn gặp phiền phức thì ngay lập tức biến mẹ nó hết đi!”

Hai gã bảo vệ vẫn chưa từ bỏ ý định tiến lên ngăn chặn, xem ra nhân viên Vân Liên tuyển rất có tâm!

Rolin bắn một phát súng xuống cạnh chân của một người trong đó, bạc lỏng tràn ra mặt đất, bọn họ chưa từng thấy qua viên đạn nào như vậy, cũng sợ tại chỗ.

“Không muốn chết thì biến ngay!”

Rolin xuyên qua thân ảnh hai người đang đứng đại ra, hướng xuống tầng hầm.

Ánh sáng ngày càng mờ ảo, Rolin hiểu, tầng ngầm là lãnh địa của Osbourne.

Rolin đi tới trước quầy bar, Osbourne vẫn đứng ở nơi đó như cũ, mặt vô biểu tình pha rượu, cầm một lát chanh bên mép ly rượu, sau đó đẩy ly rượu ra.

“Bloody Marry?” Rolin nhún vai.

Osbourne luôn im lặng, hai mắt nàng trống rỗng, làm người ta đoán không ra cảm xúc của nàng. Chỉ có giây phút này, Rolin nhìn thấy một loại cổ chấp.

Rolin không đón lấy ly rượu kia, “Vân Liên đâu? Mọi chuyện đều do cô ấy sai bảo cô sao?”

Osbourne lắc đầu.

“Vậy vì sao cô phải làm như vậy? Mục tiêu của cô là Feldt?”

Osbourne nghiêng đầu, không phản ứng.

“Vân Liên đâu?”

Chỉ chốc lát sau, Osbourne biến mất khỏi quầy bar, một tay đè Rolin xuống, khuôn mặt nàng lúc đó bỗng trở nên dữ tợn, “Nàng là của ta.”

Rolin đã có chuẩn bị từ trước khi bước vào tầng ngầm, cậu đã dựa vào báo cáo nghiên cứu trước đây của mình mà một lần nữa cải tiến dung dịch X-a, hiện tại cậu có sáu giây.

Rolin một phen nhấc Osbourne lên, đối phương cảm nhận được sức lực bất thường của Rolin thì liền biến mất trong nháy mắt.

Nhưng Rolin biết, cô ta vẫn còn trong tầng ngầm, tìm kiếm cơ hội, chờ đợi Rolin lơ lửng cảnh giác liền nhảy ra.

Trốn đâu!

Rolin ném một con dao trong tay ra, lao thẳng về phía Osbourne đang ẩn núp ở một góc của trần nhà, đối phương bắt lấy con dao muốn ném lại, Rolin lại xoay người một cước đá vào lưng nàng.

Ngay sau đó, hai tiếng súng vang lên, một viên đạn găm vào tường, một viên khác xuyên qua làn váy Osbourne nhưng không trúng nàng.

Mùi của bạc lỏng lan tỏa khắp không gian, rất hiển nhiên loại mùi này càng khiến Osbourne càng thêm thịnh nộ. Nàng đột ngột xuất hiện trước mặt Rolin, chụp lấy cổ cậu, áp cậu xuống sàn nhà, cảm giác cái ót tiếp xúc với nền xi măng thật sự rất không tốt, Rolin vươn tay bắt lấy cổ tay Osbourne, cô ta vẫn mang dáng người trẻ em nhưng mình thì đã hoàn toàn trưởng thành, so với cô ta thì tay mình dài hơn nhiều, trực tiếp vươn tay hướng về phía tim nàng, thế nhưng được hiệu đang mau chóng suy giảm, Rolin phải dùng sức cả hai tay mới có thể tránh cho mình không bị đối phương bóp chết.

Ngay lúc ấy, “Ba –” một tiếng, Osbourne trợn to hai mắt, bàn tay đang bóp cổ Rolin chậm rãi buông lỏng.

Phía sau nàng là Feldt, mà tim nàng đang bị anh nắm trong tay.

“Anh... Sao lại ở đây...” Rolin đứng lên, nhìn anh.

“Tin tôi đi, cốp xe không phải chỗ tốt để ngủ.” Trên người Feldt khoác một tấm vải đen thật dài, theo động tác của anh mà từ từ trượt rơi xuống.

Lúc này, anh như một đóa hoa thuốc phiện trong đêm, yên lặng mà nguy hiểm.

Tay Feldt dùng sức, Osbourne càng thêm thống khổ.

“Đứa nhỏ, Vân Liên ở đâu?”

“Nàng... là của ta...”

“Nàng là... Master của người.” Feldt cúi đầu, mắt ánh lên một tia thương hại.

“Nàng là của ta...”

Rolin ho khan, dùng tay mát xa cái cổ chút nữa bị bẻ gãy, lập tức nhìn quanh bốn phía, nơi này không có buổi biểu diễn thì thật trống trải đến ghê hồn.

“Dục vọng chiếm hữu của nàng với Vân Liên mạnh mẽ như vậy, chắc hẳn sẽ để nàng ở nơi mình có thể nhìn thấy.”

Feldt nhìn quầy bar, Rolin hiểu ý, chạy về hướng đó.

68. Quyển 5 - Chương 10

Nền nhà đặc ruột, quầy bar cũng không thể dịch chuyển.

Rolin quay đầu, chăm chú nhìn giá để rượu, ở một bên vách tường có một vết mờ, hiểu rõ, tiến tới. Đi tới bên hông giá rượu, Rolin dùng sức đẩy mạnh, đáng tiếc ngoại trừ tiếng vang nhỏ do giá gỗ phải chịu lực đẩy mà kêu lên, thì toàn bộ giá rượu không hề dịch chuyển nào.

“Vẫn là tôi đến đi.” Tay Feldt rút khỏi người Osbourne, lấy quả tìm ra tiện tay đặt lên bàn, Osbourne nằm dài trên sàn nhà, chỉ có thể nhìn Feldt tùy ý ấn lên giá rượu, cổ tay dùng sức, giá rượu liền rầm một tiếng trượt qua một bên.

Rolin thò đầu vào, bên trong không có ánh đèn.

Feldt lấy điện thoại di động ra, ánh sáng từ màn hình làm Rolin thấy nơi này chỉ là một hầm rượu tầm năm mét vuông.

Vân Liên nằm trên giường nhỏ, cổ tay cầm một ống truyền dịch, nàng nhắm mắt, rên khẽ, hô hấp rất chậm.

Mà đầu giường có một lọ thủy tinh, bên trong chính là enzym được pha loãng.

“Trời... ời!” Rolin chạy nhanh lại, rút kim tiêm khỏi cổ tay Vân Liên.

Ngay sau đó, nàng mở mắt, ngẩng ngốc nhìn trần nhà, thân thể bắt đầu co rút, xương cốt phát ra tiếng cọt két giòn vang. Nàng chớp lấy cổ tay Rolin, ép buộc cậu cầm kim tiêm vào lại mạch máu mình.

“Vân Liên! Cô phải nhịn xuống! Cô bị nghiện rồi!”

Nhưng Vân Liên lại không buông tay, nếu cứ tiếp tục như vậy, cổ tay Rolin sẽ bị nàng bóp nát.

Feldt xuất hiện bên cạnh Rolin, bàn tay bóp lấy xương cổ tay Vân Liên, sau một tiếng rắc giòn tan vang lên, Rolin ôm cổ tay mình lui ra sau hai bước.

Ngay khi đó, Vân Liên đang xụi lơ trên giường đột nhiên cầm lấy vật gì đó đâm vào người Feldt, tốc độ cực nhanh làm Feldt không thể tránh kịp, sau khi lui ra, Rolin mới nhìn thấy rõ trong tay nàng là một ống tiêm, nửa chất lỏng trong ống tiêm hình như đã được tiêm vào cơ thể Feldt.

Sau đó, Vân Liên chật vật ngã xuống giường.

Liên tục bị tiêm loại enzym này, nàng đã yếu đến không chịu nổi, một đòn vừa rồi đã muốn dùng hết toàn bộ khí lực của nàng.

“Feldt!” Rolin tiến lên, Feldt đè chặt chỗ vừa bị tiêm trên cánh tay, dựa người vào tường, “Anh làm sao vậy!”

“Ha... Ha...” Feldt nặng nề thở dốc, thân thể run nhè nhẹ, một tay đẩy Rolin ra ngoài.

Vân Liên trên mặt đất gian nan bò tới, mái tóc đen từng xing đẹp tuyệt trần nay rơi hỗn độn trên mặt đất, sự tao nhã của huyết tộc đã bị thay thế bởi sự chật vật, sa sút.

Nàng bò về hướng Osbourne ngã xuống, vươn dài tay muốn bắt lấy đối phương.

“Mau cho ta... cho ta nồng độ cao hơn...” Đầu ngón tay run rẩy, giống như sự giãy dụa trước ngày tận thế.

“Ta yêu người...” Osbourne gắt gao nhìn chăm chăm vào cặp mắt mê ly của Vân Liên, nhẹ giọng nói.

“Ta muốn.. người mau cho ta... ta rất khó chịu...” Vân Liên rút cục chạm tới Osbourne, lay lay thân thể không thể nhúc nhích của nàng.

“Người là của ta... Vân Liên đại nhân...” Osbourne đuổi tay ra, ôm lấy nàng.

Vân Liên dốc sức lay người Osbourne, thanh âm phát ra tiếng nứt vỡ, “Nhanh đưa thuốc cho ta... người yêu ta sẽ đem thuốc cho ta... ta đã tiêm thuốc kia vào cơ thể Feldt... người mau cho ta thuốc có nồng độ cao nhất!”

Rolin quay đầu lại, nhìn ánh sáng từ di động đột nhiên tắt ngấm, toàn không gian trở nên tối tăm.

“Feldt! Feldt!” Rolin lại vọt vào không gian nhỏ hẹp, tìm kiếm hơi thở của Feldt.

Anh ta đã ngồi tựa vào tường, hai tay buông thõng hai bên, ngửa đầu. Mắt Rolin đã dần thích ứng với bóng tối, cậu có thể thấy biểu tình khác thường của anh, đôi mắt mất đi tiêu cự, giống như đang tìm kiếm sự thoải mái trong cơn mê.

“Tôi ở đây! Feldt!” Rolin đưa anh ra khỏi hầm rượu.

Vừa rồi Vân Liên đã tiêm vào người Feldt loại enzym có nồng độ cao nhất, liều lượng lại quá nhiều, người bình thường nếu tiếp nhận lượng độc phẩm này chắc chắn sẽ đột tử, do đó, Feldt đã không còn giữ được ý thức của mình.

“Có ai không a!” Mau tới a!”

Tiếng gọi tê tâm liệt phế truyền đến người cộng sự của Lena đang chờ trong xe ở bên ngoài, khi hắn thấy một màn trước mắt thì không khỏi sợ ngây người, “Này... phải làm sao bây giờ...”

“Chúng ta phải đưa anh ấy đi ngay!” Rolin nhặt tấm vải đen lên, bao bọc lấy Feldt, “Cậu không nghe thấy sao!”

Rolin đưa Feldt về khách sạn, mắt sức của chín trâu hai hổ mới có thể đưa anh lên giường.

Cộng sự của Lena hiển nhiên chưa từng gặp qua tình huống này, “Tôi... Tôi có nên báo cáo với cục... để họ phái chuyên gia tới xem không...”

Rolin túm lấy áo hắn, áp hắn lên tường, “Nghe cho kỹ đây, về chuyện của Feldt, cậu chỉ cần nói với bọn họ một chữ thôi, không chỉ mình tôi không bỏ qua cho cậu, cả Lena cũng không để cậu sống yên đâu! Còn nữa – Tôi! Chính là chuyên gia!”

“Tôi... tôi hiểu rồi...”

Sau khi tên kia rời đi, Rolin nhìn Feldt nằm lệt thốt giữa giường, đầu đầy mồ hôi lạnh, đôi lông mày nhíu chặt, hít một hơi thật sâu, “Mẹ nó – ”

Hiện tại cậu không thể làm gì, chỉ có thể chờ đợi sau khi ‘độc phẩm’ bên trong cơ thể Feldt chuyển hóa, anh mới có thể khôi phục ý thức.

Rolin ngồi bên cạnh anh, mút môi, mắt có chút đau.

Lena gọi một cuộc điện thoại đến, nói cho Rolin biết cô đã giao Osbourne cho Tòa án Nhật Quang, còn Vân Liên cũng đã bị đưa đi điều trị đặc biệt.

“Có lấy được công thức chế tạo loại enzym này từ Osbourne không?”

“Nàng không chịu nói, trừ phi để nàng gặp Vân Liên.”

“Vậy để cô ta gặp đi. Trên đời này không có luật pháp nào có thể trừng phạt cô ta, ngoại trừ Vân Liên.”

Rolin quay lại, nhìn Feldt đang hô hấp hỗn loạn trên giường, cậu từng nghĩ trên đời này, ngoại trừ Lindsay thì không còn ai có thể tra tấn mình như vậy...

Thì ra, vẫn còn có một người.

Rolin ngồi bên mép giường, cậu biết khi mình đang ngủ say, Feldt từng vô số lần chỉ ngồi nhìn mình như vậy. Cậu cảm lấy bàn tay lạnh như băng của anh, cảm giác trái tim như bị bóp nghẹt làm cậu không thể thở.

Mấy tiếng trôi qua, Feldt chậm rãi mở mắt.

Anh cảm thấy mình vô cùng suy yếu, cảm giác duy nhất anh có thể cảm nhận được, chính là bàn tay ấm áp của Rolin đang cầm lấy tay mình.

“Đây là đâu...”

“Phòng khách sạn.”

Feldt hơi nuốt nước bọt, nhìn Rolin, “Tôi có phải đã... ‘nghiện’?”

“Ừ, anh đã tiếp xúc với loại enzym này ba lần rồi.” Rolin cúi đầu, cậu rất đau lòng, bởi hai lần trong đó là thông qua cậu.

“Như vậy... Có phải em nên đưa tôi đến viện giải độc, hoặc viện nào đó khác?” Feldt cười, vẻ mặt anh rất mệt mỏi, “Như vậy em có thể thoát khỏi tôi... Một người không xem cộng sự của mình là cộng sự.”

“Đi tắm một cái đi, anh ra rất nhiều mồ hôi.” Rolin đi tới phòng tắm.

“Tôi còn bao nhiêu thời gian?” Feldt có ý muốn ngồi dậy, thế nhưng tứ chi giống như không thuộc về mình, anh lại ngã ngược về gối.

“Thời gian gì chứ?” Giọng Rolin từ phòng tắm truyền tới.

“Lần ‘nghiện’ phát tác tiếp theo.”

“Chừng năm tiếng nữa.” Lúc này, Rolin đã mở cửa phòng tắm, đi tới bên cạnh Feldt.

“Gọi Lena đến đi, hoặc gọi một số bất kỳ trong điện thoại này cũng được, có rất nhiều huyết hệ của tôi.” Feldt dùng cằm chỉ chỉ chiếc di động rút trên áo khoác trên giường.

“Tôi sẽ không gọi cho bọn họ.” Rolin duỗi tay đỡ Feldt, diu anh xuống giường đi tới phòng tắm.

“Tôi sẽ tổn thương em.”

Rolin hừ một tiếng, “Chờ đến khi anh phát tác, nhất định sẽ rất chật vật, nếu để cho nhóm huyết hệ một lòng sùng kính anh thấy, ấn tượng hoàn mỹ của họ đối với anh nhất định sẽ tan biến.

“Còn em thì sao?”

Rolin cởi áo của anh, di chuyển tới khóa quần, dừng một chút, “Trong mắt tôi, lúc anh chật vật cũng rất dễ xem.”

Quần bị kéo xuống, Rolin nghiêng mặt đi, đỡ Feldt bước vào bồn nước ấm.

“Rất hiếm khi có thể nghe tiến sĩ D nói lời khen ngợi tôi.” Feldt tựa người vào thành bồn tắm, hơi ngửa đầu, nhìn Rolin qua làn hơi nước.

“Hừ...” Rolin cười khẽ một tiếng, ngồi bên cạnh thành bồn tắm.

“Em có biết tôi đã chìm vào loại ảo giác nào không?”

“Loại gì?”

“Tôi làm tình với em... Ngoại trừ làm tình... cái gì cũng không có...”

“Xem ra tôi nên gọi Lena tới.”

“Sống lưng của em rất đẹp, mỗi lần tiến vào em từ phía sau, thật sự rất chặt.”

“Àn hừ.” Rolin từ chối cho ý kiến.

“Tôi yêu chết cái cảm giác được em bao lấy, rất chặt rất nóng, tôi như muốn cháy.”

“Anh có thể chấm dứt ý *** của anh không? Sẽ làm tôi xấu hổ.” Rolin vốc một ít nước, tưới lên mặt Feldt.

“Sinh mệnh vốn là một trận hỏa, khi tôi rơi từ thiên đường xuống, phát hiện mình vẫn có thể ôm em như vậy.” Feldt chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Rolin nghiêng mặt ngắm anh, ngón tay gạt sợi tóc ướt vương trên mặt anh.

Sau đó, nước trong bồn tắm tràn ra, phòng tắm liền biến thành một mảnh đại dương.

Rolin nằm xuống trên người Feldt, “Bồn tắm này thật nhỏ.”

“Nếu em muốn tắm cùng tôi, hẳn là nên cởi quần áo trước.” Feldt vẫn nhắm mắt như trước.

Rolin vươn tay, kéo đầu Feldt đặt lên vai mình, “Hút máu em đi.”

Feldt giả vờ muốn dời đầu đi, Rolin lại ấn đầu anh xuống, “Anh xem, ngay cả sức của em mà cũng không lại, làm sao có thể chống cự lại trận tra tấn sắp tới?”

Ừng ục một tiếng, Feldt hít sâu một hơi, muốn ngồi dựa vào bồn tắm, Rolin lại vươn tay ôm lấy anh.

“Em muốn anh hút máu em.” Rolin đưa tay Feldt tới cổ mình, “Không phải anh đã nói rất ghen tị với Larsson vì hắn từng hút máu em sao?”

“Anh sẽ hút khô em mất. Ra ngoài đi.”

Rolin không thèm nhắc lại, chỉ tiếp tục đặt đầu Feldt vào cổ mình, “Em đang nghĩ, chúng ta không chỉ là cộng sự.”

Feldt dán môi lên cổ Rolin, hơi thở phun lên da cậu, mũi nhọn của răng nhanh chạm vào làn da mềm mại kia, Rolin ngửa đầu, nhắm hai mắt lại, nhẹ nhàng gọi tên đối phương, “Feldt...”

Cảm giác da bị đâm thủng cũng không đau lắm, Rolin khẽ run lên, vươn tay ôm chặt bả vai Feldt.

Ngón tay cậu luồn vào mái tóc ẩm ướt, dường như có thứ tình cảm nào đó sắp bùng nổ trong lúc máu bị hút ra.

Feldt vòng hai tay ôm lấy eo cậu, cổ dùng sức kéo cậu sát vào mình.

Răng nanh anh chậm rãi rời khỏi da thịt cậu, môi lại vẫn hôn lên đó, nhẹ nhàng, tựa như xoa dịu nỗi đau của Rolin, lại tựa như bởi vì quá độ lưu luyến.

Rolin cũng chậm rãi mở lớn mắt, giọng khàn khàn nói, “Anh thấy đủ chưa?”

“Tôi thấy rất đủ.” Feldt vươn tay vén mái tóc ra sau đầu, vươn dài tay kéo khăn tắm qua, vây quanh hạ thân, đứng lên, “Tôi giúp em lấy quần áo.”

Rolin thay chiếc áo sômi ngồi ở bên giường, Feldt nhẹ nhàng dán băng gạc lên vết thương ở cổ cậu.

“Có cảm thấy choáng đầu không?”

“Có một chút.”

“Xin lỗi, tôi không kiểm chế được.” Ngón tay anh vuốt ve miệng vết thương của Rolin qua lớp băng gạc.

“Bây giờ em muốn đi ăn chút gì đó, nhưng khi em trở về không cho phép anh khóa cửa, nếu không em sẽ đá văng cánh cửa này, phòng này chính là đăng ký dưới tên anh đó.” Rolin phủ áo khoác lên người, cậu phải duy trì năng lượng đầy đủ, bởi vài giờ sau, Feldt sẽ gặp phải triệu chứng khát thuốc.

“Tôi có thể tự mình...” Feldt còn chưa nói hết lời, Rolin đã đóng cửa lại.

Chỉ nghe từ hành lang truyền đến một câu, “Lát gặp lại, Sleeping Beauty.”

Đi vào gian cơm Tây ở lầu một, Rolin vừa ăn Beefsteak, vừa nhìn đồng hồ trên cổ tay.

Một chiếc xe taxi dừng ở cửa, Melanie mang theo một vali đi tới.

Cô đi tới bàn ăn của Rolin, thần sắc có chút ngưng trọng, “Tôi dựa theo công thức anh đưa mà điều phối, nhưng... sẽ có hiệu quả sao?”

Rolin cầm vali lên, vỗ vai Melanie, “Cho dù không có hiệu quả thì ít nhất cũng không có hại.”

“Cần tôi hỗ trợ không?” Cô nhìn theo bóng Rolin.

Rolin chỉ đưa tay lên lắc lắc, rồi đi vào thang máy.

Trở lại phòng, Feldt ngồi trên giường, đang lật xem một trang trong Kinh Thánh.

Rolin đặt vali lên bàn, mở ra, lấy ống tiêm bắt đầu hút được phẩm.

“Cái đó dùng để làm gì?”

“Dùng khi anh phát tác, thần kinh sẽ căng thẳng cực độ, thể lực cũng cấp tốc suy nhược, giống Vân Liên vậy. Cho nên em chế một ít thuốc để giúp anh thư giãn thần kinh, giảm bớt sự tổn thương của đại não, nhưng...” Rolin nhún vai, “Chưa từng chính thức thử nghiệm qua trên người quỷ hút máu.”

Thời gian từng giây từng giây trôi qua, Rolin ngồi bên cạnh Feldt, ngẫu nhiên nghiêng đầu liếc mắt nhìn trang sách anh lật qua, dần dần, cậu phát hiện trán Feldt đổ mồ hôi, mà Kinh Thánh cũng chỉ dừng lại tại trang kia.

Về mặt anh vẫn bình tĩnh như trước, Rolin lại cảm nhận được bất thường, vươn tay lấy đi quyển Kinh Thánh, một sát na khi cậu chạm đến ngón tay Feldt, cậu biết đầu ngón tay anh đang run rẩy.

“Đã bắt đầu rồi! Sao anh không nói cho em biết!” Rolin ném sách qua một bên.

“Tôi không sao, Rolin.” Feldt duy trì biểu tình kia.

Rolin ngẩn người, túm lấy áo Feldt, lại phát hiện anh ta thế nhưng lại không chế nhịp tim đập trong cơ thể, “Con mẹ nó, anh đang làm gì với bản thân mình vậy hả!”

“Tôi sẽ không chế không được chính mình... tôi sẽ thương tổn em...” Feldt vươn tay gỡ những ngón tay Rolin xuống, “Như vậy có thể giảm bớt sức phá hoại của tôi... không phải sao?”

“Tên gốc này! Anh... Anh...”

Bàn tay của Feldt đang cầm tay Rolin run rẩy càng thêm kịch liệt, ngón tay như không thể chịu không chế như thường, thế nhưng biểu cảm của anh lại không để lộ manh mối nào, “Ồ trong phòng tắm, tôi đã nói dối em.”

“Ừ... Ừ...” Rolin vươn dài cánh tay nắm lấy ống thuốc trên bàn, đâm vào cổ tay Feldt.

“Tôi thật sự rất nhớ lúc em bồi bên cạnh tôi.”

“Ừ...” Rolin tay chân luống cuống đẩy thuốc vào.

Hô hấp Feldt dồn dập, ánh mắt bắt đầu tan rã.

Rolin kéo anh nằm xuống, ôm anh vào lòng.

“Tôi muốn... muốn...”

“Muốn cái gì?” Rolin đỡ gáy anh, nhìn anh cuối cùng cũng lộ ra thần sắc thống khổ.

“Không... tôi từ bỏ, cái gì cũng không muốn em cho tôi...”

Rolin hiểu rõ Feldt muốn gì, nhưng cậu không thể cho anh.

Khớp hàm cắn chặt đến phát run, Feldt giãy dựa mạnh, Rolin cơ hồ không thể áp chế được anh.

“Feldt! Anh có nghe thấy em không? Feldt!”

Feldt chỉ không ngừng nuốt nước miếng, hô hấp hỗn loạn làm Rolin càng sốt ruột.

Đang lúc lúng túng, môi cậu hôn lên mi tâm đang nhũn chặt của Feldt, mi mắt run rẩy, “Cảm giác em, Feldt... Em ở đây...”

Cậu chải vuốt mái tóc ướt mồ hôi của anh, đầu lưỡi lướt qua đuôi lông mày, bờ môi in lên trên mặt anh, bàn tay tham nhập vào vạt áo anh, vỗ về cơ thể căng thẳng của anh.

“Không cần truy tìm ảo giác không có thật ấy, hãy tập trung cảm giác của anh lại, em ở đây...” Rolin hôn lên cánh môi khép chặt, liếm hôn cảm anh, xuống xương quai xanh.

Hô hấp gấp gáp của Feldt dần ổn định, cổ họng tràn ra tiếng rên rỉ, “Rolin...”

“Yes, I’m here...”

Rolin hôn lên cổ anh, hai tay thăm dò xuống dọc vòm đã ngẩng đầu của đối phương.

“Tôi muốn... tôi muốn em...” Hai tay Feldt luồn vào mái tóc Rolin, ngửa đầu cảm nhận độ ẩm của cậu, mỗi cái vuốt ve của cậu.

Cách một lớp quần lót, Rolin mút một hơi, môi chạm phải sự dâng cao của anh.

“A...” Thanh âm Feldt khàn khàn, khiêu khích thần kinh Rolin.

Rốt cuộc, Rolin buông tha cho tôn nghiêm và hết thấy phòng chừng, há miệng bao lấy anh.

Vào khoảnh khắc tiếp xúc với khuôn miệng cực nóng kia, Feldt liền đè đầu Rolin lại, chuyển động eo, Rolin quá sợ hãi nhưng không còn đường quay lại, chỉ có thể dùng hai tay đỡ lấy eo Feldt.

Cậu gian nan hô hấp, bên tai là tiếng Feldt không ngừng gọi tên cậu.

Ít nhất thì hiện tại, anh không chìm trong ảo giác, mà chân chính cảm thụ một Rolin thật sự.

69. Quyển 5 - Chương 11

Sau khi tỉnh lại, Feldt nâng tay che khuất hai mắt mình.

Toàn thân vô lực, tựa như vừa trải qua cả một thế kỉ.

Hơi cử động cơ thể, lúc này mới phát hiện Rolin đang nằm giữa hai chân mình, đầu gối lên bụng mình, vẻ mặt mệt mỏi.

Feldt nuốt một ngụm nước bọt, anh phải thừa nhận cảnh tượng này thật sự rất kích thích trái tim anh.

Cố gắng hồi tưởng lại lúc mình lâm vào cơn mê loạn, anh hít sâu một hơi, liền hiểu được Rolin đã vì mình mà làm những gì.

Từ tốn ngồi dậy, cảm giác được gò má Rolin trượt trên da bụng mình, Feldt có chút bất đắc dĩ, chính mình lại có xúc động... Anh duỗi tay vòng qua nách Rolin, kéo cậu lên ôm vào lòng, ngón tay luồn vào mái tóc sau gáy cậu, Feldt nhẹ giọng nói, “Xin lỗi...”

“Ừ...” Rolin cau mày, nỉ non một tiếng.

Feldt ôm cậu, cảm thụ hơi thở của hai người hòa quyện vào nhau.

Phải gần cả ngày sau, Rolin mới tỉnh lại, vừa mở mắt liền thấy Feldt đang ngắm nhìn mình, giống như bị giật điện, cậu liền chuyển tầm mắt, phát hiện mình đang tựa vào ngực đối phương, còn eo mình đang nằm giữa hai chân Feldt.

“Em... muốn uống nước...” Rolin giãy giụa rời khỏi ngực anh, đi qua bên cạnh rót cho mình một ly nước, bàn tay cầm ly nước run rẩy vì đau nhức.

Feldt nhìn hình dáng đối phương, anh biết tiến sĩ D luôn cố chấp và bảo thủ sau khi ‘phục vụ’ mình như vậy, thì có lẽ trong khoảng thời gian ngắn sẽ không nhìn thẳng vào mình rồi.

Uống liền một hơi nước, Rolin mới nhớ tới mình đã ăn không ít dịch thể của Feldt, liền đặt ly nước xuống rồi chạy vào phòng tắm xúc miệng. Càng bị thẩm chính là, lớp da mỏng trong khoang miệng đều bị rách, kem đánh răng vừa chạm vào, Rolin liền đau đến khóc không ra nước mắt.

Cửa phòng tắm không đóng, Feldt có thể thông qua gương nhìn thấy bộ dáng cúi đầu giậm chân của Rolin, anh chậm rãi đưa tay lên ngực, giải phóng quả tim bị khổng chế, miệng vết thương nhanh chóng khép lại.

“Em đói rồi, em đi ăn cơm.” Rolin lướt nhanh qua người Feldt, kéo theo áo khoác, giống như chạy trốn ra khỏi phòng.

Feldt giương khóe miệng, lộ ra một nụ cười bí hiểm.

Rolin đi tới nhà ăn, ngấm lại khoang miệng mình không thể chạm vào bất cứ cái gì, cậu thật muốn hét lên đến nhà ăn cũng bằng thừa, không bằng mua nước dinh dưỡng mà uống.

Lúc này, điện thoại trong túi rung lên, hiển nhiên là Feldt gọi tới.

Rolin nhú mày, nghĩ thầm, mình chỉ mới vừa ra khỏi cửa, người này có thể có chuyện gì.

“Em còn chưa nói cho tôi biết, có phải tôi đã gần cai nghiện?”

Rolin nhìn trời, xem thường nói: “Lần đầu là lần khó khăn nhất, anh đã vượt qua lần đầu tiên đó rồi, về sau không đáng kể chút nào. Hơn nữa anh nghiện cũng không lâu, nếu còn tái phát thì anh có thể xem phim hay chơi game gì đó để phân tán lực chú ý, rất nhanh sẽ qua cơn thôi.”

“Như vậy em sẽ làm tình với tôi sao?” Ngữ điệu Feldt đều đều, nghe vạ phần hiển nhiên.

Rolin sửng sốt, khóe miệng run rẩy, “Cái gì – ”

“Tôi nói” Thanh âm Feldt hàm chứa ý cười, “Cạy được miệng của Osbourne rồi.”

“Thế nào? Ai sai sử cô ta?”

“Lilith, rất rõ ràng rằng nàng ta muốn loại enzym này để khổng chế các Huyết tộc khác. Osbourne giúp nàng ta thí nghiệm.”

“Vân Liên thuyết phục Osbourne?” Nói chuyện rất dùng sức nên khóe miệng đã ần ần đau.

“Cứ coi vậy đi, nàng chỉ là con rối của Lilith mà thôi, tôi cũng suýt nữa trở thành con rối rồi.” Thanh âm Feldt kéo dài.

“Ở trước mặt anh, em cũng biết mình chỉ như một con rối, tâm tình luôn bị anh đem ra đùa bỡn.” Rolin khẽ hừ một tiếng, có chút tự giễu.

“Nếu vậy thì tôi cũng là con rối của em, bị em chi phối hướng đi.”

Rolin ngắt người, điện thoại đã cúp.

Cậu nhìn món ăn nóng hổi vừa được đưa lên, nhún vai.

Trên máy bay trở về Washington, Feldt vẫn xem quyển Kinh Thánh như trước, còn Rolin chống đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trong bóng đêm, nửa khuôn mặt nghiêng của Feldt phản chiếu trên mặt kính cửa sổ.

Rolin thật sự mê muội trước tâm tình của mình.

Cậu chống cự Feldt, đồng thời lại khó có thể kháng cự.

Cậu biết mình cuối cùng cũng sẽ bị sa vào.

Trở lại phòng thí nghiệm, Rolin bắt đầu nghiên cứu loại enzym này. Cậu dùng hết khả năng để tìm ra cách giúp huyết tộc thoát khỏi sự khống chế của nó.

Ban ngày có Albert và Melanie trợ giúp, đến buổi tối, Rolin chỉ còn lại một mình bận rộn phân tích trước bàn thí nghiệm, đôi khi phải đồng thời thực hiện vài phản ứng hóa học, tuy cậu là một người cực kỳ cẩn thận, có khi vẫn sẽ luống cuống tay chân.

Ngay lúc thiết bị thí nghiệm kêu vang báo hiệu đã hoàn thành phân tích, cậu giật mình thiếu chút nữa làm rớt ống nghiệm trong tay, nhưng ngay lúc ấy, một bàn tay tiếp được ống nghiệm kia, Rolin ngẩng đầu, thấy Feldt.

“Anh... vào bằng cách nào?”

“Cửa điện tử có lưu dấu vân tay của tôi, ngoài ra tôi cũng biết mật khẩu.” Feldt đeo một đôi găng tay vào, “Tôi tới giúp em.”

“Anh?” Rolin có chút ngờ vực, liền nhớ đến lần trước Feldt giúp mình kiểm tra thi thể của Blu, nhìn cũng có vẻ khá chuyên nghiệp.

“Không phải chỉ mình Oliver Larsson mới hứng thú với khoa học kỹ thuật.” Feldt lấy dụng cụ, gấp một chút mẫu vật trong ống nghiệm đặt lên kính hiển vi.

Rolin mỉm cười, “Em còn nghĩ trong một ngày em cuối cùng cũng có chút thời gian ngắn thoát khỏi anh.”

Feldt không trả lời, hết sức tập trung nhìn kính hiển vi, dường như đã hoàn toàn tiến vào trạng thái nghiên cứu.

Hai người im lặng ở cùng nhau, nhưng điều Rolin cảm thấy thực kỳ diệu chính là, Feldt biết khi nào thì cậu muốn cái gì, thậm chí chỉ cần cậu liếc nhìn một ống nghiệm hay mẫu vật nào đó, Feldt liền biết chính xác Rolin cần bao nhiêu liều lượng để tiến hành thí nghiệm phản ứng hóa học. Trong một đêm này, chính xác thì hiệu suất nghiên cứu phải đạt gấp ba lần bình thường.

Thẳng đến khi trời sáng, Melanie tới phòng nghiên cứu, thấy Feldt và Rolin đang ngồi cùng nhau thảo luận kết quả nghiên cứu, thì không khỏi ngáy ngẩn cả người.

“Các anh đúng là cộng sự.” Melanie cầm một phong thư đưa cho Rolin, “Thư mời của Đại học.”

“À, hội nghị thượng đỉnh lần thứ mười hai của hội nghiên cứu virus Washington.” Rolin nhìn xuống dưới, “Ồ, có vài chuyên gia tôi thấy hứng thú.”

“Nói vậy em lại muốn rời xa tôi?” Feldt xoay người lại cười nói.

Rolin cười nói: “Vì một ngày trong tương lai, anh có thể đi lại dưới ánh mặt trời.”

Vào một buổi tối tuần sau đó, Rolin mặc tây trang đi tới phòng nghiên cứu đặc biệt của Washington ở thủ đô Livingstone.

Hội nghị này vốn phải kéo dài ba ngày, nhưng Rolin chỉ định tham gia đêm cuối cùng, bởi chỉ có đêm nay, tiến sĩ Leen, học giả về virus học sẽ diễn thuyết.

Rolin có chút hưng phấn, bởi tuy lĩnh vực nghiên cứu của tiến sĩ Leen nằm song song với hướng nghiên cứu về virus trong cơ thể Huyết tộc của Rolin, nhưng ý tưởng của các học giả thường có thể gợi ý cho nghiên cứu của nhau.

Rolin tìm một vị trí ngồi vào, bỗng nhiên có một người ôm cậu từ phía sau.

“Hello, tiến sĩ D.”

Rolin quay đầu lại, thấy một cậu thiếu niên chừng mười mấy tuổi nhìn mình, cười như không cười.

“Cậu là ai?”

“A ha, sao tôi lại quên mất,” thiếu niên lấy tay làm hình khẩu súng bắn lên Thái Dương Rolin, khiến Rolin rất không thích, “Trí nhớ của anh bị Lilith lấy mất rồi a, sao có thể nhớ một người không quan trọng như tôi đây.”

Rolin tóm lấy hần, “Sao cậu biết Lilith...”

“Kevin, đừng quậy nữa.”

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng nháy mắt vang lên, Rolin quay đầu lại, nhìn ngũ quan như quỷ thần tạc ra của Oliver, không khỏi sững sờ tại chỗ.

Đối phương thân nhiên ngồi xuống cạnh Kevin, sau lưng Rolin.

“Diễn thuyết bắt đầu rồi, tiến sĩ D.” Oliver giơ tay hướng lên sân khấu, Rolin lúc này mới quay đầu lại.

Hần gọi mình là ‘tiến sĩ D’ mà không phải Rolin.

Xem ra mình thật sự đã làm Oliver thất vọng rồi.

Rolin hiểu rõ mục đích mình đi dự hội nghị này, lập tức đem toàn bộ lực chú ý đặt lên người tiến sĩ Leen trên bục diễn thuyết.

Bất đồng với học giả khác, diễn thuyết của Leen không phải kiểu có trật tự, mà thường xuyên đưa ra những ví dụ siêu kỳ lạ nhưng cũng rất hình tượng, lại thu hút sự chú ý của mọi người.

Buổi diễn thuyết đã được ba mươi phút, Rolin không đếm được mình đã gật đầu bao nhiêu lần.

Trên bục, tiến sĩ Leen đưa tay lau nhẹ mồ hôi trên Thái Dương, lật tài liệu qua một tờ, thời điểm ông ngẩng đầu lên lần nữa lại đột nhiên ngã ngửa ra sau.

Sau một lúc hoàn toàn yên lặng, mọi người kinh ngạc đứng lên.

Nghiên cứu sinh của tiến sĩ Leen cũng chạy qua xem xét tiến sĩ rốt cuộc bị sao.

Rolin muốn vòng qua đoàn người đi xem mình có thể giúp gì được không, mới chen lấn được vài bước, cậu đã bị giữ lại.

“Đừng qua đó.” Ánh mắt Oliver vĩnh viễn bình lặng như thế.

“Tôi chỉ muốn nhìn xem...”

Bàn tay giữ lấy bả vai Rolin của Oliver càng thêm dùng sức, cậu cơ hồ không thể chịu nổi áp lực đó, ngã ngồi lại xuống chỗ ngồi.

“Trời ạ, hôm nay tôi không có tâm tình xem kịch vui đâu.” Mặt Kevin nhăn như khổ qua, bởi một vài nhân viên bảo vệ đã chạy tới.

Phòng diễn thuyết vang lên thông báo khiến cả hội trường nhất thời xôn xao lên.

Phòng nghiên cứu của tiến sĩ Leen sáng nay đã xảy ra vụ rò rỉ virus, ba trợ thủ của ông đã bị nhiễm bệnh, hai trong số đó đã tự vong, người còn lại đã cấp cứu. Còn tiến sĩ Leen phát bệnh giữa buổi diễn thuyết.

Bởi vì không thể xác định cách virus lây truyền bệnh, nên toàn bộ mọi người ở đây đều phải tiến hành cách ly quan sát.

“Đừng a... sáng mai trên kênh Discovery có chuyên đề về Atlantis, tôi cực kỳ muốn xem a!” Kevin bẻ bẻ ngón tay.

Lúc này, nhân viên y tế đang phân toàn bộ mọi người ở đây thành nhiều tổ nhỏ để cách ly khỏi hiện trường.

Rolin lấy điện thoại gọi về phòng thí nghiệm của mình, sau đó theo đội ngũ đến phòng tiêu độc.

Nghe phía trước truyền đến tiếng phun nước, Rolin giụt giụt khóe miệng, “Xem ra hôm nay mình sẽ thành chuột nhúng nước...”

“Đừng sợ.” Tiếng an ủi của Oliver vang lên phía sau, Rolin cảm nhận được tay hần đã dán lên lưng mình, không có độ ẩm, lại khiến người ta an tâm lạ thường.

“Cám ơn.”

Cám ơn rất nhiều, và thật xin lỗi.

Chất lỏng lạnh lẽo phun tung tóe lên người Rolin, nhân viên mặc đồ phòng hộ gọi lại toàn thân cho cậu lần nữa, sau đó để cậu thay quần áo, tiến nhập khu cách ly.

Khi Rolin rời đi, Oliver vừa tiến vào quá trình ‘tiêu độc’.

Mỗi người đều được an trí độc lập trong khu cách ly, bốn phía được bao bởi lớp màn plastic đặc chế mỏng.

Thời gian cách ly là 48 tiếng, Rolin ngồi trên ghế dựa, chán muốn chết, bên ngoài màng plastic thỉnh thoảng có nhân viên mặc đồ phòng hộ đi qua, đúng hạn sẽ đến đo nhiệt độ cơ thể và nhịp tim của cậu.

Bởi vì không có gì để làm, thời gian trôi qua rất chậm làm cậu muốn nổi điên.

Thoáng nhìn qua, cậu liền thấy bên ngoài màng phòng hộ có một nam tử mặc một thân tây trang lẳng lẳng đứng đó nhìn mình.

“Feldt...” Rolin mở to hai mắt, nghĩ thầm, chắc là Melanie nói cho anh ta biết việc mình bị cách ly.

Feldt không nói lời nào, chỉ đặt tay lên tấm màn.

Rolin cười, cũng không đặt tay mình lên đó, “Anh tưởng mình đang đóng phim hả!”

Đối phương hơi nghiêng mặt đi, khóe miệng cậu lên ý cười.

“Mau đến nhà thờ cầu nguyện với Chúa rằng tôi chưa nhiễm bệnh gì đi, bằng không e là anh thật sự phải đối cộng sự.”

“Không gì có thể khiến em rời khỏi cạnh tôi.” Đây là câu đầu tiên anh nói sau khi đứng bên ngoài một lúc lâu.

Rolin trong lòng chấn động, những lời này rất quen thuộc, rất quen thuộc, quen đến mức làm tư duy cậu trong thoáng chốc bị chững lại. Tựa như ma xui quỷ khiến, Rolin rướn người tới trước, qua lớp màng phòng hộ, cậu đặt môi lên lòng bàn tay Feldt.

Sau khi định thần lại, cậu mạnh ngẩng đầu, đối diện với anh mắt ôn nhu của Feldt.

Rolin theo bản năng cắn cắn môi dưới, nhanh chóng lui ra sau vài bước, ngồi lại chỗ.

Hai người lại tiếp tục im lặng, nhưng Rolin biết mình không lúc nào không chú ý đến Feldt bên ngoài, ngay cả khi không nhìn anh.

Ngẫu nhiên nhìn không được, Rolin ngẩng đầu, thấy đối phương đút hai tay vào túi, thích ý đem ánh mắt dừng trên người mình như cũ. Rolin có chút không rõ, cứ nhìn mình không dời nửa bước như vậy, Feldt không cảm thấy chán sao?

Thời gian vốn dài đằng đẵng bỗng trôi qua rất nhanh, Rolin không biết có phải do Feldt hạ bùa chú gì không.

Nhân viên mặc đồ phòng hộ cuối cùng cũng đo nhiệt độ cơ thể Rolin, nhịp tim rồi xét nghiệm máu, sau đó tiến sĩ D của chúng ta quang vinh được ‘ra tù’.

Bộ tây trang ban đầu của cậu đã bị xử lý đẹp, Rolin nhìn Feldt đang đợi ở lối ra, ừ ừ nói, “Anh không mang cho tôi một bộ quần áo sao?”

Đối phương trực tiếp cởi áo gió màu râm nắng của mình xuống, khoác lên người Rolin, “Đi thôi.”

Quên đi, quần áo của người này cái nào cũng quý hơn của mình!

Rolin kéo kéo áo, đi theo sau Feldt, theo anh ngồi vào trong xe.

“Nè, lúc đứng bên ngoài anh nghĩ gì vậy? Đứng suốt mấy chục tiếng mà không thấy chán sao?”

“Không, tôi luôn ngắm nhìn em a.” Feldt tao nhã đùa nghịch tay lái, tựa như lái xe cũng giống như việc làm của quý tộc.

“Em...” Tim Rolin đập lệch nửa nhịp, “Em thì có gì đẹp chứ?”

“Tôi từng ảo tưởng rằng, trên đời này có một cái lọ có thể bắt em bỏ vào đó, sau đó để tôi cất giữ nó. Mỗi ngày mỗi đêm, chỉ tôi mới có thể thấy em, chỉ tôi mới có thể chạm vào em...”

“Được rồi, được rồi...” Rolin day day huyết Thái Dương, ‘lời tâm tình’ của Feldt làm cậu tổng cảm thấy chịu không nổi.

“Cho nên khi đứng bên ngoài màn cách ly, tôi có một loại lỗi giác ‘mộng đẹp thành thật’.”

Rolin nhìn trời, “VẬY không bằng anh trực tiếp hút khô máu em đi, biến em thành xác ướp hay tiêu bản gì đó.”

Feldt không nói lời nào, điều khiển xe chạy như bay qua một chiếc xe hơi màu đen dừng ở bên đường, tốc độ cực nhanh làm Rolin không khỏi bám lấy tay vịn, “Vừa rồi xác định anh đã vượt quá tốc độ rồi! Bị chụp hình thì chờ hóa đơn phạt đi!”

Trong chiếc xe màu đen kia, Oliver chăm chú nhìn về phía trước.

“Ai, ai, lại bị Feldt mang đi. Tôi nói này lão đại, nếu anh thật sự muốn hấn đến vậy, thì ép buộc mang hấn quay về Luân Đôn là được rồi!” Hai tay Kevin dùng tốc độ kinh hồn xoay cục rubik, mười giây mà thôi, sáu mặt liền được hoàn chỉnh, “Thật vô nghĩa!”

“Nếu... cậu ấy đơn giản như khối rubik thì tốt rồi.”

“A? Lão Đại! Hiếm khi được nghe anh cảm thán như vậy nha!” Kevin ném khối rubik vào tay Oliver, rồi lập tức giẫm chân ga, xe lao trên đường, “Nếu hấn đơn giản như khối rubik, có lẽ anh căn bản sẽ không yêu thương hấn.”

Việc đầu tiên Rolin làm sau khi trở lại phòng thí nghiệm chính là xả nước, ngâm mình trong bồn tắm, hưởng thụ nhiệt khí, rồi hồi tưởng lại cảm giác khi bị phun thuốc tiêu độc lên người, thật quá không chân thực a.

Biết Feldt ở ngoài cửa, Rolin cao giọng hỏi, “Anh có biết tiến sĩ Leen thế nào rồi không?”

“Về với vòng tay của Chúa, Amen.”

Rolin nhú mày, cậu biết Feldt nói tin tức thật, “Sáng nay cũng không có bản tin sao?”

“Chính phủ phong tỏa toàn diện, phương tiện truyền thông một chữ cũng không được phép công bố.”

Rolin vươn tay lấy khăn tắm, quần quanh hông, đẩy cửa phòng tắm ra, thấp giọng hỏi, “Câu hỏi cuối cùng – vì sao anh vẫn còn ở đây?”

“Chờ em tắm ra a.”

Rolin đẩy cửa ra, tâm tư có chút hỗn loạn, nhớ tới ngày đó chính mình đã giúp người này...

Không có gì phải xấu hổ hết, mình chỉ vì muốn làm cho anh ta dời đi lực chú ý thôi!

Chúng ta là cộng sự! Chúng ta là cộng sự!

Sau khi lặp lại vài lần, chỉ kém chưa biến thành “We are party.”

Tìm được quần lót trong ngăn kéo, bỏ khăn tắm, cúi lưng mặc quần vào.

Feldt dựa vào tường, nhìn đường cong tuyệt đẹp và cái mông căng tròn cứ vậy mà xích lõa trước mặt mình, khẽ cười nói, “Em đang tự an ủi mình sao?”

“Cái gì?” Rolin xoay đầu lại.

“Em đang tự nhủ, ‘xem đi, tôi coi hết rồi mà người này chưa nhào đến, bởi vì chúng ta là cộng sự’.”

Rolin theo bản năng gãi gãi ót, chẳng lẽ Feldt động tay động chân với tắm chip?

70. Quyển 6 - Chương 1: Disaster

“Quên đi, em ngủ đi.” Feldt cũng không dây dưa, sáng khoái rời khỏi phòng thí nghiệm.

Sau 48 tiếng chịu dày vò, Rolin cuối cùng cũng được ngủ một giấc ngon lành.

Về việc nghiên cứu loại enzym này, cậu đã gần tiếp cận đích đến, chỉ là nhìn Albert luôn bận rộn không có thời gian nhàn rỗi bỗng làm Rolin nhớ đến khoảng thời gian mình và Feldt cùng nhau làm thí nghiệm.

Có lẽ mình nên đưa Feldt tới làm nghiên cứu sinh cho mình.

Lập tức, Rolin mỉm cười, đối phương là một ‘lão yêu quái’ sống lâu như vậy rồi, sao có thể cam tâm làm học sinh của mình.

Melanie thì thanh nhàn hơn, cô nàng thuần thực hoàn thành thao tác thử một liều thuốc, một bên chờ kết quả phản ứng, một bên đọc báo.

“Ah... Trên một chuyến bay từ New Zealand tới Washington phát hiện virus Valley Fever (Sốt Thung lũng), vừa hạ cánh đã bị cách ly toàn diện, toàn bộ phóng viên cũng không thể tới gần phỏng vấn và chụp ảnh.”

“Vậy tin này làm sao đăng được?” Rolin buồn cười hỏi.

“Tin từ chính phủ.” Melanie nhướng nhướng mày, thiết bị báo hiệu, cô liền bỏ báo xuống đi xem kết quả.

Chuông điện thoại reo lên, là Boss từ cục gọi tới.

“Rolin, sân bay Washington, có đồng sự trong ngành nhiệm vụ đặc biệt đang đợi cậu.”

Nghe ngữ khí của đối phương, xem ra tình thế có chút nghiêm trọng, thật sự là không có ngày thái bình a.

Rolin đi xuống lầu, liền nhận được điện thoại của Feldt, “Giờ là ban ngày, tôi không ra sân bay được. Tối nay chúng ta sẽ gặp nhau ở căn cứ quân sự Rominde.”

“Căn cứ quân sự?” Rolin nhíu mày, lúc này, một chiếc SUV chuyên dụng của FBI đã dừng lại trước mặt cậu.

“Mời lên xe, tiến sĩ D.”

Rolin ngồi lên xe, đối phương trực tiếp đưa một tập tài liệu tới trước mặt cậu, trên xe còn hai đặc vụ khác, thần sắc có chút ngưng trọng.

“Chúng ta đang đi đâu?” Rolin hồ nghi mở tập tài liệu ra, bên trên viết ‘CƠ MẬT’”

“Sân bay Washington. Tiến sĩ, xin ngài nhớ kỹ, tất cả những gì ngài chứng kiến ở sân bay, tuyệt đối không được tiết lộ cho truyền thông hay bất luận người nào khác, kể cả trợ thủ nghiên cứu của ngài, đương nhiên nếu họ được đặc cách thì là chuyện khác.”

“Nghiêm trọng... như vậy...” Rolin lật ảnh chụp, “Cộng sự của tôi thì sao?”

“Xin hãy hỏi thượng cấp của ngài.”

Trên ảnh chụp là một khoang máy bay, toàn bộ hành khách đều ngã ngồi trên ghế, có người mở to mắt, có người biểu tình thống khổ, nhưng bọn họ đều đã chết.

“Đây là... bên trong máy bay đến từ New Zealand mà thời sự sáng nay đưa tin sao?”

“Đúng vậy.”

Rất rõ ràng, những người này không phải chết vì Valley Fever.

“Tôi nghĩ hẳn là các anh nên thông báo cho trung tâm bệnh truyền nhiễm. Lĩnh vực nghiên cứu của tôi là virus, không phải vi khuẩn hay bào tử... Valley Fever không nằm trong phạm vi lĩnh vực của tôi.”

“Ngài đi rồi sẽ biết.”

Nói thật thì, Rolin ghét nhất là loại tác phong thần thần bí bí này.

Đi vào sân bay, Rolin gặp mấy vị chuyên gia khác về virus học, họ gật đầu chào nhau, rồi liền bị yêu cầu thay trang phục phòng hộ, ngồi xe hậu cần đi tới chiếc máy bay kia.

Rolin nhú mồm, cậu cảm nhận được hơi thở tử vong.

Vài học giả lục tục tiến vào khoang máy bay, thi thể các hành khách vẫn được đặt tại chỗ cũ, rất hiển nhiên, Chính phủ liên bang không dám tùy tiện di chuyển thi thể.

Rolin tinh tế tìm manh mối, mở đèn pin xem xét màu da, đồng tử, đảo qua buồng lái của phi cơ. Trong hoàn cảnh hoàn toàn yên tĩnh như vậy, cậu dần dần tập trung lực chú ý.

Một cô bé mở tròng mắt ngồi cứng ngắc trên ghế, trong tay là bình thuốc xịt hen suyễn, cô bé muốn nâng tay xịt thuốc, nhưng không có sức.

Ngay lúc ấy, Rolin có một dự cảm, cậu lấy bình xịt từ tay cô bé ra, trong bình trống rỗng.

Bỏ bình xịt vào túi, niêm phong, giao cho nhân viên phụ trách.

Xuống máy bay, lại là một màn tiêu độc. Nhưng vẫn may mắn hơn nhiều so với lần trước, ít ra vẫn có đồ phòng hộ.

Một vài chuyên gia quay lại trung tâm phòng dịch bệnh, người phụ trách vẫn chưa đến, họ liền thảo luận nhiệt tình trong phòng hội nghị, ý kiến của mỗi người đều không giống nhau. Rolin chỉ dùng tay xoa nắn cằm, giống như đang nghe họ bàn tán, lại giống như đang suy tư.

Cuối cùng, một người mặc tây trang màu đen mang theo một tập tài liệu đi đến, phía sau còn có hai bảo vệ đi theo.

Phòng hội nghị im lặng.

Rolin mặc dù bận nhưng vẫn ung dung nhìn nam tử mới tới, cậu muốn nghe thử đối phương sẽ giải thích như thế nào về sự kiện lần này.

“Xin chào mọi người. Tôi là Thane Gable, người sẽ phụ trách vụ án này.” Hắn dùng ánh mắt quét hết toàn bộ học giả ở đây, “Hiện tại chính phủ cần sự trợ giúp của các vị. Tất cả mọi người cũng nhìn thấy, chiếc máy bay kia bị căn bệnh không rõ găm nhấm. Sau quá trình thu thập manh mối đầu tiên, trung tâm dịch bệnh đã có thể xác định đó là một loại virus tuy nhiên lại không rõ cách truyền bệnh của nó.”

Toàn bộ nhà khoa học đều nhìn chăm chăm Thane, nhưng Rolin biết, hắn ta cũng chỉ nắm được bấy nhiêu tin tức.

“Các người đã kiểm nghiệm bình xịt kia chưa?” Trong một mảnh yên lặng, thanh âm Rolin có vẻ đặc biệt vang dội.

Thane chuyển tầm mắt về phía cậu, “Chúng tôi đã kiểm nghiệm rồi. Giống với suy đoán của ngài, virus là được mang lên máy bay qua bình xịt của cô bé kia.”

Rolin nhún mồm, “Có người cố ý đem virus lên máy bay, mục đích của hắn chắc không chỉ là khủng bố đi? Khoang thương nhân có một chỗ ngồi trống, nhưng rất rõ ràng là nơi đó từng có người ngồi qua, bởi vì tai nghe bị mở ra.”

“Đúng vậy, tiến sĩ.” Đáy mắt Thane có thêm phần hứng thú.

“Tất cả mọi người đều bị nhiễm bệnh, hắn không có khả năng tự mình rời khỏi khoang máy bay. Hoặc là các anh kiểm tra thi thể của hắn, hoặc là hắn ta còn sống.” Rolin cũng nhìn Thane, nhưng trên mặt không có một tia cảm xúc.

“Đúng vậy, chúng ta có một người sống sót.”

“Được rồi” Rolin đứng lên, “Tôi có thể quay về phòng thí nghiệm của tôi chưa? Bản thân tôi cũng có một nghiên cứu rất quan trọng, hơn nữa tôi đoán rằng virus kia là từ phòng nghiên cứu của tiến sĩ Leen truyền ra. Lĩnh vực của anh ta tôi cũng không am hiểu, tôi nghĩ tôi nên đi về.”

Rolin đẩy ghế, đi ra khỏi phòng họp.

Thane nói nhỏ với hai vệ sĩ phía sau, rồi đuổi theo Rolin đang đi trong hành lang.

“Rolin Dandes?” Thane vừa đi vừa mở tập tài liệu trong tay.

“Đúng.” Rolin vẫn nhìn về phía trước đáp.

Thane giữ lấy tay cậu, “Tôi cũng thuộc tổ nhiệm vụ đặc biệt của FBI.”

“A ha” Rolin xoay người, gỡ bỏ bàn tay đối phương đang đặt trên người mình, “Vậy cộng sự của anh đâu?”

“Cô ấy chính là người sống sót duy nhất.”

Rolin dừng bước, quay đầu, hai giây sau cười nói, “Đó là đương nhiên. Nếu cô ấy là Huyết tộc, hệ miễn dịch sẽ giúp cô ấy không bị virus găm nhấm... Với điều kiện ánh nắng chưa giết chết cô ta.”

Thane nhìn Rolin, trong mắt có một tầng hơi nước, “Không... Nàng bị nhiễm bệnh...”

“Cái gì...?” Rolin hoài nghi điều mình vừa nghe được.

“Cô ấy bị nhiễm bệnh.” Hai tay Thane đặt lên vai Rolin, “Anh là chuyên gia nghiên cứu Huyết tộc, xin hãy giúp tôi... giúp chúng tôi.”

Rolin đứng tại chỗ.

Chuyện này sao có thể? Huyết tộc bị nhiễm bệnh?

Trong đầu bỗng hiện lên một cái tên – Lilith.

Có lẽ, đây cũng là một bước diệt trừ phe đối lập của người đàn bà kia.

Thane dẫn Rolin tới căn cứ quân sự Rominde, nhìn cửa căn cứ, Rolin chợt nhớ tới lời Feldt, lúc này mới hiểu ra tên kia đã sớm biết rằng Huyết tộc bị nhiễm bệnh – đương nhiên, tên đó cũng là Huyết tộc, hiển nhiên phải nhận được tin tức sớm hơn mình.

Xe chạy sâu vào trong căn cứ, nụ cười giả tạo của Thane cuối cùng cũng biến mất, chiếm lấy là biểu tình trầm trọng.

“Tôi rất may mắn, vì không lên chuyến máy bay kia.”

“Cộng sự của anh cũng rất may mắn.”

“Anh nói sao?” Thane nhìn Rolin.

“Ít ra cô ấy không mất đi anh.”

Thane ngẩng người, thấp giọng nói một tiếng “Cám ơn.”

Hai người xuống xe, lại thay đồ phòng hộ, đi tới một nơi tràn lan máy móc tinh vi.

Rolin thấy một cô gái ở đó, trên người cắm hơn mười ống truyền và máy cảm ứng, âm thanh của đủ loại thiết bị khiến người ta phải giật mình.

Cậu lặng lẽ quan sát sắc mặt tái nhợt của Josephin.

Tuy là sắc mặt của Huyết tộc đều trắng hơn người bình thường, nhưng chắc là không giống với trạng thái bệnh tật như vậy.

“Tôi muốn xem báo cáo xét nghiệm máu của cô ấy.” Rolin nói với một vị bác sĩ, đối phương gật đầu mang tài liệu qua.

“Chúng tôi đã sử dụng rất nhiều thuốc kháng virus cho cô ấy, nhưng toàn bộ không có hiệu quả.”

Rolin lật xem số liệu, nhíu mày nói, “Sức miễn dịch của Huyết tộc vốn xây dựng dựa vào virus X, các anh cho cô ấy sử dụng thuốc chống virus, một mặt là muốn ức chế virus Leen (Trong giới khoa học, bình thường sẽ dùng tên của người nghiên cứu hoặc tên mầm bệnh để đặt tên cho virus), mặt khác, có khả năng các anh cũng ức chế tác dụng tích cực của virus X lên cơ thể cô ấy. Tất nhiên, cho đến bây giờ thì tôi chưa từng thấy qua được vật nào có thể sinh ra ảnh hưởng đối với virus X.”

“Chúng ta... nên làm gì bây giờ?”

“Tôi cần mẫu mầm bệnh của Leen, hảo hảo nghiên cứu nó... rốt cuộc nó có ma lực nào để đột phá hệ thống miễn dịch gần như hoàn mỹ của virus X.” Rolin buông tài liệu xuống, gọi nhân viên nghiên cứu.

“Thế nhưng anh chỉ đang tốn thời gian của mình để nghiên cứu virus... còn tôi chỉ mong anh có thể tìm ra phương pháp để cô ấy tốt hơn. Tôi hoàn toàn không có chút hứng thú với cấu tạo và trình tự DNA của mầm bệnh kia!” Thane hiển nhiên đã có chút mất kiên nhẫn.

“Tôi thì có.” Rolin xoay người, sức mạnh trong đáy mắt khiến Thane ngốc lảng, “Anh nếu muốn tiêu diệt kẻ địch, đầu tiên, việc quan trọng nhất là phải hiểu rõ nó.”

Cả một buổi chiều, Rolin chỉ nghiên cứu làm thế nào chế tạo ra vắc xin kháng virus Leen, mà Thane cũng rất phối hợp đem toàn bộ tài liệu nghiên cứu của tiến sĩ Leen đến.

Mấy tiếng sau, Rolin vẫn ngồi im quan sát virus, không hề nhúc nhích.

“Cám ơn.” Thane có chút cảm động.

“Anh không cần cảm ơn tôi.”

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, Rolin kinh ngạc so sánh virus Leen và virus X, thì ra hai loại virus này có phần lớn chuỗi gen giống nhau, chính vì như vậy, khi virus Leen tiến vào cơ thể Huyết tộc, trong một thời gian ngắn, hệ thống miễn dịch trong cơ thể Huyết tộc khó có thể phân biệt chúng, lúc ấy, virus Leen sẽ thừa cơ hội khuếch trương, trước khi virus X kịp công kích thì sẽ nuốt sạch chúng, rồi chiếm lấy cơ thể Huyết tộc... Một khi hệ thống miễn dịch tiêu tan, virus Leen liền có thể hoành hành mà không kiêng nể gì, khi ấy các loại bệnh như cảm mạo, lao phổi liền có thể dễ dàng xâm nhập.

“Một loại virus cực kì thú vị.” Giọng nói ngân nga vang lên, Rolin xoay mạnh đầu lại, thấy Feldt đang mặc đồ phòng hộ đứng phía sau mình.

“Anh... đến đây...?” Ngón tay Rolin run nhẹ, nhưng bị đồ phòng hộ che mắt nên không nhìn ra.

“Tôi sống lâu như vậy, vẫn là lần đầu tiên có cơ hội mặc loại đồ như thế này, thật sự thú vị.” Feldt gõ gõ vào mặt nạ bảo hộ.

“Anh gặp Josephine chưa?”

Feldt gật đầu, ngồi xuống cạnh Rolin, “Tôi tới giúp em... tiến sĩ D của tôi.”

Sau nhiều giờ tập trung cao độ, lại được nghe thanh âm của Feldt, Rolin thật sự cảm thấy như được buông lỏng.

“Được rồi, em đang cùng lúc nuôi cấy virus X và virus Leen, anh có thể thay em quan sát thời gian hai loại virus tiêu diệt lẫn nhau không?”

“Không thành vấn đề.” Thanh âm Feldt làm thần kinh đang căng thẳng của Rolin thả lỏng, cơn buồn ngủ nháy mắt ủa tới.

Cậu cứ vậy dựa vào thành ghế ngủ say.

Mấy tiếng sau, Feldt lay tỉnh Rolin.

“Kết quả thế nào?”

“Mẫu thử A đã hoàn toàn bị virus chiếm cứ.”

Rolin hít một hơi, Thane đi vào phòng nghiên cứu, mấp máy môi, vẫn đem lời nói ghen ở cổ nói ra.

“Tôi không hiểu khoa học, nhưng... tình hình của Josephine ngày càng không ổn, cô ấy thậm chí xuất hiện triệu chứng ung thư máu. Đoán chừng, cô ấy không thể sống qua một tuần.”

Rolin nuốt một ngụm nước bọt, quay đầu nhìn Feldt.

Đối phương mỉm cười, “Nếu em muốn tìm hắc hủ trợ thì cứ đi đi. Chuyện em cho là đúng, không cần phải do dự.”

Rolin đứng dậy, đi đến phòng liên lạc, nhấn số của Oliver.

“Xin chào, tiến sĩ D.” Tuy biết đối phương sẽ rất lạnh nhạt, nhưng trong lòng Rolin vẫn không nhịn được mà lạnh cả người.

Cậu biết quan hệ của mình và Oliver đã không thể quay lại như lúc ở ngoại ô thành phố Luân Đôn.

“Xin chào, Larsson tiên sinh. Tôi đang nghiên cứu một loại virus, cần sự giúp đỡ của ngài.”

“Tôi tin rằng với năng lực của tiến sĩ D thì rất nhanh sẽ công hãm nan đề ấy.” Oliver dường như có xu thế muốn cúp điện thoại.

“Loại virus này có thể truyền nhiễm cho huyết tộc.” Rolin nhanh chóng nói ra tính nghiêm trọng của vấn đề trước khi hắn ta cúp máy.

“Cái gì?”

“Trong căn cứ quân sự Rominde, tiểu thư Josephine đang ở trong tình trạng cách ly... hệ thống miễn dịch của cô ấy đã hoàn toàn bị phá hỏng, hiện tại cô ấy còn yếu hơn so với người bình thường, bệnh đường hô hấp, các khối u, còn cả ung thư máu đang tra tấn cô ấy. Nếu trong vòng một tuần không thể nghiên cứu và chế tạo được thuốc kháng virus hữu hiệu, cô ấy sẽ trở thành huyết tộc duy nhất chết vì bệnh tật.”

“Tôi không thuộc Tòa án Nhật Quang.”

“Tôi biết, nếu ngài nguyện ý ra tay trợ giúp, tôi hiện tại sẽ xin Chính phủ liên bang để ngài gia nhập nghiên cứu.”

“Tốt, đêm nay gặp.”

Điện thoại cắt, Rolin nuốt một ngụm nước bọt.

Ban đêm, khi Rolin giúp nhóm nhân viên nghiên cứu đang bị virus Leen gây sức ép đến chết đi sống lại, Oliver lặng yên tới.

Mặc dù mặc đồ phòng hộ, nhưng loại khí chất ấy vẫn hấp dẫn không ít người chú ý.

“Năng lực của tôi có thể giúp gì cho cậu?” Giọng nói của Oliver thanh tĩnh lại đầu óc đang mơ màng của Rolin vì phải liên tục phân tích cấu tạo của virus.

“Hi, tiến sĩ D, thật vinh hạnh có cơ hội được hợp tác với anh a!” Giọng Kevin vang lên từ phía sau Oliver.

“Ke... Vin...” Rolin nghĩ nghĩ, nhớ lại tên cậu thanh niên này.

Rất nhanh, tầm mắt Oliver liền bị Feldt đang tiến hành phân tích quang phổ gần đó hấp dẫn, hắn nhìn bóng dáng đối phương, nhẹ giọng nói, “Xem ra cậu cũng không phải rất cần tôi hỗ trợ.”

Ngay thời điểm hắn xoay người, Rolin nhanh chóng bắt lấy tay hắn.

“Không, tôi cần anh.”

Bả vai Kevin run rẩy, “Lão Đại, không phải anh rất cao hứng lúc nhận được điện thoại của tiến sĩ sao? Đừng nhìn biểu tình vô cảm của anh, chính mắt tôi thấy đầu ngón tay anh phát run a.”

“Thật sao?” Rolin nhìn Kevin.

“Câm miệng.” Oliver thấp giọng nói.

Kevin hậm hực chuyển hướng nụ cười của mình qua Feldt, chạy tới xem anh ta đang phân tích những gì.

“Tôi nói tôi cần anh, là thật. Tôi không có cách nào để cứu Josephine trong vòng một tuần...” Rolin nhìn thẳng vào mắt Oliver, phải để hắn ta biết quyết tâm của mình.

“Đúng vậy.” Oliver rũ mi mắt, mặc dù cách lớp mặt nạ phòng hộ, nhưng cũng cực độ mỹ cảm. “Tiến sĩ D cần tôi, nhưng Rolin thì không.”

Rolin buông tay, xoay người sang chỗ khác, trở lại trước bàn thí nghiệm, “Tôi lựa chọn hướng ngài xin giúp đỡ, ngài cũng có thể chọn không giúp tôi.”

Thật lâu sau, Oliver đi đến, kéo một chiếc ghế bên cạnh Rolin, bắt đầu đọc kết quả nghiên cứu.

“Có từng suy nghĩ xét theo góc độ xác suất học để nghiên cứu vấn đề này chưa?”

Rolin ngẩng đầu, nhìn Oliver, nhất thời không kịp phản ứng với ý của hắn.

“Nga -” Feldt kéo dài âm điệu, “Số lượng virus X trong cơ thể Huyết tộc là nhất định, bởi vì dinh dưỡng trong cơ thể chỉ có thể nuôi bấy nhiêu virus X.”

Rolin mở lớn hai mắt, giống như hiểu ra điều gì, “Bởi vì virus Leen và virus X rất giống nhau, ban đầu khi virus Leen tiến vào không bị hệ thống miễn dịch phát hiện, mà tốc độ sinh sôi của virus Leen lại vượt xa virus X, cho nên mặc dù virus X có thể bài xích virus Leen, thế nhưng chưa kịp bắt đầu phản ứng thì đã bị hoàn toàn công phá.”

“Chính là ý này.” Oliver buông tài liệu xuống.

“Hai người các anh... thật sự là thiên tài, sao tôi lại không nghĩ đến.” Rolin mở tay, một bộ dáng không nói nên lời.

“Thật vinh hạnh có thể đi trước thiên tài.” Feldt chân thành cười.

Kevin một bên nhắc nhở, “Đừng cao hứng quá sớm, mọi chân lý đều phải trải qua kiểm nghiệm thực tiễn.”

Sốt Thung lũng: Sốt do nấm *Coccidioidomycosis* gây ra còn được gọi là Sốt Thung lũng (Do tỷ lệ người mắc bệnh này ở thung lũng San Joaquin rất cao), loại nấm này sống trong đất và lan truyền vào không khí (Vì bão gió phát sinh trong các hoạt động xây dựng và nông nghiệp). Khi hít phải các bào tử nấm, người bệnh có thể bị nhiễm trùng phổi. Bệnh đặc biệt nguy hiểm với phụ nữ mang thai và những người có hệ miễn dịch yếu. Trường hợp nhẹ, bệnh có thể tự khỏi, những trường hợp còn lại cần dùng thuốc chống nấm.

71. Quyển 6 - Chương 2

“Không sai.” Rolin đứng dậy, “Hai vị, các anh hiện nay là Huyết tộc duy nhất trong căn cứ này, tôi nghĩ tôi cần hai anh hiến cho một ít virus X.”

Thane đi tới, cảm giác được không khí giữa các nghiên cứu viên có chút thoải mái, trong lòng không khỏi dấy lên một tia hi vọng, “Sao rồi? Mọi người tìm được biện pháp rồi sao?”

“Phương pháp nhất định thành công thì không có” Rolin đang đi về một hướng khác, “Như chúng ta biết, với những bệnh nhân bị lây nhiễm bệnh viên gan siêu vi hoặc các virus khác, bác sĩ thường tiêm cho họ một vài loại thuốc nhằm tăng cường hệ miễn dịch. Đây chính là việc nhóm chúng ta cần làm.”

“Tăng cường sức miễn dịch?” Thane đi theo sau Rolin, “Tiền sĩ, anh cũng biết mấy thứ thuốc đó căn bản không có tác dụng với Josephine!”

“Virus X thì sao? Chúng ta sẽ tiêm cho nàng thật nhiều virus X có thể.”

Rolin lấy máu Oliver và Feldt, sử dụng phương pháp nuôi giống nhân tạo làm virus X sinh sôi mạnh trong môi trường nuôi cấy, sau đó tiêm vào cơ thể Josephine.

Thế nhưng tình huống thực sự không mấy lạc quan, lượng virus X đó dường như không làm hệ thống miễn dịch của Josephine khởi sắc, cũng không tự nhân đôi, rất nhanh đã bị virus Leen thôn tính.

“Biện pháp này không được sao?” Rolin ngồi trên ghế, ngửa đầu nhìn trần nhà.

Cậu đang ở trong một phòng độc lập, khóa cửa, ngửa đầu nhắm mắt.

Cậu cần yên tĩnh để suy nghĩ, không muốn Thane vì sốt ruột mà đến quấy rầy mình.

Có lẽ bởi vì quá mệt mỏi, suy nghĩ của cậu dần trở nên hỗn loạn.

Cảm giác có thứ gì đó mềm mại chạm vào môi mình, là ai?

Không phải Oliver, nụ hôn của hắn bá đạo đến không để kháng cự.

Là Feldt... Lưu luyến như vậy...

Trong đầu vụt qua một tia sáng, Rolin mở to mắt, vừa lúc thấy hàng lông mi tinh tế trên đôi mắt khép hờ. Nếu là bình thường, Rolin sẽ nổi giận tặng cho anh ta một quyền, nhưng lúc này cậu lại hưng phấn muốn chết, giữ lấy Feldt, lại hôn mạnh vài cái lên môi anh.

“Rolin?” Rất rõ ràng, Feldt có chút thụ sủng nhược kinh.

“Chính xác, tôi có thể phân biệt rõ là anh hay Oliver, cho nên Josephine cũng có thể phân biệt!” Rolin mở lớn hai mắt, giống như Columbus khi phát hiện đại lục mới.

“Tôi... chưa hôn qua Josephine...” Đương nhiên Oliver cũng chưa từng...

Rolin đổi sang đồ phòng hộ, bắt đầu so sánh trạng thái máu của Feldt và Oliver, giống như cậu suy đoán, virus X của Feldt và Oliver không hoàn toàn giống nhau. Lý do không giống nhau này là vì mỗi một người bình thường đều có tủy khác nhau, khi cần ghép tủy sẽ phải tìm kiếm trong bể người mệnh mông, nếu vận khí tốt mới có thể tìm được tủy phù hợp.

Có điều làm Huyết tộc rất may mắn, họ không cần tìm kiếm tủy, virus X của mỗi Huyết tộc đều được truyền từ cha mẹ hoặc Master. Đây cũng là nguyên nhân vì sao virus X của Feldt và Oliver không thể củng cố hệ thống miễn dịch của Josephine.

“Tiến sĩ D, rốt cuộc anh có tìm ra biện pháp nào không... Josephine cô ấy...”

“Master của cô ấy là ai?” Rolin lớn giọng hỏi.

“Katherine Viina...”

Katherine? Rolin nhớ rất rõ vị Huyết tộc tinh khiết bị tấn công bởi Huyết tộc bị nghiện ở Combination, Feldt dường như quen thân với nàng.

Lúc này, Feldt cùng Oliver đã đi tới, Rolin túm lấy Feldt, “Mau, gọi điện cho Katherine, hoặc một huyết hệ khác của Katherine, chỉ có bọn họ mới có thể cứu Josephine.”

“Cậu đã tìm được biện pháp?” Oliver nhìn bộ dáng hưng phấn của Rolin hỏi.

“Tìm ra rồi! Chỉ chưa nghiệm chứng!” Rolin nhìn hắn, ở một giây ấy, đáy mắt Oliver có một tia mềm mại vụt qua.

Feldt liên lạc với vài huyết hệ của Katherine, bọn họ đến rồi cung cấp mẫu máu của mình, trải qua kiểm nghiệm, virus X của họ ăn khớp với Josephine.

Rolin mất một ngày để nuôi dưỡng ra đủ số lượng virus cần cho một liều thuốc, sau đó tiêm vào mạch máu của Josephine.

Một giờ sau, virus X trong cơ thể Josephine lại bị cắn nuốt giảm đến mức thấp hơn bình thường, Rolin cũng không sốt ruột, lại tiêm vào liều lượng gấp đôi. Ba giờ sau, hàm lượng virus X lại giảm xuống, Rolin tiếp tục thêm vào.

“Này căn bản không có tác dụng... virus Leen vẫn đang chiếm thể thượng phong trong cơ thể cô ấy.” Thane nhìn Josephine đang hôn mê, nắm tay thật chặt.

“Ngu ngốc.” Rolin xoay người đi tới phòng nuôi cấy, Thane có chút bực bội theo sát sau cậu, trong hành lang tiêu độc, giữ cậu lại.

“Anh nói cái gì? Ngu ngốc?! Mong cô ấy khỏe hơn là ngu ngốc sao?!” Thane có chút kích động, nháy mắt, hắn liền cảm thấy bả vai đau nhức, bàn tay Oliver đang đặt trên đó.

“Người chính xác là một kẻ ngốc.” Tiếng nói lạnh như băng làm Thane yên tĩnh trở lại.

Rolin bắn ánh mắt cảm kích tới Oliver, đối phương liền xoay người bỏ đi.

“Thời gian virus Leen cắn nuốt virus X ngày càng dài, anh biết vì sao không?”

Thane ngẩn người.

Khóe miệng Rolin dâng lên một nụ cười, “Bởi vì virus X đã bắt đầu phân biệt được virus Leen, chỉ cần tiếp tục, hệ thống miễn dịch sẽ bắt đầu bài xích chúng vì cho rằng chúng không thuộc về mình.”

“Ý anh là...” Thane lộ ra thần sắc mừng rỡ.

Rolin đánh nhẹ vào người hắn, “Đừng mừng quá sớm, trước khi Josephine tỉnh lại, bất luận trường hợp xấu nào cũng có thể phát sinh.”

Trở lại phòng nuôi cấy, thấy Feldt và Oliver mỗi người chiếm một cái bàn, đều im lặng.

Rolin biết, như vậy đã là không tệ rồi, hai người bọn họ nếu bất hòa, sẽ muốn đánh nhau, đến khi ấy căn cứ quân sự này còn không xong đời?

Nhìn đồng hồ, cách lúc Josephine cần tiêm thuốc khoảng nửa tiếng, Rolin cũng không quản hai người kia còn trong phòng nuôi cấy, mặc nguyên đồ phòng hộ trực tiếp ghé lên bàn, ngủ.

Thăng cho đến khi bị Kevin lay tỉnh.

“Rolin, Rolin! Josephine tỉnh rồi!”

Cái gì? Tỉnh?

Rolin mở mắt, nhìn lướt qua đồng hồ, vậy mà đã ngủ qua bốn tiếng!

“Sao không ai đánh thức tôi!”

“Đánh thức anh làm gì?” Rolin trưng ra biểu tình ngây ngô, “Rút máu, kiểm tra hàm lượng virus, sau đó tiêm virus X vào, mấy chuyện này lão đại và Feldt đều có thể làm.”

Rolin ngẩn người, “Tôi đi xem Josephine!”

Đi vào phòng bệnh, thấy Josephine thần sắc hồng hào ngồi trên giường bệnh trò chuyện với Thane.

Da thịt cô đã khôi phục đồ đàn hồi, lưu quang trong ánh mắt cũng có vẻ rất khỏe mạnh.

Chỉ cần tiêu diệt virus Leen, năng lực tự hồi phục của Huyết tộc đích thực rất mạnh.

Khi gặp Rolin, Josephine nở nụ cười cảm kích, “Tiến sĩ D phải không? Lúc này thật sự rất cảm ơn cậu.”

Rolin ngẩn ngơ, cậu không thể ngờ rằng mình đã thật sự thành công.

“Trong máu đã không còn virus Leen.” Feldt không biết đã đứng sau lưng Rolin từ lúc nào, mặt nạ bảo hộ chạm vào mặt nạ bảo hộ của Rolin, lúc này mới làm cậu tỉnh táo lại.

Những chuyện sau đó tuy là có chút rườm rà, nhưng sau khi nộp một bản báo cáo thật dài, Rolin liền có thể về nhà.

Thane từng nói qua, tuy việc Huyết tộc bị nhiễm virus Leen đã tìm được giải pháp trị liệu, nhưng nếu người thường bị nhiễm bệnh, cũng chỉ bó tay chịu trói – không có biện pháp.

“Nếu tiến sĩ Leen tạo ra loại virus này, hiển nhiên cũng phải chế ra thuốc kháng bệnh.” Rolin hơi chút ngạc nhiên, “Không lẽ phòng nghiên cứu của hắn không có sao?”

Thane cười khổ, “Anh cũng biết chuyện virus bị rò rỉ khỏi phòng nghiên cứu cũng không phải đơn thuần chỉ là sự cố ngoài ý muốn. Có người lấy virus, hẳn tự nhiên sẽ không bỏ qua thuốc kháng bệnh. Hơn nữa toàn bộ nhân viên nghiên cứu ở trung tâm đều chết sạch, đã không còn ai biết loại thuốc này chế như thế nào nữa rồi.”

“Lilith...” Rolin nheo mắt, mục đích của người đàn bà kia nhất định là Huyết tộc, trong tay nàng có thuốc kháng bệnh, cũng không khó đoán rằng mục tiêu của nàng chính là dùng loại virus này để diệt trừ hết thầy người gây trở ngại cho mình, bất luận là nhân loại hay Huyết tộc.

Nói không chừng bản thân mình bây giờ đã nằm trong sổ đen của nàng.

“Anh nói ai?” Thane có chút ngạc nhiên.

“Không có gì.” Rolin thu dọn xong đồ đạc rồi rời khỏi phòng, bước trên nền nhà lát gạch, gót giày phát ra tiếng vang có quy luật, khi đi ngang qua phòng nghỉ được cấp cho Oliver, vốn định nói một tiếng ‘cảm ơn’, nhưng nhìn qua cửa sổ, thấy bên trong được thu dọn sạch sẽ chỉnh tề, giống như chưa từng có người ghé qua.

Oliver... Thật lòng rất muốn trở thành bạn bè với anh.

Rolin hít sâu một hơi, chợt nhìn thấy một thân ảnh thon dài phía trước.

Là Feldt.

Rolin híp mắt, cậu cảm thấy đã rất nhiều lần cậu nhìn thấy anh chờ đợi mình như vậy, giống như vĩnh viễn không biết chán cũng như mệt mỏi.

“Đi thôi.” Rolin dứt tay vô tội, đi ngang qua người anh, bả vai cọ qua quần áo đối phương.

Quay lại phòng thí nghiệm, Mike đang xem một quyển sách, Rolin vừa đi đến, cậu nhóc liền hưng phấn chạy qua ôm lấy cậu.

Rolin đưa tay xoa đầu Mike, phát hiện cậu nhóc đã cao hơn nhiều, phỏng chừng cuối năm thì chiếc giường nhỏ kia không thể dùng tiếp được rồi.

Feldt theo sau cậu tiến vào, Rolin nói một tiếng, “Em mệt”, rồi ngã xuống giường.

Một tuần này cậu cơ hồ chưa được ngủ, vừa chạm vào gối đầu, tư duy của cậu bắt đầu nặng dần.

Feldt cười cười, thay cậu cởi áo khoác và giày, đưa người cậu vào chính giữa giường, sau đó đắp chăn lên.

Rolin biết người này lại nhân cơ hội hôn mình, quên đi, xét thấy tuần này anh ta cũng rất vất vả, cậu không thèm so đo.

Feldt làm thủ thế chó có lên tiếng với Mike đang thò đầu vào xem, rồi đóng cửa lại đi ra ngoài.

Không biết đã qua bao lâu, Rolin bị chuông điện thoại đánh thức, “Alo, Feldt... anh có chuyện gì...”

Còn chưa ngủ đủ giấc, đầu đau quá, người này tốt nhất có chuyện quan trọng, nếu không mình nhất định sẽ dùng đạn bạc bắn thủng đầu anh ta.

“Rolin... Tôi... Tôi rất yêu em...” Thanh âm kia đứt quãng, giống như phải dùng sức rất lớn mới có thể phát ra từ cổ họng, kèm theo là tiếng thở dốc suy yếu.

“Anh bị sao vậy?” Rolin tỉnh hơn nửa, “Anh đang ở đâu?”

Trực giác nói cho cậu biết rằng Feldt đã xảy ra chuyện.

Kéo rèm, đang là hoàng hôn. Mình đã ngủ thẳng tới năm giờ chiều hôm sau.

Nhưng bên kia điện thoại không có hồi âm.

Rolin càng không yên lòng, ngay cả áo khoác cũng không mặc đã chạy vội ra ngoài.

“Feldt – Nếu bị em phát hiện anh đang chinh em, em nhất định sẽ giết anh!”

Vừa chạy đến cửa, đối phương rốt cuộc cũng nói chuyện.

“Đừng... Đừng mở cửa...”

Rolin ngừng lại, “Vì sao không cho em mở cửa? Ah, anh tên chết tiệt này đang ở ngoài cửa.”

“Tóm lại... Đừng mở cửa.. Hãy để tôi nghe em nói chuyện...” Giọng Feldt có điểm không đúng, nghe như đang ngâm nga một khúc ly biệt.

“Anh làm sao vậy! Rốt cuộc anh bị sao vậy?” Tay Rolin chạm lên cửa điện tử, “Anh còn không nói em sẽ lập tức đẩy cửa!”

“Em nếu... mở cửa... tôi sẽ lập tức rời đi...” bên kia điện thoại truyền đến tiếng Feldt ho khan.

Trong đầu Rolin bỗng xẹt qua một cái tên – Lilith! Không lẽ nàng ta đã làm gì Feldt – virus Leen!

“Thực xin lỗi...” bên kia điện thoại, tiếng hít thở bỗng ngừng lại.

Trái tim Rolin cơ hồ đã vỡ toác tại giây phút ấy, một tiếng ‘tạch’ vang lên, cửa phòng thí nghiệm mở ra, Rolin chạy ra nhìn xung quanh.

Ngay khi nhìn thấy thân ảnh đang ngồi dựa vào vách tường, Rolin ngây dại.

“Feldt... Anh làm sao vậy?” Rolin cứng nhắc bước hai bước, sau đó điên cuồng chạy qua, ôm lấy anh, bàn tay đỡ lấy gương mặt vì mệt mỏi mà rũ xuống của anh, “Feldt! Feldt!”

Sắc mặt anh còn trắng hơn so với Josephine, trên vạt áo dính máu bị văng tung tóe vì ho khan.

Rolin thất kinh muốn tìm ra mạch đập của anh, nhưng mọi thứ đều đình chỉ.

“Không đâu, anh không có việc gì đâu! Không thể nào! Em lập tức đi tìm Lena! Máu của cô ấy có thể cứu anh! Anh đừng chết!” Rolin muốn vực vị cộng sự dậy, nhưng đối phương lại nặng vô cùng.

Mắt cậu bị nước mắt che mờ, suy nghĩ hỗn loạn, tim như bị siết chặt, không biết phải đập như nào để duy trì sự sống, “Feldt! Feldt!”

“Tôi ở đây! Rolin tỉnh lại đi em! Mở mắt đi!”

Ah, bụng dưới Rolin đau quặn, khi cậu hoảng sợ mở lớn mắt, nhìn thấy chính là gương mặt Feldt.

Sững sờ, Rolin đưa tay áp lên hai má Feldt, sắc mặt anh thực bình thường, hô hấp vững vàng, ngoại trừ mi tâm hơi nhú lại biểu thị anh đang lo lắng.

“Anh ở trong này... Anh không ở ngoài cửa...” Rolin nuốt nước miếng.

“Tôi vẫn luôn bên cạnh em. Em gặp ác mộng sao? Em lo sợ điều gì?” Tay Feldt nâng gáy Rolin lên, kéo cậu vào ngực mình.

Nhịp tim của Feldt rất chậm, nhưng rất có lực.

Rolin nhắm hai mắt lại, hẳn là mình đã thực sự rơi lệ, gò má lạnh buốt đến thế.

“Chỉ cần anh vô sự, em sẽ yêu anh...”

“Hả?” Feldt khẽ mỉm cười, “Sở dĩ em có thể nói ra như vậy, đó là bởi vì em đã yêu tôi rồi, gốc à.”

“Em mơ thấy anh bị nhiễm virus Leen, anh chết, chết bên ngoài cửa phòng thí nghiệm.”

Nụ cười của Feldt càng rộng, “Tiến sĩ D, em hồ đồ rồi sao? Không phải em đã tìm ra biện pháp cứu chữa Huyết tộc bị nhiễm virus Leen rồi sao? Hơn nữa, nếu tôi thật sự bị nhiễm bệnh, sao tôi có thể đến tìm em...”

Rolin ngẩng đầu lên, nhìn Feldt đột nhiên im lặng, “Anh muốn nói anh căn bản sẽ không đến tìm em?”

Bởi vì anh sợ em cũng sẽ bị lây bệnh, cho nên anh sẽ rời xa em càng xa càng tốt.

“Trong trí nhớ của em có rất nhiều đoạn ký ức rời rạc, là những đoạn ký ức khi em ở cùng anh, nhưng chúng nó không thể ráp thành một câu chuyện đầy đủ.”

“Vì Lilith đã lấy đi phần lớn trí nhớ của em, cho nên khiến cho đại não vừa thức tỉnh của em bị một chút hỗn loạn.”

“Vậy nhưng, những đoạn ký ức này đều là thật, đúng không?”

Feldt vẫn mỉm cười như trước, tựa cằm lên đỉnh đầu Rolin.

“Nếu ký ức đó là sự thật, thì trong mỗi một đoạn nhỏ ký ức ấy, em đều rất đẹp.”

“Hả?” Rolin tránh khỏi cái ôm của đối phương.

Feldt rũ mi mắt, môi chạm vào nhau, khiến Rolin có chút bất ngờ.

Đầu lưỡi dọc theo khe hở giữa đôi môi dò xét đi vào.

Nụ hôn này không quá nhiệt tình dẫn đến lửa dục tăng vọt, nhưng Rolin cũng không tự kiềm chế được mà nhắm mắt lại.

Lúc này, một cô gái đang ở trong một cửa hàng xa xỉ ở nước Pháp, đang thử từng bộ đồ một, cô có sự lưu loát của nam tử và nét quyến rũ của nữ nhân, từng một thời trang khác nhau khi được khoác lên người cô đều thể hiện ra các nét phong tình khác nhau. Mọi người trong cửa hàng, bất kể là nhân viên hay khách hàng, đều không thể dời mắt khỏi cô.

Tao nhã lấy điện thoại từ túi xách ra, khoe miệng khẽ mỉm, ngay cả không khí cũng bị chấn động.

“Alo, người nói Josephine đã khỏi hẳn?”

“Đúng vậy, thưa chủ nhân.”

“A... A...” Cô gái giống như buồn rầu nhú mày, “Thật không nên khinh thường tiến sĩ D mà. Bất quá không sao, chúng ta vẫn có thể tiếp hành bước tiếp theo.”

Trong một khách sạn ở Washington, Kevin đang thu dọn hành lý.

“lão đại, anh nhất định phải chờ tôi a!”

Oliver hồ hững đứng bên cửa, nhìn Kevin luống cuống tay chân nhét mọi thứ vào vali, nếu gặp người bình thường thì đã sớm mất kiên nhẫn, nhưng hắn chỉ đứng yên đó.

Lúc này, điện thoại trong phòng vang lên, tiếp tân nói dưới lầu có bưu kiện cần tiên sinh Larsson ký nhận.

Đơn hàng viết là Rolin Dandes gửi tới.

Kevin ghé đầu qua nhìn nhìn, miệng dâng lên một nụ cười xấu xa, “Haha, lão đại, lòng ngứa ngáy lắm đúng không? Rất muốn lập tức mở ra đúng không? Không bằng tôi ra ngoài chờ anh?”

Không chờ Oliver nói chuyện, Kevin nhanh chóng đóng cửa lại vọt ra ngoài.

Xé mở bao bọc bên ngoài, bên trong là một cái hộp.

Nháy mắt khi mở nắp hộp ra, một luồng chất khí phun ra.

Oliver quay mặt sang chỗ khác, mở trừng hai mắt, dường như hiểu được điều gì.

“Lão đại! Là cái gì a? Tôi có thể vào chưa?”

“Lập tức gọi điện thoại báo cho Feldt, tôi bị nhiễm virus Leen.”

Oliver hồ hững mở bức thư dưới đáy hộp ra, bên trong là chữ viết tay của Lilith.

“Thân mến, đây là biến dị của virus Leen. Thượng đế phù hộ tiến sĩ D có thể cứu người.”

72. Quyển 6 - Chương 3

Rất nhanh, khách sạn 5 sao Oliver đang ở đã bị quân đội cách ly, Kevin cũng bị đưa đến nơi khác để tiến hành quan sát, vì hắn ta là người gần Oliver nhất.

Thời gian từng giây từng giây trôi qua, Oliver ngồi bên mép giường, thính lực của hắn vẫn siêu nhạy cảm, có thể phân rõ tiếng nhân viên đi lại ngoài phòng, tiếng dụng cụ di chuyển thậm chí cả tiếng giấy ma sát với không khí khi nhân viên lật tài liệu, và cả nhịp tim của mình.

Nhịp tim của Huyết tộc rất chậm, nhưng hắn lại có thể cảm nhận được nhịp tim mình đang dần nhanh hơn, tốc độ máu tuần hoàn cũng càng nhanh hơn, như vậy virus Leen cũng sẽ càng nhanh chóng xâm nhập cơ thể hắn, phá tan hệ thống miễn dịch.

Josephine từ lúc lên máy bay đến lúc bị mất ý thức khoảng ba tiếng, Oliver biết mình rất nhanh cũng sẽ...

Khoang phổi một trận co rút, hắn bắt đầu ho khan.

Oliver có địa vị hết sức đặc thù trong giới huyết tộc, cơ hồ chỉ trong vòng nửa tiếng, một Huyết tộc mặc đồ phòng hộ tiến vào, hướng hẳn hành lễ, một chiếc xe màu đen dừng ở cửa khách sạn, trên xe có một giá chữ thập bị gai hoa hồng quấn quanh.

Sau khi Oliver lên xe, cả chiếc xe đều được tiêu độc từ bên ngoài.

Hắn ngồi trong xe, hơi nắm chặt nắm tay, bên ngoài cửa kính xe, ánh đèn lướt qua mặt hắn tựa như làn nước.

Feldt đứng trước cửa sổ, nhận cuộc điện thoại của Kevin.

Lilith ngày càng kiêu ngạo, thậm chí ngay cả ‘Người nắm giữ kiếm’ là gia tộc Larsson cũng không để vào mắt. Không, nàng chọn Larsson chính là để hạ một đòn vào toàn bộ giới Huyết tộc, nếu ngay cả Oliver Larsson cũng không thể thoát khỏi tay virus Leen, vậy thì mục tiêu kế tiếp của Lilith sẽ là... ta... và cả Rolin?

Xoay người sang chỗ khác, Feldt hiểu vì sao cuộc điện thoại này lại gọi cho mình mà không phải Rolin, Oliver đang ám chỉ mình rằng nhất định phải bảo vệ tốt Rolin.

Chiếc xe màu đen lao thẳng về phía trước, cảnh đêm của Washington ngày càng xa ở gương chiếu hậu

Oliver được đưa đến sở nghiên cứu đặc biệt của Huyết tộc ở ngoại ô thành phố, mà căn cứ này cũng chính do tự tay hắn thành lập sau chiến tranh thế giới thứ hai, chuyên dùng để nghiên cứu về Huyết tộc, đương nhiên trong đó có không ít học giả nhân loại.

Có điều hẳn thật không ngờ rằng sẽ có một ngày chính mình lại trở thành tư liệu sống để nghiên cứu ở đây.

Báo cáo về virus Leen của Rolin đã được chuyển về đây, mà huyết hệ của Oliver cũng được bí mật gọi đến căn cứ này, dựa theo báo cáo của Rolin, họ bắt đầu trị liệu cho Oliver.

Hai giờ đêm hôm sau, theo tiếng hoan hô của Melanie và Albert, đối với loại enzym gây nghiện cho Huyết tộc, phòng nghiên cứu của Rolin cuối cùng đã tìm ra thuốc giải.

“Được rồi, xét thấy mọi người vất vả như vậy, đêm nay tôi mời mọi người ăn khuya.” Rolin lấy áo khoác, nhún nhún đuôi mày nhìn hai người trợ thủ đang ngốc lảng.

“Tiến sĩ... Anh mời chúng tôi ăn cơm?” Albert có chút ngẩn người.

“Tiến sĩ, sau khi mất trí nhớ anh thật dễ ở chung!” Melanie nhào tới dành cho Rolin một cái ôm, ra vẻ phải in lại dấu môi son của cô lên má cậu.

“Em nữa! Em cũng muốn đi!” Mike cũng chạy tới.

Rolin méo miệng thoát khỏi móng vuốt sói của Melanie, nắm tay dắt Mike ra mở cửa điện tử, Feldt liền xuất hiện từ nơi nào.

“Sao anh lại ở đây?”

“Bởi vì không thấy tiến sĩ D tôi sẽ lo lắng a.” Huyết tộc tao nhã khom người.

Đoàn người đi vào Mark Asim, Albert cũng không dám gọi món gì, trái lại Melanie thấy món nào mắc nhất liền gọi món đó.

Rolin đảo qua hai trợ thủ đang bận rộn gọi món, chống lại ánh mắt Feldt, nhớ lại tình cảm hôm trước khi gặp ác mộng mình đã ôm anh ta, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

Feldt có thể thấy cử động nhỏ ở hầu kết của hắn, không khỏi mỉm cười. Di động trong túi anh rung lên, nhận được tin nhắn đến từ chỗ Oliver – trung tâm nghiên cứu: Phương pháp trị liệu vô dụng đối với virus Leen biến dị.

Chỉ là một câu ấy mà thôi, Feldt cảm thấy lạnh cả người. Cảnh tượng vui mừng trước mắt bỗng dưng giống như sự yên bình trước tai họa.

“Làm sao vậy?” Rolin nghiêng đầu, không biết bắt đầu từ lúc nào, cậu lại có thể cảm nhận được chuyện gì đó từ nụ cười bất biến của Feldt.

“Không có gì.” Feldt vuốt cằm cười, ráng làm ra vẻ mặt tự nhiên.

Oliver lặng nghe âm thanh của thiết bị, hẳn biết môi mình khô nứt, hít thở cũng không dễ dàng như trước đây.

Liên tục tiêm virus X vào người chỉ có thể trì hoãn tốc độ tàn phá của virus Leen biến dị, nhưng lại không cách nào chữa dứt bệnh.

Toàn bộ virus đều có tính thích nghi cao, rất nhanh thôi, virus Leen cũng sẽ thích ứng, sau đó sẽ thôn tính mọi thứ.

Cửa điện tử mở ra, một thân ảnh mặc quần áo cách ly thấp hơn so với người bình thường một chút đi đến.

“Kevin.”

“Ừm” thiếu niên ngồi bên giường, xuyên qua lớp mặt nạ bảo hộ nhìn người trên giường lộ ra biểu cảm suy nhược mà trước nay chưa từng có, “Thật may mắn, lúc đó tôi không ở trong phòng.”

Oliver gật đầu, không nói gì thêm.

“Thật ra ngài rất muốn gặp hẳn.”

Từ sau khi Kevin tiến vào căn phòng, đây là lần đầu tiên Oliver nhìn về phía hẳn.

“Nếu cậu nói một chữ cho cậu ta biết, tôi sẽ bẻ gãy cổ cậu.”

“Vì sao?” Kevin có chút kích động đứng lên, “Anh sợ hẳn thương hại anh? Anh sợ hẳn thấy anh suy nhược? Larsson tiên sinh, nếu đến cuối cùng mọi người ở đây đều bó tay, khi không thể tìm ra bất kỳ biện pháp nào nữa, có phải anh cũng sẽ không dự định nói cho tiến sĩ D đúng không?”

“Không sai, nếu cậu ấy đến đây, cậu ấy sẽ chỉ là tiến sĩ D.” Oliver rũ mi mắt, cậu nhóc ngây thơ từng khao khát vòng tay và sự chú ý của hẳn đã sớm không còn, mà người bóp chết cậu ấy, chính là hẳn.

Kevin nhìn trời, “Nếu anh chết, toàn bộ giới Huyết tộc sẽ nghiêng trời lệch đất, Lilith sẽ đắc ý mở vũ hội, hơn nữa anh không lo sẽ trao Rolin tới tay Feldt sao?”

Vào lúc này, thiết bị bỗng thành linh réo vang, nhịp tim của Oliver đã vượt quá tốc độ bình thường, tay hẳn túm chặt ***g ngực, hô hấp hỗn loạn làm Kevin bên cạnh không biết phải làm sao.

“Tôi... Tôi không cố ý làm anh tức giận.”

Vài nhân viên nghiên cứu chạy vào quan sát thiết bị, nói một tràng, trong đó một người mở ống tiêm, tiêm vào mạch máu Oliver.

“Liều lượng thuốc không đủ!” Nghiên cứu viên nhìn thiết bị rồi quay đầu lại nói, người nghiên cứu viên kia lại vội vàng tiêm thêm thuốc, tới tới lui lui vài lần, nhịp tim của Oliver mới dần trở lại tốc độ bình thường.

Bầu không khí cực kì khẩn trương. Kevin dần người nhìn mọi người bận rộn, mãi cho đến khi thiết bị phát ra âm thanh tí tí đều đều, hẳn mới thở phào một hơi quay đầu rời đi.

Được thôi, anh đã không muốn tôi nói cho tiến sĩ D, vậy thì tôi cũng sẽ không nói cho anh ta. Nhưng không có nghĩa là ‘trụ sở’ Huyết tộc không thể mời anh ta đến nghiên cứu bệnh tình của anh.

Đã rất lâu rồi Rolin chưa có được một ngày thanh nhàn.

Đặc biệt như ngày hôm nay, dưới ánh nắng mười giờ, bước chậm rãi ở ngã tư đường, tìm một quán cà phê không tối, uống một ly trà xanh, lại cắn một miếng bánh bích quy.

Nhắm mắt lại, trong xoang mũi là mùi hương nồng đậm mà lắng đọng, hương vị của bánh bích quy cũng rất được, ngọt mà không ngấy.

Nếu như ngồi trước mặt cậu không phải là Boss.

“Lại có chuyện gì vậy?” Rolin hạ thấp vai, nhìn khuôn mặt đặc biệt chảy dài của đối phương, “Hôm nay là cuối tuần, tôi còn cho rằng ngài phải nghỉ ngơi a.”

Boss không nói gì thêm, chỉ đặt một túi hồ sơ xuống trước mặt cậu, “Sau khi xem xong, cậu có thể lựa chọn đi hoặc không đi. Tuy địa vị của đối phương hiển hách, nhưng lại không thuộc Tòa án Nhật Quang.”

Nói xong, ông liền bỏ đi.

Rolin vẫn từ tốn uống trà, một câu ‘không thuộc Tòa án Nhật Quang’ thoáng chốc làm tim cậu nảy lên, có lẽ cậu nên quay lại phòng thí nghiệm rồi hãy mở hồ sơ, nhưng trái tim không yên thúc đẩy cậu rút văn kiện ra.

Oliver... bị nhiễm virus?

Hơn nữa phương pháp trị liệu cho Josephine lại không có hiệu quả với hắn?

Rolin nuốt nước miếng, ngón tay mát tự nhiên đụng đồ ly trà, phát ra tiếng ‘choang’. Nhân viên bán hàng tiến lại giúp cậu lau dọn, cậu chỉ đặt vội tiền lên bàn rồi lập tức chạy ra ngoài.

Bắt một chiếc taxi, Rolin vừa ngồi vào xe, vừa bấm số điện thoại của Feldt.

“Bây giờ em sẽ đến sở nghiên cứu của Larsson ở ngoại ô thành phố, hắn ta đã xảy ra chuyện.”

Trong gian phòng bị vây trong bóng tối, Feldt hít một hơi thật sâu, “Em đã biết?”

“Anh đã sớm biết? Hay là... cả anh cũng không muốn để em đi?”

“Không phải, là tôi đã đáp ứng với Oliver rằng sẽ không để em biết. Tuy nhiên, cho dù em muốn làm gì, tôi cũng sẽ không ngăn cản em.”

“Tốt lắm, tối nay chúng ta sẽ gặp nhau ở đó.”

Rolin cúp điện thoại, hít sâu một hơi.

Xe chạy hơn hai tiếng, khi xuống xe, Rolin rút tờ tiền mệnh giá lớn nhất đặt trên ghế rồi chạy tới tòa biệt thự, sau khi ấn chuông cửa vài tiếng, một giọng nói phi thường máy móc vang lên: “Xin hỏi ngài là ai?”

“Tôi là tiến sĩ D, tôi muốn gặp Oliver Larsson.”

Đối phương im lặng vài giây, sau đó trả lời, “Thực xin lỗi, ngài tìm lộn chỗ rồi.”

Rolin hừ lạnh một tiếng, “Tôi không gạt người, cũng không thích bị người gạt. Nghe kĩ đây, là ‘trụ sở’ mời tôi tới, nếu nhóm của anh đã không cần sự trợ giúp của tôi, tôi sẽ đi ngay. Về virus Leen, tôi có thể tự nghiên cứu ở phòng thí nghiệm của mình, cho dù tôi nghiên cứu ra thuốc kháng bệnh, đừng mơ tôi sẽ cấp cho Larsson!”

Đang muốn xoay người, cửa sắt liền mở ra, một thiếu niên chạy về phía cậu.

“Tiến sĩ D vẫn như xưa a, không thích nghe những lời dư thừa.”

“Kevin.” Rolin nói ra tên của hắn.

“Đợi anh lâu rồi, theo tôi.”

Rolin theo sau Kevin đi vào biệt thự, sau khi thay đồ phòng hộ, Kevin dẫn cậu vào thang máy.

Kỳ thật khi đứng trước tòa biệt thự này, cậu đã đoán được phòng nghiên cứu của Oliver phải nằm dưới lòng đất.

Toàn bộ thiết bị không thua gì thiết bị được dùng trong căn cứ quân sự, hiển nhiên không thể khinh thường tài lực của gia tộc Larsson.

Những nhân viên khác đang vui đầu ghi chép và phân tích số liệu, không người nào ngược mắt nhìn Rolin.

Đi tới một mặt tường, Kevin nhập vào mật mã, cửa mở ra.

Đứng ở hành lang trước tấm kính cách ly, Rolin nhìn thấy Oliver đang ngồi trên giường, dường như hắn đang đọc báo cáo nghiên cứu, đôi khi đưa tay đặt lên miệng, bởi vì ho khan.

Nếu là bình thường, hẳn đã sớm cảm giác được bước chân hay thậm chí là nhịp thở của Rolin, nhưng hẳn hiện tại, tất cả giác quan đều suy yếu.

“Anh cần nghỉ ngơi.” Rolin vươn tay, lấy đi bản báo cáo.

Oliver ngẩng mặt, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, lập tức nhìn về Kevin đang ở một bên.

“Tôi thề, không phải do tôi gọi anh ta tới.” Kevin nhún vai, rồi vội vàng rời khỏi.

Rolin không nói lời nào, trực tiếp cầm lấy bản báo cáo, bắt đầu xem xét số liệu của các thiết bị.

“Nếu đã đến, vậy hãy nắm chắc cơ hội lần này đi, tiến sĩ D.”

“Tôi tới đây không phải vì nghiên cứu virus Leen, bởi vì dù tôi có hiểu trọn vẹn nó thì nó cũng sẽ không đổi tên thành virus Dandes.” Rolin cười khẽ một tiếng, cúi đầu.

“Cậu có biết virus Leen mà Lilith cải biến sau này có một nửa cấu tạo gen tương tự với virus X không?”

“Hơn nữa tính công kích virus X còn mạnh hơn.” Rolin bình tĩnh bổ sung, “Cho nên dựa vào virus X để bài trừ virus Leen là không có khả năng.”

“Như vậy cậu định làm thế nào?”

“Khi một con đường bị tắc nghẽn, thì chọn đường khác mà đi.” Rolin đứng dậy rời đi.

Lại quay về phòng nghiên cứu, những nghiên cứu viên đang bận rộn nghiên cứu bỗng nhiên ngừng đầu nhìn cậu, một người trong đó lên tiếng, “Xin hỏi anh có phải tiến sĩ D đang chữa khỏi bệnh cho Josephine?”

“Là tôi.” Rolin gật đầu.

“Chúng tôi nguyện dùng hết mọi khả năng để hiệp trợ ngài, cũng xin ngài nhất định phải cố gắng hết sức.”

“Tôi sẽ.” Rolin chớp mắt.

Virus Leen đã đột phá phòng tuyến thứ hai của cơ thể người, mặc dù có thể sử dụng Interferon nhưng hiệu quả không cao. Nếu vậy, chỉ có thể hy vọng vào Perofin. Nhưng nếu tế bào CTL trong cơ thể Oliver không nhảy cảm, như vậy Rolin đành phải căn cứ vào đặc tính của virus Leen để sử dụng Granzyme và Perofin (Đại ý của đoạn này là Rolin phải hợp thành một loại thuốc nhằm tiêu diệt virus Leen...)

Liên tục thực hiện các tính toán và thí nghiệm, gây dựng và thất bại.

Rolin biết, nếu đặt dưới tình huống đây chỉ là một cuộc thí nghiệm thông thường trong phòng thí nghiệm thì không đáng kể chút nào, nhưng bản thân lại không khỏi nôn nóng, bởi vì Oliver không có nhiều thời gian như vậy.

Lúc này, có người thông tri Rolin có điện thoại, hơn phân nửa là Melanie gọi đến hỏi nên làm việc gì ở phòng thí nghiệm.

“Hello, tiến sĩ D.”

Trong điện thoại là giọng nói của một nữ nhân xa lạ, trong tao nhã còn mang thêm vào phần cảm giác áp bách chân thật.

“Xin hỏi, cô là ai?”

“A ha, tôi quên mất, tôi đã lấy mất trí nhớ của cậu.”

Rolin ngẩn người, mơ hồ nói ra cái tên kia, “Lilith...”

“Ừ. Thật vui khi cậu còn nhớ tên tôi. Cậu đang nghiên cứu thuốc giải à?”

“Đúng vậy.” Rolin nhún mày.

“Đưa tôi toàn bộ tài liệu.”

“Nếu tôi giao toàn bộ tài liệu cho cô, cô sẽ lấy thuốc giải đến trao đổi sao?” Rolin thấy cách nữ nhân này đòi đồ cũng quá thẳng thắn đi.

“Sẽ không.” Lilith trả lời rất nhanh, “Thế nhưng, tôi có thể tha cho Feldt.”

Điện thoại cắt đứt, Rolin sững sờ tại chỗ.

Lilith có tính toán xuống tay với Feldt? Nếu thật là vậy, không phải mình nên đem tài liệu nghiên cứu giao ra sao? Ngay cả người cẩn thận như Oliver mà cũng bị tính kế...

“Không thể giao ra.” Thanh âm nhẹ nhàng khiến Rolin quay đầu lại.

Feldt không biết đã tới sau lưng cậu từ lúc nào, có lẽ ngay vừa rồi, có lẽ từ lúc mình bắt đầu nghe điện thoại.

“Rất tốt, Rolin, Lilith là một nữ nhân bất quy tắc, cho dù em có giao tài liệu nghiên cứu cho cô ta, thì không có nghĩa rằng cô ta sẽ từ bỏ việc đánh lén tôi.” Feldt đặt hai tay lên vai Rolin, “Chỉ cần em nghiên cứu ra thuốc giải, như vậy Lilith sẽ không thể áp chế em.”

Rolin ngây ngốc ngẩng đầu, nhìn anh.

“Sao vậy? Rolin?”

“Có lẽ tiếp theo Lilith có thể lấy đi tư duy của em.”

“Em bị sao vậy? Rolin?”

“Read me.” Rolin nhìn thẳng vào Feldt.

Tuy tấm chip Feldt cho cậu có thể ngăn cản Huyết tộc khác đọc suy nghĩ của cậu, nhưng không bao gồm Feldt.

“Rolin, lời này em nói nghe cứ như đang bày tỏ tình yêu vậy.” Mắt Feldt chứa ý cười, nhưng biểu tình lại rất nghiêm túc.

“Đọc suy nghĩ của em, sau đó nhớ kĩ nó. Cho dù có một ngày Lilith lại cướp đi thành quả nghiên cứu của em, thì anh vẫn đang có nó, như vậy nguyện vọng ‘độc chiếm’ của Lilith sẽ không thể thực hiện.”

“Được rồi, được rồi, nhưng đến lúc đó em đừng có trách tôi, nói tôi rình mò chuyện riêng tư của em đó.”

Rolin nghiêng mặt, khóe miệng mang theo vài phần kiêu ngạo, “Trong não em không giấu chuyện gì mờ ám hết đâu.”

Feldt thu hồi nụ cười, hai tay phủ bên hai tai Rolin, ánh mắt dõi sâu vào đồng tử đối phương, “I am come in.”

Âm điệu ngân nga, phẳng phát như làn gió từ khe nứt không gian thẩm thấu ra.

Tư duy của Rolin bị đối phương bắt giữ trong sát na ấy, nhưng cậu không kháng cự, cảm nhận ánh mắt Feldt tiến nhập vào sâu trong đại não mình, các loại phương trình, công thức toán học nhất nhất hiện ra.

Thời gian có lẽ chỉ trôi qua một giây, lại có lẽ thật lâu, khi Feldt rút ra khỏi tư duy của Rolin, anh thừa nhận, anh thực sự kinh ngạc.

Thế cho nên mãi cho đến khi Rolin chạm nhẹ lên vai anh, anh mới khôi phục lại tinh thần.

“Nè, Feldt! Anh... nhớ kĩ chưa?”

“Anh thật không ngờ... em đã sắp thành công...” Feldt thật lâu sau mới hồi phục tinh thần.

“Đây là ‘thành công’?” Rolin cười nhạo một tiếng, “Không đâu, cách thành công còn rất xa.”

“Nhưng đối với tôi mà nói, em đã sắp thành công rồi.” Feldt nhìn bóng lưng Rolin xoay người đi đến phòng thí nghiệm.

Vô luận là Lilith hay Oliver, bọn họ e là đều không thể với tới độ cao hiện tại của em.

Nhưng vào lúc này, Kevin đi đến, ghé vào bên tai Rolin, nhẹ giọng nói: “Anh ta... đã không thể cử động.”

Rolin ngẩn người, lập tức lấy giọng điệu bình tĩnh nói: “Đó là bởi vì virus Leen đã bắt đầu găm nhăm thần kinh não của hắn, chuẩn bị thuốc Correa II, nếu năng lực cử động bị tước mất, như vậy chúng ta chỉ có thể cố gắng hết sức cứu lại các cảm quan khác.”

Kevin gật đầu, bởi vì Rolin không có xu thế đến nhìn Oliver.

“Anh ta còn có biểu hiện bệnh trạng khác sao?” Rolin thấy Kevin vẫn đứng cạnh mình, cũng không ngắt đầu lên hỏi.

Kevin vốn đang muốn phát hỏa nhưng khi thấy Rolin vẫn đang tính toán biểu đồ, dường như hiểu ra điều gì.

Hiện tại, đem toàn bộ tinh lực đặt lên việc nghiên cứu, chính là sự quan tâm chân chính dành cho Oliver.

Interferon là một nhóm các protein tự nhiên được sản xuất bởi các tế bào của hệ thống miễn dịch ở hầu hết các động vật nhằm chống lại các tác nhân ngoại lai như virus, vi khuẩn, kí sinh trùng và tế bào ung thư...

Mình không giỏi sinh nên cũng không biết giải thích Perforin và Granzyme như thế nào, bạn nào có hứng thú tìm hiểu thì vào đây.

73. Quyển 6 - Chương 4

Khoảng năm, sáu tiếng sau, nhân viên nghiên cứu thay ca. Rolin hít một hơi thật sâu, Feldt tới sau cậu, dịu dàng nói: “Muốn nghỉ ngơi một chút uống một ly cà phê không? Ở đây cứ giao cho tôi.”

Rolin gật đầu, duỗi người, nhưng cậu không đi thay đồ phòng hộ, mà đi tới phòng bệnh của Oliver.

Oliver vốn đang nhắm mắt, khi cảm giác bị một cái bóng nhân nhạ bao phủ, mở mắt, liền thấy mặt nạ bảo hộ. Nheo mắt xác nhận một chút, mới biết đó là Rolin.

“Tôi cảm thấy... đã lâu lắm rồi chưa gặp cậu.”

“Đúng vậy, mười bốn tiếng rồi.”

Oliver ngẩn người, khóe miệng hơi trùng xuống, “Lạ thật, mười bốn tiếng cũng không tính là lâu a...” Đối với sinh mệnh vô tận của mình mà nói, mà không, hiện tại đã không còn vô tận nữa rồi.

Rolin cầm tay Oliver, “Anh sẽ khỏe thôi.”

“Tôi.... không – cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của cậu.”

“Vì tôi đang mặc đồ phòng hộ a.”

Oliver ưu phiền nở nụ cười, “Thời gian ở Luân Đôn, tôi chỉ cần dựa vào bức tường ngoài phòng cậu, là đã có thể cảm giác được hơi thở của cậu.”

Rolin nắm chặt tay, “Chờ anh khỏe lại, chúng ta sẽ cùng nhau nghiên cứu nhé.”

“Trước đây tôi không thể dễ dàng buông tha cho việc cậu thích người khác, thích Feldt. Tôi thà rằng hủy diệt cậu... nếu như tôi không thể nắm cậu trong tay.”

Rolin cúi đầu, lắng lặng lắng nghe.

“Thế nhưng lúc này đây, tôi lại cảm thấy rất may mắn. Nếu như tôi thực sự chết đi, chỉ ít Feldt sẽ ở bên cạnh cậu, vẫn còn có người giống như tôi, có khả năng bảo vệ cậu... khỏi Lilith.”

Bên ngoài phòng, Feldt áp tay lên cửa, chân mày khẽ nhíu.

Mấy tiếng sau, Rolin mang theo liều thuốc và một vài trợ thủ nghiên cứu viên đi tới trước giường bệnh.

“Sao vậy?” Oliver dường như ngay cả nói chuyện cũng phải cố sức.

“Đây là Perforin tổng hợp của chúng tôi, trong môi trường nhân tạo, nó thực sự có hiệu quả giết chết virus Leen, nhưng chúng tôi chưa...”

“Không có Huyết tộc bị nhiễm bệnh khác để làm đối tượng thử nghiệm phải không?” Oliver nhìn đôi mắt khê sụp xuống của Rolin sau lớp mặt nạ bảo hộ, “Để tôi thử đi. Tôi cũng là một học giả, cũng có sự tò mò.”

Kevin khê nuốt nước bọt, nhìn Rolin tiêm từng chút từng chút thuốc vào trong bình.

Feldt là người có thính giác nhạy bén nhất trong phòng lúc này, anh có thể nghe được trái tim Rolin đang run lên, thế nhưng Oliver lại bình tĩnh ngoài ý muốn. Hắn ta và anh đều là những người lưu lạc trong dòng thời gian vô tận, đối mặt với tử vong, họ vẫn luôn thông dong.

Một lúc sau, cứ cách nửa tiếng Rolin lại lấy mẫu máu Oliver để kiểm tra hàm lượng virus.

Ban đầu, Perforin tiêu diệt được lượng lớn virus Leen, nhưng chỉ vậy thì mừng hơi sớm. Hai tiếng sau, virus Leen bắt đầu biến dị lần hai, chống cự lại công kích của Perforin, còn lượng virus X nhỏ nhoi còn sót lại trong cơ thể Oliver bởi vì có cấu tạo giống hệt virus Leen, mà trở thành bia ngắm của Perforin.

Rolin không thể không tiêm cho Oliver loại thuốc làm chậm lại tốc độ phá hoại của Perforin.

“Không thể ngờ virus Leen lại sinh động như thế.” Feldt đứng sau Rolin.

Lúc này, tiến sĩ D vô cùng buồn rầu, hai tay chống mặt, “Em phải làm gì bây giờ... Feldt...”

“Đối với em mà nói, Oliver rất đặc biệt. Hắn là người đầu tiên dạy em hóa học, là người đầu tiên khơi dậy thiên phú của em, cũng là người đầu tiên thật sự mang em về sau khi em bị Lilith cướp đi trí nhớ.”

“Anh đọc suy nghĩ của em?”

Cách lớp đồ phòng hộ, Feldt mát xa bả vai Rolin, “Darling, I know you.” (Thân mến, tôi hiểu em.)

“And always.” (Vẫn luôn như thế.)

Feldt tựa cằm lên đỉnh đầu Rolin, “Nếu một con đường không thông, vậy thì đổi sang đường khác đi.”

“Hữu dụng sao? Bây giờ em thật sự rất bội phục tiến sĩ Leen, virus của ông ta không những hoạt tính cao mà khả năng thích ứng cũng quá mạnh, em không ngừng muốn chế phục nó, còn nó lại không ngừng biến hóa.”

Feldt cười khê một tiếng, “Rolin mười sáu tuổi, Rolin hai mươi tám tuổi... khác nhau nhiều lắm. Nhưng cả hai đều là Rolin.”

Sau vài giây im lặng, Rolin ngẩng đầu lên, “Feldt...”

“Ừ?”

“...Virus Leen cho dù có biến hóa như thế nào, nó vẫn phải có đặc tính của mình, nếu vậy có nhiều chỗ là cố định không thể biến đổi!” Đường như cậu được dẫn dắt bởi câu nói của Feldt.

Feldt không nói gì, chỉ mỉm cười nhìn cậu, trong đáy mắt cậu dường như lóe lên ánh sao.

Rầm, Rolin nhảy khỏi ghế, chạy tới phòng nghiên cứu.

“Đưa tôi cấu tạo nguyên thủy của virus Leen, bản phân tích mẫu máu khi Oliver vừa nhiễm bệnh, và cả hiện tại!”

“Hiện tại sao? Chúng tôi vẫn chưa...”

“Để tôi làm đi.” Feldt chân thành đi đến, vây tay với Kevin, “Đi lấy mẫu máu.”

Nửa tiếng sau, Rolin ngồi trước bàn, xoa tay, “Trời ạ... chỗ này có quá nhiều chỗ giống nhau...”

“Nhưng luôn có một nơi nắm giữ vai trò cơ bản.” Feldt vẽ một ký hiệu trên tập tài liệu, “Phần này là bộ phận giống với virus X, có thể bỏ qua. Mấy bộ phận này sinh sôi quá nhanh, rất dễ bị Granzyme phá hủy.”

Rolin nuốt một ngụm nước bọt, dần dần bình tĩnh lại, cùng Feldt nghiên cứu.

Những nghiên cứu viên khác dường như bị tác phong chuyên chú của họ ảnh hưởng, đều tự phân công tới làm việc trước máy tính.

Lại bốn, năm tiếng trôi qua, sau khi rút ra kết quả tổng thể, thì vẫn còn hơn một trăm đoạn có thể là đoạn gốc.

Rolin nhìn chằm chằm biểu đồ lớn, vuốt mặt nạ phòng hộ.

Một nghiên cứu viên đi tới cạnh Feldt nói: “Đây đã là cực hạn mà chúng ta có thể làm, nhưng vẫn không có khả năng làm ra thuốc giải để có thể kiểm tra toàn bộ đoạn gốc này cùng lúc.”

Rolin bồng xoay đầu lại, “Bây giờ chúng ta sẽ chia virus Leen thành những đoạn nhỏ, để chúng sinh trưởng thành một virus mới, sau đó nuôi dưỡng cùng chỗ với virus X.”

“Tôi hiểu rồi.” Kevin là người phản ứng đầu tiên. Hắn biết, trong những đoạn gốc này nhất định có một bộ phận trí mạng đối với virus X.

Lúc này, một nhân viên nghiên cứu chạy vào, “Larsson tiên sinh... Ngài ấy đã không thể nói chuyện!”

Rolin ngậy người, nhìn Feldt, “Em tin anh.”

Nam tử tao nhã gật đầu, ánh sáng từ màn hình máy tính hắt lên mặt anh.

Cửa điện tử vang lên một tiếng tách, Rolin lần nữa đi vào phòng bệnh.

Oliver nhìn cậu, khoe miệng mỉm cười, thâm trầm mà bất đắc dĩ.

“Virus Leen đã bắt đầu tổn hại thần kinh não của anh.” Rolin dừng lại, bản thân Oliver cũng là một học giả, hắn biết cơ thể mình xảy ra chuyện gì, hắn cũng có thể dự liệu được, có thể mười giây sau hoặc vài giờ sau, hắn thậm chí không thể nhìn thấy Rolin như bây giờ.

Cho nên khi mắt còn nhìn được, hắn phải khắc ghi hình ảnh người đàn ông làm mình không thể nào buông tay này.

“Tôi đã thấy ảnh chụp của chúng ta trong cuốn ‘Hóa học cơ bản.’” Rolin mấp máy miệng, “Tôi đoán lúc nhỏ tôi nhất định rất sùng bái anh, rất muốn cùng anh làm nghiên cứu. Nhưng về sau lại...”

Oliver chỉ nhìn cậu.

“Tôi biết anh không sợ chết, nhưng virus Leen lần này là nan đề mà cả tôi và anh phải cùng nhau đối mặt, nếu anh có thể sống... thì đó là thành công mà tôi và anh cùng nhau đạt được, đó là ước mơ lúc nhỏ của tôi.”

Trông mắt Oliver khẽ chuyển.

Rolin giật giật khoe miệng, “Anh biết không... kì thật, cho dù tôi không thể đọc mớ suy nghĩ của anh, thậm chí anh cũng rất ít khi nói chuyện với tôi, nhưng tôi có thể cảm nhận được anh.”

You are so strong.

Lúc này, một nhân viên nghiên cứu chạy vào, “Tiến sĩ D! Chúng ta tìm được rồi!”

Rolin bật dậy chạy ra cửa, Oliver nằm trên giường bệnh, tầm mắt bắt đầu mơ hồ, nhưng hình bóng Rolin vẫn khắc sâu vào trong đầu hắn.

“Chính là đoạn này sao?” Rolin đứng trước ngực Feldt, cổ rướn cổ nhìn ra phía sau lưng anh, mở to mắt nhìn báo cáo phân tích trên màn hình máy tính.

“Đúng vậy. Bây giờ chúng ta phải chế tạo ra thuốc tương ứng.”

“Thế nhưng đoạn này vẫn có chút tương đồng với virus X, nếu phải hủy chúng, tôi sợ ông chủ căn bản không chờ được.” Kevin cau mày nói.

“Chúng ta chỉ có thể mạo hiểm.” Rolin xoay người lại, “Hãy giết chết virus Leen và virus X.”

“Nếu ông chủ mất đi khả năng miễn dịch, có thể trước khi virus bị tiêu diệt thì hắn đã chết vì biến chứng của bệnh khác!”

“Chúng ta chỉ có thể mạo hiểm. Chỉ cần virus Leen hoàn toàn chết hết, chúng ta sẽ tiêm cho Oliver một ít virus X, năng lực hồi phục của hắn vốn đã kinh người rồi!” Rolin đã bắt đầu phân tích điều phối thuốc giải.

Kevin dường như cực kì không thể hiểu nổi Rolin, bởi vì lát nữa ông chủ của hắn có thể sẽ chết.

Nghiên cứu liên tục suốt mười mấy tiếng không hề nghỉ ngơi, bọn họ rốt cuộc cũng cho ra được một liều thuốc.

Khi họ đi vào phòng bệnh, Kevin chạy đến bên Oliver.

“Ông chủ, đây có thể là liều thuốc cuối cùng.” Thanh âm hắn có chút run rẩy, nhưng Oliver trên giường chỉ trợn tròn mắt không chút phản ứng.

Ngẩn người, Kevin hiểu rằng, Oliver đã mất thính giác và thị giác.

Người đó là Oliver Larsson, nếu là bình thường, hắn tuyệt đối sẽ không mặc kệ tôn nghiêm mà nằm đây, hắn kiên trì cho tới bây giờ, chỉ vì một nguyên nhân.

Chỉ duy nhất một người có thể quan trọng hơn sự kiêu ngạo của hắn.

“Tiêm cho Ngài ấy đi, tiến sĩ D.” Kevin nhú mi, hít sâu một hơi rồi đứng qua một bên.

Liều thuốc tiến vào mạch máu Oliver, Rolin lui ra sau, cậu rất sợ, nếu thất bại, Oliver sẽ chết.

Có người nắm lấy tay cậu.

Không cần quay đầu lại, cậu biết đó là Feldt.

Mấy chục phút sau, Oliver bắt đầu phát sốt, đổ mồ hôi, đôi môi khô nứt.

Kevin dùng khăn ướt thấm lên môi hắn.

Trong lúc Rolin tiến vào lấy mẫu máu.

“Thế nào rồi?” Kevin rất sốt ruột, tình trạng cơ thể hiện tại của Oliver rất hỗn loạn, không có khả năng kiên trì lâu hơn.

“Chờ chút nữa” Rolin xoay người, tiêm cho Oliver thuốc ngăn cản virus phục chế, “Vẫn còn chút ít virus Leen.”

Kevin vốn định phát hỏa, lơ đãng thấy ánh mắt sau lớp mặt nạ phòng hộ của Rolin, hắn biết cậu đang nghiêm túc, đang chờ đợi thời cơ thích hợp nhất.

Hô hấp của Oliver ngày càng thêm khó khăn, nhân viên y tế tiến vào gắn máy thở cho hắn.

Sau lần lấy máu cuối cùng, Rolin mang theo một liều thuốc khác đi đến.

Kevin vẫn luôn canh giữ bên người Oliver vội đứng lên, “Đến lúc rồi sao?”

Theo động tác gật đầu của Rolin, toàn bộ nhân viên quan trọng của toàn trung tâm nghiêm cứu đều tới trước gian phòng. Mọi người im lặng giống như lần đầu Rolin tới nơi này, ngay cả hô hấp cũng bị mọi người giám cầm trong khoang phổi.

Thuốc được tiêm vào mạch máu Oliver.

Ngay tại giây ấy, hai mắt hắn đột nhiên bừng mở, cả thân thể căng cứng như đang giãy dụa thoát khỏi ranh giới tử vong.

Cơ rút kịch liệt làm cả chiếc giường chấn động kết kết, Kevin kinh hách dang tay liều mạng ôm giữ hắn nằm yên trên giường.

“Tiến sĩ D! Sao lại như vậy! Anh mau cứu hắn!”

Những người khác cũng luống cuống tay chân, thậm chí có người muốn đi tìm thuốc an thần.

“Rất nhiều bộ phận bên trong cơ thể anh ta bị thương tổn, từng tế bào bị virus Leen công kích đều phải khôi phục như trước.” Rolin nhả mặt nhú mày nhìn đồng tử Oliver cấp tốc giãn ra, hình như có thứ gì đó dâng lên trong lòng cậu.

Lúc này, cậu đưa tay, nắm lấy tay hắn.

Anh có thể làm được! Anh nhất định phải sống sót!

Ngón tay cứng ngắc của Oliver bóp mạnh lấy cổ tay Rolin, đau đến tận xương lan dọc khắp thần kinh, Rolin cắn chặt khớp hàm không lên tiếng.

Dần dần, cơ thể Oliver vững vàng trầm tĩnh lại, mọi người có thể thấy được ***g ngực hắn phập phồng có quy luật, đôi đồng tử giãn đến mức tối đa cũng chậm rãi khôi phục thanh minh.

Thiết bị y tế réo vang lúc này cũng khôi phục lại tiếng vang ‘tích tích’ có quy luật, trái tim mọi người dường như cũng rơi từ không trung xuống, quay lại ***g ngực mình.

Ánh sáng chói lóa làm Oliver có chút không thích ứng được, bên tai tràn ngập tiếng hít thở, tiếng tim đập cùng với các loại âm thanh rất nhỏ khác mà bản thân đã lâu không thể phân biệt.

Hắn nhìn về phía Rolin, đối phương đã nhiều ngày không được ngủ đủ giấc, dưới bọng mắt là quầng thâm thật đậm.

Oliver khẽ mỉm cười, nụ cười như một hơi thở dài.

Hắn từng vô số lần khát vọng cậu bé trai ấy nhìn mình như vậy.

Lo lắng cùng mong ngóng.

Để hắn lần đầu tiên cảm giác được rằng bản thân mình thật sự tồn tại trong mắt cậu.

“Tôi có thể cảm nhận được hơi ấm của cậu.”

Ngữ điệu không lên xuống, lại để lộ ra sự lo lắng.

Rolin mỉm cười, toàn bộ mệt mỏi ập tới trong khoảnh khắc. Trong tiếng hoan hô vang vọng khắp phòng nghiên cứu, cậu chậm rãi lui về sau, có người đỡ được cậu.

Oliver nằm trên giường, hít vào một hơi, rũ mắt xuống.

Rolin được Feldt ôm lấy, ly khai phòng nghiên cứu đang sôi trào.

Kevin cũng liếc qua... bóng hai người họ, “Kì thật Ngài cũng rất muốn được ôm anh ta trong ngực như vậy, đúng không?”

“Vừa rồi khi cậu ấy nhìn tôi, khiến cho tôi nhớ lại lúc cậu ấy còn rất nhỏ... nhìn tôi qua cửa sổ, chính là ánh mắt đó, khẩn cầu được ở lại bên cạnh tôi...” Tầm mắt Oliver dõi theo hành lang dài, không biết nhìn về nơi nào.

Kevin trầm mặc.

“Vừa rồi... tôi như được nhìn thấy ánh mắt ấy. Hai mươi năm... hóa ra lại có thể lâu đến vậy.”

Nhân viên nghiên cứu tiến lên, chuẩn bị giúp hắn tháo máy thở và các dụng cụ y tế khác.

Đi trên hành lang, Feldt cúi đầu nhìn Rolin yên tĩnh ngủ say, hiện tại em lại đi trước Lilith... người đàn bà kia chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ.

Đúng như Feldt dự liệu, Lilith đang ngồi trên sân thượng, nhắm nháp mĩ vị máu tươi, trước mặt là đường chân trời mờ hồ giữa một mảnh nước biển thâm u và bầu trời.

“Oliver đang rời khỏi phòng nghiên cứu?” Đôi môi ướm át nhẹ nhàng mấp máy, không có khát máu kinh hoàng, lại tao nhã như lời mời từ địa ngục.

“Đúng vậy, hắn đã khỏi hẳn.” Trong bóng tối có người trả lời.

“Well done, Doctor D.” Lilith buông ly rượu trong tay xuống, nhìn về bầu trời đêm phía xa, “Sao luôn sáng ngời khiến người ta hâm mộ. Nếu không thể tự phát sáng, như vậy tôi sẽ làm người hái sao.”

Rolin lúc này đã ngủ suốt một ngày một đêm, nếu không phải dịch chua bao tử bắt đầu bốc lên, bao tử ỉn ỉn đau, e là cậu sẽ chưa chịu tỉnh lại.

Melanie tươi cười mở cửa phòng, tay bưng khay thức ăn, trên có ly sữa, còn có trứng gà.

Rolin thề, đời này cậu chưa từng thấy cô nàng đẹp như bây giờ.

“Nè nè nè! Đánh răng trước đã!” Melanie dùng ngữ khí hết sức nghiêm túc giáo dục cậu tiến sĩ mang về mặt hắc tuyến.

Được rồi, toàn bộ vẻ tốt đẹp khi nãy đều là giả dối.

Rolin vừa rửa sạch bọt kem bên miệng, vừa nhìn chính mình trong gương.

Bỗng nhiên cậu thấy sợ hãi.

Virus Leen chút nữa đã lấy đi tính mệnh Oliver, thậm chí việc mình có thể cứu hắn cũng nhờ vào vài phần may mắn. Như vậy tiếp theo, mục tiêu của Lilith là mình... hay Feldt?

Cậu hít sâu một hơi, tâm tình vốn đang thoải mái bỗng chốc trở nên nặng nề.

Dòng nước cuốn trôi bọt kem vào ống thoát nước, thanh âm càu nhàu chọt làm cậu nhận ra điều gì.

Quay đầu lại, cậu nhắm đến chiếc máy tính trong phòng thí nghiệm.

“Uy! Bữa tối của anh nè!” Melanie kêu lớn nhìn cậu ngồi trước bàn máy tính bận rộn gì đó.

Feldt không biết đến từ lúc nào, làm thủ thế dừng lên tiếng với Melanie, sau đó lặng lẽ đi tới sau lưng Rolin.

Quan sát khỏe môi khê nhếch, hai mắt càng lúc càng tròn lớn của cậu, Feldt mỉm cười hỏi, “Em phát hiện ra gì rồi?”

Rolin quay đầu lại, nhìn khuôn mặt đẹp đẽ của đối phương, tạm ngừng mất hai giây rồi chọt ôm chầm lấy đầu anh, hôn mạnh lên hai bên má đối phương, “Em tìm được rồi! Em tìm được rồi!”

“Tìm được cái gì?” Feldt có chút luyến tiếc tốc độ rời đi quá nhanh của hai nụ hôn kia.

“Anh còn nhớ không? Lần trước em cho anh đọc tư duy của em, anh cũng biết thuốc chống ánh nắng vẫn luôn không ổn định, vừa chế tạo ra sẽ lập tức phân giải, nhưng bây giờ...”

Giây tiếp theo, Feldt dùng bàn tay che miệng Rolin, ngăn cản cậu nói tiếp.

Sự hưng phấn của Rolin tan rã trong nháy mắt, cau mày khó hiểu nhìn cộng sự của mình.

Feldt đưa tay vòng qua má Rolin, tìm được dưới bàn phím máy tính một máy nghe trộm mini, cười khẩy, máy nghe trộm liền biến thành mớ bột phấn trong tay Feldt.

Mọi người thất thần.

Feldt quay đầu lại, “Melanie, ngoài trừ tôi, Rolin, cô, Mike và Albert, còn ai xuất hiện ở phòng thí nghiệm vào thời điểm này?”

“Trong mấy ngày các anh đi, Cục có phái người đến nâng cấp thiết bị, hẳn có giấy phép và mật mã, nên tôi nghĩ...”

“Trong Cục có người của Lilith.” Rolin dùng giọng điệu thăm dò hỏi Feldt.

“Có lẽ, bất quá cô ả điên kia rất hứng thú với nhất cử nhất động của em, vừa rồi em muốn nói gì?”

74. Quyển 6 - Chương 5

“Em muốn nói là, Josephine và Oliver bị nhiễm virus không phải vì Lilith muốn sử dụng loại virus này để loại bỏ phe đối lập, mà cô ta muốn điều chỉnh thuốc chống ánh nắng.”

Feldt tỏ vẻ hồ hởi, “Đúng vậy, mỗi bước đi của ả đàn bà kia đều có mục đích, nàng ta sẽ không mạo hiểm chỉ vì muốn thử nghiệm thuốc mới hay chỉ đơn thuần là muốn đập đổ gia tộc Larsson.”

Tay Rolin tạo thành hình cây súng chỉ chỉ vào đầu mình, “Khi đang trị liệu cho Oliver, ‘Eva’ của anh từng dùng tính mạng anh để uy hiếp em giao ra thuốc giải cho Huyết tộc.”

Feldt tỏ ra tức giận, “Đúng. Tôi còn nhớ.”

“Cô ta cần loại thuốc này” Rolin đứng dậy, đi vòng qua Feldt, nhưng ánh mắt vẫn đặt trên người anh, “Đồng thời cô ta còn cần thuốc kháng virus Leen, bởi hai loại thuốc này giải quyết được hai nan đề của thuốc chống ánh nắng.”

Nhìn chiếc cằm hất cao đầy tự tin của cậu, hầu kết và đường cong cổ phơi bày rõ mồn một, lúc đó Feldt thấy bị cậu khêu gợi đến nỗi không thể dời tầm mắt, “Thuốc giải có thể giải quyết vấn đề về tính ổn định, còn thuốc kháng virus Leen có thể làm giảm tốc độ miễn cảm virus X đối với ánh nắng.”

“Bingo – ” Rolin dùng ngón tay chỉ chỉ Feldt, biểu cảm chợt chuyển, “Có hứng thú không? Chúng ta cùng tạo ra nó?”

“Tốt, nếu thật có thể tạo ra nó, như vậy dù là ban ngày tôi cũng có thể cùng em làm tình.”

Rolin nghiêng đầu, ngũ quan như dính vào nhau, đó là dấu hiệu báo hiệu cậu sắp nổi điên, “Em nhận ra không nên mời anh làm bất cứ chuyện gì.”

Cậu vừa xoay người muốn đi xem bản kết quả thì bị Feldt giữ lại, quay đầu liền đối diện với nụ cười khiến tim đập loạn kia, “Sao vậy? Em không muốn sao? Buổi sáng chúng ta có thể cùng nhau tập thể dục, mặc đồ thể thao, tận hưởng không khí tươi mát và ánh nắng ôn hòa, vào buổi trưa... quán cà phê bên đường không tệ, bánh quy không quá ngọt, tôi biết em không thích những món quá ngọt. Buổi chiều thì, nếu có kỳ nghỉ, chúng ta có thể đi du lịch, như đến thăm Oxbridge... tốt nhất là đừng gặp phải gã Larsson kia ở nước Anh...”

Rolin liếc qua, khuôn mặt hơi cúi của đối phương toát ra nét dịu dàng, phẳng phất như đó là bức tranh đẹp nhất cũng như tinh xảo nhất trên đời.

Cách đó không xa, Melanie vừa gõ máy tính, vừa thi thoảng quay đầu liếc trộm cảnh phim tình cảm này diễn biến ra sao, mà Albert rất không thức thời cầm xấp luận văn của mình bị tiến sĩ phê bình đến, hai mắt mở to nhìn tình thế phát triển.

“Tối đến...” Ánh mắt Feldt khẽ chuyển, như muốn câu lấy trái tim Rolin về phía mình, khóe miệng cùng bờ môi mang theo tà khí, “Chúng ta có thể làm tình, tôi sẽ tận lực dùng sức để yêu em.”

Melanie bị sắc nước miếng, ho đến tối mặt tối mày. Albert run lấy bẫy, luận văn rơi tuột xuống đất.

Bọn họ cho rằng tiến sĩ đại nhân sẽ nổi điên lật tung phòng thí nghiệm, nhưng cậu chỉ dùng tay kia đặt lên mu bàn tay Feldt, chậm rãi gỡ tay anh ra, biểu tình trên mặt cũng không hiện rõ, nhưng Feldt vẫn bắt được nụ cười mỉm kia.

“Đi thôi, em còn nhớ rõ thành phần của thuốc kháng virus, chúng ta cùng đi phân tích một chút xem nó làm thế nào để giảm tốc độ miễn cảm của virus X đối với ánh nắng.”

Feldt không nói gì thêm, chỉ đi theo cậu. Mấy tiếng sau, nghiên cứu cũng không có gì tiến triển.

Chợt nhớ ra từ sau khi trở về từ phòng thí nghiệm của Oliver vẫn chưa tắm qua, Rolin bỗng cảm thấy sau lưng đặc biệt ngứa ngáy, tuy biết rõ là do tâm lý tác động, nhưng vẫn không nhịn được mà ngo ngoáy.

Feldt cười cười, rời phòng nuôi cấy đi đến phòng tắm pha nước ấm.

“Đi tắm đi, tiến sĩ D cả người toàn bộ chết. Bây giờ chỉ cần quan sát phản ứng và ghi chép số liệu mà thôi, có tôi và Melanie là đủ rồi.”

Rolin nhìn đồng hồ báo thức, làm việc suốt ba tiếng, mình cũng nên nghỉ ngơi một chút thôi. Vừa ngâm mình vào nước ấm, trên lưng bỗng đau rát, e là vừa nãy lỡ gội làm trầy da, đưa tay sờ sờ, “Nổi ban rồi sao?”

Dường như nghe được lời cậu, Feldt đi tới trước phòng tắm, nhẹ nhàng vịn tay nắm cửa, cửa phòng tắm liền mở.

“Nè, ai cho anh vào!” Rolin tuy là có chút tức giận, nhưng cậu dành nhiều sự chú ý lên tấm lưng mình hơn.

Feldt mặt vô biểu cảm, ngồi xuống thành bồn tắm, xoay lưng Rolin hướng về phía mình. Ngón tay vuốt dọc theo những nốt ban đỏ. Nhiệt độ cơ thể vừa được nâng cao vì nước ấm bỗng tiếp xúc với đầu ngón tay lạnh lẽo của đối phương làm cậu không khỏi rụt vai lại.

“Đừng nhúc nhích.” Giọng Feldt rất nhẹ, “Hình như nổi mụn nước rồi, mấy ngày nay vì nghiên cứu virus Leen làm em quá mệt mỏi, sức đề kháng giảm sút nên...”

“Xem ra ở cùng em anh học được rất nhiều thứ a, quý hút máu tiên sinh?” Rolin nhích gần về phía sau, ngẩng đầu vừa lúc chạm phải đôi ánh mắt Feldt, bên trong làn hơi nước đặc biệt mê người.

Ngón tay Feldt trượt lên đầu vai cậu, lưu luyến ở cổ, Rolin vừa định cúi đầu, lại bị đối phương giữ lấy cằm, cả người không thể động đậy.

Trong mắt Feldt dường như chứa một loại áp lực, tùy thời đều có thể dấy lên ngọn lửa thiêu đốt mọi thứ, làm Rolin ngồi thẳng dậy.

Cúi đầu, đôi môi đối phương áp tới, đầu lưỡi len lỏi vào khuấy đảo một trận, Rolin theo bản năng nắm chặt thành bồn tắm, miệng lưỡi dây dưa càng lâu càng kịch liệt, tay Feldt vuốt dọc theo thắt lưng thẳng hướng xuống dưới, thậm chí bắt đầu vuốt ve cặp mông cậu.

“Ngô...” Cậu biết sợ là đối phương đã động tình, nếu không dừng lại, chỉ sợ cậu khó giữ thân.

Thế nhưng lực tay của Feldt càng ngày càng mạnh, thậm chí có xu thế nâng cậu lên khỏi bồn tắm, ngay cả tư thế ngửa cổ ra sau cũng ẽ ầm đau.

Trong giây lát, Feldt rời khỏi cậu, đứng lên, “Tôi đến tiệm thuốc.”

Rolin thở phì phò, nhìn mặt nước, rõ ràng vòng ôm của đối phương không hề có độ ấm, thế nhưng ngay giây lát anh ta xoay người đó, bản thân mình lại cảm thấy lạnh lẽo.

Trở lại phòng ngủ, Rolin biết mình có hơi phát sốt, khi Melanie gõ cửa đưa bản báo cáo thì Rolin nói cô hãy về nhà nghỉ ngơi.

“Tiến sĩ, anh cảm thấy không khỏe sao?” Mike đẩy cửa ra, thò đầu vào.

“Không có gì. Anh hơi mệt thôi, cần nghỉ ngơi lát.” Rolin cười.

“Vì sao Feldt còn chưa quay lại chứ?” Mike nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Đúng nhỉ... Vì sao tên kia còn chưa về...

Chỉ là cậu không hay biết, Feldt đang đứng dưới đèn đường, hút một điếu thuốc lá.

Khi trở về, anh mới phát hiện cả phòng thí nghiệm chỉ còn lại Mike đang chơi mô hình máy bay. Feldt mở cửa phòng ngủ, thấy Rolin đang cuộn mình trong chăn, giống như rất lạnh.

Anh mang nước ấm đi tới bên giường, ôm Rolin đang cuộn mình trong chăn vào lòng, “Uống thuốc đi, nếu không em càng thấy lạnh hơn.”

Uống thuốc xong, Feldt chậm rãi đặt cậu xuống, rồi cùng nằm bên cạnh cậu, ngón tay chơi đùa sợi tóc cậu.

Rolin hơi mở mắt, thấy đối phương chống đầu nằm bên cạnh mình.

Cậu nhớ rõ hình ảnh này, chính mình trước đây dường như cũng từng sinh bệnh, mà đối phương cũng luôn canh giữ bên cạnh mình như vậy.

Miếng mồ hôi rơi xuống từ cổ Feldt, rơi trên gối đầu.

Rolin vươn tay cầm lấy nó, nhiệt độ cơ thể Feldt rất thấp, thế nhưng nó lại hơi ấm.

“Rất cuộc em cũng hiểu được vì sao em lại giao nó cho anh...”

Chóp mũi Feldt cách cậu rất gần, hành động vô cùng thân thiết lại không làm cho người ta phản cảm, “Vì sao?”

“Lindsay... từng là chân tình của em. Sau đó em đem chân tình của mình giao cho anh.”

“Tôi cho rằng...” Môi Feldt tiến sát lại, “Em vẫn luôn kháng cự tôi, không ngừng phủ nhận trí nhớ của mình...”

“Sau đó không ngừng từ trong hiện thực thật sự nhận ra ‘anh’.” Rolin không còn thấy lạnh, mất tự nhiên hướng về đối phương, trán lướt qua môi đối phương, “Anh chế phục huyết hệ của Oliver, mang em về Washington, anh bảo vệ em khi em không hay biết mình đang gặp nguy hiểm, anh đứng phía sau em khi em cần kiên trì... Anh làm em cảm thấy bản thân mình rất giống một đứa trẻ mười sáu tuổi...”

“Chỉ vậy thôi?”

“Anh khiến em không lúc nào là không cảm thấy... động tâm.” Rolin cúi đầu.

Giây tiếp theo, cậu bị lật úp lại, đối phương vén áo ngủ cậu lên.

“Anh... muốn làm gì?” Rolin muốn ngồi dậy, Feldt lại nhẹ nhàng ấn cậu về lại giường.

“Yên tâm, tôi sẽ không ra tay với người bệnh. Mụn nước trên lưng em cần bôi thuốc, nếu không khi kết vảy sẽ rất ngứa.” Feldt chắc chắn sẽ không chịu thừa nhận rằng, hiếm khi được cậu tiến sĩ bày tỏ làm trái tim anh đập loạn, không thể không lật cậu lại để che giấu tâm tình của mình.

Miếng bông thấm nước thuốc lạnh lạnh chạm vào lưng, Rolin bỗng cảm thấy mình trở nên miễn cảm vạn phần, rõ ràng đối phương căn bản không hề chạm vào mình, nhưng khi ngón tay anh ta lướt trong không khí, tim Rolin đều đập mạnh.

Bỗng nhiên, động tác của Feldt dừng lại, Rolin nghiêng người nhìn anh, chỉ thấy anh ta làm một thủ thế dừng lên tiếng.

Anh tao nhả đi đến gần cửa, mở cửa ra, nhẹ giọng nói: “Bất luận ngươi muốn lấy thứ gì, muốn không bị ta phát hiện là chuyện không thể xảy ra.”

Rolin cứng người, cậu biết mục đích của người xâm nhập phòng nghiên cứu e là bán thành phẩm của thuốc chống ánh nắng. Mà người này hơn phân nửa là người gần thiết bị nghe lén kia. Rolin xóc chấn, xuống giường đi tới sau lưng Feldt, khi cậu nhìn thấy người kia, liền ngất dại.

“Josephine...” Sao lại là cô ấy?

Mike gục trên bàn, hình như hôn mê, trong tay còn nắm chặt máy bay. Josephine cảnh giác nhìn Feldt, ngón tay đặt sau gáy Mike, “Vật kia ở đâu!”

“Ngươi là huyết hệ của Katherine đi? Không lẽ... Katherine muốn thi với Lilith xem cuối cùng ai có thể trở thành ‘Eva’ của Huyết tộc?” Mắt Feldt chứa ý cười, giống như không hề để sự uy hiếp của đối phương vào trong mắt.

Josephine dường như bị chọc giận, ném mô hình máy bay trong tay Mike qua, tốc độ nhanh đến nỗi phát ra tia lửa khi ma sát với không khí.

“Rắc – ” một tiếng, Feldt đưa tay chụp lấy vật đã biến hình kia.

Rolin ở phía sau trong lòng run lên, quay đầu nhìn áo khoác của mình, muốn lấy dung dịch X-a trong túi áo khoác, lại bị người cộng sự đứng phía trước nắm lấy cổ tay.

“Nếu Thane biết ngươi tự lấy mình làm mồi nhử để dẫn đường cho tiến sĩ D nghiên cứu virus Leen thì... nhất định rất đau lòng.” Feldt vuốt cằm, ngữ điệu dịu dàng đã mang ý châm chọc.

Josephine mỉm cười, thần sắc cũng rất âm đạm.

“Lòng hắc không đau được... bởi vì hắc đã chết!” Josephine nhắc Mike lên, “Thuốc chống ánh nắng ở đâu!”

Rolin cười khẽ một tiếng, lấy tay chỉ huyết thái dương mình, “Ồ trong này, cô muốn mang luôn đầu tôi đi không?”

Josephine cắn răng, “Còn bán thành phẩm đâu!”

Tủ trưng bày thuốc phía sau nàng đã mở ra, điều này làm Rolin không khỏi nghi ngờ, cậu nhớ rõ rằng thuốc chống ánh nắng mới chỉ thành công được một nửa được đặt trong đó, sao Josephine lại nói như về cô ta không tìm được chứ?

Liếc nhìn mặt nghiêng của Feldt, xem vẻ mặt của anh ta, Rolin âm thầm chửi trong lòng một tiếng, không chừng tể thuốc đó đã bị người kia giấu đi đâu rồi, hiện tại cậu cần phải lo là Mike.

Ngón tay Josephine run rẩy, hiển nhiên không phải vì run sợ Feldt, cổ họng chậm rãi nuốt nước miếng, đồng tử dần tan rã.

“Có phải cô đang ‘nghiện’?” Rolin tiến lên từng bước để nhìn kỹ biểu cảm của cô ta.

Quả nhiên, mắt cô đại ra, lập tức kéo Mike lui về sau, “Cậu chỉ cần nói cho tôi biết thuốc bán thành phẩm ấy ở đâu!”

“Đừng mắc thêm sai lầm nữa, Josephine.” Rolin khoanh tay, lạnh lùng đánh giá cô, “Cô có biết khi cô phát bệnh, Thane đã lo lắng cho cô đường nào không? Nhân viên nghiên cứu chúng tôi không ngủ, anh ta cũng không ngủ.”

“Đừng nhắc tới hắc!” Dưới ánh đèn, đôi mắt nàng ánh lên hơi nước.

Rolin định nói tiếp, thì chính mình lại bị người phía sau ôm lấy, đối phương còn tựa đầu lên bờ vai cậu, hơi thở mờ ám tỏa ra, hô hấp như có như không của Feldt làm suy nghĩ của cậu lệch khỏi quỹ đạo bình thường.

“Sao lại không cho nói?” Môi Feldt lướt qua vành tai Rolin, “Người rất quan tâm hắc đúng không? Cho nên khi biết trên chuyến bay kia có virus Leen, người cố ý không để hắc ngồi chuyến bay ấy. Người và hắc vốn có thể giống hai người chúng tôi, tiếp tục phát triển...”

“Đừng nói nữa! Đừng nói nữa!” Nước mắt Josephine rớt cuộc rơi xuống, “Tôi đã giết hắc, là tôi giết hắc!”

“Bởi vì cô nghiện! Bởi vì cô không thể khống chế chính mình!” Rolin rời khỏi Feldt, từng bước lại gần cô, “Khi cô đánh mất bản thân, bất kể người đàn bà kia sai cô làm gì cô đều đã làm! Nói cho tôi biết, người đó có phải Lilith!”

“Đương nhiên là Lilith, nếu là đại nhân Katherine, nàng căn bản không cần dùng Enzym không chế tôi...” Josephine hừ lạnh.

“Cô sắp phát bệnh.” Rolin trầm giọng, “Hiện tại cô có thể dùng Mike trong tay để đổi lấy một loại thuốc. Thuốc chống ánh nắng bán thành phẩm chính là thuốc giải của loại Enzym này.”

“Thuốc giải?”

“Đúng vậy, sai khi dùng thuốc giải cô sẽ không phải chịu sự không chế của Enzym nữa.”

“Làm sao tôi biết thuốc anh đưa tôi thực sự công hiệu?”

Rolin lắc đầu, “Làm sao cô biết khi cầm thuốc chống ánh nắng bán thành phẩm đi gặp Lilith, cô ta sẽ bỏ qua cho cô sao?”

Josephine do dự, giữ Mike càng chặt, điều này làm Rolin không dám thở mạnh, không cần thận một chút cô ta liền bóp nát cổ Mike mất.

“Thane muốn cô chọn cái nào?” Feldt cười khẽ một tiếng, “Người đã làm hắc thất vọng một lần... A, ta quên mất, hắc đã chết, vậy nên cho dù người có lại làm cho hắc thất vọng, thì hắc cũng không thể – cảm nhận.”

“Tôi chọn thuốc giải.” Josephine trả lời rất nhanh.

Rolin nhìn cô, vươn tay về sau nắm lấy tay Feldt.

Cậu bỗng cảm thấy mình vô cùng may mắn, khi Feldt bị loại Enzym này chi phối, chuyện anh ta quan tâm nhất cũng chính là mình.

Hoặc là nói, vô luận là ở khi nào thì, chuyện Feldt Hassing lo lắng đầu tiên vĩnh viễn là Rolin Dandes.

“Thuốc đâu?”

“Ở đây.” Feldt đưa tay vào túi, lấy ra một hộp sắt nhỏ, nắp hộp mở ra, bên trong hiện ra một viên thuốc con nhộng.

Josephine bỗng mang theo Mike nhảy ra khỏi cửa sổ, đứng ở đường đối diện.

“Ném thuốc qua đây, tôi sẽ để lại đứa nhỏ này!”

Nàng lo lắng hoàn toàn đứng, nếu cách không đủ xa, Feldt tùy thời có thể đoạt lại thuốc vừa ném ra, đồng thời thừa dịp cô ta chạy tới lấy thuốc liền có thể mang Mike về.

“Tôi sẽ ném thật đó.” Hai người tới trước cửa sổ, Feldt dùng ngữ điệu hay nói giỡn hỏi Rolin bên cạnh.

“Không sao, thuốc giải còn có thể chế lại, quan trọng là... đổi Mike về.”

“Cũng đúng” Feldt mỉm cười ném thuốc ra ngoài, “Mike chính là con của tôi và em – ”

Josephine duỗi dài tay, viên thuốc vừa chạm vào đầu ngón tay cô, một đạo bóng đen vụt qua, trong màn đêm chỉ nhìn thấy máu hóa thành sương mù, cô ngã người về sau.

Rolin há to mồm vừa định thăm dò xem chuyện gì vừa xảy ra, thì bị Feldt kéo xuống bảo hộ phía sau.

Một thân ảnh yếu đuối đứng thẳng trên cột đèn đường, tao nhã mà quý mị.

Quả tim Josephine nằm trên tay nàng, máu tí tách rơi xuống, viên thuốc có tiết tấu tung mình trên không.

Rolin áp đầu vào lưng Feldt, thì thào ra cái tên kia: “Lilith...”

“Hóa ra mục tiêu của ngươi là thuốc giải chứ không phải thuốc chống ánh nắng.” Feldt phát ra một tiếng cười lạnh.

Độ cao của cột đèn thấp hơn nhiều so với tầng lầu của phòng nghiên cứu, nàng kia ngẩng đầu lên, ánh trắng rọi sáng khuôn mặt nàng, “Ta cũng chế được bán thành phẩm vậy... So với bán thành phẩm của các ngươi, ta càng muốn thuốc giải hơn.”

“Bù vào tính ổn định của bán thành phẩm của ngươi sao?” Feldt gương cầm, ngón tay mát tự nhiên giữ chặt Rolin.

75. Quyển 7 - Chương 1: Destiny

Rolin hiện tại đã biết, không chỉ Josephine là quân cờ của Lilith, mà ngay cả mình e là cũng vậy.

Josephine lấy bản thân mình làm mồi nhử cho virus Leen, còn cậu vì cứu cô mà chế tạo ra thuốc giải, thuốc kháng virus trở thành một phần trong nghiên cứu thuốc kháng tia nắng của Lilith. Tiếp đó Josephine lại tiếp tục dùng chính cô để lấy cấp thuốc giải.

“Tôi biết thuốc giải luôn được cậu mang theo bên người, mà muốn lấy đi thứ gì từ trên người cậu thì rất khó. Vậy nên thân mến à, tôi đành xấu hổ lợi dụng sự đồng tình của cậu thôi.” Một trận gió đêm thổi lướt qua, mang theo hơi thở sương sớm mờ nhạt.

Lilith cứ như vậy biến mất.

Để lại Feldt và Rolin đứng nguyên tại chỗ.

“Phần thuốc kháng tia nắng bán thành phẩm kia... bị anh cầm đi đúng không?” Rolin thì thào nói.

“Ừm.”

“Anh cất nó ở đâu?”

“Một nơi rất an toàn.” Feldt chân thành xoay người, nhúu chặt mày nhưng không để cho Rolin thấy. Di động trong túi áo rung lên, báo hiệu có tin nhắn.

“Tám giờ tối thứ hai, gặp tại ‘Đỉnh tháp’.”

Ký tên: Oliver Larsson.

“Anh muốn đi đâu?” Lúc ấy, Rolin có một loại ảo giác, rằng người đàn ông luôn mang phong thái tao nhã này sẽ đột ngột biến mất.

Anh dừng lại, khẽ quay đầu, khuôn mặt nghiêng thành góc độ tinh xảo, “Đừng lo, tôi sẽ luôn bên cạnh em.”

Thế nhưng, vì tương lai ‘Vĩnh Cửu’ về sau, tôi sẽ vì em mà gạt bỏ mọi mối nguy hiểm.

“Vậy lần này anh sẽ mang em theo cùng sao?” Rolin nghiêng đầu, nhìn bóng lưng anh.

Feldt cười, “Hửm?”

“Cũng như anh hiểu em, em cũng hiểu anh. Em chưa bao giờ nói dối anh, Feldt... cho nên em hy vọng anh cũng thành thật với em.”

“Được rồi, buổi tối cuối tuần này, em đi cùng tôi một chuyến đến Greenland, trên một hòn đảo nào đó có một ‘Tòa Tháp’ của Huyết tộc chúng tôi. Toàn bộ quyết định quan trọng của giới Huyết tộc đều được thông qua tại đây.” Feldt từ tốn giải thích giống như đang nói về một chuyện không quan trọng.

“Các anh sẽ đối phó Lilith?”

“Không, chúng ta đã đối phó với Lilith từ lâu rồi, chỉ là bây giờ có thể tiến hành một cuộc hành động triệt để. Nếu em muốn đi theo tôi, thì chỉ có thể đứng dưới chân tháp...”

“Em hiểu.” Rolin đi tới tủ lạnh lấy một hộp sữa, “Em biết anh sống lâu hơn em, nhưng em không muốn anh biến em thành một đứa trẻ luôn cần người bảo hộ.”

“Tôi có thể ở lại không?” Bỗng nhiên Feldt không muốn rời đi.

“Có thể” Rolin nhún vai, “Bất quá, trước hết phải đem Mike về... còn phải xử lý thi thể Josephine.”

Chớp mắt, Feldt đã biến mất tại chỗ, Rolin quay đầu lại, thấy Mike đang được anh ôm bên đường.

Trở lại phòng thí nghiệm, Feldt cho vật nhỏ ít máu, cậu bé nhanh chóng tỉnh lại. Sau đó, Feldt gọi điện cho Katherine, tuy đối phương không bức vì huyết hệ mình bị sát hại, nhưng cũng tỏ vẻ tiếp tục thương nghị chi tiết sự việc vào hội nghị ‘Đỉnh Tháp’.

“Em còn hơi sốt.” Rolin nhướn mày, “Muốn ngủ thêm một lát. Anh thì sao?”

“Tôi sao? Tôi muốn nghiên cứu thêm về thuốc kháng tia nắng.”

“Vậy thì chúc anh may mắn.” Rolin thản nhiên đi về phòng ngủ.

Có lẽ bởi vì phòng thí nghiệm bên ngoài có Feldt, nên Rolin ngủ rất ngon.

Lại có lẽ bởi vì hô hấp vững vàng của Rolin, Feldt ở ngoài phòng thí nghiệm cảm thấy an tâm.

Thế nhưng nghiên cứu của Lilith thì không thuận lợi được vậy.

Nàng đang nôn nóng, bởi nàng biết ‘Thạch Tháp’ đang ngày càng tiếp cận mình, cho đến khi nàng không còn nơi ẩn thân.

Ngồi giữa trung tâm nghiên cứu, nghe các loại âm thanh từ thiết bị cùng tiếng nhân viên nghiên cứu đi lướt qua mình.

Bình minh chậm rãi tiến đến, một cậu bé vừa được biến đổi bị ép nuốt một viên thuốc kháng tia nắng vừa được nghiên cứu ra, trong bụng có gắn máy theo dõi, khi toàn thân cậu bé không hề có sức phản kháng là lúc cậu bị đẩy ngã sập vào một căn phòng thí nghiệm.

Cánh cửa điện tử khép lại.

Lilith ngồi trong một căn phòng khác, nghe tiếng cửa sổ trên mái nhà đột ngột mở ra, ánh nắng tràn ngập cả căn phòng.

Cậu bé gơ tay che mặt, một vài người mặc áo khoác dài trắng căng thẳng đứng bên ngoài.

Bảy phút sau, cậu bé phát ra tiếng kêu thảm thiết, da thịt bị tia nắng đốt cháy loang lổ, giống như mẫu giấy trắng cháy xém, biến thành tro tàn.

Nặng một quyền lên vách tường, âm thanh chấn động khiến dàn nhân viên nghiên cứu ngoài cửa lộ ra biểu tình hoảng sợ.

“Lại thất bại.” Lilith hơi cúi đầu, đôi mắt u ám híp lại, giống như cơn bão sắp ập đến, “Tôi cho các người thuốc giải của loại enzym này, các người vẫn không làm được gì sao?”

Chẳng lẽ trên đời này thật sự chỉ có Rolin D mới là con cưng của thần, được trao cho thiên phú vô hạn để tiếp cận đáp án kia.

Khóe miệng nhếch thành nụ cười lạnh, Lilith dựa vào tường, ngẩng mặt, “Tôi nói rồi, nếu cậu là sao, tôi cũng có thể hái cậu xuống.”

Tối chủ nhật, Rolin cùng Feldt ngồi máy bay đến Greenland.

Nơi này thuộc một trong tám đảo lớn nhất thế giới, 80% diện tích đảo được bao phủ bởi băng tuyết, nằm trong hải vực của nước Đan Mạch, khí hậu rét lạnh, kẹp giữa biển Canada và Iceland.

Xuống máy bay, được gió lạnh nghênh đón khiến Rolin rụt cổ, mũi khụt khịt.

Feldt đi phía trước xoay người lại, sửa lại áo choàng lông cho Rolin, “Nhìn em giống như vương tử quý tộc.”

“VẬY anh giống gì? Một quốc vương ẩn mình trong bóng tối, nụ cười là bức tường thành của anh?” Rolin vòng qua anh, tiến về phía trước, “‘Hội nghị bàn tròn’ của các anh là vào ngày mai đi? Theo thời gian địa phương thì... bây giờ là bốn giờ, chúng ta nghỉ ở đâu?”

“Nhà tôi.” Feldt lặng yên vượt qua cậu, cầm lấy tay cậu, mặc dù cách một lớp bao tay, nhưng độ ấm từ lòng bàn tay đối phương khiến anh lưu luyến không thôi.

“Nhà anh? Ở đây mà anh cũng có bất động sản? Ai... quả nhiên là người có tiền a.”

Ra khỏi sân bay, một chiếc xe hơi màu đen đã đợi sẵn ở đó, sau nửa tiếng lái xe, họ dừng lại trước một căn biệt thự nhỏ. Feldt xuống xe, để cửa mở, rồi làm một tư thế ‘mời’ với Rolin.

Khi cửa biệt thự mở ra, Rolin không khỏi huýt sáo một tiếng. Căn biệt thự tuy không lớn, nhưng bên trong được trang hoàng... không nhất nhất thanh cao như Feldt, ngược lại trang nghiêm trang hé lộ chút hơi thở ấm cúng.

Rolin ngồi xuống sofa, ngửa đầu nhìn đèn treo tinh xảo trên trần nhà, Feldt đốt lò sưởi âm tường, tiếng củi cháy lách tách giống như có sự sống.

“Uống rượu đồ chứ?”

“Anh còn có rượu đồ sao?” Rolin trưng ra vẻ mặt tò mò.

“Đương nhiên là chuẩn bị cho em. Mới vào vùng có khí hậu băng giá thì uống một ly rượu đồ có thể xúc tiến sự tuần hoàn máu.” Feldt đi tới trước mặt Rolin, đúng lúc cậu đang mở rộng hai chân, anh cúi người nói nhỏ bên tai cậu.

Còn chưa ý thức được hơi thở ái muội kia, Feldt đã nhanh nhẹn xoay người bỏ đi.

Rượu rất tinh khiết, Rolin biết rượu này tuyệt đối đã cất được vài thập niên, Feldt đứng cách cậu không xa, ánh lửa chiếu lên mặt anh, vì diệu đến mức khiến người muốn...

“Sao vậy? Hương vị không tốt?” Feldt gác một chân lên đầu gối chân kia, đối diện với Rolin.

Nuốt một ngụm nước bọt, cậu chưa bao giờ nghĩ rằng một người đàn ông khi nhú mào, khi cười lại có thể phong độ đến vậy, “Anh không bỏ gì vô rượu đấy chứ?”

“Ha ha” Feldt nâng tay vuốt đuôi lông mày của mình, độ cong nhỏ nhỏ của đầu ngón tay ấy làm Rolin sợ run, “Mỗi lần em phát hiện chính mình... đang mê đắm, em sẽ đổ lỗi lên những thứ khác, ví dụ như rượu, bóng tối... và cả tôi.”

Rượu đỏ trong ly đã gần cạn đáy, Rolin lại thấy cổ họng vẫn khô ran.

“Tiến sĩ D của tôi, cho đến bây giờ thì em chưa từng nói dối, nhưng đến khi nào thì em mới đối mặt với lòng mình đây?” Feldt hơi cúi đầu.

Rolin nhìn anh, rõ ràng anh ngồi cách cậu hai mét, thế nhưng vì sao hơi thở của anh lại như phả lên da cậu?

“Nếu thấy ấm hơn rồi, thì đi ngủ thôi.” Feldt đứng dậy đi lên lầu, “Chăn mới được thay, phòng là căn đầu tiên ở đầu cầu thang.”

Rolin giống như không nghe thấy anh nói gì, chỉ ngẩn người nhìn lò sưởi.

Đến khi nào thì em mới đối mặt với lòng mình đây?

Những lời này, dường như Feldt đã từng hỏi qua.

Rolin biết, cả đời người đàn ông tao nhã này vẫn luôn được dùng để trải nghiệm sự mất mát. Thời gian của cậu và anh ngay từ đầu đã khác biệt, chỉ là không biết bắt đầu từ khi nào, chính cậu đã thuận theo thời gian của đối phương.

Rướn thắt lưng, Rolin đứng lên, “Em đã hai mươi tám tuổi rồi, không phải mười sáu tuổi a...”

Không còn bao nhiêu thời gian để lãng phí.

Feldt dựa lưng vào cánh cửa, nghe tiếng Rolin bước từng bước lên cầu thang.

Đã thật lâu, tim anh chưa từng đập nhanh đến thế, trừ lần Rolin suýt chết trong tay Jasmine.

Tiếng bước chân dừng lại ngoài cửa, tiếng gõ cửa làm khòe miệng Feldt khẽ giương cao.

Mở cửa, anh mỉm cười, “Làm sao vậy? Còn không ngủ?”

Rolin bước thẳng về trước, hơi nghiêm mặt, môi lướt qua chóp mũi Feldt, muốn vào phòng, lại bởi vì bước tới nên đem đối phương đẩy lui vào trong.

Feldt giữ chặt hai tay cậu, không để môi cậu rời đi mà mạnh mẽ bắt lấy, liếm hôn càng thêm điên cuồng, kéo cậu vào phòng.

Sức mạnh của đối phương làm Rolin do dự, áo khoác bị cởi vứt trên sàn.

Cặp mông bị dùng sức bóp mạnh, Rolin bị anh ôm lên, đầu gối cậu vòng qua hai bên eo đối phương, một cái xoay người liền ngã xuống giường.

Đầu mới vừa tiếp thu tin tức, cậu kinh hãi khi thấy Feldt thuận thực kéo khóa quần bò của mình xuống, một phát quăng nó xuống giường, “Nè! Nè! Em muốn...”

“Em muốn gì?” Feldt phủ lên người cậu, eo trực tiếp len vào giữa hai chân cậu, Rolin vừa muốn giãy dụa, đối phương liền nâng đầu gối cậu lên cao, làm bắp đùi bị ép đến phát đau.

“Uy – anh – ” mới vừa nâng thân trên muốn kháng nghị với đối phương, môi Rolin lại bị lấp kín, một trận dây dưa bão táp, rõ ràng là cấp bách xâm lược có chút thô bạo, thế nhưng bản thân cậu lại bị trêu ghẹo đến nổi dã tâm.

Feldt sửng sốt cảm giác cánh tay Rolin đang ôm mình càng lúc càng chặt, môi lửa hết sức căng thẳng, đầu lưỡi Rolin đảo qua môi trong Feldt, thừa dịp chút khe hở khi đối phương thất thần liền trở mình ngồi dậy.

Feldt nằm trên giường, ngốc nhiên nhìn Rolin đang nằm trên người mình, thở hổn hển, trong đôi mắt mê ly dường như đang kiềm nén gì đó.

Bàn tay lướt vào lớp áo khoác, Rolin khẽ hừ một tiếng, xé bỏ chiếc áo khoác.

Không e ngại rét lạnh như người bình thường nên dưới áo khoác của Feldt chỉ có một chiếc áo sơ mi Armani, nút áo nhanh chóng được cởi bỏ bởi ngón tay Rolin.

Nhìn cậu rũ mắt, đôi môi hơi sưng, cùng với tầm mắt dừng trên cổ mình, Feldt nuốt một ngụm nước miếng, cổ họng khô ran mỗi khi hô hấp như muốn rách toạc, mà mỗi nơi bị Rolin lơ đãng chạm vào tựa như muốn bốc cháy. Hẳn là vì anh ẩn nhẫn đã lâu, cũng khát vọng lâu lắm, truy tìm rồi lại đánh mất, khoảng thời gian này căn bản không đáng nhắc đến trong dòng sinh mệnh dài đằng đằng của anh, thế rồi lại tựa hồ khái quát toàn bộ sinh mệnh của anh.

Rolin một phen cởi bỏ áo sơ mi, cúi người hôn lên ngực anh.

Cổ họng Feldt phát ra tiếng hô khàn khàn, Rolin thực thích âm thanh ấy, răng nanh cọ xát da anh. Bàn tay Feldt tiến vào quần lót đối phương, mạnh mẽ vuốt ve cánh hông căng mẩy.

Bỗng nhiên, cổ Feldt bị đối phương bóp lấy, Rolin áp sát mũi mình lên mũi Feldt, “Hỗn đản! Anh muốn thưởng em!”

“Đúng nha...”

Không thêm quan tâm đến động tác tức giận đến muốn giết chết mình của đối phương, Feldt chỉ điên cuồng tưởng niệm sự bao vây cực nóng của cậu, nhanh chóng cởi văng quần mình, nâng Rolin lên một chút, không hề chuẩn bị mà tiến quân thần tốc!

“A – ” cảm giác đau đớn khi bị khuếch trương cực độ làm mặt cậu đỏ rần, ngón tay đang bóp cổ đối phương chợt căng cứng, Feldt thừa dịp này ôm eo Rolin rồi cấp tốc quay người, đè ngược lại cậu.

“Thực xin lỗi...” Feldt va chạm một trận, nửa người trên của Rolin như muốn rơi xuống giường, “Tôi sẽ tiếp theo nhất định sẽ dịu dàng với em...”

Sự xâm lược và chiếm giữ điên cuồng làm Rolin không ngừng bị mang đến chỗ cao nhất, rồi lại đột nhiên rơi xuống.

Một lần lại một lần đánh sâu vào, cậu thậm chí lo sợ rằng vạn nhất Feldt buông lỏng thất lưng cậu ra, đầu cậu nhất định sẽ rớt đập xuống sàn.

Feldt nâng gáy cậu, đỡ cậu lên ngồi trên người mình.

Vật cứng rắn trong cơ thể xoay tròn làm Rolin sợ hãi, theo bản năng ôm chặt lấy bả vai đối phương, chỉ sợ nếu không cẩn thận chính mình sẽ bị đối phương hủy diệt.

“Anh nhẹ nhàng cho em...”

Feldt cơ hồ muốn nuốt lấy môi cậu, tình cảm khó mà kiềm nén bao phủ hết thấy.

Rolin một bên phóng túng bản thân, một bên trải nghiệm đau đớn ngập đầu.

Một đêm phóng thích tình cảm này đã tiêu hao hết toàn bộ khí lực của Rolin, cậu ngã như bất tỉnh. Ngay cả khi Feldt giúp cậu rửa sạch hạ thân, thậm chí đến đêm hôm sau, cậu mới mơ mơ màng màng cảm giác có người đang mặc áo khoác cho mình.

“Sao vậy...?”

Một nụ hôn rơi lên đuôi lông mày, “Không có việc gì, em ngủ tiếp đi.”

Feldt chuẩn bị đến ‘Đỉnh Tháp’, nhưng anh sẽ không để Rolin một mình ở lại, cho dù được chính huyết hệ của mình canh chừng, không biết được Lilith người đàn bà kia sẽ làm ra chuyện bất ngờ gì.

Xe đã đợi trước cửa biệt thự, nó sẽ đưa Feldt và Rolin đến bến tàu.

Gió lạnh thổi qua mặt Rolin, hàn ý làm cậu nhúm mày, rúc sâu vào ngực Feldt.

Sau hai ba tiếng ngồi thuyền, họ đến được đảo nhỏ kia.

Rolin mở to mắt trong sương mù, dường như nhìn thấy một tòa tháp đá dưới ánh trăng lạnh lẽo, khi thuyền lắc lư vào bờ, cậu được ôm thật chặt. Feldt mang cậu đi đến tòa tháp, bước lên bậc thang đen ngòm hình xoắn ốc.

Phía trước có một cô gái đang chờ.

“Lena, cô đến rồi.”

“Đúng vậy a.” Lena cười cười, phía sau cô là một căn phòng, “Giao tiến sĩ cho tôi đi, Lilith không thể tránh được phần đông cảm giác của Huyết tộc ở đây mà lên vào tòa tháp.”

Feldt tiến vào phòng, đặt Rolin lên một chiếc giường đá, “Vây xin nhờ cô.”

Đi đến tầng cao nhất, bên trong một mảnh tĩnh lặng đến trang nghiêm, anh liếc mắt liền thấy Oliver đang ngồi ở trung tâm, đối phương nhìn anh rồi gật đầu một cái xem như chào hỏi.

Buổi hội nghị không có lời thừa vô ích, mà trực tiếp vào chủ đề chính.

Lilith sử dụng virus Leen tấn công Oliver đã khiến nhiều người tức giận, tất cả mọi người đồng ý bay vây diệt trừ nàng.

“Đây là trung tâm thí nghiệm của Lilith.” Katherine đưa hai phần văn kiện khác nhau cho Feldt và Oliver.

“Trên thuyền?” Feldt vuốt mũi, trách không được mất lâu như vậy mới tra được tung tích của ả, nguyên lai nữ nhân này xây cho mình một con thuyền Noah, “Sao ngươi có được những tài liệu này?”

“Chiếc thuyền kia do công ty Jefferson chế tạo, thiết bị trong thuyền do công ty Dynamic cung cấp, ta dựa theo những đầu mối này để truy tìm, tự nhiên sẽ phát hiện một ít chi ti mã tích (thành ngữ = đầu mối). Hơn nữa ‘Thành phố trên biển’ này cần tiếp tế, vậy tất nhiên sẽ phải vào bờ, một khi đã cập cảng thì việc cho người lên thuyền điều tra không phải việc khó.” Katherine nhún mày, “Cho dù con thuyền này không phải căn cứ của Lilith, thì ít ra nó cũng thuộc về người đàn bà đó, hủy diệt nó cũng có thể...”

“Cũng có thể trả thù cho huyết hệ Josephine của ngươi sao?” Feldt nhìn như chỉ lơ đãng xem lướt qua, kì thực đã ghi nhớ từng chi tiết nhỏ nhặt.

Katherine cười nhạo một tiếng, ngồi xuống.

Trong tài liệu có bản đồ cấu tạo con thuyền, có điều không xác định rõ sự phân bố của từng phòng thí nghiệm, nhưng Katherine có thể tìm hiểu đến bước này đã tương đối không dễ dàng gì.

“Lần cập cảng tiếp theo sẽ ở đâu?” Người luôn im lặng là Oliver bỗng mở miệng nói.

“Barcelona, hẳn là nửa tháng sau, thời gian cụ thể thì không biết chính xác.” Katherine trả lời.

Một Huyết tộc đứng lên, “Giả thiết nàng ta cập cảng Barcelona, như vậy kế hoạch vây bắt của chúng ta như thế nào? Ta đã không thể đợi thêm nữa, chỉ cần ả đàn bà kia còn sống một ngày, không biết nàng ta sẽ chế tạo ra những thứ gì khiến toàn bộ Huyết tộc chúng ta rơi vào nguy hiểm!”

Những Huyết tộc khác cũng đều hưởng ứng.

76. Quyển 7 - Chương 2

“Katherine, chúng ta cần bố cục các phòng thí nghiệm bên trong thuyền, đây là một chiếc thuyền lớn, nếu không có biện pháp tìm được Lilith sau khi tiến vào, thì nàng ta sẽ trốn vào một nơi kín đáo nào đó. Một khi chúng ta thất bại, sẽ rất khó để khóa chặt nàng ta lần nữa.” Feldt buông tư liệu, anh nói không sai, kế hoạch này không thể qua loa.

“Ta nguyện ý phái huyết hệ của ta đến hỗ trợ Katherine tìm hiểu chiếc thuyền.” Một nam tử tóc vàng mặc tây trang màu xám giơ tay lên, hẳn là Oce Duy Thụy Lạp, một Huyết tộc thuần chủng, đồng thời cũng là trùm lĩnh vực tàu thủy, có người nói hẳn có tàu ngầm chuyên dụng.

“Vây thì nhờ ngươi, Oce. Nên nhớ, thời gian của chúng ta không nhiều, chỉ có nửa tháng.”

Sau đó, mọi người thảo luận thêm một vài chi tiết, trước khi trời sáng, hội nghị liền kết thúc.

Feldt bước trên hành lang, đi vào căn phòng dưới chân tháp, Lena gật đầu, Rolin đã tỉnh, đang ngồi dựa vào đầu giường.

“Giường này thật cứng.” cậu chép miệng, “‘Hội nghị bàn tròn’ của các anh kết thúc rồi?”

“Ừ.” Feldt vươn tay ra, “Chúng ta đã có thể trở về.”

Roli rất ăn ý không hỏi về nội dung hội nghị, nếu có thể nói, thì cộng sự của cậu sẽ nói toàn bộ cho cậu nghe. Chỉ là mới cử động nhẹ một chút, cả cơ thể bỗng đau nhói, nhất là vị trí phía sau kia đau đến toát mồ hôi lạnh, chột mặt nóng ran, vì cậu nhớ đến sự chiếm hữu gần như không hề tiết chế của Feldt đêm qua.

“Thân mến, suy nghĩ của em đang phiêu du đến vài chuyện... quá xa rồi.” Feldt ôm Rolin lên, đi ra thêm đá.

“Này! Ai cho anh ôm em giống ôm phụ nữ như vậy... tự em có thể đi!” Rolin đề lên vai đối phương, muốn nhảy xuống, một chút cử động nhỏ thôi mà làm cậu đau đến hít khí lạnh.

Feldt đi đến cửa sổ, “Giữ chặt, chúng ta đi đường tắt.”

Nói xong, liền nhảy xuống, gió lạnh như những lưỡi dao sắc bén đánh ập tới, Rolin không kịp kêu tiếng nào vội vùi đầu vào cổ Feldt.

Dưới đêm trăng, anh mang theo cậu lao đi, hướng đến bờ biển ngập sóng.

Tựa như một ngôi sao băng, lướt qua chân trời như một cảnh tượng xinh đẹp.

Có chút rung động, Rolin ngẩng đầu lên, phát hiện bọn họ đã dừng ở trên thuyền.

Cánh quạt bắt đầu vận hành, thuyền từ từ rời khỏi bến bờ.

Một chiếc thuyền khác đi qua sát bên họ.

Rolin thấy Oliver đứng trên mạn thuyền, đang nhìn về phía mình.

Hai chiếc thuyền từ lúc gặp nhau đến lúc rời đi chỉ mất hơn mười giây.

Giữa làn gió đêm lạnh lẽo, Rolin hướng đối phương phát phát tay.

“Kì thật anh có thể phá huyết hệ nhân lúc anh ta nằm trong phòng đá để đưa anh ta đi.” Kevin đứng phía sau Oliver, vừa dậm chân vừa xoa xoa hai má đỏ ửng của mình, “Hắn ta chỉ mang theo một mình Lena mà thôi.”

“Sau đó tất cả mọi người sẽ biết ta và Hassing đấu nhau? Lilith lại càng thoải mái mà đánh bại chúng ta.” Oliver vẫn đứng yên trên mạn thuyền, không có... chút xu hướng nào rằng sẽ quay vào khoang thuyền.

“Uầy... anh nếu đã nhớ hắn, rõ ràng có thể nhảy qua kiss một cái, hay là ôm một chút vân vân...” Ít ra cũng tốt hơn cứ ở nhìn không thấy, sờ không được.

Oliver không trả lời. Hắn nhớ rõ giây phút Rolin tiêm cho mình liều thuốc kháng virus cuối cùng, ánh mắt đó, hoàn toàn chỉ có mình.

Có lẽ, hắn vĩnh viễn không có cách nào làm cậu ấy yêu mình.

Nếu đã vậy, nắm giữ hay hủy diệt cũng không có ý nghĩa.

Ít nhất, Oliver Larsson hẳn có được Rolin Dandes theo cách riêng của mình.

Hắn sẽ đứng bên bờ Huyền Nhai, để chắc chắn rằng cậu vĩnh viễn tránh xa nơi nguy hiểm.

“Không được! Tôi sắp thành khối băng rồi!” Kevin xoay người chạy vào khoang thuyền, khi hắn thờ dài, hẳn biết Oliver không nghe được.

Rolin cùng Feldt quay lại Washington vào ngày hôm sau, tin đầu tiên nhận được là phải tham dự tang lễ của Thane.

Nội bộ cục đương nhiên biết Thane chết trong tay chính vị cộng sự của mình, nghe nói lúc hấn chết không nhắm mắt, ***g ngực bị đập nát, có thể tưởng tượng rằng Thane muốn giúp Josephine khi cô lên cơn, lại bị Josephine lỡ tay ấn nát ***g ngực.

Tử vong quá nhanh, có điều Rolin biết, cho dù ở giây phút cuối cùng của sinh mệnh, hấn vẫn lo lắng cho Josephine.

Tang lễ được cử hành vào ban ngày, Feldt không thể tham dự.

Quan tài Thane được phủ bởi quốc kỳ của Mỹ, chậm rãi hạ huyệt.

Bản diếu văn dài dòng của mục sư Rolin không nghe lọt một chữ, khi mọi người lần lượt tiến lên đặt hoa, cậu mang một nhúm tro bụi của Josephine đặt vào đó.

Tha thứ cho cô ấy đi, Thane. Thật ra cô ấy rất quan tâm anh.

Trở lại phòng thí nghiệm, Rolin tiếp tục nghiên cứu về thuốc chống ánh nắng.

Nhưng mà... có cái gì đó không thích hợp, theo lý thì tên Feldt kia hấn phải làm tổ trong phòng của Rolin cho dù là ban ngày, hoặc sẽ hăng hái bồi cậu cùng nhau làm nghiên cứu.

Mãi cho đến bảy giờ tối, sắc trời dần ảm đạm, thế mà tên kia vẫn chưa đến. Lấy điện thoại ra nhìn, không có cuộc gọi... ngay cả một tin nhắn ngắn cũng không có.

Phòng trên tầng mái của cà phê đối diện hình như có người mới dọn tới. Xe tải chuyển đồ dừng lại, bên trong là các loại đồ gia dụng, chỉ nhìn chất liệu thôi cũng đủ biết đều là đồ xa xỉ, rõ ràng là kẻ có tiền có thể mượn một căn nhà trọ xa hoa, vì sao lại chọn căn phòng nhỏ trên tầng mái quán cà phê?

Melanie cũng rất tò mò nhìn về phía đối diện đường.

Một cô gái mặc đồ học sinh bước xuống từ chiếc xe hơi, mái tóc vàng xoăn, bên đường có chiếc xe chạy ngang, rọi sáng làn da của cô, trắng nõn như sứ.

Rolin nhíu mày, đó là một Huyết tộc.

“Nhìn có vẻ là nhà có tiền, lại chọn tầng mái quán cà phê...” Melanie nửa đùa nói, “Chẳng lẽ cô bé thích uống cà phê?”

Rolin lừ mắt, “Tôi đi xuống ăn bữa tối, các người nếu đã xong việc của mình thì có thể về.”

Vừa xuống tới lầu dưới, thì thấy bên cạnh quán cà phê mới mở một cửa hàng hoa, mùi hoa hòa cùng mùi hương cà phê tạo nên một hương vị làm người ta say mê.

Rolin đi vào quán cà phê, gọi một ly nước chanh và một phần cá chình.

Vừa ngẩng đầu, cậu đối diện với chỗ của cô gái mới chuyển đến, bên cạnh cô là một người đàn ông anh tuấn tầm hai mươi mấy tuổi, hai người khiến không ít người ghé mắt nhìn.

Rolin cau mày, sao lại thế này, đối diện nhà mình lại xuất hiện hai gã Huyết tộc

Đối phương dường như cũng không để ý tới cậu, chỉ nhỏ giọng tán gẫu rồi thỉnh thoảng nhăm nháp cà phê, mà Rolin cũng không có khẩu vị, nhanh chóng kết thúc bữa tối rồi rời đi, khi đi ngang qua cửa hàng bán hoa, cậu phát hiện ra một chuyện bất thường khiến cậu hoài nghi.

Bà chủ cùng con trai của tiệm hoa chính là hai Huyết tộc đã phụng mệnh Oliver bắt cậu lại khi cậu muốn rời khỏi hấn... Không lẽ Oliver muốn giám sát cậu?

Rolin lấy điện thoại ra, gọi vào số Feldt, vẫn là giọng máy tính trả lời tự động, điện thoại đối phương đã khóa. Mà điện thoại bàn ở nhà của tên kia cũng không ai nghe.

Nếu vậy đành gọi cho Oliver, hấn an bài huyết hệ của mình đến trước mặt phòng thí nghiệm là có ý gì!

Thế nhưng Oliver cũng tắt điện thoại.

Chuyện này rất không trùng hợp.

Rolin híp mắt, quay lại quán cà phê, cô học sinh và đồng bạn vẫn ngồi ở đó.

“Các người là huyết hệ của ai?”

Cô học sinh vẫn không lộ biểu cảm, nghe câu hỏi của hắn cũng chỉ nhú mày, tiếp tục uống cà phê. Ngược lại, người đàn ông cạnh nàng trả lời, “Tiến sĩ D, xin đừng hiểu lầm. Chúng tôi là huyết hệ của Feldt Hasing đại nhân, bởi vì ngài ấy có chuyện phải rời khỏi Washington nửa tháng, cho nên nhờ chúng tôi bồi bên cạnh người.”

Rời khỏi Washington? Còn phái người đến ‘bồi’ tôi?

Nghĩ đến huyết hệ của Oliver ở cửa hàng hoa, Rolin chợt hiểu ra, “Feldt đâu? Anh ta đi đâu rồi?”

“Rất xin lỗi, chúng tôi không thể trả lời.” Người đàn ông tốt tính trả lời.

Rolin xoay người, hướng về phía đối diện đường, không thèm quan tâm đến những chiếc xe đang chạy trên đường, dù sao mấy vị Huyết tộc kia sẽ không để mình bị đâm chết!

Trở về phòng ngủ, Mike đang uống gì đó, Rolin nhìn qua, quả nhiên là máu.

Cái gã Feldt kia! Ngay cả Mike cũng đã an bài tốt, thế nhưng lại không để mình biết anh ta chạy đi đâu.

Thật là đáng giận!

Trong một quán rượu nhỏ ở Barcelona, một thiếu niên đội nón cao bồi đang hát không có nhạc đệm.

Bức màn trước cửa bị buông xuống, trước cửa quán cũng treo biển ‘tạm dừng buôn bán’.

Một nam tử mang khuôn mặt lạnh lùng ngồi tựa bên cửa sổ. Cô gái phía sau hắn mở miệng nói: “Kevin, tôi van xin cậu đừng hát nữa, tối qua uống xong rồi ối luôn cả mặt ra.”

“Debbie, cô xem ông chủ cũng không nói tôi hát khó nghe, còn nói tôi biểu diễn rất tốt nha.” Cậu chàng làm bộ phải tiếp tục hành hạ thánh giác bọn họ.

Có không ít người lục tục đẩy cửa vào, bọn họ dường như không lưu tâm đến giọng hát của Kevin, chỉ hành lễ với nam tử lạnh lùng rồi im lặng tìm một chỗ ngồi xuống.

Một chiếc xe nháy mắt dừng lại trước cửa, một nam tử mặc áo choàng dài đen bước xuống, mũ áo choàng che khuất mặt, không nhìn thấy biểu tình.

Cửa bị đẩy ra, ngoại trừ Oliver thì ánh mắt mọi người đều chuyển qua đó.

Nam tử kéo mũ ra sau, mái tóc vàng óng rơi ra, anh đi về phía Oliver, ngồi trước mặt hắn.

“Ta và Oce tiến vào từ đuôi thuyền, nếu bại lộ còn có thể có tác dụng dời đi lực chú ý của Lilith.” Oliver đặt bản vẽ lên bàn, “Người và Katherine vào từ đáy thuyền, chúng ta gặp nhau tại đây.”

Đầu ngón tay hữu lực chỉ vào một điểm trên bản vẽ.

Feldt hiểu ý gật đầu.

Katherine ngồi ở quầy bar nhận được một cuộc điện thoại, xoay người nghiêm mặt nói: “Hai mươi phút nữa thuyền cập cảng.”

“Nếu vậy thì...”

“Hành động đi!” Feldt và Oliver cùng nói, chỉ chớp mắt mà thôi, toàn bộ quán bar chỉ còn lại Kevin đang tự sướng và Debbie đang bị tra tấn lỗ tai.

Một chiếc ca nô cỡ trung cập cảng Barcelona, tiến hành tiếp tế lương thực.

Feldt và Katherine mặc đồ lặn, đều tự dẫn theo một huyết hệ tiến vào nước biển.

Lặn tới đáy thuyền, len vào giữa khe hở của chân vịt đang ngừng hoạt động.

Đoàn người xâm nhập vào khoang máy móc khô ráo, rồi lặng lẽ cởi bỏ đồ lặn, đi tới cánh cửa khoang thuyền, hai công nhân bảo trì đang định đi vào, còn chưa kịp mở miệng đã bị đánh ngất xỉu, thẻ nhân viên trên người cũng bị tịch thu.

Hai thẻ nhân viên này chỉ có thể giúp bọn họ rời khỏi khoang máy, nếu muốn vào phòng nghiên cứu e là phải tốn thêm ít khí lực.

Đồng thời, Oliver và Oce dẫn theo vài người tiến vào đuôi thuyền, Lilith vẫn rất quan tâm đến vấn đề an toàn, Oliver cơ hồ nháy mắt liền cảm ứng được trên boong thuyền và sau lối vào có huyết hệ của Lilith ẩn nấp.

Oliver và Oce cùng hướng phía sau làm một thủ thế, họ cầm vũ khí là ống tiêm nhắm về phía thủ hạ của Lilith.

Hạ được bốn người, còn sót một người vừa định báo vào trong khoang thuyền, thì bị Oliver vặn gãy yết hầu.

Lấy thẻ nhân viên trên người họ xuống, Oce làm thủ thế ‘đi’, bọn họ chính thức tiến vào trong khoang thuyền.

Ngọn đèn màu trắng chiếu rọi lên vách tường kim loại, họ nhanh chóng tới cánh cửa thứ nhất, Oliver đặt tay lên cửa, liền có thể cảm ứng được mặt bên kia cánh cửa trống không.

Dựa theo bản đồ, sau cánh cửa này hẳn là dãy phòng nuôi cấy nối tiếp, nơi quan trọng như vậy, bên trong sao lại không có ai?

Trừ khi họ bỏ đi, nếu không, cánh cửa này là con đường duy nhất dẫn đến chỗ Lilith.

Oce vòng qua trước Oliver, dùng thẻ mở cửa.

Hắn đi vào, chậm rãi nhìn quanh căn phòng trống không một bóng người, sau đó áp tay lên vách tường bên cạnh, lắc đầu, ý bảo ngay cả phòng nuôi cấy cách vách cũng không có ai.

Oliver nhíu mi, trực giác nói cho hắn biết, kế hoạch của bọn họ nếu không phải có kẻ hở thì chính là đã bị bại lộ, nói không chừng Lilith đang định giăng lưới bắt gọn bọn họ.

Đang lúc hắn định gọi Oce quay lại, thì cánh cửa bọn họ vừa tiến vào bị đóng lại.

Theo tiếng sột soạt vang lên, từ lỗ thông gió trên đỉnh đầu có thứ gì đó tràn vào.

“Chào mừng lần thứ hai thể nghiệm virus Leen.” Giọng Lilith dội đến từ bốn hướng.

Nhóm Huyết tộc đi theo Oliver ý thức được nguy hiểm, liều mạng muốn đánh đổ vách tường kim loại.

Oce nhìn Oliver, “Chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Oliver đưa điện thoại lên bên miệng, “Feldt, Lilith đã có chuẩn bị.”

Feldt và Katherine đang lặng lẽ đi đến lối vào khoang máy. Nghe giọng Oliver trong tai nghe, anh nhíu mày, “Người sao rồi?”

“Chúng ta đang chuẩn bị rút lui.”

Oliver nhìn khe hở bị đập nứt trên vách tường, gió biển lạnh lẽo tràn vào.

“Các người vội ra ngoài đến vậy sao?”

Huyết hệ xoay đầu lại mới chợt ý thức được rằng mình đang ở trước mặt Huyết tộc thuần chủng, hơn nữa còn là Master của mình, thật là thất thố.

“Nếu vừa rồi là virus Leen, thì chúng ta đã nhiễm bệnh rồi. Cho dù rời khỏi chiếc thuyền này thì sao?”

Câu hỏi của Oliver làm mọi người bình tĩnh lại. Hắn quay đầu nhìn Oce, “Gọi cho Debbie và Kevin phái trực thăng đến, nói cho họ biết chúng ta có khả năng đã bị nhiễm virus Leen.” Sau đó, Oliver đi ra ngoài, đứng trên boong thuyền, nhíu mày.

Bây giờ không thể bắt được Lilith, đầu mâu của nàng nhắm vào hai đại gia tộc của Huyết tộc hay là... Rolin đây?

Katherine ngừng lại nhìn xuống Feldt nói: “Bây giờ, chúng ta nên làm gì?”

“Lui về.” Tuy rằng Feldt vạn phần muốn nghiền nữ nhân này thành tro, điều hối hận nhất trong đời anh chính là bận tâm về thân phận Huyết tộc thuần chủng của nàng mà không lấy mạng nàng lúc ở trong phòng thí nghiệm dưới đáy biển. Nhưng anh cũng biết, dưới tình huống này mà còn tùy tiện tiến vào, tương đương với việc đem bản thân cùng tính mạng của toàn tộc nhân hướng về lưỡi đao.

Feldt vừa xoay người, liền căng cứng người tại chỗ, trên bánh răng bắt động phía sau, có một người.

Katherine nhìn biểu tình của Feldt, cuối cùng cũng chú ý đến người kia, “Lilith...”

Không ngờ nàng tự mình ra trận.

Huyết hệ của Feldt và Katherin chợt nhoáng lên đánh úp nàng, ‘loảng xoảng’ – sau tiếng nổ, hai gã huyết hệ kia một người bị nàng ấn vào vách tường, người kia đầu đập vào bánh răng bên cạnh, máu phun tung tóe.

“Người thật không có thẩm mỹ.” Feldt khoan thai tiến lên phía trước, bên khóe miệng là nụ cười ngả ngớn.

“Vậy thì tiến sĩ D dùng cái gì để hấp dẫn người? Là một con người, cậu ta lớn lên cũng không tệ lắm.” Lilith cũng bước ra khỏi bóng tối, đứng trước mặt Feldt, ngón tay vỗ về chơi đùa trên má anh, “Hay là thiên phú của cậu ta cho người nhìn thấy hy vọng?”

Feldt giữ lấy cổ tay nàng, “Nếu ta nói ta mê luyến hết thấy của cậu ta, người định làm thế nào đây?”

“Ta thích người, Feldt, nhưng người luôn làm ta đau lòng.” Lilith trưng ra biểu tình như một nữ diễn viên chuyên nghiệp, làm Feldt phải lui về sau nửa bước, phá lên cười đen bả vai run run.

“Truyện cô kể làm tôi rất buồn cười.” Khóe miệng Feldt nhếch lên một khe hở nhỏ, “Thân mến, ngay cả Eva cũng chỉ được tạo thành từ xương sườn của Adam, mà người lại muốn biến Adam thành xương sườn của mình.”

“Cho nên người đang từ chối ta.” Khóe miệng Lilith vẫn cong thành nụ cười, giây tiếp theo nàng xuất hiện trên đỉnh đầu Feldt, trần nhà nổ vang một tiếng, sau khi Feldt tránh ra, chỗ đó lưu lại một vết nứt lớn.

Katherine không nói hai lời, đánh tới Lilith vừa đứng vững.

Nếu như là bình thường, có lẽ Feldt sẽ bày ra một chút phong độ đàn ông, nhưng lúc này đây, bất luận phải dùng phương pháp nào cũng tốt, anh chỉ muốn nữ nhân này biến mất khỏi thế giới.

Trong lúc Katherine và Lilith kiềm hãm lẫn nhau, Feldt như tia chớp lao vào trận chiến, một tay đâm vào ngực Lilith, nắm lấy trái tim đang đập của ả đàn bà ấy, cảm giác máu chảy ra từ khe hở làm Feldt hưng phấn không thôi.

Katherine lui tới bên người Feldt, “Giết nàng!”

Ngay khi Feldt nắm chặt tay muốn kéo quả tim ra, thì anh cảm thấy ngực mình truyền tới một cơn đau, mà khóe môi Lilith kéo lên thành nụ cười đắc ý.

Người ức chế tim mình vậy mà lại là Katherine.

Thân thể nhất thời mất sức, Lilith chậm rãi tiến lên trước, bàn tay Feldt cũng theo người nàng rơi xuống, Feldt loạn choạng ngồi trên mặt đất.

Miệng vết thương trước ngực Lilith nhanh chóng khép lại, còn Feldt muốn tháo vật ức chế tim xuống nhưng lại phát hiện mặt trên cần phải quét dấu vân tay mới có thể mở ra.

77. Quyển 7 - Chương 3

Katherine đi tới sau lưng Lilith, Lilith chế nhạo nói: “Cùng ơi, rong ruổi dưới ánh mặt trời là tâm nguyện cả đời của Huyết tộc đó.”

Feldt cười lạnh, hẳn là vừa rồi mình quá nóng vội, nên mới có thể không phát hiện ra Katherine.

“Người thật là không thương huyết hệ của mình a.”

Trên mặt Katherine không có chút... áy náy nào, chỉ nhún vai nói: “Huyết hệ ấy mà, muốn nhiều có nhiều, muốn ít có ít, ta không cần phải để ý đến một Josephine.”

Thân thể không ngừng thoát lực, ngay cả ngồi cũng rất miễn cưỡng.

Lilith tiến lại gần, ngón tay chạm nhẹ lên vai Feldt, anh liền ngã xuống, nếu không phải một tay còn chống trên mặt đất, anh tin mình ngã còn khó xem hơn.

“Người đã bắt được ta, dự định thế nào? Biến ta thành xương sườn của người sao? Eva?” Feldt chế nhạo, trong lòng lại âm thầm cân nhắc không biết Oliver đã rời đi chưa, hy vọng sau khi trở về có thể xem trọng Rolin, một khi cậu nhóc biết tin mình bị bắt, có thể sẽ xúc động mà làm chuyện ngốc nghếch.

Mà không, Rolin rất ít khi xúc động.

Feldt tin cậu sẽ tỉnh táo để làm ra lựa chọn đúng đắn.

“Đang nghĩ gì thế? Tiến sĩ D phải không? Yên tâm, ta sẽ nhanh chóng đưa cậu ta tới làm bạn với người.” Lilith nắm cổ áo Feldt, kéo lê anh trên sàn khoang máy hỗn độn.

Feldt ngẩng đầu nhìn trần nhà kim loại màu xám đang di động, cười ảm đạm.

“Người còn cười được a?” Katherine dùng mũi chân đạp nhẹ cẳng chân anh.

Feldt không trả lời nàng, mặc kệ đối phương kéo lê mình, đơn giản ngả người về sau dựa lên cổ tay Lilith, cho đến khi họ ra tới cửa hầm, ở đó là một tàu ngầm nhỏ.

“A, a, thì ra người đã sớm chuẩn bị từ bỏ ‘Con thuyền Noah’ này.”

Lilith cúi người, hôn mạnh lên má Feldt, “Bảo bối à, cái này không được tính là ‘Con thuyền Noah’ thực sự đâu. Ta muốn mang người đến vương quốc của chúng ta, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là người tự nguyện quay về vòng tay ta.”

“Người đây không phải đã bắt được ta rồi sao?”

Nắp tàu ngầm được mở ra, Lilith một tay đẩy Feldt vào, đầu anh đập vào mặt đồng đo áp suất phát ra tiếng ‘cộp’.

Feldt hít sâu một hơi, anh đây rất hiếm khi chật vật như vậy a, nhất là trước mặt phụ nữ.

Katherine theo Lilith nhẹ nhàng nhảy vào khoang chính. Tàu ngầm chậm rãi rời đáy thuyền, tiến sâu vào lòng biển.

Oliver đứng trên boong thuyền, ngẩng đầu chờ Kevin, từ bầu trời đêm truyền đến tiếng trực thăng.

Oliver dò tín hiệu trong không khí, nhưng không cách nào thu được tín hiệu từ chỗ Feldt. Như vậy khoảng cách hẳn rất xa, hẳn không thể câu thông với Feldt bằng năng lực của Huyết tộc, chỉ có thể nhắm mắt cảm ứng vị trí của Feldt.

Trên toàn chiếc thuyền, từ boong tàu đến khoang thuyền đã không còn một ai.

Trực thăng thả thang dây xuống, Oce nhìn Oliver, đối phương lắc đầu ý bảo họ lên trước.

Hít một hơi gió lạnh, Oliver chộp lấy thang dây, cơ hồ ngay khoảnh khắc ấy, một tiếng nổ vang dội truyền lên từ đáy thuyền.

Sóng nhiệt nóng rực bùng nổ đánh bay trực thăng ra xa mấy thước. Lúc này, Oliver có thể khẳng định rằng họ đã rơi vào bẫy của Lilith.

Thuyền phát ra tiếng rền rĩ, chìm nhanh theo xoáy nước, dần dần biến mất trong nước biển đen ngòm, chỉ còn vài mảnh vỡ boong tàu nổi lềnh phềnh trên mặt biển.

Đi vào cabin, Kevin và Debbie mặc đồ phòng hộ, đưa vài ống nghiệm cho bọn họ, “Nhỏ chút máu vào đây, nếu dung dịch đổi thành màu tím, các người bị nhiễm virus.”

Oce làm theo, trong ống nghiệm chỉ có màu đỏ máu.

“Chúng ta bị ả lừa!” Các Huyết tộc khác tức giận.

Oliver không nói gì, hắn sớm có dự cảm rằng đó không phải là virus Leen, bởi vì trong cơ thể hắn đã sớm sinh ra kháng thể, coi như toàn bộ người mang theo bên mình đều ngã xuống, hắn vẫn vô sự, vì vậy việc Lilith thả virus Leen sẽ trở nên vô dụng.

Nhưng hắn biết, Feldt nhất định đã xảy ra chuyện. Hắn phải giải thích thế nào với Rolin đây?

Mà tiến sĩ D đang ở Washington cũng rất phiền não.

Việc nghiên cứu về thuốc kháng tia nắng gặp phải bình cảnh, hay có thể nói rằng từ khi Feldt không xuất hiện hai ngày trước, Rolin liền mất đi động lực nghiên cứu.

Cậu biết tên kia nhất định là đi tìm Lilith, hơn nữa còn là lần hành động quy mô lớn, nếu không sao có thể khiến anh ta và Oliver cùng lúc phá hủy hệ đến theo dõi mình?

Có người đến ngoài cửa phòng thí nghiệm, Rolin mừng thầm trong bụng, nhưng lại lập tức chìm xuống, hiện tại là ban ngày, khẳng định không phải Feldt quay về. Sau đó, cậu bật cười, cảm thấy mình thật giống đứa ngốc, khiến ngay cả Melanie đang đi ra mở cửa phải ghé mắt nhìn.

“A? Là Kevin.” Melanie mở cửa ra.

Kevin vẫn luôn đi theo bên người Oliver, hắn xuất hiện ở phòng thí nghiệm có nghĩa Oliver cũng tới. Nhưng vì sao Feldt còn chưa về?

“Cái kia, tiến sĩ, tôi có thể ngồi không?”

“Tự nhiên.” Rolin xốc lại tâm tình, cậu có một dự cảm, nhất định đã xảy ra chuyện.

“Ha ha.” Kevin gãi đầu, “Tôi trực tiếp nói cho anh luôn vậy, đêm qua trong lúc bọn họ vây bắt Lilith ở Barcelona thì gặp mai phục, lúc đó ông chủ của tôi không liên lạc được với Hassing tiên sinh, bước đầu phỏng đoán rằng anh ta đã bị Lilith mang đi!”

Melanie ngây dại, Abert dừng động tác đang lấy ống nghiệm lại, chờ người, hai giây sau, cửa phòng ngủ mở ra, Mike thò cái đầu nhỏ ra dò xét, “Feldt như thế nào rồi!”

Rolin nhìn Kevin, tim đập điên cuồng, Feldt xảy ra chuyện! Anh ta đã xảy ra chuyện!

Đứng bật dậy, Rolin đi tới trước cửa sổ, vén bức rèm dày lên, nhìn qua căn phòng gác mái quán cà phê, thở gấp.

“Oliver đâu?”

“Ông chủ đang ở khách sạn, hắn nói sẽ đến gặp anh, dĩ nhiên không phải vào ban ngày...”

“Tôi biết rồi.”

Sau khi Kevin rời đi, Rolin vỗ mạnh lên bệ cửa sổ, thở thật dài.

Feldt căn bản không để ý đến thứ gọi là chính nghĩa hay tà ác Cho dù Lilith thật sự quấy rối Huyết tộc đến long trời lở đất, anh ta vẫn có thể tự lo cho mình, sẽ vẫn vui vẻ mà tồn tại, chẳng sợ cô độc.

Nếu không phải vì mình, anh ta việc gì phải trực tiếp đối đầu với Lilith đây?

Rolin hít một hơi thật sâu, anh đã vì em mà buông bỏ tự do, nếu vậy, em sẽ giúp anh nắm lấy tự do.

Melanie và Abert có chút kinh ngạc nhìn Rolin quay lại bàn nghiên cứu bắt đầu quan sát hồng cầu trong máu Huyết tộc, vẻ mặt chuyên chú giống như tách biệt khỏi thế giới xung quanh.

Bởi vì trái tim bị ức chế, Feldt chẳng những toàn thân vô lực, mà còn rất dễ mệt.

Anh biết đã bị Lilith bắt thì bản thân không có quyền lựa chọn, vì thế bèn thả lỏng, mệt mỏi ập đến, anh trực tiếp nhắm mắt ngủ.

Tàu ngầm không biết đã đi bao lâu.

Khi mở mắt ra, gió biển thổi vào, hương gió mang theo vị mặn của biển làm anh tỉnh táo lại.

Katherine đã ra ngoài, Lilith đang ngồi chồm hổm trước mặt anh, lấy tay nâng cằm anh lên, cười đen tối, “Nhìn không ra người lại cảm thấy an toàn khi ở cạnh ta vậy nha.”

Feldt thử cử động cơ thể, nhưng khí lực không đủ. Lilith cầm lấy cánh tay anh, dễ dàng kéo anh dậy.

Ra khỏi tàu ngầm, trước mắt mà một mảnh nước biển mênh mông.

Ở phía xa xa, là một tòa đảo nhỏ.

Đảo được bao phủ bởi thảm thực vật dày, có thể tưởng tượng vào ban ngày chắc chắn sẽ có mùi vị rừng nhiệt đới, các loài chim hót vang, nhưng lại không tìm thấy dấu vết của con người.

Tàu ngầm tiếp tục lướt trên mặt nước, đi tới cạnh đảo. Bốn phía của hòn đảo đều là dốc đứng, không có khả năng thả neo.

Lớp đá trên dốc đứng bỗng bắt đầu di chuyển, Feldt biết phòng nghiên cứu của Lilith e là nằm trong lòng đảo này.

Bên trong là một vùng sáng sủa rộng rãi, tuy không thể cử động nhưng năng lực cảm giác của Feldt không mất đi, anh biết bên trong có cả Huyết tộc lẫn con người, tổng thể có khoảng hai trăm người.

“Đi nào, ta mang người đi thăm quan vương quốc của ta.” Lilith kéo tay Feldt, trên thực tế, nếu không dựa vào sức nòng chống đỡ, thì ngay cả đứng Feldt cũng không có sức.

Feldt tự nhận anh rất hiếm khi tốn tâm tư vào việc kiếm tiền, mặc dù khi cuộc cách mạng công nghiệp ở Anh bắt đầu, anh biết gia tộc Larsson cũng tham gia vào thương nghiệp, còn Feldt lúc đó vẫn một mình du lịch ở các nước khác nhau. Trăm năm trôi qua, gia tộc Larsson đã sớm phát triển thành gia tộc tài phiệt, ngay cả một vài huyết hệ của anh cũng trở thành kẻ tư bản có tiền có thế, vậy nên Lilith hiển nhiên là không nói chơi.

Cứ tưởng rằng vốn hiểu biết của gia tộc Larsson về Huyết tộc đã rất rộng rồi, vì hẳn không ngừng ra sức nghiên cứu về Huyết tộc, thật không ngờ Lilith còn chấp nhất hơn.

Cách đó không xa truyền đến tiếng hét thảm, Lilith lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Lại thất bại a.”

Feldt hoảng sợ trong lòng, nhưng trên mặt lại rất bình tĩnh.

Một nam tử trung niên đeo mắt kính, mặc áo khoác dài trắng chạy chậm tới trước mặt nàng, “Bây giờ đã duy trì được mười phút.”

“Dài hơn so với lần trước một chút.” Lilith gõ nhẹ lên bả vai nam tử, không cần nghĩ cũng biết khí lực của Huyết tộc rất lớn, trên mặt nam tử lộ ra vẻ mặt nhin đau, “Nhưng thứ ta muốn không chỉ bảy phút, hay mười phút – mà là vĩnh viễn.”

Feldt hơi ngẩng mặt, nhìn lên trần nhà kim loại, “Người đứng là người đàn bà tham lam.”

“Chúng là là sinh vật vĩnh hằng, đương nhiên phải để ánh nắng vĩnh viễn soi chiếu chúng ta.” Lilith đi vượt qua nam tử, chỉ thấy hắn ôm vai ngồi xồm xuống, “Người nói ta tham lam, người thì sao? Người không muốn cảm thụ ánh nắng sao?”

Feldt không nói gì. Đối với anh mà nói, không cần một ngày, chỉ cần một giây được cùng Rolin đứng dưới ánh mặt trời thôi, đã rất xa xỉ.

Đi tới trước một cánh cửa điện tử, Lilith đẩy Feldt vào.

Đó là một căn phòng rất lớn, trang trí khá xa hoa, không có chút mùi vị như phòng thí nghiệm nào.

Feldt cười ngã người lên chiếc giường lớn, Lilith quỳ một gối bên cạnh anh, một chân khác đặt trên bụng anh, ngón tay chậm rãi cởi từng cúc áo anh.

“Nhìn thấy nhiều người như vậy, cũng gặp qua nhiều thứ rác rưởi như vậy, vẫn chỉ có người là hoàn mỹ nhất.” Tay nàng vuốt ve chơi đùa xương quai xanh của anh, hơi thở mờ ám quấn quanh hai người.

Khi môi nàng hạ xuống, Feldt cũng đưa lưỡi mình quấn lên, một nụ hôn kịch liệt làm Lilith thở hồng hộc.

“Chắc, muốn tình trùng của ta đến vậy sao? Nếu người là Eva, vậy thì con của chúng ta là Cain và Abel, huynh đệ tàn sát lẫn nhau cũng chẳng phải chuyện tốt đẹp gì.” Feldt chế nhạo, vẻ mặt không có chút... động tình nào.

Bàn tay Lilith trượt xuống, vuốt ve hạ thân mềm nhũn của hắn, “Đừng nói với ta rằng chỉ có tiến sĩ D mới có thể làm cho lòng người nhộn nhạo.”

“Đúng đó, đúng đó.” Feldt tỏ vẻ đau khổ, “Vừa thấy cậu ấy là ta muốn bắn, chỉ ước gì được cùng cậu ấy triền miên trên giường mỗi ngày.”

Lilith biết đối phương đang cố tình chọc giận mình, ả chỉ vỗ nhẹ lên má anh, “Ta sẽ dẫn hắn đến ‘triền miên’ với người sớm thôi, chỉ sợ người sẽ hối hận khi nhìn thấy hắn.”

Feldt cau mày.

“Mang hắn đi dưới sự giám sát của Oliver quả thật không dễ dàng, thân mến à, người có... ý kiến nào hay không?”

“Người chop ta tới đây không phải muốn ta làm vật thí nghiệm của người chứ? Người muốn ta uống thuốc của đám ngu ở đây, sau đó nhìn xem bao lâu thì ta chết cháy?”

“Người lầm rồi, ta sẽ không để người uống thuốc của đám ngu đó đâu. Chỉ có thuốc do tiến sĩ D chế tạo người mới cam tâm tình nguyện nuốt xuống, cũng chỉ có thể dùng tên người mới có thể khiến tiến sĩ D liều mình chế tạo ra thuốc kháng tia nắng đến cứu người.” Lilith bước xuống giường, chỉnh sửa lại quần áo rồi bỏ đi.

Trong phòng thí nghiệm ở Washington, lần thất bại thứ N của Rolin về thuốc kháng tia nắng. Nhìn qua đồng hồ báo thức, đã tám giờ rưỡi tối. Melanie và Abert vẫn đang tiến hành phân tích, tính toán và nghiên cứu, Rolin hướng bọn họ phát tay nói: “Trễ quá rồi, mọi người về nghỉ ngơi đi.”

Hai người đứng đó không động đậy. Rolin biết, họ muốn giúp mình.

“Tôi nhờ hai người đi ăn cơm, rồi nhân tiện giúp tôi mang chút điểm tâm về được không!” Cậu nói lớn, quả nhiên thấy Melanie lôi Abert xông ra ngoài.

“Chúng tôi sẽ mang sandwich cá ngừ về -”

Rolin day day huyết thái dương, cậu ghét nhất là cá ngừ.

Hai người kia đi chưa được năm phút, chuông cửa vang lên. Qua màn hình, Rolin nhìn thấy Oliver.

“Không ngờ là anh.” Rolin cười mời đối phương vào.

Oliver đi qua cậu, thấy kính hiển vi trên bàn, liền ngồi xuống quan sát, “Cậu đang tiếp tục nghiên cứu thuốc kháng tia nắng?”

Rolin dựa vào bàn nghiên cứu nhìn vị khách vừa đến, “Đúng vậy a, chỉ khi tôi đi trước Lilith, tôi mới có thể đối Feldt về không phải sao?”

“Một khi nàng lấy được thứ mình muốn, nàng sẽ không để cậu sống.”

“Tôi từng chia sẻ thành quả của mình với Feldt.” Rolin đặt bàn tay lên vai Oliver, “Nhưng nếu lỡ cả tôi và Feldt đều rơi vào tay Lilith, tôi hy vọng còn có người biết nghiên cứu của tôi, hơn nữa phải có năng lực bảo vệ tốt nó.”

“Tôi không cần biết, tôi cũng sẽ không để cậu rơi vào tay nàng.” Oliver vẫn quan sát kính hiển vi, đầu cũng không ngừng.

“Oliver, đó không chỉ là một thành quả nghiên cứu khoa học, mà nó có thể thay đổi vận mệnh của Huyết tộc.” Rolin đứng sau hắn, bình tĩnh nói, “Bảo vệ nó cũng như bảo vệ tôi.”

Oliver trầm mặc ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng ngửa ra sau, mãi cho đến khi dán lên người Rolin.

“Ngày mai hãy đưa tôi đến Barcelona, tôi muốn nhìn qua nơi anh ấy mất tích.”

“Cậu có nghĩ đến không, nếu người cậu yêu là tôi thì tốt biết bao. Tôi sẽ để cậu ở nơi an toàn nhất, ngăn cản mọi nguy hiểm trên thế giới này, không ai biết đến thiên phú của cậu, cũng không một ai có thể làm hại cậu.”

Rolin cười khê, “Cám ơn anh.”

“Tôi sẽ đi cùng cậu.”

Tối hôm sau, Rolin mang theo hành lý đơn giản cùng Oliver lên máy bay đến Barcelona.

Chuyến đi này cũng không bình yên, máy bay xóc nảy vì bị ảnh hưởng của khí hậu.

“Thời gian bay còn rất dài, ngủ một chút đi.” Oliver giữ chặt, đắp lên người Rolin.

“Được...” Mấy ngày liền, nếu không phải nghiên cứu thì là lo lắng cho Feldt, đã lâu rồi cậu chưa được ngủ.

Bỗng máy bay rung lắc dữ dội cùng với tiếng nổ mạnh, sóng nhiệt còn chưa kịp ập đến mặt cậu, người bên cạnh đã ôm lấy cậu, bảo hộ cậu trong lòng.

Vì bị chấn động quá mạnh, nên mặc dù trong khoảnh khắc chỉ mảnh treo chuông, Oliver dùng hết sức đập rơi cửa sổ dẫn cậu chạy trốn, nhưng loại cảm giác nội tạng bị chấn động này khiến hô hấp của Rolin như ngừng lại giữa không trung.

Bọn họ rơi xuống biển sâu đen ngòm, chìm vào lòng nước biển lạnh như băng.

Máy bay trên trời nổ tung cơ hồ soi sáng cả một vùng biển, Oliver giữ cậu, dốc sức bơi lên, rốt cục trước khi ngạt thở, cậu được đẩy lên khỏi mặt nước.

Rolin há to miệng hô hấp, Oliver cũng lập tức trồi lên.

Đầu óc vẫn tạm thời trống rỗng, cả đời này Rolin đã ngồi qua vô số chuyến bay, đây là lần đầu tiên cậu cảm nhận được nỗi sợ khi gặp tử thần. Nếu ngồi bên cạnh cậu không phải người hành động siêu tốc là Oliver, thì cậu đã bị nổ banh chành, rồi chìm vào lòng đại dương mênh mông.

“Đây... là trò quỷ của Lilith sao?” Rolin quơ quào trên mặt nước biển, mảnh vụn xác máy bay vừa rơi xuống, ở vùng biển xa xa bắn lên bọt nước không nhỏ.

“Nhưng Lilith sẽ không muốn cậu chết.” Oliver bơi về phía mảnh vụn xác máy bay, họ không có khả năng phiêu nổi mãi trong vùng biển bao la này, phải tìm một vật để bám vào.

Thế nhưng tuy diện tích mảnh vụn xác máy bay rơi khá rộng, nhưng vẫn cách chỗ họ khá xa.

Sau khi bơi theo Oliver chừng bảy tám trăm mét, tay chân Rolin bủn rủn, sắp chìm.

Oliver quay lại, nâng cổ cậu lên, “Giữ hơi thở, Rolin!”

78. Quyển 7 - Chương 4

Rolin cảm thấy mình bị dòng chảy nghịch lưu lôi đi, Oliver kéo cậu lên một cánh cửa khoang máy bay, tiếc là cậu còn chưa kịp ổn định cơ thể, đã lại chìm xuống.

Rolin không kịp thở, uống ngay một bụng nước biển, được Oliver kéo lên, mới dứt quãng nói, “Có... áo cứu sinh... không?”

Oliver nhìn xung quanh, không tìm được áo cứu sinh, nhưng thật sự tìm được một vài va ly của hành khách nổi trên mặt nước.

Rolin vịn vào va ly, thở hồng hộc. Khoảng mười mấy phút sau, cậu mới dần bình ổn hô hấp.

Oliver ngay bên cạnh cậu, hần đã bơi hơn một ngàn mét thể mà mặt không đỏ, khí không loạn, này làm Rolin thật sự rất hâm mộ, nhưng giờ không phải lúc nghĩ đến chuyện đó.

Vấn đề là họ nên làm gì bây giờ?

Rolin nghĩ mình cứ trôi nổi trên biển chừng ba, bốn ngày thì nhiều lắm sẽ mất nước mà chết, nhưng Oliver thì sao? Nếu đêm nay nhân viên cứu hộ không đến, thì nắng sớm sẽ hóa hần thành tro.

Nghĩ đến đây, Rolin cắn răng gục đầu lên và ỉ.

“Tôi luôn liên lụy đến người khác.”

Oliver không nói gì, bơi sang nơi khác, mang về thêm hai chiếc va ly, sau đó xé áo khoác của mình, cột ba chiếc va ly lại với nhau, rồi đặt Rolin lên.

“Nước biển rất lạnh, cậu ngâm thêm chút nữa sẽ bị viêm phổi.” Oliver lau đi vệt nước trên mặt Rolin, “Còn nữa, thật may vì tôi ngồi cùng chuyến bay này với em, nếu không tôi thật sự... mất em.”

Tuy là Rolin đã không còn ngâm mình trong nước biển, nhưng quần áo ướt nhẹp bị gió thổi qua, cả người run lấy bầy.

“Thật sự không muốn thành Huyết tộc sao? Như vậy cậu sẽ không còn thấy lạnh.” Oliver thản nhiên nói, Rolin lại không biết hần chỉ tùy tiện nói nhằm dời đi lực chú ý của mình, hay hần đang đề nghị thật lòng.

“Để rồi khi ban mai đến, cùng anh biến thành tro bụi phiêu tán trong biển, hình như cũng không tệ?” Rolin nghiêng đầu, bàn tay run rẩy sắp không thể giữ lấy va ly.

Oliver không nói gì thêm, chỉ cau chặt mày. Hần đặt tay lên trán Rolin, “Cậu phát sốt rồi.”

Thời gian từng chút qua đi, Rolin không còn run nữa, mà tê cứng đờ.

“Nếu mặt trời mọc mà chưa có người đến thì làm sao bây giờ?”

“Như vậy cũng tốt, cậu sẽ không bị lạnh.” Giọng Oliver không gợn chút sợ hãi, nhưng Rolin nghe vào lại như dao cắt.

Bầu trời truyền đến tiếng trực thăng, Rolin mừng rỡ ngẩng đầu, “Đúng là trực thăng a! Bên này! Ở đây – ”

Rolin quơ quào hai tay, thỉnh linh lại trượt khỏi va ly, cũng may tay chân Oliver mau lẹ, túm được cậu trước khi cậu rớt xuống nước.

Rolin vật vã trong nước biển lâu như vậy, cổ họng đã sớm tắt tiếng.

Trái lại, Oliver lấy từ túi ra một cái còi, âm thanh hời tai ở trong không khí lạnh buốt càng thêm rõ ràng.

“Anh lấy ở đâu vậy?”

“Vừa rồi cậu bảo tôi tìm áo phao cứu sinh, toàn bộ áo đã nát bầy, nhưng tôi thấy cái còi này còn tốt, nên nhặt lại.”

Trực thăng hạ dần độ cao, cửa khoang mở ra, một trợ lý bay lơ lửng ra quát lớn, “Các anh kiên trì một chút!”

Thang dây vừa thả xuống, Oliver liền kéo nó tới trước mặt Rolin, rồi công cậu leo lên.

Nhân viên cứu hộ lộ vẻ mặt kinh dị, “Chúng tôi tuần tra trên mặt biển lâu như vậy cũng không tìm được người sống sót, hai người các anh... thế nào mà cả một vết thương nhỏ cũng không có?”

Rolin trù thêm một lớp chần, khớp hàm run lập cập.

Oliver nhìn đối phương, “Đến bệnh viện gần nhất.”

Phi công quay đầu lại, lớn tiếng nói: “Không được a, chúng ta vẫn chưa tuần tra xong...”

Oliver lập tức bắt được ánh mắt đối phương, “Ta nói, đến bệnh viện.”

Vì thế, chiếc trực thăng liền hướng về phía một bệnh viện gần thành phố.

Hơn một giờ sau, Rolin nửa hôn mê được đưa lên xe cứu thương, đầu óc căng thẳng sau khi được thả lỏng vì được vớt lên liền chìm vào bóng tối.

Trước khi ngất, cậu biết Oliver vẫn nắm tay mình.

“Mặt trời sắp mọc rồi... mặc kệ tôi...”

Chín rưỡi sáng cùng ngày, Kevin chạy đến, lòng sục trong bệnh viện nửa ngày, di động vang lên.

“Tôi ở phòng rửa tay trên lầu hai.”

Kevin lúc này mới thở phào một hơi, hấn rất sợ lúc mình đến ông chủ đã bị mặt trời đốt thành tro bụi.

Vừa đến phòng rửa tay, hấn liền bị túm cổ áo lôi vào.

Chân mày ông chủ cau chặt, hiển nhiên là lo lắng đã lâu.

“Cậu đến phòng bệnh của Rolin nhìn thử xem, cậu ta phát sốt sau khi rơi xuống biển, chính là, tôi ở đây lại không – cảm giác được sự hiện diện của cậu ấy.”

Kevin chạy tới quầy tiếp tân, không ngờ cô y tá lại nói cho hấn biết rằng người bệnh phát sốt sau vụ tai nạn trên biển đã được chuyển đến một bệnh viện khác. Sau khi hỏi tên bệnh viện, hấn lập tức gọi điện thoại, đối phương lại nói bệnh viện mình căn bản không hề phải xe tới đón người bệnh nào, càng không thể tìm được Rolin.

Oliver sau khi nhận tin, cúi đầu trầm mặc, Kevin bên cạnh nửa câu cũng không dám nói, loại áp suất thấp này làm hấn cảm thấy ngay cả thở cũng thật khó khăn.

“Lilith – ” Oliver bỗng nện một quyền lên tường, ‘rầm’, bột phấn rơi lả tả, vết nứt chậm rãi lan rộng ra, Kevin nhìn thấy mà sợ vỡ mặt.

Rolin tuy vẫn hôn mê, nhưng Rolin vẫn biết mình bị đưa đi, cuối cùng hình như bị đưa vào một không gian kín. Hơi hé mắt, có thể thấy một ít la bàn và vật định vị phương hướng. Nuốt một ngụm nước bọt, cổ rất đau, hít thở cũng có hơi gắng sức, hơn phân nửa đúng như Oliver nói, do ngâm mình trong nước biển quá lâu, viêm phổi rồi.

Người không có sức, cậu cũng không có tâm tư để nghĩ xem mình đang ở đâu.

Khi cậu tỉnh lại, mí mắt có chút nặng nề.

Trong không khí là mùi hồng trà.

Rolin chuyển ánh mắt một vòng, nhận ra mình nằm ở nơi không giống phòng bệnh, ngoại trừ bình truyền dịch ở đầu giường, thì cậu thực hoài nghi rằng mình đang ở phòng khách sạn xa hoa.

“Oli...ver...” Rolin nhú mày.

“Haha, Feldt mà biết chuyện đầu tiên cậu tỉnh lại là gọi tên người nam nhân khác, không biết hấn còn cười nổi không a?”

Trái tim thất chặt, Rolin chống tay ngồi dậy, quả nhiên ở cửa phòng là Lilith đang cầm một tách hồng trà đứng dựa lưng vào cửa.

“Đúng là cô.” Rolin nhú mày, cảm giác khẩn trương lập tức lắng xuống. Vốn cậu muốn gặp nàng ngay lập tức, nàng lại tự động xuất hiện trước mặt cậu, giảm được rất nhiều phiền phức. Quan trọng nhất là, trong cuộc chiến giữa cậu và Lilith, Oliver... và những người khác sẽ không bị liên lụy, thật là may mắn.

“Thật là, muốn lén mang cậu đi dưới sự trông chừng của Oliver thật không dễ dàng gì.”

“Felt đâu?”

“Hấn tốt lắm, cậu không cần lo.” Lilith ngồi xuống trước mặt cậu, “Cậu biết không, hấn gần như là người nam nhân hoàn mỹ. Điểm không hoàn mỹ duy nhất chính là hấn luôn cự tuyệt tôi, bởi vì cậu.”

Rolin cúi đầu mỉm cười, “Nghe nói cô quen anh ta cũng lâu rồi, mà cho đến bây giờ vẫn không hiểu anh ta. Cho nên, cô cũng không thể trách anh ấy luôn cự tuyệt cô.”

Ngón tay thon dài của đối phương gầy đốt xương sống sau cổ của Rolin, “Khi còn giá trị lợi dụng, cậu có thể nói tất cả những điều cậu muốn nói với tôi.”

“Cô muốn tôi giúp cô nghiên cứu ra thuốc kháng tia năng X-b.” Rolin tùy tay nhổ kim tiêm trên mu bàn tay mình ra, “Tôi nghĩ có có nhiều nhân tài vĩ đại như vậy, hẳn là sớm thành công rồi chứ.”

“Dài nhất cũng chỉ duy trì được mười phút.” Lilith dường như không có ý che giấu tiến độ nghiên cứu của mình.

“Mười phút đã quá tốt rồi, không phải sao? Mười phút cô có thể làm được rất nhiều chuyện, cùng uống một tách cà phê với người cô quan tâm, tản bộ quanh công viên, thậm chí hôn nhau trên ban công.”

Lilith nâng cổ tay lên, hồng trà chảy thành một đường dài rót lên mặt đất, “Thứ tôi muốn là vĩnh viễn.”

“Cô thật tham lam.” Rolin cười lạnh.

“Tôi biết cậu có thể làm được.” Nàng cúi đầu, cùng cậu mắt đối mắt, ánh mắt như muốn xuyên thủng cậu.

“Muốn lần nữa lấy cấp trí nhớ của tôi không, nhìn thử xem rốt cuộc tôi có thể hay không thể làm được?” Rolin cũng học theo nàng, thậm chí còn vươn tay trêu ghẹo chóp mũi nàng.

Lilith vẫn không hề có dấu hiệu tức giận, “Tôi có thể lấy đi trí nhớ cậu vô số lần, tiếc là không ai tư duy được như cậu. Cậu nếu đã hạ sốt, không bằng ra ngoài một chút?”

Rolin nghe vậy, liền xuống giường, cơ thể có chút vô lực, Lilith đi không nhanh không chậm, để mặc cậu đi theo mình.

Cậu không phai không thừa nhận, đây có lẽ là nơi mà từng học giả về tế bào học và virus học tha thiết mơ ước. Nếu cậu không hiểu về Lilith, có lẽ sẽ thật sự cam nguyện cả đời ở đây để ôm lấy mớ phòng thí nghiệm này.

“Còn nơi này nữa.” Ngón tay Lilith nhấn một cái, một cánh cửa mở ra.

Nơi đó có chừng mười mấy đứa nhỏ, mặc thống nhất một bộ quần áo trắng, bên trong có vài món đồ chơi, mấy chiếc giường, và một ít đồ ăn vặt.

“Không phải cô nhi viện tình thương ư?”

“Chúng đúng là cô nhi, cũng là tiểu chuột bạch của chúng ta.” Lilith lắc lắc ngón tay trước mắt Rolin, “Ở đây còn lại mười hai đứa nhỏ, cậu có cơ hội ở cùng với từng đứa trong vòng ba ngày, ba ngày sau tôi sẽ biến chúng thành Huyết tộc, uống thuốc cậu chế tạo, sau đó đẩy chúng ra dưới mặt trời.”

“Cô điên rồi!” Rolin túm lấy áo Lilith.

“Xem cậu kia, ở cùng Feldt lâu như vậy mà không học được chút phong độ đàn ông nào sao?” Nàng tùy ý gõ tay cậu ra, “Đừng trông mong vào lòng hảo tâm của tôi, cậu cũng biết tôi sẽ không bỏ qua cho đến khi đạt được mục đích. Thay vì dùng sức để mắng tôi, không bằng suy nghĩ xem làm thế nào để nghiên cứu ra thứ tôi muốn. Còn nữa, đợi đến khi mười hai đứa nhóc này chết hết, Feldt sẽ là vật thí nghiệm cuối cùng của cậu.”

Rolin sững sờ, giọng trẻ con bên tai cậu như tiếng dao sắc nhọn.

Lilith đã đi xa, nhưng câu nói cuối cùng kia làm làm lòng Rolin run sợ.

“Thời gian bắt đầu tính nha!”

Lúc này, một nhân viên nghiên cứu đi vào căn phòng kia, tùy ý ôm lấy một bé gái, sau đó liếc nhìn Rolin một cái nói: “Tiến sĩ, ngài còn muốn chờ đến khi nào?”

Lúc này Feldt như trước nằm trên giường, áo sơ mi làm từ tơ tằm hoàn toàn là thượng thức tề hại của Lilith, ả đàn bà kia muốn biến anh thành con búp bê mặc người định đoạt.

“Người thật dễ tiện.” Lilith vừa đến, chợt nghe Feldt dùng giọng bình tĩnh bình phẩm mình.

Nàng vẫn không giận, nằm xuống cạnh Feldt, ngón tay vuốt ve vuốt tóc vàng óng, “Đã là con người, càng lương thiện lại càng xem những người nhỏ bé hơn mình thành trách nhiệm của mình. Nhưng rõ ràng là bản thân họ không nhất thiết phải tỏ ra mạnh mẽ hơn.”

Mặt Feldt không lộ biểu cảm gì, làm người khác đoán không ra cảm xúc của anh.

“Kiên nhẫn của ta có hạn, bất luận ta có để ý người bao nhiêu, thì cũng sẽ có ngày dừng lại.”

Feldt trở người một cái, đem Lilith đặt ở dưới thân, “Thứ người muốn không phải ta, mà là sự thuần phục của ta. Tiện nói luôn, nếu Rolin chết, ta cũng không cần người lưu tình, cứ thẳng tay thiêu rụi ta là được.”

Nàng nhìn khuôn mặt tươi cười của anh, vĩnh viễn hoàn mỹ không có khuyết điểm.

Nhưng hoàn mỹ đến thế, lại không hề... thuộc về nàng.

‘Ầm’, nàng bóp cổ anh, đè ngược lại anh, âm thanh phát ra từ hàm răng nghiến chặt, “Để ta nhìn xem, rốt cuộc người thắng là người hay là ta.”

Cô bé được mang vào phòng thí nghiệm của Rolin, vẻ mặt ngây thơ ngoan ngoãn ngồi trên một chiếc bàn nhỏ chơi đồ hàng, khi mệt thì ngã người xuống bàn ngủ, không hề hay biết Rolin lúc này cực độ không yên lòng.

Toàn bộ nhân viên nghiên cứu trong phòng tâm đã sớm chết lặng, trong mắt họ, cô bé kia chỉ là chú chuột bạch nhỏ.

Rolin nghĩ đến việc này, ngay cả ngón tay đang nhỏ thuốc vào mô tế bào cũng run rẩy.

Kế hoạch này hoàn toàn sai.

Tỷ lệ này hoàn toàn không hợp lý.

Loại thuốc này không thể nào duy trì lâu hơn ba mươi phút.

Đầu Rolin ngày càng lộn xộn, thậm chí cứ như vậy ngủ mê đi, mãi đến khi tiếng thiết bị vang lên làm cậu bừng tỉnh.

Ba ngày đối với cậu chỉ là cái chớp mắt, khi cô bé kia bị đưa đi, Rolin rất muốn tiến lên ngăn cản, nhưng Lilith lại đứng trước mặt cậu, “Tôi cho cậu cơ hội ba ngày, dùng thiên phú của cậu cứu nó.”

“Tôi không làm được! Tôi không thể làm được! Ba ngày! Cô có biết nhiều đó thời gian căn bản là không đủ dùng!” Cậu gào hét trong phòng thí nghiệm như bệnh nhân tâm thần, nắm tay chưa kịp chạm vào mặt Lilith đã bị một huyết hệ đứng phía sau ấn xuống đất.

“Khách khí với cậu ta một chút, nếu không cẩn thận làm đầu chàng bị thương, thì thật không đáng.” Lilith nhanh nhẹn xoay người, hai huyết hệ kia dẫn Rolin tới phòng quan sát.

Cô bé ngồi trong căn phòng trống rỗng không có bất cứ vật dụng nào, cũng không biết có người đang nhìn mình qua tấm kính mỏng.

Rolin đứng trước tấm kính, nhìn mái nhà từ từ mở ra, ánh nắng và vài chiếc lá cây rơi xuống.

Cô bé mừng rỡ đứng dậy, nhặt tấm lá lên chơi đùa.

Rolin nuốt nước miếng, khoảng hai mươi phút sau, cô bé bắt đầu vuốt nhẹ da mình, khóc lóc kêu đau.

“Mau đưa cô bé ra! Mau kéo cô bé ra! Các người đã biết hiệu lực duy trì của thuốc! Không cần phải... tiếp...”

Tất cả mọi người không hề động đậy, Rolin muốn mở cửa điện tử nhưng bất lực.

Rất nhanh, cô bé giãy dụa trong đau khổ.

Ngoại trừ bộ quần áo trắng, còn lại chỉ là đồng tro tàn.

“A – ” Rolin ôm đầu, “Lilith cô lặn ra đây cho tôi! Lặn ra đây!”

Feldt nghe thấy tiếng gào, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

“Sao thế? Đau lòng?” Lilith chống đầu nhìn nửa mặt nghiêng của anh.

“Người đứng là ả đàn bà ngu ngốc, nếu tinh thần cậu ấy thật sự suy sụp, người đạt được gì đây?”

“Nếu có thể nhìn hẳn sụp đổ cũng không sao. Ít nhất có thể để người nhìn xem con người là loại sinh vật yếu đuối cỡ nào a?” Lilith vươn tay ôm Feldt, “Hơn nữa tra tấn hẳn, cũng là tra tấn người.”

“Nguyên lai không phải người muốn thuốc kháng tia nắng, mà chỉ đơn thuần muốn ta khó chịu mà thôi.” Feldt lắc lắc đầu, “Kỳ thật tình huống tệ nhất thì ta cùng chết với cậu ấy, người cũng có được gì đâu?”

“Người sẽ đến cầu xin ta, trước khi tiến sĩ D sụp đổ.”

Nước mắt Rolin còn chưa kịp rơi xuống, thì đã bị hai Huyết tộc áp giải tới một cạnh phòng cạnh phòng thí nghiệm.

Một người trong đó nói, “Cậu có thời gian mười tiếng để ngủ, mười tiếng sau, bắt đầu tính thời gian.”

Trong phòng chỉ có một chiếc giường, Rolin như phát điên ném gối đầu xuống đất, lại phát hiện không có âm thanh phát ra.

Lúc ấy cậu thậm chí còn không dám nhìn cơ thể cô bé đau khổ quằn quại.

Hít sâu hơn mười lần, Rolin nhặt gối đầu trên đất lên trên giường.

Hiện tại cậu cần nghỉ ngơi, chỉ có nghỉ ngơi tốt, mới có cơ hội cứu đứa trẻ tiếp theo.

Lilith đứng ngoài cửa phòng Rolin, hơi kinh ngạc khi bên trong truyền đến tiếng hô hấp vững vàng, loại nam tử này kiên cường hơn nhiều so với nàng nghĩ.

Nhưng lời Feldt nói cũng nhắc nhở nàng, nếu Rolin thực sự suy sụp, mình sẽ đạt được gì chứ?

Ba ngày sau, cậu bé tiếp theo bị đưa vào phòng quan sát.

Rolin nhìn thoáng qua Lilith, “Vô dụng thôi, lần này chỉ duy trì được nửa tiếng, thuốc tôi chế tạo tôi tự biết.”

“Nhưng tiến sĩ nè, toàn bộ phòng nghiên cứu của tôi chỉ tiến bộ từ bảy phút lên mười phút, mà đã phải mất hơn một tháng, còn cậu chỉ dùng ba ngày đã biến mười phút biến thành hai mươi phút, điều này làm tôi cảm thấy mọi áp lực này rất đáng giá.”

Cậu bé lần nữa đau đớn biến thành tro tàn.

Rolin như lần trước không dám nhìn, nhưng nước mắt đã rơi ướt đầm mặt.

Lilith vỗ vai cậu, “Làm không tồi, ba mươi lăm phút. Từ từ rồi sẽ được, chúng ta còn mười vật thí nghiệm mà.”

79. Quyển 7 - Chương 5

Đứa bé thứ ba ngây người trong phòng quan sát được bốn mươi phút, chứng minh hiệu lực của thuốc kháng tia nắng lâu hơn lần trước, thế nhưng vẫn cách quá xa so với ‘vĩnh viễn’.

Lilith không buông tha loại phương pháp dùng để bóc lột trí tuệ của Rolin này, cho đến khi cậu té xỉu trong phòng nuôi cấy.

Khi tỉnh lại, cậu thấy mình đang nằm ở căn phòng khi mới tới đây, mu bàn tay còn gắn kim tiêm.

“Cậu ngủ lâu thật a, suốt mười tám tiếng đó.” Lilith ngồi ở đầu giường, bàn tay dè lên cặp mắt đen của cậu.

“Tôi muốn gặp Feldt.”

“Gặp hay không gặp hẳn ta thì có khác gì nhau, đằng nào cậu cũng không nghiên cứu ra được kết quả tôi mong muốn, những đứa nhỏ đều đã chết. Căn bản thì cậu không đành lòng nhìn chúng chết, hơn nữa còn là chết cháy dưới mặt trời, đúng không?”

“Trên đời này có rất nhiều người cần giúp đỡ, cũng có rất nhiều sẽ chết, tôi cứu không được từng người. Tôi chỉ là một nhân viên FBI, điều này tôi đã sớm hiểu được.” Rolin đắm đắm nhìn trần nhà, khóe miệng toát ra ý cười, làm lòng Lilith run lên, “Thế nhưng trên đời này chỉ có duy nhất một Feldt Hassing. Nếu anh ấy đã chết trong tay cô, thì tôi không cần phải... vất vả nghiên cứu thuốc kháng tia nắng này nữa.”

“Nói cứ như thể hần là toàn bộ thế giới của cậu vậy.” Lilith điều chỉnh lại tốc độ truyền dịch, “Người giống cậu, không phải muốn cứu tất cả mọi người, những thế hệ sau sao?”

“Tôi cũng không phải Thượng Đế. Tôi rất rõ rằng cho dù chín đứa nhỏ ở đây chết hết, tôi vẫn không có khả năng nghiên cứu ra thuốc kháng tia nắng. Vốn có lòng ôm hy vọng, nhưng nếu Feldt đã chết trong tay cô, cô cảm thấy những người khác sống hay chết đối với tôi mà nói còn có ý nghĩa gì?”

Lilith nhìn mặt cậu, biết cậu nói thật.

“Được rồi, tôi cho phép các người gặp mặt, tôi sẽ cho cậu thấy hần đang sống rất tốt.” Lilith đi ra ngoài, nàng biết một khi Rolin hết hy vọng, thì cho dù lấy cả thế giới ra uy hiếp cậu, cậu cũng sẽ không nhú mồm một cái.

Vào phòng Feldt, Lilith dựa lưng vào cửa phòng, vừa vỗ tay vừa cười như điên, “HaHa, xem ra người rất hiểu tiến sĩ D a.”

“Người muốn để ta gặp cậu ấy?” Mặt Feldt như trước không nhìn ra cảm xúc.

“Đúng, ta muốn người đi an ủi hần, ta muốn người chấn hưng tinh thần hần để hần tiếp tục nghiên cứu cho ta.”

“Trong lòng người đã biết, Rolin hiểu cậu ấy không thể cứu được những đứa trẻ, một khi cậu ấy bắt đầu suy nghĩ tiêu cực, ta sẽ là lá át chủ bài của người. Nếu ta chết trước cậu ấy thì sao nhỉ? Vậy thì không còn gì có thể uy hiếp cậu ấy làm chuyện cậu ấy không muốn.”

“Người sẽ không. Bởi so với cái chết, người càng sợ hần thương tâm hơn.”

Rolin luôn nằm trên giường bệnh có chút giật mình, cậu không nhớ được mình đã đợi bao nhiêu ngày trong phòng nghiên cứu của Lilith. Tinh thần đang dần chết lặng, cho tới bây giờ cậu vẫn không thể ngờ ngành khoa học cậu yêu nhất lại làm cậu thống khổ như vậy.

Lúc Feldt tiến vào, cậu thừa nhận nước mắt mình đã rơi, cảm giác cảm xúc tuôn trào này cho cậu biết rằng mình còn sống.

“Tôi tin rằng em chưa bao giờ nhớ tôi như lúc này, đúng không?” Feldt ôm cậu vào lòng, trên thực tế, chính anh cũng đã vô số lần tưởng nhớ hơi ấm của Rolin, loại nhớ nhung này tra tấn đầu óc anh, nếu Lilith không để anh gặp Rolin, có lẽ người sụp đổ trước hết không phải Rolin, mà là Feldt.

Còn Rolin lúc này, chỉ cảm thấy mình sẽ chết già trong phút chốc.

“Người đàn bà kia nói muốn tôi an ủi em, như vậy em mới ngoan ngoãn tiếp tục làm nghiên cứu.” Feldt nghiêng mặt đi, hơi thở phun lên tai Rolin.

“Anh thì sao? Anh có gì muốn nói với em không?” Rolin chôn đầu trong cổ đối phương, giọng có vẻ khó chịu. Cậu thật sự không muốn nghe bất cứ thứ gì có liên quan đến tên người đàn bà kia.

“Tôi chỉ muốn nói bất luận có như thế nào, em cũng phải sống. Chỉ cần em sống, tôi mới biết mình có nên kiên trì hay không.”

Rolin cười, “Dĩ vãng dài như vậy cũng không có sự tồn tại của em, không phải anh vẫn sống tốt sao?”

“Cái gọi là quá khứ, chính là chỉ khoảng thời gian không thể quay về.” Feldt cười nói, “Em muốn tôi an ủi em như thế nào? Cứ ôm em như vậy, cho đến khi chúng ta bị tách ra?”

“...Cùng em làm tình đi.”

“Đó là chuyện mỗi giây mỗi phút tôi rất rất muốn làm.” Âm cuối được Feldt kéo ra rất dài, tự nhiên phủ lên người Rolin, kéo chiếc chăn đơn bao lấy hai người, động tác tiêu sái muốn chọc mù mắt người ta.

Rolin vừa hít sâu một hơi, Feldt liền hôn lên mặt cậu, hai tay với kỹ xảo thuần thục cởi bỏ quần áo của cậu, giữa chuỗi động tác liên tục lại không giấu được khát vọng. Rolin từ từ nhắm hai mắt lại, môi đối phương chạm lên chóp mũi cậu, rồi chợt như cuồng phong càn quét khoang miệng cậu, vô số nhớ nhung và dục vọng trào dâng không thể kháng cự, cậu đặt hai tay lên vai anh

Feldt kéo gối dưới đầu Rolin ra, đặt dưới thắt lưng cậu, hai tay luồn vào khe quần bắt lấy cặp mông đầy đặn, mu bàn tay khẽ dùng sức, quần lót liền trôi theo cổ tay tuột xuống.

Rolin hít sâu, nâng chân lên, nụ hôn của Feldt dời từ khoang miệng xuống cằm Rolin, liếm cắn, mà ngón tay đang trượt quanh khe hở giữa hai đùi Rolin, dục vọng của Rolin được anh gợi lên, toàn bộ cảm giác đều giao cho Feldt.

Đối phương nâng mông cậu lên, mạnh mẽ mở rộng, không khí se lạnh tràn vào cơ thể, này làm Rolin chợt căng thẳng.

Feldt thông thả tiến vào thân thể cậu, mỗi một chút ma sát nhỏ nhoi đều truyền đến thần kinh, để Rolin dần thích ứng, Feldt nhẹ giọng nỉ non, “Em vĩnh viễn thuộc về tôi... của tôi..... Rolin...”

Ma sát lưu luyến bỗng biến thành va chạm phóng đảng, Rolin một lần lại một lần cảm nhận Feldt chạm đến chỗ sâu nhất trong cơ thể mình, yên lặng cảm nhận đau đớn cùng... tình cảm mãnh liệt.

Feldt cảm tấm chăn đang bao lấy hai người, rồi kéo Rolin lên.

Góc độ biến hóa làm Rolin rên rỉ thành tiếng, kia đối với Feldt mà nói thì chính là liều thuốc thôi thúc *** mạnh nhất, anh giữ chặt thắt lưng Rolin, mỗi khi đối phương sợ hãi không muốn ngồi xuống, anh liền nhấn cậu xuống.

“Đừng... Không phải tư thế này.”

“Nhưng tôi thích.” Feldt ngẩng đầu lên nói, trong mắt sáng sủa tình yêu, làm tim Rolin đập rộn ràng, “Em chiều tôi một lần đi...”

Một câu yêu thương nhẹ dịu thế thôi, mà khiến cơ thể Rolin co lại, buộc chặt dục vọng của Feldt, khiến động tác di chuyển của đối phương càng điên cuồng hơn, cơ hồ muốn mang cậu lên phía chân trời rồi lại lập tức mang cậu cùng nhau rơi xuống.

Luật động vượt quá phạm vi thừa nhận làm Rolin ngưỡng cổ ra sau, ngay cả hô hấp cũng nghẹn ở mũi, hai tay gắt gao bám lấy vai đối phương chỉ sợ anh quăng ngã mình.

Feldt nhìn theo khuôn mặt lắc lư theo nhịp điệu của mình, mái tóc dưới mỗi rung động như phác họa lên đường cong xinh đẹp khiến người say mê, anh chợt nghĩ nếu dùng phương thức này giết cậu cũng không phải là ý tồi.

Chết trong lòng anh, vĩnh viễn chỉ vì một mình anh mà lộ ra biểu tình như vậy.

“Em yêu anh, Feldt...” Nước mắt Rolin trượt xuống cằm rồi rơi xuống, đọng trên gương mặt Feldt, đó là thứ còn nóng rực hơn cả mặt trời.

Anh chợt nhận ra, Rolin muốn làm tình với anh, có lẽ chính là muốn anh giết cậu.

Anh đặt Rolin về trên giường.

“Đứa ngốc, trên đời này không ai có thể làm em đau khổ, chỉ cần em luôn nhìn tôi... thì Lilith có thể làm gì em?”

Rolin thở dốc, chưa thể bình phục từ dục triều, hai mắt mờ sương, nhìn tuyệt thế tuấn nhan trước mắt.

“Em nên làm gì bây giờ...”

“Nhấn nài.” Feldt chạm vào môi cậu, Rolin cảm giác anh đặt một viên thuốc con nhộng vào miệng mình.

Cậu bỗng nghe thấy giọng Feldt vang lên trong đầu mình..

Nghiên cứu nó, tôi đã thay đổi chút từ bán thành phẩm. Thời gian kháng tia nắng của nó tương đối lâu, nhưng một ngày nào đó sẽ tiêu hao hết toàn bộ virus X trong cơ thể Huyết tộc, khiến chúng tôi suy nhược mà chết.

Rolin ngốc lảng, Feldt thông thả rời khỏi cơ thể cậu, nằm nghiêng ôm cậu vào lòng.

“Ngủ thêm chút đi, nhân lúc không có người quấy rầy chúng ta.”

Vòng ôm của Feldt rất ấm áp bình thản, Rolin cơ hồ trút bỏ hết tâm tình nặng trĩu trong chớp mắt.

Khi Feldt rời phòng, liền đối diện với đôi mắt u ám của Lilith.

Gần như lập tức, anh dựa vào vách tường ngồi xuống.

“Ta cứ nghĩ thứ ức chế tim kia sử dụng tốt lắm chứ, rõ ràng bình thường ngay cả sức để ngồi cũng không có, đến lúc làm tình với đàn ông lại đặc biệt dùng mãnh đến ta cũng không tưởng tượng nổi a.” Lilith đá một cước lên ngực Feldt.

Đối phương nhin đau cười khẽ một tiếng, “Chắc... biết đâu đây là lần hưởng thụ cuối cùng của ta, đương nhiên phải dùng toàn lực.”

“Nhiều ngày qua nằm trên giường dưỡng sức chính là dành để dùng trên người tiến sĩ D sao?” Lilith ngồi xổm xuống, nhìn mặt Feldt đang mệt mỏi cực độ ngay cả mí mắt cũng sắp không mở nổi, “Người mê luyện cơ thể hẳn đến vậy?”

“Sai rồi... Ta không phải mê luyện cơ thể cậu ấy, mà là mê luyện... cậu ấy.”

Lilith hừ lạnh một tiếng, giơ tay túm cổ áo sau Feldt lôi đi, “Vậy phải cảm ơn sự mê luyện của hai người dành cho nhau, có vậy ta mới có cơ hội dùng các người áp chế lẫn nhau.”

Khi Rolin tỉnh lại, Feldt đã không còn bên cạnh, nếu chỗ tư mật không phải vẫn đang sưng đau, cậu dường như không thể tin mình và Feldt đã gặp nhau.

Lilith không còn dùng đám trẻ uy hiếp cậu, ngược lại dùng giọng điệu châm chọc nói, “Thân mến, ta thật không dám để cậu gặp Feldt lần nữa, bởi mèm nữa thì cậu làm hấn ta cạn kiệt a.”

Rolin không thêm để ý đến lời khiêu khích châm chọc của nàng, chú tâm vào nghiên cứu.

Tuy xung quanh cậu đều là người của Lilith, nhưng tất cả mọi người đều cho rằng cậu không có năng lực phản kháng, vậy nên không giám thị hết nhất cử nhất động của cậu, đặc biệt là lúc cậu tiến hành nghiên cứu, có rất ít người có ý lượn lờ trước mặt quấy rầy sự tập trung của cậu.

Vì thế cậu tìm một cơ hội, hòa tan thuốc trong bao con nhộng kia, xáo trộn vào mớ thuốc đang thử nghiệm để tiến hành nghiên cứu.

Cậu không thể không kinh ngạc bởi tài hoa của Feldt, thậm chí việc Lilith không để Feldt tham gia vào đội ngũ nghiên cứu quả là sự lãng phí rất lớn. Feldt dùng hướng tư duy khác để cải tiến thuốc kháng tia nắng bán thành phẩm của Rolin ở phòng nghiên cứu ở Washington, mà việc Rolin cần làm lúc này chính là kéo dài chu kỳ suy vong của virus X dưới sự ảnh hưởng của thuốc kháng tia nắng.

Cũng trong khoảng thời gian này, Oliver đang dần tiếp cận tiểu đảo của Lilith.

Bốn bề hải vực xung quanh không hề yên bình như dĩ vãng, Lilith đương nhiên biết nguyên do. Nhưng hiện tại nàng đã không thể tùy tiện rút khỏi hòn đảo này, vì chỉ chút gió thổi cỏ lay thổi cỏ lay thôi cũng đủ làm Oliver chú ý.

Hiện tại nàng chỉ hy vọng trước khi Oliver tìm đến nơi của nàng, Rolin đã tìm ra đáp án nàng muốn.

Nhưng nàng trăm triệu không thể ngờ chính là, hai ngày sau Oliver bắt đầu phái người đến đảo tuần tra.

Hải vực này có rất nhiều tiểu đảo phân bố, mà Oliver lại đưa đại bộ phận nhân lực đến đảo, này tuyệt đối không phải chuyện trùng hợp.

Rolin vẫn luôn quản chế bản thân nghiêm ngặt, cảm giác khi nhìn những đứa trẻ chết thật sự rất đau xót, nếu cậu có thể liên lạc với bên ngoài, đó nhất định là hy vọng bên bờ vực sụp đổ.

“Feldt...” Lilith xoa bóp chân mày, nhanh chóng đi vào phòng của nam nhân kia, ôm đầu anh vào lòng mình.

“Lại làm sao vậy? Nữ vương đại nhân?” Nụ cười của Feldt từng làm nàng cảm thấy rất đáng giá để lưu giữ, nhưng hiện tại lại như thuốc độc.

“Nói ta biết đi, người làm thế nào liên hệ với Oliver Larsson?”

Feldt cười mà không đáp.

Lilith nhăn mặt, sau mười giây tự hỏi liền phá lên cười ha ha, “Sao ta lại quên mất các người đều là ‘Người nắm giữ kiếm’ chứ, kiếm bạc của các người sợ là có thể cảm ứng từ xa đúng không!”

“Chính xác.”

“Nếu vậy kiếm của người đâu?” Lilith từng kiểm tra vật phẩm tùy thân của Feldt, chỉ có một vật trang sức chứa bạc lỏng, và một miếng mè dầy.

Vật trang sức kia Feldt có nói qua rằng nếu có một ngày mình không muốn sống nữa sẽ dùng bạc lỏng bên trong để tự sát, còn cái kia là hình một cô gái, Lilith biết đó là bị hôn thê đã chết của Rolin.

Katherine đi ngang qua, thấy cửa điện tử mở liền đi vào.

“Người biết kiếm bạc của hắn ở đâu không?”

Katherine lắc đầu cười, “Người nếu từng tham dự hội nghị trên đỉnh tháp thì không thể không biết ‘Ngân kiếm’ chính là vật trang sức kia đi?”

Lilith hừ lạnh một tiếng, giựt lấy kiếm bạc trên cổ Feldt.

“Chậm rồi.” Feldt nói rất nhẹ.

Oliver rất nhanh sẽ tìm được người, đến lúc đó người phải làm sao?

Đã có người bắt đầu thăm dò vách đá trên đảo, Lilith càng thêm ngồi không yên, tay nàng nắm chặt mặt dây chuyền kia.

“Katherine, ta muốn người ra ngoài đánh lạc hướng Larsson.”

“Người đang nói đùa sao? Nhân thủ Oliver mang theo cũng không ít, mà cho dù một chọi một thì ta cũng không phải đối thủ của hắn.” Katherine cười lạnh, “Hay là ta đem Feldt đến cho người, giờ hết giá trị lợi dụng, người muốn mượn Larsson để diệt trừ ta đi?”

“Sao có thể như vậy? Người cũng thấy mà, Larsson dùng nhiều người tìm kiếm như vậy, sẽ tìm được chúng ta sớm thôi. Nghiên cứu thuốc kháng tia nắng cũng không phải ngày một ngày hai là có kết quả, chỉ sợ khi người của ‘Thạch Tháp’ vào được, tiến sĩ D cũng cách thành công không xa.”

“Được rồi.” Katherine xoay người, “Bất qua ta giúp người làm nhiều chuyện như vậy, vạn nhất vài ngày sau tiến sĩ D thành công, người cũng đừng độc chiếm mà ngay cả ta cũng không có phần.”

“Đó là đương nhiên.”

Katherine đi ra ngoài, theo sau là hai gã huyết hệ của mình.

Nét lo lắng trong mắt Lilith càng sâu, nàng đã không thể chờ đợi thêm nữa.

Trong phòng thí nghiệm, Rolin đang đùa nghịch một mô tế bào bán thể rắn.

Lilith đứng sau cậu hồi lâu, cậu cũng không có phản ứng gì, chỉ liên tục lấy ít tế bào mẫu ra từ mô tế bào, sau khi phân tích lại hòa tan tế bào mẫu, sau đó thêm thuốc thử vào để biến trở về trạng thái rắn.

“Cậu đang làm gì?”

Rolin ngẩng đầu nhìn nàng, “Tôi muốn bồi dưỡng ra một loại enzym. Cô biết đó, các loại virus trong cơ thể người đều phải chịu ảnh hưởng của enzym, cô cũng từng muốn sử dụng thuốc cai nghiện để ổn định thuốc kháng tia nắng mà. Nhưng hiện tại tôi muốn chế tạo một loại enzym để ổn định virus X.”

“Người của tôi cũng từng nghĩ đến phương án này, nhưng bọn hắn lại thất bại.”

“Đó là bởi vì bản thân enzym cũng không ổn định.” Rolin xoay người sang chỗ khác, gấp một ít tế bào lên giải thích.

Lilith thật sự kinh ngạc vì chỉ một chút mô tế bào nhỏ nhoi ấy lại có thể nắm giữ điểm mấu chốt của thuốc kháng tia nắng, Rolin bỗng dừng lại, im lặng.

“Sao vậy? Tiến sĩ D đang hưng phấn rất cực cũng kịp nhận ra rằng tôi không phải một học giả thiện chí mà là một nữ ma đầu chuyên cường bức cậu?”

“Không, tôi chỉ nhớ đến rất lâu về trước... tôi từng cùng Lindsay phối qua loại mô tế bào này trong phòng thí nghiệm, cô ấy nói... chúng có tính đàn hồi, giống thạch rau câu vậy... Nếu chúng ta có đủ nguyên liệu, nói không chừng có thể phối ra cả giường thạch.”

“Thạch rau câu?”

“Cô sờ thử xem, nó rất giống thạch rau câu, so với mô tế bào ở trạng thái nuôi cấy, nhiệt độ của nó ổn định hơn.”

Lilith đưa tay ấn thử một cái, mô tế bào liền bật lên, “Rất thú vị, nhưng tiến sĩ à, tôi rất tiếc phải nói cho cậu biết rằng tôi không còn nhiều thời gian cho cậu, chỉ còn ba ngày, nếu cậu không chế ra được thuốc kháng tia nắng có hiệu lực lâu dài, người tiếp theo tiến vào phòng quan sát sẽ là Feldt.”

Quả nhiên, Lilith nhìn bàn tay đang cầm ‘Quả đông lạnh’ cứng lại.

Nàng biết, ba ngày có thể khiến Rolin kéo dài hiệu lực của thuốc nhưng không thể đạt đến hiệu quả ‘vĩnh cửu’. Nhưng nàng đã không còn sự lựa chọn nào khác, đi đến một bước này, nếu không thể thành công thì hủy diệt cùng nhau đi!

Rolin chậm rãi xoay người, đối mặt với bàn thí nghiệm, cúi đầu nhìn tế bào trong tay.

Nếu cái gọi là hủy diệt là cùng Feldt ở một chỗ, thì không sao cả.

Tối cùng ngày, Katherine mang theo hai huyết hệ đi đến một tiểu đảo khác cách hơn mười km.

Bóng đêm lạnh lẽo, nàng vuốt lại mái tóc của mình, nếu như nói nàng không hối hận vì lựa chọn đi theo Lilith, là nói dối.

Nàng sống đã lâu, cứ việc biết dự vọng muốn nắm toàn giới Huyết tộc trong tay của Lilith, nhưng khi Feldt nói kế hoạch của Lilith ở ‘Đỉnh Tháp’, nàng không thể không động tâm, giả thiết nàng về phe Lilith, có phải nàng cũng có cơ hội đứng trên đỉnh của Huyết tộc? Rõ ràng bản thân cũng là Huyết tộc thuần chủng, sao có thể cam tâm đứng dưới Hassing và Larsson chứ?

Nhưng quyền lực và dự vọng e là sẽ hủy diệt cuộc sống thanh thản của nàng.

Ngẩng đầu nhìn vách núi san sát trên tiểu đảo, đám mây trôi lướt qua trăng tròn, nàng chợt nhận ra gì đó.

“Oliver Larsson...”

Vì sao hắn lại ở đây? Hắn phải đang tìm kiếm trên đảo của Lilith a!”

Không chỉ có Larsson, bên cạnh hắn còn có Oce.

“Katherine, ta hận nhất người khác lừa ta! Đặc biệt là người ta tin tưởng nhất!” Oce rống giận, hòa cùng thanh âm của sóng biển, hai gã huyết hệ phía sau Katherine đã bắt đầu hoảng loạn.

Oce và Katherine là bằng hữu lâu năm, hắn nằm mơ cũng không ngờ Katherine lợi dụng mình cùng nàng tra xét du thuyền của Lilith, mục đích chính vì để dụ Feldt.

Giây tiếp theo, hắn liền nhảy xuống từ trên cao, đánh vào chiếc tàu ngầm loại nhỏ tạo ra một khe nứt sâu, nước biển tràn vào, hai gã huyết hệ quần lầy Oce ý định bảo vệ Katherine, để nàng chạy khỏi tiểu đảo.

Chưa đi được hai bước, Oliver đã hiện ra trước mặt nàng, “Chết, hay nói ta biết Lilith trốn ở đâu?”

Khuôn mặt hắn tuần mỹ đến sắc sảo, tựa như lưỡi dao vô tình cắt qua mắt Katherine.

“Nếu ta nói người biết Lilith ở đâu thì sao chứ? Dựa theo luật của ‘Thạch Tháp’, người còn không thiêu chết ta?”

Lúc này, Oce đã nhẹ nhàng giải quyết xong huyết hệ của nàng, nhảy lên, đáp xuống sau lưng Katherine.

Bị hai gã Huyết tộc thuần chủng vậy công, nàng biết mình nhất định không thể thoát, càng miễn bàn không chỉ có Oce và Oliver mới cảm ứng được chỗ này.

“Ta sẽ cướp đoạt tước bỏ vị trí của người ở ‘Thạch Tháp’, từ nay về sau nhất cử nhất động của người sẽ bị kiểm chế bởi ‘Thạch Tháp’, người không có quyền tạo thêm huyết hệ, nhưng ít ra người có thể sống, tiếp tục hưởng thụ cuộc sống quý tộc.”

Katherine cười, “Điều kiện của loại đàm phán này thật tốt, nhưng là điều gì làm cho một Larsson quy củ trở nên có tình người như vậy?”

“Ta đếm tới ba, hoặc là nói cho ta biết ả ta ở đâu, hoặc để nội tạng người bắn tay ta.” Oliver từng bước tới gần Katherine, “Một, hai,…”

“Bên trong hòn đảo người đang lục soát…” Tim Katherine một trận đau xót, Oliver ấn vật ức chế tim vào ngực nàng, nàng ngã về sau, Oce đỡ được nàng.

“Người coi chừng nàng.” Oliver lãnh đạm nói.

Đêm đã trôi qua hơn nửa, Oliver nhắc tay nhìn đồng hồ trên cổ tay, chỉ còn cách mặt trời mọc sáu tiếng.

“Thời gian còn nhiều, chúng ta chậm trễ càng lâu, Hassing đại nhân càng thêm nguy hiểm!” Ý của Oce là nếu đã biết Lilith trốn trong tiểu đảo kia, không nên do dự, phải chạy đến cứu họ ra.

Không sai, càng bức bách Lilith, người đàn bà kia sẽ phạm càng nhiều sai lầm. Thế nhưng nếu ép nàng nóng nảy, có thể hay không ngọc rơi thạch vỡ, nàng sẽ không buông tha Rolin?

Một tiếng sau, Lilith đứng trong phòng thí nghiệm, một huyết hệ đi tới nói nhỏ vào tai nàng. Đột nhiên, thần sắc nàng đại biến.

“Con ả Katherine kia!”

Thật ra nàng đã lường trước rằng Katherine không đáng tin cậy, chỉ thật không ngờ ngay cả lối vào căn cứ cũng nói ra cho được, cũng may nàng đã sớm phòng bị.

“Giám sát tiến sĩ D, toàn bộ di chuyển!” Lilith lạnh lùng xoay người, cấp dưới nghe theo mệnh lệnh của nàng bắt đầu thu dọn đồ đạc, nàng đi đến cửa phòng Feldt, nhìn tư thế nhàn nhã của đối phương nằm trên giường, không khỏi cảm hận.

“Đa tạ người đã đem Larsson đến.” Lilith túm anh từ trên giường dậy, “Làm ta phải mang người chạy trốn chết.”

Lúc này, nghiên cứu của Rolin chỉ tiến hành được một nửa, đã bị một vài cấp dưới của Lilith thu dọn đồ đạc chuẩn bị dời đi.

Đó cũng là lần đầu tiên cậu có cơ hội được gặp lại Feldt sau gần một tuần.

Nhưng Rolin không có cơ hội lại gần anh, vì Lilith luôn canh giữ bên người Feldt, mà chính Rolin cũng bị canh chừng nghiêm mật.

Dưới đáy phòng thí nghiệm, hay phải nói là dưới đáy hòn đảo này có một đường hầm trong lòng biển, có thể đi thông tới một hòn đảo khác.

Tim Feldt bị ức chế đã lâu, có vẻ mệt mỏi hơn nhiều so với lúc đầu, đôi môi cũng dần nhạt màu, làm Rolin không nhận được quay đầu lại nhìn anh.

“Muốn ta tránh mặt để người cùng hãn triền miên một hồi?” Lilith cố ý dùng bả vai huých nhẹ Feldt, Rolin vừa bước vào thang máy, nhìn thấy Feldt thiếu chút nữa ngã xấp xuống thì gần như lao ra khỏi thang máy, đáng tiếc bị đè xuống không thể động đậy.

“Được chứ.” Feldt lay động một lúc rồi mới thật vất vả đứng vững vàng, “Người biết không, gần đây ta chỉ có thể nghĩ đến cậu ấy rồi tự sướng, thật sự khó quá.”

“Người là quyết tâm muốn ta khó chịu a.” Lilith nắm lấy bờ vai anh, đi vào thang máy, sau khi đi xuống hơn mười thước, cửa thang máy mở ra liền thấy Rolin đứng đó.

“Làm sao vậy? Tiến sĩ D?” Lilith hừ mũi.

“Tôi muốn kiểm tra trạng thái cơ thể anh ta.” Rolin đứng nơi đó, vẻ mặt hết sức nghiêm túc.

“Cậu cho rằng khi Oliver sắp tìm đến nơi mà tôi vẫn có thể cùng cậu bàn điều kiện?”

Rolin cười lạnh, “Tôi nghĩ nếu Feldt sắp chết, tôi cần bản không cần tiếp tục phí sức lao động để nghiên cứu thuốc kháng tia năng chết tiệt kia.”

Lilith giơ tay qua đầu, Rolin đi đến bên Feldt, đỡ lấy anh, một tay nhìn đồng hồ, một tay đặt lên mạch cổ tay anh.

“Thế nào? Hắn còn lâu mới chết.” Lilith đi tới, kéo Feldt ra, không ngờ anh chợt dốc hết sức đưa tay Rolin lên môi hôn, Lilith nhanh chóng chụp vai kéo anh về.

Rolin bị huyết hệ của nàng ngăn lại, cuối cùng không được Feldt ôm vào lòng, mà bị lôi lên một chiếc xe, đi vào đường hầm đáy biển.

“Người phát điên cái gì?” Lilith túm mái tóc dài của Feldt, kéo anh tới trước mặt mình, “Khát vọng biểu đạt tình yêu tuyệt vọng của người đối với hắn đến vậy sao?”

“Vì ta cảm thấy mình sắp chết.” Khóe môi Feldt ánh lên vẻ bất đắc dĩ, khiến Lilith sững sờ.

Nàng lập tức đẩy anh lên một chiếc xe khác, “Nếu người chọn ta, người sẽ không phải chết.”

Ngồi trong chiếc xe dần tiến vào đường hầm, Feldt nhìn lớp đất đá trên đỉnh đầu không ngừng biến hóa, nở nụ cười.

Đoàn người cuối cùng tiến vào một phòng nghiên cứu ở một hòn đảo khác.

Khi Lilith chuẩn bị chuyển đi để né tránh người của Oliver thì phát hiện thủy vực vài dặm quanh hòn đảo phụ cận phức tạp lạ thường, chỉ cần tàu ngầm tiến vào liền tạo ra xung động, lại thêm gã Oce thậm chí phái đến năm, sáu chiếc tàu ngầm đến tuần tra vùng lân cận khiến Lilith tức đến trắng mắt, một khi nàng vô ý tạo ra xung động sẽ bị hắn phát hiện, căn bản không có cơ hội bỏ chạy.

Bây giờ có lẽ ‘Thạch Thập’ đã dồn hết cả gốc lẫn lá để truy tìm nàng.

“Người còn có thể giằng co bao lâu đây?” Feldt an vị bên cạnh nàng, thần thái thản nhiên, “Larsson chung quy cũng sẽ tìm đến đây qua đường hầm kia.”

Lilith im lặng, nàng biết mình đã đến đường cùng.

“Ta chối từ bóng đêm vĩnh cửu, hướng về ánh nắng. Người và ta đều biết chủng tộc của chúng ta nhìn có vẻ cường đại nhưng thực tế lại yếu ớt vô cùng. Dựa vào cái gì mà giống loài nhân loại tiện lợi lại được hưởng thụ sự chiếu cố của Thượng Đế? Có được sự ấm áp? Có được ban ngày? Đãi ngộ của chúng ta bị ném đi đâu?”

“Nếu người muốn trả thù Thượng Đế, thì không nên tự xưng là Eva. Vì Eva cũng chỉ là tác phẩm của Thượng Đế mà thôi.” Feldt nhìn thẳng, cho dù phía trước không có phong cảnh gì, “Trên đời này không có gì là hoàn mỹ.”

“Ta không thể trả thù Tạo hóa, vì Tạo hóa không tồn tại. Ta không thể trở thành Tạo hóa, cũng không phải vì ta không có năng lực mà là chính các người đã bị đêm tối ăn mòn, mặc định phải hưởng thụ suốt đời mà quên mất phải theo đuổi. Các người khát khao ánh nắng nhưng lại không tin bản thân mình một ngày nào đó có được nó. Ta không giống với các người.” Giọng Lilith khá bình tĩnh.

“Chúng ta vẫn luôn ở trong bóng đêm vô tận, ta không bao giờ có thể nghĩ ra làm sao chỉ dùng một nhát dao để cắt một quả táo thành ngôi sao năm cánh.”

Lilith ngẩn người, “Nghe có vẻ như người cũng có khát vọng của riêng mình.”

“Ta có, ta muốn cùng cậu ấy hôn môi dưới ánh mặt trời.” Feldt nghiêng mặt qua, môi không còn huyết sắc, vẻ mặt không thể che giấu sự mệt mỏi, nhưng Lilith thừa nhận, anh vĩnh viễn là nam tử đẹp nhất nàng từng gặp.

Người hoàn mỹ nhất khiến nàng từng vô số lần nổi điên vì ghen tuông.

Nàng biết lòng Feldt đã có chủ, đó là Rolin, nàng cũng muốn có được, nhưng không ai có thể cho nàng. Vô số lần nàng hy vọng Feldt dành cho mình chỉ một góc nhỏ thôi, nhưng người nam nhân ấy lại chỉ cười cự tuyệt.

“Ta không chiếm được, nhưng lại khát vọng nhường ấy, ta phải làm sao đây?” Lilith đi tới trước mặt Feldt, hai tay vòng qua cổ anh.

“Người đã hủy diệt nó, vì người đã đi đến tử cục.”

“Đúng vậy, Oliver sẽ không tha cho ta, cho dù dùng người để đổi, cho dù ta giam giữ tiến sĩ D, hẳn cũng có vô số phương pháp tiến vào, dùng ánh mắt quý tộc nhìn ta, giống như ta là kẻ đê tiện, kẻ thất bại.” Lilith cười hôn lên môi Feldt, “Mê luyện và yêu không giống nhau. Ta từng mù quáng mê luyện người nhưng lý trí lại không yêu người.”

“Thế nhưng khi ghen tuông vì ta, người lại rất lý trí.”

Lilith khẽ cười, buông lỏng tay, đứng cách Feldt khoảng mấy thước rồi tự mình xoay vòng theo điệu Waltz, “Ta muốn kết thúc một cách hoa mỹ. Ta sẽ dùng phương thức của ta để người âu yếm Rolin trước mắt Larsson nhằm lưu lại vết tích sâu nhất trong sinh mệnh cao quý đến không thể với tới của hắn.”

“Người phải làm thế nào?” Feldt lộ ra biểu tình hứng thú.

“Ta nguyện ý cho người và tiến sĩ D hôn nhau dưới ánh mặt trời, nếu như khi người hóa thành tro còn có thể chạm vào môi hắn.” Lilith nhanh nhẹn xoay người.

Bây giờ là bốn giờ hai mươi phút sáng, còn nửa tiếng nữa mặt trời sẽ mọc, Larsson bắt đắ dĩ sẽ phải ngừng hoạt động, trước khi đêm tiếp theo đến, nàng vẫn còn cơ hội làm những thứ nàng muốn.

Rolin bị giam giữ trong một căn phòng nhỏ, toàn bộ nghiên cứu của cậu đều bị đình chỉ.

Tim bỗng đập mạnh, không phải vì Oliver ngày càng tiếp cận hơn, mà vì cậu có một dự cảm không tốt.

Nửa tiếng sau, cậu bị dẫn ra, điểm khác lạ là, cậu bị đưa vào phòng quan sát.

“Sao rồi? Master của các người chuẩn bị biến tôi thành Huyết tộc sau đó thí nghiệm xem thuốc mới có thể duy trì bao lâu?”

Người đưa cậu tới không nói lời nào, hai phút sau, Feldt cũng bị đẩy vào, lão đảo làm Rolin phải đỡ lấy anh.

“Các người muốn làm gì?” Rolin nghe tiếng cửa điện tử khép lại lập tức kinh hoảng, cậu biết bên kia mặt kính thủy tinh nhất định có người đang quan sát.

“Mở cửa mau lữ khôn nạn các người! Mở cửa!”

Lilith đứng ở một nơi khác, khoác lên khuôn mặt tươi cười, “Ta thấy mình đối với các người thật quá nhân từ, Feldt à. Người muốn gì ta đều cho người cái đó. Nhưng nhân từ cũng chính là tàn nhẫn.”

“Đừng bỏ đi, Lilith... Hãy xem chúng ta hôn môi dưới ánh mặt trời.” Feldt vươn tay ôm lấy Rolin.

“Cô ta đang nói bậy cái gì vậy! Anh sẽ bị chết cháy mất!” Ánh mắt Rolin tràn ngập sự hoảng sợ.

“Đừng sợ, em yêu.” Feldt nâng mặt cậu lên, “Cho tới bây giờ, hủy diệt cũng không phải chuyện đáng sợ, em biết không. Vô số lần anh đã muốn hủy diệt em, em cũng đã từng muốn hủy diệt chính mình, nhưng cuối cùng có cái gì bị hủy diệt đâu?”

“Lần này không giống! Không giống!” Rolin đỡ anh, “Mau mở vạt đó ra! Rõ ràng em đã đưa cho anh rồi mà!”

“Còn nhớ anh đã từng nói với em chứ? Anh muốn cùng em tản bộ dưới nắng sớm, uống trà trong quán cà phê, rồi còn đến Đài Loan du lịch...”

“Anh đừng có điên, Feldt!” Rolin quay người đập mạnh vào kính thủy tinh, cậu không nhìn thấy nhưng có thể cảm nhận được đôi mắt bằng giá của Lilith. “Là cô chuyển biến Lindsay! Là cô cướp đi năng! Vì sao còn đối xử với Feldt như vậy! Vì sao! Vì sao!!!!”

“Vì thứ cậu có nhiều hơn tôi.” Lilith mỉm cười, tiếc rằng Rolin không nghe được.

Feldt ôm chặt cậu từ sau, hôn lên cổ cậu, cảm thụ giọt nước mắt của cậu rơi xuống, “Em không muốn anh chết cháy... Anh chuyển biến em đi... chuyển biến em đi...”

Feldt không trả lời cậu, chỉ chuyển mặt cậu hướng về mình, điên cuồng hôn xuống môi cậu.

Toàn bộ lời nói của Rolin đều bị giam lại trong nụ hôn của Feldt.

Cậu muốn nói với anh rằng, chuyển biến em đi... nếu anh và em cùng nhau thành tro tàn, sẽ không cần phân biệt nhau.

Lilith nhìn đồng hồ đeo tay, hơi ngắc đầu.

Trên đỉnh đầu là âm thanh trần nhà từ từ mở ra.

Bi thương trong Rolin dâng đến cực điểm.

Mang em cùng đi, Feldt.

Nếu không muốn chuyển biến em, hãy bóp chết em đi!

Nhưng Feldt chỉ ôm chặt cậu, đầu lưỡi ngừng giao triền, chỉ đảo quanh trong khoang miệng.

Rolin run rẩy, dùng sức bao bọc lấy Feldt.

Nhưng cậu biết cuối cùng cũng sẽ không giữ được anh, giống như khi ấy trong phòng bệnh của Lindsay.

Tia nắng ban mai dịu dàng len lỏi qua khe hở tựa như dòng suối rót xuống, có chút tịch mịch.

Theo khe hở càng lúc càng lớn, ánh nắng trong suốt dâng thành sóng triều, yên lặng tràn ngập cả không gian.

Feldt nhẹ nhàng rời khỏi môi Rolin, hôn lên hàng mi nhắm chặt của cậu, “Đừng sợ, em yêu. Mở mắt nhìn anh, có lẽ cả đời em chỉ có một cơ hội nhìn anh như vậy thôi.”

Rolin chậm rãi mở mắt, phổi chột co rút.

Ánh nắng đổ lên hàng mi Feldt một tầng vàng kim mờ nhạt, khoe môi hồng sâu cùng độ cong phóng đảng của hai phiến môi ở giữa.

Anh thật đẹp.

Rolin cảm thấy mình có thể chết ngay lúc này.

So với vô số phát minh khoa học, vô số công thức toán học, đó là thứ cậu càng muốn có được.

Đó chính là vận mệnh... duy nhất của cậu.

Ngón tay Feldt chậm rãi luồn vào mái tóc Rolin, kéo cậu vào ngực anh.

‘Bộp’ một tiếng, vật ức chế tim khảm trong ngực anh vừa rơi xuống, tiếng rơi trên mặt đất đánh mạnh vào lòng Lilith.

Nàng bước lui một bước, vẻ mặt tuyệt vọng, “Chuyện này sao có thể? Làm... sao có thể?”

Feldt hít sâu một hơi, cảm giác máu lưu thông thuận lợi trong cơ thể thật sự quá tốt.

“Cám ơn người trả em ấy lại cho ta.” Feldt kéo Rolin ra sau lưng, từng bước đi đến trước mặt kính, “Người e ngại ánh nắng, đây từng là thiên tính của Huyết tộc, người hướng tới ánh nắng, đó cũng từng là thiên tính của Huyết tộc.”

Lilith đã lui tới sát tường, nàng biết nàng cần chạy trốn, nhưng Feldt dưới ánh mặt trời giống như một vị thần, khiến nàng đui mù.

Mãi cho đến khi bàn tay Feldt áp lên mặt kính, nhẹ giọng nói, “Mặt kính này giúp người ngăn cản tia tử ngoại, cũng ngăn cản dòng khí của người. Đã từ rất lâu, chúng ta cần dùng ranh giới tử vong để theo đuổi thứ chúng ta muốn.”

Thủy tinh vang lên tiếng ‘rắc rắc’, huyết hệ bên người muốn lay tỉnh Lilith đang ngẫn người.

Tiếng kính vỡ hoàn toàn khiến nàng mở to mắt.

Bức xạ nhiệt ồ ồ kéo tới, lúc ấy, trải nghiệm sự đau khổ từ thấu tâm lại như một sự cảm dỗ nàng.

Nàng nhắm nghiền hai mắt, hưởng thụ sinh mệnh tiêu vong.

Hết thấy đều là lưu sa, bất luận là dục vọng hay kỳ vọng.

Bàn tay Feldt vẫn dừng ở đó, ánh nắng xuyên thấu đầu ngón tay anh.

“Rolin... đây là một kỳ tích... Anh chưa bao giờ nghĩ tới mình có thể chạm vào tia nắng.”

Mà em, đem nó giao vào tay anh.

“Anh có thể tháo bỏ vật ức chế tim là do em dùng mô tế bào sao chép dấu vân tay của Lilith, sau đó nhân lúc kiểm tra cơ thể anh trong thang máy để đưa cho anh, còn thuốc kháng tia nắng thì sao?”

Feldt chậm rãi xoay người cười nói, “Anh vốn còn hai phần thuốc bán thành phẩm, đưa cho em một phần, anh còn một phần.”

Toàn bộ phòng thí nghiệm vì cái chết của Lilith mà trở thành một mảnh hỗn loạn, thậm chí không ngừng có nghiên cứu viên chạy trốn khỏi nơi này.

“Anh từng nói thuốc đó chỉ có chu kỳ một ngày. Anh sẽ chết.” Giọng Rolin run rẩy kịch liệt.

“Em từng nói trên đời này không có hoàn mỹ. Chính vì Lilith không ngừng theo đuổi sự ‘vĩnh hằng’ nên nàng liên tục thất bại.”

“Anh sẽ chết...” Rolin mở miệng, chỉ lặp lại lời đó.

“Anh từng muốn ở cùng em trong đêm đen vĩnh hằng, nhưng được nghỉ ngơi dưới ánh nắng một ngày cũng rất tốt.” Feldt ôm chặt cậu.

“Anh sẽ chết... Anh là tên ngốc!”

“Ôm anh, Rolin, Chúng ta cùng đi đến cuối cùng.”

Khi mặt trời chìm vào mặt biển, Oliver tiến vào căn cứ của Lilith.

Hắn thấy một mình Rolin, giữa mặt ngẫn người nhìn trần nhà bán mờ.

Ánh sao tản mát rơi xuống, cậu giống như một thiên sứ tùy thời giang cánh bay về bầu trời đêm.

Năm năm sau.

Trên đường lớn ở Washington không ít người dừng chân lại quan sát, ngay cả người đang lái xe cũng không nhận được ngoái đầu nhìn qua cửa kính xe.

Hiện tại đang cử hành đại hội chạy ma ra tổng mỗi năm một lần của FBI.

Tất cả đặc vụ FBI không có nhiệm vụ rút cục cũng cởi bỏ bộ tây trang đen cùng cây súng nặng nề, mặc lên bộ đồ thể thao chạy dọc bên đường lớn.

Một người cao to chạy qua cạnh Rolin, lông mày run run, “Nè, nghe nói anh ở trong phòng thí nghiệm đến ngốc a, không biết có sở trường về thể thao không a?”

Nói xong chạy vượt qua Rolin, để lại vị tiến sĩ nghiêng chặt răng.

Lại cũng không lâu lắm, Darune thần thái sáng láng vỗ vỗ vai cậu, “Tiến sĩ, cứ chạy từ từ không cần gấp, đây là ma ra tông, không phải chạy thi trăm mét, tôi ở đích chờ anh a!”

Nhìn bóng lưng Darune, gân xanh nổi đầy trán Rolin.

Lúc này, lại có một người ôm lấy eo cậu, “Em yêu, tôi qua vận động lâu vậy mà em còn chạy ma ra tông được, xem ra tôi qua anh còn chưa ra sức đủ a...”

“Mẹ nó!” Rolin xoay người túm lấy tấm thẻ trước ngực, lôi người lên vĩa hè, đập đầu người đó vào cột đèn, gào lên, “Vì sao anh không chết đi! Sao không chết đi!”

Nam tử cười tao nhã cầm lấy cổ tay Rolin, “Em yêu em đừng tức giận, rõ ràng lúc tôi sắp chết em đau khổ đến vậy mà, bây giờ tôi còn sống em hẳn phải đến nhà thờ mỗi ngày cảm ơn Chúa a...”

Rolin liều mạng giãy dụa, tiếc rằng khí lực đối phương quá lớn, cậu chỉ có thể nghiêng rằng đối mặt với tên ra vẻ quý ông phong độ nhưng kỳ thật lại là kẻ vô liêm sỉ đằng sau khuôn mặt tươi cười, “Lúc anh ‘lên cơn nghiện’ em sẽ không giúp anh đâu!”

“Đúng a, đúng a, thuốc cai nghiện kia đã cứu tính mạng tôi a. Em tập trung vào việc điều chế thuốc kháng tia nắng hoàn chỉnh dựa vào tác dụng làm ổn định của thuốc cai nghiện, nhưng em lại không nghĩ đến việc để cơ thể hấp thu riêng biệt từng loại sẽ có hiệu quả tốt hơn nhiều so với trực tiếp trộn hai loại thuốc lại với nhau. Em phải rút kinh nghiệm, về sau không nên không biết biến báo trên con đường nghiện cứu nha.”

“A... A...” Rolin đẩy đối phương ra, tiếp tục mệt mỏi chạy nhanh trên lộ tuyến ma ra tông.

Kể từ lúc đó, bất luận ngày hay đêm, cậu đều phải chịu đựng sự tra tấn của cái tên vô liêm sỉ không biết chừng mực kia...

Hai phút sau, Rolin liền ngã xuống.

“Ai nha, người đâu mau đến a, tiến sĩ xỉu mất rồi!”

“Có phải anh ấy ngất ngốc trong phòng thí nghiệm rồi không ăn đầy đủ chất dinh dưỡng a?” Albert chạy tới.

Melanie cũng chạy vội tới, “Cái gì a! Đoán chừng nếu không phải bị Feldt chọc tức thì chính là bị Feldt áp bức!”

Cho đến khi bóng đêm buông xuống, Rolin được bế về phòng ngủ của mình, cậu cảm giác người nam nhân khiến mình hận không thể nhai thành tro đang nằm bên cạnh cậu thì liền muốn tự vận.

Dưới đèn đường, Kevin nhai kẹo cao su, “Bọn họ sống chung cũng không tệ lắm... có lẽ vậy... hơn nữa thuốc kháng tia nắng sẽ làm Feldt dần già đi trong vài thập niên tới, thời gian của hắn rốt cuộc cũng có thể đồng bộ cùng tiến sĩ rồi.”

“Ừ.” Khóe môi nam tử lạnh lùng bên cạnh hơi lộ ra nụ cười mỉm, sau đó nhanh nhẹn xoay người, vạt áo lướt lên một đường cong dưới ánh đèn, giống như đã trải qua cả một thế kỷ, “Cảm ơn cậu đã luôn bên cạnh tôi.”

“Đâu có.” Kevin cũng xoay người, dõi theo bóng dáng đối phương đi vào lòng chợ đêm Washington.

Trên đời này không có gì là vĩnh hằng.

Đẹp, có lẽ là vì ngắn ngủi.

Hoàn!!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/da-sac-bien-duyen>